

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BRANDON SANDERSON

OATHBRINGER

FIRTINAIŞIĞI ARŞİVİ ÜÇÜNCÜ ROMAN

1. CİLT

2. BASKI

OATHBRINGER

BRANDON SANDERSON

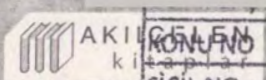
OATHBRINGER

BİRİNCİ CİLT

FIRTINAİŞİĞİ ARŞİVİ

Üçüncü Roman

Çeviri Editörü
Can Sevinç

AKILÇELEN KİTAPLAR

Yuva Mahallesi 3702. Sokak No: 4 Yenimahalle / Ankara

Tel: +90-312 396 01 11 Faks: +90-312 396 01 41

www.akilcelenkitaplar.com

Yayıncı Sertifika No: 12382

Matbaa Sertifika No: 49675

Kitabın Özgün Adı ve Yazarı: OATHBRINGER, Brandon Sanderson

© 2017, Dragonsteel Entertainment LLC

İç görseller: Dan dos Santos, Ben McSweeney, Isaác Steward, Miranda Meeks, Kelley Harris, Howard Lyon

© Türkçe yayım hakları Akılçelen Kitaplar'ındır. Bu kitabın telif hakları Anadolu İt Telif Hakları Ajansı aracılığıyla JABberwocky Literary Agency'den alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir biçimde ve hiçbir yolla, bu kitabın içeriğinin bir kısmı ya da tümü yeniden üretilemez, çoğaltılamaz ya da dağıtılamaz.

Akılçelen Kitaplar, Arkadaş Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

ISBN: 978-605-2382-94-3

Ankara, 2021

2. Baskı

Çeviri Editörü : Can Sevinç

Çeviri : Can Sevinç, Ece Yılmaz, Görkem Güvenir, Alican Develioğlu,
Utku Tönel, M. Eralp Ersoy, Aybars Yurdun

Redaktör : Selcan Yıldız, Koray Sel

Yayına Hazırlık : Boğaç Erkan

Sayfa Düzeni : Emine Özyurt

Baskı : Milimetrik Grup Matbaacılık Organizasyon

İç ve Dış Tic. Ltd. Şti.

Serhat Mah. 2271 Cad. No: 17

Yenimahalle-Ankara

Kapak ve Genel Tasarım:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Daha Fırtınalışığı diye bir şey yokken bile Dalınar'ı
(ve benı)*

*Teşvik eden
Alan Layton için.*

TEŞEKKÜRLER

Oathbringer'a hoş geldiniz! Bu kitabın yazılması uzun bir çalışmayla mümkün oldu. Sabrınız için teşekkür ediyorum. Fırtınaışığı Arşivi'nde yer alan her kitap başlı başına devasa bir proje âdeti.

Eğer ikinci ve üçüncü kitapların arasında geçen ayrı bir Fırtınaışığı hikâyesi olan *Hudutaşar*'ı okuma şansını bulamadıysanız, bunu şimdi yapmanızı öneririm. Bunu ayrı bir kitap şeklinde ya da içinde bütün Kozmer'den (*Fırtınaışığı*, *Sissoylu*, *Elantris*, *Savaşkıran* serilerinin ve bazı diğer hikayelerin içinde geçtiği evren) kısa roman ve hikâyelerden oluşan *Arcanum Unbounded* derlemesinin içinde bulabilirsiniz.

Öte yandan, her zaman olduğu gibi, her seri, diğer kitaplar ya da seriler hakkında herhangi bir şey bilinmeden kendi başlarına okunabilecekleri şekilde yazılıyor. Eğer ilginizi çekiyorsa brandonsanderson.com/cosmere adresinde bu konuda yazdığım daha uzun bir açıklamayı bulabilirsiniz.

Şimdi gelem isimler geçidine! Sık sık söylediğim gibi, her ne kadar kapağın üstünde benim adım yazsa da bu kitapların size ulaşmasında pek çok farklı insanın katkısı var. Onlar bu romanı yazmak için geçen üç yıl boyunca yorulmak bilmeden çalıştıkları için benim (ve sizin de) en derin teşekkürlerinizi hak ediyorlar.

Bu kitaplar için temsilciliğimi JABberwocky'den müthiş Joshua Bilmes yaptı. Kitaplar üzerinde Brady McReynolds, Krystyna Lopez ve Rebecca Eskildsen de çalıştılar. Dünyanın her yerinden bizimle çalışan bütün yayıncılar ve İngiltere temsilcim Zeno'dan John Berlyne da özel teşekkürleri hak ediyorlar.

Bu proje için Tor'daki editörüm, her daim parlak zekâlı biri olan Moshe Feder idi. Fırtınaışığı projesine yıllardır inanan Tom Doherty'ye ve romanın yazımı sırasında hayati basım ve editörlük yardımlarında bulunan Devi Pillai'ye özellikle teşekkür ediyorum.

Tor'da yardımcı olan diğer kişiler Robert Davis, Melissa Singer, Rachel Bass ve Patti Garcia. Prodüksiyon müdürümüz Karl Gold ve yönetici editörlerimiz de Nathan Weaver, Meryl Gross ve Rafal Gibek. Sanat Yönetmenimiz Irene Gallo, kapak tasarımcımız Peter Lutjen, iç tasarımcımız Greg Collins ve düzeltmenimiz Carly Sommerstein.

(İngiltere yayımcım) Gollancz/Orion'da teşekkürler Gillian Redfearn, Stevie Finegan ve Charlotte Clay'e gidiyor.

Bu kitaptaki kopya editörümüz, birçok romanımda kusursuz iş çıkarmış olan Terry McGarry idi. E-kitap Macmillan'dan Victoria Wallis ve Caitlin Buckley tarafından hazırlandı.

Kendi şirketimdeki pek çok kişi de bu kitabın basılması için uzun saatler boyunca çalıştı. Burada, Dragonsteel'da, her Fırtınaşığı romanı bizler için "fazla mesai" anlamına geliyor. Bu yüzden, onlarla karşılaşacak olursanız bir teşekkürü (ya da Peter ile karşılırsanız bir kalıp peyniri) onlardan esirgemeyin. Müdürümüz ve sevgili eşim Emily Sanderson. Başkan yardımcımız ve baş editörümüz Peter Ahlstrom. Sanat Yönetmenimiz Isaac Stewart.

Sevkiyat müdürümüz (ve sizlere brandonsanderson.com mağazası üzerinden bütün imzalı kitaplarımızı ve tişörtleri gönderen kişi) Kara Stewart. Kurgu editörümüz (ve içsel kurgu wikimizin kutsal koruyucusu) Karen Ahlstrom. Yönetici yardımcım ve pazarlama müdürüm Adam Horne. Emily'nin yardımcısı Kathleen Dorsey Sanderson ve idari yancımız Emily "Mem" Grange.

Sesli kitap, favori sesli kitap okuyucuları Michael Kramer ve Kate Reading tarafından okundu. Buna programınızda zaman ayırdığınız için ikinize de bir daha teşekkür ediyorum!

Fırtınaşığı Arşivi kitapları, güzel resimlerle dolu olma geleneğini *Oathbringer*'la da devam ettiriyor. Yine Michael Whelan tarafından yapılan harika bir kapak resmimiz var ve ayrıntılara gösterdiği özen, bize Jasnah Kholin'in inanılmayacak kadar isabetli bir tasvirini verdi. Jasnah'nın bu kitabın kapağında yer alabilmesi beni çok mutlu ediyor ve Michael'ın Roshar dünyasını resme dökmek için diğer işlerinden zaman ayırması karşısında minnet duymaya devam ediyorum.

Başka bir dünyada bulunacak tarzları resme dökrebilmek için farklı ressamalar gerekiyor. Bu yüzden de daha öncekinden daha fazla sayıda sanatçıyla çalıştım. Ön ve arka iç kapaklardaki Elçiler resimlerinden Dan dos Santos ve Howard Lyon sorumlu. Bunların Rönesans'ın klasik resimlerini ve daha sonraki Romantik Çağ'ı andıran bir tarzda olmalarını istemiştım ve hem Dan, hem de Howard beklentileri aştı. Bu eserler sadece bir kitap için yeterince iyi resimler değil, gerçekten iyi resimler ve herhangi bir sanat galerisinde yer almayı hak ediyorlar.

Dan ve Howard'ın iç resimlere de katkıda bulunduklarını da belirtmem gerekir, ki bunun için de müteşekkirim. Dan'ın moda resimleri kapak resmi olabilecek kadar iyiler ve Howard'ın bazı yeni bölüm sembollerindeki çizimleri ise gelecek kitaplarda da daha fazlasını görmeyi umut ettiğim bir şey.

Ben McSweeney de bize tekrar katılarak Shallan'ın eskiz defterinden dokuz adet sanat eserini yarattı. Bir kıtadan diğerine taşınmak çok zor bir iş ve büyümekte olan bir ailenin onca ihtiyacı arasında, Ben düzenli olarak birinci sınıf illüstrasyonlar yaratarak bize büyük katkı sağlıyor. O büyük bir sanatçı ve gerçekten de çok iyi bir insan.

Ayrıca Miranda Meeks ve Kelley Harris de tam sayfalık resimlerle kitaba katkıda bulunuyorlar. İkisi de geçmişte bizim için harika işler yaptılar ve bu seferki katkılarının da sizleri mutlu edeceğini düşünüyorum.

Ayrıca bir dizi muhteşem insan da perde arkasında danışmanlık yaparak ya da kitaptaki resimlere başka açılardan yardımcı olarak bize destek verdi: David Rumsey Harita Koleksiyonu, Woodsounds Flutes'dan Brent, Two Tone Press'ten Angie ve Michelle, Emily Dunlay, David ve Doris Stewart, Shari Lyon, Payden McRoberts ve Greg Davidson.

Oathbringer için yazım grubum Karen Ahlstrom, Peter Ahlstrom, Emily Sanderson, Eric James Stone, Darci Stone, Ben Olsen, Kaylyn ZoBell, Kathleen Dorsey Sanderson, Alan "Köprü Dört'ten Leyten" Layton, Ethan "Köprü Dört'ten Skar" Skarstedt ve Ben "Beni Köprü Dört'e koyma" Olsen'i içeriyor.

Teft'i içeren özellikle zorlu bazı sahnelerde geri bildirimleri için Chris "Jon" King'e, felçli kişiler konusunda tavsiyeleri için Will Hoyum'a ve belli zihinsel sağlık meselelerini içeren pasajlarla ilgili fikirleri için Mi'chelle Walker'a özellikle teşekkür etmek istiyorum.

Beta okuyucuları (derin bir nefes alarak) Aaron Biggs, Aaron Ford, Adam Hussey, Austin Hussey, Alice Arneson, Alyx Hoge, Aubree Pham, Bao Pham, Becca Horn Reppert, Bob Kluttz, Brandon Cole, Darci Cole, Brian T. Hill, Chris "Jon" King, Chris Kluwe, Cory Aitchison, David Behrens, Deana Covell Whitney, Eric Lake, Gary Singer, Ian McNatt, Jessica Ashcraft, Joel Phillips, Jory Phillips, Josh Walker, Mi'chelle Walker, Kalyani Poluri, Rahul Pantula, Kellyn Neumann, Kristina Kugler, Lyndsey "Lyn" Luther, Mark Lindberg, Marnie Peterson, Matt Wiens, Megan Kanne, Nathan "Natam" Goodrich, Nikki Ramsay, Paige Vest, Paul Christopher, Randy MacKay, Ravi Persaud, Richard Fife, Ross Newberry, Ryan "Drehy" Dreher Scott, Sarah "Saphy" Hansen, Sarah Fletcher, Shivam Bhatt, Steve Godecke, Ted Herman, Trae Cooper ve William Juan'ı içeriyor.

Beta okuyucu yorum koordinatörlerimiz Kristina Kugler ve Kellyn Neumann idi.

Gama okuyucu kadromuz pek çok beta okuyucumuzun yanı sıra yeni isimleri de içeriyor: Benjamin R. Black, Chris “Gunner” McGrath, Christi Jacobsen, Corbett Rubert, Richard Rubert, Dr. Daniel Stan-ge, David Han-Ting Chow, Donald Mustard III, Eric Warrington, Ja-red Gerlach, Jareth Greeff, Jesse Y. Horne, Joshua Combs, Justin Koford, Kendra Wilson, Kerry Morgan, Lindsey Andrus, Lingting Xu, Loggins Merrill, Marci Stringham, Matt Hatch, Scott Escujuri, Step-hen Stinnett ve Tyson Thorpe.

Sizin de görebildiğiniz gibi, elinizde tuttuğunuz kitap son derece ciddi bir çalışma gerektiriyor. Bütün bu kişilerin çabaları olmasaydı, elinizdeki kitap çok, çok daha düşük bir kalitede olurdu.

Her zaman olduğu gibi, son teşekkürler de aileme gidiyor: Emily Sanderson, Joel Sanderson, Dallin Sanderson ve Oliver Sanderson. Çoğu zaman başka bir dünyada yaşayıp, yücefırtınalar ve Parlayan Şövalyeler hakkında düşünen bir eşe/babaya tahammül ediyorlar.

Son olarak, çalışmalarına desteğinizden ötürü sizlere de teşekkür ediyorum! Aslında istediğim kadar hızlı yayınlanmıyorlar ama bu, kısmen de olsa, kitapların olabildiğince kusursuz olmalarını istediğim için. Elinizde neredeyse yirmi yıldır hazırlandığım ve planladığım bir kitabı tutuyorsunuz. Roshar’da geçen zamanınızdan memnun kalırsınız umarım.

Önce yolculuk sonra istikamet!

İÇİNDEKİLER

Üçüncü Roman: Oathbringer	
Ön Söz: Ağlamak	17
Birinci Kısım: Birlikte	25
Ara Söz	373
İkinci Kısım: Yeni Başlangıçlar Şarkı Söyler	391
Ara Söz	635
Ars Arcanum	661

ÇİZİMLER

Not: Başlıklar da dâhil olmak üzere, çizimlerin çoğu hikâyenin ilerleyen kısımlarına dair ipuçları içermektedir. Bu yüzden, başlıkları okumak ya da çizimlere göz gezdirmek okuma deneyiminizi kötü anlamda etkileyebilir.

Roshar Haritası	14-15
Yeminkapısı Konumları	26
Alethkar Haritası	71
Shallan'ın Eskiz Defteri: Kule	100
Shallan'ın Eskiz Defteri: Koridor	177
Shallan'ın Eskiz Defteri: Atlar	285
Shallan'ın Eskiz Defteri: Duvardaki Spren	311
Shallan'ın Eskiz Defteri: Urithiru	392
Klasör: Vorin Havahı	468
Navani'nin Not Defteri: Gemi Tasarımları	510
Alethi Rünleri Sayfa 1	593

FİRTINAİŞİĞİ ARŞİVİ

ÜÇÜNCÜ ROMAN

OATHBRİNGER

ALTI YIL ÖNCE

Eshonai, kız kardeşine her zaman bir sonraki tepenin ardında harika şeylerin olduğundan emin olduğunu söylerdi. Bir gün, bir tepeyi aştı ve *insanları* buldu.

İnsanların şarkılarda söylendiği gibi karanlık, cisimsiz canavarlar olacaklarını hayal etmişti. Aksine onlar harika ve acayip yaratıklardı. Algılanabilir bir ritim olmadan konuşuyorlardı. Kabuktan daha renkli elbiseler giiyorlardı ama kendi zırhlarını büyütemiyorlardı. Fırtınalar onları öyle dehşete düşürüyordu ki seyahat ederken bile araçların içinde saklanıyorlardı.

En dikkate değer olanı ise sadece *tek bir formlarının* olmasıydı.

Eshonai ilk önce insanların, bir zamanlar dinleyicilere de olduğu gibi, formlarını unutmuş olduklarını düşünmüştü. Bu da aralarında bir yakınlık oluşmasını sağlamıştı.

Şimdi ise bir yılı aşkın süre geçmişti ve Eshonai davulları arabadan indirmelerine yardım ederken Huşu Ritmi'nde mırıldanıyordu. İnsanların vatanını görmek için çok büyük bir yol katetmişlerdi ve yolun her adımı onu daha da fazla afallatmıştı. Bu tecrübenin doruğu da burası, bu inanılmaz Kholinar şehri ile onun muhteşem sarayı olmuştu.

Sarayın batı yanındaki bu mağaramsı yük boşaltma rampası o kadar büyüktü ki, ilk gelişlerinden sonra iki yüz dinleyici buraya yığılmış ama yine de hepsini dolduramamışlardı. Dinleyicilerin çoğu iki halkın arasındaki anlaşmanın imzalanacağı yukarıdaki şölene katılamıyordu

ama Alethiler yine de onları unutmamış, burada aşağıda kalan grup için dağlar kadar yiyecek ve içecek getirmişlerdi.

Eshonai arabadan dışarıya çıktı, Heyecan'da mırıldanarak etraflarındaki yükleme rampasına baktı. Venli'ye dünyanın haritasını çıkarmaya kararlı olduğunu söylediğinde, doğal keşiflerle dolu bir yeri hayal etmişti. Uçurumlar ve tepeler, hayatla dolup taşan ormanlar ve laitler. Ama en başından beri burada duruyordu. Görüş alanlarının hemen dışında bekliyordu.

Başka dinleyiciler ile birlikte.

Eshonai insanlarla ilk karşılaştığı zaman yanlarındaki küçük dinleyicileri görmüştü. Kıtformda kısıtlı kalmış, şanssız bir kabile. İnsanların şarkıları olmayan bu zavallılara göz kulak olduklarını düşünmüştü.

Ah, ilk tecrübeleri ne kadar da masumdu.

Tutsak dinleyiciler sadece küçük bir kabile değildi, aksine müthiş bir nüfusun temsilcileriydiler. Ve insanlar onlara göz kulak olmuyordu.

İnsanlar onların sahipleriydi.

İnsanların parshmen dedikleri böyle bir grup, Eshonai'nin işçilerinden oluşan halkanın dışında toplanmışlardı.

"Yardım etmeye çalışıp duruyorlar," dedi Gitgeth Merak'ta. Başını salladı, sakalı derisinin belirgin kırmızı renkleriyle uyumlu olan yakut mücevherlerle ışıldıyordu. "Bu küçük ritimsizler bizim yakınımızda olmak istiyor. Söylüyorum bak, zihinlerindeki bir şeylerin yanlış olduğunu hissediyorlar."

Eshonai arabanın arkasından bir davulu ona verdi, sonra kendisi de Merak'ta mırıldandı. Aşağı atladı ve parshmen grubuna yaklaştı.

"Size ihtiyaç yok," dedi ellerini açarak Huzur'da. "Davullarımızı kendimiz taşımayı tercih ediyoruz."

Şarkısızlar ona boş gözlerle baktılar.

"Gidin," dedi Niyaz'da, dinleyiciler ile insan hizmetkârların dil engeline rağmen birlikte güldükleri yakınlardaki eğlencelere doğru eli salladı. İnsanlar eski şarkıları söyleyen dinleyicilerle birlikte el çırpıyordu. "Eğlenin."

Birkaç tanesi şarkı söyleyenlere doğru baktı ve başlarını bir yana eğdi ama hareket etmediler.

"İşe yaramayacak," dedi Brianlia kollarını bir davulun üstünde kavuştururken Kuşku'da. "Yaşamının nasıl bir şey olduğunu *hayal* bile edemiyorlar. Onlar alınıp satılacak mallar."

Bu fikre ne anlam vermeliydi? Köleliğe? Beş'ten birisi olan Klade, Kholinar'daki köle tüccarlarına gitmiş ve sırf gerçekten de mümkün

mü görmek için bir kişiyi satın almıştı. Satın aldığı bir parshmen bile değildi; satılık *Alethiler* bile vardı. Görünüşe göre parshmenler pahalıydı ve yüksek kaliteli köleler olarak kabul ediliyorlardı. Bunu dinleyicilere sanki onları gururlandırması gerekirmiş gibi söylemişlerdi.

Eshonai Merak'ta mırıldandı ve başını yana eğerek öbürlerine doğru baktı. Gitgeth gülümsedi ve Huzur'da mırıldanarak ona gitmesi için elini salladı. Herkes Eshonai'nin işlerin ortasında yürüyüp gitmesine alışkındı. Güvenilmez birisi olduğundan değildi ama... Eh, belki de öyleydi ama en azından tutarlıydı.

Gerçi Eshonai'nin kralın kutlamasına çağırılması yakındı; dinleyicilerin arasında yavan insan dilinde en iyi olanlardan birisi oydu, doğal olarak yetenekli çıkmıştı. Ona bu seferde bir yer kazandıran bir avantajdı ama ayrıca bir sorundu da. İnsan dilini konuşmak onu önemli yapmıştı ve fazla önemli hâle gelen kişilerin gidip ufukları kovalamasına izin verilemezdi.

Yükleme rampasından ayrıldı ve sarayın kendisine doğru çıkan basamakları tırmandı, binanın süslemelerini, sanatsallığını, katıksız *muhteşemliğini* hazmetmeye çalışıyordu. Güzel ve korkunç. Bu sarayın bakımını yapan kişiler alınıp satılıyordu ama yanından geçtiği sütunlardaki oymalar ya da zemindeki mermer işlemler gibi muthiş eserleri yaratmaları için insanlara zaman bırakan şey bu muydu?

Yapay kabuklarını giyen askerlerin yanlarından geçti. Eshonai'nin şu anda kendi zırhı yoktu; esnekliğini sevdiği için savaşformu yerine işformuna bürünmüştü.

İnsanların seçeneği yoktu. Eshonai'nin en baştan düşündüğü gibi formlarını kaybetmemişlerdi, onların *yanlızca tek bir formları* olabiliyordu. Aynı anda eşformunda, işformunda ve savaşformundalardı, sonsuza dek. Ve duyguları da dinleyicilerle kıyaslandığında yüzlerinden çok belli oluyordu. Evet, Eshonai'nin halkı da güler ve ağlardı. Ama bu Alethiler kadar değil.

Sarayın alt katı geniş koridor ve galerileriyle dikkati çekiyordu, ışığın parıldamasını sağlayacak şekilde dikkatle kesilmiş olan mücevherlerle aydınlatılmıştı. Eshonai'nin tepesinde avizeler asılıydı, kırık güneşler her tarafa ışık saçıyordu. Belki de kahverenginin çeşitli tonlarından ibaret olan sıkıcı derileriyle insan vücutlarının yavan görüntüsü, elbiselerinden bu sütunlara kadar her şeyi süsleyip püslemeye çalışmalarının altında yatan diğer bir sebepti.

“Eğer sanat yaratmak için olan doğru formu bilseydik, bunu biz de yapabilir miydik?” diye söylendi Takdir'de mırıldanırken.

Sarayın üst katları daha çok tünellere benziyordu. Bir dağın içine kazılmış sığınak gibi odalar, dar taş koridorlar. Ona ihtiyaç var mı diye bakmak için ziyafet salonuna doğru gidiyordu ama orada burada duraklayarak odalardan içeriye göz atıyordu. Eshonai'ye istediği gibi dolanabileceği söylenmişti, kapısında muhafızlar olan kısımları dışındaydı sarayın tamamı ona açıktı.

Bütün duvarlarında resimlerin olduğu bir odadan geçti, sonra da bir yatak ve mobilyaların olduğu bir tanesinden. Bir diğer kapının arkasından akarsuyu olan bir tuvalet çıktı, Eshonai'nin hâlâ anlayamadığı bir mucizeydi.

Bir düzine odayı dolaştı. Kralın kutlamasına müzik için zamanında vardığı sürece, Klade ve Beş'in diğer üyeleri şikâyet etmeyeceklerdi. Onlar da Eshonai'nin huylarına herkes kadar alışkınlardı. Her zaman yürüyüp gider, sağa sola burnunu sokar, kapılardan içeriye bakardı...

Sonra da kralı mı görürdü?

Eshonai dondu, kapı aralanarak kalın kırmızı bir halının ve duvarları kaplayan kitap raflarının olduğu lüks bir odayı görmesine izin vermişti. Ne kadar da çok bilgi, öylesine duruyor, basitçe görmezden geliniyordu. Daha şaşırtıcı olan şey bizzat Kral Gavilar'ın içeride etrafında beş kişiyle dikilmiş, bir masanın üzerinde duran bir şeye işaret ediyor olmasıydı. İki subay, iki uzun elbiseli kadın ve cübbeli yaşlı bir adam vardı.

Gavilar neden ziyafette değildi? Kapıda neden muhafız yoktu? Eshonai Kaygı'ya tutuldu ve geri çekildi ama kadınlardan bir tanesi Gavilar'ı dürterek ona doğru işaret etmeden önce değil. Kaygı kafasının içinde güm güm öterken Eshonai kapıyı çekip kapattı.

Bir an sonra üniformalı uzun bir adam dışarı çıktı. "Kral seninle görüşmek istiyor, Parshendi."

Eshonai şaşkın numarası yaptı. "Ben? Konuşma?"

"Kıvırma," dedi asker. "Sen tercümanlardan birisin. İçeri gel. Başın dertte değil."

Kaygı Eshonai'yi sallıyordu, asker onu odadan içeri soktu.

"Teşekkür ederim, Meridas," dedi Gavilar. "Biraz bizi yalnız bırakın, hepiniz."

İnsanlar Eshonai'yi kapıda Teselli'ye tutulur ve hatta sesli olarak mırıldanır şekilde bırakarak dışarı çıktılar, gerçi bunun ne anlama geldiğini anlayamayacaklardı.

"Eshonai," dedi Kral. "Sana göstereceğim bir şey var."

Kral adını biliyor muydu? Eshonai kollarını kendine sıkıca dolayarak küçük sıcak odanın daha da içine girdi. Bu adamı anlamıyordu.

Yabancı, cansız konuşma şeklinden daha fazlası vardı. İçinde çatışan savaşırm ve eşrm nedeniyle hangi duygulara kapılabileceğini tahmin edemiyor olması gerçeğinden de fazlası vardı.

Bu adam Eshonai'nin kafasını bütün insanlardan daha çok karıştırıyordu. *Neden* onlara bu kadar avantajlı bir anlaşma önermişti? İlk önce bu kabileler arasındaki bir uzlaşmaymış gibi görünmüştü. Bu Eshonai'nin buraya gelmesinden, bu şehri ve Alethilerin ordularını görmesinden önceydi. Kendi halkının da bir zamanlar şehirleri ve imrenilecek orduları olmuştı. Bunu şarkılardan biliyorlardı.

Bu uzun zaman önceydi. Onlar kayıp bir halkın bir zerresiydi. Özgür olmak için tanrılarını terk eden hainlerdi. Bu adam dinleyicileri imha edebilirdi. Bir zamanlar Parelerinin, şu ana kadar insanlardan gizli tutmayı başardıkları silahlarının, onları korumak için yeterli olacağını sanmışlardı. Ama Eshonai şimdiye kadar Alethilerin ellerinde bir düzineden fazla Parekılıcı ve Parezirhi olduğunu görmüştü.

Kral neden ona böyle gülümsüyordu? Ritimlerde konuşmayarak gizlediği şey neydi?

“Otur, Eshonai,” dedi Kral. “Ah, korkma, küçük kâşif. Ben de seninle konuşmak istiyordum. Dilimiz üzerindeki hâkimiyetin eşsiz!”

Eshonai bir sandalyeye otururken Gavilar aşağı uzandı ve küçük bir çantadaki bir şeyi çıkardı. Kırmızı Fırtınaşığı ile parlıyordu, mücevherler ve metalden imal edilmiş, güzel tasarımı olan bir düzenekti.

“Bunun ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu nazıkçe Eshonai'ye doğru iterken.

“Hayır, Majesteleri.”

“Bu bizim fabrial dediğimiz bir şey, Fırtınaşığı ile çalışan bir araç. Bu sıcaklık yaratıyor. Sadece birazcık ne yazık ki, ama karım âlimlerinin bir odayı ısıtabilecek kadar büyüğünü yapabileceklerinden emin. Bu harika olmaz mı? Artık şöminelerdeki dumanlı ateşler olmayacak.”

Eshonai'ye cansız görünüyordu ama bunu söylemedi. Kral ona bundan bahsettiği için mutlu hissetsin diye Övgü'de mırıldandı ve aleti geri verdi.

“Yakından bak,” dedi Kral Gavilar. “Derinliklerine bak. İçinde hareket eden şeyin ne olduğunu görebiliyor musun? Bir spren. Alet böyle çalışıyor.”

Bir mücevherkalbin içindeki gibi tutsak, diye düşündü Eshonai Huşu'ya tutularak. *Bizim formlara bürünüşümüzü taklit eden aletler mi inşa etmişler?* İnsanlar sınırlamalarına rağmen ne kadar çok şey yapabiliyordu!

“Uçurumşeytanları sizin tanrılarınız değil, değil mi?” dedi kral.

“Ne?” diye sordu Eshonai Kuşku’ya tutularak. “Neden bunu soruyorsunuz?” Çok ilgisiz bir soruydu.

“Eh, bu sadece benim bir süredir düşündüğüm bir şeydi.” Fabrialı geri aldı. “Subaylarım kendilerini o kadar üstün hissediyorlar ki sizleri çözdüklerini düşünüyorlar. Sizin vahşi olduğunuzu düşünüyorlar ama o kadar yanılıyorlar ki. Siz vahşi değilsiniz. Siz bir hatıra sandığı-sınız. Geçmişe açılan bir penceresiniz.”

Öne doğru eğildi, yakutun ışığı parmaklarının arasından dışarı sızıyordu. “Liderlerinize bir mesaj götürmeni istiyorum. Beşler, değil mi? Sen onlara yakınsın ayrıca ben izleniyorum. Bir şeyleri başarmak için onların yardımına ihtiyacım var.”

Eshonai Kaygı’da mırıldandı.

“Yok, yok,” dedi Kral. “Ben size yardım edeceğim, Eshonai. Sizin tanrılarınızı geri getirmenin yolunu buldum, biliyor musun?”

Hayır. Eshonai Dehşetler Ritmi’nde mırıldandı. *Hayır...*

“Atalarım ilk önce bir spreni nasıl bir mücevherin içinde tutacaklarını öğrendiler,” dedi fabrialı kaldırarak. “Çok özel olan bir mücevher sayesinde, bir tanrıyı bile tutabiliyorsun.”

“Majesteleri,” dedi Eshonai uzanıp elini tutmaya cüret ederek. O, ritimleri hissedemiyordu. Bilmiyordu. “Lütfen. Biz artık o tanrılara tapmıyoruz. Biz onları bıraktık, *terk ettik.*”

“Ah, ama bu sizin kendi iyiliğiniz için, bizim de.” Kral ayağa kalktı. “Biz şeref olmadan yaşıyoruz, çünkü bir zamanlar sizin tanrılarınız bizimkileri getirirdi. Onlar olmadan bizim hiç *gücümüz* yok. Bu dünya kapana kısılmış, Eshonai! Kıt, cansız bir dönüşüm durumunda takılıp kalmış.” Tavana doğru baktı. “Onları birleştir. Bir tehlikeye ihtiyacım var. Onları sadece tehlike birleştirir.”

“Ne...” dedi Eshonai Kaygı’da. “Ne diyorsunuz?”

“Bizim köle parshmenlerimiz de bir zamanlar sizin gibiydi. Sonra biz bir şekilde dönüşme becerilerini onların elinden çaldık. Bunu bir spreni esir alarak yaptık. Kadim, *çok önemli* bir spreni.” Eshonai’ye baktı, yeşil gözleri ışıldıyordu. “Bunu nasıl geri çevirebileceğimi gördüm. Elçiler’i saklandıkları yerden çıkaracak yeni bir fırtına. Yeni bir savaş.”

“Delilik.” Eshonai ayağa kalktı. “Tanrılarımız sizi yok etmeye çalıştı.”

“Eski Kelimeler yeniden söylenmeli.”

“Olmaz...” Eshonai yakındaki masanın üstünü kaplayan haritayı ilk defa fark ederken sesi azalarak sustu. Engindi, okyanuslarla sınırlı.

lanmış bir kararı gösteriyordu ve sanatsallığının karşısında Eshonai'nin kendi haritaları utanç içinde kalırdı.

Ayağa kalktı ve masanın yanına geldi, ağzı açık kalmıştı, Huşu Ritmi zihninin içinde ötüyordu. *Bu enfes*. Koca avizeler ve oymalı duvarlar bile onunla kıyaslandıklarında hiçbir şeydi. Bu bilgi ve güzelliği, ikisinin birleşimi.

“Sizin tanrılarınızın geri dönüşünü arzulama konusunda mutabık olduğumuzu duymaktan mutlu olacağınızı düşünmüştüm,” dedi Gavilar. Eshonai ölü sesinde neredeyse Azar Ritmi'ni duyabilmişti. “Onlardan korktuğunuzu iddia ediyorsun ama yaşamınızı sağlayan şeyden neden korkasınız? Halkımın birleşmeye, benim de benden sonra iç çatışmalara kapılıp gitmeyecek bir imparatorluğa ihtiyacım var.”

“Yani savaş mı istiyorsunuz?”

“Hiç bitirmediğimiz bir şeyin sonunu istiyorum. Benim halkım Parlayan'dı, bir zamanlar ve senin halkın parshmenler de canlıydı. Benim halkımın onlara yol gösterecek ışık olmadan sonu gelmeyen çatışmalarda birbirlerini yediği ve senin halkının da cesetten bir farkının olmadığı bu donuk dünyanın kime faydası var?”

Eshonai tekrar haritaya baktı. “Harap Ovalar... Harap Ovalar neresi? Buradaki şu kısım mı?”

“O gösterdiğin yer Natanatan'ın tamamı, Eshonai! Harap Ovalar bu.” Kral tırnağından çok daha büyük olmayan bir noktaya işaret etti, haritanın tamamı ise masanın kendisi kadar büyüktü.

Bu ona ani, baş döndürücü bir bakış açısı kazandırmıştı. Dünya bu muydu? Eshonai Kholinar'a gelmekle dünyanın en uzak yerine gittiklerini sanmıştı. Neden bunu daha önce göstermemişlerdi!?

Bacakları zayıfladı ve Yas'a tutuldu. Ayakta duramayarak sandal yesine geri çöktü.

Ne kadar engin.

Gavilar cebinden bir şey çıkardı. Bir küre miydi? Siyahtı ama yine de her nasılsa parlıyordu. Sanki... siyahlıktan oluşan bir halesi varmış gibiydi, ışık olmayan hayalet bir ışık. Hafif eflatundu. Etrafındaki ışığı emiyormuş gibi görünüyordu.

Bunu masada Eshonai'nin önüne koydu. “Bunu Beş'e götür ve sana söylediklerimi anlat. Onlara bir zamanlar halkınızın ne olduklarını hatırlamalarını söyle. *Uyanın*, Eshonai.”

Eshonai'nin omzunu sıvazladı, sonra odadan çıktı. Eshonai o kor-kunç ışığa baktı ve ne olduğunu şarkılardan anladı. Güç formları karanlık bir ışıkla ilişkilendirilmişti, tanrıların kralından gelen bir ışık.

Masadan küreyi kaptı ve koşarak gitti.

Davullar yerleştirildiği zaman Eshonai davulculara katılmakta ısrar etti. Endişeleri için bir çıkış olacaktı. Kafasının içindeki ritme uyarak çaldı, yapabildiği kadar sert vuruyor, her darbesiyle kralın söylediği şeyleri kafasından atmaya çalışıyordu.

Ve az önce kendi yaptığı şeyleri.

Beş, yüksek masada oturuyordu, son yemeklerinden artanlar yenilmemiş hâlde önlerindeydi.

Tanrılarımızı geri getirmeye niyetli, demişti Beş'e.

Gözlerini kapat. Ritimlere odaklan.

Bunu yapabilir. Çok fazla şey biliyor.

Öfkeli darbeler ruhunun içinde çınladı.

Bir şey yapmak zorundayız.

Klade'in kölesi bir suikastçıydı. Klade bir sesin, ritimlerde konuşan bir sesin onu adama yönlendirdiğini iddia etmişti, sorgulandığı zaman adam da yeteneklerini itiraf etmişti. Dediklerine göre Venli de o sırada Klade'in yanındaydı ama Eshonai günün erken saatlerinden beri kardeşini görmemişti.

Hummalı bir tartışmadan sonra Beş bunun yapmaları gereken şeye dair bir alamet olduğu konusunda fikir birliğine varmıştı. Uzun zaman önce dinleyiciler tanrılarından kaçmak için kıtforma bürünecek cesareti toplamışlardı. Bedeli ne olursa olsun özgürlük istemişlerdi.

Bugün, o özgürlüğü korumanın bedeli yüksek olacaktı.

Eshonai davulu çaldı. Ritimleri hissetti. Hafif hafif ağlıyordu, Klade'in verdiği beyaz giysileri giyerek odadan çıkan garip suikastçıya bakmadı. O da diğerleriyle birlikte bu hareketin lehinde oy vermişti.

Müziğin huzurunu hisset. Annesinin her zaman söylediği gibi. Ritimleri takip et. Şarkıları takip et.

Öbürleri onu çekip uzaklaştırırken direndi. Müziği geride bıraktığı için ağladı. Bu gecenin sonucu olarak yok edilebilecek halkı için ağladı. Dinleyicilerin onun için yaptıklarını hiçbir zaman öğrenemeyecek olan dünya için ağladı.

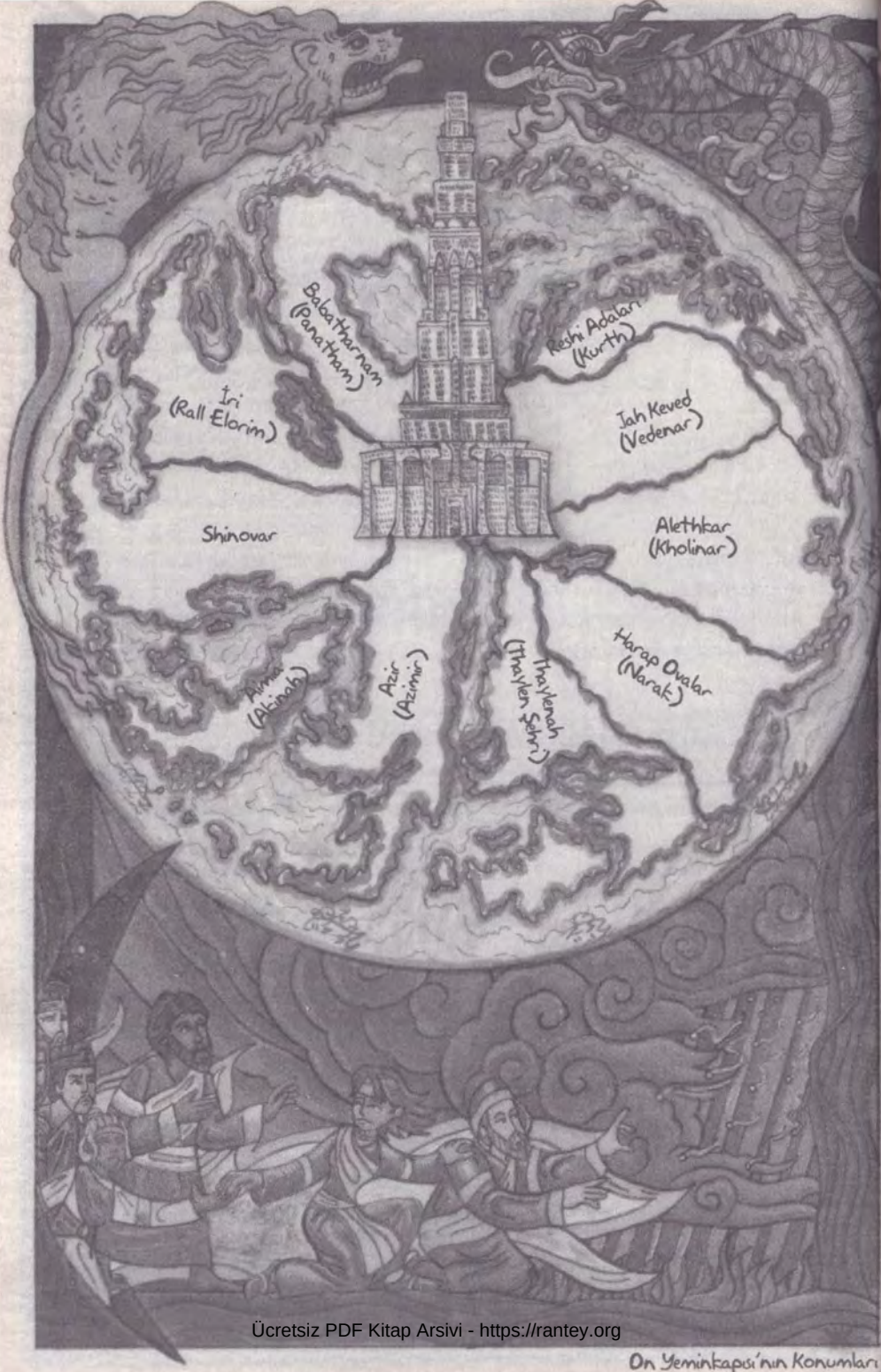
Ölümünü emrettiği kral için ağladı.

Etrafındaki davulların sesleri kesildi ve müzik ölürken koridorlarda yankılandı.

BİRİNCİ KISIM

Birlikte

DALİNAR ♦ SHALLAN ♦
KALADİN ♦ ADOLİN

Eminim ki bazıları bu kaydı bir tehdit olarak algılayacak. Az sayıdaki bazıları memnun olabilir. Çoğu kişi ise hiç var olması gerektiğini düşünecek.

—Oathbringer, ön söz

Dalinar Kholin görüde belirdi, ölü bir tanrının hatırasının yanında ayakta duruyordu.

Ordularının Urithiru'ya, Parlayan Şövalyeler'in efsanevi kutsal kule şehrine gelmesinden bu yana altı gün olmuştu. Yeni, yok edici bir fırtınanın gelişinden kaçmışlar, sığınacak bir yer arayarak antik bir kapıdan geçmişlerdi. Dağlardaki gizli, yeni evlerine yerleşmeye başlamışlardı.

Ama Dalinar kendisini sanki hiçbir şey bilmiyormuş gibi hissediyordu. Savaştığı kuvveti nasıl yeneceğini bırak, ne olduğunu bile anlamıyordu. Fırtınayı ve insanoğlunun kadim düşmanları Yokelçileri geri getirmesinin ne anlama geldiğini bile zar zor algılayabiliyordu.

O yüzden buraya, görülerinin içine gelmişti. Şeref veya Yaradan denilen, artık olmayan tanrıdan sırlar elde etmeyi umuyordu. İçinde olduğu bu görüş Dalinar'ın tecrübe ettiklerinin ilkiydi. Dalinar'ın tanrının insan şeklindeki bir görüntüsünün yanında durmasıyla başlıyordu, ikisi de Dalinar'ın evi ve krallığın başkenti olan Kholinar'a yukarıdan bakan bir uçurumun tepesindeydi. Görüde şehir bilinmeyen bir kuvvet tarafından yok edilmişti.

Yaradan konuşmaya başladı ama Dalinar onu duymazdan geldi. Dalinar bizzat Fırtınababa'nın kendisiyle, yücefırtınanın ruhuyla bağ kurarak bir Parlayan Şövalye olmuştu. Roshar'daki en güçlü sprenle. Ve şimdi bu görüleri istediği zaman tekrar görebildiğini keşfetmişti. Bu konuşmayı şimdiye kadar üç kere duymuştu ve yazıya dökmesi için Navani'ye kelimesi kelimesine tekrar etmişti.

Bu sefer Dalinar uçurumun kenarına kadar yürüdü ve Kholinar'ın yıkıntılarına bakmak için diz çöktü. Hava burada kuru kokuyordu, tozlu ve ılıktı. Gözlerini kıstı, parçalanmış binalar kargaşasından bir çeşit anlamlı detay çıkarmaya çalışıyordu. Bir zamanlar sayısız ve çeşitli katmanın görüldüğü muhteşem, gösterişli kaya oluşumları olan Rüzgârıçakları bile paramparça olmuştu.

Yaradan konuşmasına devam etti. Bu görüler bir günlük gibiydi, tanrının geride bıraktığı bir dizi etkileyici mesaj. Dalinar yardımını takdir etmiyordu değil ama şu anda ayrıntı istiyordu.

Gökyüzünü gözleriyle taradı ve havada bir dalgalanma gördü, uzaktaki bir taştan yükselen ısıya benziyordu. Bir bina kadar büyük bir kırışma.

"Fırtınababa," dedi. "Beni aşağıya, harabelerin arasına götürebilir misin?"

Oraya gitmemen gerekiyor. Bu görünün bir parçası değil.

"Yapmam gerekenin şeyleri şu an için bir kenara bırakalım," dedi Dalinar. "Bunu yapabilir misin? Beni o yıkıntılara götürebilir misin?"

Fırtınababa gümbürdedi. Garip bir varlıktı, bir şekilde ölü tanrıyla bağlantılıydı ama tam olarak Yaradan'la aynı şey değildi. En azından bugün Dalinar'ın kemiklerini titreten bir ses kullanarak konuşmuyordu.

Bir göz kırpışı içinde Dalinar'ın yeri değişmişti. Artık uçurumun tepesinde durmuyordu, şehrin yıkıntılarının önündeki ovadaydı.

"Teşekkür ederim," dedi Dalinar yıkıntılara kadar olan kısa mesafeyi yürüyerek aşarken.

Urithiru'yu keşfetmelerinden beri sadece altı gün geçmişti. Garip güçler ve parlayan kırmızı gözler edinen Parshendilerin uyanmalarından bu yana sadece altı gün. Yeni fırtınanın gelişinden beri altı gün. Dinmez fırtına; koyu bulutlar ve kırmızı şimşeklerden oluşan bir afet.

Ordularındaki bazı kişiler onun bittiğini, fırtınanın tek bir feci olay şeklinde sona erdiğini düşünüyordu. Dalinar öyle olmadığını biliyordu. Dinmez fırtına geri dönecekti ve yakında uzak batıdaki Shinovar'ı vuracaktı. Ondan sonra da kıta boyunca ilerleyecekti.

Dalinar'ın uyarılarına kimse inanmamıştı. Azir ve Thaylenah gibi yerlerdeki hükümdarlar doğuda garip bir fırtınanın görüldüğünü itiraf ediyorlardı ama bunun geri geleceğine inanmıyorlardı.

Bu fırtınanın geri dönüşünün ne kadar yıkıcı olacağını tahmin edemezlerdi. İlk belirlediği zaman yücefırtınayla çarpışmış, eşsiz bir felaketi doğurmuştu. Kendi başına o kadar da kötü olmayacağını umut ediyorlardı. Ama yine de yanlış yönde esen bir fırtına olacaktı. Ve dünyanın parshmen hizmetkârlarını uyandıracak ve onları Yokelçilere dönüştürecekti.

“Ne öğrenmeyi bekliyorsun?” dedi Fırtınababa, Dalinar şehrin yıkıntılarına ulaştığı zaman. *Bu görüş Şeref’le konuşman için seni uçurma çekmek için oluşturuldu. Geri kalanı sadece arka plan, bir resim.*

“Bu enkazı buraya Şeref koydu,” dedi Dalinar önündeki yıkık duvar yığınlarına doğru elini sallayarak. “Arkaplan ya da değil, dünya ve düşmanımız hakkındaki bilgilerinin bu görüşü oluşturma yöntemine etki etmemiş olması mümkün değil.”

Dalinar dış duvarın yıkıntılarının üzerine tırmandı. Kholinar büyük bir şehirdi... Hay fırtına kapası, Kholinar büyük bir şehirdir, dünyada benzeri çok azdır. Bir dağın gölgesinde ya da korunaklı bir uçurumun içinde saklanmak yerine Kholinar devasa duvarlarının onu yücefırtına rüzgârlarına karşı koruyacağına güvenir. Rüzgârlara *meydan okur* ve fırtınaların önünde eğilmez.

Bu görüşte, bir şeyler yine de şehri yok etmişti. Dalinar molozun tepesine ulaştı ve bölgeyi inceledi, binlerce yıl önce buraya ilk defa yerleşmenin nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalıştı. O zamanlar duvar filan yoktu. Bu şehri yapanlar cüretkâr, inatçı bir gürühtü.

Dalinar yıkık duvarların taşlarında çizikler ve yarıklar gördü, avcı bir hayvanın avının eti üzerinde bırakacağı izlere benziyordu. Rüzgâr-bıçakları parçalanmıştı ve yakından baktığı zaman onların da üzerlerinde pençe izleri görebiliyordu.

“Bunu yapabilecek yaratıkları gördüm,” dedi Dalinar taşların birinin yanında diz çöküp eliyle granitin yüzeyindeki kaba yarığı yoklarken. “Görülerimde kendini altındaki kayalardan söküp çıkaran taştan bir canavara şahit olmuştum.

“Hiç ceset yok ama o büyük ihtimalle Yaradan'ın bu görüş için şehre nüfus koymaması yüzündendir. O sadece yaklaşan yıkımın bir sembolü olmasını istemiştir. Kholinar'ın Dinmez fırtına'yla yıkılacağını düşünmüyordu, şehri Yokelçilerin yıkacağını düşünüyordu.”

Evet, dedi Fırtınababa. *Fırtına bir felaket olacak ama arkasından*

geleceklerle kıyaslandığında hiç de büyük değil. Fırtınalara karşı sığınak bulabilirsin, Şeref'in Oğlu. Düşmanlarımıza karşı değil.

Şimdi Roshar'ın hükümdarları Dalinar'ın Dinmez fırtına'nın yakında onları da vuracağını söyleyen uyarısını dinlemeyi reddettiklerine göre, Dalinar başka ne yapabilirdi ki? Raporlara göre gerçek Kholinar ayaklanmalara boğulmuştu ve kraliçeden hiç ses çıkmıyordu. Dalinar'ın orduları Yokelçilerle olan ilk yüzleşmeden zor sağ çıkmıştı ve kendi yüceprenslerinin pek çoğu bile bu savaşta ona katılmamıştı.

Bir savaş geliyordu. Issızlık'ı uyandırmakla düşman, bilinmeyen güçleri ve anlaşılamayan amaçları olan kadim yaratıklarla aralarında ki binlerce yıllık bir çatışmayı tekrar alevlendirmişti. Elçiler'in ortaya çıkmaları ve Yokelçilere karşı en önde savaşmaları gerekirdi. Parlayan Şövalyelerin zaten eğitilmiş ve hazır olarak düşmanla yüzleşmek için bekliyor olmaları gerekirdi. Yaradan'ın rehberliğine güvenebiliyor olmaları gerekirdi.

Bunların yerine, Dalinar'ın elinde sadece bir avuç yeni Parlayan vardı ve Elçiler'den gelen herhangi bir yardımdan ise iz bile yoktu. Onun da ötesinde Yaradan, yani tanrı ölmüştü.

Yine de Dalinar'ın bir şekilde dünyayı kurtarması gerekiyordu.

Yer sarsılmaya başladı, görü bütün dünyanın yıkılıp gitmesiyle bitiyordu. Uçurumun tepesinde Yaradan konuşmasını yeni bitirmiş olmalıydı.

Son bir yıkım dalgası bir yücefırtına gibi dünyayı süpürdü. Yaradan tarafından insanoğlunun üzerine çökecek olan karanlık ve tahribatı temsil etmesi için tasarlanmış bir metafor.

Efsaneleriniz kazandığınızı söylüyor, demişti. Ama aslında biz kaybettik. Ve kaybetmeye de devam ediyoruz...

Fırtınababa gümbürdedi. *Gitme zamanı geldi.*

"Hayır," dedi Dalinar molozun üstünde ayakta durarak. "Beni bırak." Ama...

"Bırak hissedeyim!"

Yıkım dalgası gelip Dalinar'a vurdu ve o da bağırarak meydan okudu. Yücefırtınanın önünde eğilmemişti; bunun önünde de eğilmeyecekti! Yıkımla doğrudan yüzleşti ve o zemini parçalayan güç patlamasının içindeki bir şeyi gördü.

Altın renkli bir ışık, müthiş ancak korkunç. Onun önünde ayakta duran siyah Parezirh içindeki karanlık bir silüet vardı. Silüetin dokuz gölgesi vardı, her biri farklı yönlerde doğru uzanıyordu ve gözleri parlak bir kırmızıyla yanıyordu.

Dalinar o gözlerin derinliklerine baktı ve içinden geçen bir ürpertiyi hissetti. Her ne kadar etrafındaki yıkım gürliyor, kayaları buharlaştırıyor olsa da, o *gözler* Dalinar'ı daha fazla korkutuyordu. Onların içinde korkunç derecede tanıdık bir şey gördü.

Bu fırtınaların bile çok daha ötesinde olan bir tehlikeydi.

Bu, düşmanın şampiyonuydu. Ve geliyordu.

ONLARI BİRLEŞTİR. ÇABUK.

Görü parçalanıp giderken Dalinar'ın nefesi kesildi. Kendini kule şehir Urithiru'daki sessiz taştan bir odada Navani'nin yanında otururken buldu. Artık Dalinar'ın görüler için bağlanmasına gerek kalmamıştı; görüler sırasında bedeninin kontrolünü kaybetmeyeceği kadar üzerlerinde hâkimiyet kazanmıştı.

Derin derin nefes aldı, kalbi güm güm atıyor, yüzünden aşağı terler süzülüyordu. Navani bir şey söyledi ama o anda onu duyamıyordu. Kulaklarındaki uğultuya kıyasla çok uzakta gibi geliyordu.

"O gördüğüm ışık neydi?" diye fısıldadı.

Ben hiç ışık görmedim, dedi Fırtınababa.

"Parlak ve altın renkliydi ama korkunçtu," diye fısıldadı Dalinar. "Isısıyla her şeyi kavuruyordu."

Garaz, diye gümbürdedi Fırtınababa. *Düşman.*

Yaradan'ı öldüren tanrı. Issızlık'ların arkasındaki kuvvet.

"Dokuz gölge," diye fısıldadı Dalinar titreyerek.

Dokuz gölge mi? Yaradılmamışlar. Onun uşakları, antik sprenler.

Fırtınalar adına. Dalinar onları sadece efsanelerden biliyordu. İnsanoğlunun aklını çarpıtan korkunç sprenlerdi.

Yine de, o gözler aklından çıkmıyordu. Yaradılmamışları düşünmek ne kadar dehşet verici olsa da, Dalinar en çok o kırmızı gözlü silüetten korkuyordu. Garaz'ın şampiyonundan.

Dalinar gözlerini kırparak sevdiği kadına, Navani'ye baktı. Dalinar'ın kolunu tutarken yüzü acı verecek kadar endişeliydi. Bu garip yerde ve daha da garip zamanda, o gerçek olan bir şeydi. Tutunulacak bir şey. Olgun bir güzelliği vardı, bazı açılardan kusursuz Vorin kadınının resmiydi: dolgun dudaklar, açık eflatun gözler, kusursuzca örülmüş grileşen saçlar, dar ipek havah tarafından vurgulanan hatlar. Hiçbir erkek Navani'yi cılız olmakla itham etmezdi.

"Dalinar?" diye sordu. "Dalinar, ne oldu? İyi misin?"

"Ben..." Dalinar derin bir nefes aldı. "Ben iyiyim, Navani. Ve ne yapmamız gerektiğini de biliyorum."

Navani'nin kaşları daha da fazla çatıldı. "Ne?"

“Düşman her şeyi yok etmeden önce dünyayı birleştirmem gerekiyor.”

Dünyadaki diğer hükümdarların onu dinlemesini sağlamanın bir yolunu bulmak zorundaydı. Yeni fırtına ve Yokelçiler için onları hazırlamak zorundaydı. O da olmazsa, o zaman yıkımın etkilerinden sağ çıkmalarına yardım etmesi gerekiyordu.

Ama başarılı olursa, Issızlık’la tek başına yüzleşmesi gerekmezdi. Bu Yokelçilere karşı bir ülkenin meselesi değildi. Tüm krallıklarının ona katılmasına ihtiyacı vardı ve diğer halklar arasındaki Parlayan Şövalyeleri de bulması gerekiyordu.

Onları birleştir.

“Dalinar,” dedi Navani. “Bunun yüce bir amaç olduğunu düşünüyorum... ama fırtınalar adına, ya biz ne olacağız? Bu dağ yamacı bir çöl; ordularımızı neyle besleyeceğiz?”

“Ruhdökümcüler...”

eninde sonunda mücevherleri tükenecek,” dedi Navani. “Ayrıca sadece en temel ihtiyaçları yaratabiliyorlar. Dalinar, biz burada yarı yarıya donmuş hâldeyiz, dağınık ve bölüğüz. Emir komuta zincirimiz karmakarışık ve...”

“Sakin ol Navani,” dedi Dalinar ayağa kalkarak. Onu da çekip kaldırdı. “Biliyorum. Yine de savaşmak zorundayız.”

Dalinar’a sarıldı. Dalinar da sıcaklığını hissederek, parfümünü koklayarak onu kavradı. Diğer kadınlardan daha az çiçeksi bir aromayı tercih ediyordu, biraz baharatlı bir havası vardı, yeni kesilmiş odun kokusuna benziyordu.

“Bunu yapabiliriz,” dedi Dalinar Navani’ye. “Benim inadım. Senin dehan. Birlikte, diğer krallıkları bize katılmaya ikna edeceğiz. Fırtına geri geldiği zaman bizim uyarılarımızın gerçek olduğunu görecekler ve düşmana karşı birleşecekler. Yeminkapıları’nı kullanarak orduları hareket ettirebilir ve birbirimizi destekleyebiliriz.”

Yeminkapıları. Antik fabriallar olan on tane kapı, Urithiru’nun geçitleriydi. Bir Parlayan Şövalye mekanizmalardan bir tanesini çalıştırdığı zaman, etrafındaki platformun üzerinde duran insanlar Urithiru’ya getiriliyor, burada kulede olan ona benzer bir platformun üzerinde belirliyorlardı.

Şu anda çalışır durumda olan ve insanları Urithiru ile Harap Ovalar arasında götürüp getirebilenler sadece bir çift Yeminkapısı vardı.. Teorik olarak dokuz tanesi daha çalıştırılabilirdi ama ne yazık ki, araştırmaları çalışmaya başlamalarından önce her birinin içindeki bir

mekanizmanın *iki taraftan birden* açılmaları gerektiğini ortaya koymuştu.

Eğer Dalinar Vedenar, Thaylen Şehri, Azimir ya da diğer yerlerden herhangi birine gitmek istiyorsa, ilk önce Parlayanlarından bir tanesini o şehre ulaştırıp mekanizmanın kilidini açtırması gerekecekti.

“Pekâlâ,” dedi Navani. “Bunu yapacağız. Bir şekilde onlara laf dinleteceğiz, parmaklarıyla sıkı sıkı kulaklarını tıkamış olsalar bile.”

Dalinar gülümsedi ve biraz önce onu mükemmel gördüğü için kendini aptal gibi hissetti. Navani Kholin kusursuz, çekingen biri değildi; huysuz fırtına gibi bir kadındı, dediği dedikti, yamaçtan yuvarlanan kayalar kadar inatçıydı ve aptalca olduğunu düşündüğü şeylere karşı olan sabrı da gün geçtikçe azalıyordu.

Dalinar onu en çok bunun için seviyordu. Sırlarıyla gurur duyan bir toplumun içinde açık ve samimi olduğu için. Gençliklerinden beri tabuları ve kalpleri kırardı. Bazı zamanlarda, onun da Dalinar’ın sevgisine karşılık veriyor olması fikri bile görülerinden birisi kadar gerçe-küstüymüş gibi görünürdü.

Odasının kapısı çaldı ve Navani dışarıdakine girmesi için seslendi. Dalinar’ın gözcülerinden biri başını odadan içeriye uzattı. Dalinar döndü, kadının gergin duruşunu ve hızlı hızlı nefes alışını fark ederek kaşlarını çatı.

“Ne var?” diye sordu.

“Komutanım,” dedi kadın, selam verirken yüzü solgundu. “Bir... olay oldu. Koridorda bir ceset bulundu.”

Dalinar bir şeylerin biriktiğini hissetti, havada sanki yıldırım düşmek üzereymiş gibi bir enerji hissi vardı. “Kim?”

“Yüceprens Torol Sadeas, komutanım,” dedi kadın. “Öldürülmüş.”

Yine de yazmam gerekiyordu.

—Oathbringer, ön söz

“**D**urun! Ne yaptığınızı zannediyorsunuz?” Adolin Kholin. Bir arabanın arkasındaki kutuları indiren, iş kıyafetleri kremle lekeli bir grup işçiye doğru uzun adımlarla ilerledi. Chulları durduğu yerde dönüp duruyor, yerde yiyecek kayafilizleri arıyordu. Boşuna uğraşıyordu. Her ne kadar bu mağara küçük bir kasaba kadar büyük olsa da, kulenin derinliklerindeydiler.

İşçilerin utanmış gibi görünecek kadar terbiyesi vardı, gerçi büyük ihtimalle neden olduğunu bilmiyorlardı. Adolin’i takip eden kâtiplerden bir sürü arabanın içeriğini kontrol etti. Yerdeki yağ lambaları, devasa odanın karanlığını azaltmak için pek bir şey yapamıyordu. Tavan dört kat yukarıdaydı.

“Berrakbey?” diye sordu işçilerden bir tanesi şapkasının altındaki saçını kaşıyarak. “Biz sadece boşaltıyorduk. Öyle yapıyorduk diye biliyorum.”

“Belgelerinde bira yazıyor,” dedi genç bir ardent olan Rushu Adolin’e.

“Bölüm iki,” dedi Adolin sol elinin parmaklarıyla arabaya vurarak. “Meyhaneler asansörlerin olduğu merkez koridora kuruluyor, altı kavşak daha içeride. Yengem sizin yücebeyinize bunu özellikle söylemişti.”

Adamlar ona boş boş baktı.

“Bir kâtip size gösterecek. Kutuları geri toplayın.”

İşçiler içlerini çekti ama tekrar arabalarını yüklemeye başladılar. Bir yüceprensın oğluyla tartışmanın anlamı olmadığını biliyorlardı.

Adolin hem insanlar hem de malzemeler için depo yerine dönüşmüş olan derin mağaraya bakmak için döndü. Çocuklar gruplar hâlinde koşuyorlardı. İşçiler çadır kuruyor, kadınlar ortadaki kuyudan su çekiyor, askerler meşaleler ya da lambalarla geziyordu. Baltatazıları bile bir o yana, bir bu yana koşturarak yarışıyor. Dört savaş kampı dolusu insan Urithiru’ya gelmek için alalacele Harap Ovalar’ı geçmişti, ancak Navani hepsine yer bulmak konusunda zorlanıyordu.

Gerçi bütün kargaşaya rağmen, Adolin bu insanlar burada oldukları için memnundu. Onlar zindeydi; Parshendilerle savaşa girmemiş, Beyazlı Suikastçı’nın saldırısına maruz kalmamış ve iki fırtınanın korkunç çarpışmasını görmemişlerdi.

Kholin askerleri berbat durumdaydı. Adolin’in kılıç eli sargılıydı ve hâlâ zonkluyordu, savaş sırasında bileği kırılmıştı. Yüzünde fena bir bere vardı, yine de şanslı olanlardan birisiydi.

“Berrakbey,” dedi Rushu başka bir arabaya doğru işaret ederken. “Şunlar şaraba benziyor.”

“Müthiş,” dedi Adolin. Navani’nin talimatlarını *kimse* mi dinlemiyordu?

Adolin arabayla ilgilendi, sonra su taşımakla görevlendirildikleri için kızgın olan adamların arasındaki bir tartışmayı ayırmak zorunda kaldı. Bunun parshmen işi olduğunu, onların Nan’ından aşağıda olduğunu iddia ediyorlardı. Ne yazık ki, artık hiç parshmen yoktu.

Adolin onları yatıştırdı ve eğer devam etmek zorunda bırakılırlarsa bir su taşıyıcıları loncası kurabileceklerini söyledi. Babasının bunu onaylayacağı kesindi ama Adolin endişeliydi. Bütün bu insanlara maaş bağlayacak kadar paraları olacak mıydı? Maaşlar kişinin mertebesini temel alırdı ve sebepsiz yere insanları köle olarak alamazdın.

Adolin dikkatini dağıtması için verilmiş bu göreve minnettardı. Her ne kadar her arabayla kendisi tek tek ilgilenmek zorunda olmayıp genel idare amacıyla burada olsa da, kendini işin ayrıntılarına gömmüştü. Bileği bu hâldeyken antrenman yapacak hâli yoktu ama eğer fazla uzun bir süre kendi kendine oturacak olursa, önceki gün olanlar hakkında düşünmeye başlıyordu.

Bunu gerçekten yapmış mıydı?

Torol Sadeas’ı gerçekten öldürmüş müydü?

En sonunda bir haberci koşarak gelip, ona üçüncü katın koridorlarında bir şey bulunduğunu fısıldadığı zaman, neredeyse rahatlamıştı. Adolin bulunan şeyin ne olduğunu bildiğinden emindi.

Dalinar bağırsıkları varmadan çok önce duydu. Tüneller boyunca yankılanıyorlardı. O tonu biliyordu. Çatışma yakındı.

Koşmaya başlayarak Navani'yi geride bıraktı, fırlayarak tüneller arasındaki geniş bir kavşağa çıktığında terliyordu. Fenerlerin sert ışığıyla aydınlanan mavili askerler, orman yeşili giyinmiş başkalarıyla yüz yüze gelmişti. Öfkesprenleri yerde kan havuzları gibi belirmişti.

Yerde yüzü yeşil bir ceketle örtülmüş olan bir ceset vardı.

"Ayrılın!" diye kükredi Dalinar atılarak iki asker grubunun arasındaki boşluğa girerken. Sadeas'ın askerlerinden bir tanesiyle resmen burun buruna gelmiş bir köprücüyü tutup geri çekti. "Ayrılın yoksa hepinizi birden hapse tıkarım!"

Sesi askerlere fırtına rüzgârı gibi çarparak iki tarafın da gözlerini üzerine çekti. Köprücüyü arkadaşlarının yanına doğru itti, sonra da adamın bir yüceprensle saldırmayacak kadar aklının başında olmasını umut ederek Sadeas'ın askerlerinden birini de geriye itti.

Navani ile gözcü atışmanın kenarına geldiklerinde durmuşlardı. Köprü Dört'ün üyeleri en sonunda bir koridordan geriye çekildi ve Sadeas'ın askerleri de ters yöne doğru gitti. Birbirlerine ters ters bakmalarına yetecek kadar uzaklaşmışlardı sadece.

"Cehennem fırtınalarının ta kendisine hazır olsanız iyi olur," diye bağırdı Sadeas'ın subayı Dalinar'a. "Adamlarınız bir yüceprensi öldürdü!"

"Onu bulduğumuzda böyleydi!" diye bağırarak karşılık verdi Köprü Dört'ten Teft. "Kesin ayağı takılıp kendi bıçağının üstüne düşmüştür. İyi oldu fırtına kapası puшта."

"Teft, kes!" diye bağırdı Dalinar ona.

Köprücü utanmış gibi göründü, sonra sert bir hareketle selam verdi.

Dalinar diz çökerek Sadeas'ın yüzündeki ceketini kenara çekti. "Bu kan kurumuş. Uzun süredir burada yatıyormuş."

"Biz de onu arıyorduk," dedi yeşilli subay.

"Arıyor muydunuz? Yüceprensinizi kaybettiniz, öyle mi?"

"Tüneller çok karmaşık!" dedi adam. "Doğal yönlerde gitmiyorlar. Yanlış tarafa döndük ve..."

“Kulenin başka bir kısmına dönmüş olabileceğini düşünmüştük,” dedi başka bir tanesi. “Dün geceyi onu arayarak geçirdik. Birileri onu gördüğünü söyledi ama yanılmışlar ve...”

*Bir yüceprens yarım gün boyunca burada kendi kanının içinde yat-
tı, diye düşündü Dalinar. Atalarımın kanı.*

“Onu bulamadık çünkü adamlarınız onu öldürdü ve cesedin yerini değiştirdi...” diyordu subay.

“O kan saatlerdir orada birikiyormuş. Kimse cesedin yerini filan değiştirmemiş.” Dalinar işaret etti. “Yüceprensi şuradaki yan odaya yerleştirin ve daha yapmadıysanız İalai’ye haber gönderin. Daha ayrıntılı bir inceleme yapmak istiyorum.”

Dalinar Kholin ölüm sarrafıydı.

Gençliğinden beri ölü adamların görüntüsü onun için tanıdık bir şey olmuştu. Savaş meydanında yeteri kadar uzun süre kalırsan, efendisiyle de yakından tanışırdın.

O yüzden de Sadeas’ın mahvolmuş, kanlı yüzü onu şok etmiyordu. Gözü patlamış, yuvarından yukarıya doğru beynin içine saplanan bir bıçak tarafından parçalanmıştı. Sıvılar ve kan dışarıya akmış, sonra da kurumuştu.

Göze saplanan bıçak, miğferini takmış, tam zırhlı adamları öldüren türden bir yaraydı. Bu savaş meydanında kullanmak için antrenmanını yaptığın türden bir hamleydi. Ama Sadeas zırh giymiyordu ve savaş meydanında da değildi.

Dalinar öne doğru eğildi, titreşen yağ lambalarının ışığı tarafından aydınlatılan masanın üstündeki cesedi inceledi.

“Suikastçı,” dedi Navani dilini şaklatır ve başını sallarken. “İyi değil.”

Dalinar’ın arkasında Adolin ve Renarin, Shalla ile köprücülerden birkaç tanesini toplamışlardı. Dalinar’ın karşısında ayakta duran Kalami vardı; ince, turuncu gözlü kadın daha kıdemli kâtiplerinden birisiydi. Kocasını Teleb’i Yokelçilere karşı yapılan savaşta kaybetmişti. Dalinar yas zamanında ona iş yaptırmaktan nefret ediyordu ama kadın görev başında kalmakta ısrar etmişti.

Fırtına kapası, o kadar az sayıda yüksek rütbeli subayı kalmıştı ki. Cael, Dinmezfırtına ile yücefırtınanın çarpışması sırasında, güvenli bölgeye sığınmadan hemen önce ölmüştü. İllamar ve Perethom’u Sadeas’ın Kule’deki ihanetinde kaybetmişti. Geriye kalan son yüce-

beyi Khal'dı, Yokelçilerle olan savaş sırasında aldığı, diğerlerinin güvenliği sağlanana kadar kimseye belli etmediği bir yaranın iyileşmesi için yatıyordu.

Hatta Elhokar, kralın kendisi, bile ordular Narak'ta savaşırken sarayındaki suikastçılar tarafından yaralanmıştı. O zamandan beri tedavi görüyordu. Dalinar onun Sadeas'ın cesedini görmeye gelip gelmeyeceğinden emin değildi.

Her hâlükârda, Dalinar'ın subay eksikliği odadaki diğerlerinin varlığını açıklıyordu: Yüceprens Sebarial ve metresi Palona. Sevimli ya da değil, Sebarial Dalinar'ın Narak'a yaptığı sefer çağrısına cevap veren hayattaki iki yüceprensten birisiydi. Dalinar birilerine güvenmek zorundaydı ve yüceprenslerin büyük çoğuna sadece rüzgârın onları savurabileceği yere kadar güveni vardı.

Sebarial ile çağrılmış ama henüz gelmemiş olan Aladar'ın yeni bir Alethkar'ın temelini oluşturmaları gerekecekti. Yaradan onların yarıdmcısı olsun.

"Hah!" dedi Palona Sadeas'ın cesedine bakarken elleri belinde. "En azından bir sorun çözüldü!"

Odadaki herkes ona doğru döndü.

"Ne var?" dedi. "Hepimiz bunu düşünmüyorduk demeyin bana."

"Bu kötü oldu, Berrakbey," dedi Kalami. "Herkes dışarıdaki askerler gibi davranacak ve ona sizin suikast düzenlediğinizi düşünecek."

"Parekılıcı'ndan bir iz var mı?" diye sordu Dalinar.

"Hayır komutanım," dedi köprücülerden bir tanesi. "Büyük ihtimalle kim öldürdüyse yanında götürmüştür."

Navani Dalinar'ın omzunu sıvazladı. "Ben Palona'nın yaptığı şekilde söylemezdim ama o seni öldürtmeye çalışıyordu. Belki de en iyi si budur."

"Hayır," dedi Dalinar, sesi boğuktu. "Ona ihtiyacımız vardı."

"Çaresiz olduğumu biliyorum, Dalinar," dedi Sebarial. "Benim burada olmam *bunun* yeterli kanıtı. Ama muhakkak Sadeas'a ihtiyaç duyacak kadar düşmedik. Palona'ya katılıyorum. İyi olmuş."

Dalinar başını kaldırarak odadakileri inceledi. Sebarial ve Palona. Köprü Dört'ün teğmenleri Teft ve Sigzil. Ona haber getiren genç kadının da aralarında olduğu bir avuç asker. Oğulları, sağlam Adolin ve anlaşılmasın Renarin. Eli omzunda duran Navani. Hatta ellerini önünde kavuşturmuş olan Kalami bile Dalinar'ın gözlerinin içine baktı ve başıyla onayladı.

"Hepiniz aynı fikirdesiniz, değil mi?" diye sordu Dalinar.

Kimse itiraz etmedi. Evet, bu cinayet Dalinar'ın namı açısından rahatsızlık vericiydi, hem hiçbirisi Sadeas'ı kendi elleriyle öldürecek kadar ileri gitmezlerdi. Ama şimdi o öldüğüne göre... eh, gözyaşı dökmenin ne gereği vardı?

Hatıralar Dalinar'ın kafasının içinde çalkalanıyordu. Sadeas'ın yanında Gavilar'ın büyük planlarını dinlemekle geçen günler. Dalinar'ın düşününden önceki gece, Sadeas'ın adına düzenlediği şamatalı ziyafet sırasında birlikte içtikleri şarap.

O daha genç adamı, o *dostu*, bu önündeki masada yatan daha geniş, daha yaşlı yüzle bağdaştırmak zor geliyordu. Bugünkü Sadeas, ihaneti kendinden daha iyi adamların ölümlerine sebep olan bir katildi. Kule'deki savaş sırasında terk edilen adamların hatırına, Dalinar en sonunda Sadeas'ın cesedine bakıp az da olsa tatmin oldu.

Bu durum onu rahatsız ediyordu. Öbürlerinin nasıl hissettiğini *tam olarak* biliyordu. "Benimle gelin."

Cesedin başından ayrıldı ve uzun adımlarla odadan dışarı çıktı. Sadeas'ın askerlerinin yanından geçti, onlar da aceleyle içeri girdiler. Cesetle ilgileneceklerdi; Dalinar durumu kendi kuvvetleriyle onların arasında doğaçlama bir çatışmanın çıkmasına engel olacak kadar yatıştırdığını umuyordu. Şu an için yapılacak en iyi şey ise Köprü Dört'ü buradan uzaklaştırmaktı.

Dalinar'ın grubu, ellerinde taşıdıkları yağ lambalarıyla kulenin mağamsı koridorları boyunca onu takip etti. Duvarlar bükülen çizgilerle kaplıydı; dalgalı taş renklerinden oluşan doğal katmanlar, tabakalar hâlinde kurumuş kremin oluşturacağı görüntüye benziyordu. Askerleri Sadeas'ın izini kaybettikleri için suçlamıyordu; hepsi karanlığa doğru açılan sonsuz geçitlerin olduğu bu yerde kaybolmak şaşırtıcı derecede kolaydı.

Neyse ki nerede oldukları hakkında bir fikri vardı ve yanındakileri kulenin dış kenarına doğru götürdü. Burada boş bir odanın içinden geçti ve geniş teraslara benzer pek çok balkondan bir tanesine çıktı.

Tepesinde devasa kule şehir Urithiru yükseliyordu, dağlara yaslanarak inşa edilmiş çarpıcı derecede yüksek bir binaydı. Her birinin on sekiz katı olan, on tane halkaya benzer kademedan oluşturulmuş kule şehir, su yolları, pencereler ve bunun gibi balkonlarla bezeliydi.

Ayrıca en alt katın kenarlardan dışarıya çıkıntı yapan geniş bölmeleri de vardı. Büyük taşın yüzeylerdi, her biri kendi çapında bir plato sayılırdı. Taş zeminin sona ererek dağ tepelerinin arasındaki derin uçurumlara dönüştüğü kenarlarında taşın parmaklıklar vardı. İlk

başta bu düz taştan geniş bölgeler kafalarını karıştırmıştı. Ama taşın içindeki oyuklar ile iç kenarlardaki saksı kutuları bu alanların ne işe yaradığını ortaya çıkarmıştı. Her nasılsa, bunlar *tarlaydı*. Kulenin her basamağının tepesindeki bahçeler için olan büyük açık alanlar gibi bu bölgede de soğuğa rağmen tarım yapılmıştı. Bunlardan bir tanesi bu balkonun iki kat aşağısında uzanıyordu.

Dalinar yürüyerek balkonun kenarına geldi ve ellerini pürüzsüz taştan istinat duvarın üzerine koydu. Diğerleri arkasında toplandı. Gelirken yolda Yüceprens Aladar'ı da gruba eklemişlerdi. Koyu bronz renkli derisi olan kel bir Alethi'ydi. Kızı May ona eşlik ediyordu; bronz gözleri ve yuvarlak bir yüzü olan, yirmili yaşlarında, kısa ve güzel bir kadındı, simsiyah Alethi saçları kısa kesilmişti ve yüzünün etrafından iniyordu. Navani onlara fısıltıyla Sadeas'ın ölümünün ayrıntılarını anlatıyordu.

Dalinar elini serin havaya doğru uzatarak balkondan ileriye işaret etti. "Ne görüyorsunuz?"

Köprücüler balkondan ileriye bakmak için toplandılar. Aralarında artık iki kolu olan Herdazlı da vardı, eksik olanını Fırtınasığrı ile tekrar çıkarmıştı. Kaladin'in adamlarında da Rüzgârkoşucu güçleri ortaya çıkmaya başlamıştı, gerçi görünüşe göre onlar sadece "silahlar" idi. Navani bunun bir zamanlar sık bulunan bir tür Parlayan çırağı olduğunu söylemişti: güçleri tam şövalye olan efendilerine bağlı insanlar.

Köprü Dört'ün adamları sprenlerle bağlanmamışlardı ve her ne kadar güçler edinmeye başlamış olsalar da, Kaladin ailesini Dinmezfırtına'ya karşı uyarmak üzere Alethkar'a uçtuğu zaman becerilerini kaybetmişlerdi.

"Benim gördüğüm bulutlar," dedi Herdazlı.

"Bir sürü bulut," diye ekledi bir diğer köprücü.

"Birkaç dağ da var," dedi bir başkası. "Dişlere benziyorlar."

"İh, boynuz," diye itiraz etti Herdazlı.

"Biz fırtınaların üzerindeyiz," diye laflarını kesti Dalinar. "Dünyanın geri kalanının yüzleşmek zorunda olduğu felaketi unutmak kolay olacak. Dinmezfırtına geri dönecek ve Yokelçileri getirecek. Kısa süre sonra bu şehrin, bizim ordularımızın, dünyada geriye kalan düzenin son kalesi olacağını varsaymak zorundayız. Önderlik etmek bizim çağrımız, bizim *görevimiz* olacak."

"Düzen mi?" dedi Aladar. "Dalinar, sen bizim ordularımızı *gördün mü*? Sadece altı gün önce imkânsız bir savaştan çıktılar ve kurtarıl-

mış olmamıza rağmen, teknik olarak *yenildik*. Roion'un oğlu prensliğinden geri kalanlarla başa çıkmak için acınası derecede hazırlıksız. En büyük kuvvetlerin bazıları, Thanadal ile Vamah, savaş kamplarında *kaldı!*"

"Gelenler de şimdiden didişmeye başladı," diye ekledi Palona. "Torol'un bu ölümü de homurdanmaları için başka bir sebep verecek."

Dalinar arkasını dönerek taş duvarın üstünü iki eliyle birden kavradı, parmakları üşüyordu. Üstüne serin bir rüzgâr esti ve melteme binmiş şeffaf insanlara benzeyen birkaç rüzgârspreni yanından geçti.

"Berrakhanım Kalami," dedi Dalinar. "İssızlık hakkında ne biliyorsunuz?"

"Berrakbey?" diye tereddütle sordu Kalami.

"İssızlıklar. Vorin teorisi üzerinde bilimsel çalışmalar yapmıştınız, değil mi? Bize İssızlıklar'dan bahsedebilir misiniz?"

Kalami boğazını temizledi. "Onlar yıkımın vücut bulmuş hâliydi, Berrakbey. Her biri o kadar yok ediciydi ki, insanlığı mahvediyorlardı. Nüfuslar tükenir, toplumlar mahvolur, âlimler öldü. Her İssızlık'ın ardından insanoğlu nesiller boyunca her şeyi baştan inşa etmek zorunda kalırdı. Şarkılar kayıpların birbirlerinin üstüne binmesinden, her seferinde daha da fazla gerilememizden bahseder; ta ki sonunda Elçiler kılıçları ve fabrialları olan bir insanlıktan ayrılıp, geriye döndüklerinde sopalar ve taş baltalarla silahlanmış bir insanoğlu bulana dek."

"Peki ya Yokelçiler?" diye sordu Dalinar.

"Onlar katliam için gelirdi," dedi Kalami. "Amaçları Roshar'daki insanoğlunun soyunu kurutmaktı. Şekilsiz hayaletlerdi; bazıları onların ölülerin ruhları olduğunu söyler, başkaları ise Cehennem'den gelen sprenler olduklarını."

"Bunun tekrar olmasını engellemek için bir yol bulmak zorundayız," dedi Dalinar alçak sesle tekrar gruba doğru dönerken. "Bu dünyanın bakıp örnek alabilmesi gerekenler bizleriz. İstikrarı, bir dayanak noktasını biz sağlamak zorundayız."

"Bu nedenle Sadeas'ın ölümü yüzünden mutluluk duyamıyorum. Benim başımda bir belaydı ama becerikli bir generaldi ve dâhi bir aklı vardı. Ona ihtiyacımız vardı. Bu iş bitmeden önce eli silah tutan herkese ihtiyacımız olacak."

"Dalinar," dedi Aladar. "Ben de eskiden didişirdim. Diğer yüceprensler gibiydim. Ama o savaş meydanında gördüğüm şeyler... o kırımızı gözler... Ben senin yanındayım. Fırtınaların sonuna kadar bile olsa seni takip edeceğim. Ne yapmamı istersin?"

“Zamanımız kısa, Aladar. Seni yeni İstihbarat Yüceprensi ilan ediyorum, bu şehirde kanun ve düzenden sorumlusun. Urithiru’da düzeni sağla ve yüceprenslerin şehrin içinde açık bir şekilde belirlenmiş olan kontrol bölgeleri olacağından emin ol. Bir kolluk kuvveti oluştur ve bu koridorlara devriye çıkar. Güvenliği sağla ve askerlerin arasından az önceki gibi çatışmaların çıkmasını engelle.

“Sebarial, seni Ticaret Yüceprensi ilan ediyorum. Erzaklarımızın envanterini çıkar ve Urithiru’da pazar yerleri kurdur. Bu kulenin sadece geçici bir konaklama yeri değil, fonksiyonel bir şehir olmasını istiyorum.

“Adolin, orduları bir eğitim programına koy. Elimizdeki bütün yüceprenslerin askerleri saydır ve mızraklarının Roshar’ın savunması için gerekli olacağını anlamalarını sağla. Burada kaldıkları sürece, Savaş Yüceprensi olarak benim komutam altında olacaklar. Onların çekişmelerini eğitimin ağırlığı altında ezeceğiz. Ruhdökümcüleri biz kontrol ediyoruz ve yiyeceği de biz kontrol ediyoruz. Eğer aç kalmak istemiyorlarsa, laf dinleyecekler.”

“Ya biz?” diye sordu Köprü Dört’ün pejmürde teğmeni.

“Gözcülerim ve kâtiplerimle birlikte Urithiru’yu keşfetmeye devam edin,” dedi Dalinar. “Ve yüzbaşınız geri döndüğü anda bana haber verin. Umalım ki Alethkar’dan iyi haberler getirsin.”

Derin bir nefes aldı. Zihninin arka taraflarında sanki uzaklardan gelirmiş gibi bir ses yankılandı. *Onları birleştirir.*

Düşmanın şampiyonu geldiği zaman hazır ol.

“Nihai amacımız Roshar’ın tamamının korunması,” dedi Dalinar alçak bir sesle. “İçimizdeki bölünmüşlüğü’n bedelini gördük. Bunun yüzünden Dinmez fırtına’yı durdurmayı başaramadık. Ama o sadece ilk denemeydi, gerçek savaştan önceki antrenman. İssızlık’la yüzleşmek için, atam Sunmaker’ın fetih ile yapamadığı şeyi yapmanın bir yolunu bulacağım. Ben Roshar’ı birleştireceğim.”

Kalami alçak bir sesle nefesini tuttu. Kitanın tamamını hiç kimse birleştirememişti; ne Shin işgalleri sırasında, ne Hiyerokrasi’nin zirvede olduğu sırada, ne de Sunmaker’ın fetihleri sırasında. Onun görevi buydu, Dalinar bundan gittikçe daha da fazla emin oluyordu. Düşman elindeki en büyük dehşetleri üzerlerine salacaktı: Yaradılmamışları ve Yokelçileri. O görüdeki siyah zırhlı şampiyon.

Dalinar birleştirilmiş bir Roshar ile onlara direnecekti. Sadeas’ı bir şekilde davasına katılmaya ikna etmenin bir yolunu bulamamış olması ne büyük kayıptı.

Ah, Torol, diye düşündü. Eğer bu kadar bölünmüş olmasaydık birlikte neler yapabilirdik...

“Baba?” Yumuşak bir ses dikkatini çekti. Renarin, Shallan ve Adolin’in yanında duruyordu. “Bizden bahsetmedin. Ben ve Berrakhanım Shallan. Bizim görevimiz ne?”

“Antrenman yapmak,” dedi Dalinar. “Başka Parlayanlar da gelecek ve ikinizin onlara önderlik etmesi gerek. Bir zamanlar Yokelçilere karşı en büyük silahımız şövalyelerdi. Bunun yine böyle olması gerek.”

“Baba ben...” Renarin konuşurken bocaladı. “Bu yalnızca... benim? Yapamam. Nasıl olur bilmiyorum... hele ki...”

“Oğlum,” dedi Dalinar yanına giderek. Renarin’i omzundan kavradı. “Ben sana güveniyorum. Yaradan ve sprenler sana bu halkı koruman ve kurtarman için güçler bahşetti. Bunları kullan. Bunların *uzmanı ol*, ondan sonra bana neler yapabileceğini göster. Sanırım hepimiz bunun ne olduğunu merak ediyoruz.”

Renarin hafifçe nefesini verdi, sonra da başını sallayarak onayladı.

OTUZ DÖRT YIL ÖNCE

Yanan tarla boyunca koşarak ilerlerken, kayafilizleri Dalinar'ın çizmelerinin altında kafatasları gibi çatırdıyordu. Hem açık gözlü, hem de koyu gözlü seçme askerlerden oluşan bir kuvvet olan elitleri de onu takip ediyordu. Onlar şeref muhafızları değildi. Dalinar'ın *muhafızlara* ihtiyacı yoktu. Bunlar sadece onu utandırmamaya yetecek kadar becerikli olduklarını kabul ettiği askerleriydi.

Etrafında kayafilizleri için için yanıyordu. Yaz sıcağı ve yılın bu zamanında fırtınaların arasındaki uzun günler nedeniyle kurumuş yosunlar dalgalar hâlinde alev almış, kayafilizi kabuklarını tutuşturmuştu. Aralarında alevsprenleri dans ediyordu. Ve Dalinar kendisi de bir spren gibi dumanların arasından geçiyor, kalın çizmeleri ve güçlendirilmiş zırhının onu koruyacağına güveniyordu.

Kuzeyden orduları tarafından sıkıştırılan düşman, hemen ilerideki kasabaya çekilmişti. Dalinar zor sabretmiş olsa da, düşmana arkadan saldırmak için elitlerini getirebilecek kadar bekleyebilmişti.

Düşmanın bu tarlayı ateşe vermesini, güney yolunu kapatmak için çaresizce kendi tahıllarını yakmalarını beklemiyordu. Eh, ateşler Cehennem'e gidebilirdi. Her ne kadar adamlarının bazıları duman ya da ısı yüzünden geride kalsa da, çoğu onun yanında kalmıştı. Düşmana arkadan saldırarak ana ordularına doğru iteceklerdi.

Örs ve çekiç. Dalinar'ın en sevdiği taktikti: düşmanlarının ondan kaçamamalarını sağlayan bir taktik.

Dumanlı havanın içinden fırlayarak çıktığı zaman, kasabanın gü-

ney kıyısında aceleyle birkaç saf oluşturmuş mızrakçılar buldu. Yerden bitmiş, rüzgârla dalgalanan kırmızı flamalara benzeyen bekletisprenleri etraflarında toplanmıştı. Alçak kasaba duvarı birkaç yıl önceki bir çatışmada yıkılmıştı, o yüzden askerler için tahkimat olarak sadece moloz vardı. Gerçi doğudaki geniş tepe fırtınalara karşı doğal bir engel oluşturuyordu, bu da buranın neredeyse gerçek bir şehir kadar büyümesine izin vermişti.

Dalinar düşman askerlerine doğru haykırarak kılıcını kalkanına vurdu, sadece sıradan bir kılıçtı. Sağlam bir göğüs zırhı, önü açık bir miğfer ve demir destekli çizmeler giyiyordu. İlerideki mızrakçılar, elitleri ateş ve dumanların içinden kana susamış haykırışlar karşısında bocaladılar.

Mızrakçıların birkaç tanesi silahlarını düşürdü ve kaçtı. Dalinar sırtıttı. Göz korkutmak için Parelere ihtiyacı yoktu.

Mızrakçılara fidan korusunun içinden yuvarlanan bir kaya gibi bindirdi, kılıcı kanları havaya saçıyordu. İyi bir savaşın temeli *momentumdu*. Durma. Düşünme. İleri bastır ve düşmanlarını daha şimdiden ölmüş olduklarına ikna et. Böylelikle, onları cenaze ateşlerine gönderirken sana daha az direniş gösterirler.

Mızrakçılar mızraklarını çılgınca saplıyorlardı; öldürmeye çalışmaktan çok, bu manyak herifi geri itelemeye çalışıyorlardı. Çok fazlası dikkatlerini Dalinar'a doğru çevirirken safları dağıldı.

Dalinar güldü, bir çift mızrağı kalkarıyla vurarak kenara itti, sonra kılıcını bir adamın karnının derinliklerine kadar saplayarak bağırsaklarını döktü. Adam acı içinde mızrağını düşürdü ve yanındakiler dehşet verici görüntü karşısında geriye çekildiler. Dalinar bir kükremeyle öne atıldı ve üzerinde arkadaşlarının kanı olan kılıcıyla onları da öldürdü.

Dalinar'ın elitleri şimdi safları dağılmış olan mızrakçılara saldırdı ve asıl katliam başladı. Momentumunu koruyarak bastırdı, arkaya ulaşana kadar safları yararak geçti, sonra derince nefes aldı ve yüzündeki küllü teri sildi. Yakınlarda yerde ağlayan genç bir mızrakçı vardı, taşların üzerinde kan izi bırakarak sürünürken, "Anne!" diye çığlık atıyordu. Her tarafında turuncu ellere benzeyen acisprenlerinin arasına korkusprenleri karışmıştı. Dalinar başını iki yana salladı ve yanından geçerken kılıcını oğlanın sırtına gömdü.

İnsanlar sık sık ölürken annelerine seslenirdi. Ne kadar yaşlı olduklarının bir önemi yoktu. Dalinar aynı böyle çocuklar gibi, ak sakallıların da bunu yaptıklarını görmüştü. *Benden çok da küçük değil*, diye düşündü Dalinar. Belki on yedi yaşında olabilirdi. Ama öte yan-

dan, Dalinar yaşı kaç olursa olsun, kendini hiçbir zaman genç hissetmemişti.

Elitleri düşman saflarını ikiye ayırmıştı. Dalinar kanlı kılıcını salladı, tetikte, heyecanlı hissediyordu ama daha *canlı* değildi. Neredeydi bu?

Hadi...

Daha büyük bir düşman askeri grubu sokaktan koşarak ona doğru geliyordu, başlarında birkaç kırmızı ve beyazlı subay vardı. Aniden duraklamalarına bakılacak olursa, Dalinar kendi mızrakçılarının bu kadar hızla düştüğünü gördükleri için telaşlandıklarını tahmin etti.

Dalinar saldırdı. Elitleri izlemeleri gerektiğini biliyorlardı, o yüzden hızla elli askeri ona katıldı; geride kalanlarının şanssız mızrakçıların işini bitirmesi gerekiyordu. Elli yeterdi. Kasabanın dar alanları Dalinar'ın daha fazlasına ihtiyacı olmadığı anlamına geliyordu.

Dikkatini ata binmiş olan bir adama odakladı. Herif belli ki Parezir-hi'na benzemesi amaçlanmış olan bir takım zırh giyiyordu ama sadece sıradan çelikten yapılmıştı. Gerçek Zırh'ın güzelliğine, gücüne sahip değildi. Yine de etraftaki en önemli kişi oymuş gibi görünüyordu. Dalinar bunun ayrıca en iyileri olduğu anlamına gelmesini umut etti.

Adamın şeref muhafızları çarpışmaya girmek için öne atıldı ve Dalinar içinde bir şeylerin kımıldandığını hissetti. Bir açıklık gibiydi, fiziksel bir ihtiyaçtı.

Zorluk. Zorlu bir düşmana ihtiyacı vardı!

Muhafızların ilk üyesine ulaşarak hızlı bir vahşilikle saldırdı. Savaş meydanında dövüşmek bir arenada düello yapmaya benzemezdi; Dalinar herifin etrafında dans edip yeteneklerini test etmedi. Burada öyle şeyler başka birilerinin kılıcı sırtına sokmasıyla sona ererdi. Bunun yerine, engellemek için kalkanını kaldıran düşmana kılıcıyla yukarıdan vurdu. Bir dizi hızlı, güçlü darbe indirdi, öfkeli bir ritimle çalan bir davulcu gibiydi. *Bam, bam, bam, bam!*

Düşman askeri kalkanını sıkıca tutarak başının üstünde tuttu, kontrolün tamamını ona bırakmıştı. Dalinar kendi kalkanını önünde kaldırdı ve adama doğru itti, tökezletene kadar da geriye bastırmaya devam etti. Bir açıklık bulmuştu.

Bu adam anne demeye fırsat bulamadı.

Ceset önünde devrildi. Dalinar öbürleriyle elitlerinin ilgilenmesine izin verecekti, berrakbeye giden yol açılmıştı. Kimdi o? Yüceprens kuzeyde savaşıyordu. Bu başka bir önemli açığız mıydı? Ya da... Dalinar Gavilar'ın bitmek bilmeyen planlama toplantıları sırasında bir oğul hakkında bir şeyler duyduğunu hatırlamıyor muydu?

Eh, bu adam kesinlikle o beyaz kısağın üzerinde havalı görünüyordu, pelerini etrafında dalgalanırken savaşı miğferinin içinden izliyordu. Düşman meydan okumasını kabul ettiğinin bir işareti olarak kılıcını Dalinar'ın yönünde miğferine kadar kaldırdı.

Salak.

Dalinar öncülerinden en azından bir tanesinin yanında kalmış olacağına güvenerek kalkanını kaldırdı ve işaret etti. Gerçekten de, Jenin yanına gelip durdu, sırtındaki kısa yayını indirdi ve berrakbey şaşkınlıkla bağırırken atı göğsünden vurdu.

“At vurmaktan nefret ediyorum,” diye homurdandı Jenin hayvan acı içinde şahlanırken. “Bin broamı, fırtına kapası, denize atmak gibi bir şey, Berrakbey.”

“Bu iş bitince sana iki tane alırım,” dedi Dalinar berrakbey atından aşağıya düşerken. Dalinar acı kişnemelerinin ve savrulan toynakların etrafından dolanarak düşen adamı aradı. Düşmanı ayağa kalkarken bulduğu için memnun olmuştu.

Birbirlerine girdiler, kılıçlarıyla hızlı darbeler indiriyorlardı. Hayatın temeli *momentumdu*. Bir yön seçecektin ve hiçbir şeyin, ister insan, ister fırtına olsun, yolunu değiştirmesine izin vermeyecektin. Dalinar vura vura berrakbeyi geriye itti, şiddetli ve inatçıydı.

Çarpışmayı kazanmakta olduğunu, kontrolün kendisinde olduğunu düşünüyordu, ta ki kalkanıyla düşmana vurana ve bir şeylerin gerginlikle çat ettiğini hissedene kadar. Kalkanı koluna bağlayan kayışlardan bir tanesi kopmuştu.

Düşman anında tepki verdi. Kalkanı iterek Dalinar'ın kolunun etrafından çevirdi, öbür kayışı da kopardı. Kalkan düşüp gitti.

Dalinar tökezledi, kılıcını savurarak gelmeyen bir kılıç darbesini engellemeye çalıştı. Berrakbey onun yerine öne atılarak yaklaşmış ve Dalinar'a kendi kalkanıyla bindirmişti.

Dalinar eğilerek bunun arkasından gelen darbeden kaçmaya çalıştı ama düşmanın elinin tersi başının yan tarafına sağlamca vurmuş ve Dalinar'ı tökezletmişti. Miğferi ezildi, bükülen metal kafa derisine batarak kanattı. Çift görüyordu, görüşü bulanmıştı.

Öldürücü darbeyi indirecek.

Dalinar kükreyerek kılıcını vahşi bir savurmayla yukarı doğru sallayıp berrakbeyin silahına vurdu ve elinden koparıp attı.

Adam bunun üstüne zırhlı eldiveniyle Dalinar'ın yüzüne vurdu. Burnu çatırdadı.

Dalinar dizlerinin üzerine düştü, kılıcı parmaklarından kayıyordu.

Düşmanı derin derin nefes alıyor, nefeslerinin arasında küfrediyordu. Kısa, şiddetli çatışma yüzünden nefesi kesilmişti. Bıçak çekmek için kemerine uzandı.

Dalinar'ın içinde bir duygu kımıldandı.

Bu içindeki çukuru dolduran bir ateşti. Vücudu boyunca yayıldı ve Dalinar'ı uyandırdı, berraklık getirdi. Berrakbeyin şeref muhafızlarıyla savaşılan elitlerinin sesleri solup gitti, metale vuran metaller tınlamalara, bağrışlar sadece uzak mırıltılara dönüştü.

Dalinar gülümsedi. Sonra gülümseme dişlek bir sırıtışa dönüştü. Berrakbey elinde bıçağıyla başını kaldırıp irkilerek tökezlerken Dalinar'ın görüşü geri geldi. Dehşete düşmüş gibi görünüyordu.

Dalinar kan tükürerek kükredi ve kendini düşmanın üstüne fırlattı. Üstüne gelen bıçak işe yaramaz görünüyordu ve Dalinar ondan kaçındı, omzuyla düşmanın bedeninin alt kısmına bindirdi. Bir şeyler Dalinar'ın içinde gümlüyordu, savaşın nabızı, ölmenin ve öldürmenin ritmi.

Heyecan.

Düşmanın dengesini bozdu, sonra kılıcını aramaya gitti. Ancak Dym Dalinar'ın ismini seslendi ve ona bir saplı balta fırlattı, bir ucunda kanca, öbüründe ise geniş ve ince bir balta başı vardı. Dalinar bunu havada yakaladı ve hızla döndü, balta başıyla berrakbeyi bileğinin arkasından yakaladı ve sertçe asıldı.

Adam çelik tangirtisiyle yere düştü. Dalinar bundan faydalanamadan önce, şeref muhafızlarından iki adam kendilerini Dalinar'ın askerlerinin arasından sıyırmayı başardı ve berrakbeylerini korumak için geldiler.

Dalinar silahını savurdu ve balta başını bir muhafızın yan tarafına gömdü. Baltayı söküp kurtardı ve hızla döndü ve bir kere daha geriye dönüp öbür muhafızın kılıcını baltanın sapıyla kıl payı engellemeden önce, ayağa kalkmaya çalışan berrakbeyin kafasına indirerek dizlerinin üzerine çöktü.

Dalinar saplı baltayı iki eliyle tutup yukarıya iterek muhafızın silahını başının üzerine kadar havaya kaldırdı. Dalinar öne doğru adım atarak adamla yüz yüze geldi. Nefesini yüzünde hissedebiliyordu.

Burnundan akan kanı muhafızın gözlerine doğru tükürdü, sonra da karnına tekme attı. Kaçmaya çalışan berrakbeye doğru döndü. Dalinar hırladı, içi Heyecan'la doluydu. Tek eliyle saplı baltayı savurdu, balta başının sivri ucunu berrakbeyin yan tarafına taktı ve asılarak bir kere daha yere devirdi.

Berrakbey yerde yuvarlanarak döndüğünde Dalinar'ın iki eliyle birden baltayı üstüne indiren görüntüsüyle karşılaşmıştı. Sivri ucu göğüs zırhının tam ortasına gömerek göğsüne sapladı. Tatmin edici bir çatırtı çıkmıştı ve Dalinar çekip çıkardığı zaman silah kanlıydı.

Sanki bu darbe bir sinyalmiş gibi, en sonunda şeref muhafızları elitlerinin önünde dağıldı. Dalinar onların uzaklaşmalarını izlerken sırtı, etrafında parlayan altın renkli küreler şeklinde şansprenleri belirliyordu. Askerleri kısa yaylarını çektiler ve kaçan düşmanların en az bir düzinesini sırtlarından vurdular. Hay Cehennem, kendininkinden daha büyük bir kuvveti yenmek çok güzel oluyordu.

Yakınlarda, yerdeki berrakbey hafifçe inledi. "Neden..." dedi adam miğferinin içinden. "Neden biz?"

"Bilmem," dedi Dalinar saplı baltayı Dym'e doğru geri fırlatırken.

"Nasıl... nasıl *bilmezsiz*?" dedi ölmekte olan adam.

"Kardeşim seçiyor," dedi Dalinar. "Ben sadece onun gösterdiği yere gidiyorum." Ölen adama doğru işaret etti ve Dym de zırhlı adamın koltuk altına bir kılıç sokarak işi bitirdi. Herif nispeten iyi savaşmıştı, ızdırabını uzatmaya gerek yoktu.

Başka bir asker yaklaşarak Dalinar'a kılıcını verdi. Üstünde başparmağı kadar büyük bir çentik vardı. Bükülmüş gibi de görünüyordu. "Yumuşak kısımlara saplamanız gerekiyor, Berrakbey," dedi Dym. "Sert kısımlara vurmanız değil."

"Aklımda tutarım," dedi Dalinar kılıcı bir kenara atarken, askerlerinden biri ölülerin arasında uygun başka bir tanesini seçiyordu.

"Siz... iyi misiniz, Berrakbey?" diye sordu Dym.

"Daha iyi olmamıştım," dedi Dalinar, sesi tıklalı burnu yüzünden hafifçe bozuluyordu. Çok fena acıyordu ve ufak bir acispreni sürüsünü çekmişti, yerden küçük kırıntıeneller gibi çıkıyorlardı.

Askerleri etrafında saf tuttu ve Dalinar başlarında sokak boyunca ilerledi. Uzun süre geçmeden düşmanın ileride hâlâ savaşan kitlesini seçebilmişti, kendi ordusuyla çarpışıyorlardı. Adamlarını durdurarak seçeneklerini gözden geçirdi.

Elitlerin yüzbaşı Thakka ona doğru döndü. "Emriniz nedir, komutanım?"

"Şu binaları basın," dedi Dalinar bir dizi eve doğru işaret ederek. "Bakalım bizim ailelerini toplamamızı izlerken ne kadar iyi savaşacaklar."

"Askerler yağmalamak isteyeceklerdir," dedi Thakka.

"Bunlar gibi ağıllarda ne yağma olacak be? Uyduruk domuz derileriyle eski kayafilizi taslar mı?" Yüzündeki kanı silmek için miğferi-

ni çekip çıkardı. “Daha sonra yağmalayabilirler. Şu anda bana rehine lazım. Bu fırtına kapası şehirde bir yerlerde siviller var. Bulun onları.”

Thakka başını sallayarak onayladı ve bağırarak emirleri verdi. Dalinar biraz su içmek için tulumuna uzandı. Sadeas’la buluşması gerekliydi ve sonra...

Bir şeyler Dalinar’ın omzuna çarptı. Sadece kısa bir an için göz ucuyla görebilmişti, bir tekmenin kuvvetiyle vuran siyah bir bulanıklıktı. Dalinar’ı yere fırlattı ve yan tarafı acıyla alevlendi.

Kendini yerde yatarken buldu ve gözlerini kırıştırdı. Sağ omzuna saplanmış fırtına kapası bir ok vardı, gövdesi uzun ve kalındı. Göğüs-lüğün koluyla buluştuğu yerin hemen yanından zincir zırhı sanki hiç yokmuş gibi delip geçmişti.

“Berrakbey!” dedi Thakka çömelerek, Dalinar’a gövdesiyle siper oluyordu. “Kelek! Berrakbey, siz...”

“Kim attı ulan onu?” diye hesap sordu Dalinar.

“Yukarıda,” dedi askerlerinden bir tanesi, kasabanın yukarısında-ki tepeyi işaret ediyordu.

“Orası üç yüz metreden daha uzak olmalı,” dedi Dalinar Thakka’yı kenara iterek ayağa kalkarken. “Bu mümkün...”

Gözü oradaydı, o yüzden bir sonraki gelen okun önünden kaçabilirdi. Dalinar’ın sadece bir adım ötesine isabet etmiş, çatırtıyla taş zeminden sekmişti. Dalinar oka gözlerini dikti, sonra bağırmaya başladı. “Atlar! Fırtına kapası atlar nerede?”

Küçük bir grup asker on bir atı da yanlarında getirerek yaklaştı, tarla boyunca dikkatli bir şekilde yol göstererek getirmeleri gerekmişti. Siyah atı Pürgece’nin dizginlerini kaparken diğer bir oktan daha kaçmak zorunda kalmıştı ve kendini eyere fırlattı. Kolundaki ok yakıcı bir acıydı ama Dalinar onu ileriye doğru çeken daha ısrarcı bir şeyleri hissediyordu. Bu odaklanmasına yardım ediyordu.

Geldikleri yoldan dörtlüye geri giderek okçunun görüş alanından çıktı, en iyi adamlarının on tanesi peşindeydi. O tepenin üstüne çıkan bir yol olması gerekirdi... İşte! Kayalık bir dönemeç, Pürgece’yi koşturarak çıkarmaktan çekinmeyeceği kadar eğimliydi.

Dalinar o tepeye ulaşana kadar avının kaçacağından endişe ediyordu. Ancak en sonunda fırlayarak tepenin üstüne ulaştığı zaman bir ok so/ göğsüne saplandı, omzunun yakınından göğüs zırhını deşip geçmiş ve neredeyse onu eyerden düşürmüştü.

Lanet olsun! Dalinar bir şekilde devrilmemeyi başardı ve öne eğildi, dizginlere bir eliyle sıkı sıkı yapışmıştı. Gözlerini kısarak ileriye

doğru bakarken hâlâ uzak bir silüet olan kayalık bir çıkıntının üstündeki okçu bir ok daha attı. Ve bir tane daha. Fırtınalar adına, adam hızlıydı be!

Pürgece'yi bir yana doğru çekti, sonra da öbürüne, içinde kaba-ran Heyecan'ın gümleneyen hissini duyuyordu. Acıyı bastırıyor, odaklanmasını sağlıyordu.

İleride, okçu en sonunda endişelenirmiş gibi göründü ve kaçmak için tüneğinden aşağı atladı.

Bir an sonra Dalinar Pürgece'yi kayalığın üstünden atlattı. Okçunun kaba giysiler giymiş yirmili yaşlarında bir adam olduğu ortaya çıkmıştı, kolları ve omuzları sanki bir chulu havaya kaldırabilirmiş gibi görünüyordu. Dalinar'ın onu ezip geçme seçeneği vardı ama bunun yerine Pürgece'yi dörtlüyle sürerek yanından geçti ve adamın sırtına tekme atarak yere devirdi.

Dalinar dizginleri çekerek atını durdururken hareketi kolu boyunca yayılan bir acıya neden oldu. Gözleri yaşarak bunu bastırdı ve yere dökülmüş siyah okların arasında yatan okçuya doğru döndü.

Askerleri yetişirken yalpalayarak eyerinden indi, iki omzunda da birer ok vardı. Okçuyu kavradı ve çekerek ayağa kaldırdı, yanağındaki mavi dövme-yi fark etmişti. Okçu Dalinar'a gözlerini dikerken nefesi kesildi. Ateşler yüzünden kurumla kaplanmış, yüzü burun ve kesik kafa derisi yüzünden kandan bir maske ve saplı duran bir değil *iki tane* okla görüntüsünün epey bir dehşetli olduğunu tahmin etti.

“Miğferimi çıkarana kadar bekledin,” diye hesap sordu Dalinar. “Sen bir suikastçısın. Buraya *özellikle* beni öldürmek için gönderildin.”

Adam yüzünü buruşturdu, sonra başını sallayarak onayladı.

“Müthiş!” dedi Dalinar adamı bırakarak. “Bana o atışı bir daha gösterin. Uzaklık *ne kadar*, Thakka? Haklıyım, değil mi? Üç yüz metreden daha fazla?”

“Neredeyse dört yüz,” dedi Thakka atını yaklaştırarak. “Ama yükseklik avantajı var.”

“Olsun,” dedi Dalinar yamacın kenarına gelerek. Şaşkın okçuya doğru tekrar baktı. “Ee? Al yayını!”

“Yayımı mı?” dedi okçu.

“Sağır mısın be adam?” diye tersledi Dalinar. “Git al!”

Okçu at sırtındaki sert yüzlü ve tehlikeli on elite baktıktan sonra akıllılık ederek itaat etmeye karar verdi. Yerden bir ok aldı, sonra da Dalinar'ın tanımadığı bir tür siyah parlak tahtadan yapılmış olan yayı.

“Fırtına kapası zırhın içinden öylece geçip gitti,” diye mırıldandı Dalinar sol tarafına isabet eden oku yoklarken. Bu o kadar da kötü görünmüyordu, çeliği delip geçmişti ama bunu yaparken momentumun büyük bir kısmını kaybetmişti. Ama sağ tarafından gelen, o zincir zırhın içinden geçmişti ve kanın kolundan aşağı akıp gitmesine neden oluyordu.

Başını salladı, sol eliyle gözlerini gölgeleyerek savaş meydanını inceledi. Sağ tarafında ordular savaşıyordu ve Dalinar’ın elitlerinin asıl grubu arka taraflarından bastırmak için gelmişti. Arka muhafızları birkaç sivil bulmuştu ve onları ite kaka sokağa çıkarıyordu.

“Bir ceset seç,” dedi Dalinar bir çatışma yaşanmış olan boş bir meydana doğru işaret ederek. “Eğer yapabiliyorsan şu aşağıdakilerden bir tanesine bir ok sapla.”

Okçu dudaklarını yaladı, hâlâ şaşkın görünüyordu. En sonunda kemerinden bir dürbün çıkardı ve bölgeyi inceledi. “Mavili, ters dönmüş el arabasının yanında.”

Dalinar gözlerini kıstı, sonra başını sallayarak onayladı. Yakınlarında, Thakka atından inmiş ve kılıcını çekerek omzunun üstüne dayamıştı. Pek de incelikli bir uyarı değildi. Okçu yayını gerdi ve siyah tüylü okunu attı. Başardı, ok seçtiği cesede saplanmıştı.

Dalinar’ın etrafında tek bir huşuspreni belirdi, mavi dumandan bir halka gibiydi. “Fırtınababa! Thakka, bugünden önce böyle bir atışın mümkün olmadığına prensliğin yarısı üzerine iddiaya girerdim.” Okçuya doğru döndü. “Adın ne, suikastçı?”

Adam çenesini kaldırdı ama cevap vermedi.

“Eh, ne olursa olsun, elitlerime hoş geldin,” dedi Dalinar. “Biriniz adama bir at bulun.”

“Ne?” dedi okçu. “Ben sizi öldürmeye çalışıyordum!”

“Evet, uzaktan. Bu da dikkate değer derecede akıllı olduğuna işaret. Senin yeteneklerine sahip olan biri işime yarar.”

“Biz düşmanınız!”

Dalinar aşağıdaki kasabaya doğru başıyla işaret etti, etrafı çevrilen düşman ordusu en sonunda teslim oluyordu. “Artık değil. Görünüşe göre hepimiz artık müttefikiz!”

Okçu yan tarafa doğru tükürdü. “Despot kardeşinin eli altında köleler.”

Dalinar adamlarından bir tanesinin atına çıkmasına yardım etmesine izin verdi. “Eğer öldürülmeyi tercih ediyorsan, ona da saygı duyarım. Onun yerine, bana katılabilir ve ücretini kendin seçebilirsin.”

“Berrakbeyim Yezriar’ın hayatı,” dedi okçu. “Veliht.”

“Bu şu deminki...?” dedi Dalinar Thakka’ya doğru bakarak.

aşağıda öldürdüğünüz adam mı? Evet komutanım.”

“Onun göğsünde bir delik var,” dedi Dalinar tekrar suikastçıya doğru bakarak. “Şans işte.”

“Seni... seni canavar! Esir alsan olmaz mıydı?”

“İ ih. Öbür prenslikler ayaklarını sürüyor. Kardeşimin tacını tanımayı reddediyorlar. Açık gözlerle yakalamacılık oynamak sadece insanları daha fazla karşı koymaya teşvik ediyor. Eğer bizim kana susamış olduğumuzu bilirlerse, iki kere düşünürler.” Dalinar omzunu silktili. “Şuna ne dersin? Bana katılırsan kasabayı yağmalamayız. Daha doğrusu kasabadan geriye kalanları.”

Adam aşağıdaki teslim olan orduya baktı.

“Var mısın, yok musun?” dedi Dalinar. “Sana sevdiğin kimseyi vurdurtmayacağıma söz veriyorum.”

“İl...”

“Harika!” dedi Dalinar atını çevirirken ve tırıs giderek uzaklaştı.

Kısa bir süre sonra, Dalinar’ın elitleri atlarını sürerek yanlarına geldiklerinde somurtkan okçu da diğer askerlerden bir tanesiyle birlikte bir atın üstündeydi. Heyecan solup giderken Dalinar’ın sağ kolundaki acı alevleniyordu ama bununla başa çıkabilirdi. Hekimlerin ok yarısına bakmaları gerekecekti.

Kasabaya tekrar döndükleri zaman, Dalinar yağmalamayı kesmeleri için emir gönderdi. Askerleri bundan hiç memnun kalmayacaktı ama bu kasabanın zaten pek değerli bir şeyi yoktu. Asıl ganimet prensliklerin merkezlerine doğru ilerledikleri zaman gelecekti.

Atının rahat bir yürüyüşle onu kasabanın içinden götürmesine izin verdi, uzun süreli çarpışmadan sonra dinlenmek ve su içmek için yerlere oturan askerlerin yanlarından geçiyordu. Burnu hâlâ yanıyordu ve kanı içine çekerek yutmamak için kendine zorla engel olması gerekiyordu. Eğer gerçekten de kırılmışsa, bu onun için hiç de iyi olmazdı.

Dalinar ilerlemeye devam etti, bir savaşın arkasından sık sık gelen bu donuk... hiçlik hissiyle mücadele ediyordu. En kötü zaman buydu. Canlı olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayabiliyordu ama şimdi sıradanlığa geri dönüşle yüzleşmek zorundaydı.

İdamları kaçırmıştı. Sadeas şimdiden yerel yüceprensin ve subaylarının kafalarını mızrakların üstüne dizdirmişti. Amma da gösteriş meraklısıydı bu Sadeas. Dalinar başını iki yana sallayarak meşum sı-

ranın yanından geçti ve yeni okçusundan gelen mırıltılı bir küfür duydu. Adamlarla konuşması, biraz önce Dalinar'a saldırırken bir düşmana ok atıyor olduğunun altını çizmesi gerekecekti. Bu saygı duyulacak bir şeydi. Eğer şimdi Dalinar ya da Sadeas'a karşı bir şeyler deneyecek olursa, farklı olurdu. Thakka şimdiden adamın ailesini aramaya çıkmış olmalıydı.

"Dalinar?" diye seslendi birisi.

Atını durdurarak sese doğru döndü. Şimdiden yıkanıp temizlenmiş olan altın sarısı Parezirhi içinde ısıltılı görünen Torol Sadeas bir subay grubunu iterek aralarından geçiyordu. Kırmızı yüzlü genç adam bir yıl önce olduğundan çok daha yaşlı görünüyordu. Bütün bu işlere ilk giriştiklerinde, cılız bir gençti. Ama artık değişmişti.

"Dalinar, onlar ok mu? Fırtınababa adına be adam, kirpiye benzeymişsin! Yüzüne ne oldu?"

"Yumruk," dedi Dalinar, sonra başıyla mızraklara dizilmiş kafalara doğru işaret etti. "İyi iş çıkarmışsın."

"Veliaht prensi kaybettik," dedi Sadeas. "Bir direniş örgütleyecektir."

"Benim ona ne yaptığım göz önüne alınırsa, bu bayağı etkileyici olur," dedi Dalinar.

Sadeas gözle görülür şekilde rahatladı. "Ah, Dalinar. Sen olmasan biz ne yapardık?"

"Yenilirdiniz. Birileri bana içecek bir şeyler ve bir çift hekim bulsun. Söylediğim sırayla. Bir de, Sadeas. Şehri yağmalamayacağımıza söz verdim. Ganimet de yok, köle almak da."

"Sen ne yaptın?" diye sinirlendi Sadeas. "Sözü kime verdin ki?"

Dalinar omzunun üzerinden baş parmağıyla okçuya işaret etti.

"Bir tane daha mı?" dedi Sadeas bir inlemeyle.

"Müthiş nişancı o," dedi Dalinar. "Sadık da." Yan tarafta Sadeas'ın askerlerinin seçmesi için bir grup ağlayan kadını sıraya dizdikleri yere doğru bir bakış attı.

"Geceyi ipe çekiyordum," diye belirtti Sadeas.

"Ben de burnumdan nefes almayı ipe çekiyordum. Ölmeyiz ya. Bugün savaştığımız o çocukların aksine."

"Tamam, tamam," dedi Sadeas içini çekerek. "Sanırım bir tane kasabayı es geçebiliriz. Merhametsiz olmadığımızın bir sembolü." Tekrar Dalinar'ı süzdü. "Sana da birkaç Pare bulmamız gerek, dostum."

"Beni korumak için mi?"

"Ne koruması? Fırtınalar adına Dalinar, şu noktada ben bir heye-

lanın bile seni öldürebileceğinden emin değilim. Hayır, sadece senin bütün bu zaferlerini neredeyse silahsız hâlde elde etmen geri kalanlarımızı kötü gösteriyor!”

Dalinar omzunu silkti. Şarap ya da hekimler için beklemedi, onun yerine atını geri sürerek elitlerini topladı ve kasabanın yağmalanmasını engellemek için olan emirlerini pekiştirmeye gitti. Bunu bitirdiği zaman, atını yanan tarlanın üstünden sürerek kampına doğru gitti.

Bugün için yaşamayı bitirmişti. Bir fırsat daha bulana kadar haftalar, hatta belki de aylar geçecekti.

Bunu okuyan pek çok kadının, bunu herkesin iddia ettiği gibi tanrı tanımaz bir kâfir olduğumun sadece bir başka kanıtı olarak göreceklerini biliyorum.

—Oathbringer, ön söz

Sadeas'ın ölü bulunmasından iki gün sonra Dinmez fırtına yine geldi.

Doğal olmayan fırtına tarafından çekilen Dalinar, Urithiru'daki odalarında yürüyordu. Çıplak ayakları soğuk taşların üzerindeydi. Yine masada oturmuş hatıralarını yazmakla meşgul olan Navani'nin yanından geçti ve balkonuna çıktı, Urithiru'nun aşağısındaki uçurumların tam tepesinde asılı duruyordu.

Bir şeyler hissediyordu; kulakları tıkanmıştı, batıdan soğuk esiyordu, her zamankinden bile daha fazla soğuktu. Ve başka bir şey vardı. İçsel bir ürperme.

"Bu sen misin, Fırtınababa?" diye fısıldadı Dalinar. "Bu dehşet hissi?"

Bu şey doğal değil, dedi Fırtınababa. Bilinmeyen bir şey.

"Daha önce yok muydu, önceki Issızlıklar sırasında?"

Hayır. Bu yeni.

Her zamanki gibi Fırtınababa'nın sesi uzaklardan geliyordu, sanki çok uzaktaki bir fırtına gibiydi. Fırtınababa Dalinar'a her zaman cevap vermiyordu ve onun yakınlarında da kalmıyordu. Bu beklenmedik bir şey değildi; o fırtınanın ruhuydu. Zincirlenemezdi. Zincirlenmemeliydi.

Ama yine de, bazı zamanlar Dalinar'ın sorularını duymazdan gelmesinde neredeyse çocuksu bir alınganlık var gibi geliyordu. Bazen bunu sanki sadece Dalinar'ın çağırıldığı zaman geleceğini düşünmeye başlamasını istemediği için yapıyormuş gibi görünüyordu.

Dinmez fırtına uzaklarda belirdi, siyah bulutları içindeki kırmızı şimşekleriyle aydınlanıyordu. Neyse ki tepesinin Urithiru'ya ulaşmaya-çağı kadar alçaktaydı. Süvariler gibi aktı, aşağıdaki sakin, sıradan bulutları çiğneyip geçiyordu.

Dalinar kendisini o karanlık dalgasının Urithiru'nun platosunun etrafından akıp geçmesini izlemeye zorladı. Kısa süre içinde yalnız kuleleri, sanki karanlık ve ölümcül bir okyanustan yükselen bir deniz feneriymiş gibi görünür olmuştu.

Rahatsız edecek kadar sessizdi. O kırmızı yıldırımlar doğru şekilde gök gürültüsü çıkarmıyorlardı. Dalinar arada bir sanki aynı anda kırılan yüz tane dal gibi ani ve şok edici çat seslerini duyuyordu. Ama sesler aşağıdaki derinliklerden yükselen kırmızı ışık parlamalarına uyuyormuş gibi görünmüyordu.

Hatta fırtına o kadar sessizdi ki, Navani arkasından yaklaşırken elbisesinin hafif hışırtısını bile duyabilmişti. Kollarını Dalinar'ın etrafına dolayarak sırtına yaslandı, başını da omzuna koydu. Dalinar'ın gözleri aşağıya doğru kaydı ve emineliindeki eldivenini çıkarmış olduğunu fark etti. Karanlıkta zar zor belli oluyordu; ince, güzel parmakları narindi, tırnakları kan kırmızısına boyanmıştı. Bunu yukarıdaki ilk ayın ışığı ile aşağıdaki fırtınanın yanıp sönen şimşekleri sayesinde görebiliyordu.

“Batıdan başka haber var mı?” diye fısıldadı Dalinar. Dinmez fırtına bir yücefırtınadan daha yavaştı ve saatler önce Shinovar'ı vurmuştu. Küreleri doldurmuyordu, Dinmez fırtına'nın tamamı boyunca dışarıda bırakıldıkları zaman bile.

“Uzakalemler vızır vızır çalışıyor. Hükümdarlar cevap vermeyi geciktiriyorlar ama ben yakında bizi dinlemek *zorunda* kalacaklarından şüpheleniyorum.”

“Bence sen bir tacın adamın ya da kadının kafasının içine doldurabileceği inatçılığı hafife alıyorsun, Navani.”

Dalinar yücefırtınalar sırasında yeteri kadar dışarıda kalmıştı, özellikle de gençliği sırasında. Fırtına duvarının önünden sürüklediği taşlar ve çöplerden oluşan kargaşayı, gökyüzünü yaran yıldırımları, ortalığı inleyen gök gürültülerini izlemişti. Yücefırtınalar doğanın gücünün nihai ifadesiydi: vahşi, kontrolsüz, insanoğluna acizliğini hatırlatmak için gönderilmişlerdi.

Ancak yücefırtınalarda hiçbir zaman nefret hissedilmezdi. Bu fırtına ise başkaydı. *Kin güdüyordu.*

O aşağıdaki siyahılığa bakarken, Dalinar neler yaptığını görebildiğini düşündü. Öfkeyle yüzüne fırlatılmış gibi bir dizi görüntü. Fırtınanın yavaş yavaş Roshar'ı aşarken yaşadığı tecrübeler.

Evler parçalanıyor, içlerindeki insanların çığlıkları fırtınada kaybolup gidiyor.

İnsanlar tarlalarında yakalanmış, beklenmeyen fırtınanın önünde panikle koşarak kaçmaya çalışıyor.

Şehirler yıldırımlarla vuruluyor. Kasabalar gölgelere boğuluyor. Tarlalar süpürülüp götürülüyor.

Ve engin kırmızı göz denizleri, Fırtınaşığı'yla aniden yeniden dolan küreler gibi uyanıyor.

İzlenimler solarken Dalinar tıslayarak uzun, yavaş bir nefesi bıraktı. "Bu gerçek miydi?" diye fısıldadı.

Evet, dedi Fırtınababa. Düşman bu fırtınaya biniyor. O senin farkında, Dalinar.

Geçmişin bir görüşü değildi. Geleceğin bir olasılığı değildi. Krallığı, halkı, bütün *dünyası* saldırı altındaydı. Derin bir nefes aldı. En azından bu Dinmez fırtınasının ilk seferinde yücefırtınayla çarpıştığı zaman gördükleri olağandışı afet değildi. Bu daha az güçlü gibi görünüyordu. Şehirleri uçurup götürmeyecekti ama üzerlerine yıkım yağdırmıştı ve rüzgârları da patlamalar hâlinde geliyordu, düşmancıl, hatıta *kasıtlıydı*.

Düşman daha çok küçük kasabaları avlamakla ilgileniyormuş gibi görünüyordu. Tarlaları. Habersiz yakalanan insanları.

Her ne kadar Dalinar'ın korktuğu kadar yıkıcı olmasa da, yine de arkasında binlerce ölü bırakacaktı. Şehirleri harap edecekti, özellikle de batısında korunak olmayanları. Daha da önemlisi, parshmen işçileri çalacak ve onları Yokelçilere dönüştürerek halkın üstüne salacaktı.

Toplama bakıldığı zaman, bu fırtınanın Roshar'da dökeceği kanın benzeri en son... tabii ki Issızlık'ta görülmüştü.

Navani'nin elini tutmak için kendi elini uzattı, o da Dalinar'a sarılıyordu. "Sen elinden geleni yaptın, Dalinar," diye fısıldadı bir süre izledikten sonra. "Bu başarısızlığı bir yük olarak sırtında taşımakta ısrar etme."

"Etmeyeceğim."

Navani onu bıraktı ve çevirdi, fırtınanın görüntüsünü arkasında bı-

rakmıştı. Bir sabahlık giyiyordu, toplum içine çıkmak için uygun değildi ama tam olarak utandıracak bir şey de değildi.

O eli dışında, ki onunla Dalinar'ın çenesini okşuyordu. "Sana inanmıyorum, Dalinar Kholin," diye fısıldadı. "Gerçeği kaslarının gerginliğinden, çenenin sıkılığından okuyabiliyorum. Bir kayanın altında eziliyor olsan bile her şeyin kontrol altında olduğunda ısrar edeceğini ve askerlerine durum raporu vermelerini emredeceğini biliyorum."

Kokusu baş döndürücüydü. Büyüleyici parlak, eflatun gözleri.

"Rahatlanan gerekiyor, Dalinar," dedi.

"Navani..." dedi Dalinar.

Ona sorgularcasına bakıyordu, o kadar güzeldi ki. Gençliğinde olduğundan çok daha güzeldi. Dalinar buna yemin edebilirdi. Kim onun tam şu anda olduğu kadar güzel olabilirdi ki?

Navani'yi başının arkasından kavradı ve dudaklarını öptü. Tutku içinde uyandı. Navani bedenini onunkine bastırdı, ince sabahlığın içindeki göğüsleri Dalinar'a yaslanmıştı. Dalinar onun dudaklarını, ağzını, kokusunu içti. Etraflarında kristal kar taneleri gibi tutkusprenleri uçtu.

Dalinar kendini durdurdu ve geriye adım attı.

"Dalinar," dedi Navani o gerilerken. "Baştan çıkarılmama konusundaki şu inadin benim kadınsı cazibelerimi sorgulamama neden oluyor."

"Kontrol benim için önemli Navani," dedi Dalinar, sesi boğuktu. Taş balkon duvarını kavradı, eklemleri beyazlamıştı. "Kontrolü olmayan bir adam olduğum zamanlar benim nasıl olduğumu, neye dönüşüğümü sen de biliyorsun. Şimdi teslim olacak değilim."

Navani içini çekti, sonra ona sokuldu, kolunu taştan söküp kurtardı ve altına girdi. "Seni zorlamayacağım ama bilmem gerekiyor. Bu iş böyle mi devam edecek? Dans edip duracak mıyız, sürekli kıyısından mı döneceğiz?"

"Hayır," dedi Dalinar gözlerini fırtınanın karanlığının üzerine doğru dikerek. "Bu boşuna kürek çekmek olur. Bir general kazanamayacağını bildiği savaşlara kendini hazırlamaz."

"O zaman ne olacak?"

"Doğrusunu yapmanın bir yolunu bulacağım. Yeminlerle."

Yeminler hayatiydi. Söz verme, birliktelikle bağlanma durumu.

"Nasıl?" diye sordu Navani, sonra göğsünü dürtükledi. "Ben de her kadın kadar dindarım. Aslında pek çoğundan daha fazla. Ama Kadash bizi geri çevirdi, Ladent de öyle, hatta Rushu bile. Lafını ettiğim zaman Rushu çığlık attı ve koşarak kaçtı."

“Chanada,” dedi Dalinar, savaş kamplarındaki en kıdemli ardenti kastederek. “O Kadash’la konuştu ve onu ardentlerin her biriyle tek tek konuşmaya gönderdi. Bunu büyük ihtimalle bizim birlikte olduğumuzu duyduğu anda yaptı.”

“Yani hiçbir ardent bizi evlendirmeyecek,” dedi Navani. “Onlar bizi kardeş kabul ediyorlar. İmkânsız bir uzlaşmayı arıyorsun; buna devam edecek olursan, bir kadın gerçekten de niyetin ciddi mi diye şüphe duymaya başlayabilir.”

“Bunu bir an olsun düşündün mü?” dedi Dalinar. “Samimi olarak?”

“Ee... hayır.”

“Sen benim sevdiğim kadınsın,” dedi Dalinar ona sıkıca sarılarak. “Her zaman sevdiğim kadın.”

“O zaman kime ne?” dedi Navani. “Bırak ardentler bileklerinde kurdelelerle Cehenneme gitsin.”

“Bu ne kâfirlik.”

“Herkes Tanrı’nın öldüğünü söyleyen ben değilim.”

“Herkes değil,” dedi Dalinar. İçini çekti, gönülsüzce Navani’yi bıraktı ve tekrar odalarına girdi. Bir kömür maltızı hoş bir sıcaklığın yanı sıra odanın içindeki tek ışığı yayıyordu. Fabrial ısıtıcıları savaş kamplarından getirmişlerdi ama daha çalıştırmak için Fırtınasıkları yoktu. Âlimler uzun zincirler ve kafesler bulmuştu, görünüşe göre küreleri fırtınaların içine sarkıtmak için kullanılıyorlardı. O yüzden kürelerini tekrar doldurabileceklerdi, eğer yücefırtınalar geri dönerse tabii. Dünyanın diğer bölgelerinde Gözyaşları tekrar başlamış, sonra düzensizce kesilmişti. Yeniden başlayabilirdi. Ya da normal fırtınalar başlayabilirdi. Kimse bilmiyordu ve Fırtınababa da onu bilgilendirmeyi reddediyordu.

Navani içeri girdi ve kalın perdeleri çekip sıkıca yerlerine bağlayarak kapıyı kapattı. Bu odaya mobilyalar yığılmıştı, koltuklar duvarlara diziliydi, üzerleri rulo yapılmış halılarla kaplıydı. Hatta bir boy aynası bile vardı. Kenarlarındaki çarpık rüzgârspreni şekilli süslemelerinde ilk önce bitmumundan oyulup sonra tahtaya Ruhdökülmüş bir şeyin belirgin pürüzsüzlüğü vardı.

Bütün bunların hepsini buraya onun için koymuşlardı, sanki yüceprenlerinin sıradan, taştan odalarda yaşaması endişe verici bir şeymiş gibi. “Yarın birileri benim için bunları çıkarsın,” dedi Dalinar. “Bu odada bunlar için yeterince yer var, orayı bir oturma veya toplantı odasına çevirebiliriz.”

Navani kanapelerden birinin üstüne yerleşirken başını sallayarak onayladı, Dalinar onun aynadaki yansımısını görebiliyordu. Eli hâlâ sıradan bir şekilde açıktaydı, sabahlığı yana doğru kaymış, boynunu, köprücük kemiğini ve daha da aşağıdaki şeylerin bir kısmını ortaya çıkarıyordu. Navani şu anda baştan çıkarıcı olmaya çalışmıyordu, sadece Dalinar'ın yanındayken rahattı. Son derece yakındı, Dalinar'ın onu eli açık görmesinden utanacağı noktayı çok geride bırakmıştı.

İçlerinden birinin ilişkide hevesli olmaya gönüllü olması iyi bir şeydi. Savaş meydanındaki bütün o sabırsızlığına rağmen, bu Dalinar'ın her zaman cesaretlendirilmeye ihtiyaç duyduğu bir bölge olmuştu. Aynen o kadar yıl önce olduğu gibi...

"Son evliliğimde pek çok şeyi yanlış yaptım," dedi Dalinar hafif bir sesle. "*Baştan* yanlıştı."

"Ben öyle demezdim. şşşş'la Parezirhi için evlendin ama pek çok evlilik politik sebepler içindir. Bu yanlış olduğu anlamına gelmez. Hatırlayacak olursan, sana bunu yapman için cesaret vermiştik."

Her zaman olduğu gibi Dalinar ölü karısının adını duyduğu zaman, kelimenin yerine kulaklarında hafif bir rüzgâr sesi uğuldadı. Bir adamın esen meltemi elinde tutamaması gibi, isim Dalinar'ın aklında tutunamıyordu.

"Onun yerini almaya çalışmıyorum, Dalinar," dedi Navani, bir anda sesi endişeyle dolmuştu. "şşşş'ı hâlâ sevdiğini biliyorum. Bu sorun değil. Seni onun hatırasıyla paylaşabilirim."

Ah, herkes ne kadar da az anlıyordu. Navani'ye doğru döndü, acıya karşı çenesini sıkı ve söyledi.

"Onu hatırlamıyorum, Navani."

Navani ona kaşlarını çatarak baktı, sanki dediğini doğru duyamadığını düşünüyormuş gibiydi.

"Karımı hiç hatırlayamıyorum," dedi Dalinar. "Onun yüzünü tanımıyorum. Resimleri benim gözüme bulanık lekeler gibi görünüyor. Adı söylendiği zaman sanki birisi çekip alıyormuş gibi kaybediyorum. Onunla ilk tanıştığımız zaman birbirimize neler söylediğimizi hatırlamıyorum, ilk geldiği gece onu o ziyafette gördüğümü bile hatırlamıyorum. Hepsi bir bulanıklık. Karımın etrafında olan olayların bazılarını hatırlıyorum ama asıl ayrıntıların hiçbirisi yok. Hepsi sadece... boşluk."

Navani eminelinin parmaklarıyla ağzını kapattı ve alınının endişeyle kırışmasına bakarsa, Dalinar'ın acı içinde olduğunu düşünüyormuş gibiydi.

Dalinar karşısındaki koltuğa yığılıp oturdu.

“Alkolden mi?” diye sordu Navani hafifçe.

“Daha fazlası.”

Navani nefesini verdi. “Eski Büyü. Nimetini de, lanetini de bildiğini söylemiştin.”

Dalinar başıyla onayladı.

“Ah, Dalinar.”

“İnsanlar ne zaman onun adı geçse bana bir göz atıyorlar,” diye devam etti Dalinar. “Ve bana bu acıyan bakışları atıyorlar. Benim bu katı yüz ifadesiyle durduğumu görüyor ve metanet gösterdiğimi varsayıyorlar. Gizli bir acımın olduğu çıkarımını yapıyorlar ama ben sadece onlara ayak uydurmaya çalışıyorum. Beyninin yarısını algılamayı reddettiği bir konuşmayı takip etmek kolay değil.

“Navani, belki zamanla onu gerçekten sevmişimdir. Hatırlamıyorum. Tek bir mahremiyet anı, tek bir kavga, bana söylediği *bir tane kelime* bile yok. O geride hafızamı lekeleyen bir enkaz bırakarak gitti. Nasıl öldüğünü hatırlamıyorum. İşte beni asıl rahatsız eden bu, çünkü o günün hatırlamam gereken kısımları olduğunu *biliyorum*. Kardeşime karşı isyan eden bir şehir gibi bir şeyler ve karım rehin mi alınmıştı?”

Bir bu... ve bir de uzun, yalnız bir yürüyüş, sadece nefret ve Heyecan'ın ona eşlik ettiği. Dalinar o duyguları çok canlı bir şekilde hatırlıyordu. Karısını ondan alanlardan intikamını almıştı.

Navani Dalinar'ın yanındaki koltuğa oturdu, başını omzuna dayadı. “Böyle bir acıyı alabilecek bir fabrialı yapabilseydim,” diye fısıldadı.

“Sanırım... sanırım onu kaybetmek beni çok kötü yaralamış olmalı,” dedi Dalinar. “Sonrasında beni yapmaya ittiği şeylere bakılırsa. Geride sadece yara izleri kalmış. Ne olursa olsun Navani, bizim için her şeyin *doğru* olmasını istiyorum. Uygun şekilde, birilerinin önünde sana yemin ederek.”

“Bunlar boş sözler.”

“Sözler şu anda hayatımdaki en önemli şey.”

Navani dudaklarını araladı, düşünceliydi. “Elhokar?”

“Onu böyle bir duruma sokmayı istemem.”

“Yabancı bir rahip olur mu? Belki Azish? Onlar da *neredeyse* Vorin sayılır.”

“Bu kendimi bir kâfir ilan etmemle aynı şey olur. Fazla ileri gider. Vorin kilisesine meydan okumayacağım.” Durakladı. “Gerçi yanlarındadan geçmeyi kabul edebilirim...”

“Ne?” diye sordu Navani.

Dalinar başını kaldırıp tavana doğru baktı. “Belki onlarınkinden daha yüksek bir otoriteye gideriz.”

“Bizi bir *spre*’nin mi evlendirmesini istiyorsun?” dedi Navani, sesi eğlenmiş gibiydi. “Yabancı bir rahip kullanmak kâfirlik oluyor da bir spre sorun olmayacak mı?”

“Fırtınababa Şeref’ten geriye kalan en büyük parça,” dedi Dalinar. “O Yaradan’ın bir ‘kıymığı’, ondan küçücük bir parça ve elimizdeki bir tanrıya en yakın şey.”

“Yok, itiraz etmiyorum,” dedi Navani. “Bana kalsa kör bir bulaşıkçı kadın bile bizi evlendirebilir. Sadece biraz olağan dışı olduğunu düşünüyorum.”

“Elimizdeki en iyi seçenek bu, onun da kabul edeceğini düşünersek tabii.” Navani’ye doğru baktı, sonra kaşlarını kaldırdı ve omzunu silkti.

“Bu bir teklif mi?”

“Ee... evet.”

“Dalinar Kholin,” dedi Navani. “Muhakkak bundan daha iyisini yapabilirsin.”

Dalinar elini onun başının arkasına koyarak toplamadan bıraktığı siyah saçlarına dokundu. “Senden iyisini mi, Navani? Hayır, hiç sanmıyorum. Şimdiye kadar hiçbir erkeğin bundan daha iyi bir fırsatının olduğunu zannetmem.”

Navani gülümsedi ve cevabı bir öpücük oldu.

Birkaç saat sonra, Urithiru’nun garip fabrial asansörlerinden biriyle kulenin çatısına doğru çıkarken Dalinar şaşırtıcı derecede gergindi. Asansör bir balkona benziyordu, Urithiru’nun ortasında, birinci kattan en son kata kadar yükselen ve bir balo salonu kadar büyük olan engin açık boşluğun etrafına dizili pek çoğundan biriydi.

Şehrin kademeleri önden daire şeklinde görünse de daha çok yarım daire gibilerdi, düz tarafları doğuya bakıyordu. Alt katların kenarları iki yönden de dağlara bağlanıyordu ama tam ortası doğu yönünde açıktı. O düz kısma bakan olan odaların burada pencereleri vardı, Köken’e doğru bakan bir manzarayı sunuyorlardı.

Ve burada, bu merkezi boşlukta, o pencereler bir duvarı oluşturuyordu. Saf camdan tek parça bir pencereydi, yüzlerce metre yüksekliğindeydi. Gündüz bu boşluğu parlak güneş ışığıyla dolduruyordu. Şimdi ise gecenin karanlığında kasvetliydi.

Balkon duvardaki dikey bir hendek boyunca düzenli olarak yükseliyordu. Shallan Davar ile birkaç muhafızın yanında Adolin ve Renarin de vardı.. Navani ise önceden yukarıya çıkmıştı. Grup balkonun öbür tarafında duruyor, ona düşünecek ve tabii ki endişe edecek yer bırakıyordu.

Neden geriliyordu ki? Ellerinin titremesine zor engel olabiliyordu. Fırtınalar adına. Sanki orta yaşların çoğunu geride bırakmış bir general değil de, ipeklere bürünmüş bir bakirdi.

İçinde derin bir gürüldeme hissetti. Fırtınababa şu anda onu duymazdan gelmiyordu, Dalinar bunun için müteşekkirdi.

“Buna bu kadar istekli olmana şaşırdım,” diye fısıldadı Dalinar sprene. “Müteşekkirim ama yine de şaşırdım.”

Ben tüm yeminlere saygı duyarım, diye cevap verdi Fırtınababa.

“Ya aptalca yeminlere? Aceleyle ya da cahillikle edilmiş olanları-na?”

Aptalca yemin yoktur. Hepsi insanoğlunun ve gerçek sprenlerin hayvanlar ile düşük seviyeli sprenlere üstünlüğünün işaretidir. Zekânın, özgür iradenin ve seçimin işareti.

Dalinar bunun üzerine düşündü ve aşırı görüş yüzünden şaşırmadığını fark etti. Sprenlerin aşırı olmaları gerekirdi, onlar doğanın kuvvetleriydi. Ama Yaradan'ın, Şeref'in kendisinin de düşünme tarzı bu muydu?

Balkon kulenin tepesine doğru durdurulamaz yolunda ilerliyordu. Asansörlerin sadece birkaç düzinesi çalışıyordu; Urithiru'nun eski zamanlarında hepsi birden çalışıyor olmalıydı. Kat üstüne kat dolusu keşfedilmemiş bölgenin yanından geçiyorlardı, bu da Dalinar'ı rahatsız ediyordu. Burayı kalesi yapmak bilinmeyen bir diyarda kamp kurmaya benziyordu.

Asansör en sonunda en üst kata ulaştı ve muhafızları kapıları açmak için atıldı. Bu günlerde onlar Köprü On Üç'tendi; Köprü Dört'ü başka sorumluluklara atamış, şimdi Parlayanlar olmaya o kadar yaklaştıklarına göre sıradan korumalık işi için fazla önemli olduklarına karar vermişti.

Gittikçe daha da gerilen Dalinar, Parlayan tarikatlarının temsilcileri ile tasarlanmış birkaç sütunun yanından geçerlerken gruba önderlik etti. Bir dizi basamak onu yatay bir kapıdan geçirerek kulenin en üst çatısına çıkardı.

Her ne kadar her kademe bir altındakinden daha küçük olsa da, bu çatı hâlâ yüz metreden daha geniştir. Burası soğuktu ama birileri

sıcaklık için maltızlar ve ışık için de meşaleler yakmıştı. Gece son derece açıktı ve çok yukarılarında yıldızsprenleri dönüyor ve uzak desenler çiziyordu.

Dalinar gecenin köründe, kulenin çatısında evlenmeye niyetinin olduğunu açıkladığı zaman hiç kimsenin, kendi oğullarının bile bunu sorgulamadığı gerçeğinden ne anlam çıkaracağından emin değildi. Navani'yi aradı ve geleneksel bir gelin tacı bulmayı başardığını göerek şok oldu. Yeşim ve turkuazdan yapılmış olan işlemeli başlık düğün elbisesine uyuyordu. Şans için kırmızıydı; altın işlemeli, geniş kol yenleri ve zarif kuyruğuyla havahtan çok daha bol bir tarzda kesilmiştiydi.

Dalinar'ın kendisinin de giyecek daha geleneksel bir şeyler bulması gerekmez miydi? Bir anda kendisini düğün kıyafetini giymiş Navani'nin muhteşem resminin asılacağı eski, tozlu bir boş çerçeve gibi hissetti.

Resmî altın bir ceket ve bol bir takama altı giymiş olan Elhokar, anesinin yanında dimdik ayaktaıydı. Gözyaşları sırasındaki neredeyse kan kaybından öleceğı suikast girişiminden beri normalden daha solgundu. Son zamanlarda istirahat etmekle epey bir zaman geçirmişti.

Her ne kadar geleneksel bir Alethi düğününün müsrifliğinden vazgeçmiş olsalar da, başka birkaç kişiyi de davet etmişlerdi. Berrakbey Aladar ve kızı. Sebarial ve metresi. Şahit olarak da Kalami ve Teshev. Dalinar onları orada gördüğü için bir rahatlama hissetti; Navani'nin evliliğı kaydetmeyi kabul edecek kadınlar bulamayabileceğinden korkmuştu.

Dalinar'ın subayları ve kâtiplerinden birkaç tanesi de küçük düğün alayını tamamlıyordu. Maltızların arasına toplanmış olan kalabalığın en arkasında duran şaşırtıcı bir yüzü fark etti. Ardent Kadash rica edildiğı şekilde gelmişti. Yara izli, sakallı yüzü mutlu görünmüyordu, ama *gelmişti*. İyi bir işaretti. Belki dünyada olan biten diğer her şeyin yanında, bir yüceprensin dul yengesiyle evlenmesi o kadar da büyük bir çalkantı yaratmazdı.

Dalinar Navani'nin yanına yaklaştı ve ellerini kavradı, biri kol yeninin içinde, öbürü derisinin üstünde sıcaktı. "Müthiş görünüyorsun," dedi. "Elbiseyi nereden buldun?"

"Bir leydinin hazırlıklı olması gerekir."

Dalinar Elhokar'a doğru baktı, o da Dalinar'a başını eğdi. *Bu aramızdaki ilişkiyi daha da bulanık hâle getirecek*, diye düşündü Dalinar yeğeninin yüz ifadesinde de aynı düşünceyi okuyarak.

Gavilar olsa oğluna yapılan muameleyi hoş karşılamazdı. İyi niyetli olmasına rağmen, Dalinar yeğeninin otoritesini ezip geçmiş ve iktidara el koymuştu. Elhokar'ın iyileşme süreci durumu daha da kötüleştirmişti çünkü Dalinar'ı kendi başına karar vermeye iyice alıştırmıştı.

Ancak eğer Dalinar işin burada başladığını söylerse kendi kendine yalan söylemiş olurdu. Hareketleri Alethkar'ın iyiliği, bütün Roshar'ın iyiliği için olabilirdi, ama bu Dalinar'ın adım adım, her adımında bunu yapmaya hiçbir niyetinin olmadığını söylediği hâlde tahtı gasp ettiği gerçeğini değiştirmiyordu.

Dalinar bir eliyle Navani'yi bıraktı ve elini yeğeninin omzuna koydu. "Üzgünüm, oğlum," dedi.

"Her zaman öylesin, amca," dedi Elhokar. "Bu seni durdurmuyor ama durduracağını da sanmazdım. Bütün hayatın istediğin şeyin ne olduğuna karar vermek, sonra da onu ele geçirmekten ibaretti. Geri kalanlarımız bundan ders çıkarabilirdi, eğer hızına ayak uydurmayı başarabilseydik tabii."

Dalinar irkildi. "Seninle tartışacağım şeyler var. Senin de takdir edebileceğin planlar. Ama bu gecelik eğer içinden geliyorsa senden sadece onayını istiyorum."

"Bu annemi mutlu edecek," dedi Elhokar. "O yüzden tamam, iyi." Elhokar annesini alnından öptü, sonra uzun adımlarla çatı boyunca yürüyerek onlardan ayrıldı. İlk önce Dalinar kralın aşağı inip gideceğinden endişe etti ama o daha uzak maltızlardan birinin yanında durarak ellerini ısıttı.

"Tamam," dedi Navani. "Eksik olan sadece senin sprenin kaldı, Dalinar. Eğer ortaya çıkacaksa..."

Kulenin çatısını güçlü bir meltem kapladı, yeni yağmurun, ıslak taşların ve kırık dalların kokusunu yanında getirmişti. Navani'nin nefesi kesilerek Dalinar'a sokuldu.

Gökyüzünde bir varlık belirdi. Fırtınababa her şeyi kaplıyordu, iki taraftan da ufka kadar uzanan bir yüz, insanlara buyurgan bir şekilde bakıyordu. Hava garip bir şekilde hareketsizleşti ve kulenin çatısının dışındaki her şey solup gidiyormuş gibi göründü. Sanki zamanın dışında olan bir yere geçmişlerdi.

Açıkgözler de, muhafızlar da şaşkınlıkla izlediler.. Bunu bekliyor olan Dalinar bile kendisini geriye doğru bir adım atarken buldu ve sprenin karşısında yere sinme dürtüsünü bastırmak için mücadele etmek zorunda kaldı.

YEMİNLER ERDEMİN RUHUDUR, diye gümbürdedi Fırtınababa. EĞER YAKLAŞAN FIRTINADA SAĞ KALACAKSANIZ, SİZE YEMİNLER YOL GÖSTERMELİ.

“Benim yeminlerle aram iyi, Fırtınababa,” diye seslendi Dalinar yukarıya doğru. “Senin de bildiğin gibi.”

EVET. BİNLERCE YILDIR BANA BAĞLANABİLENLERİN İLKİ. Dalinar her nasılsa sprenin dikkatinin Navani üzerine odaklandığını hissetti. YA SEN? YEMİNLER SENİN İÇİN ANLAM İFADE EDİYOR MU?

“Doğru yeminler,” dedi Navani.

YA BU ADAMA OLAN YEMİNİN?

“Ona ve sana ve dinlemeye zahmet eden herkese yemin ediyorum. Dalinar Kholin benimdir ve ben de onunum.”

DAHA ÖNCE YEMİNLERİNİ BOZDUN.

“Tüm insanlar gibi,” dedi Navani boyun eğmeden. “Bizler zayıf ve aptalız. Bu defakini bozmayacağım. Yemin ediyorum.”

Fırtınababa bununla tatmin olmuş gibi görünüyordu, gerçi bu geleneksel Alethi evlilik yeminlerine hiç benzemiyordu. “BAĞDÖKÜMCÜ?” diye sordu.

“Ben de aynı şekilde yemin ediyorum,” dedi Dalinar Navani’ye sarılarak. “Navani Kholin benimdir ve ben de onunum. Onu seviyorum.”

ÖYLE OLSUN.

Dalinar şimşek, gök gürültüsü, bir tür göksel zafer borusu olmasını beklemişti. Bunun yerine zamansızlık sona erdi. Meltem kesildi. Fırtınababa kayboldu. Bütün davetlilerin başlarının üstünde dumanlı mavi huşuspreni halkaları patlayarak belirliyordu. Ama Navani’nin değil. Onun yerine Navani’nin etrafı şansprenleriyle çevrelenmişti, altın renkli ışıklar üzerinde dönüyorlardı. Yakınlarda Sebarial başını ovuşturdu, sanki gördüğü şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi. Dalinar’ın yeni muhafızlarının omuzları çöktü, bir anda tükenmiş gibi göründüler.

Adolin, Adolin’lik ederek haykırdı. Koşarak geldi, ona ayak uydurmak için acele eden mavi yapraklar şeklindeki neşesprenleri arkasından takip ediyordu. Dalinar’a, sonra Navani’ye kocaman sarıldı. Renarin onu takip etti, daha çekingendi ama yüzündeki geniş gülümsemeye bakılacak olursa eşit derecede mutluydu.

Ondan sonrası bir bulanıklık gibiydi, el sıkışmalar, teşekkür sözleri. Hediye gerekmediği konusunda ısrar ederek, geleneksel törenin o kısmını atlamlışlardı. Görünüşe göre Fırtınababa’nın bildirisi yeteri kadar dramatik olmuştu ve herkes kabul ediyordu. Elhokar bile biraz

önceki kırılganlığına rağmen aşağıya inmeden önce annesine sarıldı ve Dalinar'ın omzunu sıktı.

Bu geride sadece Kadash'ı bırakmıştı. Ardent sonuna kadar bekledi. Çatı boşalırken ellerini önünde kavuşturmuş bekliyordu.

Dalinar'ın gözünde Kadash o cübbeleri giyerken hep yanlış görünmüştü. Her ne kadar sakalı geleneksel kare şeklinde olsa da Dalinar'ın gördüğü bir ardent değildi. Bir askerdi, ince yapılı, duruşundan tehlikesi belli ve açık eflatun renkli gözleri keskindi. Kazınmış kafasının tepesine ve arkasına kadar giden kavisli bir yara izi vardı. Kadash'ın şimdiki hayatı barış ve hizmetle geçiyor olabilirdi ama gençliği savaş meydanında harcanmıştı.

Dalinar Navani'ye birkaç söz mırıldandı ve o da yemek ve şarap hazırlanmasını emrettiği alt kata inmek için ayrıldı. Dalinar yürüyerek Kadash'ın yanına geldi, kendine güveni tamdı. O kadar uzun zamandır ertelediği şeyi yapmış olmanın zevki içini dolduruyordu. Navani'yle evlenmişti. Bu gençliğinden beri asla olmayacağını varsaydığı bir mutluluktan, kendisine *rüyasında görme* iznini bile tanımadığı bir sondu.

Bunun için özür dilemeyecekti.

“Berrakbey,” dedi Kadash sessizce.

“Formalite mi, eski dost?”

“Keşke sadece eski bir dost olarak burada olabilseydim,” dedi Kadash alçak sesle. “Bunu rapor etmek zorunda kalacağım, Dalinar. Ardentiya memnun olmayacak.”

“Eğer birlikteliğimizi Fırtınababa'nın kendisi bile kutsamışsa, evliliğimizi reddedemezler.”

“Bir spren? Bizden bir *sprenin* otoritesini kabul etmemizi mi bekliyorsun?”

“Yaradan'ın bir parçası.”

“Dalinar, bu *kâfirlik*,” dedi Kadash, sesinde acı vardı.

“Kadash. Benim kâfir olmadığımı sen de biliyorsun. Sen benim yanımda savaştın.”

“Bunun beni tatmin etmesi mi gerekiyor? Birlikte yaptığımız şeylerin anıları yetmeli mi, Dalinar? Şu anki hâlini takdir ediyorum, ama bir zamanlar olduğun adamı bana hatırlatmaktan kaçınsan daha iyi olur.”

Dalinar durakladı ve içinin derinliklerinde bir hatıra girdaplandı, yıllardır hiç düşünmediği bir tanesiydi. Onu şaşırtan bir tane. Bu nereden gelmişti?

Kadash'ı hatırladı, üstü kanlıydı, midesi boşalana kadar kustuktan sonra yere diz çöktüğü yerde kalmıştı. Öylesine taşlaşmış bir askerin karşısına çıkan şey o kadar iğrençti ki, onu bile sarsmıştı.

Ertesi gün ardent olmak için gidecekti.

"Yarık," diye fısıldadı Dalinar. "Rathalas."

"Karanlık zamanları deşmenin gereği yok," dedi Kadash. "Konu... o gün değil, Dalinar. Konu bugün ve kâtiplerin arasında yaydığın şeyler. Görülerindeki şeyler hakkında konuşmalar."

"Kutsal mesajlar," dedi Dalinar bir soğukluk hissederek. "Yaradan gönderiyor."

"Kutsal mesajlar Yaradan'ın öldüğünü mü iddia ediyor?" dedi Kadash. "Yokelçilerin geri dönüşünün arifesinde mi? Dalinar, bunun neye benzediğini göremiyor musun? Ben senin ardentinim, teknik açıdan senin *kölenim*. Ve evet, belki hâlâ dostunumdur da. Kharbranth ve Jah Keved'deki meclislere senin niyetinin iyi olduğunu açıklamaya çalıştım. Mukaddes Meclis'in ardentlerine, Parlayan Şövalyelerin sonunda düştükleri yozlaşmanın öncesine, kutsal oldukları zamanlara doğru baktığını söylüyorum. Onlara senin bu görüşler üzerinde herhangi bir kontrolünün olmadığını söylüyorum.

"Ama Dalinar, bunlar sen Yaradan'ın öldüğünü söylemeye başlamadan önceydi. Bunun için yeteri kadar kızgınlar ve şimdi de kalkmış âdetlerimizi çiğniyorsun, ardentlerin yüzüne tükürüyorsun! Şahsen Navani'yle evlenip evlenmemenin bir önemi olduğunu düşünmüyorum. O sınırlamanın hükmünün kalmadığı kesin. Ama bu gece yaptığın şey..."

Dalinar bir elini Kadash'ın omzuna koymak için uzandı ama adam geri çekildi.

"Eski dostum," dedi Dalinar alçak sesle. "Şeref ölmüş olabilir ama ben... başka bir şeyleri hissettim. Ötedeki bir şeyleri. Bir ışık ve sıcaklık. Tanrı ölmüş değil, sadece *Yaradan* hiçbir zaman Tanrı değildi. O bize yol göstermek için elinden geleni yaptı ama o bir taklitçiydi. Belki de sadece bir aracı. Sprenden o kadar da farklı olmayan bir varlık; bir tanrının gücüne sahipti ama gerçek tanrı değildi."

Kadash gözleri kocaman açılarak ona baktı. "Lütfen, Dalinar. Sakın bu söylediğin şeyi tekrar etme. Sanırım bu gece olanlara bir açıklama getirebilirim. Belki. Ama sen fırtınada zar zor yüzen bir gemide olduğunun farkında değil gibisin, pruvaya çıkıp dans etmekte ısrar ediyorsun!"

"Eğer bulursam gerçeği gizlemeyeceğim, Kadash," dedi Dalinar.

“Az önce benim bir yemin sprenine *tam anlamıyla* bağılı olduğumu sen de gördün. Yalan söylemeye cesaret edemem.”

“Yalan söyleyeceğini düşünmüyorum, Dalinar,” dedi Kadash. “Ama hata yapabileceğini düşünüyorum. Benim de orada olduğumu unutma. Sen de yanılabilirsin.”

Nerede? diye düşündü Dalinar Kadash geriye çekilir, eğilir, sonra da dönüp giderken. *Benim hatırlayamadığım neyi hatırlıyor?*

Dalinar ardentin gitmesini izledi. En sonunda başını salladı ve gece yarısı ziyafetine katılmaya gitti, yakışık alacağı kadar hızla onu da halledip kurtulmak istiyordu. Navani’yle zaman geçirmeliydi.

Karısıyla.

Gece Deresi Denizi

Elkhak Köfesi

Lalilak

Hort Koyu

Variker

Mourn's Vault

Hearthstone

Rclanas

Roion

Sadeas

Aladar

Ruzgâr Yolu Nehri

Imat

Vamah

Revolar

Danidan

Shulin

Uzak Kıyı

Kholinar

Ruthar

Kelathar

Kholin

Sunmaker Dağları

Savalashi

Thanadal

Rathalas

Boynuz Yüven Tepeleri Yönü

Shamel

Darimar

Hatham

Karatepe

Sebarial

Doğu Taç Diyarı

Rashire

Bethab

Eel Sapagi Nehri

Dunadari

Karanak

Mevon Koyu

BÜZDİYAR

ALETHKAR HARITASI

Kuzey Denizi'nden Güney Denizi'ne en büyük çapsal uzunluğa göre konumlanmıştır.

Harap Ovarlar

Notlandırılmıştır.

Bu kaydın mutlaka yazılması gerektiğine karar verdiğim anı tam olarak hatırlıyorum. Âlemler arasında asılı durduğum, sprenlerin âlemi Shadesmar'ı ve ötesini gördüğüm an.

—Oathbringer, ön söz

Kaladin bir felaketi önlemek için fazlasıyla geç kalmış olduğunun farkındalığıyla, sessiz kayafilizlerinden oluşan bir tarlada ağır adımlarla ilerledi. Başarısızlığı, sanki fiziksel bir ağırlığı varmışçasına omuzlarına binmişti, bir başına taşımak zorunda kaldığı bir köprü gibiydi.

Fırtınadiyarlarının doğusunda bu kadar kaldıktan sonra, bereketli bir manzaranın nasıl olduğunu neredeyse unutmuştu. Buralarda kayafilizleri fıçılar kadar büyüyor, bileği kalınlığındaki sarmaşıkları uzanıp taşların üzerindeki birikintilerden su içiyordu. Canlı yeşil otlardan oluşan tarlalar önünde oyuklarına geri çekiliyordu, yükseklikleri ise dışarıya çıkarken rahatlıkla bir metre vardı. Tarla tıpkı yeşil toz zerrelere gibi ışıldayan hayatsprenleriyle bezeliydi.

Harp Ovalar'daki otlar ancak bileklerine geliyordu ve genellikle tepelerin rüzgâr yönlerinde sarımsı lekeler hâlinde yetişiyordu. Bu daha uzun ve gür otlardan kuşkulanmasına şaşmıştı. Pusuya yatacak bir kimse otların arasında çömelip tekrar doğrulmalarını bekleyerek saklanabilirdi. Kaladin bunu nasıl da fark etmemişti? Kardeşiyle kovalamaca oynarken bunun gibi tarlalar içinde koşmuşlar, otlar tek-

rar saklanmadan önce hangisinin bir avuç koparacak kadar hızlı olduğu konusunda yarışmışlardı.

Kaladin bitkin hissediyordu. Tükenmişti. Dört gün önce, Yemin-kapısı'ndan geçerek Harap Ovalar'a gitmiş, ardından da hızla kuzey-batıya uçmuştu. Evi Hearthstone'a Dinmez fırtına geri gelmeden önce varmakta kararlıydı. İçi taşarcasına Fırtınaışığı'yla dolu bir hâldeydi ve daha da fazlasını mücevherlerden bir servetin içinde taşıyordu.

Yalnızca yarım gün sonra, Aladar prensliğinde bir yerlerde Fırtınaışığı tükenecekti. O zamandan beri yürüyordu. Belki güçleriyle daha fazla antrenman yapmış olsaydı Hearthstone'a kadar uçmuş olabilirdi. O hâliyle yarım günde bin milden daha uzun bir yol katetmişti, ancak bu son yüz elli kilometre mesafeyi aşmak eziyete dönen *üç gününü* alıyordu.

Dinmez fırtına'dan önce varamamıştı. Bugün öğle civarı gelmişti.

Kaladin çalıların arasından beliren bir enkaz parçası gördü ve ona doğru ilerledi. Bitkiler yardım edercesine yol vererek domuz sütünden tereyağı yapmak için kullanılan türden kırık, tahta bir yayığı açığa çıkardılar. Kaladin eğildi ve parmaklarını parçalanmış ahşabın üzerine koydu, ardından çalıların üzerinden beliren başka bir tahta parçasına doğru baktı.

Syl ışıktan bir kurdele gibi fırlayarak Kaladin'in başının yanından geçti ve uzun tahtanın etrafında döndü.

"Bir çatının kenarı," dedi Kaladin. "Bir binanın rüzgâr yönünden aşağı sarkan çıkıntı." Diğer yıkıntılara bakılacak olursa muhtemelen bir depo kulübesinden gelmişti.

Alethkar, fırtına diyarlarının en kötüsü değildi, ancak kırılğan bir Batı ülkesi de değildi. Buradaki binalar alçak ve kalın inşa edilir, doğudaki Köken'e bakan duvarları kuvvetli olurdu; bir darbeye karşı hazırlanan bir adamın omzunu andırırlardı. Pencereler yalnızca rüzgâr yönünde, batı cephesinde olurdu. Otlar ve ağaçlar gibi insanoğlu da fırtınalara dayanmayı öğrenmişti.

Bu fırtınaların her zaman aynı yönden esmesine bağlıydı. Kaladin geçtiği köyleri ve kasabaları ters yönden gelen ve parshmenleri yıkıcı Yokelçilere dönüştürecek olan Dinmez fırtına'ya karşı hazırlamak için elinden geleni yapmıştı. Ancak o kasabalarda kimsede çalışan bir uzakalem yoktu ve eviyle iletişime geçememişti.

Yeterince hızlı değildi. Günün erken saatlerinde Dinmez fırtına'yı, istediği herhangi bir silahın şekline bürünebilen Syl'i, yani Parekılıcı'nı kullanarak kayaların içine oyduğu bir mezarın içinde geçirmişti.

Doğrusu fırtına hiç de Beyazlı Suikastçı'yla dövüştüğü zaman olduğu kadar şiddetli değildi. Ancak burada bulunduğu enkaz bu fırtınanın da yeterince kötü olduğunu kanıtlıydı.

Oyuğunun dışındaki o kızıl fırtınanın anısı bile içinde bir telaşın yükselmesine yetiyordu. Dinmez fırtına yüzü olmadan doğmuş bir bebek kadar *yanlış*, doğaya o kadar aykırıydı. Bazı şeylerin var olmaması gerekirdi.

Doğruldu ve yoluna devam etti. Ayrılmadan önce üniformasını değiştirmişti, eski üniforması kana bulanmış ve parçalanmıştı. Şimdi ise üzerinde sıradan bir yedek Kholin üniforması vardı. Köprü Dört'ün simgesini üzerinde taşımamak da yanlış geliyordu.

Bir tepeyi tırmandı ve sağında bir nehrin olduğunu fark etti. Kıyısı boyunca suya aç ağaçlar büyümüştü. Burası Hobbler Deresi olmalıydı. Öyleyse, doğruca batıya bakacak olursa...

Elini gözlerine siper edince yeşillikten ve kayafilizlerinden arınmış tepeleri görebiliyordu. Pek yakında tohum kremiyle kaplanacaklardı ve lavis polipleri filizlenmeye başlayacaktı. Bu daha başlamamıştı, şimdi Gözyaşları olması gerekiyordu. Şu anda yağmurun durmadan, usulca yağıyor olması gerekirdi.

Syl Kaladin'in önünde uçtu, ışıktan bir kurdeleydi. "Gözlerin yine kahverengi oldu," diye belirtti.

Parekılıcı'nı çağırmadığı zaman bu birkaç saat sürüyordu. Bunu yaptığında gözleri neredeyse parlıyormuş gibi görünen bir cam mavisine dönüyordu. Syl bu değişimi çok etkileyici buluyordu, Kaladin ise bu konuda ne hissedeceğinden emin değildi.

"Yaklaştık," dedi Kaladin eliyle işaret ederken. "Şu tarlalar Hobbler'in. Hearthstone'dan iki saat kadar uzağız."

"O zaman eve geldin sayılır!" dedi Syl, ışık kurdelesini daireler çizdi ve dökümlü bir havah giymiş genç bir kadın biçimine girdi, belden yukarısı dar ve düğmeli, eminel de örtülüydü.

Kaladin yokuş aşağı inerken homurdandı, Fırtınası'nın özlemini çekiyordu. O kadar fazlasını içinde tuttukten sonra şimdi olmaması, yankılanan bir boşluk gibiydi. Her Işık'ı tükendiğinde böyle mi olacaktı?

Dinmez fırtına elbette ki kürelerini yeniden doldurmamıştı. Ne Fırtınası'yla, ne de olabileceğinden korktuğu şekilde başka bir tür enerjiyle.

"Yeni elbiseyi beğendin mi?" diye sordu Syl havada asılı hâldeyken örtülü eminelini sallayarak.

“Üzerinde garip duruyor.”

“Buna epey kafa yordum, haberin olsun. Saatler boyunca bunun nasıl olacağını planını... Aa, o ne?”

Küçük bir fırtına bulutuna dönüşüp bir taşın üzerine tutunmuş duran bir lurga doğru atıldı. Yumruk büyüklüğündeki amfibik hayvanın önce bir yanını sonra diğer yanını inceledi ve neşeyle cıyaklayıp hayvanın mükemmel bir kopyasına dönüştü, sadece rengi soluk beyaza çalan bir maviydi. Yaratık bundan irkilerek hoplayıp kaçtı ve Syl kıkırdayıp tekrar bir ışık kurdelesi şeklinde Kaladin’e doğru fırladı.

“Ne diyorduk?” diye sordu genç bir kadına dönüşüp Kaladin’in omzuna konarken.

“Önemli bir şey değildi.”

“Seni *azarladığımdan* eminim. Ha tamam, evine geldin! Hey! *Heyecanlı* değil misin?”

Syl görmüyordu, fark etmiyordu. Bazen tüm merakına karşın durumu anlamayı başaramabiliyordu.

“Ama... burası senin evin...” dedi Syl. Omuzları düştü. “Sorun ne?”

“Dinmez fırtına, Syl,” dedi Kaladin. “Buraya fırtınadan önce varmalıydık.” Buraya fırtınadan önce varması *gerekliyordu*.

Mutlaka birileri sağ kalmış olmalıydı, değil mi? Fırtınanın öfkesinden ve sonrasında gelen daha büyük öfkeden kurtulan olmuş muydu? Canavarlara dönüşen hizmetkârların amansız saldırılarından?

Ah, Fırtınababa. Neden *daha hızlı* olmamıştı ki?

Kendini tekrar koşar adım ilerlemeye zorladı, çantası omzundan arkaya atılmıştı. Ağırılık hâlâ üstündeydi, hem de korkunç derecede. Ama bilmesi gerekliydi. Görmeliydi.

Evine neler olduğuna tanık olmuş birilerinin olması *gerekliyordu*.

Hearthstone’a bir saat kadar kaldığı zaman yağmur tekrar başladı, demek ki en azından hava hareketleri *tamamen* mahvolmamıştı. Ne yazık ki, bu Kaladin’in yolun geri kalanını ıslak bir hâlde gitmek zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Uçlarında gözler olan mavi mumları andıran yağmursprenlerinin büyüdüğü birikintilere basarak ilerledi.

“Her şey yoluna girecek, Kaladin,” diye söz verdi Syl omzunun üzerinden. Kendisi için bir şemsiye yaratmıştı ve üzerinde her zamanki kız çocuklarına has etek yerine geleneksel Vorin elbisesi vardı. “Göreceksin.”

Son lavis tepesini de tırmanıp Hearthstone'a yukarıdan baktığında hava kararmıştı. Kendisini yıkıma karşı hazırlamıştı, ancak yine de şok olmuştu. Hatırladığı binaların bazıları düpedüz... yoktu. Diğerlerinin ise çatıları yoktu. Gözyaşları'nın kasveti altında durduğu yerden tüm kasabayı göremiyordu ancak seçebildiği binaların çoğu boş ve harap hâldeydi.

Gece inerken uzun bir süre öylece dikildi. Kasabada tek bir ışık göremedi. Bomboştu.

Ölüydü.

İçinde bir parçası bir köşeye büzülerek sindi, bu kadar sık ızdırap çekmekten yorulmuştu. Gücünü kazanmış ve bir Parlayan'ın yolunda ilerlemişti. Bu neden yeterli olmamıştı?

Gözleri hemen kasabanın kenarındaki kendi evini aradı. Ama hayır. Bu yağmurlu akşam karanlığında evini görebilse bile oraya gitmek istemiyordu. Daha olmazdı. Karşısına çıkabilecek ölümle yüzleşemezdi.

Bunun yerine, Hearthstone'un kuzeybatı tarafından dolaştı, orada şehirbeyinin köşkünün bulunduğu yere doğru giden bir tepe vardı. Bunun gibi büyükçe kasabalar, çevrelerindeki küçük çiftçi toplulukları için bir tür merkez işlevi görürdü. Bu yüzden de Hearthstone yüksekçe mertebesi olan açık göz bir yöneticinin varlığıyla lanetlenmişti. Açgözlülüğü çok sayıda cana mal olan Berrakbey Roshone.

Moash... diye düşündü Kaladin tepeyi tırmanarak köşke doğru giderken, soğuk ve karanlıktan titriyordu. Bir noktada arkadaşının ihaneti ve Elhokar'ın neredeyse suikasta uğramasıyla yüzleşmesi gerekecekti. Şu anda ise sarması gereken daha acil yaraları vardı.

Köşk kasabanın parshmenlerinin tutulduğu yerdi; katliam burada başlamış olmalıydı. Kaladin Roshone'un parçalanmış cesedine rastlayacak olursa fazla dertlenmeyeceğinden epey emindi.

"Vay be," dedi Syl. "*Kasvetspreni.*"

Kaladin başını kaldırdı ve etrafta uçuşan sıra dışı bir spren gördü. Uzun ve griydi, rüzgâra kapılmış yırtık bir flamayı andırıyordu. Kanatlarını çırparak Kaladin'in etrafında dolaştı. Kaladin daha önce böyle bir şeyin benzerini bir ya da iki kez görmüştü.

"Neden bu kadar nadir bulunuyorlar?" diye sordu Kaladin. "İnsanlar her zaman kasvete kapılırlar."

"Kim bilir," dedi Syl. "Bazı sprenler yaygındır. Bazıları ise nadir bulunur." Kaladin'in omzuna dokundu. "Halalarımın birinin bunları avlamayı sevdiğinden eminim."

“Avlamak mı?” diye sordu Kaladin. “Yani bulmaya çalışmak gibi mi?”

“Hayır. Sizin koca kabukları avladığınız gibi. Adını hatırlayamadım...” Syl başını bir yana eğdi, yağmurun içinden geçtiği gerçeğinin farkına bile varmıyordu. “Gerçekte halam değildi. Sadece öyle hitap ettiğim bir şerefspreniydi. Ne garip bir hatıra.”

“Giderek daha fazla şey hatırlıyor gibisin.”

“Seninle oldukça daha fazla şey hatırlıyorum. Beni tekrar öldürmeye çalışmayacağını düşünürsek tabii.” Kaladin’e yan yan baktı. Karanlık olmasına karşın, Kaladin’in yüz ifadesini görebilmesine yetecek kadar parlıyordu.

“Bunun için bana daha kaç kere özür dileteceksin?”

“Şimdiye dek kaç kere özür diletтім?”

“En azından elli kez.”

“Yalancı,” dedi Syl. “Yirmiden fazla olamaz.”

“Özür dilerim.”

Dur. İlerideki bir ışık mıydı?

Kaladin yolun üzerinde duraksadı. *Işıktı*, köşkten geliyordu. Düzensizce titreşiyordu. Ateş miydi? Köşk yanıyor muydu? Hayır, içerideki mumlar ya da fenerler gibi görünüyordu. Görünüşe göre birileri sağ kalmayı başarmıştı. İnsanlar mıydı, yoksa Yokelçiler mi?

Dikkatli olması gerekirdi, gerçi yaklaştıkça dikkatli olmak istemediğini fark etti. Umursamaz, kızgın ve yıkıcı biri olmak istiyordu. Eğer evini elinden alan yaratıkları bulacak olursa...

“Hazır ol,” diye mırıldadı Syl’e.

Kayafilezleri ile diğer bitkilerden temizlenmiş olan patikadan ayrıldı ve dikkatle köşke doğru ilerledi. Şüphesiz Dinmez fırtına’nın kırıdğı camların yerine çakılmış olan tahtaların arasından ışık parıldıyordu. Köşkün bu kadar sağlam kalmasına şaşırılmıştı. Veranda sökülüp gitmişti ama çatı yerindeydi.

Yağmur diğer sesleri bastırıyor ve ileriye görmeyi zorlaştırıyordu, ancak içeride birisi ya da bir şey *vardı*. Işıkların önünden gölgeler geçiyordu.

Kalbi hızla atan Kaladin binanın kuzey cephesine doğru yöneldi. Hizmetkârların girişi ile parshmenlerin odaları burada olmalıydı. Köşkün içinden olağan dışı bir gürültü geliyordu. Gümlmeler. Hareket. Farelerle dolu bir yuva gibiydi.

Bahçelerin içinden el yordamıyla geçmek zorunda kaldı. parshmenler köşkün gölgesi altındaki tek bir odası ve uyumak için bank-

ları olan küçük bir binaya yerleştirilirdi. Kaladin el yordamıyla binaya ulaştı ve yan tarafında açılmış büyük bir delik olduğunu fark etti.

Arkasından tıkırtı sesi geldi.

Köşkün yamulmuş arka kapısı taşlara sürtünerek açılırken Kaladin hızla döndü. Bir şist kabuk öbeğinin arkasına saklanmak üzere atladı ama yağmuru keserek geçen bir ışık üzerini kapladı. Bir fenerdi.

Kaladin Syl'i çağırmaya hazırlanarak elini yana uzattı ama köşkten dışarı çıkan kişi bir Yokelçi değil, pasla lekelenmiş eski bir miğfer takan bir muhafızdı.

Adam fenerini kaldırdı. "Hey, sen," diye bağırdı Kaladin'e sakarca kemerindeki gürzü çekmeye çalışırken. "Hey, sen! Oradaki!" Silahı kurtardı ve titreyen bir elle yukarı kaldırdı. "Nesin sen? Firari misin? Işığa çık da yüzünü göreyim."

Kaladin dikkatlice ayağa kalktı. Askeri tanı mıyordu ama ya birileri Yokelçi saldırısından sağ çıkmıştı ya da bu adam olup biteni keşfe gelmiş bir birliğin üyesiydi. İki türlü de, Kaladin'in gelişinden beri karşılaştığı ilk umut verici işaretti.

Ellerini kaldırdı, Syl dışında başka bir silahı yoktu ve muhafızın kendisini binaya ite kaka götürmesine izin verdi.

Mutlaka öleceğimi düşünmüştüm. Benden kesinlikle daha ileriye görebilen birisi de sonumun geldiğini düşünmüştü.

—Oathbringer, önsöz

Kaladin Roshone'un köşkünden içeri girdi ve tanıdığı insanları görmeye başlayınca aklındaki kıyamet, ölüm ve yıkım manzaraları solup gitmeye başladı. Holde kasabanın pek çok çiftçisinden biri olan Toravi'nin yanından geçti. Kaladin adamı geniş omuzlu, iri yarı olarak hatırlıyordu. Aslında Kaladin'den yarım karış kadar kısaydı ve Köprü Dört'ün çoğu ondan daha kaslıydı.

Toravi Kaladin'i tanımış gibi görünmüyordu. Adam yerde oturmuş koyugözlerle dolu olan bir yan odaya girdi.

Asker Kaladin'i mum ışığıyla aydınlanan hol boyunca yürüttü. Mutfaktan geçtiler ve Kaladin düzinelerce başka tanıdık yüzü fark etti. Kasaba halkı her bir odaya doluşmuştu, köşk tıklım tıklımdı. Pek çoğu aileler hâlinde toplanıp yere oturmuşlardı, yorgun ve pejmürde görünseler de hayattaydılar. Öyleyse Yokelçilerin saldırısını püskürtmüşler miydi?

Annemle babam, diye düşündü Kaladin kasaba ahalisinden oluşan küçük bir kalabalığı yarıp geçerken daha da hızlanarak. Annesiyle babası neredeydi?

"Dur bakalım!" dedi arkasındaki asker Kaladin'i omzundan yaka-

larken. Gürzünü Kaladin'in beline dayadı. "Sakin olmazsan seni fena benzetirim, evlat."

Kaladin muhafıza döndü, tıraşlı yüzü ve birbirlerine olması gerekenden daha yakınmış gibi görünen bir çift kahverengi gözü olan bir tipti. O paslı miğfer utanılacak bir şeydi.

"Şimdi sakince gidip Berrakbey Roshone'u bulacağız, sen de niye etrafta sinsi sinsi dolandığını açıklayacaksın. Terbiyeli davranırsan belki seni asmaz. Anladın mı?"

Mutfaktaki kasaba halkı sonunda Kaladin'i fark etti ve geri çekildiler. Pek çoğu kocaman açılmış, korku dolu gözlerle birbirlerine bir şeyler fısıldadı. Kaladin "firari", "köle damgası" ve "tehlikeli" sözcüklerini seçebilmişti.

Kimse adını söylemedi.

"Seni tanımadılar mı?" diye sordu Syl bir mutfak tezgâhında yürürken.

Neden bu dönüştüğü adamı tanıyacaktı ki? Kaladin tuğla fırının yanında asılı bir tavada kendi yansımasını gördü. Hafif kıvrımlı uzun saçlarının uçları omuzlarına düşüyordu. Üzerine bir parça ufak gelen kaba bir üniforma, birkaç haftadır tıraş edilmemiş pejmürde sakallı bir yüz. Sırılsıklam ve yorgun hâliyle serserinin birine benziyordu.

Savaşta ilk aylarında hayal ettiği eve dönüş bu değildi. Çavuş düğümleri olan bir kahraman, kardeşini sağ salim ailesine teslim ederek şanlı bir şekilde eve dönüyordu. Hayallerinde insanlar ona övgüler düzüyor, sırtına vuruyor ve onu aralarına kabul ediyorlardı.

Aptallık. Bu insanlar ne ailesine ne de ona hiçbir zaman biraz bile iyi davranmamışlardı.

"Yürü," dedi asker onu omzundan iterek.

Kaladin kıpırdamadı. Adam daha büyük bir kuvvetle itince Kaladin itişiyi birlikte döndü ve bu ağırlık değişimi muhafızın Kaladin'in önüne doğru tökezlemesine sebep oldu. Adam öfkeyle döndü. Kaladin gözlerinin içine baktı. Muhafız tereddüt etti, sonra bir adım geri gitti ve gürzünü daha da sıkı kavradı.

"Vay," dedi Syl hızla gelip Kaladin'in omzuna konarken. "Adama amma ters baktın."

"Eski çavuş numarasıdır," diye fısıldadı Kaladin dönüp mutfaktan çıkarken. Muhafız da onun peşinden gelirken Kaladin'in aldırış etmediği bir emir savurdu.

Bu köşkteki her adım bir hatıranın içinde dolaşmaya benziyordu. Babasının hırsız olduğunu öğrendiği gece Rillir ve Lalar ile yüzleştiği

yemek köşesi oradaydı. Kim olduğunu bilmediği insanların portreleriyle dolu ilerideki koridor çocukken oynadığı yerdı. Roshone portreleri değiştirmemişti.

Tien hakkında ailesiyle konuşmak zorundaydı. Kölelikten azat edildiğinde onlarla iletişim kurmaya çalışmamasının nedeni buydu. Onların yüzüne bakabilecek miydi? Fırtınalar adına, hayatta olmalarını umuyordu. Ama onların *yüzüne bakabilecek* miydi?

Bir inleme duydu. Konuşan insanların seslerinin arkasındaki alçak bir iniltiydi ama yine de seebilişti.

“Yaralılar mı var?” diye sordu muhafıza dönerek.

“Evet,” dedi adam. “Ama...”

Kaladin adama aldırış etmeden koridor boyunca hızlı adımlarla ilerledi, Syl de Kaladin’in başının yanında uçuyordu. Kaladin kalabalığı yararak acı seslerini izledi ve sonunda oturma odasının kapısına vardı. Bir hekimin muayene odasına d n şt r lm şti, yere seriliş hasırların üzerinde yaralılar yatıyordu.

Minderlerden birinin başında diz  km ş bir şekil kırık bir kolu dik-katle bağlıyordu. Kaladin o acı inlemelerini duyar duymaz babasının orada olacağını anlamıştı.

Lirin ona şöyle bir baktı. Fırtınalar adına. Kaladin’in babası yıpranmış görünüyordu, koyu kahverengi gözlerinin altında torbalar vardı. Saçları Kaladin’in hatırladığından daha da gri, yüzü ise daha cılızdı. Yine de aynıydı. Saçları dökülüyordu, ufak tefekti, zayıftı, g zl kl yd ... ve muhteşemdi.

“Bu ne?” diye sordu Lirin işine geri dönerken. “Yüceprensin evi şimdiden asker mi gönderdi? Bu kadar hızlı olmasını beklemiyordum. Kaç kişi getirdiniz? Kesinlikle bizim daha...” Lirin durakladı, sonra tekrar Kaladin’e baktı.

Sonra gözleri sonuna kadar açıldı.

“Merhaba baba,” dedi Kaladin.

Muhafız nihayet aval aval bakınan kasaba halkını omuzlayıp geçerek ona yetişti ve gürzünü Kaladin’e doğru bir sopa gibi salladı. Kaladin düşünmeden kenara çekildi, sonra adamı tökezleyerek koridorda daha da uzağa savrulacağı şekilde itti.

“*Sensin,*” dedi Lirin. Sonra aceleyle yaklaştı ve Kaladin’i yakalayarak kucakladı. “Ah, Kal. Oğlum. Yavrum. Hesina! *HESINA!*”

Bir an sonra Kaladin’in annesi elinde yeni kaynatılmış bandajlarla dolu bir tepsiyle kapının ağzında belirdi. Muhtemelen Lirin’in bir hastayla ilgili yardıma ihtiyacı olduğunu sanmıştı. Kocasından birkaç par-

mak uzun olan kadın saçını aynı Kaladin'in hatırladığı gibi arkasından bir eşarpı toplamıştı.

Şaşkınlıkla eldivenli emineliliyle ağzını kapatırken tepsi diğer elinden kaydı ve bandajlar yere saçıldı. Arkasında şokspremleri belirdi, parçalanıp yeniden birleşen soluk sarı üçgenlere benziyorlardı. Tepsiyi elinden bıraktı ve uzanıp Kaladin'in yanağına hafifçe dokundu. Syl ışıktan bir kurdele şeklinde etraflarında uçarak gülüyordu.

Kaladin gülemezdi. Söylenene kadar gülemezdi. Derin bir nefes aldı, ilk seferde boğazı düğümlendi, sonra da kendisini buna zorladı.

"Anne, baba, üzgünüm," diye fısıldadı. "Orduya onu korumak için katıldım ama kendimi bile zor koruyabildim." Titrediğini fark etti ve sırtını duvara dayayıp yere oturana kadar aşağı doğru kaydı. "Tien'in ölmesine engel olamadım. Üzgünüm. Benim suçum..."

"Ah, Kaladin," dedi Hesina, onun yanında dizleri üzerine çöküp Kaladin'i kucaklarken. "Mektubunu aldık ama bir yıl kadar önce bize senin de öldüğünü söylediler."

"Onu kurtarmam gerekirdi," diye fısıldadı Kaladin.

"Hiç gitmemen gerekirdi," dedi Lirin. "Ama şimdi... Yaradan, şimdi geri döndün." Lirin ayağa kalktı, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Oğlum! Oğlum yaşıyor!"

Kısa bir süre sonra Kaladin ellerinde bir tas sıcak çorbayla yaralıların arasında oturuyordu. Ne zamandan beri sıcak bir yemek yemişti?

"Bu *basbayağı* köle damgası Lirin," dedi bir asker, kapının ağzında Kaladin'in babasıyla konuşuyordu. "Sas rünü, yani burada, prenslikte olmuş. Sizi gerçeğin utancından korumak için öldüğünü söylemişlerdir. Bir de *shash* damgası var, bu da sadece itaatsizlik yüzünden olmaz."

Kaladin çorbasını yudumladı. Annesi yanında diz çökmüştü, bir eli de oğlunun omzunda koruyucu bir şekilde duruyordu. Çorbada ev tadı vardı. Kaynatılmış sebze çorbasına buğulama lavis de eklenmişti, baharatı da annesinin her zaman koyduğu gibiydi.

Gelmesinden beri geçen yarım saatte pek konuşmamıştı. Şimdilik yalnızca orada, onların yanında olmak istiyordu.

Garip bir şekilde hoş hatıraları hatırlıyordu. Tien'in gülüşüyle en kasvetli günleri bile aydınlatmasını hatırladı. Babasıyla birlikte tıp çalışmakla geçen saatleri, annesiyle yaptıkları temizlikleri hatırladı.

Kaladin'in dışında herkese görünmez olan Syl, annesinin önünde havada asılı duruyordu, hâlâ o minik havahını giyyordu. Sprenin yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Yanlış yönden esen yücefırtına kasabadaki binaların çoğunu harap etti," diye alçak sesle anlatıyordu Hesina. "Ama evimiz sağlam. Senin yerini başka bir şeye ayırmak zorunda kaldık Kal, ama sana da yer açabiliriz."

Kaladin askere bir baktı. Roshone'un muhafızlarının yüzbaşısı, Kaladin adamı hatırladığını düşündü. Asker olmak için neredeyse fazla yakışıklıymış gibi görünüyordu ama ne de olsa *açıkgözdü*.

"Endişelenme," dedi Hesina. "Bu... sorun her neyse, biz hallederiz. Civar köylerden gelen bütün bu yaralılar varken, Roshone'un babanın becerilerine ihtiyacı olacaktır. Roshone bir fırtına koparıp Lirin'i gücendirmeyi göze alamaz. Ve seni de bir daha bizden *alamayacaklar*."

Onunla sanki bir çocukmuş gibi konuşuyordu.

Tekrar burada olmak, hâlâ beş yıl önce savaşa giden o çocukmuş gibi muamele görmek ne kadar da acayip bir histi. Bu süre içinde oğullarının adını taşıyan üç tane adam yaşamış ve ölmüştü. Aमारın ordusundan doğan asker. Öfkeli ve bıkkın köle. Ve Yüzbaşı Kaladin. Ailesi Yüzbaşı Kaladin'le, Roshar'daki en güçlü adamın korumasıyla, hiç karşılaşmamıştı.

Bir de... bir sonraki adam vardı, dönüşmekte olduğu adam. Göklerin sahibi olan ve kadim yeminleri eden adam. Beş yıl geçmişti. Ve dört ömür.

"Bu kaçak bir köle," diye tısladı muhafız yüzbaşısı. "Bunu öylece *görmezden gelemeyiz*, hekim. Muhtemelen o üniformayı da çalmıştır. Ve hatta eğer her nedense damgalarına rağmen mızrak tutmasına izin verilmiş olsa bile, o bir firari. Şu gözlere bir bak ve bana korkunç şeyler yapmış bir adam görmediğini söyle."

"O benim *oğlum*," dedi Lirin. "Kölelik fermanını satın alırım. Onu hiçbir yere *götürmüyorsun*. Roshone'a söyleyin ya bunun peşini bırakır ya da hekimsiz kalır. Tabii eğer Mara'nın yalnızca birkaç yıllık çıraklıktan sonra işi devralabileceğini düşünüyorsa başka."

Kaladin'in duyamayacağı kadar alçak sesle konuştuklarını mı zannediyorlardı?

Şu odadaki yaralılara bir bak, Kaladin. Bir şeyleri gözden kaçırıyorsun.

Yaralılarda... Kırıklar vardı. Travmalar. Çok az derin kesik görün-

yordu. Bu bir savaşın değil, bir doğal afetin sonucuydu. Oyleyse Yo-
kelçilere ne olmuştu? Onları kim püskürtmüştü?

“Gittiğinden bu yana işler daha iyi oldu,” diye söz verdi Hesina,
eliyle Kaladin’in omzunu sıkıyordu. “Roshone eskisi kadar kötü değil.
Galiba kendini suçlu hissediyor. Tekrar kendimizi toplayabilir, yeni-
den bir aile olabiliriz. Ayrıca bilmen gereken bir şey daha var. Biz...”

“Hesina,” dedi Lirin ellerini havaya savurarak.

“Evet?”

“Yüceprensin memurlarına bir mektup yaz,” dedi Lirin. “Durumu
açıkla, bir af ya da en azından bir açıklama alabilir miyiz, öğren.” As-
kere baktı. “Bu efendini tatmin eder mi? Daha yüksek bir merciden
haber bekleyebiliriz ve bu arada ben de oğlumu geri alabilirim.”

“Göreceğiz,” dedi asker kollarını bağlarken. “Kasabamda *shash*
damgalı bir adamın dolaşması fikrinden hoşlanmıyorum, haberiniz
olsun.”

Hesina Lirin’in yanına gitmek üzere ayağa kalktı. Muhafız sırtını
kapı ağzına dayayıp, imalı imalı Kaladin’i gözlerken ikisi aralarında
hafifçe bir şeyler konuştular. Bir askere ne kadar az benzediğinin hiç
farkında mıydı ki? Yürüyüşü savaşa alışkın bir adamınki gibi değildi.
Adımlarını fazla sert basıyordu ve ayakta dururken dizlerini fazla düz
tutuyordu. Göğüs zırhında hiçbir iz yoktu ve döndüğü zaman kılıcının
kını sağa sola çarpıyordu.

Kaladin çorbasını yudumladı. Ailesinin onun hâlâ bir çocuk oldu-
ęunu düşünmelerinde şaşırılacak bir şey var mıydı? Üstü başı peri-
şan ve yalnız gelmiş, sonra da Tien’in ölümlü için ağlamaya başlamış-
tı. Görünüşe göre evinde olmak içindeki çocuğu dışarı çıkırıyordu.

Belki de sonunda, bir kez olsun yağmurun ruh hâlini belirlemesi-
ne izin vermemenin zamanı gelmişti. İçindeki bu karanlık tohumun-
dan kurtulamıyor olabilirdi ama Fırtınababa adına, bunun onun efen-
disi olmasına da gerek yoktu.

Syl havada ona doğru yürüdü. “Onlar hatırladığım gibiler.”

“Hatırladığın gibi mi?” diye fısıldadı Kaladin. “Syl, sen beni burada
yaşarken tanı mıydın?”

“Bu doğru,” dedi Syl.

“Oyleyse nasıl onları hatırlayabilirsin?” dedi Kaladin kaşlarını ça-
tarak.

“Çünkü öyle,” dedi Syl etrafında uçuşarak. “Herkes bağlantılıdır
Kaladin. Her şey bağlantılıdır. O zamanlar ben seni tanı mıydım
ama rüzgârlar tanıyordu ve ben de rüzgârlardım.”

“Sen şerefsprenisin.”

“Rüzgârlar Şeref’tendir,” dedi Syl gülerek, sanki Kaladin çok saçma bir şey söylemişti. “Bizim kan bağımız var.”

“Senin kanın yok ki.”

“Senin de anlaşılan hayal gücün yok.” Önündeki havaya kondur ve genç bir kadına dönüştü. “Bir de, başka bir... ses vardı. Saf, tıklatılan bir kristal gibi şarkısı olan, uzak ama talepkâr...” Gülümsedi ve uçup gitti.

Eh, dünyanın altı üstüne gelmiş olabilirdi ama Syl her zaman olduğu kadar anlaşılmazdı. Kaladin çorbasını bir kenara koydu ve ayağa kalktı. Önce bir yöne, sonra diğerine doğru esnedi ve eklemlerinden tatmin edici *çıt* sesleri geldi. Anne ve babasına doğru yürüdü. Fırtınalar adına, ama bu kasabadaki herkes hatırladığından daha küçükmüş gibi görünüyordu. Hearthstone’dan ayrıldığı zamandan beri boyu o kadar uzamış olamazdı, değil mi?

Odanın dışında duran bir şekil vardı, paslı miğferi olan askerle konuşuyordu. Roshone birkaç sezondur demode olan bir açıkgoz ceketi giymişti, Adolin olsa buna başını sallardı. Şehirbeyi sağ bacağının ucunda tahta bir ayak takıyordu ve Kaladin’in onu son görmesinden bu yana zayıflamıştı. Derisi üzerinde erimiş mum gibi sarıyor, boynunda toplanıyordu.

Buna rağmen, Roshone’da aynı buyurgan tavır, aynı öfkeli yüz ifadesi vardı. Açık sarı gözleri sürgünü için bu önemsiz kasabadaki her şeyi ve herkesi suçluyormuş gibi bakıyordu. Bir zamanlar Kholinar’da yaşamıştı ama bazı vatandaşların, Moash’ın dedesi ve ninesinin, ölümüne neden olmuş ve ceza olarak da buraya sürülmüştü.

Kaladin’e doğru döndü, duvarlardaki mumların ışığı üzerine düşüyordu. “*Sen* hayattasın demek. Görüyorum ki, orduda adam gibi görünmeyi öğrenememişsin. Şu damgalarına bir bakayım.” Uzandı ve eliyle Kaladin’in alınının önündeki saçları yukarı kaldırdı. “Fırtınalar adına be velet. Ne yaptın? Bir açıkgoze mi vurdun?”

“Evet,” dedi Kaladin.

Sonra yumruk attı.

Roshone’u suratının tam ortasından vurmuştu. Sağlam bir darbeydi, tam olarak Hav’ın ona öğrettiği gibi. Başparmak yumruğun dışında, elinin ilk iki eklemi Roshone’un elmacık kemiğine gelmiş, sonra yüzün önü boyunca kayarak ilerlemişti. Nadiren bu kadar mükemmel bir yumruk atmışlığı vardı. Eli neredeyse hiç acılamamıştı.

Roshone kesilmiş bir ağaç gibi yıkıldı.

“Bu arkadaşım Moash içindi,” dedi Kaladin.

Ölmedim.

Daha da beter bir şeyi yaşadım.

—Oathbringer, ön söz

“**K**aladin!” diye bağırdı Lirin onu omzundan kavrarken. “Ne yapıyorsun, oğlum?”

Roshone yerde kekeledi, burnu kanıyordu. “Muhafızlar, yakalayın şunu! Tutun!”

Syl Kaladin’in omzuna kondu, elleri belindeydi. “Büyük ihtimalle bunu hak etmişti.”

Koyugözlü muhafız telaşla Roshone’un ayağa kalkmasına yardım etmek üzere hareketlenirken yüzbaşı kılıcını Kaladin’e doğru uzattı. Bir başka odadan koşarak gelen üçüncü bir muhafız da onlara katıldı.

Kaladin bir ayağını geriye çekerek bir savunma duruşuna geçti.

“Hadî!” diye çıkıştı Roshone, mendiliyle burnunu tutuyordu. “Öldürün!” Yerde havuzlar hâlinde öfkesprenleri kaynadı.

“Hayır, lütfen,” diye haykırdı Kaladin’in annesi Lirin’e tutunarak. “Akıllı başında değil. O...”

Kaladin susturan bir hareketle avcu ona doğru dönük olarak kolu nu kaldırdı. “Sorun yok anne. Bu sadece Roshone ile aramızdaki küçük bir hesabın kapatılması içindi.”

Muhafızların hepsinin gözlerinin içine baktı ve onlar da tedirginlikle kıpırdandılar. Roshone esip gürlüyordu. Beklenmedik bir şekilde

Kaladin durumun kontrolü tamamen ondaymış gibi hissetti. Ve... eh, biraz utanmıştı da.

Aniden durumun vahameti üstüne çöktü. Hearthstone'dan ayrıldığından beri Kaladin gerçek kötülükle karşılaşmıştı ve Roshone bununla kıyaslanamazdı. Sevmediklerini bile korumaya yemin etmemiş miydi? Öğrendiklerinin *özü* tam da böyle şeyler yapmasını önlemek değil miydi? Syl'e bir bakış attı, o da başıyla onayladı.

Daha iyisini yap.

Kısa bir süreliğine de olsa, yine sadece Kal olmak güzeldi. Neyse ki, Kaladin artık o çocuk değildi. Yeni birisiydi, üstelik çok ama çok uzun bir zamandır ilk kez, olduğu kişiden memnundu.

"Rahat, asker," dedi Kaladin askerlere. "Bir daha berrakbeyinize vurmayacağıma söz veriyorum. Bunun için özür dilerim. Ortak geçmişimiz nedeniyle bir anlığına kendimi kaybettim. İkimizin de unutmaması gereken bir şey. Şimdi söyleyin bana, parshmenlere ne oldu? Kasabaya saldırmadılar mı?"

Askerler kımıldandılar ve Roshone'a baktılar.

"*Rahat*, dedim!" diye haykırdı Kaladin. "Hay fırtınalar be adam, o kılıcı sanki ağır kütük kesecekmiş gibi tutuyorsun. Ya sen? Miğferinde *pas* mı var? Biliyorum, Amaram bölgedeki eli silah tutan adamların çoğunu askere aldı ama savaşa sizden daha hazır olan haberciler gördüm."

Askerler birbirlerine baktılar. Sonra açıkgöz olanı kızarmış bir yüzle kılıcını kınına geri koydu.

"Ne yapıyorsunuz?" diye hesap sordu Roshone. "Saldırın!"

"Berrakbey," dedi adam, gözleri yerdeydi. "Buralardaki en iyi asker olmayabilirim ama... eh, bu konuda bana güvenin. O yumruk hiç olmamış gibi davranmalıyız." Diğer iki asker de bunu başlarıyla onayladılar.

Roshone o kadar da fazla kanamayan burnunu tutarken Kaladin'i şöyle bir süzdü. "Demek orduda bir şeyler *öğrenmişsin*, öyle mi?"

"Hem de nasıl. Konuşmamız gerek. Burada tıklım tıklım dolu olmayan bir oda var mı?"

"Kal," dedi Lirin. "Saçmalıyorsun. Berrakbey Roshone'a emir verme."

Kaladin askerler ve Roshone'un arasından geçip koridorun öbür ucuna doğru yürüdü. "Ee?" diye çıkıştı. "Boş oda?"

"Üst katta komutanım," dedi askerlerden biri. "Kütüphane boş."

"Harika." Kaladin 'komutanım'ı fark ederek kendi kendine gülümsemi. "Yukarıda bana katılın, asker."

— Kaladin merdivenleri tırmanmaya başladı. Ne yazık ki, buyurgan bir tavrın etkisi ancak bir yere kadardı. Kimse onu takip etmedi, ailesi bile.

“Size bir emir verdim,” dedi Kaladin. “Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmam.”

“Sana emir verebileceğini düşündüren şey ne, velet?” dedi.

Kaladin hızla döndü ve kolunu önüne doğru savurarak Syl’i çağırdı. Avcunda katılaştan sislerden parlak, çiğle kaplanmış bir Parekılıcı belirdi. Kılıç’ı çevirdi ve tek bir hareketle yere sapladı. Elini kabzanın üstünde tutarken gözlerinin maviye dönüşmesini hissetti.

Her şey durdu. Kasaba halkı şaşkınlıkla donakaldı. Roshone’un gözleri yuvalarından fırladı. Garip bir şekilde, Kaladin’in babası sadece başını eğdi ve gözlerini kapattı.

“Başka sorusu olan?” diye sordu Kaladin.

“Onlara bakmaya gittiğimizde gitmişlerdi, ee, Berrakbey,” dedi Aric, miğferi paslı kısa asker oydu. “Kapıyı kilitlemiştik ama yan duvar sökülüp açılmıştı.”

“Bir kişiye bile saldırmadılar mı?” diye sordu Kaladin.

“Hayır, Berrakbey.”

Kaladin kütüphanede volta atıyordu. Oda küçüktü ama sıra sıra raflar ve zarif bir okuma kürsüsü ile güzelce düzenlenmişti. Her kitap diğerleriyle tam olarak aynı hizadaydı; ya hizmetçiler çok titizdi ya da kitaplar yerlerinden pek kımıldamıyordu. Syl bir rafa konup sırtını bir kitaba dayamış, ayaklarını da küçük bir kız gibi rafın kenarından sarkıtmış sallıyordu.

Roshone odanın bir kenarında oturmuş, düzenli aralıklarla iki eliyle garip bir gerginlik göstergesi olarak kızarmış yanaklarından ense-sine kadar sıvazlıyordu. Burnunun kanaması durmuştu ama hoş bir morluğu olacaktı. Bu adamın hak ettiği cezanın ancak bir ufacık bir kısmını oluşturabilirdi ama Kaladin Roshone’u hırpalamaya hevesli olmadığını fark etmişti. Bunu yapmayacak kadar iyi biri olması gerekiyordu.

“Parshmenler nasıl görünüyordlardı?” diye muhafızlara sordu Kaladin. “Sıra dışı fırtınadan sonra değiştiler mi?”

“Evet, öyle,” dedi Aric. “Duvarın yıkıldığını duyunca bir göz attım, fırtınadan sonraydı. Yokelçilere benziyorlardı, derilerinden dışarı çıkan büyük kemik gibi parçalar vardı.”

“Boyları daha uzundu,” diye ekledi muhafız yüzbaşısı. “Benden uzunlardı, en azından sizin kadar uzunlardı Berrakbey. Ağırkütük gibi kalın bacakları ve bir aksırtı boğabilecek gibi elleri vardı.”

“Öyleyse neden saldırmadılar?” diye sordu Kaladin. Köşkü kolaylıkla ele geçirebilirlerdi, ama bunun yerine karanlıkta kaçıp gitmişlerdi. Daha rahatsız edici bir amaçları olduğuna işaret ediyordu. Belki de Hearthstone uğraşmaya değmeyecek kadar küçüktü.

“İzlerini sürmediniz, değil mi?” diye sordu Kaladin önce muhafızlara ardından da Roshone’a bakarak.

“Ee, hayır, Berrakbey,” dedi yüzbaşı. “Dürüst olmak gerekirse, canımızdan endişe ettik.”

“Krala söyleyecek misiniz?” diye sordu Aric. “Fırtına ambarlarımızdan *dördünü* söküp götürdü. Tüm bu sığınmacıları ve yiyeceğimizin olmadığını düşünürsek, çok geçmeden açlık baş gösterecek. Yüce fırtınalar tekrar başladığında da ihtiyacımız olanın yarısı kadar ev olacak.”

“Elhokar’a iletirim.” Ama Fırtınababa, krallığın geri kalanı da benzer bir durumda olmalıydı.

Kaladin’in Yokelçilere odaklanması gerekiyordu. Geri uçmaya yetecek kadar Fırtınaışığı bulana kadar Dalinar’a dönemezdi, bu yüzden şimdilik yapacağı en faydalı şey düşmanın nerede toplandığını bulmak olurmuş gibi görünüyordu, eğer yapabilirse tabii. Yokelçiler ne planlıyorlardı? Kaladin onların garip güçleriyle kendisi karşılaşmamıştı ama Narak Savaşı’nın raporlarını dinlemişti. Parlayan gözleri ve ellerindeki yıldırımlarıyla, Parshendiler acımasız ve korkunçtu.

“Haritaya ihtiyacım var,” dedi Kaladin. “En ayrıntılı Alethkar haritalarınıza ihtiyacım var, bir de yağmurda zarar görmeden taşımamı sağlayacak bir şeylere.” Yüzün buruşturdu. “Bir de ata. Birkaç tane at, elinizdekilerin en iyileri.”

“Ne yani, şimdi de beni mi soyuyorsun?” diye alçak sesle sordu Roshone, gözlerini yere çevirmişti.

“Soymak mı?” dedi Kaladin. “Kıralamak diyelim.” Cebinden bir avuç küre çıkardı ve masanın üzerine bıraktı. Askerlere şöyle bir baktı. “Ee? Harita? Mutlaka Roshone’da civar bölgelerin haritaları vardır.”

Roshone yüceprensin kendi arazileri üzerinde herhangi bir yönetim hakkına sahip olacak kadar önemli değildi, bu Kaladin’in Heartstone’da yaşadığı zamanlar hiç farkına varmadığı bir ayrıntıydı. O araziler çok daha önemli açıkgözlerin himayesinde olurdu, Roshone yalnızca çevre köylerle ilk temas noktası olabilirdi.

“Hanımın iznini beklememiz uygun olur,” dedi muhafız yüzbaşı. “Komutanım.”

Kaladin kaşlarını kaldırdı. Onun sözüyle Roshone’a itaatsizlik ediyorlar ama köşkün hanımına edemiyorlar mıydı? “Gidip ev ardentlerine söyleyin, istediğim şeyleri hazırlasınlar. İzin gelecek. Ve ardentlerden birinde varsa Tashikk’e bağlı bir uzakalem bulun. Kullanmaya yetecek Fırtınaışığı olduğu zaman Dalinar’a haber göndermek istiyorum.”

Muhafızlar selam verip gittiler.

Kaladin kollarını bağladı. “Roshone, o parshmenlerin peşine düşmem ve mümkünse ne işler çevirdiklerini bulmam gerekiyor. Muhafızlarından herhangi birinin iz sürme deneyimi var mı? Yağmur her yeri bataklığa çeviriyor olmasaydı bile yaratıkların izini sürmek yeterince zor olurdu.”

“Neden bu kadar önemliler?” diye sordu Roshone, gözlerini yerden kaldırmamıştı.

“Mutlaka tahmin etmişsinizdir,” dedi Kaladin ışık kurdelesini omzunun üzerinde uçuşan Syl’e başıyla işaret ederek. “Hava durumu kargaşa içinde, üstüne bir de sıradan hizmetkârların canavarlara dönüşmesini düşün. Kırmızı şimşekli, ters yönden esen o fırtına? Issızlık geldi Roshone. Yokelçiler geri döndü.”

Roshone inleyerek kamburunu çıkardı, sanki midesi bulanıyormuş gibi kollarını kendi bedenine sardı.

“Syl?” diye fısıldadı Kaladin. “Tekrar sana ihtiyacım olabilir.

“Mahcup gibisin,” diye yanıtladı Syl başını bir yana yatırarak.

“Öyleyim. Seni sağa sola savurup bir şeyleri biçme fikrinden hoşlanmıyorum.”

Syl burnunu çekti. “Birincisi, ben hiçbir şeyi *biçmem*. Ben *zarif* ve *şık* bir silahım, şapşal. İkincisi, bu neden seni rahatsız ediyor ki?”

“Doğru gelmiyor işte,” diye yanıtladı Kaladin, fısıldayarak konuşmaya devam ederek. “Sen bir kadınsın, silah değil.”

“Bir dakika... Öyleyse bu kız olduğum için mi?”

“Hayır,” dedi Kaladin anında, sonra tereddüt etti. “Belki. Sadece garip geliyor.”

Syl burnunu çekti. “Diğer silahlarına sağa sola savrulmaktan hoşlanıp hoşlanmadıklarını sormuyorsun.”

“Diğer silahlarım canlı değiller.” Duraksadı. “Canlılar mı?”

Syl başını yana yatırıp kaşlarını kaldırarak sanki çok aptalca bir şey söylemiş gibi Kaladin’e baktı.

Her şeyin bir spreni vardır. Annesi bunu daha küçük yaşta öğretmişti.

“O zaman... Mızraklarımdan bazıları kadın mıydı?” diye sordu Kaladin.

“En azından dişi,” dedi Syl. “Böyle şeylerde genelde olduğu gibi aşağı yukarı yarı.” Havaya fırlayıp Kaladin’in önünde durdu. “Bizi kişileştirmek sizin hatanız, o yüzden şikâyet etme. Tabii eski sprenlerden bazılarının iki yerine dört cinsiyeti var.”

“Ne? Neden?”

Syl Kaladin’in burnunu dürttü. “Çünkü onları insanlar hayal etmedi, şapşal.” Kaladin’in önüne fırlayıp bir sis yumağına dönüştü. Elini kaldırdığında Parekılıcı belirdi.

Roshone’un oturduğu yere doğru yürüdü, sonra öne eğildi ve Parekılıcı’nı ucu yere doğru gelecek şekilde adamın önüne uzattı.

Roshone başını kaldırdı, Kaladin’in beklediği gibi gözleri silahın üstüne kilitlenmişti. Bu şeylerden birinin yakınlarında olup da etkisine kapılmamak mümkün *değildi*. Bir çekicilikleri vardı.

“Bunu nereden buldun?” diye sordu Roshone.

“Önemi var mı?”

Roshone cevap vermedi ama ikisi de gerçeği biliyordu. Bir Parekılıcı’na sahip olmak yeterliydi; eğer onu elde edebildiyse ve elinden alınmıyorsa senindi. Elinde bir tane olduğu sürece, alınındaki damgaların bir anlamı yoktu. Hiç kimse, Roshone bile aksini ima edemezdi.

“Sen bir sahtekârsın, korkak bir katilsin,” dedi Kaladin. “Ama bundan ne kadar nefret etsem de, Alethkar’ın hâkim sınıfını devirip, yerine daha iyi bir düzen kurmaya vaktimiz yok. Anlamadığımız ve önceden tahmin edemeyeceğimiz bir düşmanın saldırısı altındayız. Bu yüzden sen de ayağa kalkmak ve bu insanlara liderlik etmek zorundasın.”

Roshone silaha, silahtaki yansımasına baktı.

“Güçsüz değiliz,” dedi Kaladin. “Karşılık verebiliriz ve vereceğiz de. Ama ilk önce hayatta kalmalıyız. Dinmez fırtına geri gelecek. Düzenlik olarak, gerçi daha hangi aralıklarla olacağını bilmiyorum. Hazırlık yapmanız gerekiyor.”

“Nasıl?” diye fısıldadı Roshone.

“Her iki yöne eğimli olan evler inşa edin. Eğer bunun için zamanınız yoksa, korunaklı bir yer bulun ve sığının. Ben kalamam. Bu kriz bir kasabadan, bir halktan daha büyük; bu kasaba *benim* kasabam ve bu halk *benim* halkım olsa bile. Sana güvenmek zorundayım. Yaradan bizi korusun ama elimizde sadece sen varsın.”

Roshone oturduğu yerde biraz daha çöktü. Harika. Kaladin ayağa kalktı ve Syl'i bıraktı.

"Bunu yapabiliriz," dedi arkasından bir ses.

Kaladin donakaldı. Loral'ın sesi içini ürpertmişti. Yavaşça döndü ve karşısında kafasındaki resme hiç de benzemeyen bir kadın buldu. Onu son gördüğünde kusursuz bir açığöz elbisesi giyiyordu, genç ve güzeldi ama soluk yeşil gözlerinin içinde bir boşluk varmış gibiydi. Nişanlısı Roshone'un oğlunu kaybetmişti ve bunun yerine babayla, yaşı iki kat fazla olan bir adamla nişanlanmıştı.

Kaladin'in karşısındaki kadın artık genç kız değildi. Yüzü katı ve zayıftı, yer yer sarıların seçildiği siyah saçları da arkadan kuyruk yapılmıştı. Çizmeler ve yağmurdan ıslanmış, işlevsel bir havah giyiyordu.

Kaladin'i baştan aşağı süzdü, sonra burnunu çekti. "Görünüşe göre büyümüşsün, Kal. Kardeşinin haberini aldım, üzgünüm. Gel. Uzakaleme mi ihtiyacın var? Kholinar'daki naip kraliçeye bağlı bir tane var ama son zamanlarda karşılık vermiyor. Neyse ki, senin istediğin gibi Tashikk'e bağlı bir tane daha var. Eğer kralın sana yanıt verdiğini düşünüyorsan, bir aracı üzerinden ulaşabiliriz."

Kapıdan dışarı çıktı.

"Loral..." dedi Kaladin peşinden giderken.

"Parkelerimi deşmişsin diye duydum," dedi Loral. "Kaliteli ahşaptandır, bilesin. Bu erkekler ve silahları yok mu..."

"Geri dönmeyi hayal etmiştim," dedi Kaladin kütüphanenin dışındaki koridorda durup. "Buraya bir savaş kahramanı olarak dönüp Roshone'a meydan okumayı hayal etmiştim. Seni kurtarmak istedim, Loral."

"Ya?" Kaladin'e doğru döndü. "Peki kurtarılmam gerektiğini nereden çıkardın?"

"Bana *bununla* mutlu olduğunu söylemeye çalışmıyorsun ya?" dedi Kaladin alçak sesle, eliyle arkasındaki kütüphaneyi işaret ederek.

"Açıkgöz olmak bir adama hiç de adap öğretmiyormuş demek," dedi Loral. "Kocama hakaret etmeyi kes Kaladin. İstersen Paredar ol ama böyle bir kelime daha edersen seni evimden attırırım."

"Loral..."

"Ben burada *gayet* mutluyum. Ya da mutluydum; rüzgârlar ters yönde esmeye başlayıncaya kadar." Başını olumsuzca salladı. "Bana çekmişsin. Her zaman herkesi kurtarmak zorundaymışsın gibi hissediyorsun, işlerine karışmamayı tercih edecek olanları bile."

“Roshone ailemi mahvetti. Kardeşimi ölüme gönderdi ve babamı yok etmek için elinden geleni yaptı!”

“Ve baban da kocamın aleyhinde konuşmuştu,” dedi Laral. “Onu kasaba halkının önünde kötüledi. Evinden uzaklara sürgün edilmiş yeni bir berrakbey olarak kasabanın en önemli vatandaşı tarafından açıkça eleştirilseydin, sen nasıl hissedersin?”

Elbette ki bakış açısı çarpıktı. Lirin ilk başta Roshone ile arkadaş olmayı denememiş miydi? Yine de Kaladin bu tartışmayı sürdürmeye pek hevesli değildi. Umurunda mıydı? Zaten ailesini bu kasabadan çıkarmaya niyetliydi.

“Gidip uzakalemi hazırlayayım,” dedi Laral. “Cevap almak biraz zaman alabilir. Bu sırada ardentler de haritalarını getirecekler.”

“Harika,” dedi Kaladin koridorda yanından geçip giderken. “Gidip ailemle konuşacağım.”

Merdivenlerden inerken Syl de gelip omzunun üzerine kondurdu. “Evleneceğin kız buydu demek,” dedi.

“Hayır,” diye fısıldadı Kaladin. “O, ne olursa olsun asla evlenmeyeceğim kızı.”

“Ondan hoşlandım.”

“Hoşlanırsın tabii.” Merdivenlerin sonuna geldi ve dönüp yukarı baktı. Roshone basamakların başındaki Laral’ın yanına gelmişti, Kaladin’in masanın üzerine bıraktığı mücevherler elindeydi. Ne kadardı o?

Beş ya da altı yakut broam olduğunu düşündü, belki bir iki safir de vardı. Kafasından hesapladı. Fırtınalar adına... Bu büyük paraydı; Kaladin’in babasıyla Roshone’un zamanında uğruna kapışmakla yıllar harcadıkları küre dolu kadehten fazla ediyordu. Şimdi Kaladin için cep harçlığı gibiydi.

Her zaman bütün açkgözleri zengin olarak düşünmüştü ama önemsiz bir kasabadaki düşük seviyeli bir berrakbey... eh, aslında Roshone da fakirdi, sadece farklı türden bir fakirlikti.

Kaladin bir zamanlar tanıdığı insanların arasından geçerek evi do-laştı, artık insanlar “Paredar” diye fısıldayıp aceleyle önünden çekili-yorlardı. Öyle olsun. Syl’i havada yakalayıp kelimeleri söylediği anda konumunu kabullenmişti.

Lirin salona dönmüş, tekrar yaralılarla ilgileniyordu. Kaladin kapı ağzında durdu, ardından iç çekti ve Lirin’in yanında diz çöktü. O alet-lerinin bulunduğu tepsiye uzanırken Kaladin tepsiyi aldı ve hazır bek-ledi. Eski konumu babasına ameliyatlarda yardımcılık yapmaktı. Yeni çırak başka bir odadaki yaralıları yardım ediyordu.

Lirin Kaladin'e bir baktı, sonra kolu kanlı bir sargıyla sarılı genç bir çocuk olan hastasıyla ilgilenmeye döndü. "Makas," dedi Lirin.

Kaladin makası uzattı ve Lirin bakmadan aleti aldı, sonra dikkatle sargıyı kesip çıkardı. Sivri bir tahta çocuğun koluna saplanmıştı. Lirin yaranın çevresindeki kurumuş kanla kaplı deriyi eliyle muayene ederken çocuk inledi. İyi görünmüyordu.

"Tahtayı kesip çıkar," dedi Kaladin, "Çürüyen dokuyu da. Dağla."

"Sence biraz aşırı değil mi?" diye sordu Lirin.

"Dirsekten itibaren kesmen gerekebilir zaten. İltihaplanacağı kesin, yaranın ne kadar kirli olduğuna bak. Kıymıklar da kalacaktır."

Çocuk tekrar inledi. Lirin eliyle çocuğun başını okşadı. "İyileşeceksin. Henüz hiç çürükspreni görmüyorum, bu yüzden kolu kesmeyeceğiz. Ailenle bir konuşayım. Şimdilik şunu çiğne." Çocuğa rahatlaması için bir tür ağaç kabuğu verdi.

Lirin ve Kaladin birlikte bir sonraki hastaya geçtiler, çocuk şu anda hayatı tehlike içinde değildi ve Lirin uyuşturucu etkisini gösterdikten sonra ameliyat etmeyi tercih ederdi.

"Katılaşmışsın," dedi Lirin Kaladin'e bir sonraki hastanın ayağını muayene ederken. "Hiç nasır tutmayacağından endişe ediyordum."

Kaladin cevap vermedi. Aslında, nasırları babasının isteyeceği kadar kalın değildi.

"Ayrıca onlardan birisine dönüşmüşsün," dedi Lirin.

"Göz rengim hiçbir şeyi değiştirmez."

"Gözünün renginden bahsetmiyordum oğlum. Bir insan açıkgoz mü değil mi, umurumda olmaz." Elini uzattı, Kaladin de parmağı temizlemesi için ona bir kumaş verdi, sonra küçük bir kırık tahtası hazırlamaya koyuldu.

"Senin dönüştüğün şey bir katil," diye devam etti Lirin. "Sorunları yumruk ve kılıçla çözüyorsun. Ordudaki cerrahların arasında bir yer bulacağını umuyordum."

"Pek bir seçeneğim yoktu," dedi Kaladin kırık tahtasını uzatırken, sonrada parmağı sarmak için sargı hazırladı. "Uzun hikâye. Bir ara anlatırım." *En azından insanın içini o kadar da yakmayan kısımlarını.*

"Kalmayacağını tahmin ediyorum."

"Hayır, o parshmenleri takip etmem gerek."

"Yine birilerini öldüreceksin öyleyse."

"Gerçekten de *Yokelçilerle* savaşmamamız gerektiğini mi düşünüyorsun baba?"

Lirin tereddüt etti. "Hayır," diye fısıldadı. "Bu savaşın kaçınılmaz

olduğunu biliyorum. Sadece *senin* bu savaşın bir parçası olmanı istememiştim. Savaşın insanlara neler yaptığını gördüm. Ruhlarını yok ediyor ve onlar benim iyileştirebileceğim yaralar değil.” Tahtayı sabitledi, sonra Kaladin’e döndü. “Biz cerrahız. Bırak başkaları kesip biçsin; *biz* başkalarına zarar vermemeliyiz.”

“Hayır,” dedi Kaladin. “Sen bir cerrahsın baba ama ben başka bir şeyim. Kırıyılarda gözcüyüm.” Bu Dalinar Kholin’e bir görüde söylenmiş bir şeydi. Kaladin ayağa kalktı. “Korunmaya ihtiyacı olanları ben koruyacağım. Bugün bunun anlamı, Yokelçileri takip etmek demek.”

Lirin başını çevirdi. “Pekâlâ. Döndüğüne.... sevindim oğlum. İyi olduğun için mutluyum.”

Kaladin elini babasının omzuna koydu. “Ölümden önce yaşam, baba.”

“Gitmeden anneni gör,” dedi Lirin. “Sana göstereceği bir şey var.”

Kaladin kaşlarını çatı ama muayenehaneden çıkıp mutfağa doğru yöneldi. Her yer mumlarla aydınlatılmıştı, üstelik fazla mum da yoktu. Gittiği her yerde gölgeler ve cılız bir ışık görüyordu.

Matarasını suyla doldurdu ve küçük bir şemsiye buldu. Bu yağmurda haritalara bakarken ona ihtiyacı olacaktı. Oradan kütüphanedeki Lalar’a bakmak için yukarı çıktı. Roshone odasına çekilmişti ama Lalar önünde bir uzakalemle yazı masasında oturuyordu.

Dur. Uzakalem *çalışıyordu*. Yakutu parlıyordu.

“Fırtınasığlı!” dedi Kaladin eliyle işaret ederek.

“E, elbette,” dedi Lalar ona kaşlarını çatarak. “Fabrialları için gerekli.”

“Nasıl *dolu* küreleriniz var?”

“Yücefırtına,” dedi Lalar. “Sadece birkaç gün önceydi.”

Yokelçilere karşı savaş sırasında, Fırtınababa Dinmez fırtına’ya karşılık vermek için beklenmedik bir yücefırtına yaratmıştı. Kaladin Beyazlı Suikastçi’yla dövüşürken bunun fırtına duvarı boyunca uçmuştu.

“O fırtına beklenmiyordu,” dedi Kaladin. “Küreleri dışarıda bırakmayı nasıl akıl ettiniz?”

“Kal,” dedi Lalar. “Fırtına başladığı zamanküreleri dışarıya asmak o kadar da zor bir şey değil!”

“Kaç tane var?”

“Biraz,” dedi Lalar. “Ardentlerde birkaç tane var, bunu aklına getiren tek ben değilim. Bak, Tashikk’te kralın annesi Navani Kholin’e bir mesaj göndermeyi kabul eden birini buldum. İstediyini ima etti-

ğın şey bu değil miydi? Gerçekten de sana cevap vereceğini düşünüyor musun?”

Neyse ki, cevap uzakalemin yazmaya başlamasıyla geldi. “ ‘Yüzbaşı?’ ” diye okudu Lalar. “Ben Navani Kholin. Gerçekten sen misin?”

Lalar gözlerini kırıştırdı, sonra Kaladin’e baktı.

“Benim,” dedi Kaladin. “Ayrılmadan önce yaptığım son şey kulenin tepesinde Dalinar’la konuşmaktı.” Bunun kimliğini ispatlamakta yeterli olacağını umuyordu.

Lalar irkildi, sonra yazdı.

“ ‘Kaladin, ben Dalinar,’ ” diye okudu Lalar cevap geldiği zaman. ‘Durumun nedir, asker?’ ”

“Beklenenden iyi komutanım,” dedi Kaladin. Kısaca keşfettiklerini aktardı. “Hearthstone’un yok etme zahmetine girmek için yeterince önemli olmadığını düşündükleri için buradan ayrıldıklarından endişe ediyorum. At ve harita istedim. Biraz iz sürüp düşman hakkında neler öğrenebileceğime bakarım diye düşündüm,” diyerek bitirdi.

‘Dikkatli ol,’ ” diye cevap verdi Dalinar. ‘Hiç Fırtınasığın kaldı mı?’ ”

“Belki biraz bulabilirim. Beni geri getirmeye yetecek kadar olacağından şüpheliyim ama yardımı olur.”

Dalinar’ın cevabı gelmeden önce birkaç dakika geçti ve Lalar da bu sırada uzakalem tahtasının üstündeki kâğıdı değiştirdi.

“ ‘İçgüdülerin iyi, yüzbaşı,’ ” diye sonunda cevap gönderdi Dalinar. ‘Bu kulede kendimi kör gibi hissediyorum. Düşmanın ne yaptığını anlayabilecek kadar yaklaş ama gereksiz risk alma. Uzakalemi yanına al. Her akşam güvende olduğunu belirtmek için bize bir rûn gönder.’ ”

“Emredersiniz komutanım. Ölümden önce yaşam.”

“ ‘Ölümden önce yaşam.’ ”

Lalar Kaladin’e baktı ve odabaşını sallayarak konuşmanın sona erdiğini onayladı. Lalar tek kelime etmeden uzakalemi topladı ve Kaladin de müteşekkîr bir şekilde aldı, sonra hızla odadan çıkıp merdivenlerden aşağı indi.

Kaladin’in yaptıkları epey bir kalabalık çekmişti, merdivenlerin önündeki küçük giriş holünde toplanmışlardı. Herhangi birinde dolu küreler olup olmadığını soracaktı ama annesini görünce durakladı. Birkaç genç kızla konuşuyordu ve kucağında da bir bebek vardı. Annesi neden bir bebekle...

Kaladin son basamakta durdu. Küçük oğlan bir yaşında kadardı, elini ağzına sokmuş ve parmakları ağzındayken mırıldanıyordu.

“Kaladin, kardeşinle tanış,” dedi Hesina ona doğru dönerken. “Ben pansumanlara yardım ederken kızların bazıları onunla ilgileniyordu.”

“Bir kardeş,” diye fısıldadı Kaladin. Hiç aklına gelmemişti. Annesi bu yıl kırk bir yaşına girmişti, üstelik...

Bir kardeş.

Kaladin uzandı. Annesi küçük oğlanı kucağına almasına, bu kadar yumuşak bir deriye dokunmak için fazlasıyla sertleşmiş gibi görünen elleriyle tutmasına izin verdi. Kaladin titredi, sonra çocuğa sıkıca sarıldı. Bu kasabanın hatıraları onu yıkmamış ve ailesini görmek onu alt edememişti ama bu...

Gözyaşlarına engel olamıyordu. Aptal gibi hissediyordu. Bu bir şeyi değiştirecek değildi; artık onun kardeşleri Köprü Dört'tü, kan bağıyla bağlı olan herhangi bir akraba kadar yakındılar.

Yine de ağlıyordu.

“Adı ne?”

“Oroden.”

“Barışın çocuğu,” diye fısıldadı Kaladin. “Güzel bir isim. Çok güzel bir isim.”

Bir ardent elinde bir parşömen kılıfıyla arkasından yaklaştı. Fırtınalar adına, bu Zeheb miydi? Görünüşe göre hâlâ hayattaydı, her zaman taşlardan bile daha yaşlı görünmüştü. Kaladin küçük Oroden'i annesine geri verdi, sonra gözlerini sildi ve parşömen kılıfını aldı.

İnsanlar odanın etrafında toplanmıştı. Kaladin görülmüş manzara değildi; hekimin köle yapılan oğlu bir Paredar olmuştu. Hearthstone'da böylesine bir olay yüzyılda bir yaşanırdı.

En azından, bir yüzyıl daha yaşanmaması için Kaladin elinden geleni yapmaya niyetliydi. Salondan çıkıp gelen babasına doğru başını salladı, sonra kalabalığa döndü. “Burada dolu küreleri olan herhangi biri var mı? Her bir çentiği iki taneyle takas edeceğim. Getirin.”

Küreler toplanırken Syl Kaladin'in etrafında uçtu, Kaladin'in annesi de onun için takas işini yaptı. Sonunda yalnızca bir kese dolusu küresi olmuştu ama büyük bir hazineymiş gibi görünüyordu. En azından artık o atlara ihtiyacı olmayacaktı.

Kesenin ağzını bağladı, ardından omzunun üzerinden yaklaşan babasına doğru baktı. Lirin cebinden parlayan küçük bir elmas çentik çıkardı ve Kaladin'e verdi.

Kaladin bunu aldı, sonra annesine ve kollarındaki küçük çocuğa baktı. *Kardeşine.*

“Sizi güvenli bir yere götürmek istiyorum,” dedi Lirin’e. “Şimdi gitmem gerek, ama çok geçmeden geri geleceğim. Sizi alıp...”

“Hayır,” dedi Lirin.

“Baba, *Issızlık* geldi,” dedi Kaladin.

Etraftaki insanların nefesleri kesildi, gözleri dehşetle dolmuştu. Fırtınalar adına, Kaladin’in bunu halk içinde söylememesi gerekirdi. Lirin’e doğru eğildi. “Güvenli olan bir yer biliyorum. Senin için, annem için. Küçük Orodan için. Lütfen, ömründe bir kez olsun inat etme.”

“Eğer gelirlerse onları götürebilirsin,” dedi Lirin. “Ama ben burada kalıyorum. Özellikle de... söylediğin doğruysa. Bu insanların bana ihtiyacı olacak.”

“Göreceğiz. Olabildiğince çabuk geri döneceğim.” Kaladin çenesini sıktı, sonra köşkün ön kapısına doğru yürüdü. Kapıyı açıp, yağın yağmurun seslerini ve suya boğulmuş arazinin kokularının içeri dolmasını sağladı.

Durakladı, arkasındaki üstleri başları kirli, evsiz ve korkmuş bir oda dolusu kasaba halkına baktı. Onu duymuşlardı ama zaten biliyorlardı. Kaladin fısıldaştıklarını duymuştu. Yokelçiler. Issızlık.

Onları böylece bırakamazdı.

“Doğru duydunuz,” dedi Kaladin köşkün büyük giriş salonunda toplanmış olan yüz kadar kişiye yüksek sesle. İkinci katta basamakların başında duran Roshone ve Laral da bunlara dâhildi. “Yokelçiler döndü.”

Mırıldanmalar. Korku.

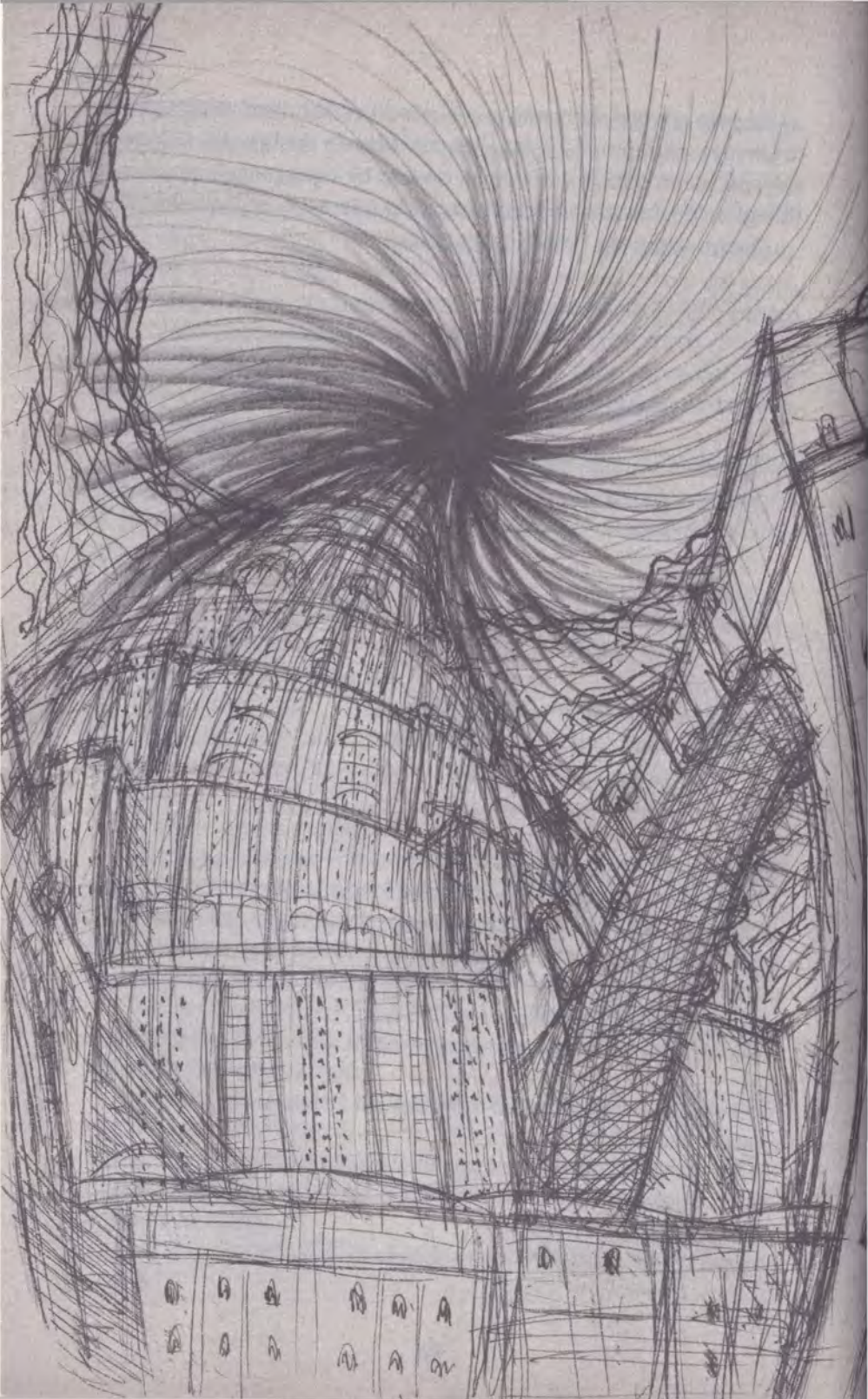
Kaladin kesesindeki Fırtınasığığı’ndan biraz çekti. Derisinden saf, ışıldayan bir duman yükselmeye başladı, loş odada açıkça seçilebiliyordu. Kendisini yukarı doğru Çivileyerek havaya yükseldi, sonra aşağı doğru bir Çivileme daha ekleyerek yerden yarım metre kadar yukarıda parlayarak asılı durdu. Syl elinde sislerden bir Paremyzrağı olarak oluştu.

“Yüceprens Dalinar Kholin Parlayan Şövalyeleri tekrar kurdu,” dedi Kaladin, Fırtınasığığı dudaklarından dışarı tütüyordu. “Bu sefer sizi yüzüstü bırakmayacağız.”

Odadaki yüz ifadeleri hayranlıktan dehşete kadar değişiyordu. Kaladin babasının yüzünü buldu. Lirin’in ağzı açık kalmıştı. Hesina kollarındaki bebeğe sıkı sıkıya sarılmıştı ve yüzünde saf bir sevinç ifadesi vardı, başının etrafında genişleyen mavi halka şeklinde bir hushuspreni belirmişti.

Seni koruyacağım ufaklık, diye düşündü Kaladin. *Hepinizi koruyacağım.*

Başıyla ailesine veda etti, sonra döndü ve kendisini dışarıya doğru Çivileyerek yağmurla dolmuş gecenin içinde uçarak gitti. Güneyde yaklaşık yarım günlük yürüyüş ya da kısa bir uçuş mesafesinde olan Stringken'de duracak ve küre takas edip edemeyeceğine bakacaktı. Ondan sonra ise Yokelçi avına çıkacaktı.

O anı saymazsak, dürüstçe söyleyebilirim ki bu kitap gençliğimden beri içimde birikiyordu.

—Oathbringer, ön söz

Shallan çiziyordu.

Çizim tahtasının üzerinde telaşlı, kalın çizgiler çekiyordu. Her birkaç çizgide bir parmaklarının arasındaki kömürden çubuğu çeviriyor, çizgilerin koyu bir siyah olması için en sivri noktaları arıyordu.

“Mmm...” dedi Desen baldırlarının yakınında eteğini işleme gibi süslediği yerden. “Shallan?”

Shallan çizmeye devam etti, kâğıdı siyah darbelerle dolduruyordu.

“Shallan?” diye seslendi Desen. “Neden benden nefret ettiğini anlıyorum, Shallan. Anneni öldürmene yardım etmeye niyetli değildim ama yaptığım bu oldu. Yaptığım bu oldu...”

Shallan çenesini sıkı ve çizmeye devam etti. Urithiru’nun dışındayken oturmuş, sırtını soğuk bir taş parçasına dayamıştı. Ayak parmakları buz gibiydi, etrafında dikenler gibi soğuksprenleri büyüyordu. Ani bir rüzgârla perişan saçları yüzüne doğru savruldu ve kâğıdı tahtasına biri sol kol yenininde duran başparmaklarıyla sabitlemek zorunda kaldı.

“Shallan...” dedi Desen.

“Önemli değil,” dedi Shallan rüzgâr kesilirken alçak bir sesle. “Sa-dece... bırak çizeyim.”

“Mmm...” dedi Desen. “Güçlü bir yalan...”

Basit bir manzara; Shallan'ın basit, sakinleştirici bir manzara resmini çizebilmesi gerekirdi. Platonun kendisinden üç metre yukarı yükselen on tane Yeminkapısı platformlarından birinin kıyısında oturuyordu. Günün erken saatlerinde bu Yeminkapısı'nı çalıştırarak Narak'ta bekleyen binlerce kişiden birkaç yüz tanesini daha buraya getirmişti. Bir süre için daha fazlası olmayacaktı: aletin her kullanımı inanılmaz bir miktarda Fırtınasığı harcıyordu. Yeni gelenlerin yanlarında getirdikleri mücevherlerle bile geriye fazla bir şey kalmamıştı.

Dahası Shallan'ın *kendisinden* de geriye fazla bir şey kalmamıştı. Sadece faal, gerçek bir Parlayan Şövalye her platformun merkezindeki kontrol binalarını çalıştırarak aktarımı gerçekleştirebiliyordu. Bu da şu anda sadece Shallan anlamına geliyordu.

Bu ise her seferinde Kılıç'ını çağırması gerektiği anlamına geliyor-du. Annesini öldürmek için kullandığı Kılıç'ı. Bu, kendi Parlayan Şövalye tarikatının İdeal'i olarak itiraf ettiği bir gerçektir.

Bu nedenle artık zihninin arka tarafına itip unutamayacaktı.

Sadece çiz.

Şehir görüş alanını kaplıyordu. İmkânsız derecede yükseklerle çıkıyordu ve Shallan devasa kuleyi kâğıdına sığdırmakta zorlanıyordu. Jasnah bu yeri antik çağlardan kalma kitaplar ve kayıtlar bulma umu-duyla aramıştı; şu ana kadar, hiç buna benzer bir şeyler bulamamış-lardı. Onun yerine, Shallan kuleyi *anlamakta* bile zorluk çekiyordu.

Eğer bir çizimle sabitlerse, sonunda inanılmaz boyutunu kavrayamayacağı başarabilecek miydi? Kulenin tamamını görebileceği bir açı bulamıyordu, o yüzden de küçük şeylere kilitlenip kalıyordu. Balkonlar, tarlaların şekilleri, mağaramsı boşluklar; yakalayan, yutan, parçalayan çeneler.

Sonunda çizdiği şey kulenin kendisi değil, daha hafifçe taranmış bir zeminin üzerindeki çaprazlama çizgiler olmuştu. Shallan çizime bakakaldı, bir rüzgârspreni geçerek sayfaları kımıldatıyordu. İçini çekti, kömür kalemını çantasına attı ve hürelinin parmaklarını silmek için nemli bir kumaş çıkardı.

Aşağıdaki platoda askerler tatbikat yapıyordu. Herkesin birden bu yerde yaşıyor olduğu düşüncesi Shallan'ı rahatsız ediyordu. Ki bu aptalcaydı. Bu sadece bir *binaydı*.

Ama Shallan'ın resmini çizemediği bir bina.

“Shallan...” dedi Desen.

“Bir yolunu bulacağız,” dedi Shallan gözleri ileriye bakarak. “Anne ve babamın ölmeleri *senin* suçun değil. Buna sen neden olmadın.”

“Benden nefret edebilirsin,” dedi Desen. “Anlıyorum.”

Shallan gözlerini kapattı. Onun anlamasını *istemiyordu*. İsteddiği Shallan’ı haksız olduğuna ikna etmesiydi. Shallan’ın *haksız* olmaya ihtiyacı vardı.

“Senden nefret etmiyorum, Desen,” dedi Shallan. “Kılıçtan nefret ediyorum.”

“Ama...”

“Kılıç sen değilsin. Kılıç benim, kılıç babam, kılıç yaşadığımız hayat ve her şeyin altüst olması.”

“Ben... Anlamıyorum,” diye uğuldadı Desen hafifçe.

Anlasan şaşardım, diye düşündü Shallan. *Çünkü ben de anlamıyorum*. Neyse ki dikkatini dağıtacak bir şeyler yaklaşıyordu, Shallan’ın tünediği platforma çıkan rampaya doğru gelen bir gözcü şeklindeydi. Koyugöz kadının kıyafeti beyaz ve maviydi, koşucu eteğinin altına pantolon giymişti ve uzun, koyu renkli Alethi saçları vardı.

“Ee, Berrakhanım Parlayan?” dedi gözcü eğildikten sonra. “Yüceprens gelmenizi rica ediyor.”

“Tüh,” dedi Shallan, içten içte yapacak yapacak bir şeyleri olduğu için rahatlayarak. Çantasını toplarken eskiz defterini gözcüye verdi.

Küreler sönmüş, diye farkına vardı.

Dalinar’a Harap Ovalar’ın merkezine yaptığı seferde yüceprenslerin üç tanesi katılmış olsa da, daha fazlası geride kalmıştı. Beklenmedik yücefırtına geldiği zaman, Hatham ovalardaki gözcülerden uzak kalemle haber almıştı.

Fırtına gelmeden önce Hatham’ın savaş kampındakiler kürelerinin büyük bir kısmını tekrar dolmaları için dışarı koymayı başarak onun geri kalan yüceprenslerle kıyaslandığında çok büyük miktarda Fırtınaışığı’na sahip olmasını sağlamıştı. Dalinar Yeminkapısı’nı çalıştırmak ve Urithiru’ya daha fazla ikmal malzemesi getirmek için dolu kürelerini satın alırken Hatham zengin bir adam olmaya başlıyordu.

Bununla kıyaslandığı zaman, Shallan’a Işıkörü antrenmanı yapması için küre vermek çok korkunç bir masraf değildi. Ama yine de soğuk havadan korunmak için iki tanesinin Fırtınaışığını tükettiği için Shallan kendini suçlu hissediyordu. Buna dikkat etmesi gerekecekti.

Her şeyini topladı, sonra eskiz defterini almak için elini uzattığı zaman gözcü kadının kocaman açılmış gözlerle sayfaları çevirdiğini gördü. “Berrakhanım...” dedi gözcü. “Bunlar muhteşem.”

Resimlerin birkaç tanesi Urithiru'nun ihtişam hissini muğlak bir şekilde yakalayarak sanki kulenin dibinden yukarıya doğru bakarmış gibi çizilmişti ama daha çok bir baş dönmesi hissi yaratıyorlardı. Shallan hoşnutsuzlukla perspektif ve imkânsız ufuk noktaları kullanarak çizimlerin sürrealist doğasını abarttığını fark etti.

“Kuleyi çizmeye çalışıyorum ama doğru açığı bulamadım,” dedi Shallan. Belki Berrakbey Kasvetgöz geri döndüğü zaman Shallan'ı sıra dağlardaki başka bir zirveye uçurabilirdi.

“Daha önce hiç bunlar gibi bir şey görmedim,” dedi gözcü sayfaları çevirirken. “Bunların adı ne?”

“Sürrealizm,” dedi Shallan büyük eskiz defterini geri alır ve kolu-nun altına sıkıştırırken. “Eski bir sanat akımıydı. Sanırım resmi istediğim gibi çizemediğim zaman elim o yöne kaydı. Artık öğrencilerden başka kimsenin uğraşmaya zahmet ettiği bir şey değil.”

“Gözlerimin beynime uyanmayı unuttuğunu düşündürmesine neden oldu.”

Shallan eliyle işaret etti ve gözcü de aşağı iner ve platoyu geçerken yol gösterdi. Burada Shallan askerlerin tarlada talim yapmayı bırakıp onu izlediklerini fark etti. Lanet olsun. Bir daha asla sadece bir taşra şehrinde gelmiş önemsiz kız Shallan olmaya geri dönemeyecekti. O artık görünüşte Öteyolcu Tarikatı'ndan “Berrakhanım Parlayan” idi. Shallan Dalinar'ı, en azından toplum içinde oldukları zamanlarda, illüzyon yaratamayan bir tarikattanmış gibi davranmaya ikna etmişti. Bu sırrın yayılmasına engel olması gerekiyordu, yoksa etkinliği zayıflardı.

Askerler Shallan'a sanki üzerinde Parezirh belirmesi, gözlerinden ateşler fışkırtması ve uçup giderek bir iki dağa vurup devirmesini beklemiş gibi bakıyordu. *Büyük ihtimalle daha ağırbaşlı davranmaya çalışmalıyım*, diye düşündü Shallan kendi kendine. *Daha... şövalyevari mi denir?*

Hatham'ın ordusunun kırmızı ve altın renklerini giymiş olan bir askere bakış attı. Adam anında gözlerini yere indirdi ve sağ pazusunun etrafına bağlanmış ründuasını eliyle okşadı. Dalinar Parlayanlar'ın namını düzeltmekte kararlıydı ama bütün bir fırtına götüresi ülkenin fikrini birkaç ay içinde değiştiremezdi. Eski Parlayan Şövalyeler insanogluna ihanet etmişti; her ne kadar pek çok Alethi tarikatları yeni bir şans vermeye gönüllüymüş gibi görünse de, başkaları o kadar da hoşgörülü değildi.

Yine de Shallan hocalarının her zaman öğrettiği şekilde sırtı dik ve

gözleri ileride yürümeye çalıştı. Jasnah'nın da dediği gibi, güç bir algı illüzyonuydu. Kontrolü elinde tutmanın ilk adımı kendini kontrolü elinde tutabilir birisiymiş gibi görmektir.

Gözcü kuleye girer ve bir merdivenden yukarı çıkarak Dalinar'ın korunmalı bölgesine doğru giderken Shalla'n'a yol gösterdi. "Berrakhanım?" dedi kadın yürürken. "Size bir soru sorabilir miyim?"

"Sorabilirmişsin gibi görünüyor, çünkü sordun."

"Ah, II. Hmm."

"Sorun değil. Neyi merak ediyorsun?"

"Siz... bir Parlayan'sınız."

"Bu seferki düz cümle oldu ve bu bir önceki savından şüphe etmeme neden oluyor."

"Affedersiniz. Ben sadece... Merak etmiştim, Berrakhanım. Nasıl oluyor? Parlayan olmak nasıl bir şey? Bir Parekılıcı'na sahip misiniz?"

Demek oraya varmak istiyordu. "Seni temin ederim ki, kadınlığın gereklerine ters düşmeden bir şövalye olarak görevlerimi yerine getirmek gayet mümkün," dedi Shalla'n.

"Ya," dedi gözcü. Garip bir şekilde, bu cevap karşısında *hayal kırıklığına uğramış* gibiydi. "Elbette, Berrakhanım."

Urithiru doğrudan dağın kayalarına oyulmuş gibi görünüyordu, bir heykel gibiydi. Gerçekten de, ne odaların köşelerinde ek yerleri ne de duvarlarda belirgin tuğlalar ya da bloklar vardı. Taşların büyük bir kısmında ince katman çizgileri görülüyordu. Değişken renkli güzel çizgiler bir tüccarın dükkânında dizilmiş kumaş katlarına benziyordu.

Koridorlar çoğu zaman garip eğriler çizerek dönüyor, bir kavşak doğru giderken nadiren düz ilerliyorlardı. Dalinar bunun belki bir kalenin tahkimatları gibi işgalcileri aldatmak için olabileceğini tahmin etmişti. Geniş dönüşler ve ek yerlerinin yokluğu koridorların tünele benzemelerine neden oluyordu.

Shalla'nın bir kılavuza ihtiyacı yoktu, duvarları kaplayan katmanların çok belirgin desenleri vardı. Başkaları bunları seçmekte zorlanıyormuş gibi görünüyordu ve yerlere boyayla kılavuz çizgileri çekmekten bahsediyorlardı. Buradaki desenin geniş kırmızımsı katmanlarının daha küçük sarılarla dalgalanarak gittiğini seçemiyorlar mıydı? Basitçe çizgilerin hafifçe yukarıya doğru eğimli olduğu yöne doğru gittiğin zaman Dalinar'ın odalarına ulaşıyordun.

Kısa süre sonra geldiler ve gözcü de hizmetine tekrar ihtiyaç duyulursa diye kapıda yerini aldı. Shalla'n daha bir gün önce boş olduğu hâlde şimdi mobilyalarla doldurulmuş bir odaya girdi, Dalinar ve

Navani'nin kişisel odalarının hemen dışında büyük bir toplantı odası yaratılmıştı.

Adolin, Renarin ve Navani elleri belinde ayakta durmuş, duvardaki bir Roshar haritasını inceleyen Dalinar'ın önünde oturuyorlardı. Her ne kadar burası halılar ve lüks mobilyalarla doldurulmuş olsa da eşyalar bu kasvetli odaya bir leydinin havahının bir domuza yakışacağı kadar uyuyordu.

"Azishlere nasıl yaklaşılabileceğini bilmiyorum baba," diyordu Renarin Shallaan içeriye girerken. "Yeni imparatorları onları önceden tahmin etmesi güç yapıyor."

"Onlar *Azish*," dedi Adolin Shallaan'a yaralı olmayan elini sallarken. "Nasıl tahmin *edilemez* olabilirler? Hükûmetlerinin meyveyi bile nasıl soyacağını anlatan kanunları yok mu?"

"Abartma istersen," dedi Renarin. Köprü Dört üniformasını giymişti ama oda pek de soğuk olmadığı hâlde omuzlarında bir battaniye vardı ve elinde dumanı tüten bir çay kupası tutuyordu. "Evet, geniş çaplı bir bürokrasileri var. Bir iktidar değişikliği yine de kargaşa yaratacak. Hatta politikaları o kadar net bir şekilde tanımlanmış olduğu için bu yeni Azish imparatorunun politik değişiklikler yapması *daha kolay* bile olabilir."

"Ben olsam Azishler hakkında endişelenmezdim," dedi Navani bir kalemle not defterine vurarak, sonra bir şeyler yazdı. "Onlar mantığın sesini dinleyecek, her zaman dinlerler. Ya Tukar ve Emul? Onların şu savaşı Issızlık'ın geri döndüğünü fark etmelerine bile engel olursa şaşırmam."

Dalinar homurdanarak bir eliyle çenesini ovuşturdu. "Tukar'da şu savaş beyi var. Adı neydi?"

"Tezim," dedi Navani. "Yaradan'ın suretinden olduğunu iddia ediyor."

Shallaan Adolin'in yanındaki koltuğa yerleşirken burnunu çekti, çantasını ve eskiz defterini yere koydu. "Yaradan'ın sureti mi? En azından alçak gönüllüymüş."

Dalinar ona doğru döndü, sonra ellerini arkasında kavuşturdu. Fırınlar adına. Her zaman ne kadar da... *büyük* görünüyordu. Kaşları düşüncelerin en derinleriyle sürekli çatılmış, hiçbir odaya sığamayacak kadar büyük bir adamdı. Dalinar Kholin kahvaltıda ne istediğini seçmenin bütün Roshar'daki en önemli kararmış gibi görünmesini sağlayabiliyordu.

"Berrakhanım Shallaan," dedi. "Siz olmanız Makabaki krallıklarıyla

ilişkiler konusunda ne yapardınız, söyleyin. Şimdi uyardığımız gibi fırtına geldiğine göre, onlara avantajlı bir konumdan yaklaşma fırsatımız var. En önemlisi Azir ama daha yeni bir halefiyet krizini atlattı. Emul ve Tutar elbette Navani'nin de söylediği gibi savaşlar. Tas-hikk'in bilgi ağları kesinlikle işimize yarardı ama onlar son derece tecrit yanlısı. Bu geriye Yezier ve Liafor'u bırakıyor. Belki onların desteğini kazanmak komşularını ikna edebilir.”

Beklentiyle Shalla'n'a doğru döndü.

“Evet, evet...” dedi Shalla düşünceci bir şekilde. “Daha önce o yerlerden birkaç tanesinin ismini *duymuştum*.”

Dalinar'ın dudakları sıkılarak ince bir çizgi hâlini aldı ve Desen endişeyle eteğinin üstünde uğulduadı. Dalinar şakalaşılacak türden birisiymiş gibi görünmüyordu.

“Affedersiniz Berrakbey,” diye devam etti Shalla koltuğunda arkasına yaslanırken. “Ama *benim* görüşümü neden sorduğunuzu anlamıyorum. Elbette bu krallıkları biliyorum ama benim bilgim akademik. Sanırım sizin için onların en önemli ihraç mallarını sayabilirim ama dış politika konusuna gelince... eh, ben ülkemden ayrılmadan önce *Alethkar'dan* olan biriyle bile hiç karşılaşmamıştım. Üstelik biz komşuyuz!”

“Anlıyorum,” dedi Dalinar alçak sesle. “Spreninizin herhangi bir tavsiyesi var mı? Bizimle konuşması için onu çağırabilir misiniz?”

“Desen'i mi? O bizim türümüz hakkında pek de bilgili değil, ki onun burada olmasının sebebi de bu.” Shalla koltuğunda kımıldandı. “Ayrıca dürüst olmak gerekirse Berrakbey, sanırım sizden korkuyor.”

“Eh, aptal olmadığı kesin,” diye belirtti Adolin.

Dalinar oğluna bir bakış attı.

“Yapma baba,” dedi Adolin. “Eğer doğanın kuvvetlerinin gözünü korkutabilecek herhangi birisi varsa o da sensin.”

Dalinar içini çekerek döndü ve elini haritanın üstüne koydu. İlginç bir şekilde battaniye ve kupasını bir kenara bırakarak kalkıp elini babasının omzuna koymak üzere yürüyerek yanına giden Renarin oldu. Genç, Dalinar'ın yanında durduğu zaman normalde olduğundan bile daha cılız görünüyordu ve her ne kadar saçları Adolin'ininki kadar sarışın olmasa da yine de sarılarla bezeliydi. Dalinar'ın yanında çok garip bir tezatmış gibi görünüyordu, tamamen başka bir kumaştan dikilmişti.

“Hepsi o kadar büyük ki, oğlum,” dedi Dalinar bakışlarını haritadan kaldırarak. “Bu krallıkların pek çoğunu hiçbir zaman *ziyaret* bile

etmediğim hâlde, Roshar'ın tamamını nasıl birleştirebilirim? Kendisi bunun farkına varmamış olsa bile, genç Shallan bilgece konuştu. Biz bu insanları tanımıyoruz. Şimdi onların sorumluluğunu benim mi yüklenmem gerekiyor? Keşke hepsini birden *görebilseydim...*"

Shallan koltuğunda kıınıldandı, kendini sanki unutulmuş gibi hissediyordu. Belki Dalinar onu Parlayan'larından yardım almak istediği için çağırtmıştı ama Kholin ilişkileri her zaman aile çerçevesinde oluyordu. Bu açıdan, o bir yabancıydı.

Dalinar döndü ve kapının yakınlarındaki ısıtılmış bir sürahiden şarap almak için yürüdü. O yanından geçerken Shallan olağandışı bir şey hissetti. İçinde bir sarsıntı, sanki bir parçası Dalinar tarafından *çekiliyor*muş gibi.

O elinde bir kupayla yürüyerek geri dönerken, Shallan koltuğundan kalktı, Dalinar'ı duvardaki haritaya doğru takip etti. Yürürken nefesini içine çekerek ısıldayan bir akıntı şeklinde çantasından Fırtınaışığı çekti. Işık Shallan'ın içini doldurarak derisinde parlamaya başladı.

Hürelini haritaya dayadı. Fırtınaışığı Shallan'dan dışarıya dökülerek girdaplanan bir Işık fırtınası gibi haritayı aydınlattı. Tam olarak ne yaptığını anlamıyordu ama zaten nadiren anlardı. Sanat anlamaya değil, *bilmeye* dayanırdı.

Fırtınaışığı haritadan dışarıya doğru aktı, hızla Dalinar ile Shallan'ın aralarından geçerek Navani'nin telaşa koltuğundan kalkıp geriye çekilmesine neden oldu. Işık odanın içinde döndü ve merkezde yeni, daha büyük bir haritaya dönüştü, yaklaşık bir masa yüksekliğinde havada asılı duruyordu. Dağlar sıkıştırılan bir kumaştaki kırıksıklıklar gibi yükseldi. Engin ovalar sarmaşıkların ve otların yeşiliyle ısıldadı. Fırtına yönleri çıplak dağ eteklerinin rüzgâr yönü taraflarındaki gölgeler muhteşem yaşamla doldu. Fırtınababa... Shallan izlerken topoğrafya *gerçeğe* dönüşmüştü.

Nefesi kesildi. Bunu *Shallan* mı yapmıştı? Nasıl? İllüzyonları çoğu zaman taklit etmek için önceden yapılmış bir çizime ihtiyaç duyardı.

Uçları titreşen harita odanın kenarlarına doğru yayılıyordu. Adolin koltuğundan ayağa kalkarak Kharbranth'a yakın bir yerlerden illüzyonu dağıttı. Fırtınaışığı tutamları etrafında parçalandı ama hareket ettiği zaman görüntü girdaplanarak arkasından düzgün bir şekilde kendini yeniledi.

"Nasıl..." Reshi Adaları'nı ayrıntılı bir şekilde gösteren durdukları noktada Dalinar öne doğru eğildi. "Ayrıntılar inanılmaz. Neredeyse şehirleri bile görebiliyorum. Ne yaptınız?"

“Ben *herhangi bir şey* yapıp yapmadığımı bilmiyorum,” dedi Shal-
lan illüzyonun içine doğru adım atarak, Fırtınaışığının etrafında dön-
düğünü hissediyordu. Ayrıntılı olmasına rağmen bakış açısı hâlâ çok
uzaktı ve dağlar Shalan’ın bir tırnağı kadar bile yüksek değildi. “Bunu
ben yaratamazdım Berrakbey. Bu derecede bilgim yok.”

“*Benim* yapmadığım kesin,” dedi Renarin. “Fırtınaışığı kesinlikle
sizden geldi Berrakhanım.”

“Evet, ee, o sırada baban beni çekeştiriyordu.”

“Çekeştiriyor muydu?” diye sordu Adolin.

“Fırtınababa,” dedi Dalinar. “Bu onun etkisinin sonucu, bu Roshar
boyunca bir fırtınanın her esişinde onun gördüğü şey. Sizden ya da
benden değil, *ikimizden birdendi*. Bir şekilde.”

“Eh, her şeyi birden göremediğinizden şikâyet eden sizdiniz,”
diye belirtti Shalan.

“Bu ne kadar Fırtınaışığı harcadı?” diye sordu Navani yeni, ışıltılı
haritanın dışından dolanırken.

Shalan çantasını kontrol etti. “Ee... hepsini.”

“Biraz daha bulacağız,” dedi Navani bir iç çekmeyle.

“Bu kadar fazla...”

“Hayır,” dedi Dalinar. “Şu anda satın alabileceğim en değerli kay-
naklardan bir tanesi Parlayanlarımın güçlerinde tecrübe kazanması.
Küreler için Hatham bizi resmen soyuyor olsa bile.”

Dalinar görüntünün etrafında bir girdap şeklinde bozulmasına ne-
den olarak içine doğru yürüdü. Merkezin yakınlarında, Urithiru’nun
konumunun yanında durdu. Yavaş bir incelemeyle odanın bir yanın-
dan öbürüne uzun uzun baktı.

“On şehir,” diye fısıldadı. “On krallık. Uzun zaman önce onları bir-
birlerine bağlayan on Yeminkapısı. Bu şekilde savaşabiliriz. Bu şekil-
de başlarız. Dünyayı kurtararak başlayamayız, bu basit adımla başla-
rız. Yeminkapısı olan şehirleri koruyacağız.”

“Yokelçiler her yerde ama biz onlardan daha hızlı hareket ede-
biliriz. Başkentleri destekleyebilir, krallıklar arasında yiyecek ya da
Ruhdökümcüler gönderebiliriz. O on şehri ışık ve gücün kalelerine
dönüştürebiliriz. Ama hızlı olmak zorundayız. Geliyor. Dokuz gölge-
li adam...”

“O ne?” dedi Shalan kulakları dikilerek.

“Düşmanın şampiyonu,” dedi Dalinar gözleri kısılarak. “Görüler-
de, Şeref bana sağ kalmak için en iyi şansımızın Garaz’ı bir şampi-
yonlar düellosunu kabul etmeye zorlamak olduğunu söyledi. Düşma-

nın şampiyonunu gördüm; siyah zırh giymiş bir yaratık, kırmızı gözleri var. Belki bir parshmendir. Dokuz tane gölgesi vardı.”

Yakınlarında Renarin babasına doğru döndü, gözleri kocaman açılmış, ağzı açık kalmıştı. Başka kimse fark etmiş gibi görünmüyordu.

“Azir’in başkenti Azimir’de bir tane Yeminkapısı var,” dedi Dalinar merkezdeki Urithiru’dan uzaklaşarak batıdaki Azir’in ortasına doğru yürürken. “Onu açmalı ve Azishlerin güvenini kazanmalıyız. Onlar da-
vamız için önemli olacaklar.”

Daha da batıya doğru ilerledi. “Shinovar’da gizlenmiş bir Yemin-
kapısı var. Bir diğeri Babatharnam’ın başkentinde ve bir dördüncüsü
de uzaklardaki Gölgeler Şehri Rall Elorim’de.”

“Rira’da da bir tane var,” dedi Navani onun yanına gelerek. “Jas-
nah bunun Kurth’ta olduğunu düşünüyordu. Bir altıncısı Aimia’da,
yok edilen adada kayboldu.”

Dalinar homurdandı, sonra haritanın doğu kısmına doğru döndü.
“Vedenar yedi yapıyor,” dedi yürüyerek Shallan’ın ülkesine girerken.
“Thaylen Şehri sekiz. Sonra Harap Ovalar var ki o bizim elimizde.”

“Ve sonuncusu da Kholinar’da,” dedi Adolin alçak sesle. “Evimiz-
de.”

Shallan ona yaklaştı ve koluna dokundu. Şehirle uzakalem iletişimi kopmuştu. Hiç kimse Kholinar’ın durumunu bilmiyordu, ellerinde-
ki en iyi ipucu ise Kaladin’in uzakalem mesajından gelmişti.

“Dünyayı elde tutmak için en önemli olanların birkaç tanesiyle kü-
çükten başlayacağız,” dedi Dalinar. “Azir. Jah Keved. Thaylenah. Öbür ülkelerle de irtibat kuracağız ama odağımızda bu üç büyük güç
olmalı. Organizasyonu ve politik etkisi için Azir. Nakliyat ve denizcilik
becerileri için Thaylenah. Büyük nüfusu için Jah Keved. Berrakhanım
Davar, vatanınız ve iç savaşın ardından durumu hakkında sunabile-
ceğiniz her türlü görüş makbule geçer.”

“Ya Kholinar?” diye sordu Adolin.

Kapının çalınmasıyla Dalinar’ın cevabı bölündü. İçeri çağırdı ve az
önceki gözcü başını uzattı. “Berrakbey,” dedi, endişeli görünüyordu.
“Görmeniz gereken bir şey var.”

“Ne oldu Lyn?”

“Berrakbeyim. Bir... bir cinayet daha var.”

Tecrübelerimin toplamı bu ana işaret ediyor. Bu karara.

—Oathbringer, ön söz

“**B**errakhanım Parlayan” olmanın bir faydası da, bir kez olsun Shalla’nın önemli olayların parçası olmasının beklenmesiydi. Muhafızların taşıdığı yağ lambalarıyla aydınlanan koridorlar boyunca aceleyle koştururlarken hiç kimse onun varlığını sorgulamadı. Kimse onun yersiz olduğunu düşünmedi, kimse genç bir kadını vahşi bir cinayet sahnesine götürmenin uygunsuzluğunu aklına bile getirmede. Ne güzeldi.

Gözcünün Dalinar’a söylediklerine kulak misafiri olduğu kadarıyla, ceset Vedekar Perel adında açık göz bir subaydı. Sebarial’ın ordu-sundandı ama Shalla onu tanııyordu. Ceset bir keşif grubu tarafından kulenin ikinci katındaki uzak bir bölgede bulunmuştu.

Yaklaşırlarken Dalinar ve muhafızları yolun kalanı boyunca koşmaya başlayarak Shalla’nı geride bıraktılar. Fırtına kapası Alethiler ve uzun bacakları. Biraz Fırtınasığı çekmeye çalıştı ama hepsini bir ışık bulutuna dönüşen lanet harita için harcamıştı.

Bu Shalla’nı bitkin ve kızgın bir hâlde bırakmıştı. İlerisinde Adolin durdu ve geriye doğru baktı. Bir an için sanki sabırsızlanırmış gibi bocaladı, sonra koşmaya devam etmek yerine aceleyle ona doğru geldi.

“Sağ ol,” dedi Shalla Adolin yanında ona ayak uydurarak gelmeye başlarken.

“Daha da ölecek değil ya, hı?” dedi Adolin, sonra garip bir şekilde kıs kıs güldü. Bu konuda onu ciddi ciddi rahatsız eden bir şeyler vardı.

Sargılı olan yaralı eliyle Shallan’inkine doğru uzandı, sonra yüzünü buruşturdu. Shallan onun yerine koluna girdi ve o da aceleyle yürümeye devam ederlerken yağ lambasını yukarıya doğru kaldırdı. Buradaki çizgiler sarmalanıyor, bir makaranın ipleri gibi zemini, duvarları ve tavanı dönüyorlardı. Shallan’ın sonradan çizmek için bir Hatıra almasına yetecek kadar çarpıcıydı.

Shallan ve Adolin sonunda suç mahallini koruyan bir grup muhafızın yanından geçerek diğerlerine yetiştiler. Cesedi Köprü Dört bulmuş olsa da, bölgeyi emniyete almak için Kholin askerlerine haber göndermişlerdi.

Şimdi de çok sayıda yağ feneriyle aydınlatılan orta büyüklükte bir odayı koruyorlardı. Shallan kare şekilli geniş bir çöküntünün etrafını çevreleyen bir rafın hemen önündeki kapı ağzında durakladı. Bir metreden biraz daha derindi, odanın taş zeminine kesilerek açılmıştı. Büklümlü turuncular, kırmızılar ve kahverengilerden bir karışım olan duvar çizgileri burada da sarmallanmaya devam ediyor, karşı taraftan dışarı giden koridordan çıkmadan önce şişerek bu odanın yanları boyunca ilerleyen geniş şeritlere dönüşüyorlardı.

Ölü adam girintinin içinde yatıyordu. Shallan kendini hazırlamıştı ama buna rağmen görüntü mide bulandırıcıydı. Sırtüstü yatıyordu ve tam gözünden bıçaklanmıştı. Yüzü kanlı bir karmaşaydı, giysileri görünüşe göre uzun süreli bir dövüş nedeniyle dağılmıştı.

Dalinar ve Navani çukurun üstündeki rafta duruyorlardı. Dalinar’ın yüzü katıydı, taşandı. Navani ise eminelini ağzına kapatmıştı.

“Biz onu tam böyle bulduk, Berrakbey,” dedi köprücü Peet. “Hemen size haber gönderdik. Eğer Yüceprens Sadeas’a olanın aynısı gibi görünmüyorsa fırtına kapsın beni.”

“Yatma şekli bile aynı,” dedi Navani, eteklerini kaldırarak alçak bölgeye inen basamaklardan indi. Neredeyse bütün odayı kaplıyordu. Hatta...

Shallan başını kaldırarak odanın yukarılarına doğru baktığında duvarlardan dışarı uzanan at başları şeklindeki birkaç taş heykeli gördü. Ağızları açıktı. *Musluklar*, diye düşündü. *Burası bir banyo odasıymış.*

Navani havuzun uzak tarafındaki bir oluğa doğru akan kanın ters tarafında cesedin yanına çömeldi. “Olağanüstü... konumu, gözün parçalanması... Sadeas’a olan şeyin *tamamen* aynısı. Bu da aynı katil olmalı.”

Kimse Navani'yi görüntüden korumaya çalışmıyordu, sanki kralın annesinin bir cesedi dürtüklemesi son derece uygun bir davranışmış gibiydi. Kim bilir? Belki Alethkar'da bu türden şeyleri de kadınların yapması bekleniyordu. Alethilerin savaşa giderken kadınlarını da kâtip, haberci ve gözcü olarak yanlarında sürükleyip getirmeleri Shallan'a hâlâ çok anlamsız geliyordu.

Adolin'in duruma bakışını görmek için ona doğru döndü ve onu afallamış hâlde bakarken buldu, donakalmıştı, gözleri büyümüş ve ağzı açık kalmıştı. "Adolin?" diye sordu Shallan. "Onu tanıyor muydun?"

Shallan'ı duymamış gibi göründü. "Bu imkânsız," diye mırıldandı. "İmkânsız."

"Adolin?"

"Ben... Hayır, onu tanı mıyordum, Shallan. Ama sanmıştım ki... Yani Sadeas'ın ölümünün münferit bir suç olduğunu düşünmüştüm. Onun nasıl olduğunu sen de biliyorsun. Büyük ihtimalle başını belaya sokmuştur demiştim. Onun ölmesini isteyebilecek her türlü insan vardı, değil mi?"

"Ondan fazlası varmış gibi görünüyor," dedi Shallan kollarını kavuştururken, Dalinar peşinde Köprü Dört'ten Peet, Lopen ve şaşırtıcı bir şekilde Rlain ile Navani'ye katılmak için basamaklardan aşağı iniyordu. O sonuncusu diğer askerlerin de dikkatini çekmişti, birkaç tanesi Dalinar'ı Parshendi'den korumak için çaktırmadan yerlerini değiştiriyorlardı. Onu bir tehlike olarak görüyorlardı, hangi üniformayı giyiyor olursa olsun.

"Colot?" dedi Dalinar buradaki askerlerin başında olan açık gözlü yüzbaşıya doğru bakarak. "Sen okçusun, değil mi? Beşinci Tabur muydu?"

"Evet komutanım!"

"Kulede Köprü Dört'ün yanında size de mi keşif yaptırıyoruz?" diye sordu Dalinar.

"Rüzgârkoşucuların fazladan personele ihtiyacı vardı komutanım, haritalar için de daha fazla gözcü ve kâtime. Benim okçularım hızlı. Soğukta tören yürüyüşü antrenmanı yapmaktan daha iyidir diye düşünmüştüm, o yüzden de bölüğümle beraber gönüllü oldum."

Dalinar homurdandı. "Beşinci Tabur... kolluk kuvvetiniz kimdi?"

"Sekizinci Tabur," dedi Colot. "Yüzbaşı Tallan. İyi arkadaşım. O... o kurtulamadı."

"Üzgünüm yüzbaşı," dedi Dalinar. "Oğlumla görüşmem için sen

ve adamların biraz çekilebilir misiniz? Ben aksini söyleyene kadar bölgeyi korumaya devam edin ama Kral Elhokar'a bunu haber verin ve Sebarial'a da bir haberci gönderin. Ziyaretine gidip bu konu hakkında bizzat konuşacağım ama önce haberinin olması en iyisi."

"Emredersiniz komutanım," dedi uzun boylu okçu, seslenerek emir vermeye başladı. Askerler gitti, köprücüler de dâhildi. Onlar harekete geçerlerken Shallaan ensesinde bir ürperti hissetti. Titredi ve omzunun üstünden geriye bakmadan edemedi, bu algılanamaz binanın içinde yarattığı histen nefret ediyordu.

Renarin tam arkasında dikiliyordu. Shallaan acınası bir ciyaklamayla sıçradı. Sonra da şiddetle kızardı, onun yanlarında olduğunu bile unutmuştu. Uçuşan beyaz ve kırmızı çiçek taçyaprakları şeklinde birkaç utançspreni etrafında görülür oldular. Bunları nadiren üzerine çekiyordu, ki bu bir mucizeydi. Başında kamp kurmuş olsalar şaşırmazdı.

"Pardon," diye mırıldandı Renarin. "Sizi ürkütmeye çalışmıyordum."

Dikkati dağılmış gibi görünen Adolin odadaki çukura doğru iniyordu. Aralarında bir katil olduğunu öğrenmek onu *bu kadar mı* rahatsız etmişti? Neredeyse her gün birileri onu öldürmeye çalışıyordu ya. Shallaan havahının eteğini kavradı ve kanın uzağında kalarak aşağı doğru Adolin'i takip etti.

"Bu sıkıntı verici," dedi Dalinar. "İrkimizi fırtına duvarının önündeki yapraklar gibi Roshar'ın üzerinden silip atacak korkunç bir tehlike ile karşı karşıyayız. Bu tünellerde sinsi sinsi gezinen bir katil için endişe edecek zamanım yok." Başını kaldırıp Adolin'e baktı. "Bunun gibi bir soruşturma için görevlendireceğim adamların büyük bir kısmı öldü. Niter, Malan... Kralın Muhafızları henüz iyi değiller ve köprücüler de bütün iyi özelliklerine rağmen bu türden bir konuda tecrübe sahibi değil. Bunu sana bırakmam gerekecek, oğlum."

"Bana mı?" dedi Adolin.

"Kralın eyeriyle ilgili olan olayın soruşturmasını iyi yapmıştın, her ne kadar o iş sonunda rüzgârı kovalamaktan ibaret çıkmış olsa da. Aladar İstihbarat Yüceprensi. Ona git, neler olduğunu anlat ve soruşturma için onun kolluk kuvvetlerinden birini görevlendir. Sonra benim irtibat subayım olarak onlarla birlikte çalış."

"Sadeas'ı kimin öldürdüğünü benim araştırmamı istiyorsun," dedi Adolin.

Dalinar başını sallayarak onaylayıp cesedin yanında çömeldi, ger-

çi Shallan'ın ne görmeyi beklediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Adam ölüydü. "Belki işin başına oğlumu koyarsam, insanlar benim katili bulma konusunda ciddi olduğuma ikna olur. Belki de olmaz, sadece sırrı gizleyecek birisini seçtiğimi de düşünebilirler. Fırtınalar adına, Jasnah'yı özlüyorum. O olsa bu işle nasıl ilgilenmemiz gerektiğini, saray maiyetinin bize karşı dönmesini nasıl engelleyebileceğimizi bilirdi.

"Ne olursa olsun oğlum, bu işle ilgilen. En azından geri kalan yüceprenslerin bizim bu cinayetleri öncelikli konu olarak gördüğümüzü ve suçluları bulmakta kararlı olduğumuzu anladıklarından emin ol."

Adolin yutkundu. "Anlıyorum."

Shallan gözlerini kıstı. Adolin'in derdi neydi? Hâlâ boş havuzun etrafındaki yükseltinin üzerinde duran Renarin'e doğru baktı. Adolin'i kırılmayan safir gözlerle izliyordu. *Her zaman* biraz acayıptı ama şimdi Shallan'ın bilmediği bir şeyleri biliyormuş gibi görünüyordu.

Eteğindeki Desen hafifçe uğuladı.

Neden sonra Dalinar ve Navani Sebarial'la konuşmak için gittiler. Onlar gittiği zaman Shallan Adolin'i kolundan yakaladı. "Sorun ne?" diye tısladı. "Ölü adamı tanıyordun, değil mi? Onu kimin öldürdüğünü biliyor musun?"

Adolin gözlerinin içine baktı. "Bunu kimin yaptığı konusunda hiçbir fikrim yok, Shallan. Ama *bulacağım*."

Shallan açık mavi gözlerinin içine bakmaya devam etti, bakışını tartıyordu. Fırtınalar adına, Shallan ne düşünmüştü ki? Adolin harika bir adamdı ama anca yeni doğmuş bir bebek kadar aldatıcı olabilirdi.

Yürüyerek uzaklaştı ve Shallan da aceleyle arkasından gitti. Renarin odanın içinde kaldı, arkalarından koridora bakıyordu. Shallan artık omzunun üzerinden baktığında onu göremeyecek kadar uzaklaşana dek orada durmaya devam etti.

Belki de kâfirliğim, bu fikirlerin filizlendiği çocukluğumdaki o günlere kadar uzanıyordur.

—Oathbringer, ön söz

Kaladin az Fırtınaışığı harcamak için kendini sadece biraz yükseklik kazanacağı kadar yukarıya doğru Çivileyerek bir tepenin üzerinden atladı.

Yağmurun içinde uçarak başka bir tepenin üzerine doğru ilerledi. Altındaki vadi cılız dallarını birbirlerine dolayarak neredeyse aşılamaz bir yeşillik duvar oluşturan vivim ağaçlarıyla kaplıydı.

Islak taşların üstündeki mavi mumlara benzeyen yağmursprenlerinin yanından kayarak hafifçe yere indi. Çivilemesini bitirdi ve yer çekimi üzerinde tekrar etki kazanırken hızlı adımlarla ilerlemeye koyuldu. Mızrak ya da kalkan öğrenmeden önce yürümeyi öğrenmişti. Gülümsemi. Neredeyse Hav'ın sıranın arkalarında geride kalmışlara yardım ederken emirler yağdıran sesini duyabiliyordu. Hav her zaman askerlerin birlikte yürümeyi öğrendikten sonra dövüşmeyi öğrenmelerinin kolay olacağını söylerdi.

"Bu bir gülümseme mi?" dedi Syl. Yanında havada hızla ve yanlış yönde uçan büyük bir yağmur damlası şeklini almıştı. Doğal bir şekildi ama tamamen yanlış. Mantıklı değildi.

"Haklısın," dedi Kaladin yüzünden yağmur damlaları süzülürken. "Daha ciddi olmalıyım. Yokelçilerin peşindeyiz." Fırtınalar adına, bunu söylemek kulağa ne kadar garip geliyordu.

“Azarlamak için söylemedim.”

“Bazen ne istediğini anlamak zor oluyor.”

“Peki *bu* ne demek oluyor şimdi?”

“İki gün önce annemin hâlâ hayatta olduğunu öğrendim,” dedi Kaladin. “Bu yüzden, bu konuma atanacak yeni birisini aramıyorum. Bu boşluğu doldurmaya çalışmaya son verebilirsin.”

Kendisini hafifçe yukarı doğru Çiviledi, sonra kendini bırakarak dik tepenin ıslak kayalıklarından aşağı kaymaya başladı. Durmadan yağın yağmurdan beslenerek doymuş ve şişmiş sarmaşıkların ve açılmış kayafilizlerinin yanından geçti. Gözyaşları’nın ardından sık sık kasabanın etrafında güçlü bir yücefırtınadan sonra olduğu kadar fazla sayıda ölü bitki olurdu.

“Eh, sana annelik etmeye çalışmıyorum,” dedi Syl hâlâ bir yağmur damlası biçiminde. Onunla konuşmak gerçeküstü bir deneyim olabiliyordu. “Gerçi huysuzluk yaptığın zamanlarda arada bir paylıyor olabilirim.”

Kaladin homurdandı.

“Ya da konuşmayı unuttuğunda.” Kaladin’in yanında ilerlemeye devam ederken üzerinde bir havah ve elinde bir şemsiyeyle havaya oturmuş genç bir kadın şekline dönüştü. “Dünyana *mutluluk, ışık* ve *neşe* getirmek, senin aksi bir salak gibi davrandığın zamanlarda benim ciddi ve en önemli görevim. Bu da çoğu zaman demek oluyor. Bak böyle.”

Kaladin kıs kıs gülererek bir sonraki tepenin yamacını koşarak tırmanır, sonra diğer taraftaki vadiye doğru kayarak inerken içinde bir parça Fırtınaışığı tutuyordu. Burası birinci sınıf bir tarım alanıydı, Sadeas’ın Akanny bölgesiyle övünmesi boşuna değildi. Kültürel olarak geri kalmış bir yer olabilirdi ama bu uzanıp giden tarlalar, lavis ve tal-lew tahıllarıyla büyük ihtimalle krallığın yarısını doyuruyordu. Diğer köyler derisi ve eti için büyük domuz sürüleri yetiştirmekle uğraşıyordu. Chul benzeri bir hayvan olan gumfrem, küçük mücevher kalplerini hasat etmek için daha az yaygın olarak yetiştirilen bir hayvandı, bunlar etin Ruhdökülmesine olanak tanıyordu.

Syl ışıktan bir kurdeleye dönüştü ve Kaladin’in önünde daireler çizerek uçtu. Bu kasvetli havada bile moralinin yükselmemesi zordu. Alethkar’a kadar tüm yolu endişelenerek ve sonra da Hearthstone’u kurtarmak için çok geç kaldığını düşünerek geçirmişti. Ailesini hayatta bulmak... eh, bu beklenmedik bir lütuftu. Bu türden lütuflar hayatında fazlasıyla eksik olmuştü.

Bu yüzden Fırtınasığı'nın ısrarına teslim oldu. Koş. Zıpla. İki günü Yokelçilerin peşinde harcamış olsa da, Kaladin'in yorgunluğu geçmişti. Geçtiği harap köylerde boş yatak pek bulunmuyordu ama yağmurdan korunacak bir çatı ve yiyecek sıcak bir şeyler bulmayı başarmıştı.

Hearthstone'da başlamış ve dışa doğru açılan bir çember şeklinde ilerleyerek köyleri ziyaret etmiş, parshmenlerini sormuş, sonra da onları korkunç fırtınanın geri geleceği konusunda uyarılmıştı. Şimdiye kadar saldırıya uğramış olan tek bir köy ya da kasabaya rastlamamıştı.

Kaladin bir sonraki tepenin zirvesine ulaştı ve durdu. Yıpranmış bir menzil taşı bir kavşağı işaretliyordu. Her ne kadar birkaç günlük bir yürüyüş mesafesinden uzakta olmasa da, gençliğinde Hearthstone'dan hiç bu kadar uzaklaşmamıştı.

Kaladin gözlerini yağmurdan korumak için elini siper ederken Syl yanına uçtu. Taşın üzerindeki rünler ve basit harita bir sonraki kasabaya olan mesafeyi gösteriyordu ama Kaladin'in buna ihtiyacı yoktu. Karanlıkta kasabayı bir leke olarak seçebiliyordu. Buralara göre oldukça büyük bir kasabaydı.

"Haydi," dedi tepeden aşağı inmeye koyulurken.

"Bence benden *harika* bir anne olur," dedi Syl Kaladin'in omzuna konup genç bir kadına dönüşürken.

"Bu konu aklına nereden geldi?"

"Açan sendin."

Dırdır etme konusunda Syl'i annesiyle kıyasladığı için miydi? "Sizin çocuklarınız olabiliyor mu ki? Bebek sprenler yanı?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Syl.

"Fırtınababa'ya... ee, baba diyorsun, değil mi? Öyleyse seni dünya getiren o mu?"

"Belki. Sanki. Daha çok biçimlenmeme sebep oldu denebilir. Seslerimizi bulmamıza yardım etti." Başını bir yana eğdi. "Evet. Bazılarımızı o yaptı. Beni yaptı."

"Öyleyse belki sen de yapabilirsin," dedi Kaladin. "Rüzgârın küçük, ee, tanelerini bulabilirsin belki? Ya da Şeref'in. Onları biçimlendirirsin."

Kayafilizleri ve sarmaşıklardan oluşan bir yığının üzerinden atlamak için kendisini Çiviledi ve yere inerken bir grup kremciği ürküterek neredeyse tamamen temizlenmiş bir vizon iskeletinin etrafından kaçışmalarına sebep oldu. Muhtemelen daha büyük bir yırtıcının geride bıraktıklarıydı.

“Hmm,” dedi Syl. “Ben *harika* bir anne olurdum. Küçük sprenlere uçmayı öğrettirdim, rüzgârlarda süzölmeyi, seni rahatsız etmeyi...”

Kaladin gülömsedi. “İlginç bir böcek dikkatini dağıtırdı ve uçup gider, ufaklıkları da çekmecenin birinde bırakırdın.”

“Hiç de bile! Neden bebeklerimi bir çekmecedeyi bırakayım ki? Çok sıkıcı. Ama bir yüceprensin ayakkabısının içi...”

Köye varmak için kalan mesafenin gerisini uçarak aştı ve batı tarafındaki yıkık binalardan oluşan manzara keyfini kaçırdı. Her ne kadar yıkım korktuğundan az olmaya devam etse de, her bir kasaba ve köy rüzgârlar ya da korkunç yıldırımların yüzünden birilerini kaybetmişti.

Haritadaki adıyla Hornhollow, bir zamanlar güzel olarak kabul edilebilecek bir yerdeydi. Arazi bu bölgede alçalarak bir girinti hâline geliyor ve doğudaki bir tepe de yücefırtınaların etkisini büyük ölçüde kesiyordu. Yaklaşık iki düzine bina vardı ve bunlar arasında yolcuların konaklayabileceği iki büyük fırtına sığınağı yer alıyordu. Ama kasabanın çevresinde de pek çok bina vardı. Burası yüceprensin arazisiydi, yeterince yüksek Nan’dan çalışkan bir koyugöz boş duran bir tepeli kendisi işlemek için kiralayabilir ve hasadın bir kısmını kendine saklayabilirdi.

Kasaba toplanlıları için insanların bir araya geldiği meydanı birkaç küre fener aydınlatıyordu. Bu işe yarardı. Kaladin aydınlığa doğru inişe geçti ve elini yanına doğru uzattı. Syl sessiz bir emirle orada belirip bir Parekılıcı şekline girdi; ortasında Rüzgârkoşucuların bir simgesi olan zarif, güzel bir kılıçtı ve kabzasına doğru uzanan çizgiler vardı. Metaldeki oluklar dalgalanan saç buklelerini andırıyordu. Kaladin mızrağı tercih etse de, Kılıç bir semboldü.

Kaladin köyün ortasındaki yağmur suyunu toplamak ve kremden arındırmak için kullanılan büyük merkezi sarnıcın yanında yere indi. “Sylkılıcı’nı omzuna dayadı ve diğer elini uzatıp konuşmaya hazırlandı. *Hornhollow halkı. Ben Parlayan Şövalyeler’den Kaladin. Bura ya size...*

“Berrakbey Parlayan!” Kilolu, üzerinde uzun bir pardösü ve geniş siperlikli bir şapka olan açığız bir adam kalabalığın içinden tökezleyerek çıktı. Gülünç görünüyordu ama Gözyaşları’ydı. Sürekli yağın yağmur modaya fazla fırsat tanımıyordu.

Adam canlı bir hareketle ellerini çırpı ve parlayan kürelerle dolu kadehler taşıyan iki ardent de tökezleyerek yanına geldi. Meydan etrafınca insanlar fısıldaştılar ve görünmeyen bir rüzgâr beklen-tispremleri dalgalandı. Kimileri daha iyi görebilsinler diye küçük çocukları havaya kaldırdı.

“Harika,” dedi Kaladin alçak sesle. “Seyyar hayvanat bahçesine dönüştüm.”

Zihninde Syl’in kıkırdadığını işitti.

Öyleyse yapılacak en iyi şey iyi bir gösteri sunmaktır. Sylkılıcı’nı başının üzerine kaldırınca kalabalıktan bir tezahürat yükseldi. Kaladin bu meydandakilerin çoğunun eskiden Parlayanlar’ın adını lanet okumak için kullandığına bahse girerdi ancak şimdi insanların coşkusunda bundan hiçbir iz yoktu. Yüzlerce yılın güvensizliği ve iftirasının bu kadar çabucak unutulduğuna inanmak güçtü. Ancak gök yarıp yer sarsılırken insanlar bir sembol arayacaktı.

Kaladin Kılıç’ını indirdi. Sembollerin tehlikesinin gayet farkındaydı. Uzun zaman önce Amaram onun için bir semboldü.

“Geleceğimden haberiniz vardı,” dedi Kaladin şehirbeyi ve ardentlere. “Demek ki komşularınızla iletişim içindesiniz. Söylediklerimi size aktardılar mı?”

“Evet Berrakbey,” dedi açıkgöz adam, bir yandan da büyük bir hevesle eliyle Kaladin’e küreleri almasını işaret ediyordu. Kaladin aldıklarının yerine daha önce takas ettiği boş küreleri bırakırken adamın yüz ifadesi gözle görülür derecede asıldı.

İlk birkaç kasabadaki gibi bire iki vermemi bekliyordun, değil mi, diye düşündü Kaladin eğlenerek. Eh, fazladan birkaç boş küre daha bıraktı. Cömert olarak tanınmayı tercih ederdi, özellikle diğer söylentilerin yayılmasına yardım edecekse ama her seferinde de kürelerinin yarısını kaybedemezdi.

“Bu iyi,” dedi Kaladin birkaç küçük mücevheri seçerken. “Bölgedeki her yerleşim yerini ziyaret edemem. Çevredeki her köye haber gönderip kraldan yardım geldiği haberini yaymanızı istiyorum. Habercilerinize para ödeyeceğim.”

Hevesli yüzlerden oluşan denize baktı ve Hearthstone’da kasaba halkıyla birlikte yeni şehirbeylerini görmek için bekledikleri benzer bir günü hatırlamadan edemedi.

“Elbette, Berrakbey,” dedi açıkgöz adam. “Şimdi dinlenmek, yemek yemek ister misiniz? Yoksa hemen saldırı yerini mi görmek istersiniz?”

“Saldırı mı?” dedi Kaladin ani bir telaşla.

“Evet, Berrakbey,” dedi tıknaz açıkgöz. “Bu yüzden gelmediniz mi? Haydut parshmenlerin bize saldırdığı yeri görmek için?”

Nihayet! “Beni oraya götürün.” Derhâl.

Kasabanın hemen dışındaki bir tahıl ambarına saldırmışlardı. İki tepe arasına sıkışmış kubbe şeklindeki bina Dinmezfurtına'yı neredeyse tek bir taşı bile yerinden oynamadan atlatmıştı. Bu Yokelçilerin kapıyı yerinden söküp içeriği yağmalamış olmalarını özellikle üzücü yapıyordu.

Kaladin içerde diz çöküp kırık bir menteşeyi çevirdi. Bina toz ve tallew kokuyordu ama fazlasıyla ıslaktı. Yatak odalarında bir düzine delik olsa katlanan kasabalıların, tahıllarını kuru tutmak için girmeyecekleri zahmet yoktu.

Dışarıda yağın yağmuru duymasına rağmen bunu başında hissetmemek garip gelmişti.

"Devam edebilir miyim, Berrakbey?" dedi ardent. Genç, güzel ve gergindi. Kaladin'in dininde ne konumda yer alması gerektiğini çözemiyor olduğu açıktı. Parlayan Şövalyeleri Elçiler kurmuştu, ama aynı zamanda hainlerdi de. Bu yüzden... Kaladin ya efsanelerden fırlamış ilahi bir varlık ya da Yokelçiler ile aynı kefeye konan bir haindi.

"Evet, lütfen," dedi Kaladin.

"Beş görgü tanığından, ee, dördü sayarak saldırganların... elli kişi gibi olduğunu tespit etmişler," dedi ardent. "Neyse, bu kadar kısa bir sürede alıp götürbildikleri tahıl çuvallarının sayısına bakılırsa, sayıca kalabalık olduklarını düşünmek doğru olacaktır. Onlar, ıı, tam olarak parshmenlere benzemiyorlarmış. Fazla uzun boylu ve zırhlıymışlar. Çizdiğim resim... Şey..."

Kaladin'e resmi tekrar göstermeye çalıştı. Bir çocuğun çiziminden pek farklı değildi, insanımsı şekilleri hafifçe andıran bir dizi karalamaydı.

"Her neyse," diye devam etti genç ardent, Syl'in omzuna konmuş ve yüzünü inceliyor olduğundan bihaberdi. "İlk ay batımından hemen sonra saldırmışlar. İkinci ayın ortasına kadar tahılı dışarı çıkarmışlar, ıı, ayrıca muhafızların nöbet değişimine kadar hiçbir şey duymadık. Sot alarm verdi ve yaratıklar da kaçtı. Geride yalnızca dört çuval bırakmışlardı, biz de onları başka yere taşıdık.

Kaladin ardentin yanındaki masanın üzerindeki kaba tahta bir sopayı aldı. Ardent ona bir bakış attı, sonra kızarıp çabucak gözlerini kâğıdına çevirdi. Yağ lambalarının aydınlattığı oda iç karartacak kadar boştu. Bu tahılın bir sonraki hasada kadar köye yetmesi gerekiyordu.

Tarımla uğraşan bir köyde büyümüş biri için ekim zamanında boş olan bir ambardan daha rahatsız edici bir şey olamazdı.

"Ya saldırıya uğrayan adamlar?" diye sordu Kaladin, Yokelçilerin kaçarken geride bıraktıkları sopayı inceliyordu.

“İkisi de iyileştiler, Berrakbey,” dedi ardent. “Gerçi Khem kulağında geçmeyen bir çınlama olduğunu söylüyor.”

Savaş formundaki elli parshmen –Kaladin’e tarife en çok uyan şey buymuş gibi görünüyordu– bu köyü ve bir avuç milis muhafızını kolaylıkla alt edebilirdi. Herkesi öldürüp istedikleri her şeyi alabilirlerdi ama bunun yerine hesaplı bir yağmayla yetinmişlerdi.

“Kırmızı ışıklar,” dedi Kaladin. “Onları bir daha tarif et.”

Ardent irkildi, Kaladin’e gözlerini dikmiş bakıyordu. “İl, görgü tanıklarının beşi de ışıklardan bahsetti Berrakbey. Karanlıkta ışıldayan bazı küçük kırmızı ışıklar vardı.”

“Gözleri.”

“Olabilir mi?” dedi ardent. “Eğer onlar gözse, çok azlarmış. Gidip sordum fakat görgü tanıklarından hiçbiri parlayan gözlerden özellikle bahsetmedi. Üstelik Khem saldırırlarken parshmenlerden birinin yüzüne bakmış.”

Kaladin sopayı bıraktı ve ellerindeki tozu silkeledi. Üzerinde resim olan kâğıdı genç ardentin elinden alıp sadece göstermelik olarak inceledi, sonra ona başını salladı. “İyi iş çıkardın. Rapor için teşekkür ederim.”

Ardent içini çekerek sersem sersem sırttı.

“Aa!” dedi Syl, ardentin omzundaydı. “Senin yakışıklı olduğunu düşünüyor!”

Kaladin dudaklarını sıktı. Kadını başıyla selamladı ve onu ardından bırakıp yağmura çıkarak kasabanın merkezine doğru yola koyuldu.

Syl fırlayıp Kaladin’in omzuna kondu. “Vay. Buralarda yaşadığı için çaresiz kalmış olmalı. Yani, kendine bir baksana. Saçların en son kıtanın ta öbür ucundayken taranmış, üniforman toz toprak kaplı, hele şu sakala ne demeli?”

“Öz güvenimi tazelediğin için teşekkürler.”

“Sanırım etrafta çiftçilerden başka kimse olmayınca insanın standartları da epey düşüyor.”

“O bir ardent,” dedi Kaladin. “Başka bir ardentle evlenmek zorunda.”

“Evlenmek istediğini sanmıyorum, Kaladin...” dedi Syl dönüp arkasına bakarken. “Son zamanlarda sen beyazlı heriflerle filan dövüşmekle meşguldün biliyorum ama *ben* araştırma yaptım. İnsanlar kapılarını kilitliyor ama aşağıda girmek için bol bol yer var. Baktım ki senin kendi başına bir şey öğrenmeye niyetin yok, bari ben öğreneyim dedim. Eğer soruların varsa...”

“Nasıl olduğunun gayet farkındayım.”

“Emin misin?” diye sordu Syl. “Belki de şu ardent kız sana bir resim çizmeli. Epey hevesli gibi görünüyordu.”

“Syl...”

“Sadece mutlu olmanı istiyorum, Kaladin,” dedi Syl omzundan fırlayıp ışıktan bir kurdele şeklinde havada birkaç tur atarken. “İlişkisi olan insanlar daha mutlu oluyor.”

“Bu kanıtlanabilir biçimde yanlış,” dedi Kaladin. “Bazıları mutlu olabilir. Olmayan pek çok kişi biliyorum.”

“Haydi ama,” dedi Syl. “Peki ya şu Işıkören? Ondan hoşlanıyor gibiydin.”

Sözleri gerçeğe rahatsız edici şekilde yakındı. “Shallan, Dalinar’ın oğluyla nişanlı.”

“Ee? Sen ondan daha iyisin. Ayrıca ona hiç güvenmiyorum.”

“Parekılıcı olan hiç kimseye güvenmiyorsun, Syl,” dedi Kaladin bir iç çekmeyle. “Bunu konuştuk. O silahların birine sahip olmak kötü birisi olmak anlamına gelmiyor.”

“Pekâlâ, öyleyse senin kız kardeşlerinin cesetlerini ayaklarından tutup sallayalım da ‘kötü birisi olmak demek’ miymiş, değil miymiş, görelim. Bu aklımızı karıştırıyor. Aynı o Işıkören’in de senin aklını karıştırdığı gibi.”

“Shallan bir açıkgöz,” dedi Kaladin. “Konu kapanmıştır.”

“Ama...”

“Kapanmıştır,” dedi Kaladin köyün açıkgözünün evine girerken. Ardından alçak sesle ekledi. “Ayrıca insanları mahrem anlarında gözetlemeyi kes. Doğru değil.”

Konuşmasına bakılırsa, Syl’in niyetinin sanki Kaladin’i de...Eh, Kaladin bunu daha önce hiç aklından geçirmemişti ama Syl her yere onunla birlikte gidiyordu. Onu dışarıda beklemeye ikna edebilir miydi? Gizlice içeri sızıp izlemese bile dinlerdi. Fırtınababa. Hayatı gidecek daha tuhaf bir hâl alıyordu. Bir kadınla yataktayken Syl’in karyolanın başında oturmuş, ona tezahürat yapıp tavsiye verdiği bir resim gözünün önünde canlandı, bunu zihninden silmek istese de başaramıyordu...

“Berrakbey Parlayan?” diye seslendi şehirbeyi küçük evin ön odasının içinden. “İyi misiniz?”

“Acı bir hatıra,” dedi Kaladin. “Gözcüleriniz parshmenlerin gittiği yönden eminler mi?”

Şehirbeyi arkasındaki kalaslar çakılmış pencerenin başında diki-

len deri giysili, üstü başı dağınık ve sırtında bir yay olan adama baktı. Yerel yücebeyden arazilerinde vizon avlamak içinizin belgesi olan bir tuzakçıydı. “Yarım gün boyunca izlerini sürdürdüm, Berrakbey. Yollarını değiştirmediler. Kelek’e yemin ederim, doğruca Kholinar’a gidiyorlardı.”

“Öyleyse ben de oraya gidiyorum,” dedi Kaladin.

“Size yolu göstermemi ister misiniz, Parlayan Berrakbey?” diye sordu tuzakçı.

Kaladin içine Fırtınaışığı çekti. “Korkarım beni yavaşlatırsınız,” dedi. Adamları başıyla selamladı, sonra dışarı çıktı ve kendisini yukarı Çiviledi. O kasabayı arkasında bırakırken yola yığılmış ve çatılara çıkmış insanlar tezahürat yaptı.

Atların kokuları Adolin’e küçüklüğünü hatırlatıyordu. Ter, gübre ve saman. İyi kokulardı. *Gerçek* kokular.

Büyüyüp bir adam olmasından önceki o günlerin pek çoğunu babasıyla seferde, Jah Keved’le sınır çatışmalarında geçirmişti. Adolin, her ne kadar hiçbir zaman itiraf etmeyecek olsa da o zamanlar atlardan korkardı. Chullardan daha hızlı, daha zekilerdi.

Çok yabancıları. Büyük camsı gözleri olan, tamamen kıllarla kaplı yaratıklardı, dokunduğu zaman titremesine neden olurlardı. Ve onlar *gerçek* at bile değillerdi. Titizlikle yetiştirilmelerine rağmen, seferde bindikleri atlar sadece sıradan Shin atlarıydı. Pahalıydı, evet. Ama tanım gereği *paha biçilmez* değillerdi.

Şu anda karşısında olan yaratık gibi değil.

Kholin hayvanlarını kulenin zemin katının kuzeybatı kısmında tutuyorlardı, dışarıda rüzgârların dağların üstüne estiği yerlere yakındı. Koridorlarda kraliyet mühendislerinin yaptığı bazı akıllıca tadilatlar iç tarafları havalandırarak kokuların onlardan uzaklaşmasını sağlıyordu, gerçi bu bölgenin epey serin olmasına neden olmuştu.

Odaların bazılarında gumfremler ve domuzlar doldurulmuş, diğerlerine de sıradan atlar yerleştirilmişti. Hatta birkaç tanesinde Bas-hin’in baltatazıları vardı, hayvanlar artık hiç ava çıkamıyorlardı.

Böylesine bir barınak Karadiken’in atı için yeterince iyi olmazdı. Hayır, devasa siyah Ryshadium aygıra kendi tarlası verilmişti. Bir otlak olarak kullanmaya yetecek kadar büyüktü, açık havadaydı ve eğer diğer kayvanlardan gelen kokuları saymazsan, kıskanılacak bir noktadaydı.

Adolin kuleden dışarı çıkarken siyah canavar gibi at dörtnala koşarak geldi. Küçük görünmeden bir Paredarı taşıyabilecek kadar büyük olan Ryshadiumlara sık sık “üçüncü Pare” denirdi. Kılıç, Zırh ve At.

Bu onların hakkını vermiyordu. Bir Ryshadium’a sadece birisini savaşta yenerek sahip olamazdın. Onlar binicilerini kendileri seçerdi.

Ama sanırım eskiden Kılıç’lar da öyleydi, diye düşündü Adolin Gallant burnunu eline sürterken. *Onlar da kullanıcılarını kendileri seçen sprenlerdi.*

“Hey,” dedi Adolin Ryshadium’un burnunu sol eliyle okşarken. “Burası biraz تنها, değil mi? Bunun için üzgünüm. Keşke şimdi sen de...” Boğazı tıkanmış ve sesi kesildi.

Gallant daha da yakınına geldi, tepesinde dağ gibi yükseliyordu ama yine de bir şekilde nazikti. At Adolin’in ensesini burnuyla dürttü, sonra sertçe nefesini bıraktı.

“Öh,” dedi Adolin atını başını başka tarafa çevirerek. “İşte o olmadan yaşayabileceğim bir koku.” Gallant’ın boynunu okşadı, sonra bileğindeki ani bir acı ona bir kere daha yarasını hatırlatmadan önce sağ eliyle omzundaki çantaya uzanacak oldu. Öbür elini içeri soktu ve birkaç şeker parçası çıkardı, Gallant da onları hevesle tüketti.

“Sen de Navani Yenge kadar kötüsün,” diye belirtti Adolin. “Bu yüzden koşu koşu geldin, değil mi? Şekerin kokusunu aldın.”

At başını çevirerek Adolin’e merkezinde dikdörtgen şeklinde bebeği olan sulu bir mavi gözle baktı. Sanki neredeyse... gücenmiş gibi görünüyordu.

Adolin sık sık kendi Ryshadium’unun duygularını okuyabildiğini hissetmişti. Onunla Sureblood’un arasında bir... bağ vardı. İnsan ve Kılıç’ın arasındaki bağdan daha ince ve tanımlanamaz bir bağ idi ama yine de vardı.

Elbette Adolin arada bir Kılıç’ıyla da konuşan bir adamdı, o yüzden böyle şeyler onun alışkanlığıymış gibi görünüyordu.

“Affedersin,” dedi Adolin. “Biliyorum, ikiniz birlikte koşmayı severdiniz. Ve... babam seni görmek için pek sık aşağıya inebilecek mi, bilmiyorum. Daha bu yeni sorumlulukları üstlenmeden önce bile savaştan uzaklaşmaya başlamıştı. Ben de arada bir uğrarım diye düşündüm.”

At yüksek sesle homurdandı.

“Sana *binmek* için değil,” dedi Adolin Ryshadium’un hareketlerinden kızgınlık okuyarak. “Sadece ikimiz için de güzel olabileceğini düşünmüştüm.”

At, Adolin bir diğ er şeker k p  daha çıkarana kadar burnuyla  an-tasını d rt kleme e devam etti. Bu atı besleyen Adolin'e bir anlaşma gibi görünmüştü, sonra sırtını duvara yasladı ve onun otlakta dürtün-la koşturmasını izledi.

Gösteri yapıyor, diye düşündü Adolin eğlenerek Gallant yanından hopya zıplaya geçerken. Belki Adolin'in postunu taramasına da izin verirdi. Bu iyi gelir, Sureblood'ın yanında ağılların karanlık s k ne-tinde geçirdiğı akşamlar gibi olurdu. En azından, her şey Shalla ve düellolar ve yaşadığı onca şeyle fazla meşgul olmadan önce yaptığı şey buydu.

Sureblood'a savaşta ihtiya ı olduğı ana kadar ilgi göstermeyi kesmişti. Sonra bir anda gitmişti.

Adolin derin bir nefes aldı. Bugünlerde her şey mantıksız g r n yord . Sadece Sureblood değıl, Sadeas'a yaptığı şey ve şimdi de so-ruşturma...

Gallant'ı izlemenin biraz faydası oluyormuş gibi görünüyordu. Renarin geldiğı zaman Adolin hâlâ orada duvara yaslanmış duruyordu. Küçük kardeşi başını kapı ağızından dışarı uzatarak etrafa bakındı. Gallant d rt nla önünden geçerken  rkmedi ama aygıra ihtiyaçlı bir şekilde bakıyordu.

"Hey," dedi Adolin yan taraftan.

"Hey. Bashin burada aşağıda olduğunu söyledi."

"Sadece Gallant'a bakmaya gelmiştim," dedi Adolin. "Babam son zamanlarda çok meşgul."

Renarin yaklaştı. "Shalla'dan Sureblood'u çizmesini isteyebilirsin," dedi Renarin. "Eminim ki o,  , iyi bir iş çıkarabilir. Hatırlamak için."

Aslında kötü bir öneri değıldi. "Sen beni mi arıyordun?"

"Ben..." Renarin Gallant bir kere daha zıplayarak yanlarından geçerken onu izledi. "Heyecanlı."

"Seyirciyi seviyor."

"Onlar uymuyorlar, biliyorsun."

"Uymuyor mu?"

"Ryshadiumların sıradan atlarinkilerden daha güçlü taş toynakları var," dedi Renarin. "Hiçbir zaman nallanmaları gerekmiyor."

"Bu da onların uymamalarına mı neden oluyor? Bence bu daha iyi uydukları anlamına..." Adolin Renarin'e doğıru baktı. "Sen sıradan at-ları diyorsun, değıl mi?"

Renarin kızardı, sonra başını sallayarak onayladı. İnsanlar bazen

onu takip etmekte zorlanırdı ama bu sadece o kadar çok düşünceli olmaya meyilli olması yüzündendi. Derin, çok akıllıca şeyler düşünürdü ve sonra sadece bir parçasından bahsederdi. Bu Renarin'in tutarsızmış gibi görünmesine neden oluyordu ama bir kere onu yakından tanıdığı zaman, onun anlaşılmaz olmaya çalışmadığını fark ederdin. Sadece bazen dudakları beynine ayak uydurmayı başaramıyordu.

"Adolin," dedi Renarin alçak sesle. "Benim... ee... sana benim için kazandığın Parekılıcı'nı geri vermem gerek."

"Neden?" dedi Adolin.

"Tutmak acıtıyor," dedi Renarin. "Dürüst olmak gerekirse her zaman da öyleydi. Benim biraz farklı olmam yüzünden olduğumu düşünmüştüm. Ama hepimizde böyle."

"Parlayanlar'da demek istiyorsun."

Renarin başıyla onayladı. "Ölü Kılıç'ları kullanamayız. Bu doğru değil."

"Eh, sanırım kullanacak başka birini bulabilirim," dedi Adolin kafasında seçenekleri tartarak. "Gerçi seçen kişi gerçekten de sen olmalısın. Kılıç'ın gerçek sahibi sensin ve kime geçeceğini de senin seçmen gerekir."

"Senin yapmanı tercih ederim. Güvenli olarak saklamaları için ardentlere verdim bile."

"Bu da senin silahsız kalacağın anlamına geliyor," dedi Adolin.

Renarin bakışlarını kaçırdı.

"Ya da değil," dedi Adolin, sonra Renarin'in omzunu dürtükledi. "Yerine bir tane buldun bile, değil mi?"

Renarin bir kere daha kızardı.

"Vizon seni!" dedi Adolin. "Bir Parlayan Kılıç yaratmayı mı başardın? Neden bize söylemedin?"

"Öylece oldu. Glys yapabileceğinden emin değildi... ama bizim Yeminkapısı'nı çalıştırabilecek daha fazla kişiye ihtiyacımız vardı... o yüzden de..."

Derin bir nefes aldı, sonra elini yana doğru uzattı ve uzun, parlayan bir Parekılıcı çağırdı. Neredeyse hiç el koruması olmayan ince bir Kılıç'tı, metalinde işlenmiş gibi dalgalı katlar vardı.

"Muhteşem," dedi Adolin. "Renarin, bu harika!"

"Sağ ol."

"O zaman neden utanıyorsun?"

"İl... Utanmıyorum."

Adolin ona ifadesiz bir bakış attı.

Renarin Kılıç'ı geri gönderdi. "Ben sadece... Adolin, ben *uyumlu olmaya* başlıyordum. Köprü Dört'e, Paredar olmaya. Şimdi yine karanlıkta kaldım. Babam benden dünyayı birleştirmesine yardım edebilmem için bir Parlayan olmamı bekliyor. Ama bunu nasıl öğrenmemi bekliyor ki?"

Adolin sağlam eliyle çenesini kaşıdı. "Hı. Ben durduğun yerde aklına geliyor diye düşünmüştüm. Gelmiyor mu?"

"Birazı öyle. Ama bu... beni korkutuyor Adolin." Elini kaldırdı ve eli parlamaya başladı, bir ateşten yükselen dumanlar gibi Fırtınaşığı iplikleri tütüyordu. "Ya birilerine zarar verirsem ya da işleri berbat edersem?"

"Etmeyeceksin," dedi Adolin. "Renarin, bu Yaradan'ın gücü."

Renarin sadece gözlerini o parlayan ele dikti, ikna olmuş gibi görünmüyordu. O yüzden Adolin sağlam eliyle uzandı ve Renarin'inki-ni kavrayarak tuttu.

"Her şey yolunda," dedi Adolin ona. "Kimseye zarar vermeyeceksin. Sen bizi kurtarmak için buradasın."

Renarin ona baktı, sonra gülümsedi. Parlaklıktan bir dalga Adolin'in içinden geçti ve bir saniye için Adolin kendisini *mükemmelleştirilmiş* olarak gördü. Kendisinin bir şekilde bütün ve tam bir hâliydi, olması en mümkün olan hâli.

Bir an içinde gitmişti ve Renarin elini çekip kurtardı ve bir özür mırıldandı. Parekılıcı'nın başkasına verilmesi gerektiğinden bir kere daha bahsetti, sonra kuleden içeriye geri kaçtı.

Adolin arkasından bakakaldı. Gallant tırısra yanına geldi ve daha fazla şeker için onu dürtükledi, o yüzden Adolin de düşünmeden çantasının içine uzandı ve atı besledi.

Adolin sağ elini kullandığını ancak Gallant koşup gittikten sonra fark etmişti. Hayretler içinde elini kaldırdı, parmaklarını kımıldattı.

Bileği tamamen iyileşmişti.

OTUZ ÜÇ YIL ÖNCE

Dalinar sabah sisi içinde bir ayağından öbürünün üzerine sıçradı, her adımında yeni bir güç, bir *enerji* hissediyordu. Parezirhı. *Kendi Parezirhı.*

Dünya bir daha eskisi gibi olmayacaktı. Hepsi bir gün Dalinar'ın kendi Zırh ya da Kılıç'ının olmasını bekliyordu ama hiçbir zaman zihininin arkasındaki güvensizlik fısıltısını susturmayı başaramamıştı. Ya hiç olmazsa?

Ama olmuştu. Fırtınababa, *olmuştu*. Kendisi savaşta kazanmıştı. Evet, bu savaş bir adamı uçurumdan aşağı atmayı içermişti ama ne olursa olsun, Dalinar bir Paredarı yenmişti.

Bunun yarattığı muhteşem hissin tadını çıkarmadan edemiyordu.

"Sakin ol Dalinar," dedi Sadeas yanındaki sislerin içinden. O da kendi altın renkli Zırh'ını giyiyordu. "Sabırlı ol."

"Bir işe yaramaz, Sadeas," dedi Dalinar'ın öbür tarafındaki Gavilar, parlak mavi Zırh içindeydi. Şu an için üçünün de yüzleri açıktı. "Kholinler zincirlenmiş baltatazılarıdır ve kanın kokusunu alırsız. Biz ardentlerin anlattığı gibi sakinleştirici nefeslerle, dingin ve huzurlu bir hâlde savaşa giremeyiz."

Dalinar kımıldandı, soğuk sabah sisini yüzünde hissediyordu. Etrafındaki havanın içinde dönen beklentisprenleriyle birlikte dans etmek istiyordu. Arkalarındaki ordu disiplinli saflar hâlinde bekliyordu, ayak sesleri, öksürükler ve mırıldanan konuşmalar sisin içinden yükseliyordu.

Dalinar neredeyse o orduya ihtiyacı yokmuş gibi hissediyordu. Sırtına takılı dev gibi bir çekiç vardı, o kadar ağırdı ki bir adam, en güçlü olanı bile, yardım almadan kaldırmayı başaramazdı. Ağırlığını zar zor hissedebiliyordu. Fırtınalar adına, şu güce bak. Dikkate değer şekilde Heyecan'a benziyordu.

“Önerimi hiç düşündün mü, Dalinar?” diye sordu Sadeas.

“Hayır.”

Sadeas içini çekti.

“Eğer Gavilar emrederse evlenirim,” dedi Dalinar.

“Beni bu işe karıştırmayın,” dedi Gavilar. Konuşurlarken Parekılıcı'nı çağırıp çağırıp geri gönderiyordu.

“Eh, sen bir şeyler söyleyene kadar bekar kalıyorum,” dedi Dalinar. Hayatı boyunca arzuladığı tek kadın Gavilar'a aitti. Evlilerdi. Fırtınalar adına, şimdi bir çocukları bile vardı. Küçük bir kız.

Kardeşi Dalinar'ın nasıl hissettiğini hiçbir zaman öğrenmemeliydi.

“Ama *faýdalarını* bir düşün, Dalinar,” dedi Sadeas. “Evliliğin bize ittifaklar, Pareler getirebilir. Belki bize bir prenslik kazanabilirsin; bize katılmalarından önce yok olmanın eşiğine kadar getirmek zorunda kalmayacağımız bir tanesini!”

İki yıl savaşın ardından on prensliğin sadece dört tanesi Gavilar'ın iktidarını kabul etmişti ve onların da iki tanesi –Kholin ve Sadeas– kolay olmuştu. Sonuçta birleşik bir Alethkar yaratmışlardı: Kholin Evi'ne karşı.

Gavilar onları birbirlerine karşı kullanabileceğinden, doğal bencilliklerinin birbirlerini sırtından bıçaklamalarına neden olacağından emindi. Diğer taraftan Sadeas, Gavilar'ı daha da büyük gaddarlıklara doğru itiyordu. Onun iddiası ünleri ne kadar vahşi olursa, o kadar fazla şehrin yakılıp yıkılma riskine girmek yerine isteyerek onlara katılacağı şeklindeydi.

“Ee?” diye sordu Sadeas. “En azından politik gereklilik üzerinden bir evliliği düşünmeyecek misin?”

“Hay Cehennem, sen hâlâ orada mısın?” dedi Dalinar. “Bırak ben savaşayım. Politika hakkında kardeşimle sen endişe edebilirsiniz.”

“Bundan sonsuza kadar kaçamazsın, Dalinar. Bunun sen de farkındasın, değil mi? Koyugözlerin karnını doyurmak hakkında, şehir yapılandırmaları hakkında, diğer krallıklarla olan ilişkiler hakkında endişe etmemiz gerekecek. Bunlar *politika*.”

“Sen ve Gavilar,” dedi Dalinar.

“Hepimiz,” dedi Sadeas. “Üçümüz birden.”

“Hani sen beni sakinleştirmeye çalışıyordun?” diye tersledi Dalinar. Fırtınalar adına.

Yükselen güneş en sonunda sisi dağıtmaya başladı ve bu da Dalinar’ın hedeflerini görmesine izin verdi: yaklaşık üç buçuk metre yüksekliğinde bir duvar. Onun ötesinde ise hiçbir şey. Düz kayalık bir ovaydı ya da öyle görünüyordu. Bu yönden uçurum şehrinin fark etmesi zordu. Rathalas ayrıca Yarık diye de bilinirdi: zemindeki bir çatlağın içine inşa edilmiş olan bütün bir şehir.

“Berrakbey Tanalan bir Paredar, değil mi?” diye sordu Dalinar.

Sadeas içini çekerek miğferinin plakasını kapattı. “Bunun üzerinden alt tarafı dört kere geçtik, Dalinar.”

“Sarhoştum. Tanalan. Paredar mı?”

“Sadece Kılıç, kardeşim,” dedi Gavilar.

“O benim,” diye fısıldadı Dalinar.

Gavilar güldü. “Önce bulabilirsen! Neredeyse o Kılıç’ı Sadeas’a vermeye karar vereceğim. En azından toplantılarımızda konuşulanları dinliyor.”

“Tamam,” dedi Sadeas. “Şunu dikkatlice yapalım. Planı hatırlayın. Gavilar, sen...”

Gavilar Dalinar’a bir sırtış fırlattı, çatırtıyla miğferinin plakasını kapattı, sonra koşarak fırlayıp Sadeas’ı cümlesinin ortasında geride bıraktı. Dalinar da neşeyle haykırıp ona katıldı, Zırlı ayakları taşların üzerinde gıcırdıyordu.

Sadeas yüksek sesle küfretti, sonra onları takip etti. Şu an için ordu arkada kalıyordu.

Kayalar düşmeye başladı, duvarın arkasındaki mancınıklar kocaman kayalar öbekleri fırlatıyordu. Taşlar Dalinar’ın etrafına yağarak zemini sarstı, kayafilezi sarmaşıklarının içeri çekilmelerine neden oldu. Büyük bir kaya biraz ilerisine düştü, sonra etrafa taş kıymıkları savurarak yerden sekti. Dalinar kayarak yanından geçti, Zırlı hareketlerine canlılık katıyordu. Oklardan bir fırtına gökyüzünü karartırken miğferin göz aralığını korumak için kolunu önünde kaldırdı.

“Balistalara dikkat!” diye bağırdı Gavilar.

Duvarın üzerindeki askerler taşlara yerleştirilmiş devasa arbalet benzeri aletlerle nişan alıyorlardı. Bir mızrak büyüklüğünde olan ince bir ok doğrudan Dalinar’ın üstüne doğru atıldı ve mancınıklardan çok daha isabetli olduğunu kanıtladı. Dalinar kendini bir yana fırlattı, kayarak oktan kaçarken Zırlı’ı taşların üzerinde gıcırdıyordu. Ok zemine o kadar büyük bir kuvvetle çarptı ki tahtası paramparça oldu.

Başka oklara bağlı ağlar ve ipler vardı, bir Paredarı yakalamak ve ikinci bir atış için yere devirmeyi umut ediyorlardı. Dalinar Heyecan'ın içinde uyandığını hissederek sırttı ve ayağa kalktı. Arkasında ağ olan bir okun üzerinden sıçradı.

Tanalan'ın askerleri üzerlerine taş ve tahtadan bir fırtına yağdırıyorlardı ama hiç de yeterli değildi. Dalinar omzuna bir taş yedi ve yalpaladı ama momentumunu hızla geri kazandı. Okçular ona karşı hiçbir işe yaramıyordu, mancinıklar fazla rastgeleydi ve balistaların da tekrar kurulumu çok yavaştı.

İşte böyle olmalıydı. Dalinar, Gavilar, Sadeas. Birlikte. Diğer sorumlulukların bir önemi yoktu. Hayatın temeli *savaştı*. Gündüz iyi bir savaş, sonra geceleynin de ılık bir şömine, yorgun kaslar ve güzel bir şarap.

Dalinar alçak duvara ulaştı ve *zıpladı*, güçlü bir sıçramayla kendisini havaya fırlatmıştı. Duvarın tepesindeki mazgallardan bir tanesini yakalamasına ancak yetecek kadar yükseğe çıkabilmişti. Askerler parmaklarına indirmek için çekiçlerini kaldırdılar ama Dalinar kendini kenardan yukarı çekerek duvar yolunun üzerine fırlattı ve paniğe kapılan savunmacıların arasına gümbürtüyle indi. Kendi çekicini serbest bırakan ipi çekti ve arkasındaki bir düşmanın üzerine düşürdü, sonra da yumruğunu savurarak çığlık atan askerleri kırıp dağıttı.

Bu neredeyse fazla kolaydı! Çekicini kaptı, sonra kaldırdı ve geniş bir yay hâlinde savurarak askerleri rüzgârın önündeki yapraklar gibi duvardan aşağı attı. Hemen ilerisinde, Sadeas bir balistayı tekmeleyerek deviriyordu, rahat bir darbeyle aleti yok etmişti. Gavilar Kılıç'ıyla saldırıyor, gözleri yanan cesetleri dalga dalga deviriyordu. Burada duvar, savunmacıların aleyhine işliyordu, onları gruplaşmış ve sıkışık hâlde bırakıyordu, Paredarlar tarafından yok edilmeleri için idealdi.

Dalinar aralarından esip geçti ve büyük ihtimalle birkaç saniye içinde hayatı boyunca öldürdüğünden daha fazla adam öldürdü. Bunun karşısında şaşırtıcı ancak çok derin bir memnuniyetsizlik hissetmişti. Burada ne onun yeteneğinin, ne momentumunun hatta namının bir önemi yoktu. Dalinar'ın yerine dişleri dökülmüş bir ihtiyarı koysaydın bile aşağı yukarı aynı sonucu elde edebilirdin.

O ani işe yaramaz duyguya karşı dişlerini sıkı. İçinin derinliklerini yokladı ve bekleyen Heyecan'ı buldu. Bu içini doldurdu, memnuniyetsizliği kovaladı. Saniyeler içinde zevkle kükrüyordu. Bu adamların yapabilecekleri hiçbir şey ona dokunamazdı. O bir yok edici, bir fatih, şanlı bir ölüm fırtınasıydı. Bir *tanrıydı*.

Sadeas bir şeyler söylüyordu. Şapşal adam altın Parezirhi'nin içinde eliyle işaret etti. Dalinar gözlerini kırıştıtarak duvardan aşağıya baktı. Bu açıdan Yarik'ın kendisini görebiliyordu, bütün bir şehri gizleyen derin bir uçurumdu, iki duvarın da üstüne inşa edilmişti.

"Mancınıklar, Dalinar!" dedi Sadeas. "Şu mancınıkları durdur!"

Ha, doğru. Gavilar'ın ordusu duvarlara saldırmaya başlamıştı. O Yarik'ın kendisine doğru inen yolun yakınındaki mancınıklar hâlâ taş atıyorlardı ve askerlerinin yüzlercesini öldürebilirlerdi.

Dalinar duvarın kenarından atladı ve aşağı kaymak için bir ip merdiveni kavradı. Elbette ki, ipler anında koptu ve Dalinar'ı döne döne yere fırlattılar. Zırh'ı taşların üzerine çatırdatarak düştü. Acımamıştı ama gururu ağır bir darbe almıştı. Yukarısında Sadeas kenardan ona bakıyordu. Dalinar neredeyse onun sesini duyabilecekti.

Her zaman işin ortasına bodoslama dalıyorsun. Arada biraz durup düşünmeyi denesen olmaz mı?

Bu resmen yeşil asma hatasıydı. Dalinar hırladı ve çekicini arayarak ayağa kalktı. Fırtınalar adına! Düştüğü zaman sapını yamultmuştu! *Bunu* nasıl başarmıştı ki? Kılıç ve Zırh ile aynı garip metalden yapılmamıştı ama yine de kaliteli çelikti.

Fırlatılan kayaların gölgeleri üzerinden geçerken mancınıkları koruyan asker kalabalığı ona doğru geliyordu. Dalinar çenesini sıkı, Heyecan içine işliyordu ve yakınındaki duvarda duran sağlam tahta bir kapıya doğru uzandı. Menteşelerini patlatarak söküp yerinden kurtardı ve sendeledi. Beklediğinden daha kolay kopmuştu.

Bu Zırh'ta Dalinar'ın hayal bile edebileceğinden daha fazlası vardı. Belki Zırh'ın içindeyken ihtiyarın birinden daha iyi değildi ama bunu değiştirecekti. O anda Dalinar bir daha asla şaşırmamaya karar verdi. Bu Zırh'ı gece gündüz giyecekti, fırtına kapası şeyin *içinde uyuyacaktı*; ta ki Zırh içinde, dışında olduğundan daha rahat hâle gelene kadar.

Tahta kapıyı kaldırdı ve bir sopa gibi salladı, askerleri süpürüp atıyor ve mancınıklara doğru bir yol açıyordu. Sonra koşarak öne atıldı ve bir mancınının yan tarafını yakaladı. Tekerini söküp kopardı, tahtalar parçalandı ve makine sallandı. Üzerine çıktı, mancınının kolunu kavradı ve kırıp attı.

Sadece on tane daha kalmıştı. Uzak bir sesin adını seslendiğini duyduğu zaman aletin üstünde ayakta duruyordu. "Dalinar!"

Duvara doğru baktı, Sadeas arkasına doğru uzanıyor ve kendi Paradar çekicini çıkarıyordu. Dalinar'ın yanında mancınığa saplanmadan önce havada döne döne uçu, kırık tahtaların arasına sıkışıp kalmıştı.

Sadeas selamlamayla bir elini kaldırdı ve Dalinar da teşekkürle el sallayarak karşılık verdi, sonra çekici kaptı. Ondan sonra yıkım çok daha hızlı ilerlemişti. Arkasında parçalanmış tahtalar bırakarak makineleri dağıttı. Pek çoğu kadın olan mühendisler, “Karadiken! Karadiken!” diye çığlıklar atarak kaçışmıştı.

O en son mancınığa yaklaşırken, Gavilar da kapıları ele geçirmiş ve askerleri için açmıştı. Askerlerden bir sel içeri aktı, duvarlardan yukarı tırmananlarına katılıyorlardı. Dalinar’ın yakınlarındaki son düşmanlar da aşağıdaki şehre doğru kaçarak onu yalnız bıraktılar. Homurdandı ve son parçalanmış mancınığı da tekmeleyerek Yarik’ın kenarındaki taşlara doğru yuvarlana yuvarlana gönderdi.

Sarktı, sonra aşağıya düştü. Dalinar yürüyerek ilerleyip, bir tür gözlem bölgesine çıktı. İnsanların kenardan düşmesini engellemek için parmaklıkları olan kayadan bir alandı. Bu açıdan ilk kez aşağıdaki şehri net bir şekilde görebilmişti.

“Yarik” uygun bir isimdi. Sağ tarafında uçurum daralıyordu ama burada ortada üzerindeki Zırh’a rağmen karşı tarafa taş atsa yetiştirmekte zorlanırdı. Ve içinde yaşam vardı. Hayatsprenlerinin uçtuğu bahçeler. V şeklindeki uçurum duvarlarında neredeyse birbirlerinin üzerine inşa edilmiş binalar. Şehir direkler, köprüler ve tahta patikalarla bezenmişti.

Dalinar döndü ve tekrar Yarik’ı batı dışında her yönden geniş bir daire şeklinde çevreleyen duvara baktı. Kanyon batı yönünde aşağıdaki gölün kıyılarında ulaşıp açılana kadar gitmeye devam ediyordu.

Alethkar’da sağ kalmak için fırtınalara karşı sığınak bulmak zorundaydın. Bunun gibi geniş bir oyuk, şehir inşa etmek için mükemmeldi. Ama nasıl koruyacaktın? Saldıran bütün düşmanların yükseklik avantajı olurdu. Pek çok şehir fırtınalara karşı korunma ile insanlara karşı korunmanın arasındaki ince çizginin üzerinde yürürdü.

Tanalan’ın askerleri gruplar hâlinde duvarlardan aşağı akarak Gavilar’ın ordusunu hem sağ hem de sol taraftan sıkıştırmak için saf tutarken, Dalinar Sadeas’ın çekicini omzuna dayadı. Kholin askerlerine iki taraftan birden saldırmaya çalışacaklardı ama karşılarında savaşacak üç tane Paredar varken, başları beladaydı. Yücebey Tanalan’ın kendisi neredeydi ki?

Elitlerden küçük bir mangayla Thakka arkasından yaklaştı ve taş gözlem platformunda Dalinar’a katıldı. Hafifçe ısıklık çalarak ellerini parmaklığın üstüne koydu.

“Bu şehirde bir şeyler dönüyor,” dedi Dalinar.

“Ne?”

“Bilmiyorum...” Dalinar, Gavilar ve Sadeas’ın yaptıkları o büyük planları umursamıyor olabilirdi ama yine de bir askerdi. Savaş meydanlarını bir kadının annesinin yemek tariflerini bildiği gibi bilirdi, ölçüleri sayamıyor olabilirdi ama bir şeyler yanlış olduğu zaman tadından anlayabiliyordu.

Arkasında savaş devam ediyordu, Kholin askerleri Tanalan’ın savunmacılarıyla çarpışüyordu. Tanalan’ın ordularının durumu iyi değildi, ilerleyen Kholin ordusu karşısında moralleri çöken düşman safları çabucak dağıldı ve koşturarak kaçmaya başladılar, şehrin içine inen rampalara yığılıyorlardı. Gavilar ve Sadeas onları takip etmedi, artık yüksek zemini ele geçirmişlerdi. Olası bir pusunun içine atlamanın gereği yoktu.

Gavilar, arkasında Sadeas ile taşların üzerinde tangırdarak geliyordu. Şehri gözlemlemek ve aşağıdakilerin üzerlerine ok yağdırmak isteyeceklerdi. Belki onların manevralarını bile kullanırlardı, eğer Dalinar herhangi bir tanesini çalışabilir durumda bıraktıysa tabii. Bu şehri yıkılana kadar kuşatma altında tutacaklardı.

Üç tane Paredar, diye düşündü Dalinar. Tanalan’ın bir şekilde bizimle başa çıkmak için bir planı olmak zorunda...

Bu gözlem platformu şehrin içine bakmak için en iyi noktadaydı. Ve manevraları, Paredarların saldıracakları ve yok edecekleri kesin olan makineleri de hemen yanına koymuşlardı. Dalinar yanlara doğru baktı ve gözlem platformunun taş zemininde çatlaklar olduğunu gördü.

“Dur!” diye bağırdı Dalinar Gavilar’a. “Geri git! Burası...”

Düşman izliyor olmalıydı, çünkü bağırdığı anda altındaki zemin aşağı düştü. Sadeas’ın yakalayarak geri tuttuğu Gavilar’ı bir an için göz ucuyla görebildi; Dalinar, Thakka ve diğer elitlerden bir manga Yarık’tan aşağı düşerlerken dehşet içinde onlara bakıyordu.

Fırtınalar adına. Üstünde durdukları Yarık’a tepeden bakan taştan çıkıntının tamamı kopmuştu! Büyük kayalık alan en yüksek binaların üzerine yıkılırken Dalinar da şehrin üstüne doğru havaya fırlamıştı. Etrafındaki her şey dönüyordu.

Bir an sonra berbat bir güm sesiyle bir binanın içine düştü. Sert bir şeyler koluna çarptı, o kadar kuvvetli bir darbeydi ki Zırh’ının parçalandığını duydu.

Bina onu durdurmaya başaramamıştı. Tahtaları parçalayarak içinden geçip gitti ve devam etti, her nasılsa Yarık’ın duvarına temas ettiği için miğferi taşların üzerinde tangırdıyordu.

Yüksek bir çatırtıyla başka bir yüzeye çarptı ve neyse ki en sonunda burada durdu. Sol elinde keskin bir acı hissederek inledi. Başını salladı ve kendisini yukarıya bakarken buldu, neredeyse dikey olan tahta şehrin yaklaşık on beş metrelik bir kesiti harap olmuştu. Düşen kocaman kayalar dik duvar boyunca şehri yıkıp geçmiş, evleri ve patikaları ezmişti. Dalinar biraz kuzeye doğru fırlamış ve en sonunda tahta bir binanın çatısında durmuştu.

Adamlarından herhangi bir iz göremiyordu. Thakka ve öbür elitleri. Ama Parezirhi olmadan... Dalinar hırladı, etrafında kan havuzları gibi öfkespremleri kaynıyordu. Çatının üstünde hareketlendi ama elinin acısı yüzünü buruşturmasına neden oldu. Sol kolu boyunca Zirh'i tamamen parçalanmıştı ve düşerken birkaç parmağını da kırmış gibi görünüyordu.

Parezirhi'ndeki yüz çatlaktan parlayan, beyaz duman tütüyordu ama tamamen kaybettiği parçalar sadece sol el ve kolundaydı.

Kendisini büyük bir dikkatle çatıdan ayırıyordu ama ağırlığını kaydırdığı sırada çatıyı çökertti ve evin içine düştü. Yere çarparken homurdandı, ailenin üyeleri çığlıklar atıyor ve duvara doğru kaçıyorlardı. Görünüşe göre, Tanalan düşman Paredarları imha etmek için kendi şehrinin bir kısmını yıkmayı planladığından halkına bahsetmemişti.

Dalinar ayağa kalktı, sinmiş sivilleri görmezden geldi ve kapıyı iterek açtı. İtmesinin gücüyle kapı kırılmıştı ve dışarıda şehrin bu katındaki evlerin önünde uzanan tahta bir patikanın üzerine çıktı.

Neredeyse anında üzerine oklardan bir yağmur yağdı. Hırlayarak sağ omzunu oklara doğru çevirdi, saldırının kaynağını ararken miğferinin aralığını becerebildiği kadarıyla korumaya çalışıyordu. Elli okçu fırtına kapası Yarik'ın karşı tarafındaki bir bahçe platformuna yerleşmişti. Harika.

Okçuların başındaki adamı tanıdı. Uzun boyluydu, otoriter bir havası ve miğferinde saf beyaz tüyleri vardı. Kim miğferine tavuk tüyü takardı ki? Tamamen saçma görünüyordu. Eh, Tanalan yeteri kadar düzgün bir herifti. Dalinar bir keresinde onu piyonlarda yenmişti ve Tanalan da bahsin karşılığını yüz tane parlayan yakut parçasıyla ödemişti, her biri mantarlı bir şarap şişesinin içine atılmıştı. Dalinar bunu her zaman komik bulmuştu.

İçinde kabaran ve acıyı kovalayan Heyecan ile mest olan Dalinar, okları görmezden gelerek patika boyunca koştu. Yukarıda Sadeas yıkılan kayaların yolundan uzakta olan bir rampadan aşağıya inen bir

kuvveti getiriyordu ama gelmeleri uzun sürecekti. Dalinar onlar yeti-
şene kadar yeni bir Parekılıcı elde etmeye niyetliydi.

Yarik'ın karşısına geçen köprülerden bir tanesine doğru atıldı. Ne yazık ki, eğer *kendisi* bu şehri bir saldırıya karşı hazırlayacak olsa ne yapacağını tam olarak biliyordu. Gerçekten de, Yarik'ın karşı tarafındaki bir çift asker aceleyle geldiler ve Dalinar'ın köprüsünün destek kazıklarına saldırmak için baltalarını kullandılar. Köprüyü tutan Ruhdökülmüş metal ipler vardı ama eğer o kazıkları devirerek ipleri düşürebilirlerse, Dalinar'ın ağırlığı mutlaka tamamen çökmesine neden olacaktı.

Yarik'ın dibi en azından bir otuz metre daha aşağıdaydı. Dalinar hırlayarak elindeki tek seçeneği kullandı. Tahta yolun yanından kendini aşağı savurarak kısa bir mesafe altında olan bir diğerine atladı. Yeteri kadar sağlam görünüyordu. Yine de bir ayağı tahta kalasları kırıp geçti, neredeyse bütün bedeni de onu takip edecekti.

Kendini kurtardı ve karşıya doğru koşmaya devam etti. İki başka asker de bu köprüyü tutan desteklere ulaştılar ve aceleyle kesmeye başladılar.

Patika Dalinar'ın ayaklarının altında sallandı. Fırtınababa. Fazla zamanı yoktu ama sıçrama mesafesinde başka bir yol kalmamıştı. Dalinar kükreyerek kendini daha hızlı koşmaya zorladı, adımları tah-taları çatlatıyordu.

Yukarıdan dalış yapan bir gökyılanı gibi tek bir siyah ok düştü. Askerlerden bir tanesini devirdi. Bir ok daha onu takip etti ve o dönüp aval aval düşen arkadaşına bakarken ikinci askeri vurdu. Tahta patika sallanmayı kesti ve Dalinar sırtarak durdu. Dönerek yukarıda taş-ların yıkıldığı yerin yakınlarında duran bir adamı seçti. Dalinar'a doğ-ru siyah bir yayı kaldırıyordu.

"Teleb, seni fırtına kapası mucize!" dedi Dalinar.

Öbür tarafa ulaştı ve ölü adamların birinin elindeki baltayı aldı. Sonra koşarak bir rampadan Yücebey Tanalan'ı gördüğü yere doğ-ru gitmeye başladı.

Yerini kolaylıkla bulmuştu, duvarın altlarındaki kısmına payanda-larla tutturulmuş olan geniş tahta bir platformdu ve üzerini dolduran çiçek açmış kayafilizleri ile sarmaşıklar vardı. Dalinar gelirken ha-yatsprenleri dağıldı.

Bahçenin ortasında Tanalan yaklaşık elli askerlik bir kuvvetle bek-liyordu. Miğferinin içinde nefes nefese olan Dalinar onlarla yüzleş-mek için ilerledi. Tanalan sıradan çelikle zırhlanmıştı, Parezirhi yok-

tu; gerçi geniş, ucu kancalı, gaddar görünümlü bir Parekılıcı elinde belirdi.

Tanalan askerlerine geri çekilmelerini ve yaylarını indirmelerini emretti. Sonra Parekılıcı'nı iki eliyle birden kavrayarak Dalinar'a doğru uzun adımlarla yaklaştı.

Herkes her zaman Parekılıcı'na kafayı takıyordu. Belli silahların kendilerine özel hikâyeleri vardı ve insanlar hangi kral ya da berrakbeyin hangi Kılıç'ı taşıdığının hesabını tutuyordu. Eh, Dalinar hem Kılıç, hem de Zırh'ı kullanmıştı ve ikisinden birini seçmesi gerekirse her seferinde Zırh'ı seçerdi. Tek yapması gereken Tanalan'a sağlam bir darbe indirmektir, dövüş anında biterdi. Ancak yücebeyin darbelerine direnebilecek olan bir düşmanla uğraşması gerekiyordu.

Heyecan Dalinar'ın içinde uğulduyordu. İki bodur ağacın arasında durarak duruşuna geçti, baltayı zırhlı sağ eliyle kavrarken açıkta olan sol kolunu yücebeyden uzağa çevirmişti. Bir savaş baltasıydı ama eline bir çocuğun oyuncacı gibi geliyordu.

“Buraya gelmemen gerekirdi, Dalinar,” dedi Tanalan. Sesinde bu bölgede sık bulunan belirgin genizden şive vardı. Yarıklılar her zaman kendilerini ayrı bir ırk olarak görmüşlerdi. “Bizim seninle ve ailenle bir düşmanlığımız yoktu.”

“Krala boyun eğmeyi reddettin,” dedi Dalinar bir gözünü askerlerin üzerinde tutmaya çalışırken yücebeyin etrafından dolaşarak, zırhın plakaları takırdıyordu. Bir düelloyla dikkati dağıldığı sırada ona saldırılarına hiç şaşmazdı. Kendisi de olsa öyle yapardı.

“Ne kralı?” diye hesap sordu Tanalan etrafında öfkesprenleri kaynatarak. “Alethkar'da nesillerdir bir taht olmadı. Bir kez daha bir kralımız olması gerekse bile, bunun Kholinler'in hakkı olduğunu kim demiş?”

“Benim görüşüme göre, Alethkar'ın halkı en güçlü ve onlara savaşta önderlik etmek için en uygun olan kralı hak ediyor,” dedi Dalinar. “Keşke bunun kim olduğunu bulmanın bir yolu olsaydı.” Miğferinin içinde sırttı.

Tanalan saldırdı, daha üstün olan menzilinden faydalanmaya çalışarak Parekılıcı'nı savurdu. Dalinar geriye kaçtı, doğru anı bekliyordu. Heyecan kuvvetli bir aceleydi, kendini kanıtlamak için bir hırs.

Ama dikkatli olması gerekiyordu. İdeal koşullarda, Zırh'ının sağladığı üstün güç ve dayanıklılığa güvenerek Dalinar bu dövüşü uzatırdı. Ne yazık ki, Zırh hâlâ ışık sızdırıyordu ve uğraşması gereken bütün bu muhafızlar da vardı. Yine de Tanalan'ın bekleyeceği oyunu oynadı.

maya çalıştı, darbelerden kaçınıyor, sanki dövüşü uzatacakmış gibi davranıyordu.

Tanalan hırladı ve tekrar üstüne atıldı. Dalinar darbeyi koluyla engelledi, sonra baltasını özensiz bir şekilde salladı. Tanalan kolaylıkla geriye kaçmıştı. Fırtınababa, Kılıç çok uzundu. Neredeyse Dalinar'ın boyu kadardı.

Dalinar manevra yaparken bahçedeki bitkilere sürünüyordu. Artık kırık parmaklarının acısını bile hissedemiyordu. Heyecan ona sesleniyordu.

Bekle. Dövüşü mümkün olduğu kadar çok uzatacakmış gibi davran...

Tanalan tekrar ilerledi ve Dalinar da geriye kaçtı, bu sefer Zırh'ı sayesinde daha hızlıydı. Ve sonra Tanalan bir sonraki saldırısını denediği zaman, Dalinar eğilerek *ona doğru* atıldı.

Parekılıcı'nı yine koluyla engelledi ama bu darbe sert inmişti, kol plakasını parçaladı. Yine de Dalinar'ın sürpriz saldırısı omzuyla Tanalan'a bindirebilmesini sağlamıştı. Yücebeyin zırhı *inledi*, Parezırhı'nın kuvveti karşısında bükülmüştü ve yücebeyin ayağı kaydı.

Ne yazık ki, Dalinar'ın da dengesi aceleci saldırısı yüzünden yücebeyle birlikte düşmesine yetecek kadar bozuktu. İkisi yere yıkılırken platform sallandı, tahtalar iniyor ve çatlıyordu. Lanet olsun! Dalinar etrafı düşmanlarla çevriliyken yerde olmayı *istememişti*. Yine de Kılıç'ının menzilinin içinde kalması gerekiyordu.

İkisi yerde boğuşurlarken Dalinar sağ zırh eldivenini attı, Zırh'ın geri kalanına bağlayan kol parçası olmadan işe yaramaz ağırlıktan başka bir şey değildi. Ne yazık ki baltayı kaybetmişti. Yücebey silahının kabzasıyla Dalinar'a tekrar tekrar vurdu, herhangi bir etkisi olmamıştı. Ama bir eli kırık ve öbürü de Zırh'ın gücünden yoksunken, Dalinar düşmanını istediği gibi yakalayamıyordu.

Dalinar yuvarlanarak en sonunda kendini Tanalan'ın üstüne çıkarmayı başardı, Parezırhı'nın ağırlığı düşmanını yere yapıştıracaktı. Ancak o anda diğer askerler saldırdı. Aynı Dalinar'ın beklediği gibi. Bunun gibi şerefli düellolar, en azından savaş meydanında, sadece senin tarafındaki açığız kaybetmeye başlayana kadar sürerdi.

Dalinar yerde yuvarlanarak uzaklaştı. Askerlerin onun bu kadar hızlı tepki vermesine hazır olmadıkları belliydi. Ayağa kalktı ve baltasını kaptı, sonra da saldırdı. Sağ kolunun omuzluğu ve dirsek desteğine kadar olan Zırh'ı duruyordu, o yüzden baltayı savurduğu zaman *gücü* vardı; Pare ile desteklenmiş kuvvetle açığız kollarının savun-

masızlığından oluşmuş garip bir karışımdı. Kendi bileğini kırmamak için dikkatli olması gerekiyordu.

Hızlı balta darbeleriyle üç adamı devirdi. Öbürleri geriye çekildiler, arkadaşları Tanalan'ın ayağa kalkmasına yardım ederken mızraklarıyla Dalinar'ın önünü kapatıyorlardı.

"Halktan bahsediyorsun," dedi Tanalan boğuk sesle, zırhlı eliyle Dalinar'ın darbesi yüzünde dikkate değer derecede yamulmuş olan göğüs plakasını yoklarken. Nefes almakta zorlanıyormuş gibi görünüyordu. "Sanki konu *onlarmış* gibi. Sanki yağmalaman, yakman, *katletmen* onların iyiliği içinmiş gibi. Sen medeniyetten nasibini almamış bir vahşisin."

"Savaşı medenileştiremezsin," dedi Dalinar. "Savaş allayıp pullanarak şirinleştirilemez."

"Kederi arkamızdan taşların üzerindeki gibi kızak gibi çekerek getirmek ve üzerinden geçtiklerimizi ezmek zorunda değiliz. Sen bir *canavarsın*."

"Ben bir askerim," dedi Dalinar, pek çoğu yaylarını hazırlayan Tanalan'ın askerlerine gözlerini dikerek.

Tanalan öksürdü. "Şehrimi kaybettim. Planım başarısız oldu. Ama Alethkar'a son bir hizmette bulunarak seni gebertebilirim, piç herif."

Okçular ateş açtı.

Dalinar kükredi ve kendisini yere atarak Parezirhî'nin ağırlığıyla platforma çarptı. Biraz önceki dövüş sırasında zayıflamış olan tahtalar etrafında çatladı ve Dalinar onları kırarak düştü, alttaki payandaları da parçalamıştı.

Bütün platform etrafında yıkıldı ve hep birlikte bir alt seviyeye düştüler. Dalinar çığlıklar duydu ve bir sonraki patikaya Parezirhî'ne rağmen onu bile sersemleten bir darbeye çarptı.

Dalinar inleyerek başını salladı ve miğferinin tam ortasından çatlamış olduğunu gördü, Zırh'ın sağladığı alışılmadık görüşü bozuyordu. Nefes almak için çabalayarak miğferi bir eliyle çekip çıkarttı. Fırtınalar adına, sağlam kolu da acıyordu. Bir göz attı ve derisine saplanmış kıymıklar olduğunu gördü, içlerinde bir hançer kadar uzun olan bir parça da vardı.

Yüzünü buruşturdu. Aşağısında köprüleri kesmeleri için yerleştirilmiş olan askerlerden geride kalanlar da koşarak ona doğru geliyordu.

Dikkat, Dalinar. Hazır ol!

Ayağa kalktı, sersemlemiş, tükenmişti ama iki asker onun üstü-

ne gelmiyordu. Tanalan'ın bedeninin yukarıdaki platformdan düştüğü yerde durdular. Askerler onu kaldırdı ve kaçtılar.

Dalinar kükredi ve hantalca takip etti. Zırh'ı yavaş hareket ediyordu ve yıkılan platformun enkazının içinde tökezliyor, askerlere ayak uydurmaya çalışıyordu.

Kollarındaki acı öfkeden kudurmasına sebep oluyordu. Ama Heyecan, onu ayakta tutan *Heyecan*'dı. Yenilmeyecekti. Durmayacaktı! Tanalan'ın Parekılıcı bedeninin yanında belirmemişti. Bu da düşmanın hayatta olduğu anlamına geliyordu. Dalinar daha *kazanmış* değildi.

Neyse ki askerlerin çoğu şehrin öbür tarafında savaşmak için yerleştirilmişlerdi. Bu taraf sinmiş sivillerin dışında boş sayılırdı, Dalinar onların evlerinde saklandıklarını göz ucuyla görebiliyordu.

Dalinar Yarık'ın duvarı boyunca topallayarak berrakbeylerini sürükleyen askerleri takip etti. Tepeye yaklaşıncı iki asker yüklerini uçurumun taş duvarının çıplak bir noktasının yanında yere bıraktılar. Bir şeyler yaparak o duvarın bir kısmının içeriye doğru açılmasını sağladılar ve gizli bir kapı ortaya çıktı. Yerdeki berrakbeylerini içeriye sürüklediler ve onların ümitsiz çağrılarına cevap vererek gelen diğer iki asker de Dalinar'la karşılaşmak için dışarı fırladı. Birkaç saniye sonra oraya varmıştı.

Miğfersiz Dalinar onlara saldırırken gözü dönmüştü. Onların silahları vardı, kendisinin yoktu. Onlar sağlamdı ve kendisinin iki kolunu da neredeyse işe yaramaz hâle getiren yaraları vardı.

Dövüş bittiğinde iki asker kan içinde yerde yatıyordu. Dalinar gizli kapıyı tekmeleyerek açtı, bacağındaki Zırh kapıyı yıkmasına yetecek kadar çalışıyordu.

Yalpalayarak duvarlarda parlayan elmas kürelerin olduğu küçük bir tünele girdi. O kapı dışarıdan sertleşmiş kremle kaplıydı, duvarın bir parçasıymış gibi görünmesini sağlıyordu. Eğer Dalinar içeri girdiklerini görmese burayı bulmaları günler, hatta belki haftalar sürebilirdi.

Kısa bir yürüyüşün sonunda takip ettiği iki askeri buldu. Yerdeki kan izine bakılırsa, berrakbeylerini arkalarındaki kapalı kapının arkasına götürmüşlerdi.

Büyük ihtimalle öleceklerini bilen adamların kaderci kararlılığıyla Dalinar'a doğru atıldılar. Dalinar'ın kollarındaki ve başındaki acı Heyecan'ın karşısında önemsiz görünüyordu. Daha önce nadiren kendini şu anda hissettiği kadar güçlü hissetmişti. Güzel bir berraklık, ne kadar da *muhteşem* bir duyuydu.

Doğüstü bir hızla eğilip öne atıldı ve bir askeri duvara vurup ezmek için omzunu kullandı. Öbürü bir tekmeye düştü, sonra Dalinar arkalarındaki kapıyı kırıp geçti.

Burada Tanalan yerde yatıyordu, etrafı kanla kaplıydı. Güzel bir kadın onun üstüne eğilmiş, ağlıyordu. Küçük odada sadece bir kişi daha vardı, küçük bir oğlan. Altı, belki yedi yaşındaydı. Çocuğun gözlerinden aşağı yaşlar akıyordu ve iki eliyle babasının Parekılıcı'nı yerden kaldırmaya çalışıyordu.

Dalinar kapı ağzında dağ gibi yükseldi.

"Babamı alamazsın," dedi oğlan, sözleri kederinden bozuk çıkıyordu. Yerde sürünen acıspremleri vardı. "*Alamazsın. Sen... sen...*" Sesi bir fısıltıya düştü. "Babam... babam 'canavarlarla savaşıyoruz' dedi. Ve inancımızla, kazanacağız..."

Birkaç saat sonra, Dalinar Yarık'ın kenarında oturmuştu, bacaklarını aşağıdaki harap olmuş şehrin üzerinde sallıyordu. Yeni Parekılıcı kucağında yatıyordu, yamulmuş ve kırık Zırh'ı da yanında duran bir yığındı. Kolları sarılıydı ama hekimleri başından kovalamıştı.

Karşısındaki boş bir ovaya benzer manzaraya doğru bakıyordu, sonra bir an gözlerini aşağıdaki insan yaşamının işaretlerine doğru çevirdi. Yığınlar hâlinde cesetler. Parçalanmış binalar. Medeniyetin kalıntıları.

Neden sonra Gavilar yürüyerek yaklaştı. Arkasında takip eden Dalinar'ın elitlerinden iki koruma vardı, bugün Kadash ve Febin'di. Gavilar gitmeleri için onlara elini salladı, sonra Dalinar'ın yanında yere otururken inledi, miğferini çıkardı. Tepesinde dönen yorgunlukspremleri vardı ama Gavilar yorgunluğuna rağmen düşünceliymiş gibi görünüyordu. O keskin, soluk yeşil gözleriyle her zaman çok şey bilirmiş gibi görünürdü. Eskiden Dalinar her zaman kardeşinin her dediği ya da yaptığı şeyde haklı olacağını düşünürdü. Yaşlanmak onun hakkındaki görüşünü fazla değiştirmemişti.

"Tebrikler," dedi Gavilar Kılıç'a doğru başıyla işaret ederken. "Sadeas alamadığı için sinirli."

"Eninde sonunda bir tane bulacak," dedi Dalinar. "Bulamayacağına inanmam için fazla hırslı."

Gavilar homurdandı. "Bu saldırı bize neredeyse çok pahalıya mal oluyordu. Sadeas bizim daha dikkatli olmamız gerektiğini ve Parelerini bireysel saldırılarla riske atmamamız gerektiğini söylüyor."

“Sadeas zeki,” dedi Dalinar.

Daha az mahvolmuş olan sağ eliyle dikkatlice uzandı ve bir şarap kupasını dudaklarına kaldırdı. Acıya karşı istediği tek ilaç buydu. Utanca karşı da yardımı dokunurdu. Şimdi Heyecan dinmiş ve içini boş bırakmış olduğundan dolayı iki duygu da güçlü geliyordu.

“Onlarla ne yapacağız, Dalinar?” diye sordu Gavilar elini askerlerin bir araya topladıkları sivil gruplarına doğru sallayarak. “On binlerce kişi. Kolay kolay sindirilemeyecekler; yücebeylerini ve onun varisini öldürmenden de hoşlanmayacaklar. Bu insanlar bize yıllar boyunca direnecek. Bunu hissedebiliyorum.”

Dalinar içti. “Asker yap,” dedi. “Eğer bizim için savaşılırsa ailelerine dokunmayacağımızı söyle. Savaşların başında Paredar saldırısı yapmayı bırakmak mı istiyorsun? O zaman harcanabilir adamlara ihtiyacımız olacak demektir.”

Gavilar düşünceli bir şekilde başını salladı. “Sadeas öbür konularda da haklı, biliyorsun. Bizim hakkımızda. Dönüşmek zorunda kalacağımız şey konusunda.”

“Bana ondan bahsetme.”

“Dalinar...”

“Bugün elitlerimin yarısını kaybettim, yüzbaşım da dâhil. Yeteri kadar derdim var.”

“Biz neden buradayız? Niye savaşıyoruz? Şeref için mi? Alethkar için mi?”

Dalinar omzunu silktilti.

“Böyle bir grup serseri gibi davranmaya devam edemeyiz,” dedi Gavilar. “Her geçtiğimiz şehri yağmalayıp her gece âlem yapamayız. Disipline ihtiyacımız var, elimizdeki bölgeleri tutmamız gerek. Bürokrasiye, düzene, kanunlara, *politikaya* ihtiyacımız var.”

Hissettiği utanç tarafından dikkati dağıtılan Dalinar gözlerini kapattı. Ya Gavilar öğrenirse?

“Büyümek zorunda kalacağız,” dedi Gavilar alçak sesle.

“Yumuşayacak mıyız peki? Bu öldürdüğümüz yücebeyler gibi mi olacağız? Başlamamızın sebebi de *bu* değil miydi? Hani hepsi tembel, şişman ve korkaktı?”

“Artık emin değilim. Şimdi ben de bir babayım, Dalinar. Bu benim bir kere her istediğimizi elde ettiğimizde ne yapacağımızı merak etmeme neden oluyor. Bu yeri bir krallığa nasıl çevireceğiz?”

Fırtınalar adına. Bir krallık. Hayatında ilk kez Dalinar bu fikri deşet verici buldu.

En sonunda Gavilar ona seslenen bazı habercilere cevap vererek ayağa kalktı. “Gelecekteki savaşlarda en azından *biraz* daha az gözü kara olmaya çalışabilir misin?” dedi Dalinar’a.

“Bunu sen mi söylüyorsun?”

“Düşünceli ben,” dedi Gavilar. “Yorgun ben. Oathbringer’ın tadını çıkar. Onu hak ettin.”

“Oathbringer mı?”

“Kılıç’ın,” dedi Gavilar. “Hay fırtınalar adına, sen dün gece *hiçbir* şeyi mi dinlemedin? O Sunmaker’ın eski kılıcı.”

Sunmaker Sadees. Yüzlerce yıl önce Alethkar’ı en son birleştiren adam o olmuştu. Dalinar kucağındaki Kılıç’ı kımıldatarak ışığın pürüzsüz metalin üstünde oynamasını izledi.

“O artık senin,” dedi Gavilar. “Bizim işimiz bittiği zaman, artık hiç kimse Sunmaker’ın adını bile anmayacak. Sadece Kholin Evi ve Alethkar diyecekler.”

Yürüyerek uzaklaştı. Dalinar Parekılıcı’nı taşların içine sapladı ve arkasına yaslanıp gözlerini kapattı, cesur bir oğlanın ağlayışını unuttu.

Sizden affınızı istemiyorum. Anlayışınızı da.

—Oathbringer, ön söz

Dalinar ellerini arkasında kavuşturmuş, Urithiru'nun üst katlarındaki bir odanın cam penceresinin önünde duruyordu. Pencerede yansımalarının hafif bir izini ve onun ötesinde de engin boşluğu görebiliyordu. Gökyüzü bulutlardan arınmıştı, güneş bembeyaz yanıyordu.

Pencereler boyu kadar yüksekti, daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Kim böyle camdan bu kadar kırılgan bir şeyleri yapıp, sonra onlara fırtınalara *doğru* koymaya cesaret edebilirdi ki? Ama bu şehir fırtınaların üzerindeydi. Bu pencereler Parlayanlar'ın ne anlama geldiğinin bir sembolü, bir meydan okumanın işaretiymiş gibi görünüyordu. Onlar dünyanın önemsiz politik çekişmelerinin üzerinde yükseliyorlardı. Ve bu yüksekliğin sayesinde çok uzakları görebiliyorlardı...

Onları gözünde büyütüyorsun, dedi kafasının içinde uzaktaki gürleyen gök gürültüsü gibi bir ses. *Onlar da senin gibi insanlardı. Daha iyi değillerdi. Daha kötü değillerdi.*

"Aslında bunu cesaret verici buluyorum," diye fısıldayarak karşılık verdi Dalinar. "Eğer onlar da bizim gibiyse o zaman bu bizim de onlar gibi olabileceğimiz anlamına gelir."

Onlar sonunda bize ihanet ettiler. Bunu unutma.

"Neden?" diye sordu Dalinar. "Ne oldu? Onları değiştiren neydi?"

Fırtınababa sessizdi.

“Lütfen,” dedi Dalinar. “Söyle bana.”

Bazı şeyler hatırlanmasa daha iyidir, dedi ses ona. *Bunu bütün insanlardan çok senin anılıyor olman gerekir, zihnindeki boşluk ve onu bir zamanlar dolduran kişi düşünülecek olursa.*

Dalinar sertçe nefesini çekti, sözler canını yakmıştı.

“Berrakbey,” dedi Berrakhanım Kalami arkasından. “İmparator sizin için hazır.”

Dalinar döndü. Urithiru’nun üst katlarında içlerinde bu amfiteatrın da bulunduğu birkaç tane eşi olmayan oda vardı. Yarım ay şeklindeydi, yukarıdaki düz olan kenarında pencereler vardı, sonra aşağıdaki konuşma sahasına doğru alçalarak ilerleyen oturma yerleri. İlginç bir şekilde, her sandalyenin yanında küçük bir kaide vardı. Parlayanlar’ın sprenleri için, demişti Fırtınababa Dalinar’a.

Dalinar ekibine doğru giden basamakları inmeye başladı. Aladar ve kızı May. Parlak yeşil bir havah giyen Navani, en ön sırada ayaklarını öne uzatmış oturuyordu, ayakkabılarını çıkarmıştı. Yazmak için yaşlı Kalami ve tavsiye vermek için Alethkar’daki en keskin politik zihinlerinden biri olan Teshav Khal. Himayesindeki en kıdemli iki kadın da yanına oturmuş, eğer gerekirse araştırma ya da çeviri yapmak için bekliyordlardı.

Küçük bir gruptu, dünyayı değiştirmek için hazırlardı.

“İmparatora selamlarımı gönderin,” diye talimat verdi Dalinar.

Kalami başını sallayarak onaylayıp yazdı. Sonra boğazını temizledi ve sanki kendi kendine yazıyormuş gibi görünen uzakalemin getirdiği cevabı okudu. “Yüce Majesteleri Ch. V. D. Birinci Yanagawn, Makabak İmparatoru, Azir Kralı, Bronz Saray’ın Hükümdarı, Birinci Aqasix, Yaezir’in büyük vekili ve habercisi tarafından selamlanıyoruz.”

“Heybetli bir unvan,” diye belirtti Navani. “Özellikle on beş yaşında bir çocuk için.”

“Ölü bir çocuğu dirilttiği söyleniyor,” dedi Teshav. “Vezirlerini desteğini kazanmasını sağlayan bir mucize. Yerel haberler ise ikisi eski dostumuz Beyazlı Suikastçı tarafından öldürüldükten sonra yeni bir Birinci bulmakta zorlandıkları yönünde. O yüzden vezirler de soyu şaibeli bir oğlanı seçip ilahi bir işaret olduğunu göstermek için birilerinin hayatını kurtarması hakkında bir hikâye uydurmuşlar.”

Dalinar homurdandı. “Hikâyeler uydurmak Azishlere göre bir işe benzemiyor.”

“Beyannamelere imza atacak şahitleri bulabildiğin sürece bir sa-
kınca görmüyorlar,” dedi Navani. “Kalami, bizimle görüştüğü için
Yüce Majestelerine ve emekleri için de çevirmenlerine teşekkür et.”

Kalami yazdı ve sonra da başını kaldırıp odanın ortasında volta at-
maya başlamış olan Dalinar’a baktı. Navani ona katılmak için ayağa
kalktı, ayakkabıları boş vererek çoraplarıyla yürüyordu.

“Yüce Majesteleri,” dedi Dalinar. “Sizinle efsanevi şehir Urithi-
ru’nun tepesinden konuşuyorum. Manzaralar nefes kesici. Sizi beni
burada ziyaret etmeye ve şehri gezmeye davet ediyorum. Yanınızda
uygun gördüğünüz her türlü muhafızı ve maiyeti getirmenizden mut-
luluk duyarız.”

Navani’ye doğru baktı ve o da başını sallayarak onayladı. Hüküm-
darlara nasıl yaklaşacaklarını uzun uzun tartışmışlar ve ısrarsız bir da-
vette karar kılmışlardı. Azir ilkiydi, batının en güçlü ülkesi, en merkezî
ayrıca emniyete alınması en önemli olan Yeminkapısı’nın yuvasıydı.

Cevap zaman alıyordu. Azish hükûmeti zarif bir kaos sayılırdı,
gerçi Gavilar sık sık hayranlığını belirtirdi. Devletin bütün seviyelerini
memur kitleleri dolduruyordu, kadınlar da, erkekler de okuryazardı.
Evlatlar biraz ardentlere benzerdi ama köle değillerdi, Dalinar bunu
garip buluyordu. Azir’de bir insanın elde etmeyi umut edebileceği en
büyük şeref, hükûmetin rahip bakanlarından birisi olmaktı.

Geleneksel olarak Azir’in Birincisi Makabak’ın tamamının impara-
toru olduğunu iddia ederdi, burası yarım düzineden fazla krallık ve
prenslikten oluşan bir bölgeydi. Fiili olarak sadece Azir’in kralıydı
ama Azir’in gölgesi gerçekte çok ama çok uzaklara eriyordu.

Beklerlerken Dalinar Navani’nin yanına gelip durdu, parmakları-
nı omuzlarından birinin üzerine koydu, sonra sırtı ve ensesi boyunca
gezdirdi ve öbür omzuna geldiklerinde orada bıraktı.

Onun yaşında bir adamın bu kadar uçarı hissedebileceğini kim
tahmin edebilirdi ki?

“Majesteleri,” diye geldi cevap en sonunda, Kalami yazıyı okuyor-
du. “Yanlış yönden esen fırtına hakkındaki uyarınız için size teşekkür
ediyoruz. Zamanlı sözleriniz görüldü ve imparatorluğun resmî tarih-
çesine kaydedildi, Azir’in bir dostu olduğunuz tescillendi.”

Kalami başka sözler için bekledi ama uzakalem hareket etmeyi
kesmişti. Sonra yakut yanıp söndü, söyleyeceklerini söyledikleri an-
lamına geliyordu.

“Bu pek bir cevap sayılmaz,” dedi Aladar. “Davetine neden cevap
vermedi, Dalinar?”

“İsminin resmî kayıtlara geçirilmesi Azishler için çok büyük bir şereftir,” dedi Teshav. “Yani size bir iltifatta bulundular.”

“Evet,” dedi Navani. “Ama yaptığımız öneriden kaçınmaya çalışıyorlar. Daha fazla bastır, Dalinar.”

“Kalami, lütfen şöyle yaz,” dedi Dalinar. “Şeref duydum, gerçi tarihçenize geçmemin daha mutlu sebepler nedeniyle olmasını dilerdim. Gelin, sizinle Roshar’ın geleceğini burada tartışalım. Sizinle biz-zat tanışmayı arzu ediyorum.”

Bir cevap için yapabildikleri kadar sabırlı bir şekilde beklediler. En sonunda geldi, Alethçeydi. “Azish tacının sahibi olan biz de yitirilenlerin yasını sizinle birlikte tutuyoruz. Asil kardeşiniz gibi bizim maiyetimizin de çok sevilen üyeleri, Shin canavar tarafından öldürüldü. Bu aramızda bir bağ kuruyor.’ ”

Hepsi bu kadardı.

Navani dilini şaklattı. “Cevap vermeye zorlanmayı reddediyorlar.”

“En azından ne demek istediklerini söyleyebilirlerdi!” diye patladı Dalinar. “Sanki iki farklı konuşma yapıyormuşuz gibi geliyor!”

“Azishler gücendirmekten hoşlanmazlar,” dedi Teshav. “O konuda neredeyse Emuliler kadar kötüdürler, özellikle de yabancılara karşı.”

Dalinar’ın tahminine göre bu sadece Azishlere ait bir özellik değildi. Dünyanın her tarafındaki politikacıların yolu buydu. Bu konuşma şimdiden eskiden, savaş kamplarında oldukları sırada yüceprensleri yanına çekmek için harcadığı çabaları hatırlatmaya başlamıştı. Yarım cevap üzerine yarım cevap, hiç ağırlığı olmayan gönülsüz taahhütler, tamamen içtenmiş gibi numara yaparken bile onunla alay ederek gülen gözler.

Fırtınalar adına. İşte yine buradaydı. Onu dinlemek istemeyen insanları birleştirmeye çalışıyordu. Bu işi becermeye gücü yetmezdi, bu saatten sonra değil.

Benim başka bir yöntemle birleştirdiğim zamanlar vardı, diye düşündü Dalinar. Duman kokusu alıyor, acıyla çığlık atan adamların seslerini duyuyordu. Kardeşine meydan okuyanlara kan ve kül getirişini hatırladı.

O hatıralar son zamanlarda fazlasıyla canlı hâle gelmeye başlamıştı.

“Belki başka bir taktik?” diye önerdi Navani. “Bir davet yerine, yarıdım göndermeyi öner.”

“Yüce Majesteleri,” dedi Dalinar. “Savaş yaklaşıyor, parshmenler-

deki değişimleri şüphesiz ki siz de görmüşsünüzdür. Yokelçiler geri döndü. Bu çatışmada Alethilerin sizin müttefikiniz olduklarını bilmenizi isterim. Bu düşmana karşı koyarken elde ettiğimiz zaferler ve uğradığımız yenilgiler hakkındaki bilgilerimizi paylaşmak isteriz, sizin de aynı şekilde bizimle bilgi alışverişı yapacağınızı umut ediyoruz. Karşımızda yükselen tehlikenin karşısında insanoğlunun tamamının birleşmesi gerek.”

Bir süre sonra cevap geldi: “Bu yeni çağda birbirimize destek olmanın en büyük önemi haiz olacağına katılıyoruz. Bilgi alışverişı yapmaktan mutluluk duyarız. Bu dönüşmüş parshmenler hakkında neler biliyorsunuz?”

“Onlarla Harap Ovalar’da çarpıştık,” dedi Dalinar, bir tür ilerleme kaydedebilmiş olduğu için rahatlamıştı. “Kırmızı gözlü yaratıklardı ve pek çok açıdan Harap Ovalar’da bulduğumuz parshmenlere benziyorlardı, ancak daha tehlikelilerdi. Kâtiplerime sizin için yıllar içinde Parshendilerle savaşırken öğrendiğimiz her şeyi ayrıntılarıyla içeren raporlar hazırlatacağım.”

“Harika,” diye geldi cevap en sonunda. “Bu bilgiler şu andaki çatışmamızda son derecede değerli olacaktır.”

“Şehirlerinizin durumu nedir?” diye sordu Dalinar. “Oradaki parshmenler neler yapıyor? Kontrolsüz yıkımın dışında bir amaçları varmış gibi görünüyorlar mı?”

Gergin şekilde cevap beklediler. şu ana kadar parshmenler hakkında son derece az şey keşfetmeyi başaramışlardı. Yüzbaşı Kaladin uğradığı kasabalardaki kâtipleri kullanarak raporlar gönderiyordu ama neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Şehirler karmaşıya içindeydi ve güvenilir bilgi çok enderdi.

“Neyse ki şehrimiz ayakta,” diye geldi cevap. “Ve düşman artık fiilen saldırmıyor. Saldırganlarla müzakere yapıyoruz.”

“Müzakere mi?” dedi Dalinar şok içinde. Teshav’a doğru döndü, o da başını şaşkınlıkla sallıyordu.

“Lütfen açıklayın, Majesteleri,” dedi Navani. “Yokelçiler sizinle müzakere etmeyi kabul mü ettiler?”

“Evet,” diye geldi cevap. “Karşılıklı sözleşmeler gönderiyoruz. Kabul edilemeyecek şartları olan son derece ayrıntılı talepleri var. Kendimizi toparlamak ve şehrin tahkimatını güçlendirmek için silahlı çatışmayı geciktirebileceğimizi umut ediyoruz.”

“Yazı yazabiliyorlar mı?” diye bastırdı Navani. “Yokelçiler sizlere sözleşme mi gönderiyor?”

“Bizim görebildiğimiz kadarıyla, ortalama parshmenlerin okuma yazması yok,” diye geldi cevap. “Ama bazıları farklı; daha kuvvetliler, garip güçleri var. Öbürleri gibi konuşmuyorlar.”

“Majesteleri,” dedi Dalinar uzakalem masasının yanına gelerek, sanki imparator ve bakanları yazılı kelimelerden konuşmasındaki tutkuyu görebilecekmiş gibi daha ısrarcı bir şekilde konuşuyordu. “Sizinle yüz yüze konuşmam gerekiyor. Daha önce bahsettiğimiz kapıyı kullanarak ben de gelebilirim, onu tekrar çalıştırmamız gerekiyor.”

Sessizlik. O kadar uzun sürmüştü ki Dalinar kendisini dişlerini sıkar, gençliğinde huyu olduğu şekilde Parekılıcı’nı çağırıp çağırıp geri göndermeyi isterken buldu. Kardeşinden kapmıştı.

En sonunda bir cevap geldi. “Size şehrimizdeki bahsettiğiniz cihazın çalışmaz hâlde olduğunu bildirmekten esef duyarız,” diye okudu Kalami. “İnceledik ve uzun zaman önce yok edildiğini öğrendik. Ne biz size gelebileceğiz ne de siz bize. Çok özür dileriz.”

“Bunu şimdi mi söylüyor?” dedi Dalinar. “Fırtınalar adına! Bu öğrendiği anda bize verseydi işimize yarayacak bilgiydi!”

“Yalan,” dedi Navani. “Harap Ovalar’daki Yeminkapısı yüzlerce yıllık fırtına ve krem kaplamasına rağmen çalışıyordu. Azimir’daki şehrin ortasında duran büyük bir kubbe. Büyük Pazar’ın bir abidesi.”

Ya da en azından Navani’nin haritalardan çıkarabildiği buydu. Kholinar’daki kapı saray binasına dâhil edilmişti, Thaylen Şehri’ndeki ise bir tür dinî abideydi. Bunun gibi ihtişamlı bir kalıntı kolay kolay yok edilemezdi.

“Berrakhanım Navani’nin değerlendirmesine ben de katılıyorum,” dedi Teshav. “Sizin ya da ordularınızın gelmesi fikrinden endişe ediyorlar. Bu bir bahane.” Sanki imparator ve bakanları öğretmenlerine itaatsizlik eden şımarık çocuklarmış gibi kaşlarını çattı.

Uzakalem tekrar yazmaya başladı.

“Ne diyor?” dedi Dalinar kaygıyla.

“Bu bir beyanname,” dedi Navani, eğlenmişti. “Yeminkapısı’nın işler durumda olmadığını beyan ediyor, imparatorluk mimarları ve fırtınabekçileri tarafından imzalanmış.” Daha fazla okudu. “Hah, çok güzel yahu. Sadece Azishler bir şeylerin bozuk olduğuna dair *sertifika* isteyeceğimizi düşünebilirdi.”

“Ayrıca özellikle cihazın ‘bir kapı olarak işler durumda olmadığını’ beyan ediyor,” diye ekledi Kalami. “Elbette bir Parlayan gidip çalıştırmadan önce çalışmayacak. Bu beyanname kısaca cihazın çalıştırılmadığı sürece çalışmadığını söylüyor.”

“Şunu yaz, Kalami,” dedi Dalinar. “Majesteleri. Beni bir kere duymazdan geldiniz. Sonucu Dinmez fırtına tarafından oluşturulan yıkım oldu. Lütfen bu sefer dinleyin. Yokelçilerle müzakere edemezsiniz. Birleşmek zorundayız, bilgi paylaşmalı ve Roshar’ı korumalıyız. Hep birlikte.”

Kalami bunları yazdı ve Dalinar elleri masanın üstünde bekledi.

“Müzakereler diyerek hata ettik,” diye okudu Kalami. “Bu bir çeviri hatasıydı. Bilgi paylaşmayı kabul ediyoruz ancak şu anda zamanımız kısıtlı. Tekrar görüşmek için sizinle iletişim kuracağız. Hoşça kalın, Yüce prens Kholin.”

“Ööf!” dedi Dalinar kendini masadan geriye doğru iterek. “Aptallar, sersem! Fırtına kapası açıkgözler ve cehenneme gidesi politikacılar!” Tekme atabileceği bir şeylerin olmasını dileyerek sert adımlarla odada dolaştı. Sonra sinirini zorla kontrol altına aldı.

“Bu benim beklediğimden daha güçlü bir tersleme oldu,” dedi Navani kollarını kavuşturarak. “Berrakhanım Khal?”

“Azishlerle olan tecrübelerime göre en fazla kelimeyi kullanarak en az şeyi söylemek konusunda son derece yeteneklidirler,” dedi Teshav. “Bu onların yüksek seviyeli bakanlarıyla yapılan görüşmelerin olağan dışı bir örneği değil. Cesaretiniz kırılmasın, onlarla herhangi bir yere varmak zaman alacak.”

“O sırada da Roshar yanacak,” dedi Dalinar. “Neden Yokelçilerle müzakere ettiklerine dair iddialarından vazgeçtiler? Düşmanla ittifak kurmayı mı düşünüyorlar?”

“Tahmin etmekte tereddüt ediyorum,” dedi Teshav. “Ama bence niyetli olduklarından daha fazla bilgiyi açık ettiklerine karar verdiler.”

“Azir’e *ihtiyacımız* var,” dedi Dalinar. “Eğer Azir’in desteğini almazsak, Makabak’taki hiç kimse yüzümüze bakmaz, o Yeminkapısı’ndan ise bahsetmeye bile gerek yok...” Masadaki başka bir uzakalem yanıp sönmeye başlarken sesi azalarak durdu.

“Thaylenliler,” dedi Kalami. “Erkenciler.”

“Ertelemek ister misin?” diye sordu Navani.

Dalinar başını sallayarak reddetti. “Hayır, kraliçe tekrar zaman bulana kadar birkaç gün daha beklemeyi kaldıramayız.” Derin bir nefes aldı. Fırtınalar adına, politikacılarla konuşmak zırh içinde yüz mil yol yürümekten daha yorucuydu. “Devam et, Kalami. Sinirimi bastıracağım.”

Navani koltuklardan birine oturdu, gerçi Dalinar ayakta kalmıştı. Pencereleden içeri saf ve parlak ışık doluyordu. Üzerine akarak Da-

linar'ı yıkıyordu. Nefes aldı, neredeyse güneş ışığının tadını alabileceğini hissediyordu. Sadece mum ve fenerlerin cılız ışığıyla aydınlatılan Urithiru'nun dolambaçlı taş koridorlarının içinde çok fazla zaman geçirmişti.

"Majesteleri Kraliçe Berrakhanım Fen Rnamdi, Thaylenah hükümdarı, size yazıyor." diye okudu Kalami. Durakladı. "Berrakbey... bölüğüm için kusura bakmayın ama bu kraliçenin uzakalemi bir katibe yazdırmak yerine kendi eliyle kullandığı anlamına geliyor."

Başka bir kadın olsa bundan gözü korkmuş olabilirdi. Kalami içinde bu sadece pek çok dipnottan bir diğerydi ve Dalinar'ın sözlerini aktarmak için kalemi hazırlamadan önce sayfanın aşağısına ekledi.

"Majesteleri," dedi Dalinar ellerini arkasında kavuşturarak ve sandalyelerin ortasındaki sahnede volta atmaya başladı. *Daha iyisini yap. Onları birleştir.* "Size Parlayan Şövalyeler'in kutsal şehri Urithiru'dan selamlar gönderiyor ve en naçizane davetimizi sunuyorum. Bu kule gerçekten de görmeye değer bir manzara, sadece iktidar sahibi bir hükümdarın şanına denk olabilir. Bu güzelliği görmeniz için size sunmaktan şeref duyarım."

Uzakalem hızlıca bir cevap karaladı. Kraliçe Fen doğrudan Alethece yazıyordu. "Kholin," diye okudu Kalami. "Chul boku satmayı bırak. Ne istiyorsun?"

"Ondan her zaman hoşlanmışımdır," diye belirtti Navani.

"Samimiyim, Majesteleri," dedi Dalinar. "Tek arzum ikimizin yüz yüze görüşmesi ve sizinle konuşmak ve keşfettiğimiz şeyleri size göstermek. Etrafımızdaki dünya değişiyor."

"Aa, öyle mi?" diye geldi cevap. "Seni bu inanılmaz sonuca ulaştıran ne oldu? Kölelerimizin bir anda Yokelçilere dönüşmesi miydi yoksa şehirlerimizi yerle bir eden *ters yönde esen*, bunu diğer her şeyden iki kat daha büyük yazdı Berrakbey, fırtına mı?"

Aladar boğazını temizledi. "Majesteleri kötü bir gün geçiriyormuş gibi görünüyor."

"Bize hakaret ediyor," dedi Navani. "Fen için bu aslında iyi bir gün anlamına gelir."

"Onunla karşılaştığım çok az sayıdaki seferde son derece kibar dı," dedi Dalinar kaşlarını çatarak.

"O zamanlar kraliçe gibi davranmalıydı," dedi Navani. "Seninle doğrudan konuşmasını sağladın. Bu iyiye işaret, bana güven."

"Majesteleri, lütfen bana parshmenlerinizden bahsedin," dedi Dalinar. "Dönüşüm onların da üzerine geldi mi?"

“Evet,” diye cevap yazdı kraliçe. “Fırtına kapası yaratıklar en iyi gemilerimizi çaldı; limandaki tek yelkenli şalopalara kadar neredeyse her şeye binip basıp gittiler.”

“Yokelçiler... denize mi açıldı?” diye sordu Dalinar bir kere daha şok olarak. “Teyit edin. Saldırmadılar mı?”

“Birkaç itişme oldu,” diye yazdı Fen. “Ama neredeyse herkes fırtınanın etkileriyle uğraşmakla meşguldü. Biz işleri az biraz düzene koyana kadar onlar kraliyet savaş gemilerinden özel ticaret araçlarına kadar her şeyden oluşmuş dev bir filo hâlinde ufukta kayboluyorlardı.”

Dalinar derin bir nefes aldı. *Yokelçiler hakkında bildiğimizi düşündüğümüz şeylerin yarısı bile tutmuyor.* “Majesteleri,” diye devam etti. “O fırtınanın gelmek üzere olduğu hakkında sizi uyardığımızı hatırlıyor olabilirsiniz.”

“Sana inanmıştım,” dedi Fen. “Özellikle Yeni Natanan’dan bunu teyit eden haberler aldıktan sonra. Hazırlanmaya çalıştık ama bir ülke dört bin yıllık geleneklerini ha deyince tersine çeviremez. Thaylen Şehri altüst oldu, Kholin. Fırtına su kanallarımızı, kanalizasyon sistemlerimizi ve limanlarımızı paramparça etti, dış pazar alanının tamamını dümdüz etti! Bütün sarnıçlarımızı tamir etmemiz, binalarımızı fırtınalara dayanacakları şekilde takviye etmemiz ve şehri en baştan inşa etmemiz gerekiyor; hepsini de fırtına kapası Gözyaşları’nın ortasında hiçbir parshmen işçimiz olmadan yapmak zorundayız. Benim manzara seyredecek vaktim yok.”

“Zaman kaybı olmayacak, Majesteleri,” dedi Dalinar. “Sorunlarınızın farkındayım ve her ne kadar acil olsalar da Yokelçileri görmezden gelemeyiz. Ben bu tehlikeyle savaşmak için büyük bir krallar toplantısı yapmaya niyetliyim.”

“Başkanlığını yapan da sen olacaksın,” diye yazdı Fen cevap olarak. “Elbette.”

“Urithiru bir buluşma için doğal yer,” dedi Dalinar. “Majesteleri, Parlayan Şövalyeler geri döndü; tekrar ediyoruz onların kadim yeminlerini ve doğanın Dalgalarını kendimize bağlıyoruz. Eğer sizin Yeminkapı’nızı çalışır hâle getirebilirsek, bir günde buraya gelebilir ve aynı akşam şehrinizin ihtiyaçlarıyla ilgilenmek için geri dönmüş olabilirsiniz.”

Navani bu taktiği başını sallayarak onaylıyordu, gerçi Aladar düşünceli görünerek kollarını kavuşturmuştu.

“Ne oldu?” diye sordu Dalinar ona Kalami yazarken.

“Onların Yeminkapısı’nı çalıştırmak için bir Parlayan’ın şehirlerine gitmesi gerekiyor, değil mi?” diye sordu Aladar.

“Evet,” dedi Navani. “Bu taraftan bir Parlayan’ın kapının kilidini açması gerek, ki bunu istediğimiz anda yapabiliriz, sonra da birinin hedef şehre ulaşip oradaki kilidi de açması lazım. Bu olduktan sonra, bir Parlayan iki taraftan da aktarımı sağlayabilir.”

“O zaman elimizde Thaylen Şehri’ne ulaşabilmesi teorik olarak bile mümkün olan tek kişi Rüzgârkoşucu,” dedi Aladar. “Ama ya onun buraya geri dönmesi aylar sürerse? Ya düşman tarafından yakalanacak olursa? Verdiğimiz sözü tutmayı başaramayacak mıyız Dalinar?”

Rahatsızlık verici bir sorundu ama Dalinar buna bir cevabının olabileceğini düşünüyordu. Şu an için gizli tutmaya karar verdiği bir silahı vardı. Yeminkapıları’nı açmak için bir Parlayan’ın Parekılıcı kadar işe yaraması mümkün olabilirdi ve birilerinin Thaylen Şehri’ne uçarak ulaşmasını da sağlayabilirdi.

Şu an için bunun bir önemi yoktu. Dalinar’ın ilk önce uzakalemin öbür tarafında dinlemeye istekli bir kulağa ihtiyacı vardı.

Fen’in cevabı geldi. “Tüccarlarımın bu Yeminkapıları konusunda meraklı olduklarını itiraf edeceğim. Onlarla ilgili efsanelerimiz burada da var, en Tutkulu olanın dünyaların kapısını tekrar açabileceğini söylüyorlar. Sanırım Thaylenah’daki her kız bunu yapmayı hayal etmiştir.”

“Tutkular,” dedi Navani dudakları aşağı doğru kıvrılarak. Thaylenlilerin yarı dinsel, putperest bir inançları vardı ve bu her zaman onlarla uğraşmanın ilginç bir tarafı olurdu. Bir an Elçiler’e şükreder, bir an sonra Tutkular’dan bahsederlerdi.

Eh, Dalinar’ın kimseyi inançları olağan dışı olduğu için suçlayacak hâli yoktu.

“Eğer bana bu Yeminkapıları hakkında bildiğin şeyleri göndermeyi düşünüyorsan, eh, bu kulağa harika geliyor,” diye devam etti Fen. “Ama krallar arasında büyük bir toplantıyla filan ilgilenmiyorum. Sen bana ne karar verdiğinizi haber verirsin, çünkü ben burada harıl harıl şehrimi geri inşa etmeye çalışmakla meşgul olacağım.”

“Eh, en azından sonunda dürüst bir cevap alabildik,” dedi Aladar.

“Ben bunun dürüstlük olduğundan emin değilim,” dedi Dalinar. Çenesini ovuşturarak düşündü. Bu kadınla sadece birkaç kere karşılaşmıştı ama cevaplarında bir *yanlıklık* varmış gibi geliyordu.

“Katılıyorum, Berrakbey,” dedi Teshav. “Bence her Thaylen gelip

bir hükümdarlar toplantısında iş çevirme fırsatının üzerine atlardı, sadece onlardan ticaret anlaşması koparmanın bir yolunu bulmak için olsa bile. Kesinlikle bir şeyler saklıyor.”

“Asker öner,” dedi Navani. “İnşaatlara yardım etmek için.”

“Majesteleri,” dedi Dalinar. “Kayıplarınızı duyduğum için son derece kederlendim. Burada şu anda görevi olmayan çok sayıda askerim var. Şehrinizin inşasına yardım etmeleri için bir tabur göndermekten mutluluk duyarım.”

Cevabın gelmesi uzun sürmüştü. “Alethi askerlerinin taşlarımıza ayak basması önerisi hakkında ne düşüneneğimden emin değilim, iyi niyetli olsa da, olmasa da.”

Aladar homurdandı. “İşgalden mi çekiniyor? Herkes Alethilerin gemilerle arasının olmadığını bilir.”

“Gemilerle gelmemizden çekinmiyor,” dedi Dalinar. “Bir Alethi ordusunun bir anda şehrinin ortasında yoktan var olmasından çekinmiyor.”

Son derece mantıklı bir çekinceydi. Eğer Dalinar meyilli olsaydı, şehrin Yeminkapısı’nı gizlice açması için bir Rüzgârkoşucu gönderebilir ve doğrudan düşman hatlarının gerisinde belirecek emsali görülmemiş bir saldırıyla şehri işgal edebilirdi.

Kullara değil, müttefiklere ihtiyacı vardı, o yüzden bunu yapmayacaktı; en azından potansiyel olarak dost bir şehre karşı. Ancak Kholinar başka bir hikâyeydi. Hâlâ Alethi başkentinde neler olduğu hakkında güvenilir haber yoktu. Ama eğer ayaklanmalar devam ediyorsa, Dalinar orduları içeri sokarak düzeni sağlamanın bir yolu olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Şu an için ise Kraliçe Fen’e odaklanması gerekiyordu. “Majesteleri,” dedi Kalami’ye yazması için başını sallayarak. “Lütfen benim asker önerimi bir düşünün. Ve bunu yaparken, halkınızın arasında yeni çıkan Parlayan Şövalyeler var mı diye araştırmaya başlamanızı önerebilir miyim? Yeminkapıları’nı çalıştırmamanın anahtarı onlar.

“Bizim Harap Ovalar yakınlarında ortaya çıkmış olan bir dizi Parlayanımız var. Uygun adayları aramaya başlamış gibi görünen belli sprenlerle bir etkileşimin sonucunda oluşuyorlar. Bu durumun bütün dünyada geçerli olduğunu varsaymaktan başka bir şey yapamıyorum. Şehrinizin halkı arasında şimdiden yeminleri etmiş birilerinin olması son derece mümkün.”

“Oldukça önemli bir bilgi veriyorsun Dalinar,” diye belirtti Aladar.

“Bir tohum ekiyorum Aladar,” dedi Dalinar. “Ve bunu bulabildiğim

her tepenin üstüne ekeceğim, sahibi kim olursa olsun. Birleşmiş bir insanlık olarak savaşmak zorundayız.”

“Buna itiraz etmiyorum,” dedi Aladar ayağa kalkarak ve gerindi. “Ama Parlayanlar konusundaki bilgilerin bir pazarlık kozu, belki insanları sana çekebilecek, onları seninle *birlikte* çalışmaya zorlayabilecek olan bir koz. Eğer çok fazla yayarsan, Roshar üzerindeki her büyük şehirde başka bir Parlayan Şövalyeler ‘karargâhı’ ile karşı karşıya kalabilirsin. Birlikte çalışmak yerine, şövalye toplamak için rekabet etmen gerekir.”

Ne yazık ki Aladar haklıydı. Dalinar bilgiyi pazarlık kozuna dönüştürmekten nefret ediyordu ama ya yüceprenslerle olan müzakerelelerinde her zaman başarısızlığa uğramasının sebebi de buyusa? Dalinar dürüst, açık olmak istiyor ve taşlar nasıl düşerse öyle oynamak istiyordu. Ama oyunda daha iyi olan ve kuralları bozmaya da itirazı olmayan birileri her zaman Dalinar’ın bıraktığı taşları havada kapıp kendi istediği şekilde diziyormuş gibi görünüyordu.

“Ve,” dedi hızla Kalami’ye eklemesi için. “Kendi Parlayanlarımızı da sizin bulacaklarınızı eğitmeleri, sonra da Urithiru’nun sistemi ve kardeşliğine dâhil etmeleri için göndermekten mutluluk duyarız.”

Kalami bunu ekledi, sonra bitirdiklerine ve cevap beklediklerine işaret edecek şekilde uzakalemi döndürdü.

“Bunu düşüneceğiz,” diye okudu Kalami uzakalem sayfanın üzerini karalamaya başladığı zaman. “Thaylenah tacı, halkımız için olan ilginizden dolayı size teşekkür ediyor ve asker gönderme teklifiniz üzerinde sonraki bir tarihte ayrıca müzakere etmeyi düşünüyor. Geride kalan kotlarımızdan birkaçını kaçan parshmenlerin izini sürmeleri için gönderdik ve keşfettiklerimiz hakkında sizi bilgilendireceğiz. Tekrar görüşünceye dek, Yüceprens.”

“Hay fırtınalar,” dedi Navani. “Kraliçe rolüne geri döndü. Onu kaybettik.”

Dalinar yanındaki sandalyeye oturdu ve uzun bir iç çekmeyle nefesini bıraktı.

“Dalinar...” dedi Navani.

“Ben iyiyim, Navani,” diye cevap verdi. “İlk denememde iş birliği teklifime kendilerini adamalarını bekleyemem. Ancak denemeye devam etmek zorundayız.”

Sözleri hislerinden daha iyimserdi. Bu insanlarla uzakalem üzerinde değil de, yüz yüze konuşabilmeyi diledi.

Ondan sonra Yezier prensesiyle konuştular, ardından da Tashikk

prensiyle. Onların Yeminkapıları yoktu ve Dalinar'ın planı için daha az önem taşıyorlardı ama en azından onlarla iletişim yollarını açmak istiyordu.

İkisi de ona belirsiz cevaplardan başka bir şey vermediler. Azishlerin imparatorundan onay alamadığı sürece, daha küçük Makabak krallıklarından destek göremeyecekti. Belki Emuliler ya da Tukariler onu dinlerdi ama uzun geçmişli düşmanlıkları düşünüldüğünde, o ikisinden sadece birini yanına alabilirdi.

Son görüşmeden sonra Aladar ve kızı müsaade istediler, Dalinar gerindi, yıprandığını hissediyordu. Ve işi bitmemişti. İri'nin hükümdarlarıyla da görüşmesi gerekecekti, garip bir şekilde üç hükümdar vardı. Rall Elorim'deki Yeminkapısı onların ülkesindeydi, onları önemli kılıyordu ve yakınlardaki bir diğer Yeminkapısı'nın olduğu Rira üzerinde de nüfuzları vardı.

Bunun ötesinde, elbette ki uğraşılacak Shinler vardı. Onlar uzakalem kullanmaktan nefret ediyordu, o yüzden Navani onları haber taşımayı kabul eden Thaylen bir tüccar üzerinden dürtüklemişti.

Gerinirken Dalinar'ın omzu itiraz etti. Orta yaşın bir suikastçı gibi olduğunu keşfetmişti; sessizdi, arkasından gizlice geliyordu. Çoğu zaman hayatına her zaman olduğu gibi devam ediyordu, ta ki bir anda beklenmedik bir ağrı ya da acı uyarana kadar. Bir zamanlar olduğu delikanlı değildi.

Bunun için Yaradan'a şükürler olsun, diye düşündü öylesine, dünyanın çeşitli yerlerindeki uzakalem istasyonlarından gelen bilgi raporlarını gözden geçirmek isteyen Navani'ye veda etti. Aladar'ın kızı ve kâtipler onun için raporları yığınlar hâlinde topluyordu.

Muhafızlarının birkaç tanesini topladı, diğerlerini yardıma ihtiyacı olursa diye Navani'ye bırakıyordu ve basamakları tırmanarak odanın yukarıdaki çıkışına doğru gitti. Kapının hemen dışında sanki ateşin sıcaklığından kovalanmış bir baltatazısı gibi duran Elhokar vardı.

"Majesteleri?" dedi Dalinar irkilerek. "Toplantıya gelebilmenize çok memnun oldum. Daha iyi hissediyor musunuz?"

"Neden seni reddediyorlar, amca?" diye sordu Elhokar sorusunu duymazdan gelerek. "Tahtlarını ellerinden almaya çalışacağını düşünüyor olabilirler mi?"

Dalinar sertçe nefesini çekti ve muhafızları da yakınlarda oldukları için utanmışlar gibi göründü. Geriye çekilerek Dalinar ve krala mahremiyet verdiler.

"Elhokar..." dedi Dalinar.

“Büyük ihtimalle bunu hıncımdan söylediğimi düşünüyorsunuzdur,” dedi kral başını odadan içeri uzatıp annesini görerek, sonra tekrar Dalinar’a baktı. “Değil. Sen benden daha *iyisin*. Daha iyi bir asker, daha iyi bir insan ve kesinlikle de daha iyi bir kral.”

“Kendi hakkını yiyorsun, Elhokar. Senin...”

“Öf, basmakalıp lafları bırak, Dalinar. Hayatında bir kere olsun bana karşı *dürüst* ol.”

“Olmadığımı mı düşünüyorsun?”

Elhokar elini kaldırdı ve hafifçe kendi göğsünü ovuşturdu. “Belki olmuştur, arada bir. Belki de buradaki yalancı benimdir; kendi kendime bunu yapabileceğimi, babamın olduğu adamın çeyreği kadar olabileceğimi söylüyorumdur. Hayır, lafımı kesme Dalinar. Bırak diyeceğimi diyeyim. Yokelçiler? Mucizelerle dolu antik şehirler? *Issızlıklar*?” Elhokar başını iki yana salladı. “Belki... belki iyi bir kralımdır. Olağanüstü değil ama başarısızlık abidesi de değil. Ama bu olayların karşısında, dünyanın iyiden daha iyisine ihtiyacı var.”

Sözlerinde bir kadercilik varmış gibi görünüyordu ve bu Dalinar’ın içinin endişeyle ürpermesine neden oldu. “Elhokar, ne diyorsun?”

Elhokar odadan içeriye yürüdü ve koltuk sıralarının aşağısındaki lere seslendi. “Anne, Berrakhanım Teshav, benim için bir şeye şahit olur musunuz?”

Fırtınalar adına, hayır, diye düşündü Dalinar Elhokar’ın ardından aceleyle giderken. “Bunu yapma, oğlum.”

“Hepimiz hareketlerimizin sonuçlarını kabul etmeliyiz amca,” dedi Elhokar. “Ben bunu çok yavaş öğreniyordum çünkü kafam taş kadar sert olabiliyor.”

“Ama...”

“Amca, ben senin kralın mıyım?” diye sorguladı Elhokar.

“Evet.”

“Olmamalıyım.” Diz çöktü, yukarıya çıkmakta olan Navani merdivenlerin dörtte üçlük mesafesinde şok olarak durdu. “Dalinar Kholin,” dedi Elhokar yüksek bir sesle. “Şimdi sana yemin ediyorum. Prensler ve yüceprensler var. Krallar ve yücekrallar neden olmasın? Şahitler önünde seni hükümdarım olarak kabul etmeye yemin ediyorum. Alethkar bana neyse, ben de sana oyum.”

Dalinar nefesini bırakarak Navani’nin dehşete düşmüş yüzüne baktı, sonra da yerde bir tebaası olarak diz çökmüş duran yeğenine.

“Bunu sen *istedin* amca,” dedi Elhokar. “Tam olarak sözleriyle olmayabilir ama gidebileceğimiz tek yer burasıydı. O görülere gü-

venmeye karar verdiğin andan beri yavaş yavaş komutayı kendi eline aldın.”

“Seni de dâhil etmeye çalıştım,” dedi Dalinar. Aptalca, boş sözlerdi. Bundan daha iyisini yapmalıydı. “Haklısın Elhokar. Üzgünüm.”

“Öyle misin?” diye sordu Elhokar. “Gerçekten öyle mi?”

“Çektiğin acı için üzgünüm,” dedi Dalinar. “Bu işi daha düzgün beceremediğim için üzgünüm. Bunun... bunun böyle olması gerektiği için üzgünüm. Bu yemini etmeden önce, bana ne anlama gelmesini beklediğini söyler misin?”

“Sözleri zaten söyledim,” dedi Elhokar yüzü kızarmaya başlayarak. “Şahitlerin önünde. İş bitti. Artık...”

“Kalk lütfen,” dedi Dalinar onu kolundan tutup çekerek ayağa kaldırırken. “Abartmana gerek yok. Bu yemini gerçekten etmek istiyor-san kabul edeceğim. Ama bir odaya girip birkaç kelime bağırınca bunun yasal bağlayıcılığı olan bir sözleşme olduğunu sanmayalım.”

Elhokar kolunu çekerek kurtardı ve ovuşturdu. “Tahttan şerefimle inmeme bile izin vermiyor.”

“Tahttan filan inmiyorsun,” dedi Navani onlara katılarak. Ağzı açık durmuş izleyen muhafızlara doğru şiddetli bir bakış attı ve Navani’nin karşısında renkleri attı. Sanki, *Bu konuda tek bir kelime etmek yok*, di-yormuş gibi parmağını salladı. “Elhokar, amcanı kendinden yukarıdaki bir konuma itmeye çalışıyorsun. Sormakta haklı. Bunun Alethkar için anlamı ne olacak?”

“Ee...” Elhokar yutkundu. “Konumunu varisine bırakmalı. Dalinar ne de olsa başka bir yerin kralı. Dalinar, Urithiru Yücekralı ya da belki de Harap Ovalar.” Daha dik durdu, daha emin bir şekilde konuşuyordu. “Dalinar benim ülkemin doğrudan yönetimine karışmamalı. Bana emir verebilir ama bunların nasıl yerine getirileceğine *ben* karar vereceğim.”

“Mantıklı görünüyor,” dedi Navani Dalinar’a doğru bir bakış atarak.

Mantıklı ama iç burkucuydu. Uğruna savaştığı; acı, kan ve ter ile inşa ettiği krallık şimdi onu reddediyordu.

Benim ülkem artık burası, diye düşündü Dalinar. *Bu soğuksprenleriyle kaplı kule.* “Bu koşulları kabul edebilirim, gerçi zaman zaman yüceprenlerine emir vermem gerekebilir.”

“Senin arazinde oldukları sürece onları senin emrin altında kabul ediyorum,” dedi Elhokar sesinde bir inatçılık iziyle. “Urithiru’yu ya da Harap Ovalar’ı ziyaret ettikleri zamanlarda, ne istersen emret. Benim krallığıma geri döndükleri zaman, bana gelmen gerekiyor.” Dalinar’a

doğru baktı, sonra bir an sanki taleplerde bulunmaktan utanırmış gibi gözlerini yere indirdi.

“Pekâlâ,” dedi Dalinar. “Gerçi resmî olarak değişikliği yapmadan önce bunu kâtiplerle yazıya dökmeliyiz. Ve fazla ileri gitmeden önce, senin yöneteceğin bir Alethkar’ın hâlâ var olacağından emin olmamız gerekiyor.”

“Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Amca, kuvvetlerimizin başında Alethkar’a gidip vatanımızı tekrar ele geçirmek istiyorum. Kholinar’da yanlış bir şeyler var. Bu ayaklanmalardan ya da karımın davranışlarından fazlası olmalı. Uzakalemlerin çalışmamasının bir nedeni olmalı. Düşman şehirde bir şeyler yapıyor. Bunu durdurmak ve krallığı kurtarmak için bir ordu götüreceğim.”

Elhokar ordunun başına mı geçecekti? Dalinar kendisini bir kuvvete komuta ederken hayal etmişti, Yokelçi saflarını yarıp geçiyor, Alethkar’dan sürüp atıyor ve düzeni sağlamak için Kholinar’a yürüyordu.

Gerçi işin doğrusu, böyle bir harekâtı ikisinin de komuta etmesi mantıklı değildi. “Elhokar,” dedi Dalinar öne doğru eğilerek. “Bir şey düşünüyordum. Yeminkapısı *sarayla bütün*. Alethkar’a kadar bütün yolu orduyla yürümemizin gereği yok. Tek yapmamız gereken şey o aleti tekrar çalıştırmak! Bir kere açıldığı zaman kuvvetlerimizi doğru-
dan şehrin içine gönderip sarayı emniyete alabilir ve düzeni sağlayıp Yokelçileri püskürtebiliriz.”

“Şehrin içine girmek mi?” dedi Elhokar. “Amca, zaten orduya bu yüzden ihtiyacımız var.”

“Hayır,” dedi Dalinar. “Küçük bir grup Kholinar’a bir ordudan çok daha hızla ulaşabilir. Yanlarında bir Parlayan olduğu sürece içeri gizlice girebilir, Yeminkapısı’nı çalıştırabilir ve geri kalanlarımız için yolu açabilirler.”

Elhokar’ın kulakları dikildi. “Evet! Ben yaparım amca. Ben yanıma bir ekip alıp evimizi geri alacağım. Aesudan orada; eğer ayaklanmalar devam ediyorsa, onlara karşı mücadele ediyordur.”

Kesilmelerinden önce raporların Dalinar’a işaret ettiği şey bu değildi. Hatta aksine, ayaklanmaların *sebebi* kraliçeydi. Ve Dalinar kesinlikle bu göreve Elhokar’ın kendisini göndermeyi planlamamıştı.

Sonuçlar. Oğlan her zaman olduğu gibi hevesliydi. Dahası, Elhokar suikastçıların elinde neredeyse ölmesinden sonra bir şeyler öğrenmiş gibi görünüyordu. Artık son yıllarda hiç olmadığı kadar alçak gönüllüydü.

“Onları kurtaranın kralları olması uygun olur,” dedi Dalinar. “İhtiyacın olan ne kaynak varsa eline geçmesini sağlayacağım, Elhokar.”

Elhokar’ın etrafında parlayan şanspreni küreleri belirdi. Onlara sırttı. “Bunları sadece senin etrafında olduğum zamanlar görüyordum gibi görünüyor, amca. Her ne kadar bunun için sana güvenmem gerekse de, güvenmiyorum. Elinden gelenin en iyisini yapan bir adam güvenmek zor. Bunu yapacağım. Alethkar’ı kurtaracağım. Parlayanlarından birine ihtiyacım olacak. Tercihen kahraman olana.”

“Kahraman olan mı?”

“Köprücüye,” dedi Elhokar. “Asker olan. Onun da benimle gelmesi lazım ki eğer ben işin içine edip batırırsam şehri kurtaracak birileri olsun.”

Dalinar gözlerini kırıştırdı. “Bu çok... ee...”

“Son zamanlarda düşünmek için bol bol zamanım oldu amca,” dedi Elhokar. “Yaradan beni korudu, hem de salaklığıma rağmen. Köprücüyü de yanımda götürcek ve onu izleyeceğim. Onun neden bu kadar özel olduğunu çözeceğim. Bana da kendisi gibi olmayı öğretilir mi, bakacağım. Ve eğer başarısız olursam...” Omzunu silkti. “Eh, Alethkar her hâlükârda emin ellerde olacak, değil mi?”

Dalinar sersemlemiş hâlde başını salladı.

“Plan yapmam gerek,” dedi Elhokar. “Yaralarım daha yeni iyileşti. Ama zaten kahraman geri dönene kadar gidemem. Beni ve seçtiğim ekibimi şehre kadar uçurabilir mi? En hızlı yol kesinlikle bu olur. Kholinar’dan alabildiğimiz her raporu isteyeceğim ve Yeminkapısı cihazını bizzat incelemem de gerekecek. Evet, bunu şehirdekiyle kıyaslayan çizimler de yaptıracağım. Ve...” Yüzü sevinçle parladı. “Teşekkür ederim, amca. Bana az da olsa inandığın için teşekkür ederim.”

Dalinar ona başını salladı ve Elhokar gitti, adımlarında bir canlılık vardı. Dalinar içini çekti, bu konuşmadan sonra ne yapacağını bilememiş gibi hissediyordu. Parlayanlar için olan koltuklardan bir tanesine çökerken Navani de küçük bir spren için olan kaidenin yanında durdu.

Bir yanında Dalinar’a istemediği bir sadakat yeminini eden bir kral vardı. Öbür yanıdaysa en mantıklı önerilerini bile dinlemeyen hükümdarlar grubu. Fırtınalar adına.

“Berrakbey?” dedi Kalami. “Berrakbey!”

Ayağa fırladı ve Navani de hızla döndü. Kalami yazmaya başlamış olan uzakalemlerden bir tanesini izliyordu. Şimdi ne olmuştu? Bu defa hangi kötü haber geliyordu?

“Majesteleri,” diye okudu Kalami sayfadan. “Teklifinizi cömertçe ve önerinizi de bilgece buluyorum. Sizin Yeminkapısı dediğiniz cihazın yerini bulduk. Halkımdan bir kişi öne çıktı ve şaşırtıcı bir şekilde Parlayan olduğunu iddia ediyor. Spreni onu benimle konuşmaya yönlendirmiş, cihazı denemek için onun Parekılıcı’nı kullanmayı planlıyoruz.

“Eğer işe yararsa bütün hızımla size geleceğim. Üzerimize çöken kötülüğün karşısında birilerinin direnişi örgütlemeye çalışması iyi bir şey. Roshar’ın halkları tartışmalarını bir kenara bırakmalı, kutsal şehir Urithiru’nun tekrar keşfi, bana göre size Yaradan’ın yön verdiği- nin kanıtı. Sizinle görüşme yapmayı ve bu diyarların korunması için ortak bir harekâta kuvvetlerimi sizinkilere katmayı hevesle bekliyorum.” Başını kaldırarak Dalinar’a baktı, hayret içindeydi. “Jah Keved ve Kharbranth Kralı Taravangian’dan geliyor.”

Taravangian mı? Dalinar onun bu kadar hızla cevap vermesini beklememişti. Biraz basit de olsa kibar bir adam olduğu söylenirdi. Bir yönetim konseyinin yardımıyla küçük bir şehir devletini yönetmek için mükemmeldi. Jah Keved’in tahtına onun çıkması, büyük ölçüde krallığı rakiplerinden hiçbirinin evlerine bırakmak istemeyen eski kralın inadına yaptığı bir hareket kabul ediliyordu.

Sözleri yine de Dalinar’ın içini ısıtmıştı. Birileri onu dinlemişti. Birileri ona katılmaya gönüllüydü. Yaradan *kutsasın* o adamı.

Eğer Dalinar diğer her yerde başarısız olsa bile, en azından yanında Kral Taravangian olacaktı.

Sadece bu sözleri okumanızı ya da dinlemenizi istiyorum.

—Oathbringer, ön söz

Shallan nefesini bırakarak Fırtınaşığı'nı saldı ve bir adım atarak içine girdi, etrafını sarmasını, onu dönüştürmesini hissetti.

Ona balkonu olan bir oda sözü verdiği için isteği üzerine Urithiru'nun Sebarial'a ait olan kısmına taşınmıştı. Temiz hava ve dağ zirvelerinin bir manzarası. Eğer Shallan bu binanın gölgeli derinliklerinden tamamen kurtulamayacaksa o zaman en azından kıyısında olan bir yuvası olabilirdi.

Saçını çekiştirdi, siyaha döndüğünü gördüğü için memnun olmuştu. Peçe'ye dönüşmüştü, bu epey bir süredir üzerinde çalıştığı bir kılıktı.

Nasırlı ve işe alışkın görünen elleri kaldırdı, eminelni bile öyleydi. Peçe erkek gibi olduğundan değil. Tırnaklarını törpüler ve güzel giyinmekten hoşlanırdı, saçlarını da tarardı. Sadece boş işler için zamanı yoktu. Güzel, sağlam bir ceket ve pantolon, Peçe'ye dalgalı bir havahtan daha uygundu. Ve özellikle de eminelni engelleyen uzatılmış bir kol yeniyle uğraşacak hâli *yoktu*. Eldiven giyiyordu işte, daha ne?

Şu anda üzerinde geceliği vardı, daha sonra gizlice Urithiru'nun koridorlarına çıkmaya hazır olduğu zaman üstünü değiştirecekti. İlk önce biraz pratiğe ihtiyacı vardı. Her ne kadar diğer herkes tutumlu-

luk yaparken Fırtınasığı kullandığı için kendini kötü hissetse de, Dalinar ona güçlerini kullanarak antrenman yapmasını söylemişti.

Peçe'nin kendine güvenli ve güçlü adımlarına geçerek odasının içinde dolaştı, hiçbir zaman hanım hanımcık değildi. Yürürken Peçe'nin kafasına bir kitap yerleştirip dengede durmasını beklemek bir hayaldi ancak sizi bir yumrukla yere yıktıktan sonra, yüzünüzün üzerinde dengede duracak bir kitap yerleştirmesini bekleyebilirdiniz rahatlıkla.

Birkaç kere odayı turlayarak pencereden gelen akşam ışığı huzmesinin içinden geçti. Odası duvarlardaki parlak dairesel katman desenleriyle süslenmişti. Taşlar elle dokunulduğu zaman pürüzsüzdü ve bir bıçakla da çizilemiyordu.

Fazla bir mobilya yoktu, gerçi savaş kamplarına gönderilen en son mal toplayıcıların Sebarial'a Shallan'ın el koyabileceği bir şeylerle geri döneceğini umut ediyordu. Şu an için birkaç battaniye ve tek bir tabureyle idare ediyordu, çok şükür ki bir de el aynası vardı. Bunu duvardaki resim asmak için olduğunu düşündüğü taş bir çukıntıya bağlamıştı.

Aynada yüzünü kontrol etti. Çizimlerini tekrar gözden geçirmeden bir an içinde Peçe'ye dönüşebileceği bir noktaya ulaşmak istiyordu. Yüz hatlarını eliyle yokladı ama elbette ki daha açılı burun ve geniş alın Işıkörü'nün bir sonucu olduğu için onlara dokunamıyordu.

Kaşlarını çattığı zaman Peçe'nin yüzü hareketi kusursuz bir şekilde taklit etti. "İçecek bir şeyler, lütfen," dedi. Hayır, daha sertçe. "İçecek ver." Fazla mı sert oldu?

"Mmm," dedi Desen. "Sesi değiştirmek çok işe yarıyor."

"Teşekkürler. Sesler üzerinde çalışıyordum." Peçe'nin sesi Shallan'inkinden daha kalın, daha sertti. Sesleri değiştirme konusunda ne kadar ileriye gidebileceğini merak etmeye başlamıştı.

Şu an için illüzyonun dudaklarını tam tuttuğundan emin değildi. Çizim malzemelerine doğru sallana sallana yürüdü ve eskiz defterini açıp Sebarial ve Palona'yla akşam yemeğine gitmek yerine yaptığı Peçe çizimlerini aradı.

Eskiz defterinin ilk sayfası geçen gün geçtiği dönen katmanların olduğu koridordu: Deliliğin çizgileri karanlığa doğru sarmallanarak gidiyordu. Sonraki sayfayı çevirdi, kulenin yeni yeni kurulmaya başlamış pazar yerlerinden bir tanesinin resmiydi. Binlerce tüccar, çamaşırı kadın, fahişe, tavernacı ve her türden zanaatkar Urithiru'ya yerleşiyorlardı. Tam olarak kaç tane olduklarını Shallan gayet iyi biliyordu; hepsini Yeminkapısı'ndan getiren kendisiydi.

Çizimde, pazar mağarasının üst kısımları çadırların arasında elle-
rindeki kırılğan ışıklarla koşuşturan minicik silüetlerin üzerinde dağ
gibi yükseliyordu. Bir sonraki karanlığa doğru giden diğer bir tüneldi.
Ve sonraki de. Sonra katmanların büyüleyici bir şekilde birbirlerinin
etrafında dolandığı bir oda. Shalla bu kadar çok çizdiğini fark etme-
mişti. Peçe'nin çizimlerini bulmadan önce yirmi sayfa çevirdi.

Evet, dudakları doğruydı. Ancak bedeni yanlıştı. Peçe'nin vücu-
dunda zarif bir kuvvet vardı ve bu geceliğin altından belli olmuyordu.
Fazlasıyla Shalla'nın kendi bedenine benziyordu.

Birileri odasının dışında asılı duran tahta plakaya vurdu. Şu anda
kapı ağzında sadece asılı duran bir kumaş vardı. Kuledeki kapıların
pek çoğu yıllar içinde yamulmuştu; onun kapısı sökülmüştü ve yeni-
sini bekliyordu.

Kapıyı çalan Shalla'nın bir kere daha akşam yemeğini atladığını
fark eden Palona olmalıydı. Shalla nefesini içine çekerek Peçe'nin
görüntüsünü yok etti, Işıkörü'sündeki Fırtınasığ'nın bir kısmını da
geri almıştı. "Gir," dedi. Gerçekten de, Shalla'nın artık bir fırtına kapa-
sı *Parlayan Şövalye* olmasının Palona için bir önemi yokmuş gibi gö-
rünüyordu, hâlâ annelik...

Bir elinde büyük bir tepsi yemek, öbür kolunun altında da bazı
kitaplar tutan Adolin içeri girdi. Onu gördü ve tökezledi, neredeyse
hepsini yere düşürüyordu.

Shalla dondu, sonra ciyakladı ve açığındaki eminelini arkasına sak-
ladı. Adolin'in onu resmen çıplak bulduğu için kızaracak kadar bile
terbiyesi yoktu. Toparlanarak elindeki tepsiyi dengeledi ve sonra sı-
rıtı.

"Çık dışarı!" dedi Shalla ona hürelini sallayarak. "Çık, çık, çık dı-
şarı, çık!"

Adolin sakarca gerileyerek kapı ağzına asılı kumaşı geçip dışarı-
ya çıktı. Fırtınababa! Shalla'nın suratı büyük ihtimalle orduyu savaşa
göndermek için sinyal olarak onu kullanabilecekleri kadar kızarmış-
tı. Eline bir eldiven taktı, sonra onu bir eminkeseyle sarmaladı, son-
ra da sandalyesinin arkasına astığı mavi giysiyi üstüne geçirdi ve kol
yenini ilikledi. İlk önce korsesini takacak kadar akıllı yoktu, zaten çok
ihtiyacı da yoktu ya. Onun yerine tekmeleyerek bir battaniyenin altı-
na sakladı.

"Beni içeri *sen* davet ettin," dedi Adolin dışarıdan, kendini savun-
maya çalışarak.

"Palona olduğunu sanmıştım!" dedi Shalla elbisesinin yan düğ-

melerini iliklemeğe çalışırken, eminelini kaplayan üç kat giysi varken bunun zor olduğu ortaya çıkmıştı.

“Kapıdaki kim olduğunu sormayı hiç düşünmüş müydün?”

“Bunu benim suçummuş gibi göstermeye çalışma,” dedi Shallan. “Genç hanımların yatak odalarına resmen habersizce dalan sensin.”

“Kapiya vurdum ya!”

“Kadın gibi vurdun.”

“Shallan’dı o!”

“Bir elinle mi vurdun, iki elinle mi?”

“Fırtına kapası bir yemek tepsi taşıyorum! *Senin* için bu arada. Elbette ki tek elimle vurdum. Ve hakikaten, *iki elle* kapiya kim vuruyor ki?”

“Kadınlar tek elle vuruyor işte. Genç bir kıızı iç giysileriyle yakalamaya çalışarak kadın taklidi yapmayı *senin* mertebesindeki birine hiç yakıştıramadım, Adolin Kholin.”

“Off, uzatma lütfen Shallan. *Şimdi* girebilir miyim? Ortada şüphe kalmasın diye belirteyim; ben bir *erkeğim* ve *senin* nişanlımım, ismim Adolin Kholin, dokuz işaretinin altında doğdum, sol baldırımın arka tarafında bir doğum lekesi var ve sabah kahvaltıda körili yengeç yedim. Başka merak ettiğin bir şey var mı?”

Shallan başını kapıdan dışarı uzatarak kumaşı boynunun etrafına sıkıca çekti. “Sol baldırın arkasında, öyle mi? *Ona* bir göz atabilmek için bir kızın ne yapması gerekiyor?”

“Kapiya erkek gibi vurması gerek.”

Shallan ona sırttı. “Bir saniye. Bu giysi gıcıklık yapıyor.” Başını geri içeri soktu.

“Tabii, tabii. Acele etme. Ben zaten burada elimde ağır bir tepsi yemek tutmuyor, akşam yemeğini *seninle* yiyebilmek için aç aç beklediğim hâlde kokusunu almak zorunda kalmıyorum.”

“Sana iyi gelir,” dedi Shallan. “Kolların güçlenir. Sizin yaptığınız türden bir şey değil mi zaten? Taşları sıkıyor, amuda kalkıyor, kayaları atıp tutuyorsunuz ya.”

“Doğru, yatağımın altı ölü taşlarla dolu.”

Shallan düğmeleri kapatmasına bir ihtimal yardımı olur diye elbisesinin boynunu dişleriyle yakaladı ve çekti.

“Kadınların bu iç giysi derdi *nedir* ki zaten?” dedi Adolin, sanki tabaklar kayıp birbirlerine çarpmış gibi bir tıngırtı gelirken. “Yani, o geceliğin örttüğü yerler resmî bir elbiseninkilerle temel olarak aynı.”

“İşin terbiyesi böyle,” dedi Shallan ağzını dolduran kumaşın arka-

sından. “Dahası, bazı şeylerin geceliğin içinden dışarıya çıkmaya meyilli oluyor.”

“Bana anlamsız görünüyor.”

“Ya, erkekler mi giysi konusunda anlamlı? Bir üniforma herhangi bir diğer ceketle temel olarak aynı şey, değil mi? Dahası, boş zamanlarını moda klasörlerini karıştırarak geçiren sen değil misin?”

Kıs kıs güldü ve bir cevap vermeye başladı ama en sonunda giyinebilmiş olan Shallan kapı ağzındaki kumaşı savurarak açtı. Adolin koridorun duvarına sırtını dayamış durduğu yerden doğruldu ve onu inceledi; dağınık saçlarını, iki düğmesini iskaladığı elbisesini, kızarmış yanaklarını gördü. Sonra sersem sersem sırttı.

Ash’ın gözleri adına... gerçekten Shallan’ın güzel olduğunu düşünüyordu. Bu muhteşem, prens gibi adam onunla zaman geçirmekten ciddi ciddi *hoşlanıyordu*. Parlayan Şövalyeler’in antik şehrine gelmişti ama Adolin’in sevgisiyle kıyaslandığı zaman Urithiru’nun bütün manzaraları sönük kürelerdi.

O Shallan’dan hoşlanıyordu. Ve ona yemek getirmişti.

Bu işi batırmanın da bir yolunu bulma, diye düşündü Shallan kendi kendine kolunun altındaki kitapları alırken. Kenara çekilerek içeri girmesine ve tepsiyi yere koymasına izin verdi. “Palona yemek yemediğini söyledi,” dedi. “Sonra benim de yemeği atladığımı keşfetti. O yüzden, ee...”

“O yüzden seni yolladı,” dedi Shallan tabaklar, gözlemeler ve kabuklu yiyeceklerle tika basa doldurulmuş tepsiyi incelerken.

“Evet,” dedi Adolin ayağa kalkar ve başını kaşırken. “Sanırım bu bir Herdazlı davranışı.”

Shallan ne kadar aç olduğunu fark etmemişti. Bu gecenin ilerleyen saatlerinde Peçe’nin yüzüyle dışarıda gezinirken tavernaların birinden bir şeyler yemeğe niyeti vardı. O tavernalar Navani’nin başka yerlere gönderme çabalarına rağmen ana pazar yerinde kurulmuşlardı ve Sebarial’ın tüccarlarının satacak epey malları vardı.

Ama şimdi bunların hepsi önüne gelmişti... Eh, yere oturur ve kendine kaşık kaşık sebzeli, sulu, hafif bir köri koymaya başlarken sofrada adabı hakkında pek fazla endişelenmedi.

Adolin ayakta durmaya devam etti. O mavi üniforma üstüne epey bir iyi oturuyordu, gerçi Shallan’ın itiraf etmesi gerekirdi ki, onu başka bir şey giyerken görmemişti. *Baldırda doğum lekesi demek...*

“Yere oturman gerekecek,” dedi Shallan. “Başka sandalye yok.”

“Şimdi fark ettim,” dedi Adolin. “Bu senin yatak odan.”

“Ve çizim odam ve oturma odam ve yemek odam ve ‘Adolin bariz şeyleri söylüyor’ odam. Kısaca çok yönlü odam. Ne oldu?”

“Sadece uygun olur mu diye merak ediyordum,” dedi, sonra da resmen kızardı; ki inanılmaz şirin bir şeydi. “Yani burada yalnız olmanız.”

“Adap konusunda şimdi mi endişe ediyorsun?”

“Eh, yakın zamanda o konuda bir fırça yemiştin.”

“O fırça değil,” dedi Shallaan yemeğinden bir lokma alarak. Karmaşık lezzetler ağzını sardı ve sadece tatlı bir şeyden ilk ısırtığı aldığı zaman duyduğu o güzel tadı aldı. Gözlerini kapattı ve gülümsedi, zevkini çıkarıyordu.

“Fırça değil... ee?” dedi Adolin. “O lafın devamı gelecek miydi?”

“Pardon,” dedi Shallaan gözlerini açarak. “O fırça değildi, senin dikkatini dağıtmak için yaratıcı bir dil uygulamasıydı.” Onun dudaklarına bakarken, Shallaan dili için bazı başka yaratıcı uygulamalar da düşünebiliyordu...

Ha, neyse. Derin bir nefes aldı.

“Uygunsuz olurdu,” dedi Shallaan. “Eğer yalnız olsaydık. Neyse ki değiliz.”

“Egon başka bir kişi olarak sayılmıyor, Shallaan.”

“Hah! Dur. Sen benim egomun olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Kulağa güzel gelmişti. Seni... Öyle demek... Sen niye sırtıyorsun?”

“Pardon,” dedi Shallaan önünde yumruklarını sıkarak ve sevinçle titredi. Çekingeng hissetmekle o kadar *uzun* süre harcamıştı ki, birilerinin onun kendine güveninden bahsettiğini duymak çok tatmin ediciydi. İşe yarıyordu! Jasnah’nın kontrol sahibiymiş gibi davranmak ve pratik yapmak hakkındaki öğütleri *işe yarıyordu*.

Ee, bütün o kendi kendine annesini öldürdüğünü itiraf etmek zorunda kalma kısmı dışında. Bunu düşündüğü anda içgüdüsel olarak hatırayı bastırmaya çalıştı ama kolay değildi. Bunu Desen’e söylemişti, bunlar Işıkörenler’in garip idealleriydi.

Zihninin içine saplanmış duruyordu ve bunu her düşündüğünde açık bir yara gibi acıyla yanıyordu. Shallaan annesini öldürmüştü. Babası bunu örtbas etmiş, karısını kendisi öldürmüş gibi numara yapmıştı ve bu olay hayatını yok etmiş, babasını öfke ve yıkıma götürmüştü.

Ta ki Shallaan onu da öldürene kadar.

“Shallaan?” diye sordu Adolin. “İyi misin?”

Hayır.

“Tabii. Bir şey yok. Neyse, biz yalnız *değiliz*. Desen, buraya gel lütfen.” Avcu yukarıda elini uzattı.

Desen duvarda izlediği yerden gönülsüzce aşağı indi. Her zaman olduğu gibi, geçtiği şeylerde sanki yüzeyin altından bir şey geçermiş gibi bir dalgalanma oluşturunca; ister kumaş, ister taş olsun. Karmaşık, değişken çizgilerden oluşan deseni her zaman değişiyor, karışıyor, biraz daireseldi ama şaşırtıcı uzantıları vardı.

Shallan'ın elbisesine ve sonra da elinin üstüne çıktı, sonra da derisinin altından ayrılarak havaya yükseldi, genişleyerek üç boyuta yayıldı. Orada asılı durdu, gözü bulandıran hareketli siyah çizgilerden bir ağ; bazı desenler küçülürken öbürleri büyüyor, hareketli çimenlerden bir tarla gibi yüzeyi boyunca dalgalanıyorlardı.

Ondan nefret *etmeyecekti*. Annesini öldürmek için kullandığı kılıçtan nefret edebilirdi ama ondan etmeyecekti. Şu an için acıyı bastırarak bir kenara itmeyi başardı, unutamıyordu ama Adolin'le birlikte geçireceği zamanın tadını kaçırmamasına izin vermeyecekti.

“Prens Adolin,” dedi Shallan. “Sanıyorum daha önce sprenimin sesini duymuştunuz. Sizi resmî olarak tanıştırayım. Bu, Desen.”

Adolin saygıyla diz çöktü ve büyüleyici geometriye gözlerini dikti. Shallan onu suçlamıyordu, kendisi de o neredeyse tekrar ediyormuş gibi görünen, ama hiçbir zaman tam olarak etmeyen çizgiler ve şekillerden oluşan ağa kendini çok kere kaptırmıştı.

“Senin sprenin,” dedi Adolin. “Bir Shallanspreni.”

Desen bunun üzerine memnuniyetsizlikle bir burun çekme sesi çıkardı.

“Ona Muğlak deniliyor,” dedi Shallan. “Her Parlayan tarikatı farklı bir spren türüyle bağlanıyor ve o bağ benim yaptığım şeyleri yapabilmemi sağlıyor.”

“İllüzyon yaratıyorsun,” dedi Adolin alçak sesle. “Geçen gün o haritaya yaptığın gibi.”

Shallan gülümsedi, biraz önceki illüzyonundan kalmış bir damla Fırtınaışığı olduğunu fark ettiğinde gösteriş yapmadan edemedi. Yenle kaplı eminelini kaldırdı ve nefesini bırakarak mavi kumaşın üzerine pırıldayan bir Fırtınaışığı bulutçuğu gönderdi. Parezirhî içindeki Adolin'in çizimlerinden ufak bir görüntüsüne dönüştü. Bu hareketsiz duruyordu, yüz plakasını açmış, Parekılıcı'nı omzuna dayamıştı. Minik bir oyuncak bebek gibiydi.

“Bu inanılmaz bir yetenek, Shallan,” dedi Adolin küçük kopyasını dürtükleyerek, hiçbir direnç göstermeden bozuluyordu. Durakladı,

sonra geriye çekilen Desen'i dürtükledi. "Neden bunu gizlemekte, olduğundan başka bir tarikattanmış gibi davranmakta ısrar ediyorsun?"

"Ee, sadece bunun bize bir avantaj sağlayabileceğini düşünüyorum," dedi Shallan hızla düşünerek ve elini kapatıp Adolin'in görüntüsünü dağıttı. "Bazen sırlar önem taşır."

Adolin yavaş yavaş başını salladı. "Evet. Evet, öyle."

"Neyse, Desen," dedi Shallan. "Sen bu gece bizim şaperonumuz olacaksın."

"Şaperon nedir?" dedi Desen bir uğultuyla.

"Bu birlikte oldukları zaman iki genç kişiyi izleyen birisi demek, uygunsuz bir şeyler yapmayacaklarından emin olmak için."

"Uygunsuz mu?" dedi Desen bir uğuldamayla. "Mesela... sıfıra bölmek gibi mi?"

"Ne?" dedi Shallan, omzunu silken Adolin'e doğru bir baktı. "Bak, sadece gözünü üzerimizde tut. Bir şey olmayacak."

Desen uğuldadı, eriyerek iki boyutlu şekline geri döndü ve bir kâsenin kenarına yerleşti. Orada hâlimden memnun gibi görünüyordu, çatlağının içine sığınmış bir kremcik gibiydi.

Daha fazla bekleyemeyen Shallan yemeğine girişti. Adolin de onun karşısına oturdu ve kendi yemeğine saldırdı. Bir süre için Shallan acısını görmezden geldi ve anın tadını çıkardı; güzel yemek, güzel muhabbet, batan güneşin dağların üzerinden odanın içine kadar gönderdiği yakut ve topaz ışık. Bu sahneyi çizmek istemişti ama bir sayfanın üzerinde yakalayamayacağı türden bir an olduğunu biliyordu. İçerik ya da kompozisyonundan değil, yaşamının zevkinden kaynaklanıyordu.

Mutluluğun sırrı her anlık zevki dondurmak ve bunlara dört elle sarılmak değil, hayatın gelecekte zevki çıkarılacak çok sayıda anı yaratacak şekilde olmasını garanti altına almaktır.

Adolin bir tabak dolusu kabuğunda buğulanarak pişirilmiş *stran-na hasper* yedikten sonra birkaç parça domuzu kremamsı, kırmızı bir körinin içinden çıkardı, bir tabağa koydu ve ona doğru uzattı. "Bir ısıklık almak ister misin?"

Shallan bir öğürme sesi çıkardı.

"Hadi ama," dedi Adolin tabağı sallayarak. "Leziz."

"Dudaklarım yanar, Adolin Kholin," dedi Shallan. "Palona'nın gönderdiği karışımların en acısını seçtiğini görmediğimi sanma. Erkek yemekleri berbat. Bütün o baharatın altında herhangi bir şeyin tadını nasıl alabiliyorsunuz?"

“Yavan olmasını engelliyor,” dedi Adolin parçalardan bir tanesini bıçaklayıp ağzına atarken. “Burada bizden başka kimse yok. Dene-yebilirsin.”

Shallan ete dik dik baktı, küçükken gizli gizli erkek yemeklerinin tatlarına baktığı zamanları hatırlıyordu. Gerçi bu yemeği hiç denemişti.

Desen uğuldadı. “Yapmanızı engellemem gereken uygunsuz şey bu mu?”

“Hayır,” dedi Shallan ve Desen de tekrar yerine yerleşti. *Belki de aşağı yukarı söylediğim her şeye inanan bir şaperon çok etkili olma-yabilir*, diye düşündü.

Yine de bir iç çekti ve bir parça gözlemeyle domuz parçasını kavradı. Ne de olsa, Jah Keved’i yeni tecrübeler için terk etmişti.

Bir ısırik aldı ve hayatındaki bütün kararlardan pişmanlık duymak için bir sebebi oldu.

Gözleri yaşlarla dolarak Adolin’in gıcık bir şekilde alıp ona doğru uzattığı su bardağını kaptı. Bir dikişte bitirdi, gerçi pek bir etkisi olmuş gibi görünmüyordu. Bunu dilini bir mendille silerek takip etti. Elbette bunu mümkün olan en kibar şekilde yapmıştı.

“Senden nefret ediyorum,” dedi onun suyunu da içerken.

Adolin kıs kıs güldü.

“Hah!” dedi Desen bir anda, kâseden yukarıya fırlayarak havada asılı durdu. “Sen *çiftleşmekten* bahsediyordun! Benim yapmam gereken şey sizin yanlışlıkla çiftleşmenize engel olmak, çünkü ilk önce doğru ritüeller yapılmadan çiftleşmek insan toplumları tarafından yasaklanıyor! Evet, evet. Mmmm. Geleneklerin talimatları üremeden önce belirli desenlerin takip edilmesini gerektiriyor. Bunu araştırmıştım!”

“Ah, Fırtınababa,” dedi Shallan hüreliliyle gözlerini kapatarak. Kapatmadan önce göz ucuyla beliren birkaç tane utançsprenini bile görebilmişti. Bir haftada bu ikinciydi.

“Pekâlâ, siz ikiniz,” dedi Desen. “Çiftleşmek yok. *ÇİFTLEŞMEK YOK*.” Kendi kendine sanki memnun olmuş gibi uğuldadı, sonra alçalarak bir tabağın içine battı.

“Evet, bu küçük düşürücüydü,” dedi Shallan. “Senin getirdiğin kitaplardan bahsedebilir miyiz? Ya da antik Vorin ilahiyatından ya da kum taneleri için sayma stratejilerinden? Az önce olan şey dışında herhangi bir şeyden? Lütfen.”

Adolin güldü, sonra da yığının en üstünde duran ince bir deftere

uzandı. “May Aladar, Vedekar Perel’in ailesi ve arkadaşlarını sorgulamak için ekipler gönderdi. Ölmeden önce nerede olduğunu, onu kimlerin gördüğünü öğrendiler ve şüpheli olan her şeyi yazdılar. Ben raporu okuyabileceğimizi düşünmüştüm.”

“Peki kalan kitaplar?”

“Babam sana Makabak’ın politik durumu hakkında soru sorduğunda cevap bulamamış gibi görünüyordun,” dedi Adolin biraz şarap koyarken, sadece hafif bir sarıydı. “O yüzden ben de etrafa sordum ve görünüşe göre ardentlerin bazıları gelirken bütün kütüphanelerini buraya taşımışlar. Bir hizmetkâra senin için Makabakiler hakkında benim beğendiğim birkaç kitabı bulmasını söyledim.”

“Kitap mı?” dedi Shallan. “Sen mi?”

“Zamanımın *tamamını* insanlara kılıçla vurmakla geçirmiyorum, Shallan,” dedi Adolin. “Jasnah ve Navani Yenge, gençliğimin bitmek bilmeyen kısımlarının ardentlerin bana politika ve ticaret konularında nutuk atmalarını dinlemekle geçmesini sağlamışlardı. Bunun bir kısmı doğal eğilimlerime rağmen beynimde kalmıştı. O üç kitap bana okudukları arasında en iyileri, gerçi en sonuncusu güncellenmiş. Faydası dokunabilir diye düşündüm.”

“Çok nazıksın,” dedi Shallan. “Gerçekten Adolin. Teşekkür ederim.”

“Düşündüm de, yani, eğer nişanlılığı sürdüreceksen...”

“Neden sürdürmeyelim ki?” dedi Shallan bir anda paniğe kapılarak.

“Bilmem. Sen bir *Parlayan*’sın, Shallan. Mitolojiden bir tür yarı ilahi varlık. Ayrıca ilk tanışmamızdan itibaren sana karşı çok saygılı davrandık.” Ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. “Lanet olsun. Öyle demek istememiştim. Affedersin. Ben sadece... bir şekilde bu işi batıracağımdan endişe edip duruyorum.”

“Sen işi *senin* batıracağından mı endişe ediyorsun?” dedi Shallan, içinde tamamen şaraptan kaynaklanmayan bir sıcaklık hissederek.

“Ben ilişkilerde iyi değilim, Shallan.”

“Olan kimse var mı ki? Yani, *gerçekten de* bir yerlerde ilişkilere bakan ve ‘Tamam ya, ben çözdüm bu işi’ diyen birileri var mı? Kişisel olarak ben, hepimizin bu konuda beceriksiz olduğunu düşünüyorum.”

“Benim durumum daha kötü.”

“Adolin, hayatım, romantik açıdan ilgi duyduğum en son adam hem bana kur yapması yasaklanmış bir ardent, hem de Jasnah’ya

yaklaşabilmek için benim gözüme girmeye çalışan bir suikastçıydı. Bence diğerlerinin bu konudaki becerilerini abartıyorsun.”

Adolin volta atmaya bıraktı. “Suikastçı.”

“Gerçekten,” dedi Shalla. “Zehirli ekmek dilimiyle neredeyse beni öldürüyordu.”

“Vay. Bu hikâyeyi dinlemem gerek.”

“Anlatayım o zaman. Adı Kabsal’dı ve bana karşı o kadar tatlıydı ki beni öldürmeye çalıştığı için onu affedebilirim bile.”

Adolin sırttı. “Eh, geçmem gereken çitanın o kadar da yüksek olmadığını duymak iyi oldu. Tek yapmam gereken seni zehirlememek. Gerçi bana eski sevgililerinden bahsetmemen gerekir. Kiskan-dıracaksın.”

“Yapma,” dedi Shalla ekmeğini biraz arta kalan tatlı köriye baren. Dili *hâlâ* kendine gelememişti. “Sen savaş kamplarının neredeyse yarısıyla çıkmışsın.”

“Bu o kadar da kötü değil.”

“Değil mi? Duyduğum kadarıyla, senin asılmadığın bekar bir kadın bulmak istiyorsam Herdaz’a kadar gitmem gerekirmiş.” Ayağa kalkmasına yardım etmesi için Adolin’e elini uzattı.

“Başarısızlıklarımın alay mı ediyorsun?”

“Hayır, iltifat ediyorum,” dedi Shalla yanında ayağa kalkarak. “Görüyorsun Adolin, bütün o öbür ilişkilerini batırmış olmasaydın şu anda burada olmazdın. Benimle.” Ona yaklaştı. “Yani aslında, sen ilişkilerde gelmiş geçmiş *en başarılı* erkeksin. Çünkü sadece yanlış olanlarını batırdın.”

Adolin öne doğru eğildi. Nefesinde baharatların kokusu vardı, lekesez üniforması Dalinar’ın ısrar ettiği şekilde kolalıydı. Dudakları Shalla’nın kılere değdi ve kalbi pır pır etti. Öyle ılık ki.

“Çiftleşmek yok!”

İrkilerek geriye çekildi ve Desen’in havada yanlarında asılı durmuş, hızla dönerek şekil değiştirdiğini gördü.

Adolin kükreyerek bir kahkaha attı ve Shalla da durumun saçmalığı yüzünden ona katılmadan edemedi. Geri çekilerek Adolin’den uzaklaştı ama elini tutmaya devam ediyordu. “Bu işi batırmayacağız,” dedi ona ellerini sıkarak. “Arada bir bunun için elimizden gelenin en iyisini yapıyormuş gibi görünsek de.”

“Söz mü?” diye sordu Adolin.

“Söz veriyorum. Gel, senin şu defterine bakalım ve katilimiz hakkında neler söylüyor görelim.”

Bu kayıtta hiçbir şeyi saklamıyorum. Zorlu konulardan kaçınmayacak ya da kendimi kahramanmış gibi tasvir etmeye çalışmayacağım.

—Oathbringer, ön söz

Kaladin ıslak üniformasıyla ağaçların arasından Yokelçileri görene kadar yağmur altında sürünerek ilerledi. Geçmişin efsanelerinden çıkagelmiş dehşetli canavarlar, iyi ve doğru olan her şeyin düşmanları. Medeniyeti sayısız kez yerle bir etmiş yıkıcılar.

Kâğıt oynuyorlardı.

Bu ne be? diye düşündü Kaladin. Yokelçiler tek bir muhafız koymuşlardı ama yaratık bir kütüğün üzerinde öylece oturuyordu ve ondan kaçınması kolay olmuştu. Kaladin bunun bir yanıltmaca olduğunu düşünerek asıl muhafızın ağaçların tepesinde gözcülük edeceğini düşünmüştü.

Eğer gizli bir muhafız varsa bile, Kaladin onu görmeyi başaramamış, o da Kaladin'i eşit derecede ıskalamıştı. Alacakaranlık onun işine gelmiş, Yokelçi kampının hemen kenarındaki çalılıkların arasında bir yer bulabilmesini sağlamıştı. Ağaçlar arasına tente germişlerdi ama çok fena su geçiriyorlardı. Bir tane yerde tamamen duvarlarla çevrili düzgün bir çadır kurmuşlardı ama Kaladin içeride ne olduğunu göremiyordu.

Yeteri kadar sığınak yoktu, bu yüzden çoğu yağmurun altında oturuyordu. Kaladin işkence gibi geçen birkaç dakika boyunca fark

edilmeyi bekledi. Tek yapmaları gereken bu çalıların dokunduğunda yapraklarını içeri çektiklerini fark etmekte.

Neyse ki, kimse bakmadı. Yapraklar ürkekçe geri çıkararak Kaladin'i gizledi. Syl koluna kondu, Yokelçileri incelerken elleri belindeydi. İlerinden birinde bir deste tahta Herdaz kartı vardı ve kampın kenarında tam Kaladin'in önünde oturmuştı, düz bir taşı masa olarak kullanıyordu. Karşıсында ise bir dişi oturuyordu.

Beklediğinden farklı görünüyorlardı. Bir kere derilerinin farklı tondaydı. Köprü Dört'teki Rlain'in siyah üstüne koyu kırmızı derisinden farklı olarak, Alethkar'daki pek çok parshmenin kırmızı beyaz mermer gibi derileri vardı. Savaşformunda değıllerdi, gerçi başka korkunç güçlü bir forma bürünmüşlerdi. Bodur ve yapılı olmalarına karşın n kollarının yanları boyunca uzanan ve alınlarının yanlarından dışarı çıkan kabukları vardı, saçlarının hepsi duruyordu.

Üzerlerinde belden iple bağlanan basit kle önlükleri vardı. Kırmızı gözleri yoktu. Gözleri Kaladin'inkiler gibi değışiyor olabilir miydi?

Kılları kalın olan koyu kırmızı bir sakalla erkek olduğu belli olanı nihayet kayanın üzerindeki diğer kartların yanına bir tane daha koydu.

"Bunu yapabilir misin?" diye sordu dişi olan.

"Sanırım."

"Yaverlerin alamayacağını söylemiştin."

"Eğer başka bir kartım seninkilere değmiyorsa," dedi erkek olan. Sakalını kaşıdı. "Sanırım."

Kaladin ürperdiğini hissetti, sanki yağmur derisinden içeri sızıp kanına karışıyor ve damarlarında akıyormuş gibiydi. Alethi gibi konuşuyorlardı. Bir şivenin izi yoktu. Gözlerini kapatsa, dişi olanın çoğu kadından kalın olan sesi dışında bu konuşanları Hearthstone'daki sıradan koyugözlü köylülerden ayırt edemezdi.

"Yani..." dedi dişi. "Aslında oyunun nasıl oynanacağını bilmediğini söylüyorsun."

Erkek kartları toplamaya koyuldu. "Bilmem *gerekir*, Khen. Onları kaç kez oynarken izledim. Elimde içki tepsisiyle orada dikilirken. Bunun uzmanı olmam gerekir, değil mi?"

"Görünüşe göre olmamışsın."

Dişi ayağa kalktı ve bir tentenin altında fazla başarı elde edemeden ateş yakmaya çalışan başka bir gruba doğru yürüdü. Gözyaşları'nda dışarıda ateş yakabilmek için özellikle şanslı olmak gerekirdi. Ordudaki pek çoğu gibi, Kaladin de sürekli olarak ıslak hâlde yaşamaya alışmıştı.

Çalınmış tahıl çuvalları onlardaydı, Kaladin tentelerden birinin altında istiflenmiş çuvalları görebiliyordu. Tahıllar şişerek çuvalların birkaçını yırtmıştı. Bazıları tabakları olmadığından ıslak tahılları elleriyle yiyorlardı.

O lapa gibi iğrenç şeyin tadını hissedince anında pişman oldu Kaladin. Pek çok kereler ona da baharatsız, kaynamış tallew verilmişti. Çoğunlukla bunu bir lütuf saymıştı.

Az önce konuşan erkek elinde tahta bir kartla kayanın üzerinde oturmayı sürdürdü. Vernikle kaplanmış, dayanıklı bir desteydi. Kaladin ordudayken birkaç kez benzerlerini görmüştü. Yağmurdan eğil-meyecek böyle bir deste almak için askerlerin aylarca para biriktir-mesi gerekirdi.

Parshmen omuzları çökmüş hâlde elindeki kartına bakarken ne kadar da mahzun görünüyordu.

“Bu yanlış,” diye Syl’e fısıldadı Kaladin. “O kadar *yanılmışız* ki...” Canavarlar neredeydi? Dalinar’ın ordusunu yok etmeye çalışan kırmızı gözlü yaratıklara ne olmuştu? Peki ya Köprü Dört’ün ona tarif ettiği dehşet verici silüetler?

Neler olacağını anladığınızı sanıyorduk, diye düşündü Kaladin. *O kadar emindim ki...*

“Alarm!” diye bağırdı ani tiz bir ses. “Alarm! Aptallar!”

Havada bir şey uçuştı, loş ikinci gölgelerinin içindeki sarı kurdele gibi bir ışık şeridiydi.

“Orada,” dedi tiz ses. “İzleniyorsunuz! Şu çalılıkların altında!”

Kaladin Fırtınaşığı emip uzaklaşmak için hazır bir şekilde çalılıkların arasından fırladı. Artık tükenmeye başladığı için kasabaların çoğunda kalmamıştı, o yüzden Kaladin’de de çok az vardı.

Parshmenler dallardan ya da süpürge saplarından yapıma sopaları kavradılar. Bir araya toplanıp korkmuş köylüler gibi ellerindeki sopaları tuttular; ne bir duruşları, ne bir kontrolleri vardı.

Kaladin tereddüt etti. *Fırtınaşığı kullanmadan bile dövüşte hepsini yenebilirim*. Daha önce silahları böyle tutan kişileri çok kereler görmüştü. Son sefer uçurumların içinde köprücülerini eğitiyordu.

Bunlar savaşı değillerdi.

Syl kılıca dönüşmeye hazırlanarak Kaladin’in yanına uçu. “Hayır,” diye fısıldadı Kaladin ona. Sonra ellerini yanlara uzatarak daha yüksek sesle konuştu. “Teslim oluyorum.”

Gerçekleri düz, hatta acımasız bir şekilde anlatacağım. Neler yaptığımı ve bu hareketlerin bana neye mal olduğunu bilmeniz gerekiyor.

—Oathbringer, ön söz

“**B**errakbey Perel’in cesedi Sadeas’la aynı bölgede bulunmuş,” dedi Shallan, raporun sayfalarını karıştırırken odasında ileri geri yürüyordu. “Bu tesadüf *olamaz*. Bu kule fazlasıyla büyük. O yüzden katilin nerede avlandığını biliyoruz.”

“Evet, sanırım öyle,” dedi Adolin. Ceketinin düğmeleri açık, sırtını duvara vererek oturmuştu, tahılla doldurulmuş küçük deri bir topu havaya atıp tutuyordu. “Ben cinayetlerin iki kişi tarafından işlenmiş olabileceğini düşünüyordum.”

“Cinayet yöntemi *tam olarak* aynı,” dedi Shallan. “Cesedin konumu da.”

“Onları birbirlerine bağlayan başka hiçbir şey yok,” dedi Adolin. “Sadeas pislikti, ondan herkes nefret ederdi ve çoğu zaman da muhafızlarla dolaşırdı. Perel sessiz, sevilen bir adammış ve idari becerileriyle bilinirmiş. Askerden çok bir idareciymiş.”

Güneş şimdiye kadar tamamen batmıştı ve ışık için yere küreler koymuşlardı. Yemeklerinden geriye kalanlar bir hizmetkâr tarafından götürülmüştü ve Desen de duvarda, Adolin’in başının yakınlarında mutlu mutlu uğulduyordu. Adolin arada bir ona bir bakış atıyor, rahat-

sızmış görünüyordu. Shallan bu duruma anlayış gösteriyordu. Kendisi Desen'e alışmıştı ama çizgileri *gerçekten* farklıydı.

Asıl Adolin bir Muğlak'ı Shadesmar formunda, kafasının yerinde çarpık şekillerin olduğu bütün bir vücutla görene kadar bekle, diye düşündü Shallan.

Adolin küçük dikişli topu havaya attı ve sağ eliyle yakaladı, bu Renarin'in inanılmaz bir şekilde iyileştirdiği eliydi. Güçleriyle antrenman yapan sadece Shallan değildi. Şimdi başka birisinin de Parekılıcı olduğu için özellikle memnundu. Yücefırtınalar geri döndüğü ve Yemin-kapısı'nı ciddi ciddi çalıştırmaya başladıkları zaman, Shallan'a yardım edecek birileri olacaktı.

"Bu raporlar hem bilgilendirici hem de işe yaramaz," dedi Shallan defterle eline vurarak. "İkisinin de açığöz olmalarının dışında Perel ile Sadeas'ı birbirlerine bağlayan hiçbir şey yok; bir o, bir de kulede bulundukları yer. Belki de katil kurbanlarını seçerken sadece bulduğu *fırsatları* değerlendiriyordur."

"Birilerinin bir yüceprensi... kaza eseri olarak rastgele öldürdüğünü mü söylüyorsun?" dedi Adolin. "Bir tavernanın çıkışındaki arka sokak cinayeti gibi mi?"

"Belki. Berrakhanım Aladar burada babanın insanların kulenin boş kısımlarında tek başına gezinmeleri konusunda bazı kurallar koymasını öneriyor."

"Ben hâlâ iki tane katil olabileceğini düşünüyorum," dedi Adolin. "Yani... birisi Sadeas'ın öldürüldüğünü görmüş ve kendisi de başkasını öldürdüğü zaman suçun birinci adama kalacağını düşünmüş olabilir."

Ah, Adolin, diye düşündü Shallan. Hoşuna giden bir teori bulmuştu ve şimdi vazgeçmek istemiyordu. Bu bilim kitaplarının onu uyardığı, sık yapılan bir hataydı.

Adolin'in haklı olduğu bir nokta vardı ama; bir yüceprensin öldürülmesinin şans eseri olması pek olası değildi. Sadeas'ın Parekılıcı Oathbringer'in birileri tarafından kullanıldığı yönünde hiçbir işaret yoktu, tek bir söylenti bile.

Belki ikinci cinayet bir tür şaşırtmaca olabilir mi? diye düşündü Shallan raporun sayfalarını tekrar karıştırırken. *Rastgele saldırılar oluyormuş gibi görünmesi için?* Hayır, bunu yapmak gereksiz derecede karmaşık olurdu ve en az Adolin'in teorisi kadar kanıttan yoksun bir teoriydi.

Bu ise Shallan'ı düşündürmeye başlamıştı. Belki herkes bu iki cinayete önemli açığözler öldürüldükleri için dikkat ediyordu. Kurban-

ları daha az göze çarpan kişiler olduğu için fark etmedikleri başka cinayetlerin olması mümkün müydü? Eğer Adolin'in dediği arka sokakta bir dilenci öldürülse ve gözünden bıçaklanmış olsaydı birileri buna dikkat eder miydi?

Çıkıp insanların arasına karışmalı ve ne bulabileceğime bakmalıyım. Adolin'e büyük ihtimalle artık yatması gerektiğini söylemek için ağzını açtı ama o şimdiden ayağa kalkmış, geriniyordu.

"Sanırım yapabileceğimiz her şeyi yaptık," dedi Adolin başıyla rapora doğru işaret ederek. "En azından bu gece için."

"Evet," dedi Shallan esneme numarası yaparak. "Büyük ihtimalle öyle."

"O zaman..." dedi Adolin, sonra derin bir nefes aldı. "Başka... bir şey daha var."

Shallan kaşlarını çatı. Başka bir şey mi? Neden bir anda zor bir şey yapmaya hazırlanıyormuş gibi görünür olmuştu?

Nişanı atacak! diye düşündü zihninin bir parçası, gerçi hemen o duygunun üzerine atladı ve perdelerin arkasındaki ait olduğu yere geri tikiştirdi.

"Tamam, söylemek kolay değil," dedi Adolin. "Seni gücendirmeyi istemiyorum, Shallan. Ama... sana o erkek yemeğini nasıl yedirdiğimi hatırlıyor musun?"

"İl, evet. Eğer önümüzdeki günler boyunca da dilim yanmaya devam ederse seni suçlayacağım."

"Shallan, seninle konuşmamız gereken buna benzer bir konu var. Seninle ilgili görmezden gelemeyeceğimiz bir konu."

"Ben..." *...ebeveynlerimin ikisini birden öldürdüm. Annemin göğsüne kılıç sapladım ve babamı da ona ninni söylerken boğdum.*

"Sende bir Parekılıcı var," dedi Adolin.

Onu öldürmek istememiştin. Mecbur kalmıştım. Mecbur kaldım.

Adolin omuzlarından kavradı ve Shallan da irkilerek ona odaklandı. O... sırtıyor muydu?

"Sende bir *Parekılıcı* var, Shallan! *Yeni* bir tane. Bu inanılmaz. Ben bir Kılıç kazanmayı yıllar boyunca rüyalarımda görmüştüm! O kadar çok kişi bütün hayatlarını o aynı rüyayla geçiriyor ki ama hiçbir zaman elde edemiyorlar. Ama senin kılıcın var!"

"Bu da iyi bir şey, değil mi?" dedi Shallan, vücuduna sıkı sıkı sarılmış kollarının arasında tutulduğu yerden.

"Elbette öyle!" dedi Adolin onu bırakarak. "Ama... yani... sen bir kadınsın."

“Beni ele veren makyaj mı oldu, yoksa elbise mi? Ah, göğüsler, değil mi? Hep bu yüzden yakalanıyoruz.”

“Shallan, ben ciddiylim.”

“Biliyorum,” dedi Shallan sinirlerini yatıştırarak. “Evet, Desen bir Parekılıcı’na dönüşebiliyor Adolin. Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var, bilmiyorum. Başkasına veremem... Fırtınababa. Sen bana nasıl kullanacağımı öğretmek istiyorsun, değil mi?”

Adolin sırttı. “Jasnah da Parlayan’dı demiştin. Parekılıcı olan kadınlar... Garip, ama *görmezden* gelemeyiz ya. Ya Zırh? Bir yerlere onu da gizledin mi?”

“Bildğim kadarıyla hayır,” dedi Shallan. Kalbi hızla atıyor, derisi ürperiyordu, kasları gergindi. Bu hisse karşı mücadele etti. “Zırh’ın nereden geldiğini bilmiyorum.”

“Kadınısı olmadığını biliyorum ama ne önemi var? Bir kılıcın var; nasıl kullanacağını bilmen gerekir ve geleneklerin de canı cehenne me gidebilir. İşte, söyledim.” Derin bir nefes aldı. “Yani, köprücü çocuğun da var ve o *koyugözlü*. Eh, koyugözlü idi. Her neyse, bundan o kadar da farklı değil.”

Bütün kadınları köylülere denk bir şey olarak sınıflandırdığın için sağ ol, diye düşündü Shallan. Ama dilini tuttu. Bu belli ki Adolin için önemli bir andı ve açık görüşlü olmaya da *çalışıyordu*.

Ama... yaptığı şeyin düşüncesi Shallan’a acı veriyordu. Silahı elinde tutmak ise daha kötü olurdu. Çok çok daha kötü.

Saklanmak istiyordu. Ama yapamazdı. Bu gerçek zihninden çıkmayı reddediyordu. Açıklayabilir miydi? “Tamam, sen de haklısın ama...”

“Harika!” dedi Adolin. “Harika. Birbirimize zarar vermeyelim diye Kılıç koruyucuları getirdim. Muhafızların orada bırakmıştım. Gidip alıyorum.”

Bir an sonra kapıdan çıkıp gitmişti. Shallan elini ona doğru uzatırken durduğu yerde kalakalmıştı, itirazı dudaklarında öldü. Parmaklarını sıkarak kapattı ve elini çekip göğsüne koydu, kalbi fırtına gibi atıyordu.

“Mmmm,” dedi Desen. “Doğru söylüyorsun. Bunun yapılması gerekiyor.”

Shallan duvara astığı küçük aynaya doğru koşturarak odayı geçti. Kendisine baktı, gözleri kocaman açılmış, saçı darmadağındı. Hızlı, kesik nefesler almaya başlamıştı. “Olamam...” dedi. “Ben bu kişi olamam, Desen. Hiçbir şey yokmuş gibi kılıcı kullanamam. Bir kule-

de, takip edilmesi gereken biriyim gibi yapan parlak bir şövalye gibi davranmam.”

Desen Shallan'ın artık kafa karışıklığı olarak tanımaya başladığı hafif bir tonda uğuldadı. Farklı bir türe ait olan bir zihni algılamaya çalısan varlığın şaşkınlığı.

Shallan'ın yüzünü ter basmış, kendi kendisine bakmaya devam ederken gözünün yanından aşağı akıyordu. Ne görmeyi bekliyordu ki? Adolin'in önünde dağılma düşüncesi gerginliğini daha da arttırıyordu. Her kası gerilmişti ve görüşünün kenarları kararmaya başladı. Sadece önünü görebiliyordu ve bir yerlere gitmeyi, buradan kaçmayı istiyordu. *Git buradan.*

Hayır. Hayır, başka biri ol.

Elleri titreyerek aceleyle gitti ve çizim tahtasını çıkardı. Sayfaları söküp attı, boş bir tanesini bulana kadar kâğıtları etrafa fırlattı, sonra da kara kalemını kaptı.

Desen kayan çizgilerden oluşmuş bir top şeklinde uçarak ona doğru geldi, endişe ile uğulduyordu. “Shallan? Lütfen. Ne oldu?”

Saklanabilirim, diye düşündü Shallan hummalı bir hızla çizerken. Shallan kaçabilir ve yerine bir başkasını bırakabilir.

“Bu benden nefret ettiğin için,” dedi Desen alçak sesle. “Ben ölebilirim, Shallan. Yok olabilirim. Sana bağlanman için bir başkasını gönderirler.”

Tiz bir inleme sesi odanın içinde yükselmeye başladı, Shallan'ın kendi boğazının arka tarafından geldiğini hemen fark edemediği bir sestti. Desen'in sözleri kalbine saplanan bıçaklar gibiydi. *Hayır, lütfen. Sadece çiz.*

Peçe. Peçe'nin kılıç kullanmaya itirazı yoktu. Onda Shallan'ın kırık ruhu yoktu ve annesini öldürmemişti. Peçe bu işi yapmayı başarabilirdi.

Hayır. Hayır, Adolin geri dönüp de odada tamamen başka bir kadın bulursa ne olurdu? Onun Peçe'den haberi olamazdı. Titreyen kalemıyla çizdiği yamuk ve özensiz çizgiler hızla kendi yüzünün şekline büründü. Ama saçlarını topuz yapmıştı. Bu öz güvenli bir kadındı, Shallan kadar telaşlı değildi, onun kadar sersemlik de yapmıyordu.

Hayatı kafes içinde geçmemiş bir kadındı. Bu kılıcı kullanabilecek kadar sert, yeteri kadar güçlü bir kadındı. Tıpkı... tıpkı Jasnah gibi bir kadındı.

Evet, Jasnah'nın hafif gülümsemesi, soğukkanlılığı, kendine güveni. Shallan kendi yüzünü bu ideallerle doldurarak daha sert bir hâlini yarattı. Peki... o bu kadın olabilecek miydi?

Olmak zorundayım, diye düşündü Shalla el çantasından Fırtınai-şığı çekerek, sonra nefesini vererek etrafında bir bulut şeklinde bıraktı. Değişim üstüne yerleşmeye başlarken ayağa kalktı. Kalp atışları yavaşladı ve alındaki teri sildi, sonra sakince eminelinin yeminin düğmesini açtı, içindeki elinin etrafına sersemce sardığı fazladan keseyi bir kenara fırlattı, sonra da eldivenli olan elini açıkta bırakacak şekilde kol yenini sıyırdı.

Yeteri kadar iyiydi. Adolin üzerine antrenman kıyafeti giymesini bekliyor olamazdı. Saçlarını bir topuz şeklinde topladı ve el çantasındaki saç tokalarıyla yerine sabitledi.

Bir an sonra Adolin odaya geri döndüğü zaman, *tam olarak* Shalla Davar olmayan sakin, soğukkanlı bir kadın buldu. *Onun adı Berrakhanım Parlayan*, diye düşündü Shalla. *Sadece unvanıyla bilinecek.*

Adolin'in elinde her nasılsa Parekilici'nin ön tarafına yapılabilen ve antrenman yaparken daha güvenli hâle getiren uzun, ince metal parçalarından iki tane vardı. Parlayan bunları eleştirel bir gözle inceledi, sonra elini yan tarafına doğru uzatarak Desen'i çağırdı. Kılıç elinde oluştu; neredeyse kendi boyu kadar uzun, ince bir silahtı.

"Desen şeklini ayarlayabiliyor ve ağzını güvenli olacağı seviyeye kadar köreltebilir," dedi Parlayan. "Böylesine hantal bir araca ihtiyacım olmayacaktır." Gerçekten de Desen'in kesici ağzı dalgalanarak köreldi.

"Fırtınalar adına, bu çok faydalıymış. Ama bana da bir tane lazım." Adolin kendi Kılıç'ını çağırdı, on kalp atışı sürüyordu; bu süre içinde başını çevirerek ona doğru baktı.

Shalla aşağı doğru göz ucuyla bakarak bu kılığında göğüslerini büyüttüğünü fark etti. Adolin için değildi elbette. Sadece kendisini Jasnah'ya daha fazla benzetmeye çalışıyordu.

Adolin'in Kılıç'ı en sonunda belirdi; Parlayan'inkinden daha kalındı, keskin kenarı dalgalıydı ve arkasında kristalimsi narin çıkıntılar vardı. Koruyuculardan bir tanesini Kılıç'ın ağzına taktı.

Parlayan bir ayağını öne koydu, Kılıç'ı iki eliyle başının yan tarafına kadar kaldırmıştı.

"Hey," dedi Adolin. "Bu fena değil."

"Shalla hepinizi çizmekle epey bir zaman harcamıştı."

Adolin düşünceli bir şekilde başını sallayarak onayladı. Yaklaştı ve başparmağı ve iki parmağıyla ona doğru uzandı. Parlayan tutuşunu düzelterek düşünmüştü ama bunun yerine Adolin parmaklarını köprücük kemiğine dayadı ve hafifçe itti.

Parlayan geriye doğru tökezledi, neredeyse takılıp düşecekti.

“Sağlam bir duruş sadece savaş meydanında güzel görünmekten ibaret değildir,” dedi Adolin. “Sağlamlık, denge merkezi ve dövüşün kontrolüyle ilgilidir.”

“Anlaşıldı. Peki nasıl daha iyisini yapacağım?”

“Karar vermeye çalışıyorum. Daha önce birlikte antrenman yaptığım herkes küçüklüklerinden beri kılıç kullanıyordu. Eğer elime silah almamış olsaydım, Zahel eğitimimi nasıl değiştirirdi diye merak ediyorum.”

“Onun hakkında duyduklarıma bakılırsa, yakınlarda atlayacak uygun bir çatı olup olmadığına göre değiştirmiş,” dedi Parlayan.

“Zırh’la öyle çalışıyordu,” dedi Adolin. “Bu Kılıç. Sana düello yapmayı mı öğretmeliyim? Yoksa bir orduda nasıl savaşılacağını mı öğretilsem?”

“Kendi uzuvlarımdan herhangi birini kesmekten nasıl kaçınabileceğimi bilmekle yetineceğim, Berrakbey Kholin,” dedi Parlayan.

“Berrakbey Kholin?”

Fazla resmî. Doğru. Elbette ki Parlayan böyle davranacaktı ama kendisine biraz samimiyet gösterme izni verebilirdi. Jasnah bunu yapardı.

“Ben sadece bir ustaya alçak gönüllü öğrencisinin borcu olan saygıyı göstermeye çalışıyordum,” dedi Parlayan.

Adolin hafifçe güldü. “Lütfen. Buna ihtiyacımız yok. Ama gel, bakalım senin o duruşun hakkında neler yapabileceğiz...”

Sonraki saat boyunca Adolin onun ellerinin, ayaklarının ve kollarının duruşlarını düzinelerce kere tekrar tekrar düzeltti. Parlayan için, Adolin’in dediğine göre daha sonra Rüzgârduruşu gibi kuvvet ve uzanımından çok, hareket kabiliyeti ve beceriye dayanan standart duruşlardan birkaç tanesine uyarlayabileceği basit bir duruş seçmişti.

Adolin’in neden metal antrenman kolluklarını getirmeye zahmet ettiğinden emin değildi, çünkü ikisi de birbirlerine herhangi bir saldırı yapmıyorlardı. Parlayan’ın duruşunu on bin kere düzeltmenin dışında, düello sanatı hakkında konuştu. Parekılıcı’na nasıl muamele edileceğinden, bir rakip hakkında nasıl düşünüleceğinden, düello kurumları ve geleneklerine nasıl saygı gösterileceğinden bahsetti.

Bazı kısımları çok pratikti. Parekılıcı tehlikeli bir silahtı, bu Parlayan’ın kendisinininkini nasıl tutacağını, elindeyken nasıl yürüyeceğini, sağa sola dönerken insanları ya da eşyaları nasıl kesmeyeceğini uygulamalı olarak göstermesini açıklıyordu.

Konuşmasının diğer kısımları ise... daha mistik.

“Kılıç senin bir parçan,” dedi Adolin. “Kılıç sana ait olan bir silahtan daha fazlası, o senin hayatın. Saygı duymalısın. O seni yüzüstü bırakmayacak; eğer yenilirsen bu sen Kılıç’ı yüzüstü bıraktığın için olur.”

Parlayan çok fazla katıymış gibi gelen bir duruşla ayakta duruyordu, Kılıç’ı iki eliyle önünde tutmuştu. Desen’i tavana sadece iki ya da üç kere sürmüştü; neyse ki Urithiru’daki odaların çoğunun tavanları yüksekti.

Adolin ona çalıştıkları şekilde basit bir saldırıyı yapması için işaret etti. Parlayan iki kolunu da kaldırdı, silahı arkaya eğdi, sonra aşağı doğru indirirken öne doğru bir adım attı. Bütün hareketin açısı doksan dereceden daha fazla olamazdı, neredeyse vuruş bile sayılmazdı.

Adolin gülümsedi. “Kapmaya başladın. Bunlardan birkaç bin tane daha ve doğalmış gibi gelmeye başlayacak. Nefes alışının üzerinde çalışmamız gerekecek gerçi.”

“Nefes alışım mı?”

Adolin düşünceli bir şekilde başını sallayarak onayladı.

“Adolin,” dedi Parlayan. “Seni temin ederim ki ömrüm boyunca başarıyla nefes aldım.”

“Evet,” dedi Adolin. “O yüzden bildiklerini unutman zaman alacak.”

“Nasıl ayakta durduğum, nasıl düşündüğüm, nasıl nefes aldığım. Neyin kılıç dövüşçülüğünün alt kültürü, batıl inanç veya gerçekten önemli olduğunu seçmekte zorluk çekiyorum.”

“Hepsi önemli,” dedi Adolin.

“Maçtan önce tavuk yemek de mi?”

Adolin sırtıttı. “Eh, belki bazıları saçmalık olabilir. Ama kılıçlar gerçekten bizim bir *parçamız*.”

“Ben kendiminkinin bir parçam olduğunu biliyorum,” dedi Parlayan Kılıç’ını yanında dinlendirir ve eldivenli eminelini üstüne koyarken. “Onunla bağlandım. Şüphem o ki, Paredarlar arasındaki geleceğin kaynağında da bu var.”

“Çok akademik bir yorum,” dedi Adolin başını olumsuzca sallayarak. “Bunu *hissetmen* gerek, Shallan. *Yaşaman* lazım.”

Bu Shallan için zor bir iş olmazdı. Ancak Parlayan daha önceden derinlemesine düşünmediği şeyleri hissetmemeyi tercih ediyordu.

“Kendi Parekılıcı’nın bir zamanlar canlı bir spren olduğunu, Parlayan Şövalyeler’den bir tanesi tarafından kullanıldığını hiç düşündün mü?” diye sordu. “Bu ona bakışını değiştirmiyor mu?”

Adolin çağırıp bıraktığı Kılıç'ına doğru bir bakış attı, koruyucusuyla kaplanmış ve Shalla'nın battaniyelerinin üzerine yerleştirilmişti. "Her zaman *biraz* biliyor gibiydim. Canlı olduğunu değil tabii. Bu aptalca. Kılıçlar canlı değildir. Yani... Her zaman onlarda özel bir şeyler olduğunu biliyordum. Bu düello olmanın bir parçasıdır diye düşünüyorum. Hepimiz bunu zamanla öğreniriz."

Parlayan konunun kapanmasına izin verdi. Gördüğü kadarıyla, kılıç dövüşçüleri batıl inançlı oluyordu. Aynı gemiciler gibi. Aynı... eh, temel olarak Parlayan ve Jasnah gibi âlimler dışındaki herkes gibi. Adolin'in Kılıçlar ve düelloluluk hakkında anlattıklarının ona bu kadar fazla dini hatırlatması ise *enteresandı*.

Asıl dinlerinde sık sık o kadar lakayt olan bu Alethiler ne kadar garipti. Shalla, Jah Keved'de *Tartışmalar* kitabından uzun pasajları resmetmekle saatler harcamıştı. En sonunda kâğıdı yakmadan önce kelimeleri yüksek sesle, tekrar ve tekrar söyler, diz çökmüş ya da eğilmiş hâlde hepsini hafızana kazırdın. Alethiler bunun yerine Yara-dan'la ardentlerin ilgilenmesine izin veriyordu; sanki O, özellikle lezzetli bir çay getiren hizmetkârlar tarafından güvenli bir şekilde oyalanabilecek sinir bozucu bir misafirmiş gibi.

Adolin belki de sürekli olarak duruşunun düzeltilmesinden sıkılmaya başladığını hissettiği Parlayan'ın birkaç saldırı daha yapmasına izin verdi. O silahını savururken, Adolin de kendi Kılıç'ını kapı ve yanına geçti, duruşu ve saldırıları tekrarlıyordu.

Bununla geçen kısa bir süreden sonra Parlayan Kılıç'ını geri gönderdi, sonra eskiz defterini aldı. Sayfaları hızla çevirerek Parlayan'ın resmini geçti ve Adolin'i duruşunda çizmeye başladı. Shalla'nın bir kısmının geri dönmesine izin vermek zorunda kalmıştı.

"Hayır, dur orada," dedi Shalla karakalemni Adolin'e doğru uzatarak. "Evet, tam öyle."

Duruşunu çizdi, sonra başını sallayarak onayladı. "Şimdi vur ve son duruşunu koru."

Adolin dediğini yaptı. Şimdiye kadar ceketini çıkarmış, sadece gömlek ve pantolonuyla kalmıştı. Shalla o dar gömleğin üstüne o kadar sıkı oturmasından epey hoşlanıyordu. Bunu Parlayan bile takdir ederdi. *Ölü* değildi sonuçta, sadece pratikti.

İki çizime baktı, sonra Desen'i tekrar çağırdı ve duruşa geçti.

"Hey, *güzel*," dedi Adolin Parlayan sonraki birkaç saldırıyı yaparken. "Evet, kapı."

Tekrar yanına geçti. Parlayan'a öğrettiği basit saldırının onun be-

cerileri için hiçbir şey olmadığı belliydi ama yine de muntazam bir şekilde tekrarlıyordu, sonra sırttı ve uzun zaman önce Zahel'den aldığı ilk birkaç ders hakkında konuşmaya başladı.

Mavi gözleri ısıltı ısıltı ve Shallaan onda bu parıltıyı görmeyi çok sevmişti. Neredeyse Fırtınası gibi. O tutkuyu tanıyordu; ilgiyle canlanmanın, kendini bir şeylerin muhteşemliği içinde o kadar yoğun olarak kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu Shallaan da hissetmişti. Onun için bu sanattı ama Adolin'i izlerken, ikisinin o kadar da farklı olmadıklarını düşündü.

Bu anları onunla paylaşmak ve heyecanını içmek özel bir şeymiş gibi geliyordu. Mahrem. Akşamın erken saatlerinde hissettikleri o yakınlıktan bile daha fazla. Bazı anlarda kendisine Shallaan olma izni veriyordu, ama kılıcı tutmanın acısı ne zaman yükselmeye başlasa, ne zaman yaptığı şeyin ne olduğunu gerçekten düşünmeye başlasa, Parlayan'a dönüşmeyi ve bundan kaçınmayı başarabiliyordu.

Bu anın bitmesini hiç istemiyordu, o yüzden geç saatlere kadar uzattı, bırakmaları gereken saatten çok daha geç saatlere kadar. En sonunda Shallaan Adolin'e yorgun, terli bir veda etti ve onun dışarıdaki katmanlarla bezeli koridordan aşağı yürüyerek gitmesini izledi. Adımlarında bir canlılık, elinde bir lamba vardı, kılıç koruyucularını omzuna yaslamıştı.

Shallaan'ın tavernaları dolaşarak cevap aramak için başka bir geceyi beklemesi gerekecekti. Ayaklarını sürüyerek odasına geri döndü, dünyanın sonunun ortasında olmaları ihtimaline rağmen garip bir şekilde hoşnuttu. O gece, bir kez olsun, huzurlu bir şekilde uyudu.

Çünkü ders burada.

—Oathbringer, ön söz

Dalinar'ın önündeki taş bloğun üzerinde bir efsane yatıyordu. Zamanın antik sislerinin içinden çıkıp gelmiş, gölgegünler sırasında Tanrı'nın eliyle yaratıldığı söylenen bir silah. Beyazlı Suikastçı'nın Kılıç'ı, fırtınaların üzerindeki kapışmaları sırasında Kaladin Stormblessed tarafından ele geçirilmişti.

Üstünkörü bir incelemede sıradan bir Parekılıcı'ndan hiçbir farkı yokmuş gibi görünüyordu. Zarif, nispeten küçüktü, boyu bir buçuk metreyi ancak buluyordu. Bir domuz dişi gibi ince ve eğimliydi. Sadece dibinde, kabzanın yakınında desenleri vardı.

Dalinar silahı sunağa benzer taş bloğun köşelerine yerleştirdiği dört elmas broamla aydınlatmıştı. Bu küçük odanın duvarlarında katmanlar ya da resimler yoktu, o yüzden Fırtınaişığı sadece onu ve bu yabancı Kılıç'ı aydınlatıyordu. Ama bir gariplik vardı.

Mücevheri yoktu.

Bir insanoğlunun Parekılıcı'na bağlanmasını mümkün kılan şey mücevherlerdi. Çoğu zaman kılıç topuzuna eklenen mücevher –gerçi bazen bıçağın kabzayla birleştiği yerde olurdu– ilk dokunduğun anda yanıp söner ve bağlanma sürecini başlatırdı. Kılıç'ı bir hafta boyunca yanında taşıyacak olursan sana ait olurdu, ortadan kaybedebilir ve kalbinin atışlarının temposuyla geri getirebilirdin.

Bu Kılıç'ta böyle bir şey yoktu. Dalinar tereddütlü bir şekilde uzandı ve parmaklarını gümüşsü ağzının üzerine koydu. Eline ılık geliyor-du, sanki canlı bir şey gibiydi.

"Dokunduğum zaman çığlık atmıyor," diye belirtti.

Şövalyeler yeminlerini bozdular, dedi Fırtınababa kafasının içinde. Onlar yemin ettikleri her şeyi terk ettiler ve bunu yaparak sprenlerini öldürdüler. Diğer Kılıç'lar o sprenlerin cesetleri, senin dokunuşunla bağırımlarının sebebi bu. Onun yerine bu silah doğrudan Şeref'in ruhundan yapılmış, sonra da Elçiler'e verilmişti. Bu da bir yeminin damgası ama farklı tür bir yemin ve kendi kendine ait çığlık atacak akı yok.

"Ya Parezirhi?" diye sordu Dalinar.

İlişkili ama farklı, diye gümbürdedi Fırtınababa. Daha fazlasını öğrenmek için gereken yeminleri etmedin.

"Sen yeminleri bozamiyorsun," dedi Dalinar, parmaklarını Şerefkılıcı'nın üzerinde durmaya devam ederek. "Değil mi?"

Bozamam.

"Ya bu savaştığımız şey? Garaz, Yokelçilerin ve onların sprenlerinin kaynağı. Yeminlerini bozabilir mi?"

Hayır, dedi Fırtınababa. O benden çok daha büyük ancak antik Adonalsium'un gücü onun içini dolduruyor. Ve kontrol ediyor. Garaz da basınç gibi, yer çekimi gibi ya da zamanın akışı gibi bir kuvvet. Böyle şeyler kendi kurallarını bozamazlar. O da öyle.

Dalinar parmaklarıyla Şerefkılıcı'na hafif hafif vurdu. Şeref'in kendi ruhunun metal şeklinde katılaştırmış bir parçası. Bir açıdan, tanrıların ölümü Dalinar'a umut veriyordu; çünkü eğer Şeref yenilebiliyorsa, muhakkak Garaz da yenilebilirdi.

Görülerinde Şeref Dalinar'a bir görev bırakmıştı. *Garaz'ı rahatsız et, onu kaybedebileceğine inandır ve bir şampiyon tayin ettir. Tekrar yenilme riskine girmektense, bu şansı seçecektir. Sana verebileceğim en iyi öğüt bu.*

"Düşmanın şampiyonunu hazırladığını gördüm," dedi Dalinar. "Karanlık bir yaratık, kırmızı gözleri ve dokuz gölgesi var. Şeref'in önerisi işe yarayacak mı? Garaz'a ben ve şampiyonu arasında bir karşılaşma yapılmasını kabul ettirmem mümkün mü?"

Elbette ki Şeref'in önerisi işe yarayacak, dedi Fırtınababa. O öyle söyledi.

"Demek istiyorum ki, neden işe yarayacak?" dedi Dalinar. "Garaz'ın iki şampiyon arasında bir karşılaşmayı kabul etmek için ne sebebi olabilir ki? Bu konu insanoğlunun becerisi ve iradesi kadar

küçük ve değersiz bir şeyle riske atmak için fazlasıyla ciddi görünüyör.”

Düşmanın senin gibi insanoğlu değil, diye cevap verdi Fırtınababa gök gürültüsü gibi bir sesle, düşünceliydi. Hatta... korku dolu. O yaşılanmıyor. O hissediyor. O kızgın. Ama bu değişmiyor ve öfkesi soğumuyor. Çağlar geçebilir ama o aynı kalacak.

Doğrudan savaşmak ona zarar verebilecek kuvvetlerin açığa çıkması anlamına gelebilir, daha önce de olduğu gibi. O yaralar iyileşmiyor. Bir şampiyon seçmenin ve ondan sonra kaybetmenin onun için tek bedeli zaman olacak. Ziyadesiyle zamanı var zaten. Yine de kolaylıkla kabul etmeyecek ama kabul etmesi mümkün. Eğer bu seçenek ona doğru zamanda, doğru şekilde sunulacak olursa tabii. O zaman bağlanmış olur.

“Ve bizim kazancımız da...”

Zaman, dedi Fırtınababa. Her ne kadar onun için anlamsız da olsa, bir insanın sahip olabileceği en değerli şey.

Dalinar Şerefıılıcı'nı bloğun üstünden aldı. Odanın yan tarafında zemine kesilerek açılmış bir oyuk vardı. Altmış santim kadar genişti, kule şehirde buldukları pek çok sayıdaki garip delik, koridor ve gizli köşelerden bir tanesiydi. Bu delik büyük ihtimalle bir lağım sisteminin parçasıydı; kenarlarındaki pasa bakılacak olursa, bir zamanlar bu yerdeki taş deliğı tavandaki öbürüne bağlayan metal bir boru vardı.

Navani'nin en öncelikli hedeflerinden biri bütün bu sistemin nasıl çalıştığını çözmekti. Şu an için, içlerinde antik hamamların olduğu belli başlı büyük ortak odaları tahta çerçeveler kullanarak tuvaletlere dönüştürmekle idare ediyorlardı. Bir kere daha fazla Fırtınasığı elde ettikleri zaman, savaş kamplarındayken yaptıkları şekilde Ruhdökümcüleri atıkları ortadan kaldırabilirdi.

Navani bu sistemi hoş bulmuyordu. Bazen uzun sıraların olduğu ortak tuvaletler şehrin verimsiz işlemesine neden olurdu ve bu boruların bir tür geniş tesisat ve lağım sisteminin varlığına işaret ettiklerini iddia ediyordu. Bu tam da onu cezbedecek türden büyük ölçekli bir mühendislik projesiydi; Dalinar hayatında Navani Kholin kadar lağım seven kimseyi görmemişti.

Şimdilik bu delik boştu. Dalinar eğildi ve kılıcı içine soktu, yan tarafına keserek açtığı taşın bölmenin içine yerleştirdi. Deliğın üst kenarı kabzanın görünmesine engel oluyordu, Şerefıılıcı'nı bulmak için eğilip deliğın içine elini uzatmak ve yoklamak gerekiydi.

Ayağı kalktı, sonra kürelerini topladı ve dışarıya çıkmak için hare-

ketlendi. Orada bırakmaktan nefret ediyordu ama daha güvenli hiçbir şeyi düşünememişti. Odaları henüz güvenliymiş gibi gelmiyordu; kasası yoktu ve muhafızlardan bir ordu da sadece dikkatleri üzerine çekerti. Kaladin, Navani ve Fırtınababa'nın kendisi dışında hiçbir kim-senin Şerefkılıcı'nın Dalinar'ın elinde olduğundan bile haberi yoktu. Eğer hareketlerini gizleyecek olursa, kulenin bu boş kısmında silahın bulunabilmesinin neredeyse hiçbir ihtimali yoktu.

Onunla ne yapacaksın? diye sordu Fırtınababa Dalinar boş koridorlara çıkarken. *Bu eşi olmayan bir silah. Bir tanrının hediyesi. Onunla yeminsiz bir Rüzgârkoşucu olabilirsin. Hatta daha da fazlası. İnsanoğlunun anlamadığı ve de anlayamayacağı kadar fazlası. Neredeyse bir Elçi olabilirsin.*

“Kullanmadan önce çok dikkatli bir şekilde düşünmek için daha fazla sebebim oldu,” dedi Dalinar. “Benim için bir gözünü üzerinde tutarsan itirazım olmaz.”

Fırtınababa buna ciddi ciddi güldü. *Benim her şeyi görebildiğimi mi düşünüyorsun?*

“Öyle sanmıştım... Yaptığımız o harita...”

Ben fırtınalarda açıkta bırakılan şeyleri görürüm, onları da belirsizce. Ben bir tanrı değilim, Dalinar Kholin. Duvara düşen gölgenin sen olmadığı gibi.

Dalinar aşağı inen basamaklara ulaştı, sonra bir broamı ışık için tutarak döne döne ilerledi. Eğer Yüzbaşı Kaladin kısa süre içinde geri dönmezse, Şerefkılıcı başka bir Rüzgârkoşu yöntemi sağlardı. Thaylen Şehri ya da Azir'e hızla ulaşmanın bir yoluydu. Ya da Elhokar ile ekibini Kholinar'a ulaştırmanın. Fırtınababa ayrıca Yeminkapıları'nı çalıştırabileceğini de doğrulamıştı, bunun da faydası olabilirdi.

Dalinar kulenin hareketle dolu olan daha yerleşilmiş kısımlarına ulaştı. Bir aşçının yamakları hemen kule kapılarının içindeki malzeme deposundan erzak çıkarıyordu, bir çift adam yerlere boyayla kılavuz çizgileri çekiyordu, askerlerin aileleri özellikle geniş olan bir koridor-da duvar boyunca dizilmiş kutuların üstünde oturuyor ve büyük ihtimalle diğer bir hamam olan zemini eğimli bir odadaki çocukların tah-ta küreler yuvarlamalarını izliyordardı.

Hayat. Yerleşmek için o kadar garip bir yerdı ama çorak Harap Ovalar'ı yuvaya dönüştürmeyi başarmışlardı. Eğer Harap Ovalar'da yaptıkları tarımı sürdürmeye devam edebilecekleri düşünülürse, bu kule de çok farklı olmayacaktı. Bir de o Yeminkapıları'nı çalıştırmaya yetecek kadar Fırtınaışığı da bulabilecekleri düşünülürse.

Elinde küre olan tek adam olarak göze batıyordu. Muhafızlar lambalarla devriye geziyordu. Aşçılar lamba yağı kullanarak çalışıyordu ama stokları azalmaya başlamıştı. Çocukları izleyen ve dikiş diken kadınlar sadece buradaki duvar boyunca giden birkaç pencereden gelen ışığı kullanıyordu.

Dalinar odalarının yakınından geçti. Bugünün muhafızları dışarıda bekliyorlardı, Köprü On Üç'ten mızrakçılardı. Onu takip etmeleri için elini salladı.

"Her şey yolunda mı, Berrakbey?" diye sordu bir tanesi hızla yetişerek. Yavaş, uzatmalı bir şekilde konuşuyordu, Orta Alethkar'daki Sunmaker Dağları yakınlarından bir Koron şivesiydi.

"İyi," dedi Dalinar kısaca, saatin kaç olduğunu anlamaya çalışıyordu. Fırtınababa'yla konuşarak ne kadar zaman harcamıştı?

"İyi, iyi," dedi muhafız, mızrağını omzuna hafifçe dayamıştı. "Kötü bi' şeylerin olmasını istemeyiz. Dışardayken. Yalnız. Koridorlarda. Siz kimsenin yalnız koridorlara çıkmaması gerektiğini söyledikten sonra."

Dalinar adama dik dik baktı. Temiz tıraşlıydı, koyu kahverengi saçları vardı ve bir Alethi için biraz solgundu. Dalinar adamı son bir haftadır muhafızlarının arasında gördüğünü hayal meyal hatırlıyordu. Dalinar'ın dikkat dağıtıcı olduğunu düşündüğü bir şekilde, bir küreyi parmak eklemlerinin üzerinde yuvarlamaktan hoşlanıyordu.

"İsmin?" diye sordu Dalinar yürürlerken.

"Rial," dedi adam. "Köprü On Üç." Asker elini kaldırdı ve kusursuz bir selam verdi, o kadar dikkatliydi ki, Dalinar'ın en iyi subayları tarafından verilen selamlara denkti. Ama suratındaki aynı tembel ifade değişmeden kalmıştı.

"Çavuş Rial, ben yalnız *değildim*," dedi Dalinar. "Bu subayları sorgulama huyunu nereden edindin?"

"Sadece bir kere yaptırırsanız huy değildir, Berrakbey."

"Bunu sadece tek bir kere yaptın, öyle mi?"

"Size mi?"

"Herhangi birine."

"Eh, onlar sayılmaz, Berrakbey," dedi Rial. "Ben yeni bir adamım. Köprü ekiplerinde tekrar doğdum."

Harika. "Peki Rial, saat kaç biliyor musun? Bu fırtına kapası koridorlarda bir türlü anlayamıyorum."

"Berrakhanım Navani'nin size gönderdiği saat cihazını kullanabilirsiniz, komutanım," dedi Rial. "Sanırım onlar o işe yarıyor."

Dalinar ona bir daha ters ters baktı.

“Sizi sorguluyor değilim, komutanım,” dedi Rial. “Gördüğünüz gibi soru sormadım...”

Dalinar en sonunda döndü ve koridorda uzun adımlarla yürüyerek odalarına geri gitti. Navani'nin ona verdiği o paket neredeydi? Bir sehpanın üzerinde buldu ve içinden biraz okçuların taktıklarına benzeyen deri bir bileklik çıkardı. Üstüne yerleştirilmiş iki tane saat kadranı vardı. Bir tanesi zamanı üç kolla gösteriyordu, saniyeleri bile; sanki bunun bir önemi varmış gibi. Öbürü de beklenen bir sonraki yücefirtınaya kadar geri sayması için ayarlanabilen bir fırtınasaatiydi.

Hepsini birden nasıl bu kadar küçültebilmişler? diye merak etti cihazı sallayarak. Ayrıca derinin içine yerleştirilmiş olan bir acıralı vardı, eğer eliyle üstüne bastırırsa acısını alacak olan mücevherden bir fabrialdı. Navani hekimler tarafından kullanılmaları amaçlanan acı ile ilgili çeşitli fabriallar üzerinde çalışıyordu ve Dalinar'ı bir denek olarak kullanmaktan bahsetmişti.

Cihazı ön koluna bağladı, tam bileğinin yukarısındaydı. Orada üniformanın kol yeninin dışına takılmış hâlde çok göze batıyormuş gibi geliyordu ama ne de olsa bir *hediye*ydi. Ne olursa olsun, bir sonraki görüşmesinin başlamasına kadar bir saat vardı. Tedirginliğinden gelen enerjinin birazını harcamanın vaktiydi. İki muhafızını yanına aldı, sonra bir alt kata inerek askerlerini yerleştirdiği büyük odalardan birine doğru gitti.

Odanın duvarlarında siyah ve gri katmanlar vardı ve eğitim yapan askerlerle doluydu. Hepsi sadece bir kol bandı bile olsa Kholin mavisini giyiyorlardı. Şimdilik açık göz ve koyu göz askerler aynı odadaydı, kumaş minderlerle doldurulmuş antrenman ringlerinin içinde talim yapıyorlardı.

Her zaman olduğu gibi, antrenmanın sesleri ve kokuları Dalinar'ın içini ısıttı. Pişen gözlemeden daha tatlıydı yağlanmış derinin kokusu. Flütlerden daha hoş gelirdi talim kılıçlarının birbirine vurma sesi. Nerelelere gelmiş olursa olsun, nasıl bir mevkiye yükselmiş olursa olsun, Dalinar'ın yuvası her zaman bunun gibi bir yer olacaktı.

Kılıç ustalarını arka duvarda minderlere oturmuş, öğrencilerini denetlerken buldu. Göze batan bir tane istisnanın dışında hepsinin kare şekilli sakalları, kazınmış saçları ve basit, belden bağlanan önü açık cübbeleri vardı. Dalinar her türlü konuda uzman olan ardentlere sahipti ve geleneklere göre her adam ya da kadın onlara gelebilir ve yeni bir sanat veya zanaatta çiraklık yapmaya başlayabilirdi. Ama kılıç ustaları Dalinar'ın gurur kaynağıydı.

Altı adamın beş tanesi ayağa kalktı ve ona eğildi. Dalinar odayı incelemek için tekrar döndü. Silahların tangirtisi, ter kokusu. Bunlar hazzırlığın işaretleriydi. Dünya kargaşa içinde olabilir ama Alethkar hazzırlanıyordu.

Alethkar değil, diye düşündü. Urithiru. Benim krallığım. Fırtınalar adına, kendini buna alıştırmaları zor olacaktı. Her zaman Alethi kalacaktı ama Elhokar'ın duyurusu yayınlandıktan sonra artık Alethkar onun olmayacaktı. Bu gerçeği ordularına nasıl açıklayacağını hâlâ çözememişti. Navani ve kâtiplerine kanuni ayrıntıları tam olarak halletmeleri için zaman vermek istiyordu.

“Burada iyi iş çıkarmışsınız,” dedi Dalinar Kelerand'a, kılıç ustalarından birisiydi. “İvis'e yan odaları da antrenman alanına dönüştürebilecek mi diye bakmasını söyleyin. Askerleri meşgul tutmanızı istiyorum. Canları sıkıldığı zaman daha fazla kavga çıkarırlar diye endişe ediyorum.”

“Emredersiniz Berrakbey,” dedi Kelerand eğilerek.

“Ben de biraz antrenman yapmak istiyorum,” dedi Dalinar.

“Uygun birisini bulacağım, Berrakbey.”

“Ya sen, Kelerand?” dedi Dalinar. Kılıç ustası Dalinar'ı üç seferin ikisinde yeniyordu ve her ne kadar Dalinar bir gün ondan daha iyi kılıç kullanma hayallerini bir kenara bırakmış olsa da zorluktan hoşlanıyordu. O bir askerdı, düelloca değil.

“Emrederseniz hazırım,” dedi Kelerand katıca. “Ancak eğer bir seçenek sunulursa reddederim. Affınıza sığınarak, bugün sizin için uygun bir rakip olacağımı hissetmiyorum.”

Dalinar ayakta duran diğer kılıç ustalarına da bir bakış attı, gözlerini indiriyorlardı. Kılıç ustası ardentler genelde daha dindar meslektaşları gibi olmazlardı. Arada bir fazla resmî olabiliyorlardı ama onlarla konuşup şakalaşabilirdin. Çoğu zaman.

Ama onlar yine de ardentti.

“Pekâlâ,” dedi Dalinar. “Bana dövüşecek birini bulun.”

Her ne kadar bunu sadece Kelerand'a söylemiş olsa da, öbür dördü de ona katılarak Dalinar'ın yanından ayrıldı. Dalinar içini çekti, duvara yaslandı ve yana doğru baktı. Bir adam hâlâ minderinin üstüne yayılmış oturuyordu. Dağınık bir sakalı ve pek de umurunda değilmiş gibi görünen kıyafeti vardı; kirli değildi ama yıpranmıştı, belinden ipe bağlıydı.

“Varlığım seni gücendirmiyor mu, Zahel?” diye sordu Dalinar.

“Herkesin varlığı beni gücendiriyor. Siz geri kalanlarınızdan daha tiksindirici değilsiniz, Sayın Yüceprens.”

Dalinar beklemek için bir tabureye oturdu.

“Bunu beklemiyor muydunuz?” dedi Zahel, sesi eğleniyormuş gibi geliyordu.

“Hayır. Ben düşünmüştüm ki... Eh, onlar savaşı ardentler. Kılıç ustaları. Onlar içten içe asker.”

“Onları bir karar vermeye zorlamaya yakınsınız Berrakbey; yüceprensleri ile Tanrı arasında seçim yapmak. Sizi seviyor olmaları karar vermeyi daha kolay değil, daha zor yapıyor.”

“Rahatsızlıkları geçecek,” dedi Dalinar. “Her ne kadar şu anda radikal bir karar gibi görünse de evliliğim eninde sonunda tarihteki önemsiz dipnotlardan biri olacak.”

“Belki.”

“Aynı fikirde değil misin?”

“Hayatlarımızdaki her saniye önemsiz görünür,” dedi Zahel. “Büyük kısmı unutulur gider ama eşit derecede mütevazı olan bazıları tarihin üzerinde döndüğü eksen noktalarına dönüşür. Siyah üstüne beyaz gibi.”

“Siyah üstüne... beyaz mı?” diye sordu Dalinar.

“Lafın gelişi. Yaptığınız şey benim hiç umurumda değil, Yüceprens. Açıkgozlerin kendini beğenmişliği ya da büyük bir ahlaksızlık olabilir, iki durumda da beni etkilemiyor. Ama gittikçe doğru yoldan daha ne kadar sapacağınızı sorgulayanlar *yok değil*.”

Dalinar homurdandı. Herkes dururken *Zahel'in* mi yardımcı olmasını umut etmişti? Ayağa kalktı ve volta atmaya başladı, kendi huzursuzluğuna sinirlenmişti. Ardentler onun düello yapabileceği birisiyle geri dönemeden önce uzun adımlarla odanın ortasına geri dönerek tanıdığı askerleri aramaya başladı. Bir yüceprensle karşılaştığı için kendini tutmayacak olanları.

En sonunda General Khal'ın oğullarından bir tanesini buldu. Paredar olan Yüzbaşı Halam Khal değil, bir küçüğü. Her zaman kafası bedeni için biraz fazla küçükmüş gibi görünen iri yarı bir adamdı. Birkaç güreş maçından sonra geriniyordu.

“Aratin,” dedi Dalinar. “Hiç bir yüceprensle kapışmış mıydın?”

Genç adam döndü, sonra anında hazır ola geçti. “Komutanım?”

“Resmiyete gerek yok. Sadece pratik yapacak birisini arıyorum.”

“Uygun bir düello için ekipmanım yok, Berrakbey,” dedi Aratin. “Bana biraz zaman verin.”

“Gerek yok,” dedi Dalinar. “Güreşe de varım. Çok uzun zaman oldu.”

Bazı askerler onu incitmekten korkacakları için Dalinar kadar önemli bir adamla kapışmamayı tercih ederlerdi. Khal oğullarını ondan daha iyi eğitmişti. Genç adam sırtarak dişlerindeki belirgin bir açıklığı gösterdi. “Bana uyar, Berrakbey. Ama sizi uyarayım, ben aylardır maç kaybetmedim.”

“Güzel,” dedi Dalinar. “Bana da dişli bir rakip lazım.”

Dalinar üstünü çıkarmış, iç çamaşırının üzerine antrenman pantolonunu giyerken kılıç ustaları en sonunda geri geldiler. Dar pantolon sadece dizlerine kadar iniyordu. Kılıç ustalarına başını eğdi, antrenman yapması için getirdikleri centilmen görünüşlü açıkgozü görmezden geldi ve Aratin Khal ile birlikte güreş minderine çıktı.

Muhafızları kılıç ustalarına bir tür özür dileme olarak omuz silkti, sonra Rial sayarak güreş maçını başlattı. Dalinar anında ileriye atıldı ve Khal’a bindirip kollarının altından kavradı, kendi ayaklarını geride tutarak rakibinin dengesini bozmak için çabalıyordu. Güreşçiler eninde sonunda hep yere düşerdi ama bunun nasıl ve ne zaman olacağını kontrol eden olmak isterdiniz.

Geleneksel bir vehah maçında pantolondan tutmak yasaktı ve elbette ki saçlardan kavramak da yoktu, o yüzden Dalinar adamın onu iterek devirmesine engel olurken rakibini sağlam bir kavrayışla yakalamaya çalışıyordu. Zorlandı, kasları gerilmişti, parmakları rakibinin derisi üzerinde kayıyordu.

O hummalı anlar boyunca, Dalinar sadece güreşin üzerine odaklanabiliyordu. Kendi kuvvetine karşı rakibininki. Ayaklarını sürüyor, ağırlığını değiştiriyor, sıkı tutabilmek için savaşıyordu. Kapışmada bir saflık vardı, sanki benzerini yıllardır tecrübe edememiş gibi hissettiği bir sadelik.

Aratin Dalinar’ı iyice kendine çekti, sonra dönmeyi başardı, Dalinar’ı kalçasının üzerinden aşarak devirmişti. Mindere düştüler ve Dalinar homurdandı, Aratin kolunu boynuna dolamasın diye başını çevirip kendi kolunu boynuna kaldırdı. Eski eğitimi onu rakibi tarafından sıkıca yakalanamasın diye yerde dönmeye ve kıvranmaya güdüliyordu.

Çok yavaştı. Bunu düzenli olarak yapmasından bu yana yıllar geçmişti. Öbür adam boynundan yakalamaya çalışmaktan vazgeçerek, Dalinar’ın dönüşüyle birlikte hareket etti ve bunun yerine arkasından ve kollarının altından yakaladı. Dalinar’ı yüz üstü mindere bastırmıştı, ağırlığı Dalinar’ın üstündeydi.

Dalinar hırladı ve içgüdüsel olarak her zaman sahip olduğu o fazladan güce doğru uzandı. Savaşın nabzına, avantajına.

Heyecan. Askerler gecenin sessizliğinde, kamp ateşlerinin etrafında ondan bahsederlerdi. O Alethilere has savaş öfkesi. Bazıları buna atalarının kuvveti derdi, başkaları askerliğin gerçek gücü. Sunmaker'ı şana iten oydu. Alethi başarısının açık sırrıydı.

Hayır. Dalinar Heyecan'a doğru uzanışına engel oldu ama endişe etmesine gerek yoktu. Aylardır onu hissettiğini hatırlamıyordu. Ne kadar uzun süre uzak kalırsa, Heyecan'da son derece derin bir *yanlıklık* olduğunu daha çok fark etmeye başlıyordu.

O yüzden dişlerini sıktı, rakibiyle temiz ve adil bir şekilde mücadele etti.

Ve ezildi.

Aratin daha gençti, bu dövüş tarzında daha tecrübeliydi. Dalinar onun işini kolaylaştırmıyordu ama o alttaydı, destek noktası yoktu ve dürüst olmak gerekirse, bir zamanlar olduğu kadar genç değildi. Aratin onu sıkı sıkı kavramıştı ve Dalinar kısa süre içinde kendini omuzları mindere bastırılmış ve tamamen hareket edemez hâle gelmiş olarak buldu.

Dalinar yenildiğini biliyordu ama pes etmeye eli varmadı. Bunun yerine rakibinin kavrayışına karşı savaştı, dişlerini sıktı ve terler yüzünün yanlarından aktı. Bir şeylerin farkına vardı. Heyecan değildi... ama Fırtınasığ'ıydı, güreş minderinin yanında duran üniforma pantolonunun cebinde duruyordu.

Aratin homurdandı, kolları çelik gibiydi. Dalinar minderin sert kuşağını hissetti, kendi terinin kokusunu aldı. Kasları bu muameleye isyan ediyordu.

Fırtınasığ'ının gücünü yakalayabileceğini biliyordu ama sadece düşüncesi bile adalet duygusunun isyan etmesine neden olmuştu. Bunun yerine sırtını büktü, nefesini tutuyor ve bütün gücüyle yukarı doğru bastırıyordu, sonra hızla döndü, kurtulmak için destek alabileceği şekilde tekrar yüz üstü dönmeye çalışıyordu.

Rakibi kımıldandı. Sonra inledi ve Dalinar adamın kavrayışının... yavaş yavaş... kaymaya başladığını hissetti...

"Öf, hay fırtınalar aşkına," dedi bir kadın sesi. "Dalinar?"

Rakibi Dalinar'ı anında bırakarak geriye çekildi. Dalinar döndü, zorlanma yüzünden nefes nefeseydi ve Navani'yi kollarını kavuşturmuş, güreş ringinin hemen dışında dikilirken buldu. Ona sırtıttı, sonra kalktı ve bir yardımcının getirdiği havlu ile hafif takama gömleğini kabul etti. Aratin Khal geriye çekilirken Dalinar ona doğru bir yumruğunu kaldırdı ve başını eğdi, onun kazandığını kabul ettiğinin bir işaretiydi. "İyi dövüştün, oğlum."

“Bir şereftir, komutanım!”

Dalinar takamayı giydi, Navani’ye dönerken havluyla alnını siliyordu. “Antrenmanımı izlemeye mi geldin?”

“Evet, her kadının en sevdiği şey ne de olsa,” dedi Navani. “Kocasının boş zamanlarında yarı çıplak, terli erkeklerde yerde yuvarlanmasını izlemek.” Aratin’e doğru bir göz attı. “Kendi yaşına daha uygun adamlarla kapışıyor olman gerekmez mi?”

“Savaş meydanında düşmanımın yaşını seçme gibi bir lüksüm yok,” dedi Dalinar. “Hazırlanmak için burada dezavantajlı olarak dövüşmek daha iyi.” Tereddüt etti, sonra daha alçak sesle konuştu. “Zaten neredeyse kazanmak üzereydim.”

“Neredeyse tanımın fazlasıyla cömert, cevherkalbim.”

Dalinar bir yardımcının getirdiği su tulumunu aldı. Her ne kadar odada Navani ve yardımcılarından başka kadınlar olsa da, öbürleri ardentti. Parlak sarı elbisesinin içindeki Navani yine de çorak taş bir tarladaki bir çiçek kadar göze batıyordu.

Dalinar gözleriyle odayı tararken, sadece kılıç ustalarının değil, ardentlerin pek çoğunun da bakışlarına karşılık vermekten kaçındıklarını gördü. Eski silah arkadaşı Kadash da anadaydı, kılıç ustalarıyla konuşuyordu.

Yakınlarda Aratin arkadaşlarının kutlamalarını kabul ediyordu. Karadiken’i mindere bastırmak epey ciddi bir başarı kabul ediliyormuş gibiydi. Genç adam övgülere bir sırtışla karşılık veriyordu ama birisi sırtına bir şaplak attığı zaman yüzünü buruşturdu ve omzunu tuttu.

Pes etmem gerekirdi, diye düşündü Dalinar. Güreşi zorlamak ikisini de tehlikeye atmıştı. Kendi kendine sinirlendi. Daha genç ve güçlü birini özellikle rakip olarak seçmişti de şimdi kaybetmeyi mi kaldıramıyordu? Yaşlandığı kabul etmesi gereken bir şeydi ve eğer bunun savaş meydanındayken ona gerçekten bir faydasının olacağına inanıyorsa, kendi kendini kandırıyordu. Zırh’ını vermişti, artık bir Parekılıcı da yoktu. Bir daha ne zaman savaşa girmeyi bekliyordu ki?

Dokuz gölgeli adam.

Bir anda ağzındaki suyun tadı kaçtı. Düşmanın şampiyonuyla savaşacağını hayal etmişti, bu düelloyu bir şekilde kabul ettirmeyi başarsa tabii. Ama bu görevi Kaladin gibi başka birisine vermek çok daha mantıklı hareket olmaz mıydı?

“Eh, üstüne bir üniforma giysen iyi olacak,” dedi Navani. “İriali kraliçesi hazır.”

“Görüşmeye daha birkaç saat var.”

“Şimdi istiyor. Duruma bakılırsa, saraydaki “gelgitokur” dalgalar-
da erken bir görüşmenin daha iyi olacağına işaret eden bir şeyler
görmüş. Her an bizimle iletişime geçebilirler.”

Fırtına kapası İrialiler. Yine de onların bir Yeminkapıları vardı, eğer
üzerinde nüfuzlarının olduğu Rira Krallığı’ndakini de sayacak olursan
iki tane. İri’nin şu anda ikisi kral, biri kraliçe olan üç hükümdarının ara-
sında dış ilişkiler üzerinde otoritesi olan kraliçeydi, o yüzden konu-
maları gereken tek hükümdar oydu.

“Görüşmeyi öne almaya benim bir itirazım yok,” dedi Dalinar.

“Yazışma odasında seni bekleyeceğim.”

“Neden?” dedi Dalinar bir elini sallayarak. “Beni göremeyecek ki.
Buraya yerleşin.”

“Buraya mı?,” dedi Navani ifadesizce.

“Buraya,” dedi Dalinar, kendini inatçı hissediyordu. “Kalemlerin
gıcırtilarından başka bir sesin olmadığı soğuk odalardan bıktım.”

Navani ona bir kaşını kaldırdı ama yardımcılarına yazışma malze-
melerini hazırlamalarını emretti. Endişeli bir ardent yaklaştı, belki onu
vazgeçirmeye çalışacaktı ama Navani’nin verdiği birkaç sert emirden
sonra ona bir bank ve masa getirmek için koş a koş a gitti.

Dalinar gülümsedi ve gidip kılıç ustalarının yakınındaki bir raftan
iki tane antrenman kılıcı seçti. Küt çelikten yapılmış sıradan kılıçlardı.
Bir tanesini Kadash’a doğru fırlattı, o da becerikli bir şekilde yakala-
dı ama sonra ucunu önünde yere dayadı ve ellerini kabzanın üzeri-
ne yerleştirdi.

“Berrakbey,” dedi Kadash. “Bu görevi bir başkasına devretmek is-
terim çünkü şu anda pek...”

“Şansına küs,” dedi Dalinar. “Biraz pratik yapmam gerekiyor, Ka-
dash. Efendin olarak benimle antrenman yapmanı talep ediyorum.”

Kadash uzun bir an boyunca gözlerini Dalinar’a dikerek baktı,
sonra kızgın bir oflamayla Dalinar’ı ringe doğru takip etti. “Size karşı
pek iyi bir rakip olmayacağım, Berrakbey. Ben yıllarımı kılıca değil, ki-
taplara adadım. Buraya gelmemin tek sebebi...”

beni gözlemekti. Biliyorum. Eh, belki ben de paslanmışımdır.
Onlarca yıldır sıradan bir kılıçla dövüşmedim. Her zaman daha iyi bir
şeyim vardı.”

“Evet. Parekılıcı’nızı ilk elde ettiğiniz günü hatırlıyorum. O gün bü-
tün dünya titremişti, Dalinar Kholin.”

“Nostaljiyi bırak,” dedi Dalinar. “Ben fazlasıyla kolay adam öldür-

me becerisini elde eden uzun bir aptallar dizisinin en sonuncusuydum o kadar.”

Rial tereddütlü bir şekilde sayarak maçı başlattı ve Dalinar kılıcını savurarak öne atıldı. Kadash onu becerikli bir şekilde püskürttü, sonra ringin yan tarafına doğru adım attı. “Pardon Berrakbey ama siz diğerlerinden *farklıydınız*. Adam öldürme kısmında çok, çok daha iyiydiniz.”

Her zaman öyle oldum, diye düşündü Dalinar Kadash’ın etrafında dönerken. Ardenti elitlerinden birisi olarak hatırlamak garipti. O zamanlar arkadaş değillerdi, bu sadece Kadash’ın bir ardent olarak geçirdiği yıllar sırasında olmuştu.

Navani boğazını temizledi. “Bu sopa sallamanızı bölmek istemezdim ama kraliçe seninle konuşmak için hazır, Dalinar,” dedi.

“Güzel,” dedi Dalinar gözlerini Kadash’ın üstünden ayırmadan. “Ne diyor, oku.”

“Dövüşürken mi?”

“Niye olmasın?”

Navani’nin gözlerini devirdiğini neredeyse duyabiliyordu. Sırttı, tekrar Kadash’ın üstüne saldırdı. Navani onun salaklık ettiğini düşünüyordu. Belki de öyleydi.

Ayrıca başarısız da oluyordu. Birer birer, dünyanın hükümdarları onu geri çeviriyordu. Sadece Kharbranthlı Taravangian, pek akıllı olmamasıyla bilinen bir adam, onu dinlemeyi kabul etmişti. Dalinar bir şeyleri yanlış yapıyordu. Uzun süreli bir sefere çıkmış olsa kendini sorunlarına yeni bir açıdan bakmaya zorlardı. Fikirlerini söylemeleri için yeni subaylar getirirdi. Savaş alanlarına farklı arazilerden yaklaşmaya çalışırdı.

Dalinar Kadash’la kılıcını çarpıştırdı, metale çarpan metal çınladı.

“ ‘Yüceprens,’ ” diye okudu Navani o dövüşürken. “ ‘Bir’in ihtişamına karşı fevkalade bir huşu ile size ulaşıyorum. Dünyanın şanlı yeni bir tecrübeyi tatmasının zamanı geldi.’ ”

“Şanlı mı, Majesteleri?” dedi Dalinar Kadash’ın bacağına doğru hamle yaparken. Adam geri çekilerek kaçtı. “Herhâlde bu olayları *hoşnutlukla* karşılıyor olamazsınız?”

“ ‘Tüm tecrübeler hoşnutlukla karşılanır,’ ” diye geldi cevap. “ ‘Bizler kendi kendisini tecrübe eden Bir’iz. Ve bu yeni fırtına şanlı, yanında acı getiriyor olsa bile.’ ”

Dalinar homurdanarak Kadash’ın kılıcın tersiyle yaptığı bir darbeyi engelledi. Kılıçlar yüksek sesle öttü.

“Onun bu kadar dindar olduğunu fark etmemiştim,” diye belirtti Navani.

“Putperest batıl inançları,” dedi Kadash Dalinar’ın karşısında minerde geriye çekilirken. “En azından Azishlerin Elçiler’e tapınacak kadar edebi var, gerçi onları Yaradan’dan yukarıya koyarak küfür ediyorlar. İrialilerin de Shin şamanlarından farkı yok.”

“Senin bu kadar da eleştirel olmadığın zamanları hatırlıyorum, Kadash,” dedi Dalinar.

“Bana gevşekliğimin sizi cesaretlendirmeye yararmış olabileceği hatırlatıldı.”

“Bakış açını her zaman ufuk açıcı bulmuşumdur.” Dimdik Kadas-h’a bakıyordu ama Navani’ye konuştu. “Ona şöyle de: Majesteleri, her ne kadar ben meydan okumaları hoş karşılasam da, bu yeni... tecrübelerin getireceği acılardan korkuyorum. Yaklaşan tehlikelerin karşısında birleşmemiz gerek.”

“Birlik,” dedi Kadash alçak sesle. “Eğer amacın buysa neden kendi halkını parçalamaya çalışıyorsun, Dalinar?”

Navani yazmaya başladı. Dalinar yanına yaklaştı, kılıcını bir elinden diğerine geçirdi. “Nereden biliyorsun Kadash? Putperest olanların İrialiler olduklarını nereden *biliyorsun*?”

Kadash kaşlarını çattı. Her ne kadar bir ardentin kare kesimli sakalına sahip olsa da, onu öbürlerinden ayıran tek şey o kafasındaki yara izi değildi. Onlar dövüşmeyi de bir başka sanat olarak görüyorlardı. Kadash’ta ise bir askerin bıkkın gözleri vardı. Düello yaptığı zamanlarda birileri arkasından dolaşmaya çalışırsa diye etrafını kolaçan edip duruyordu. Teke tek düelloda imkânsız bir şeydi ama bir savaş meydanında fazlasıyla mümkündü.

“Bunu nasıl sorabilirsin, Dalinar?”

“Çünkü bunun sorulması gerekiyor,” dedi Dalinar. “Sen Yaradan’ın Tanrı olduğunu iddia ediyorsun. Neden?”

“Çünkü öyle.”

“Bu benim için yeterli değil,” dedi Dalinar, ilk kez bunun doğru olduğunun farkına vararak. “Artık değil.”

Ardent hırladı, sonra üstüne atıldı, bu sefer gerçekten kararlılıkla saldırıyordu. Navani yüksek sesle okurken Dalinar onu savuşturarak geriye doğru kaçındı.

“ ‘Yüceprens, samimi olacağım. İriali Üçlüsü hemfikir. Sunma-ker’in ölümünden beri Alethkar’ın dünyada bir önemi olmadı. Ancak bu yeni fırtınayı kontrol edenlerin gücü inkâr edilemez. Sundukları şartlar cömert.’ ”

Dalinar afallayarak olduğu yerde durdu. “*Yokelçilerin* tarafına mı

geçeceksiniz?” diye sordu Navani’ye doğru ama sonra durmayan Kadash’a karşı kendini savunmak zorunda kaldı.

“Ne oldu?” dedi Kadash kılıcını Dalinar’inkine indirirken. “Birilerinin kötülüğün tarafında yer almaya gönüllü olmasına mı şaşırdın, Dalinar? Birilerinin Yaradan’ın ışığı yerine karanlığı, batıl inancı ve kâfirliği seçmesi inanılmaz mı?”

“Ben kâfir değilim.” Dalinar vurarak Kadash’ın kılıcını uzaklaştırdı ama daha önce ardent Dalinar’ın koluna bir darbe indirmeyi başardı. Vuruş sertti ve her ne kadar kılıçlar küt olsa da, kesinlikle moraracaktı.

“Daha şimdi bana Yaradan’dan şüphe ettiğini söyledin,” dedi Kadash. “Ondan sonra geriye ne kalıyor?”

“Bilmiyorum,” dedi Dalinar. Adım atarak yaklaştı. “Bilmiyorum ve bu beni dehşete düşürüyor, Kadash. Ama Şeref benimle konuştu, yenildiğini itiraf etti.”

“Yokelçilerin prenslerinin insanoğlunun gözünü kör etmeyi başarabildiği söylenir,” dedi Kadash. “Yalanlar gönderebildikleri, Dalinar.”

Kılıcını savurarak fırladı ama Dalinar geriye kaçtı, düello ringinin kenarı boyunca geri çekiliyordu.

“ ‘Halkım savaş istemiyor,’ ” dedi Navani İri’nin kraliçesinden gelen cevabı okuyarak. “ ‘Belki bir diğer Issızlık’ önlemenin yolu Yokelçilerin istedikleri neyse almalarına izin vermektir. Her ne kadar kıt da olsalar, bizim tarihçelerimize göre insanoğlunun hiçbir zaman denemeye çalışmadığı tek seçenek buymuş gibi görünüyor. Bir’in yaşamasına engel olduğumuz bir tecrübe.’ ”

Navani başını kaldırdı, bu sözleri okumak onu da Dalinar’ın duyduğunda hissettiği kadar şaşırtmıştı. Kalem yazmaya devam etti. “ ‘Onun da ötesinde, bizim bir hırsızın sözüne güvenmemek için sebeplerimiz var, Yüceprens Kholin,’ ” diye ekledi.

Dalinar inledi. Demek bütün mesele *buydu*. Adolin’in Parezırhı. Dalinar Navani’ye doğru bir göz attı. “Daha fazlasını öğrenmeye, onları yatıştırmaya mı çalışalım?”

Navani başını sallayarak onayladı ve yazmaya başladı. Dalinar dişlerini sıkı ve tekrar Kadash’a saldırdı. Ardent kılıcını karşıladı, sonra boş eliyle Dalinar’ın takamasını kavrayarak yakınına çekti, yüz yüze gelmişlerdi.

“Yaradan *ölmedi*,” diye tısladı Kadash.

“Bir zamanlar bana öğüt verirdin. Şimdi ise ateş püskürten gözlerle bakıyorsun. Benim tanıdığım ardente ne oldu? Gerçek bir hayat

yaşamış, dünyayı sadece yüksek kulelerden ve manastır pencerelerinden izlememiş olan adam nerede?”

“O adam korkuyor,” dedi Kadash alçak sesle. “Bir şekilde en asil görevi olan konuda başarısız olduğundan, en büyük saygıyı duyduğu kişiyi yüzüstü bıraktığından korkuyor.”

Birbirlerinin gözlerine baktılar, kılıçları birbirine kilitlemişti ama ikisi de öbürünü itmeye çalışmıyordu. Bir an için Dalinar Kadash’ı her zaman olduğu adam gibi gördü. Vorin kilisesindeki iyi olan her şeyi temsil eden nazik, anlayışlı, örnek insan.

“Bana kiliseye sunabileceğim bir şeyler ver,” diye yalvardı Kadash. “Yaradan’ın öldüğünde ısrar etmeyi bırak. Eğer bunu yaparsan, onlara evliliğini kabul ettirebilirim. Çok daha kötüsünü yaptıkları hâlde Vorin desteğini kaybetmeyen krallar oldu.”

Dalinar çenesini sıktı, sonra başını sallayarak reddetti.

“Dalinar...”

“Yalanların kimseye bir faydası yok, Kadash,” dedi geriye çekilerek. “Eğer Yaradan öldüyse, bunu reddetmek aptallık olur. Gerçek umuda ihtiyacımız var, yalanlara inanmaya değil.”

Odada birkaç kişiden fazlası izlemek ya da dinlemek için maçlarını bırakmıştı. Kılıç ustaları İriali kraliçesiyle yazışan Navani’nin arkasında toplanmışlardı.

“Birkaç rüya yüzünden inandığımız her şeyi çöpe atma, Dalinar,” dedi Kadash. “Ya toplumumuz, ya *geleneklerimiz*?”

“Gelenek mi?” dedi Dalinar. “Kadash, sana hiç ilk kılıç öğretmenimden bahsetmiş miydin?”

“Hayır,” dedi Kadash kaşlarını çatarak, diğer ardentlere doğru bir göz attı. “Rembrinor muydu?”

Dalinar başını sallayarak reddetti. “Ben küçükken, Kholin ailesinin muhteşem manastırları ve güzel antrenman sahaları yoktu. Babam bana iki şehir öteden bir öğretmen buldu. İsmi Harth’tı. Genç bir adamdı, gerçek bir kılıç ustası değildi ama yeteri kadar iyiydi.

“Uygun yöntemlerin üzerine aşırı odaklıydı ve bir takamayı doğru şekilde giymeyi öğrenmemden önce beni eğitmeyi reddediyordu.” Giydiği takama gömleğine doğru işaret etti. “Benim bu şekilde dövüşmeme seyirci kalmazdı. Önce eteği giyecektin, sonra üst gömleği, ondan sonra da kumaş kemeri beline üç kere saracak ve düğümleyecektin.

“Bunu her zaman sinir bozucu bulmuştum. Üç kere sarılı kemer fazla dar geliyordu, düğümü atabilecek kadar uzunluk kalması için

sıkı sıkı çekmen gerekiyordu. Komşu bir şehirdeki düellolara ilk gittiğim zaman kendimi bir aptal gibi hissetmişim. Herkesin takamalarının önünden aşağı uzunca sarkan kemerleri vardı.

“Harth’a bizim neden farklı yaptığımızı sordum. O bunun doğru yol olduğunu, asıl yolun bu olduğunu söyledi. O yüzden seyahatlerim beni Harth’ın geldiği şehre götürdüğü zaman onun ustasını aradım. Kholinar’daki ardentlerden eğitim almış bir adamdı. O da bir takamayı bağlamanın doğru yolunun bu olduğunda ısrar etti, kendi ustasından öyle öğrenmişti.”

Şimdiye kadar daha da büyük bir kalabalığı etraflarına toplamışlardı. Kadash kaşlarını çattı. “Sonuç?”

“Kholinar’ı fethetmemizden sonra gidip ustamın ustasının ustasını buldum,” dedi Dalinar. “Yaşlı, kırışmış ardent köri ve gözleme yiyordu, şehri kimin yönettiği zerre kadar umurunda değildi. Ona sordum. Neden diğer herkes iki kere yapman gerektiğini düşünürken kemeri ni üç kere sarıyordun?”

“Yaşlı adam güldü ve ayağa kalktı. Korkunç derecede kısa boylu olduğunu gördüğüm için şok olmuştum. ‘Eğer sadece iki kere bağlarsam,’ dedi, ‘uçları o kadar aşağıya sarkıyor ki ayağıma takılıyorlar!’ ”

Odada sessizlik oldu. Yakınlarda bir tane asker kıkırdadı ama hızla kendine hâkim oldu, ardentlerin hiçbirisi eğlenmiş gibi görünmüyordu.

“Ben gelenekleri çok seviyorum,” dedi Dalinar Kadash’a. “Geleneklerin uğruna *savaştım* ben. Askerlerime kuralları takip ettiriyorum. Vorin erdemlerini uyguluyorum. Ama sadece gelenek olması bir şeyi değerli yapmaz, Kadash. Bir şeyin sırf *eski* olması *doğru* olduğu anlamına gelmez.”

Navani’ye doğru döndü.

“Dinlemiyor,” dedi Navani. “Senin bir hırsız olduğunda ve güvenilir biri olduğun konusunda ısrarlı.”

“Majesteleri,” dedi Dalinar. “Sizin sadece geçmişteki önemsiz bir kin yüzünden ülkelerin yıkılmasına ve insanoğlunun katledilmesine izin vereceğiniz izlenimine kapılıyorum. Eğer benim Rira Krallığı’yla olan ilişkilerim sizin bütün insanoğlunun düşmanlarına destek olmayı düşünmenize neden oluyorsa, o zaman belki ilk önce karşılıklı bir anlaşma hakkında konuşabiliriz.”

Navani ona başını salladı, gerçi izleyen insanlara doğru bakış attı ve bir kaşını kaldırdı. O bütün bu görüşmenin mahremiyet içinde ya-

pılmış olması gerektiğini düşünüyordu. Eh, belki de haklıydı. Aynı zamanda Dalinar buna ihtiyacının olduğunu hissediyordu. Nedenini açıklayamıyordu.

Bir saygı işareti olarak Kadash'a doğru kılıcını kaldırdı. "Tamam mıyız?"

Karşılık olarak Kadash koşarak üzerine geldi, kılıcını kaldırmıştı. Dalinar içini çekti, sonra sol tarafına bir darbenin inmesine izin verdi ama karşılıklı hareketleri bittiği zaman kendi silahı Kadash'ın boynuna dayanmıştı.

"Bu geçerli bir düello vuruşu değil," dedi ardent.

"Ben de bugünlerde pek düellocu sayılmam."

Ardent hırladı, sonra Dalinar'ın silahını itip uzaklaştırdı ve üstüne atıldı. Ancak Dalinar Kadash'ın kolunu yakaladı, sonra kendi momentumunu kullanarak adamı döndürdü. Kadash'ı yere çarptı ve bastırarak orada tuttu.

"Dünyanın sonu geliyor, Kadash," dedi Dalinar. "Sadece geleneklere bel bağlayamam. *Sebeplerini* bilmek zorundayım. Beni ikna et. Bana söylediklerinin kanıtını göster."

"Yaradan'ın *kanıtına* ihtiyacın olmamalı. O yeğenin gibi konuşuyorsun!"

"Bunu iltifat olarak kabul edeceğim."

"Ya... ya Elçiler?" dedi Kadash. "*Onları* da mı reddediyorsun Dalinar? Onlar Yaradan'ın hizmetkârlarıydı ve onların varlığı da O'nun varlığının kanıtıdır. Elçiler'in *güçleri* vardı."

"Güçler," dedi Dalinar. "Bunun gibi mi?"

Fırtınasığ'ını içine çekti. İzleyenlerden mırıltılar yükselirken Dalinar parlamaya başladı, sonra da... başka bir şey yaptı. Işık'a emir verdi. Ayağa kalktığı zaman Kadash'ı onu sıkı sıkı tutan bir Parıltı havuzuna yapışmış olarak bırakmıştı, taşlara bağlanmıştı. Ardent debelendi, kurtulamıyordu.

"Parlayan Şövalyeler geri döndü," dedi Dalinar. "Ve evet, Elçiler'in otoritesini kabul ediyorum. Şeref ya da Yaradan isminde bir varlığın bir zamanlar var olduğunu da kabul ediyorum. O bizlere yardım etti ve yine yardım etmesini isterim. Eğer bana şu anki hâliyle Vorinizm inancının Elçiler'in öğrettiği şey olduğunu kanıtlayabilirsen, tekrar konuşacağız."

Kılıcı bir kenara attı ve Navani'nin yanına geldi.

"Güzel gösteri," dedi Navani alçak sesle. "Bu sadece Kadash için değil, odanın hepsi içindi diye düşünüyorum."

“Askerlerin benim kiliseyle ilişkiler konusunda nerede durduğumu bilmeleri gerek. Kraliçemiz ne diyor?”

“İyi bir şey yok,” diye mırıldandı Navani. “Çalınan malların geri verilmesi için ayrıntıları ona bildirmenden sonra tekrar düşünebileceğini söylüyor.”

“Fırtına kapası kadın,” dedi Dalinar. “Adolin’in Parezırhı’nın peşinde. İddiası ne kadar geçerli?”

“Fazla değil,” dedi Navani. “Senin eline evlilik üzerinden geçmişti, İri’den değil, Rira’dan olan bir açıkgozle. Evet, İri’li kardeş ülkelere onların bir tebaası olduğunu iddia ediyor ama o iddiaları tartışmalı olmasaydı bile kraliçenin ne Evi’yle ne de kardeşiyle gerçek bir akrabalığı yok.”

Dalinar homurdandı. “Rira hiçbir zaman Zırh’ı geri istemeye çalışacak kadar güçlü olmamıştı. Ama eğer bu İri’yi bizim tarafımıza çekecekse bir düşünebilirim. Belki bir tür...” Sesi azalarak kesildi. “Dur. Sen ne dedin?”

“Hm?” dedi Navani. “Kraliçenin... ha, doğru. Sen onun adını duymuyorsun.”

“Bir daha söyle,” diye fısıldadı Dalinar.

“Neyi?” dedi Navani. “Evi?”

Hatıralar Dalinar’ın kafasının içinde tomurcuklandı. Tökezledi, sonra yazı masasının üzerine yaslanarak çöktü, sanki kafasına bir çekiçle vurulmuş gibi hissediyordu. Navani hekim çağırdı, düello yapmanın onu fazla zorladığını ima ediyordu.

Değildi. Zihninin içindeki yanmanın yüzündendi, söylenen bir kelimenin ani şoku.

Evi. *Karısının adını duyabilmişti.*

Sonra bir anda yüzünü de hatırladı.

Bu öğretebileceğimi iddia ettiğim bir ders değil. En büyük öğretmen tecrübenin kendisidir ve onu doğrudan aramanız gerekir.

—Oathbringer, ön söz

“**H**âlâ onu öldürmemiz gerektiğini düşünüyorum,” dedi Khen diğerlerine, kart oynayan parshmen kadını.

Kaladin bir ağaca bağlanmış oturuyordu. Geceyi orada geçirmişti. Bugün birkaç kere tuvalete gitmesine izin vermişlerdi ama onun dışında bağlı tutuyorlardı. Düşümleri sağladı ve kendisi teslim olmuş olsa bile her zaman yanına muhafız koyuyorlardı.

Kasları tutulmuştu ve oturuşu da rahatsızdı ama köleyken daha beterini atlatmıştı. Şimdiye kadar neredeyse bütün ikindi geçmişti ve hâlâ Kaladin hakkında tartışıyorlardı.

Işıktan bir kurdele olan sarı-beyaz spreni bir daha görmemişti. Neredeyse onu hayal ettiğini düşünenecekti. Neyse ki en azından yağmur sonunda dinmişti. Bunun da yücefırtınaların ve Fırtınaişığı'nın dönüşünün yakın olduğu anlamına geldiğini umdu.

“Öldürmek mi?” diye sordu parshmenlerden bir diğeri. “Neden? Bizim için ne tehlikesi var ki?”

“Diğerlerine yerimizi söyler.”

“Bizi kendi başına kolayca buldu. Diğerlerinin de pek zorlanacağını sanmam, Khen.”

Parshmenlerin belirli bir lideri varmış gibi görünmüyordu. Kaladin bir tentenin altında toplanmış konuştukları yerden onları duyabiliyordu. Hava nem kokuyordu ve bir rüzgâr esince ağaçlar sallandı. Birikmiş su damlaları üzerine yağdı, her nasılsa Gözyaşları'ndan bile daha soğuktu.

Yakında bunların hepsi kuruyacak ve sonunda güneşi tekrar görebilecekti.

“Onu bırakacak mıyız yani?” diye sordu Khen. Aksi ve öfkeli bir ses tonu vardı.

“Bilmem. Bunu gerçekten yapar mısın, Khen? Kafasını ezebilecek misin?”

Çadırda bir sessizlik oldu.

“Eğer bizi tekrar yakalamayacakları anlamına gelecekse mi?” diye sordu Khen. “Evet, öldürürüm. Geri dönmeyeceğim Ton.”

Sıradan koyugöz Alethi isimleri ve rahatsız edici derecede tanıdık olan şiveleri vardı. Kaladin kendi güvenliği için endişe etmiyordu; bıçağını, uzakalemini ve kürelerini almış olsalar da, her an Syl'i çağırabilirdi. Rüzgâr estikçe yakınlarında uçuşuyor, ağaçların dalları arasında geziniyordu.

Parshmenler nihayet dağıldılar ve Kaladin de uyukladı. Daha sonra yetersiz eşyalarını toplarlarken çıkardıkları seslere uyandı. Bir iki balta, birkaç su tulumu, neredeyse işe yaramaz hâle gelmiş tahıl çuvalı. Güneş batarken Kaladin'in üzerine düşen uzun gölgeler kampı tekrar karanlıkla kaplıyordu. Görünüşe göre grup geceleri yol alıyordu.

Geçen gece kartlarla oynayan uzun boylu erkek Kaladin'e yaklaştı, derisinin deseninden tanıdı. Kaladin'i ağaca bağlayan ipleri ve ayak bileklerindeki çözdü ama ellerindeki bağlara dokunmamıştı.

“O kartı *alabilirdin*,” dedi Kaladin.

Parshmenin yüzü sertleşti.

“Kart oyununda,” dedi Kaladin. “Müttefik bir kartla desteklendiği zaman yaver alabilir. Yani haklıydın.”

Parshmen homurdandı ve Kaladin'i ayağa kaldırmak için ipi çekiştirdi. O acıyan kramplardan kurtulmak için tutulmuş kaslarını çalıştırırken, diğer parshmenler de doğaçlama tente çadırların sonuncusunu söküyorlardı. Bu her tarafı kapalı olandı ama Kaladin bugün erken saatlerde çadırın içinde ne olduğunu görmüştü.

Çocuklar.

Yeni yürümeye başlamışlardan, ergen gençlere kadar değişen

yaşlarda, önlükler giymiş bir düzine çocuk vardı. Dişilerin saçları açıktı, erkeklerinkiyse toplanmış ya da örülmüştü. Dikkatle gözlendikleri birkaç dakikanın dışında çadırdan çıkmalarına izin verilmiyordu ama Kaladin gülüşüklerini duymuştu. İlk önce insan çocuklarını esir aldıklarından endişe etmişti.

Kamp toparlanırken sonunda serbest kalmanın heyecanıyla etrafa dağıldılar. Küçük olanlardan bir kız ıslak taşlar boyunca koşturdu ve Kaladin'i götüren adamın boştaki elini kavradı. Çocukların her biri de büyüklerinin belirgin görüntüsüne sahipti, başlarının ve ön kollarının yanlarındaki zırhlı kısımlarla Parshendi'ye tam olarak benzemiyorlardı. Çocukların kabuklarının rengi açık bir turuncu pembeydi.

Kaladin bu görüntünün neden ona bu kadar garip geldiğini açıklayamıyordu. Parshmenler çoğalıyordu, ancak insanlar sık sık onların hayvanmış gibi *yetiştirilmelerinden* bahsederdi. Ve eh, bu gerçekten çok da uzak sayılmazdı, değil mi? Herkes bunu bilirdi.

Kaladin bunları yüksek sesle söylese Shen, yani Rlain ne düşündü acaba?

Kafile ağaçları geride bıraktı, Kaladin de ipinden çekilerek götürülüyordu. Gerekmedikçe konuşulmuyordu ve karanlıkta bir tarladan geçerlerken Kaladin belirgin bir tanıdıklık hissi duydu. Daha önce buradan geçmiş miydi, daha önce bunu yapmış mıydı?

"Peki ya kral?" diye sordu Kaladin'i tutsak alan parshmen, sesi alçaktı ama başını Kaladin'e çevirerek soruyu ona yöneltmişti.

Elhokar mı? Ne.... Ha, *tamam. Kartlar.*

"Kral oynayabileceğin en güçlü kartlardan bir tanesidir," dedi Kaladin bütün kuralları hatırlamaya çalışarak. "Başka bir kral dışındaki tüm kartları alabilir, ayrıca şövalye ya da üzerindeki üç düşman karta birden dokunmadığı sürece alınamaz da. İ... ve Ruhdökümcü'den etkilenmez." *Galiba.*

"İnsanları oynarken izlediğimde o kartı nadiren kullanıyorlardı. Eğer o kadar güçlüyse neden oyalanıyorlar?"

"Eğer kralın alınırsa kaybedersin," dedi Kaladin. "Bu yüzden yalnızca çaresiz kaldığında ya da onu savunabileceğinden emin olduğunda oynarsın. Oynadığım oyunların yarısında tüm oyun boyunca onu karargâhımdan çıkarmadım."

Parshmen homurdandı, sonra da yanında koluna asılarak bir şeyi işaret eden kıza baktı. Ona fısıldayarak bir cevap verdi ve çocuk da birinci ayın ışığında görünen çiçek açmış bir kayafilizi öbeğine doğru parmak uçlarında koştu.

Çiçekler kapanırken sarmaşıklar geri çekildi. Ancak kız çiçek tekrar açılincaya kadar yanında çöküp elleri hazırda beklemeyi biliyordu, sonra iki eliyle birer tane kaptı, kıkırdaması tarla boyunca yankılandı. Kaladin'in epey uzağından dolanarak geri dönerken mavi yapraklara benzeyen neşespreleri kızın peşinden geliyordu.

Elinde bir sopayla yürüyen Khen, Kaladin'in ipini tutan adama yürümeye devam etmesi için işaret etti. Tehlikeli bir göreve çıkmış bir gözcünün gerginliğiyle etrafa bakınıyordu.

Tamam, diye düşündü Kaladin bunun neden tanıdık geldiğini hatırlayarak. Tasınar'dan kaçıyorduk.

Amaram'ın ona ihanet etmesinden sonra ama Harap Ovalar'a gönderilmesinden önce olmuştu. O ayları hatırlamaktan kaçınıyordu. Tekrarlanan başarısızlıkları, hayallerinden geriye kalan son parçaların da düzenli olarak yok olması... eh, böyle şeyleri düşünmenin onu karanlık yerlere sürüklediğini öğrenmişti. Kaladin o aylar boyunca ne kadar çok kişiyi hayal kırıklığına uğratmıştı. Nalma da bunlardan biriydi. Onun elindeki elini hatırlayabiliyordu, kaba, nasırlı bir el.

En başarılı kaçma girişimi o olmuştu. Beş gün sürmüştü.

"Siz canavar değilsiniz," diye fısıldadı Kaladin. "Siz asker değilsiniz. Siz yokluğun tohumları bile değilsiniz. Siz sadece... kaçak kölelersiniz."

İpi tutan adam hızla dönüp Kaladin'i öne çekti. Parshmen Kaladin'i üniformasının önünden kavradı ve kızı da adamın bacaklarının arkasına saklanırken çiçeklerinden birini düşürdü ve sindi.

"Seni öldürmemi *istiyor* musun?" diye sordu parshmen Kaladin'in suratını kendisinininkine yaklaştırarak. "Türünün bizi nasıl gördüğünü hatırlatmakta ısrar mı ediyorsun?"

Kaladin homurdandı. "Alnıma bak, parshmen."

"Ee?"

"Köle damgası."

"Ne?"

Fırtınalar adına... Parshmenler damgalanmaz ve diğer kölelerin arasına da karışmazlardı. Bunun için fazlasıyla kıymetliyidiler. "Bir insanı köle yaptıklarında onu damgalarlar," dedi Kaladin. "Ben de sizin gibiydim. Ben de köleydim."

"Bu yüzden bizi anlayabileceğini mi sanıyorsun?"

"Elbette öyle, ben de..."

"Ben bütün *hayatımı* bir sisin içinde yaşayarak geçirdim," diye bağırdı parshmen ona. "Her günüm bunu durdurmak için bir şey de-

mem, bir şey yapmam gerektiğini bilerek geçti! Her gece kızına sarılıp biz gölgelerin içinde tutsakken, aydınlık dünyanın neden etrafımızdan geçip gittiğini düşündüm. Annesini sattılar. *Sattılar*. Çünkü sağlıklı bir çocuk doğurmuştu, iyi damızlık olduğu anlamına geliyordu.

“*Bunu* anlıyor musun insan? Ailenin parçalanışını izlemenin ve buna itiraz etmen gerektiğini, ruhunun derinliklerinde bir şeylerin *tamamen* yanlış olduğunu bilmek nedir anlıyor musun? Durdurmak için *tek bir fırtına kapası kelime* bile söyleyememenin hissini anlayabilir misin?”

Parshmen onu daha da yakına çekti. “Senin özgürlüğünü elinden almış olabilirler ama bizim *zihinlerimizi* aldılar.”

Kaladin’i bıraktı ve öfkeyle döndü, kızını kucaklayıp bu bağırsı yüzünden dönmüş bakan diğerlerine yetişmek üzere hızlandı. İpinden çekilen Kaladin de takip etti ve zorla hızlandırıldığı için küçük kızın çiçeğinin üstüne bastı. Syl yanından uçup geçti ve Kaladin onun dikkatini çekmeye çalıştığında sadece güldü ve bir rüzgârla daha da yükseldi.

Kaladin’i tutan parshmen diğerlerine yettiğinde alçak sesli bir dizi azar işitti, bu grup dikkatleri üzerine çekmeyi kaldıramazdı. Kaladin onlarla birlikte yürüdü ve hatırladı. Biraz olsun anlıyordu.

Kaçarken özgür olmazdın, açık gökyüzü ve sonsuz tarlalar işken-ce gibi gelirdi. Peşindekilerin takip ettiğini hissedebilirdin ve her sabah gözünü açtığında etrafını sarılmış bulmayı beklerdin.

Ta ki bir gün haklı çıkana dek.

Peki ya parshmenler? Shen’i Köprü Dört’e kabul etmişti, evet. Ama tek bir parshmenin bir köprücü olabileceğini kabul etmek, tüm bir türün... insan olduklarını kabul etmekten tamamıyla farklıydı.

Grup çocuklara su tulumları vermek için dururken Kaladin alnını yokladı, rün şeklindeki yara izlerini parmak ucuyla takip etti.

Zihinlerimizi aldılar...

Onun da zihnini almaya çalışmışlardı. Öldüresiye dövmüşler, sevdiği her şeyi çalmışlar ve kardeşini öldürmüşlerdi. Onu doğru düğün düşünemez hâlde bırakmışlardı. Bir gün kendisini uçurumun kenarında, yağmur damlalarının ölmelerini izler ve hayatına son vermek için gereken cesareti toplamaya çalışırken hayat bir bulanıklık hâline gelmişti.

Syl yanından ışıldayan bir kurdele şeklinde geçti.

“Syl,” diye tısladı Kaladin. “Seninle konuşmalıyım. Şimdi tam zamanı...”

“Şşt,” dedi Syl, kıkırdadı ve sonra aynı şeyi ipini tutan parshmene de yapmadan önce Kaladin’in etrafında hızla döndü.

Kaladin kaşlarını çatı. Syl o kadar rahat davranıyordu ki. Fazla mı kaygısızdı? Aralarındaki bağı kurmalarından önceki gibi miydi?

Hayır. Olamazdı.

“Syl?” diye yalvardı döndüğünde. “Bağla ilgili bir sorun mu var? Lütfen, seni...”

“Ondan değil,” dedi Syl öfkeli bir fısıltıyla konuşarak. “Parshmenler beni görebiliyor sanırım. En azından bazıları. Ve o diğer spren de hâlâ burada. Benim gibi yüksek seviyeli.”

“Nerede?” diye sordu Kaladin etrafına bakınarak.

“Sana görünmüyor,” dedi Syl bir grup yaprağa dönüşüp Kaladin’in etrafında savrulurken. “Sanırım onu sıradan bir rüzgârspreni olduğuma inandırdım.”

Arkasındaki Kaladin’in dudaklarında yanıtlanmamış bir düzine soru bırakarak uçup gitti. *Fırtınalar adına... nereye gideceklerini bu spren sayesinde mi biliyorlar?*

Grup tekrar yola koyuldu ve Syl bir daha yanına dönmeye karar verene kadar Kaladin en az bir saat sessizlik içinde yürüdü. Omzuna konup garip etekli genç bir kız şekline büründü. “Bir süreliğine önden gitti,” dedi. “Parshmenler de dikkat etmiyor.”

“Spren onlara yol gösteriyor,” dedi Kaladin fısıltıyla. “Syl, bu spren bir...”

“Evet,” diye fısıldadı Syl, kollarını bedenine dolayıp büzülürken, ciddi ciddi normal boyutunun üçte ikisine kadar küçülmüştü. “Yokspreni.”

“Dahası da var,” dedi Kaladin. “Bu parshmenler... konuşmayı, böyle davranmayı nereden biliyorlar? Evet, hayatları insan toplulukları arasında geçmiş ama bunca zamanı yarı uyur hâlde geçirdikten sonra bu kadar normal olmak...”

“Dinmez fırtına,” dedi Syl. “Güç ruhlarındaki delikleri doldurup, eksikleri tamamlamış. Sadece uyanmadılar, Kaladin. İyileştirildiler. Bağlantı yeniden kuruldu, Kimlik geri kazanıldı. Burada düşündüğümüzden çok daha fazlası var. Siz onları fethettiğiniz zaman bir şekilde form değiştirebilme becerilerini de çaldınız. Resmen ruhlarının bir parçasını söküp çıkarmış ve gizlemişsiniz.” Aniden döndü. “Geri geliyor. Bir Kılıç’a ihtiyacın olursa diye yakınlarda olacağım.”

İşıktan bir kurdele şeklinde doğrudan havaya fırlayıp gitti. Kaladin söyledikleri üzerinde düşünerek grubun arkasından yürümeye devam etti, sonra hızlanarak ipini tutan parshmene yetiştirdi.

“Bazı açılardan akıllıca davranıyorsunuz,” dedi Kaladin. “Gece ilerlemek doğru. Ama şuradaki nehir yatağını izliyorsunuz. Daha fazla ağaç ve daha güvenli kamp yerleri anlamına geldiğini biliyorum ama bu sizi arayan birinin ilk bakacağı yer de burası.”

Yakınlardaki parshmenlerden bazıları ona baktılar. İpini tutan adam ise hiçbir şey söylemedi.

“Bu kalabalık grup da bir sorun,” diye ekledi Kaladin. “Daha küçük gruplara ayrılmalı ve her sabah buluşmalısınız, böylece eğer fark edilerseniz daha az tehlikeli görünürsünüz. Bir açığızın sizi bir yere gönderdiğini söyleyebilirsiniz ve yolcularda sizi rahat bırakabilir. Ama eğer yetmişinizi birden bir arada görürlerse böyle bir olasılık yok. Elbette bunların hepsi savaşmak istemediğinizi düşünürsek, ki istemiyorsunuz. Eğer savaşırırsanız yücebeylere haber gönderirler. Şimdilik onların daha büyük dertleri var.”

İpini tutan parshmen homurdandı.

“Size yardım edebilirim,” dedi Kaladin. “Başınıza gelenleri anlamıyor olabilirim ama kaçmanın nasıl bir şey olduğunu *bilirim*.”

“Sana güveneceğimi mi sanıyorsun?” dedi parshmen en sonunda. “Bizim yakalanmamızı *istiyorsun*.”

“İstediğimden emin değilim,” dedi Kaladin dürüstçe.

Parshmen başka bir şey demedi, Kaladin de içini çekerek arkasındaki yerine geri döndü. Dinmez fırtına neden bu parshmenlere Harap Ovalar’dakiler gibi güçler vermemişti? Peki ya kitaplardaki ve efsanelerdeki o hikâyeler? Issızlıklar?

Neden sonra dinlenmek için tekrar durakladılar ve Kaladin kendine taşların arasında sırtını yaslayarak oturabileceği pürüzsüz bir kaya buldu. Onu götüren parshmen Kaladin’in ipini yakınlarda tek başına duran bir ağaca bağladı, sonra da diğerleriyle konuşmaya gitti. Kaladin arkasına yaslandı, bir ses duyana kadar düşüncelere dalmıştı. İpini tutan parshmenin kızının yaklaştığını görünce şaşırdı. İki eliyle birden bir su tulumu taşıyordu ve Kaladin’in erişebileceği mesafenin az ötesinde durdu.

Kızın ayakkabısı yoktu ve şimdiye kadarki bu yürüyüş ayakları için pek iyi olmamıştı, nasırlarla sertleşmiş olsalar da çizikler ve kesiklerle kaplanmışlardı. Ürkekçe su tulumunu yere koydu, sonra geriye çekildi. Suya doğru uzandığı zaman Kaladin’in beklediği gibi kaçıp gitmedi.

“Teşekkür ederim,” dedi Kaladin, sonra bir yudum aldı. Saf ve temizdi, görünüşe göre parshmenler sularını nasıl çekip dinlendirmeleri gerektiğini biliyorlardı. Karnının guruldamasına aldırış etmedi.

“Gerçekten peşimize düşecekler mi?” diye sordu kız.

Mishim’in soluk yeşil ışığı altında Kaladin bu kızın düşündüğü kadar ürkek olmadığına karar verdi. Gergindi ama Kaladin’in gözlerinin içine bakıyordu.

“Neden bizi rahat bırakmıyorlar?” diye sordu kız. “Geri dönüp onlara bizi rahat bırakmalarını söyleyemez misin? Sorun çıkarmak istemiyoruz. Sadece gitmek istiyoruz.”

“Gelecekler,” dedi Kaladin. “Üzgünüm. Binalarını yeniden inşa etmek için yapılacak pek çok işleri var ve fazladan iş gücüne ihtiyaçları olacak. Siz onların görmezden gelemeyeceği bir... kaynaksınız.”

Ziyaret ettiği insanlar korkunç bir tür Yokelçi kuvveti bekleyecek kadar bilgili değildi, çoğu sadece parshmenlerinin kargaşadan faydalanıp kaçtığını düşünüyordu.

“Ama niye?” diye sordu küçük kız burnunu çekerek. “Biz onlara ne yaptık?”

“Onları yok etmeye çalıştınız.”

“Hayır. Biz iyiyiz. Biz hep iyidik. Hiç kimseye vurmadım ben, kızginken bile.”

“Özellikle seni kastetmedim,” dedi Kaladin. “Atalarınızdan, uzun zaman önce sizin gibi olan kişilerden bahsediyorum. Bir savaş vardı ve...”

Fırtınalar adına. Yedi yaşındaki bir çocuğa köleliği nasıl açıklayacaktın ki? Kaladin su tulumunu kızı geri attı ve o da yokluğunu yeni fark etmiş olan babasına doğru koştu. Babası gecenin içinde net bir silüet olarak dikiliyordu ve Kaladin’i süzdü.

“Kamp kurmaktan bahsediyorlar,” diye fısıldadı Syl yakınlardan. Kayadaki bir çatlağın içine girmişti. “Yokspreni gündüz de yola devam etmelerini istiyor ama bunu yapacaklarını sanmıyorum. Tahılın bozulmasından endişe ediyorlar.”

“O spren şu anda beni izliyor mu?” diye sordu Kaladin.

“Hayır.”

“Öyleyse şu ipi keselim.”

Ne yaptığını saklamak için döndü, sonra ipleri kesmek için Syl’i bir bıçak şeklinde çağırdı. Bu göz rengini değiştirecekti fakat karanlıkta parshmenlerin bunu fark etmeyeceğini umuyordu.

Syl buharlaşarak tekrar sprene dönüştü. “Şimdi de kılıç mı?” diye sordu. “Senden aldıkları kürelerin hepsi tükendi ama Kılıç görünce dağılacaklardır.”

“Hayır.” Kaladin bunun yerine yerden büyük bir taş aldı. Parsh-

menler Kaladin'in kurtulduğunu fark edip sessizleştiler. Kaladin elindeki taşı birkaç adım taşıdı, sonra bırakıp bir kayafilizini ezdi. Birkaç saniye sonra elleri sopalı öfkeli parshmenler etrafını sarmıştı.

Kaladin onları görmezden gelerek parçalanmış kayafilizini eşeledi. Kabuğunun büyük bir parçasını alıp kaldırdı.

"Bunun içi yağmura rağmen kuru olacaktır," dedi kabuğu onlara çevirirken. "Kayafilizi bir fırtınadan sonra su içmeye her zaman hevesli görünse de, nedense kendisi ile dışarıdaki su arasında bir engele ihtiyaç duyar. Bıçağım kimde?"

Kimse bıçağını geri vermeye kalkışmadı.

"Eğer bu iç katmanı kazırsanız kuru kısma ulaşabilirsiniz.," dedi Kaladin kayafilizinin kabuğuna parmağıyla vurarak. "Şimdi yağmur durduğuna göre bize bir ateş yakabilmem gerekir, tabii kav kesemi kaybetmediyseniz. Şu tahılları kaynatmalı, sonra da topaklarını kurutmaliyiz. Lezzetli olmayacak ama dayanır. Eğer çok geçmeden bir şeyler yapmazsanız erzağınız çürüyecek."

Ayağa kalıp eliyle işaret etti. "Zaten burada olduğumuza göre nehre daha çok su çekebilecek kadar yakınız. Yağmurların bitmesinden sonra pek uzun süre akmaz.

"Kayafilizi kabukları pek iyi yanmaz, bu yüzden gerçek odun toplayıp gündüz ateşte kurutmamız gerekecek. Ateşi küçük tutup pişirme işini de yarın gece yapabiliriz. Karanlıkta dumanın yerimizi belli etme ihtimali daha az olur ve ağaçlarda ışığı gizler. Sadece suyu kaynatmak için herhangi bir kabımız olmadan nasıl yemek pişireceğimizi çözmem gerekecek."

Parshmenler ona baktılar. Sonra en sonunda Khen onu kayafilizinden öteye itti ve elinde tuttuğu parçayı aldı. Kaladin yürüyüş sırasında ipini tutan parshmenin az önce oturduğu kayanın yanında dikildiğini fark etti. Parshmenin elinde Kaladin'in kestiği ip vardı, başparmağıyla kesik ucunu ovuşturuyordu.

Kısa bir konuşmadan sonra parshmenler onu işaret ettiği ağaçlığa sürüklediler, ellerindeki bütün sopalarla etrafında durarak bıçağını geri verdiler ve ıslak tahtalar kullanarak ateş yakabileceğini kanıtlamasını istediler.

Kaladin de öyle yaptı.

Bir baharatın tadını tarif ettiremezsiniz, tadına kendiniz bakmalısınız.

—Oathbringer, ön söz

Shallan Peçe oldu.

Fırtınaişığı yüzünü daha köşeli, daha az genç yaptı. Burnu sivri, çenesinde küçük bir yara izi vardı. Saçları dalga dalga kırmızidan Alethi siyahına dönüştü. Bunun gibi bir illüzyon yaratmak daha büyük bir mücevher dolusu Fırtınaişığı'na mal oluyordu ama bir kere oluşturduktan sonra, saatler boyunca sadece azıcık bir miktar ışık'la sürdürülebiliyordu.

Peçe havahı bir kenara fırlattı, onun yerine pantolon ve dar bir gömlek giydi, sonra da çizme, uzun beyaz bir ceket ve şapka. Sol eline sadece basit bir eldiven takarak bitirdi. Peçe elbette ki bundan zerre kadar bile utanç duymuyordu.

Shallan'ın acısı için basit bir ilaç vardı. Saklanmanın kolay bir yolu vardı. Peçe Shallan gibi acılar çekmemişti ve zaten o türden şeylerle başa çıkabilecek kadar sert biriydi. Ona dönüşmek korkunç bir yükü sırtından atmaya benziyordu.

Peçe boynunun etrafına bir şal doladı, sonra özellikle Peçe için alınmış dayanıklı bir el çantasını omzuna astı. Üst kısmından gözle görülür bir şekilde dışarı çıkan bıçak sapının doğal, hatta korkutucu görüneceğini umut ediyordu.

Zihninin arka tarafındaki eski Shallan olan parçası bunun hakkında endişeliydi. Sahte mi görünecekti? Davranışlarına, giysilerine ya da konuşmasına işlemiş bazı ince ayrıntıları ıskaladığından neredeyse emindi. Bunlar doğru kişilere Peçe'nin aslında numarasını yaptığı belalı tip olmadığını belli ederdi.

Eh, elinden gelenin en iyisini yapmak ve kaçınılmaz hatalarından sonra durumu toparlamayı başaracağını ummak zorunda kalacaktı. Kemerine başka bir bıçak daha bağladı, epey uzundu ama kılıç sayılmazdı çünkü Peçe açıkgöz değildi. Neyse ki. Hiçbir açıkgöz kadın bu kadar belirgin bir şekilde silahlanmış olarak ortalıkta dolaşamazdı. Bazı âdetler sosyal basamaklardan aşağıya doğru indikçe gevşiyordu.

"Nasıl?" diye sordu Peçe Desen'in asılı durduğu duvara doğru dönerek.

"Mmm..." dedi Desen. "İyi yalan."

"Teşekkürler."

"Öbürü gibi değil."

"Parlayan mı?"

"Bulutların arkasındaki güneş gibi ona bir girip bir çıkıyorsun," dedi Desen.

"Sadece daha fazla egzersize ihtiyacım var," dedi Peçe. Evet, o ses kulağa kusursuz geliyordu. Shallan seslerde çok daha iyiye gitmeye başlamıştı.

Desen'i aldı, bu elini duvara bastırarak onun derisinin ve sonra da ceketinin üzerinden geçmesini içeren bir işlemdi. Desen mutlu bir şekilde uğuldarken, Peçe odasını aştı ve dışarıdaki balkona çıktı. İlk ay yükselmişti, eflatun ve mağrur Salas. Ayların en az parlak olanıydı, bu da dışarının büyük ölçüde karanlık olduğu anlamına geliyordu.

Dış taraftaki odaların büyük çoğunda bu küçük balkonlardan vardı ama Peçe'nin ikinci kattaki balkonu özellikle avantajlıydı. Aşağıdaki tarlaya inen basamaklar vardı. Su kanalları ve kayafiliz ekmek için çıkıntılar olan tarlanın kenarlarında bir de süs bitkileri ya da sebze yetiştirmek için saksılar vardı. Şehrin her basamağında benzer bir alan vardı, aralarındaki on sekiz katla ayrılıyorlardı.

Karanlıkta tarlanın içine indi. Burada herhangi bir şeyi nasıl yetiştirebilmişlerdi ki? Nefesi önünde buhara dönüşüyordu ve ayaklarının etrafında soğuksprenleri büyüyordu.

Tarlanın Urithiru'nun içine geri dönen küçük bir giriş kapısı vardı. Belki kendi odasının kapısından çıkmamak gereksiz bir tedbirdi ama

Peçe dikkatli olmayı tercih ediyordu. Muhafızların ya da hizmetkârların Berrakhanım Shallan'ın gecenin garip saatlerinde gelip gittiğinden bahsetmelerini istemezdi.

Dahası, Mraize ve onun Hayaletkanlarının nerede ajanları olduğunu kim bilirdi? Urithiru'daki o ilk günden beri onunla temas kurmamışlardı ama Peçe onu izlediklerini biliyordu. Onlar hakkında ne yapacağını bilmiyordu. Jasnah'ya suikast düzenlediklerini itiraf etmişlerdi, bu onlardan nefret etmek için yeterli bir sebepti. Ama ayrıca dünya hakkında bir şeyler biliyormuş gibi görünüyordardı, önemli şeyler.

Peçe koridor boyunca rahat rahat yürüdü, bir küre dikkat çekmesine neden olacağından dolayı ışık için küçük bir el feneri taşıyordu. Sebarial'ın bölgesinin koridorlarını tıpkı savaş kampının olduğu kadar meşgul tutan kalabalıkları geçti. Burada işler hiçbir zaman Dalinar'ın bölgesindeki kadar fazla yavaşlıyormuş gibi görünmüyordu.

Koridorların garip bir şekilde büyüleyici olan katmanları ona Sebarial'ın bölgesinden çıkarken kılavuzluk etti. Koridorlardaki insan sayısı azalmaya başladı. Sadece Peçe ve yalnız, sonsuz tüneller kalmıştı. Sanki kulenin diğer katlarının ağırlığının da üzerine bastırıldığını neredeyse hissedebiliyordu, boş ve keşfedilmemiş. Bilinmez taşlardan oluşan koca bir dağ.

Aceyleyle yoluna devam etti, Desen ceketinde kendi kendine uğulduyordu.

“Onu sevdim,” dedi Desen.

“Kimi?” dedi Peçe.

“Düello cuyu,” dedi Desen. “Mmm. Ama daha çiftleşemeyeceğin.”

“Ondan bu şekilde bahsetmeyi kesebilir miyiz?”

“Pekâlâ,” dedi Desen. “Ama onu sevdim.”

“Kılıcından nefret ediyordun.”

“Anlamayı başardım,” dedi Desen, heyecanlanıyordu. “İnsanlar... insanlar *ölüleri umursamıyor*. Cesetlerden kapılar ve sandalyeler yapıyorsunuz! Cesetleri *yiyorsunuz*! Cesetlerin derilerinden giysi yapıyorsunuz. Cesetler sizin için eşya.”

“Ee, sanırım bu doğru.” Desen bu kavram karşısında anormal bir şekilde heyecanlanmış gibiydi.

“İğrenç bir şey,” diye devam etti. “Ama sizin hepinizin yaşayabilmek için *öldürmeniz ve yok etmeniz* gerekiyor. Fiziksel Âlem'in âdeti bu. O yüzden Adolin Kholin'den bir ceset kullandığı için nefret etmemeliyim!”

“Onu sadece Parlayan’a kılıcına saygı duymasını söylediği için seviyorsun,” dedi Peçe.

“Mmm. Evet, çok, çok hoş adam. Müthiş derecede de zeki.”

“Onunla sen evlen o zaman!”

Desen uğuldadı. “Böyle bir...”

“Hayır, böyle bir seçenek yok.”

“Ya.” Mutlu bir uğultuyla Peçe’nin ceketinin üzerine yerleşti, orada garip bir tür nakış gibi görünüyordu.

Kısa bir süre yürüdükten sonra Shallan kendini bir şeyler daha söylemek zorunda hissetti. “Desen. Geçen gece ilk kez Parlayan’a... dönüştüğümüz zaman bana ne dediğini hatırlıyor musun?”

“Ölmek hakkında mı?” diye sordu Desen. “Tek yolu bu olabilir, Shallan. Mmm... İlerlemek için gerçekleri söylemek zorundasın ama bunun olmasına neden olduğum için benden nefret edeceksin. O yüzden ben ölebilirim ve bu olduktan sonra da, sen başka...”

“Hayır. Hayır, *lütfe*n beni terk etme.”

“Ama benden nefret ediyorsun.”

“Kendimden de nefret ediyorum,” diye fısıldayarak karşılık verdi. “Sadece... *lütfe*n. Gitme. Ölme.”

Desen’in uğultusunun artması bundan memnun olduğu anlamına geliyormuş gibi göründü, gerçi memnuniyet ve endişe sesleri birbirine benzeyebiliyordu. Şu an için Peçe bu geceki hedefinin dikkatini dağıtmasına izin verdi. Adolin katili bulmak için çalışmaya devam ediyordu ama fazla bir ilerleme kaydedememişti. Aladar İstihbarat Yüceprensi’ydi ve onun kâtipleri ile kolluk kuvvetleri kullanabilecekleri bir kaynaktı ama Adolin babasının istediğini yapmayı çok istiyordu.

Peçe belki ikisinin de yanlış yerlere baktıklarını düşünüyordu. Ni-hayet ileride ışıklar gördü ve adımlarını hızlandırdı, en sonunda birkaç kat boyunca yukarıya yükselen mağara gibi devasa bir odanın etrafını çevreleyen yürüyüş yoluna çıkmıştı. Kopuk’a ulaşmıştı: mumlar, meşaleler ya da lambalarla aydınlatılan engin bir çadırlar denizi.

Pazar yeri Navani’nin dikkatlice düzenlenmiş planlarına meydan okuyarak şok edici bir hızla türemişti. Onun fikri, yanları boyunca dükkânların dizildiği kocaman bir caddeydi. Ara sokaklar, kulübeler ya da çadırlar olmayacaktı. Kolayca devriye gezilebilecek ve dikkatli bir şekilde denetlenecekti.

Tüccarlar isyan etmişti, depo yerlerinin olmamasından ya da temiz su için kuyuya yakın olmaları gerektiğinden şikâyet ediyorlardı. Aslında istedikleri şey denetlenmesi çok daha zor olan geniş bir pa-

zar yeri ydi. Ticaret Yüceprensi olarak Sebarial da onlarla aynı fikir deydi. Ve her ne kadar hesap defterleri rezalet hâlde olsa da, iş ticarete geldiği zaman kafası çok iyi çalışıyordu.

Pazarın karmaşası ve çeşitliliği Peçe'yi heyecanlandırıyordu. Saate rağmen yüzlerce kişi vardı, bir düzine farklı türden spreni çekmişlerdi. Düzinelerce ve düzinelerce çeşitli renk ve tasarımları olan çadır vardı. Hatta bazıları çadır bile değildi, tezgâh olarak tarif edilmeleri daha doğru olurdu; iplerle çevrelenmiş ve birkaç eli sopalı iri adam tarafından korunan zemin parçalarıydı. Daha başkaları gerçek binalardı. Bu mağaranın içine inşa edilmiş olan küçük taş kulübeler vardı, Parlayanlar'ın günlerinden beri buradaldı.

Orijinal savaş kamplarının onundan birden gelmiş tüccarlar Kopuk'ta birbirlerine karışmışlardı. Yan yana duran üç tane ayakkabı tırmicisinin yanından geçti; Peçe aynı şeyleri satan tüccarların neden bir araya geldiklerini hiçbir zaman anlayamamıştı. Rakiplerin resmen yan komşun olmayacağı bir yere dükkân açmak daha iyi olmaz mıydı?

El lambasını söndürdü ve sallana sallana yürüdü, burada tüccar çadırları ve dükkânlarından gelen bol bol ışık vardı. Peçe kendisini burada o boş, çarpık koridorlarda olduğundan daha rahat hissediyordu; hayat buraya tutunmayı başarabilmişti. Pazar yeri bir tepenin rüzgâr yönünde yetişen bitkilerden bir düğüm gibi büyüyordu.

Mağaranın merkezi kuyusuna doğru geldi. Kremsiz suyla dalgalanan büyük, daire şeklinde bir gizemdi. Peçe daha önce hiç gerçek bir kuyu görmemişti, herkes normalde fırtınalarda tekrar dolan sarnıçları kullanırdı. Ancak Urithiru'nun çok sayıdaki kuyusu hiçbir zaman tükenmiyordu. İnsanların sürekli olarak su çekip durmalarına rağmen su seviyeleri bile azalmıyordu.

Kâtipler dağların içinde gizli bir sutaşır olabileceği ihtimalinden bahsediyorlardı ama su nereden geliyordu? Yakın dağların tepelerindeki karlar eriyormuş gibi görünmüyorlardı ve yağmur da çok ender yağıyordu.

Peçe kuyunun kenarında bir bacağı yukarıda oturdu, gelen ve giden insanları izliyordu. Yokelçiler, Alethkar'daki aileleri ve garip yeni fırtına hakkında dedikodu yapan kadınları dinledi. Zorla orduya alınmaktan ya da artık sıradan işleri yapacak parshmenler olmadığı için koyugöz Nan'larının düşürülmesinden endişe eden erkeklerin konuşmalarını dinledi. Bazı açık göz işçiler Narak'ta kalmış, buraya getirilmeleri için Fırtınaışığı gereken mallar hakkında şikâyet ediyordu.

Neden sonra kalktı ve belli bir dizi tavernaya doğru gitmeye baş-

ladı. *Cevaplarımı almak için fazla ısrarla soruşturamam, diye düşündü. Eğer yanlış türden sorular sorarsam, herkes benim Aladar'ın kol-luk kuvvetlerinde çalışan bir casus olduğumu düşünür.*

Peçe. Peçe'nin canı yanmıyordu. Peçe rahattı, kendine güveni vardı. İnsanların gözlerinin içine bakıyordu. Onu tartıyormuş gibi görünen herkese çenesini kaldırarak meydan okuyordu. Güç bir algı illüzyonuydu.

Peçe'nin kendine has türden bir gücü vardı, kendi başının çaresine bakabileceğini bilerek sokaklarda geçen bir ömrün gücü. Bir chul kadar inatçıydı ve her ne kadar kibirli olsa da kendine güven kendi çapında bir güçtü. Peçe istediği şeyi alırdı ve başarıdan da utanmazdı.

Seçtiği ilk taverna büyük bir savaş çadırının içindeydi. Dökülmüş lavis birası ve terli vücutların kokusu vardı. Ters çevrilmiş kasaları masa ve sandalye olarak kullanan kadınlar ve erkekler gülüşüyordu. Çoğu basit koyugöz giysileri giyiyordu; bağcıklı gömlek, pantolon ve etekler. Düğme için para ya da zamanları yoktu. Erkeklerin birkaçı daha eski bir usulde peştamal ve göğsü açıkta bırakan ince ve bol yelek giyiyordu.

Burası ucuz bir tavernaydı ve büyük ihtimalle Peçe'nin işine yaramayacaktı. Daha da düşük seviyeli ama bir şekilde daha zengin bir yere ihtiyacı olacaktı. Daha tehlikeli ama savaş kamplarının yeraltı dünyasındaki güçlü kişilerin bulunabileceği bir yer.

Yine de pratik yapmak için iyi bir yere benziyordu. Bar üst üste dizilmiş kutulardan oluşuyordu ve yanında birkaç tane gerçek sandalye vardı. Peçe afili olduğunu umut ettiği bir şekilde "bara" yaslandı ve neredeyse kutuları deviriyordu. Tökezleyip kutuları yakaladı, sonra da mahcup bir şekilde barmen kadına gülümsedi, saçları grileşmiş yaşlı bir koyugözdü.

"Ne istiyorsun?" diye sordu kadın.

"Şarap," dedi Peçe. "Safir." İkinci en sarhoş edici çeşitti. Peçe'nin sert içkiyi kaldırabileceğini görsünler.

"Vari, kimik ve güzel bir fıçı Veden'imiz var. O sonuncusu pahalıya patlayacak ama."

"Ee..." Adolin olsa ne farklarının olduğunu bilirdi. "Veden ver." Uygun görünmüştü.

Barmen sönük küreler şeklindeki parayı peşin aldı ama fiyat çok gibi görünmüyordu. Sebarial alkolün akmaya devam etmesini istiyordu, kuledeki gerilimin fazla yükselmemesi için önerdiği yöntem buydu ve şu an için vergilerini düşürerek satıcılarına destek oluyordu.

Kadın barın arkasında çalışırken, Peçe fedailerden bir tanesinin bakışlarına maruz kalmıştı. Bunlar girişin yakınında kalmıyor, onun yerine burada içkilerin ve paranın yanında bekliyorlardı. Aladar'ın kolluk kuvvetlerinin istediğinin aksine, buralar tam olarak güvenli değildi. Eğer görmezden gelinmiş ya da unutulmuş garip cinayetler *gerçekten* işlenmişse, bu binlerce kamp takipçisinin karmaşası, endişeleri ve kalabalığı yüzünden kanunsuzluğun kenarında dengede duran Kopuk'ta olurdu.

Barmen Peçe'nin önüne bir fincan koydu; *minicik* bir fincan, içinde de şeffaf bir sıvı vardı.

Peçe kaşlarını çatarak bunu kaldırdı. "Yanlış getirmişsin, barmen. Ben safir söylemiştim. Bu ne, su mu?"

Peçe'ye en yakın olan fedai kıs kıs güldü ve barmen de olduğu yerde durdu, sonra dönüp onu süzdü. Görünüşe göre Shalla şimdi o endişe ettiği hatalardan bir tanesini yapmıştı.

"Yavrum," dedi barmen, her nasılsa yakınındaki kutuların üzerine abanır ve hiçbirini devirmezken. "Bu aynı malzeme, sadece açıkgözlerin içine koyduğu süslü katkı maddeleri eksik."

Ne katkı maddesi?

"Ev hizmetkârı mısın?" diye sordu kadın alçak sesle. "İlk kez mi tek başına gece dışarı çıkıyorsun?"

"Tabii ki hayır," dedi Peçe. "Bunu yüz kere yapmışımdır."

"Tabii, tabii," diye cevap verdi kadın kaçak bir saç tutamını kulağının arkasına geri iterken. Anında tekrar kaçmıştı. "Onu istediğinden emin misin? Arkada senin için açıkgöz renklerinde boyalı birkaç şarabım olabilir. Hatta, güzel bir turuncumum olduğunu kesin olarak biliyorum." Fincanı geri almak için uzandı.

Peçe fincanı kaptı ve hepsini birden tek bir lokmada yuttu. Bu hayatında yaptığı en büyük hatalardan bir tanesi olmuştu. Sıvı *yakıyordu*, sanki ateş almış gibiydi! Gözlerinin kocaman açıldığını hissetti ve öksürmeye başladı ve neredeyse oracıkta barın üstüne kusacaktı.

Bu şarap mıydı? Daha çok kül suyuna benziyordu. Bu insanların sorunu neydi? Hiç tatlı değildi, hatta herhangi bir tattan en ufak bir iz bile yoktu. Sadece sanki birileri gırtlığını bulaşık fırçasıyla kazıyormuş gibi gelen o yakıcı his. Yüzü anında ısındı. Ne kadar da hızlı etki etmişti!

Fedai eliyle yüzünü kapatmış, yüksek sesle gülmemeye çalışıyor ve başarısız oluyordu. Shalla öksürmeye devam ederken barmen sırtına vurdu. "Tamam," dedi kadın. "Sana onun üstüne iyi gidecek..."

“Hayır,” diye hırıldadı Shallan. “Sadece bu kadar... uzun süre sonra bunu tekrar içebildiğim için memnun oldum. Bir tane daha. Lütfen.”

Barmen kuşkulu görünüyordu, gerçi Shallan’ı izlemek için tabureye oturup sırttan fedai sonuna kadar arkasındaydı. Shallan isyankâr bir şekilde barın üstüne bir küre koydu ve barmen de gönülsüz bir şekilde fincanını tekrar doldurdu.

Şimdiye kadar yakınlardaki sandalyelerde oturan üç ya da dört kişi daha izlemek için dönmüştü. Ne güzel. Shallan kendini hazırladı, sonra uzun bir yudumla şarabı içti.

İkinci sefer daha iyi olmamıştı. Bir an gözleri dolarak dayandı, sonra patlayarak öksürmeye başladı. Gözlerini sıkı sıkı kapatıp titreyerek kambur hâlde oturdu. Uzun bir ciyaklama sesi çıkardığından da oldukça emindi.

Çadırdaki birkaç kişi alkışladı. Shallan sulanan gözleriyle eğlenmiş barmen kadına doğru tekrar baktı. “Bu rezalet,” dedi, sonra öksürdü. “Siz bu berbat sıvıyı *gerçekten* içiyor musunuz?”

“O-hoo,” dedi kadın. “Kızım, o en kötüsünün *yanından* bile geçemez.”

Shallan inledi. “Eh, bir tane daha ver.”

“Emin misin...”

“Evet,” dedi Shallan bir iç çekmeyle. Büyük ihtimalle bu gece burada ün kazanamayacaktı. En azından istediği türden. Ama kendini bu temizlik malzemesini içmeye alıştırmaya çalışabilirdi.

Fırtınalar adına. Daha şimdiden kendini çakırkeyif hissediyordu. Midesi Shallan’ın yaptıklarından hiç memnun değildi ve bir bulantı nöbetini bastırmak zorunda kaldı.

Kıkırdayan fedai daha yakınındaki bir sandalyeye geçti. Genç bir adamdı, saçları o kadar kısa kesilmişti ki dik duruyorlardı. Koyu bronz derisi ve çenesindeki siyah çalıyla olabildiğince Alethi’ydi.

“Yudumlamayı denemelisin,” dedi ona. “Yudum yudum daha kolay gider.”

“Ya. Berbat tadını iyice bir alayım. Ne acıymış be! Şarabın tatlı olması gerekiyor.”

“Nasıl yaptığına bağlı,” dedi fedai barmen Shallan’a bir fincan daha verirken. “Safir bazen içinde hiç doğal meyve olmayan damıtılmış tallew olabilir, sadece vurgu için biraz renklendirici koyarlar. Ama açığöz partilerinde gerçekten sert olan şeyleri servis etmezler, en azından doğru şekilde sormasını bilmeyenlere.”

“İçkiden anlıyorsun,” dedi Peçe. Durulmadan önce oda bir an için sallandı. Sonra içmeyi bir daha denedi, bu sefer bir yudum.

“Meslek icabı,” dedi fedai geniş bir gülümsemeyle. “Açıkgözler için bir sürü süslü püslü etkinlikte çalışıyorum, o yüzden kutular yerine masa örtülerinin olduğu yerlerde de işler nasıl yürür bilirim.”

Peçe homurdandı. “Süslü püslü açıkgöz etkinliklerinde fedai mi lazım oluyor?”

“Tabii,” dedi fedai parmaklarını çıtırdatarak. “Sadece birisini dışarıya atmak yerine, ziyafet salonundan çıkarken ‘eşlik etmeyi’ bilecek sin. Aslında daha kolay.” Başını bir yana eğdi. “Ama gariptir, aynı zamanda daha da tehlikeli.” Güldü.

Kelek, diye farkına vardı Peçe fedai sandalyesini yaklaştıırken. *Bana kur yapıyor.*

Büyük ihtimalle bunu bu kadar da şaşırtıcı bulmaması gerekirdi. Gece yalnız dışarıdaydı ve her ne kadar Shalla Peçe’yi hiçbir zaman “hoş” diye tarif edecek olmasa da, çirkin değildi. Sert görünse de nispeten normaldi ama iyi giyiniyordu ve belli ki parası da vardı. Yüzü ve elleri temizdi, her ne kadar pahalı ipekler olmasalar bile giysileri de işçi kıyafetlerinden büyükçe bir adım ilerideydi.

İlk önce bu ilgi yüzünden gücenmişti. Burada kendisini becerikli ve kayalar kadar sert göstermek için o kadar zahmete girmişti ama ilk olan şey adamın birinin gelip asılması mıydı? Parmaklarını çıtırdatan ve ona içkisini nasıl içeceğini anlatmaya çalışan bir tanesi hem de?

Sırf ona inadından, fincanın geri kalanını bir dikişte bitirdi.

Anında adama kızdığı için kendini suçlu hissetti. Gururunun okşanması gerekmez miydi? Tamam, Adolin bu adama göre birçok açıdan üstün olabilirdi, parmaklarını bile daha yüksek sesle çıtırdatıyordu, ama yine de...

“Peki...” dedi fedai. “Sen hangi savaş kampındansın?”

“Sebarial,” dedi Peçe.

Fedai sanki bunu bekliyormuş gibi başını sallayarak onayladı. Sebarial’ın kampı en çeşitli olanıydı. Bir süre daha muhabbet ettiler, Shalla çoğunlukla arada birkaç kelime ederken, fedai de –ismi Jor’du– pek çok farklı konuya atlayan çeşitli hikâyeler anlatıyordu. Her zaman gülümsüyor, çoğunlukla övünüyordu.

O kadar da kötü değildi, gerçi onu konuşmaya devam etmeye teşvik ettiği sürece Shalla’nın aslında ne dediğini umursuyormuş gibi görünmüyordu. Berbat sıvıdan biraz daha içti ama akıllı başka yerlerdeydi.

Bu insanların... her birinin kendi hayatları, aileleri, aşkları, hayalleri vardı. Bazıları kutularının üzerinde kamburlarını çıkarmış yalnız başlarına otururken, diğerleri arkadaşlarıyla birlikte gülüyordu. Bazıları ucuz da olsalar kıyafetlerini nispeten temiz tutarken, başkaları krem ve lavis birasıyla lekeliydi. Birkaç tanesinin kendine güvenle konuşma şekilleri ve her söylediklerinde inceden inceye birbirlerine üstünlük kurmaya çalışmaları Tyn'i hatırlatıyordu.

Jor durakladı, sanki ondan bir şey bekliyordu. Ne... ne demişti? Shallan'ın aklı başka yerlere kaydıkça onun lafını takip etmesi zorlaşıyordu.

"Ee, sonra?" dedi Shallan.

Jor gülümsedi ve başka bir hikâyeye girişti.

Bizzat yaşayana kadar bunu taklit etmeyi başaramayacağım, diye düşündü kutusuna yaslanırken. Aynı aralarında dolaşmadan önce hayatlarını çizemeyeceğim gibi.

Barmen şişeyle birlikte geri döndü ve Shallan başını sallayarak onayladı. O son fincan hiç de öbürleri kadar fazla yakmamıştı.

"Sen... daha fazla istediğine emin misin?" diye sordu fedai.

Fırtınalar adına... şimdi Shallan kendini iyice kötü hissetmeye başlamıştı. Dört fincan içmişti, evet, ama bunlar küçük fincanlardı. Gözlerini kırıştırdı ve başını çevirdi.

Oda bir bulanıklık hâlinde hızla etrafında döndü ve o da inleyerek başını masanın üstüne koydu. Yanındaki fedai içini çekti.

"Sorsan sana zamanını boşa harcadığını söylerdim, Jor," dedi barmen. "Bu daha saat başı gelmeden sızmış olacak. Ne unutmaya çalışıyor acaba..."

"Sadece boş zamanının biraz tadını çıkarıyor," dedi Jor.

"Tabii, tabii. Bu gözlerle mi? Eminim öyledir." Barmen uzaklaştı.

"Hey," dedi Jor, Shallan'ı dürtükledi. "Nerede kalıyorsun? Seni eve götürmesi için bir tahtirevan çağıracağım. Uyanık mısın? Saat çok geç olmadan yola çıksan iyi olur. Ben güvenilir birkaç hamal tanıyorum."

"Daha... saat geç bile olmadı..." diye mırıldandı Shallan.

"Yeterince geç," dedi Jor. "Buralar tehlikeli olabilir."

"Öyle miii?" diye sordu Shallan içinde bir hatıranın kırıntıları uyanırken. "Cinayet mi var?"

"Ne yazık ki," dedi Jor.

"Sen gördün mü...?"

"Bu bölgede hiç olmadı, en azından henüz."

“Nerede? Gitmiyeye... gitmiyiy... uzak durayım...” dedi Shallan.

“Herkesin Sokağı,” dedi fedai. “Oradan uzak dur. Daha dün gece oradaki tavernalardan bir tanesinin arkasında biri bıçaklanmış. Cese-dini buldular.”

“Çok... çok acayip, hı?” diye sordu Shallan.

“Evet. Sen de mi duydun?” Jor titredi.

Shallan gitmek için ayağa kalktı ama oda etrafında tersine döndü ve kendisini sandalyesinin yanından yere kayarken buldu. Jor onu yakalamaya çalıştı ama Shallan bir gümlemeyle yere yıkıldı, dirseğini taş zemine vurmuştu. Acıya yardım etmesi için hemen bir parça Fırtınasığı çekti.

Zihninin etrafındaki bulut bir anda buharlaştı ve görüşü dönmeyi kesti. Kısa bir süre içinde kaybolup gitmişti.

Gözlerini kırptı. Vay be. Jor’un yardımı olmadan ayağa kalktı, ceketinin tozunu silkti ve sonra saçlarını yüzünden geriye doğru itti. “Sağ ol,” dedi. “Ama aradığımı buldum. Barmen, borcum kaldı mı?”

Kadın döndü, sonra Shallan’a bakakaldı. Elindeki içkiyi bardağa dökerken taşırmıştı.

Shallan fincanını aldı, sonra başına dikerek son damlayı da ağzına akıttı. “Güzelmış bu,” diye belirtti. “Muhabbet için sağ ol, Jor.” Bahşiş olarak kutuların üstüne bir küre bıraktı, şapkasını başına taktı, sonra uzun adımlarla dışarı çıkmadan önce sevecen bir şekilde Jor’un yanağını okşadı.

“Fırtınababa!” dedi Jor arkasından. “Demin oyuna mı geldim?”

Dışarısı kalabalıktı, Kharbranth’ı ve oradaki gece yarısı pazarlarını hatırlatıyordu. Bu mantıklıydı. Bu mağaralara ne güneşin, ne de ay-ların ışığı ulaşamıyordu; zamanın ucunu kaçırmak kolaydı. Onun da ötesinde, her ne kadar çoğu kişiye derhâl iş verilmiş olsa da asker-lerin pek çoğunun artık plato turları olmadığı için boş zamanı vardı.

Shallan soruşturdu ve Herkesin Sokağı’na giden yolu öğrenmeyi başardı. “Fırtınasığı beni ayılttı,” dedi Desen’e, şimdi ceketinden yu-karıya tırmanmıştı ve yakasının üstünü kabartıyordu.

“İçkinin etkisini yok etti.”

“İleride işimize yarar.”

“Mmmm. Ben kızacağını düşünmüştüm. Özellikle içtin, değil mi?”

“Evet ama amaç sarhoş olmak değildi.”

Desen şaşkınlıkla uğuldadı. “O zaman neden içtin?”

“Karışık mesele,” dedi Shallan. İçini çekti. “Orada pek iyi bir iş çı-karamadım.”

“Sarhoş olmakta mı? Mmm. Yine de iyi denemeydi.”

“Sarhoş olduğum anda, kontrolü kaybettiğim anda, Peçe’yi elimden kaçırdım.”

“Peçe sadece bir yüz.”

Hayır. Peçe sarhoş olduğu zaman kıkırdamayan ya da mızımızlanmayan bir kadındı, içkisi fazla sert geldiği zaman eliyle ağzını yelpazelemezdi. O hiçbir zaman sersem bir ergen gibi davranmazdı. Peçe aşırı korunmamış, en sonunda kafayı yiyip kendi ailesini öldürene kadar kafese kapatılmamıştı.

Shallan olduğu yerde durdu, bir anda paniğe kapılmıştı. “Abilerim. Desen, ben onları da öldürmedim, değil mi?”

“Ne?” dedi Desen.

“Balat’la uzaklemden konuşmuştum,” dedi Shallan eli alnında. “Ama... o zaman da Işıkörüm vardı, tam olarak bilmesem bile. O konuşmaları ben uydurmuş olabilirim. Ondan gelen bütün mesajları. Kendi hatıralarımı...”

“Shallan,” dedi Desen endişeli bir sesle. “Hayır. Onlar yaşıyor. Abilerin yaşıyor. Mraize onları kurtardığını söyledi. Yoldalar, buraya geliyorlar. Bu doğru.” Sesi küçüldü. “Ayırt edemiyor musun?”

Bir kere daha Peçe’ye bürünürken acısı dinerek kayboldu. “Evet. Elbette edebiliyorum.” Tekrar yürümeye başladı.

“Shallan,” dedi Desen. “Bu... mmm... bu üzerine koyduğun yalanlarda yanlış bir şey var. Anlamıyorum.”

“Sadece daha da derine inmem gerekiyor,” diye fısıldamayla karşılık verdi. “Yalnızca dış yüzeyde Peçe olamam.”

Desen alçak, endişeli bir titreşimle uğuldadı, tiz ve hızlıydı. Herkesin Sokağı’na gelirlerken Peçe onu susturdu. Bir taverna için acayip bir isimdi ama daha acayıplerini de görmüştü. Sokak filan değildi, dikilerek birleştirilmiş, her birisi farklı renkte beş tane çadırdı. İçeriden gelen hafif bir ışıkla parlıyordu.

Dışarıda dikilen bir fedai vardı, kısa ve enliydi, yanağından başlayıp alnına ve kafasının üstüne kadar uzanan bir yara izi vardı. Peçe’ye alıcı gözüyle bir baktı ama kendine güvenle çadırdan içeriye girerken durdurmaya çalışmadı. Bütün bu bir araya yığılmış sarhoş insanlar yüzünden öbür tavernadan daha kötü kokuyordu. Çadırlar kapalı bölmeler ve karanlık girintiler yaratacak şekilde dikilmişti ve birkaç tanesinde kutuların yerine masa ve sandalyeler vardı. Bunlarda oturanlar işçilerin basit giysilerini değil, paçavralar, deriler ya da iliklenmemiş üniforma ceketleri giyyorlardı.

Öbür tavernadan hem daha zengin hem de aynı zamanda daha düşük seviyeli, diye düşündü Peçe.

Çadırın içinde rastgele dolandı, bazı masaların üzerindeki yağ lambalarına rağmen oldukça loştu. “Bar” birkaç kutunun üzerine yerleştirilmiş bir kalastan ibaretti ama ortasına bir masa örtüsü sermişlerdi. Birkaç kişi içki için bekliyordu, Peçe onları görmezden geldi. “En sert neyin var?” diye sordu barmene, takama giymiş şişman bir adamdı. Açıkgöz olabileceğini düşündü. İçerisi emin olamayacağı kadar loştu.

Barmen onu bir gözden geçirdi. “Veden safiri, tek fıçı.”

“Tabii,” dedi Peçe kuru kuru. “Eğer su isteseydim kuyuya giderdim. Mutlaka daha güçlü bir şeylerin vardır.”

Barmen homurdandı, sonra arkasına doğru uzandı ve bir sürahi-nin içindeki ne olduğu belli olmayan şeffaf bir şey çıkardı. “Boynuz-yiyen beyazı,” dedi bir gümlemeyle masanın üstüne koyarak. “Bunu yapmak için neyi mayalıyorlar hiçbir fikrim yok ama boyayı çok temiz söküyor.”

“Mükemmel,” dedi Peçe doğaçlama tezgâhın üstüne sesli bir şekilde birkaç küre vurarak. Sırada bekleyenler onları atladığı için Peçe’ye ters ters bakıyorlardı ama bunu görünce yüz ifadeleri yumuşadı, eğlence geliyordu.

Barmen Peçe’ye çok küçük bir bardakta içki koydu ve önüne bıraktı. Bir lokmada bitirmişti. İçerideki Shallan bunun arkasından gelen yanmanın karşısında titredi; yanaklarında anında oluşan ısınma ve neredeyse anında başlayan mide bulantısı hissi, kusmamaya çalışırken kaslarından geçen titremeye eşlik ediyordu.

Peçe ise bunların hepsini bekliyordu. Mide bulantısını bastırmak için nefesini tuttu ve hislerin tadını çıkardı. *Zaten içeride olan acılardan daha kötü değil,* diye düşündü sıcaklık içinde yayılırken.

“Harika,” dedi. “Sürahiyi burada bırak.”

O bir bardak daha Boynuziyen beyazı doldurarak başına diker ve sıcaklığını hissederken, barın yanındaki o salaklar bön bön bakmaya devam ediyordu. Çadırın içindekileri incelemek için döndü. İlk önce kime yaklaşmalıydı? Aladar’ın kâtipleri Sadeas ile aynı şekilde öldürülen birisi olmuş mu diye kayıtları incelemişler ve hiçbir şey bulamamışlardı. Ama bir ara sokak cinayeti rapor edilmemiş olabilirdi. Peçe buradaki insanların yine de bundan haberinin olacağını umut ediyordu.

O Boynuziyen içkisinden biraz daha doldurdu. Her ne kadar Ve-

den safirinden bile daha berbat bir tadı olsa da, Peçe'nin garip bir şekilde çekici bulduğu bir şeyler vardı. Üçüncü bardağı da içti ama kesesindeki bir küreden kendisini iyileştirmek için minik bir parça Fırınaışığı çekti, anında tükenip giden ve parlamasına neden olmayan azıcık bir şeydi.

"Neye bakıyorsunuz?" dedi barda sıra bekleyen insanlara dik dik bakarak.

Onlar önlerine dönerlerken barmen sürahinin üstüne bir tıpa takmak için hareketlendi. Peçe elini üstüne koydu. "Onunla daha işim bitmedi."

"Bitti," dedi barmen elini kenara iterek. "Böyle devam edersen iki şeyden birisi olacak. Ya barımın her tarafına kusacaksın ya da düşüp gebereceksin. Sen Boynuzyiyenli değilsin, bu seni öldürecek."

"O benim derdim."

"Pisliğin de benim," dedi barmen sürahiyi çekip geri alarak. "Yüzünde o ifadeyle senin gibi olanları gördüm. Kafayı çekeceksin, ondan sonra da kavga çıkaracaksın. Neyi unutmaya çalışıyorsun umurumda değil, git başka yerde yap."

Peçe bir kaşını kaldırdı. Pazar yerindeki en rezil bardan mı kovuluyordu? Eh, en azından bu ününe leke sürmeyecekti.

Barmen geri çekilirken kolunu yakaladı. "Buraya senin barını dağıtmaya gelmedim, ahbap," dedi alçak sesle. "Bir cinayet yüzünden buradayım. Birkaç gün önce burada birileri öldürülmüş."

Barmen dondu. "Kimsin sen? Muhafız mısın?"

"Lanet olsun, hayır!" dedi Peçe. *Hikâye. İnandırıcı bir hikâyeye ihtiyacım var.* "Ben küçük kardeşimi öldüren adamı arıyorum."

"Bunun benim barımla ilgisi ne?"

"Buranın yakınlarında bir ceset bulunduğunu duydum."

"Yetişkin bir kadının," dedi barmen. "Yani senin kardeşin değil."

"Kardeşim burada ölmedi," dedi Peçe. "Savaş kamplarındayken ölmüştü, ben sadece yapan adamı arıyorum." Tekrar uzaklaşmaya çalışan barmene asılarak durdurdu. "Dinle. Olay çıkarmayacağım. Sadece bilgi istiyorum. Bu cinayette... olağan dışı bir şeyler varmış diye duydum. Kardeşimi öldüren adamda garip bir şeyler var. Her seferinde aynı şekilde öldürüyor. Lütfen."

Barmen gözlerinin içine baktı. *İyice görsün*, diye düşündü Peçe. *Sert ama içi yaralı bir kadını görsün.* Gözlerine bu hikâyeyi yansıttı, bu adamı inandırması gereken bir öyküydü.

"Bunu yapmanın icabına bakıldı bile," dedi barmen alçak bir sesle.

“Senin katilin benim aradığının aynısı mı bilmem gerekiyor,” dedi Peçe. “Ne kadar korkunç olursa olsun cinayetin ayrıntılarına ihtiyacım var.”

“Ben bir şey diyemem,” diye fısıldadı barmen ama başıyla birbirlerine dikilmiş çadırların oluşturduğu girintilerden birine doğru işaret ediyordu. Orada birilerinin içki içtiğine işaret eden gölgeler vardı. “Onlar diyebilir.”

“Onlar kim?”

“Sadece bildiğin, sıradan haydutlar,” dedi barmen. “Barımda sorun çıkmasını engellemeleri için para verdiklerim. Eğer birileri yetkililerin bu müesseseyi o Aladar’ın yapmaya bayıldığı gibi kapatmalarına neden olabilecek kadar ciddi bir rahatsızlık yaratacak *olsaydı*, bu sorunla ilgilenecek olan kişiler onlar. Başka bir şey söylemeyeceğim.”

Peçe başını sallayarak teşekkür etti ama adamın kolunu bırakmamıştı. Bardağını tezgâha hafifçe vurdu ve umutlu bir şekilde başını yana doğru eğdi. Barmen içini çekti ve ona bir tane daha Boynuzyi-yenli beyazı doldurdu, Peçe de parasını ödedi ve yürüyerek uzaklaşırken içeceğini yudumladı.

Barmenin işaret ettiği girintide tek bir masayı doldurmuş olan çeşitli bir serseri grubu vardı. Erkekler üst tabaka Alethi kıyafetleri giyiyordu, ceketler ve üniforma tarzı katı pantolonlar, kemerler ve düğmeli gömlekler. Burada ceketlerinin düğmeleri iliklenmemişti ve gömlekleri gevşekti. Hatta kadınların iki tanesi havah giyiyordu, gerçi pantolon ve ceket giymiş, kıyafeti Peçe’ninkinden çok daha farklı olmayan bir üçüncüsü de vardı. Grubun tamamı neredeyse *kasıtlı* bir şekilde fazla yayılarak oturmalarıyla ona Tyn’i hatırlatıyordu. Bu kadar umursamaz görünmek için uğraşmak gerekirdi.

Boş bir sandalye vardı, o yüzden Peçe elini kolunu sallayarak geldiği gibi oturdu. Karşısında oturan açık göz kadın gevezelik yapan bir adamı dudaklarına dokunarak susturdu. Havah giyiyordu ama eminelinde kol yeni yoktu, bunun yerine cüretkâr bir şekilde parmakları kesilmiş bir eldiven takmıştı.

“Orası Ur’un yeri,” dedi kadın Peçe’ye. “Geri döndüğü zaman gitmiş olsan iyi olur.”

“O zaman çabuk olayım,” dedi Peçe içkisinin geri kalanını başına dikerek, sıcaklığın tadını çıkardı. “Burada bir kadın ölü bulundu. Katilin ayrıca benim için önemli olan birini de öldürmüş olabileceğini düşünüyorum. Bana katilin ‘icabına bakıldığı’ söylendi ama kesin olarak öğrenmem gerekiyor.”

“Hey, Boynuziyen beyazını içen sendin,” dedi züppemsi bir adam, içinde sarı olduğunu gösterecek şekilde dışına kesikler atılmış olan mavi bir ceket giyiyordu. “Sullik o sürahiyi sadece espri olsun diye tutuyordu.”

Havah giyen kadın parmaklarını önünde birbirlerine geçirerek Peçe’yi inceledi.

“Bak,” dedi Peçe. “Bana bu bilginin kaç patlayacağını söyle, yeter.”

“İnsan satılık olmayan şeyi satın alamaz,” dedi kadın.

“Her şey satılıktır,” dedi Peçe. “Nasıl isteyeceğini bilirsen.”

“Ama sen gerektiği gibi istemiyorsun.”

“Bak,” dedi Peçe kadının gözlerini yakalamaya çalışarak. “Dinle. Benim küçük kardeşim, o...”

Bir el Shallan’ın omzuna indi, başını kaldırdığı zaman arkasında ayakta duran devasa bir Boynuziyenli adam buldu. Fırtınalar adına, adam iki metreden çok daha uzundu.

“Bu benim yerim,” dedi, *i* seslerini e’ye benzeten bir şekilde.

Peçe’yi sandalyeden çekerek geriye doğru fırlattı. Yerde geriye doğru yuvarlandı, bardağı savrulup gitmiş, el çantası dönerek kollarına dolanmıştı. Yuvarlanmayı keserek durduğunda gözlerini kırıştırdı. İri adam otururken sandalyenin ruhunun itirazla inlediğini duyabildiğini düşündü.

Peçe hırladı, sonra ayağa kalktı. Çantayı çekip kurtardı ve yere attı, sonra içindeki bıçağı ve bir mendili çıkardı. Bu bıçak ince ve sivriydi, kemerindekinden daha uzun ama inceydi.

Şapkasını aldı ve başına geri takmadan önce tozunu silkti, sonra sakince masaya geri yürüdü. Shallan yüzleşmelerden hoşlanmazdı ama Peçe bayılıyordu.

“Bak sen,” dedi eminelini iri Boynuziyenlinin masanın üstünde duran sol elinin üzerine koyarak. Yanında durup ona doğru eğildi. “Buranın senin yerin olduğunu söylüyorsun ama adın yazmıyor.”

Boynuziyenli şaşkınlıkla ona baktı, eminelini onun elinin üstüne koymak acayip bir samimiyet hareketiydi.

“Göstereyim,” dedi Peçe bıçağını çekerek ve ucunu onun elinin üstünde duran kendi emineline dayadı.

“Ne bu?” diye sordu Boynuziyenli, sesi eğlenir gibiydi. “Sert numarası mı yapıyorsun? Çok gördüm böyle...”

Peçe bıçağa abanarak eline batırdı, Boynuziyenlinin elini delip geçti ve masanın üstüne kadar sapladı. Adam çığlık atarak elini yuka-

nya doğru savurdu, Peçe'nin bıçağı ikisinin de ellerinden çıkarmasına neden olmuştu. Sandalyesinden devrildi ve emekleyerek aceleyle ondan uzaklaştı.

Peçe tekrar oturdu. Cebindeki mendili çıkardı ve kanayan elinin etrafına sardı. Bu keşiği iyileştirdiği zaman belli olmamasını sağlayacaktı.

Bunu hemen yapmadı. Kan aktığının görülmesi gerekiyordu. Onun yerine, bir parçası ne kadar sakın kalabildiğine şaşırıırken masanın yanında yere düşen bıçağını geri aldı.

"Delisin sen!" dedi Boynuziyenli, kanayan elini tutarak ayağa kalkmıştı. "*Ana'kai* deli."

"Aa, dur," dedi Peçe bıçağıyla masanın üstüne vurarak. "Bak, burada adın yazıyormuş. Kan *Ur'un yeri* diyor. Yanılmışım." Kaşlarını çattı. "Ama benimki de var. Eh, eğer istersen kucağıma oturabilirsin."

"Boğacağım seni!" dedi Ur çadırın ana odasında toplanmış, fısıldaşarak bu daha küçük giritinin dışına toplanmış insanlara ters ters bakarak. "Seni..."

"Sus, Ur," dedi havah giyen kadın.

Boynuziyenli sinirle kekeleydi. "Ama Betha!"

"Arkadaşlarıma saldırganın beni konuşmaya *daha* meyilli yapacağını mı düşünüyorsun?" dedi kadın Peçe'ye.

"Sadece sandalyeyi geri almaya çalışıyordum." Omzunu silkti, bıçağıyla masanın üstünü kazıyordu. "Ama arkadaşlarına saldırmamı istiyorsan onu da yapabilirim."

"Gerçekten delisin sen," dedi Betha.

"Hayır, sadece sizin küçük grubunuzu bir tehdit olarak görmüyorum." Kazımaya devam etti. "Kibar olmaya çalıştım ama sabrım tükeniyor. İşler çirkinleşmeye başlamadan önce bana bilmek istediklerimi söylemenizin zamanı geldi."

Betha kaşlarını çattı, sonra Peçe'nin masanın üstüne kazıdığı şeye bir bakış attı. Üç tane iç içe geçmiş elmas.

Hayaletkanların sembolü.

Peçe kadının bunun ne anlama geldiğini bilmesini umarak kumar oynamıştı. Bunlar o türden tiplere benziyorlardı; ufak çaplı haydutlardı evet ama önemli bir pazarda adları geçiyordu. Peçe Mraize ve ekibinin sembolleri konusunda ne kadar gizli davrandıklarını bilmiyordu ama vücutlarına dövmesini yaptırdıkları gerçeği, ona çok büyük bir sır olamayacağını anlatıyordu. Daha çok bir uyarıydı, zehirli olduklarını belli etmek için kırmızı pençelerini gösteren kremcikler gibi.

Gerçekten de Betha sembolü gördüğü anda nefesi kesildi. "Biz..."

biz senin gibilerle işimizin olmasını istemeyiz,” dedi. Masadaki adamlardan biri titreyerek ayağa kalktı ve sağa sola baktı, sanki oracıkta suikastçıların üzerine atlamalarını beklermiş gibiydi.

Vay, diye düşündü Peçe. İçlerinden birini elinden bıçaklaması bile bu kadar güçlü bir tepkiye neden olmamıştı.

Gerçi ilginç bir şekilde masadaki diğer kadınlardan biri öne doğru eğildi, ilgilenmişti. Havah giyen kısa boylu, daha genç kadındı.

“Katil,” dedi Peçe. “Ona ne oldu?”

“Ur’a onu dışarıdaki platodan aşağı attırdık,” dedi Betha. “Ama... bu nasıl *sizin* ilgileneceğiniz birisi olabilir? Sadece Ned’di.”

“Ned mi?”

“Sarhoş, Sadeas’ın kampından,” dedi adamlardan bir tanesi. “Asabi bir alkolikti, hep başını belaya sokardı.”

“Karısını öldürdü,” dedi Betha. “Bir de kadın ta buralara kadar onun peşinden gelmişti. Yazık. Gerçi o çılgın fırtına yüzünden hiçbirimizin pek bir seçeneği yoktu. Yine de...”

“Peki bu Ned,” dedi Peçe. “O da karısını gözünden bıçaklayarak mı öldürdü?”

“Ne? Hayır, boğdu. Zavallı piç.”

Boğdu mu? “Bu kadar mı?” dedi Peçe. “Hiç bıçak yarası yok muydu?”

Betha başını sallayarak reddetti, şaşırmış gibi görünüyordu.

Fırtınababa, diye düşündü Peçe. O zaman buraya boşuna mı gelmişti? “Ama ben cinayetin garip olduğunu duymuştum.”

“Hayır,” dedi ayağa kalkan adam, sonra bıçağı elinde tekrar Betha’nın yanında oturdu. Masanın üstüne önlerine koydu. “Ned’in bir gün çok ileri gideceğini biliyorduk. Herkes biliyordu. O yüzden o gece, karısı onu tavernadan çıkarıp götürmeye çalıştığı zaman en sonunda sınırı aşmasına hiçbirimizin şaşırdığını sanmam.”

Asıl sınırı aşan Ur olmuş ama, diye düşündü Shallan.

“Görünüşe göre zamanınızı boşa harcamışım,” dedi Peçe ayağa kalkarak. “Barmene küre bırakacağım, bu gece hesabınız benden.” Yakınlarda kamburunu çıkarmış, mutsuz bir ifadeyle onu süzen Ur’a doğru bir bakış attı. Kanlı parmaklarını ona doğru sallayarak veda etti, sonra taverna çadırının ana odasına geri çıktı.

Hemen karanlık girintinin dışında durakladı, bir sonraki hamlesini düşünüyordu. Eli zonkluyordu ama görmezden geldi. Bir şey bula-mamıştı. Belki de Adolin’in çözmeye çalışarak haftalar harcadığı sorunu birkaç saat içinde çözebileceğini düşünmekle aptallık etmişti.

“Öf, o kadar da somurtma, Ur,” dedi Betha arkasından, sesi girintiden dışarıya taşıyordu. “En azından sadece elindi. Onun kim olduğu düşünülürse, *çok* daha beteri olabilirdi.”

“Ama neden Ned’le o kadar ilgiliydi?” dedi Ur. “Onu öldürdüğüm için geri gelecek mi?”

“Ned’in peşinde değildi,” diye tersledi öbür kadınlardan bir tanesi. “Dinlemedin mi? Ned’in zavallı Rem’i öldürmesi hiç kimsenin umurunda değil.” Durakladı. “Tabii öldürdüğü öbür kadın yüzünden de olabilir.”

Peçe içinde bir şok hissetti. Hızla dönerek girintiden içeriye daldı. Ur inleyerek sindi ve yaralı elini kavradı.

“Bir cinayet *daha* mı vardı?” diye hesap sordu Peçe.

“İl...” Betha dudaklarını yaladı. “Onu da söyleyecektim ama o kadar hızla çıktın ki...”

“Anlat hadi.”

“Ned’i muhafızların halletmesini bekleyecektik ama sadece zavallı Rem’i öldürmekle duramadı.”

“Başka birini daha mı öldürdü?”

Betha başını sallayarak onayladı. “Buradaki garson kızlardan birini. *Bunu* onun yanına bırakamazdık. Biz burayı koruyoruz, anlasın ya. O yüzden Ur’un Ned’le birlikte uzun bir yürüyüşe çıkması gerekti.”

Bıçaklı adam çenesini ovuşturdu. “Bir sonraki gece geri dönüp garson kızı öldürmesi çok acayıpti. Cesedi de zavallı Rem’i öldürdüğü yerin hemen ilerisinde bıraktı.”

“Onu götürürken diğerini öldürmediği konusunda bağırıp duruyordu,” diye mırıldandı Ur.

“O öldürdü,” dedi Betha. “O garson da Rem ile tam olarak aynı şekilde boğulmuştu, cesedi aynı şekilde bırakılmıştı. Hatta çenesinde yüzüğünün bıraktığı izler bile Rem’le aynı yerdeydi.” Betha’nın açık kahverengi gözlerinde boş bir bakış vardı, sanki cesedi ilk bulunduğu hâliyle tekrar görüyordu. “Tamı tamına aynı izler. Ürkütücü.”

Bir çift cinayet daha, diye düşündü Peçe. *Fırtınalar adına. Ne demek bu?*

Peçe kendini sersemlemiş hissediyordu ama bunun içkiden mi, yoksa boğulmuş kadınların istemeden gözünde canlanan görüntüleri yüzünden mi olduğunu bilmiyordu. Gitti ve barmene birkaç küre verdi, büyük ihtimalle çok fazlaydı ve başparmağını Boynuziyenli beyazı sürahisine taktı, sonra da yanına alarak dışarıdaki karanlığın içine yürüdü.

OTUZ BİR YIL ÖNCE

Masanın üstünde bir mum titreyordu ve Dalinar peçetesinin ucunu bununla yakarak havaya yükselen pis kokulu bir duman şeridi gönderdi. Aptal süs mumları. Ne gereği vardı? Güzel görünmeleri çok mu önemliydi? Küre kullanmalarının sebebi ışık için mumlardan daha iyi olmaları değil miydi?

Gavilar'ın ona ters ters bakması üzerine Dalinar peçetesini yakmayı bıraktı ve arkasına yaslandı, derin eflatun bir kupa şaraba sarılmıştı. Odanın karşı tarafından bile kokusunu alabileceğin türdendi, güçlü ve lezzetli. Önünde bir ziyafet salonu uzanıyordu, büyük taş odanın zeminine kurulmuş düzinelerce masa vardı. Salon fazlasıyla sıcaktı ve kolları ile alnında ter damlaları birikiyordu. Belki çok fazla mum olduğu içindi.

Ziyafet salonunun dışında kilitlemiş bir deli gibi köpüren bir fırtına vardı, güçsüzdü ve duymazdan geliniyordu.

"Ama yücefırtınalarla nasıl başa çıkıyorsunuz, Berrakbey?" dedi Toh Gavilar'a. Uzun boylu, sarı saçlı Batılı yüksek masada onlarla birlikte oturuyordu.

"İyi planlamayla bir ordunun çok ender durumların dışında fırtınalar sırasında açıkta kalmamasını sağlıyoruz," diye açıkladı Gavilar. "Alethkar'da yerleşim yeri bol bulunur. Eğer bir sefer beklenenden daha uzun sürecek olursa orduyu bölebilir ve sığınmak için bu kasabaların bir kısmına çekilebiliriz."

"Ama ya bir kuşatmanın ortasındaysanız?" diye sordu Toh.

“Buralarda kuşatma az olur, Berrakbey Toh,” dedi Gavilar hafifçe gülerek.

“Mutlaka tahkimatları olan şehirler vardır,” dedi Toh. “Sizin meşhur Kholinar’ınızın muhteşem duvarları var, değil mi?” Batılının çok koyu bir şivesi vardı ve kesik kesik, sinir bozucu bir şekilde konuşuyordu. Kulağa aptal gibi geliyordu.

“Ruhdökümcüleri unutuporsunuz,” dedi Gavilar. “Evet, arada sırada kuşatmalar oluyor ama Ruhdökümcüler ve yemek yaratacak zümrütleri olduğu sürece bir şehrin askerlerini aç bırakmak çok zor. Onun yerine biz duvarları hızla yıkıyor ya da, daha sık olarak, yükseklik avantajı olan bölgeleri ele geçirerek bu noktayı bir süre oradan dövüyoruz.”

Toh başını sallayarak onayladı, büyülenmiş gibi görünüyordu. “Ruhdökümcüler. Bizim Rira’da ya da İri’de böyle şeylerimiz yok. Büyüleyici, büyüleyici... Ve burada o kadar çok Pare var. Belki de dünyadaki Kılıç ve Zırh’ların yarısı Vorin krallıklarında toplanmış. Elçiler sizlere inayet etmiş.”

Dalinar şarabından uzun bir yudum aldı. Dışarıdan bir gök gürültüsü sığınağı salladı. Yücefırtına şimdi tam gücüyle esiyordu.

İçeride hizmetkârlar domuz biftekleri ve lanka pençeleri getirdi, erkekler için leziz bir et suyunda pişirilmişlerdi. Kadınlar yemeği başka bir yerde yiyordu, duyduğuna göre Toh’un kız kardeşi de aralarındaydı. Dalinar onu daha görmemişti. İki Batılı açığöz fırtınadan bir saat önce ancak gelmişlerdi.

Kısa süre sonra salon konuşan insanların sesleriyle yankılandı. Dalinar lanka pençelerine girişti, kupasının dibiyle kırıyor ve ısırarak içlerindeki eti yiyordu. Bu ziyafet fazla kibardı. Müzik neredeydi? Kahkahalar? Kadınlar? Ayrı odalarda yemek de neydi?

Hayat bu fetihlerinin son birkaç yılı boyunca değişmişti. Geri kalan son dört yüceprens birleşik cephelerinde kararlılıkla direniyordu. Bir zamanlar hummalı olan savaş yavaşlamıştı. Gavilar zamanını gittikçe daha da fazla krallığının idaresi için harcamak zorunda kalıyordu; istediklerinin sadece yarısı kadar büyüklükteydi ama yine de talepkârdı.

Politika. Gavilar ve Sadeas Dalinar’ı fazla sık uğraştırmıyordu ama yine de adamlarıyla birlikte yemek yerine bunun gibi ziyafetlerde oturmak zorundaydı. Gavilar’ın yabancıyla konuşmasını izlerken bir pençeyi emdi. Fırtınalar adına. Gavilar parmaklarında parlayan mücevherlerle, sakalı o şekilde taranmışken gerçekten bir kralmış gibi

görünüyordu. Yeni tarzda bir üniforma giyiyordu. Resmî, sert. Dalinar onun yerine eteğe benzer takamasını ve uyluklarının ortasına kadar inen açık gömleğini giymişti, göğsü çıplaktı.

Sadeas salonun karşısındaki bir masada bir grup daha düşük seviyeli açık gözle birlikte oturuyordu. O gruptakilerin her biri dikkatlice seçilmişti, sadakatleri kesin olmayan adamlardı. Sadeas konuşacak, ikna edecek, kandıracaktı. Ve eğer endişe ediyorsa, onları ortadan kaldırmanın yollarını bulacaktı. Suikastçılarla değil elbette. Hepsi böyle şeyleri nahoş buluyordu; Alethi yöntemi bu değildi. Onun yerine adamı Dalinar'la düello etmek zorunda bırakacak ya da bir saldırıda en öne koyacaklardı. Sadeas'ın karısı İalai epey bir zamanını sorunlu müttefiklerden kurtulmak için yeni planlar kurmakla harcıyordu.

Dalinar pençeleri bitirdi, sonra da domuzuna doğru döndü. Sosun içinde yüzen sulu bir et parçasıydı. Bu ziyafetteki yemek daha *iyiydi*. Sadece burada kendini bu kadar işe yaramaz hissetmemeyi diliyordu. Gavilar ittifaklar kuruyordu, Sadeas sorunlarla ilgileniyordu. O iki si bir ziyafet salonunu bir savaş meydanıymış gibi görebiliyordu.

Dalinar eti kesebilmek için belindeki bıçağına doğru uzandı. Yalnız bıçak orada değildi.

Lanet olsun. Teleb'e ödünç vermişti, değil mi? Önündeki ete gözlerini dikti, ağzı sulanarak baharatlı sosunun kokusunu alıyordu. Eliyle yemek için uzandı, sonra başını kaldırıp etrafa bakmayı akıl etti. Diğerleri yemek takımlarını kullanarak kibarca yiyordu. Ama hizmetkârlar ona bir bıçak getirmeyi unutmuşlardı.

Lanet olsun be! Arkasına yaslandı, daha çok şarap için kupasını salladı. Yakınlarda, Gavilar ve o yabancı sohbetlerine devam ediyorlardı.

"Buradaki seferiniz çok etkileyici, Berrakbey Kholin," dedi Toh. "İnsan sizde atanız yüce Sunmaker'ın parlıtısını görüyor."

"Umalım da benim başarılarım onunkiler kadar geçici olmasın," diye belirtti Gavilar.

"Geçici! O Alethkar'ı yeniden yaratmıştı, Berrakbey! Onun gibi birisinden bu şekilde bahsetmemeniz gerekir. Siz de onun soyundan geliyorsunuz, değil mi?"

"Hepimiz öyleyiz," dedi Gavilar. "Kholin Evi, Sadeas Evi... on prenslik de. Kurucuları onun oğullarıydı, biliyorsunuz. O yüzden evet, burada ondan kalan izler var; ama onun imparatorluğu ölümünün ardından tek bir nesil bile dayanmadı. Onun vizyonunda, planlarında

ne yanlışlık vardı ki koca imparatorluğu o kadar hızla parçalandı diye merak ediyorum.”

Fırtına gürüldedi. Dalinar yemek bıçağı istemek için bir hizmetkârın dikkatini çekmeye çalıştı ama etrafta koşturarak diğer ısrarcı şö-lencilerin ihtiyaçlarını karşılamakla fazla meşgullerdi.

İçini çekti, sonra ayağa kalkarak gerindi ve kapıya doğru yürüdü, boş kupası elindeydi. Düşünceler içinde kaybolmuş bir şekilde kapıdaki sürgüyü tutup bir kenara attı, sonra kocaman tahtayı iterek açtı ve dışarıya çıktı.

Buz gibi yağmurdan bir tabaka bir anda derisini kapladı ve rüz-gâr sendelemesine neden olacak kadar şiddetle ona bindirdi. Yüce-fırtına kudurmanın doruğundaydı, yıldırımlar Elçiler’in öfkeli saldırıları gibi yağıyordu.

Dalinar fırtınanın içine doğru ilerledi, gömleği etrafında uçuşuyordu. Gavilar krallık, miras, sorumluluk gibi şeylerden gittikçe daha da fazla bahsediyordu. Savaşın eğlencesine, gülerek düşmanın üstüne at sürmeye ne olmuştu?

Gök gürüldedi ve düzenli şimşekler etrafı görebilmesi için zar zor yeterli oluyordu. Dalinar yine de yolunu yeteri kadar iyi biliyordu. Burası bir yücefırtına durağıydı, fırtınalar sırasında devriye gezen orduların konaklaması için inşa edilmişti. Gavilar’la birlikte en azından dört aydır buradalardı, yakınlardaki çiftliklerden haraç kesiyor ve Evavakh Evi’ni sınırın hemen içinden taciz ediyorlardı.

Dalinar aradığı sığınağı buldu ve kapısını yumrukladı. Cevap yoktu. O yüzden Parekiliç’i çağırdı, ucunu çifte kapının arasındaki aralığa soktu ve içerideki sürgüyü kesti. Kapıyı iterek açtığı zaman aceleyle savunma hatları oluşturmaya çalışan bir grup adam buldu, etrafları korkusprenleriyle çevrilmiş, silahlarını gergin ellerle tutuyorlardı.

“Teleb,” dedi Dalinar kapının ağzında dikilerek. “Bıçağımı sana mı vermiştim? En sevdiğim, sapı aksırt dışından olanı?”

Dehşet içindeki askerlerin ikinci sırasında duran uzun boylu adam Dalinar’a afallamayla bakıyordu. “Ee... *bıçağınız* mı, Berrakbey?”

“Bir yerlerde kaybetmişim,” dedi Dalinar. “Sana vermiştim, değil mi?”

“Geri verdim, komutanım,” dedi Teleb. “Eyerinizdeki kıymığı çıkarmak için kullandınız, hatırlıyor musunuz?”

“Lanet olsun. Haklısın. Ne yaptım ulan ben o bıçağı?” Dalinar kapı ağzından ayrılarak tekrar sert adımlarla fırtınanın içine girdi.

Belki de Dalinar’ın endişeleri Gavilar’dan çok kendisi ile ilgiliydi. Bu günlerde Kholin savaşları o kadar hesaplıydı ki. Bu son aylar sa-

vaş meydanında değil, savaş meydanının dışında olan olaylar daha önemliymiş gibi geçmişti. Her şey Dalinar'ı bir kremciğin kabuğunu değiştirdikten sonra arkasında bırakması gibi geride bırakıyormuş gibi geliyordu.

Şiddetli bir rüzgâr patlaması onu duvara bastırdı, Dalinar tökezledi, sonra tarif edemediği içgüdüler yüzünden geriye çekildi. İri bir kaya duvara bindirdi, sonra da sekip gitti. Dalinar uzaklara doğru bir bakış attı ve ışıltılı bir şey gördü: parıldayan cılız bacaklar üzerinde hareket eden devasa bir silüet.

Dalinar tekrar ziyafet salonunun kapısına doğru adım attı, her ne haltsa ona kaba bir el hareketi yaptı, sonra da kapıyı iterek açtı –kapalı tutan iki hizmetkarı bir kenara fırlatmıştı– ve uzun adımlarla içeriye geri girdi. Üstünden sular akarak yüksek masaya doğru yürüdü ve geldiğinde sandalyesine çöküp kupasını masaya koydu. Muhteşem. Şimdi hem ıslaktı hem de etini yiyemiyordu.

Herkesin sesi kesilmişti. Gözlerden bir deniz onun üzerine dikilmişti.

“Kardeşim?” diye sordu Gavilar, salondaki tek ses oydu. “Her şey... yolunda mı?”

“Fırtına kapası bıçağımı kaybettim,” dedi Dalinar. “Öbür sığınakta bıraktığımı düşünmüştüm.” Kupasını kaldırdı ve yüksek bir şapırtıyla uzun bir yudum yağmur suyu içti.

“Affedersiniz, Lord Gavilar,” diye kekeleydi Toh. “Ben... benim biraz ağzım kurudu.” Sarı saçlı Batılı yerinden kalktı, eğildi ve salonun öbür ucunda bir başhizmetkârın içki dağıttığı yere doğru çekildi. Yüzü o ırkın normal renginden bile daha solgun görünüyordu.

“Ona ne oldu?” diye sordu Dalinar sandalyesini kardeşinin daha yakınına doğru çekerken.

“Tahminimce tanıdığı insanlar yücefırtınalar sırasında öylesine bir dolaşmaya çıkmıyor,” dedi Gavilar, sesi eğlenmiş gibiydi.

“Hah,” dedi Dalinar. “Burası tahkimatlı bir durak, duvarları ve sığınakları var. Azıcık rüzgârdan korkmamıza gerek yok.”

“Toh öyle düşünmüyor, sana garanti edebilirim.”

“Sırıtiyorsun.”

“Sen, Dalinar, benim politik bir şekilde altını çizmeye çalışarak yarım saat harcadığım şeyi bir saniye içinde kanıtlamış olabilirsin. Toh onu koruyabilecek kadar güçlü müyüz diye merak ediyor.”

“Konuşmanın konusu bu muydu?”

“Üstü kapalı olarak, evet.”

“Ya. Yardım edebildiğime sevindim.” Dalinar Gavilar’ın tabağında ki bir pençeyi aldı. “Bu süslü hizmetkârlardan bir tanesine bana fırtına kapası bir bıçak getirtmek için ne yapmak gerekiyor?”

“Onlar başhizmetkârlar, Dalinar,” dedi kardeşi elini belli bir şekilde kaldırarak bir işaret yaparken. “İhtiyaç işareti, hatırladın mı?”

“Hayır.”

“Daha fazla dikkat etmelisin,” dedi Gavilar. “Artık kulübelerde yaşamıyoruz.”

Kulübelerde hiçbir zaman yaşamamışlardı. Onlar Kholin’di, Dalinar on ikinci yılından önce orayı hiç görmemiş olsa bile dünyanın en büyük şehirlerinden birinin varisleriydi. Gavilar’ın da krallığın geri kalanının anlattığı hikâyeye inanmaya başlamasından hoşlanmıyordu. Ailenin bu dalının, kısa süre öncesine kadar kendi prensliklerinin taşrasında yaşayan bir grup haydut olduğu iddiası gerçek değildi.

Siyah ve beyaz giyinmiş bir sürü hizmetkâr Gavilar’ın başına üşüştü, Dalinar için yeni bir yemek bıçağı istedi. Onlar emri yerine getirmek için dağılıp koştururlarken kadınların ziyafet salonunun kapısı açıldı ve bir şekil içeriye girdi.

Dalinar’ın nefesi tıkanı. Navani’nin saçları içine ördüğü minik yakutlarla ışıldıyordu, kolyesi ve bileziğinin rengi de onlarla uyumluydu. Yüzünün bronzluğu ateşliydi, saçı kehribar gibi Alethi siyahıydı, kırmızı dudaklı gülümsemesi zeki ve algılıydı. Vücudu... bir erkeği arzudan ağlatacak kıvrımları vardı.

Kardeşinin karısıydı.

Dalinar kendini tuttu ve Gavilar’ın yaptığına benzer bir hareketle kolunu kaldırdı. Çevik adımlarla bir garson yaklaştı. “Berrakbey,” dedi. “İsteklerinizi elbette ki yerine getireceğim, gerçi işaretin doğru olmadığını bilmek isteyebilirsiniz. Eğer göstermeme izin verirsiniz...”

Dalinar kaba bir el hareketi yaptı. “Bu daha mı iyi?”

“Ee...”

“Şarap,” dedi Dalinar kupasını sallayarak. “Eflatun. Bunu en azından üç kere doldurmaya yetecek kadar.”

“Hangi mahsulden istersiniz, Berrakbey?”

Dalinar Navani’ye doğru bir bakış attı. “En yakındaki hangisiyse.”

Navani masaların arasından süzülüyordu, İalai Sadeas’ın daha kısa silüeti de onu takip ediyordu. İkisi de salondaki açıkgözlü yegâne kadınlar olmalarını umursarmış gibi görünmüyorlardı.

“Temsilciye ne oldu?” dedi Navani geldiği zaman. Bir hizmetkar ona sandalye getirirken Dalinar ile Gavilar’ın arasına girdi.

“Dalinar onu korkuttu,” dedi Gavilar.

Parf  m  n kokusu ba   d  nd  r  c  yd  . Dalinar sandalyesini kenara doğru   kti ve yüzünü sabitledi. Katı ol, onu nasıl ısıttığını, sa-va  tan başka hiçbir şeyin yapamadığı gibi canlı hissettirdiğini anlamasına izin verme.

  lai kendisi bir sandalye   kti ve bir hizmetkâr Dalinar’ın şarabını getirdi. O da uzun, sakinleştirici bir yudumu doğrudan s  rahidenden i  ti.

“Kız kardeşi değerlendiriyorduk,” dedi   lai Gavilar’ın öbür tarafından öne doğru eğilerek. “Bir parça b  n...”

“Bir parça mı?” diye sordu Navani.

“...ama dürüst olduğundan yeteri kadar eminim.”

“Erkek kardeş de   yle görünüyor,” dedi Gavilar çenesini ovalayarak ve barın yakınlarında bir içki içen Toh’u inceledi. “Masum, saf. Gerçi ben samimi olduğunu düşünüyorum.”

“O bir yalaka,” dedi Dalinar homurdanmayla.

“O evsiz bir adam, Dalinar,” dedi   lai. “Sadakati yok, onu kabul edenlerin merhametine muhtaç. Ve geleceğini garanti altına almak için oynayabileceği sadece tek bir taşı var.”

Parezirhi.

Vatanı Rira’dan alınmış ve Toh’un akrabalarından uzaklaşabileceği kadar uzaklaşmasıyla doğuya getirilmı  ti. Raporlara göre bu kadar kıymetli bir aile yadigarının   alınması nedeniyle k  p  r  yorlardı.

“Zırh yanında değil,” dedi Gavilar. “En azından üstünde taşımayacak kadar aklı var. Bize vermeden önce teminat isteyecektir. Güçlü teminatlar.”

“Dalinar’a nasıl baktığına bak,” dedi Navani. “Onu etkilemi  sin.” Başını bir yana yatırdı. “Sen ısladın mı?”

Dalinar elini sa  ının içinden geçirdi. Fırtınalar adına. Salondaki kalabalıkla yüzleşmekten hiç çekinmemişti ama onun önünde kendisini kızarıırken buluyordu.

Gavilar güldü. “Bir yürüyüşe çıktı da.”

“Ciddi olamazsın,” dedi   lai, Sadeas da yüksek masada onlara katılırken kenara sıkıştı. Yuvarlak yüzlü adam sandalyesine onunla birlikte yerleşti, ikisi de yarı yarıya oturuyorlardı. Masaya parlak kırmızı sosa bulanmış pen  elerle dolu bir tabak koydu.   lai anında girişti. Dalinar’ın tanıdığı erkek yemeklerini seven çok az sayıdaki kadından biriydi.

“Neden bahsediyoruz?” diye sordu Sadeas bir sandalyeyle yaklaşmakta olan ba  hizmetk  r   elini sallayarak gönderirken, sonra kolunu karısının omuzlarına doladı.

“Dalinar’ı evlendirmekten bahsediyoruz,” dedi İalai.

“Ne?” diye şaşırdı Dalinar, şarap boğazına kaçmıştı.

“Amaç *bu*, değil mi?” dedi İalai. “Onları koruyabilecek birisini istiyorlar, ailelerinin saldırmaktan korkacağı birini. Ama Toh ve kız kardeşi sadece korunmaktan fazlasını isteyecekler. İşlerin bir parçası olmak isteyecekler. Deyim yerindeyse kanlarını kraliyete karıştırmayı.”

Dalinar bir tane daha uzun yudum aldı.

“Biliyor musun, bir ara suyu da *deneyebilirsin*, Dalinar,” dedi Sadeas.

“Demin biraz yağmur suyu içtim.” Herkes garip garip baktı.

Navani ona gülümsedi. Dalinar’ı o gülümsemenin arkasındaki bakışa hazırlayacak kadar şarap bütün dünyada yoktu; o kadar delici, o kadar değerlendiriciydi ki.

“İhtiyacımız olan şey *bu* olabilir,” dedi Gavilar. “Bu bize sadece Pareyi değil Alethkar adına konuşabilme yetkisini de verecek. Eğer krallığın dışındaki insanlar koruma ve anlaşma için bana gelmeye başlarsa geri kalan yüceprenslere ikna edebiliriz. Bu ülkeyi daha fazla savaşla değil, *meşruiyetin* gücüyle birleştirmeyi başarabiliriz.”

En sonunda bir hizmetkâr Dalinar için bir bıçakla geldi. Hevesle kaptı, sonra da kadın yürüyerek uzaklaşırken kaşlarını çatı.

“Ne oldu?” diye sordu Navani.

“Bu minik şey ne?” diye sordu Dalinar narin bıçağı iki parmağının arasında tutarak sallarken. “Domuz bifteğini *bununla* nasıl yeme mi bekliyorlar?”

“Saldırarak,” dedi İalai eliyle bir saplama hareketi yaparken. “Pazularına hakaret eden kalın kafalı bir adam olduğunu hayal et.”

“Eğer birisi pazularıma hakaret etseydi ona saldırmazdım,” dedi Dalinar. “Onu bir hekime gönderirdim çünkü gözlerinde bir arıza var demektir.”

Navani güldü, müzik gibi bir sestti.

“Ah, Dalinar,” dedi Sadeas. “Roshar’da bunu ciddi ciddi söyleyebilecek başka bir insan olduğunu düşünmüyorum.”

Dalinar homurdandı, sonra minicik bıçakla bifteği kesmeye çalışarak uğraştı. Et soğuyordu ama kokusu çok güzeldi. Tek bir açlıkspreni başının üstünde uçuşmaya başladı, batıdaki Safgöl yakınlarında görülen türden küçük kahverengi bir sineğe benziyordu.

“Sunmaker neden yenildi?” diye sordu Gavilar bir anda.

“Hım?” dedi İalai.

“Sunmaker,” dedi Gavilar Navani’den Sadeas’a, ondan Dalinar’a

doğru bakarak. “O Alethkar’ı birleştirmişti. Neden kalıcı bir imparatorluk yaratmayı başaramadı?”

“Çocukları fazla açgözlüydü,” dedi Dalinar bifeğini testere kullanır gibi keserken. “Belki de fazla zayıf. Diğerlerinin desteklemeyi kabul edecekleri bir adayları yoktu.”

“Hayır, ondan değil,” dedi Navani. “Sunmaker *zahmet edip* birini veliaht seçebilmiş olsaydı birleşebilirlerdi. Onun suçu.”

“Batıdaydı,” dedi Gavilar. “‘Daha fazla şan peşinde ordusuna önderlik ediyordu. Alethkar ve Herdaz onun için yeterli değildi. Dünyanın tamamını istiyordu.’”

“O zaman hırsı yüzündendi,” dedi Sadeas.

“Hayır, açgözlülüğünden,” dedi Gavilar alçak sesle. “Hiçbir zaman arkana yaslanıp da tadını çıkaramayacaksan fethetmenin ne anlamı var? Mashalan-oğlu-Shubreth, Sunmaker, hatta Hiyerokrasi... hepsi en sonunda devrilene kadar gittikçe daha da ileriye uzandılar. İnsanoğlunun bütün tarihi boyunca, hiçbir fatih yeterince kazandığına karar verdi mi? Hiç ‘Bu kadar yeter. İstedğim şey buydu,’ deyip de evine geri dönen oldu mu?”

“Şu anda benim istediğim şey fırtına kapası bifeğimi yemek,” dedi Dalinar. Minik bıçağı yukarı kaldırdı, ortasından bükülmüştü.

Navani gözlerini kırıştırdı. “Yaradan’ın onuncu ismi adına bunu nasıl başardın?”

“Bilmem.”

Gavilar yeşil gözlerinde o uzak, mesafeli bakışla bakıyordu. Gittikçe daha da sık hâle gelmeye başlayan bir bakış. “Biz neden savaştayız, kardeşim?”

“Yine mi?” dedi Dalinar. “Bak, iş o kadar da karışık değil. İlk başladığımız zaman nasıldı hatırlamıyor musun?”

“Hatırlat bana.”

“Şimdi,” dedi Dalinar yamulmuş bıçağını sallayarak. “Biz buraya, bu krallığa bir baktık ve fark ettik ki, bütün bu insanların *malları, mülkleri* var. Sonra da o mallar neden *bizim* olmasın ki diye düşündük. O yüzden de aldık.”

“Ah Dalinar,” dedi Sadeas kıkırdayarak. “Bir tanesin sen.”

“Ama ne anlama geldiğini hiç mi düşünmüyorsun?” diye sordu Gavilar. “Bir krallığın? Kendinden daha büyük bir şey uğruna savaşmanın anlamını?”

“Bu aptallık, Gavilar. İnsanlar savaştıkları zaman, bu mal mülk içindir. O kadar.”

“Belki,” dedi Gavilar. “Belki. Dinlemeni istediğim bir şeyler var. Savaş Kuralları, eski günlerden kalma. Alethkar’ın bir anlamının olduğu zamanlardan.”

Hizmetkârlar yemeğin sonu için çay ve meyve getirerek içeri girerken, akli başka yerde olan Dalinar başını sallayarak onayladı. Bir tanesi bifeğini almaya çalıştı ve Dalinar ona hırladı. O geriye çekilirken Dalinar bir şeyin görüntüsünü yakaladı. Öbür ziyafet salonundan buraya bakan bir kadın. Sarı saçlarıyla uyumlu solgun sarı renkli narin, ince bir elbise giyyordu.

Dalinar öne doğru eğildi, meraklanmıştı. Toh’un kız kardeşi Evi on sekiz, belki on dokuz yaşındaydı. Uzun boyluydu, neredeyse bir Alethi kadar uzundu ve küçük göğüslüydü. Aslında kadının tamamında bir dayanıksızlık havası vardı, sanki bir şekilde bir Alethi’den daha az gerçek gibiydi. Aynı şey ince yapılı erkek kardeşi için de geçerliydi.

Ama o saçlar. Karanlık bir odada yanan mum gibi göze çarpmasını sağlıyorlardı.

Ziyafet salonu boyunca seğirterek ona bir içki veren kardeşine doğru gitti. Sarı kumaştan bağlanmış küçük bir kesenin içindeki sol eliyle almaya çalıştı. Elbisesinin nedense kolları yoktu.

“Yemeği eminelikle yemeye çalışıp duruyordu,” dedi Navani bir kaşını kaldırarak.

İlaili masanın üstünde Dalinar’a doğru eğilip komplocu bir şekilde konuştu. “Uzak batıda yarı çıplak dolaşıyorlar, biliyorsun. Riranlar, İrililer, Reshiler. Onlar bu edepli Alethi kadınları gibi çekingen olmaz. Bahse girerim yatakta epey egzotiktir...”

Dalinar homurdandı. Sonra bir bıçak gördü.

Gavilar’ın tabaklarını alan garsonun arkasına gizlediği elinde.

Dalinar kardeşinin sandalyesine tekme atarak bir bacağını kırdı ve Gavilar’ı devirerek yere gönderdi. Suikastçı de aynı anda bıçağını savurarak Gavilar’ın kulağını çizmişti ama onun dışında ıskalamıştı. Çılgın saldırısı masaya isabet etti, bıçağı tahtaya sapladı.

Dalinar sıçrayarak ayağa kalktı, Gavilar’ın üzerinden uzandı ve suikastçıyı boynundan yakaladı. Beceriksiz katili hızla döndürdü ve tatmin edici bir *çatırtıyla* zemine vurdu. Hâlâ hareket hâlinde olan Dalinar bıçağı masadan kaptı ve suikastçının göğsüne gömdü.

Dalinar nefes nefese geriye çekildi ve gözlerindeki yağmur suyunu sildi. Gavilar ayağa fırladı, Parekilici elinde belirliyordu. Yerdeki suikastçıya baktı, sonra da Dalinar’a.

Dalinar öldüğünden emin olmak için suikastçıyı tekmeledi. Kendi

kendine başını salladı, sandalyesini düzeltti, oturdu, sonra da uzandı ve bıçağı adamın göğsünden çekip çıkardı. Güzel bir bıçaktı.

Şarabının içinde yıkadı, ondan sonra da bifteğinden bir parça kesti ve ağzının içine tıktı. *Nihayet*.

“Domuz güzel,” diye belirtti Dalinar çiğnerken.

Odanın karşı tarafında, Toh ve kız kardeşi Dalinar’a huşu ve dehşetin karışımı olan bakışlar atıyorlardı. Etraflarında birkaç tane sarı ışıktan parçalanıp geri oluşan üçgenler gibi şokspreni görebiliyordu. Onlar ender görülen sprenlerdi.

“Teşekkür ederim,” dedi Gavilar kulağına ve damlayan kana dokunurken.

Dalinar omzunu silkti. “Öldürdüğüm için kusura bakma. Herhâlde sorguya çekmek isterdin?”

“Onu kimin gönderdiğini tahmin etmek o kadar da zor değil,” dedi Gavilar geri oturarak, yardım etmek için çok geç koşarak gelen muhafızlara elini salladı. Navani koluna yapışmıştı, saldırı yüzünden sarıldığı belliydi.

Sadeas sessizce küfretti. “Düşmanlarımız çaresizliğe kapılıyor. Korkaklık. Fırtına sırasında suikastçı göndermek mi? Bir Alethi’nin böyle bir hareketten utanç duyması gerek.”

Bir kere daha, ziyafetteki herkes aval aval yüksek masaya bakıyordu. Dalinar bifteğini tekrar keserek bir lokmayı daha ağzına attı. Ne vardı sanki? Kanı yıkadığı şarabı *içecek* değildi ya. Barbar mıydı o?

“Evlilik konusunda seni kendi seçimini yapman için özgür bırakmak istediğimi söylediyimi biliyorum,” dedi Gavilar. “Ama...”

“Tamam olur,” dedi Dalinar, gözlerini ileriye dikmişti. Navani onun için artık yoktu. Bunu kabul etmesi gerekiyordu.

“Çekingeng ve dikkatli,” diye belirtti Navani Gavilar’ın kulağına peçetesini bastırırken. “Onları ikna etmek daha uzun sürebilir.”

“Hah, ben o konuda endişe etmem,” dedi Gavilar tekrar cesede doğru bakarak. “Dalinar’ın en önemli özelliği *ikna edici* olmasıdır.”

Ancak tehlikeli bir baharatın tadına bakacakken uyarılabilirsiniz. Alacağınız ders benimki kadar acı olmasın diye, ben uyarıyorum.

—Oathbringer, ön söz

“**P**ek ciddi bir yara değil aslında,” dedi Kaladin. “Derin göründüğünü biliyorum ama keskin bir bıçakla derince kesilmek, kör bir şey tarafından lime lime oyulmaktan genellikle daha iyidir.”

Khen’in kolunun derisini iki yandan bastırdı ve kesiğine bandajı sardı. “Her zaman kaynatılmış temiz kumaşları kullanın, çürüksenleri pis kumaşa bayılır. Burada asıl tehlike iltihaptır, yaranın dışı boyunca büyüyen ve yayılan bir kırmızılık olarak görürsünüz. İrin de olur. Bir kesiği sarmadan önce her zaman yıkayın.”

Kaladin Khen’in kolunu sıvazladı ve bıçağını geri aldı, yakacak odun yapmak için devrilmiş bir ağacın dallarını kestiği sırada bu kesiğe neden olan şey oydu. Çevresinde diğer parshmenler güneşte kuruttukları tahıl topraklarını topluyordu.

Her şey göz önüne alındığı zaman şaşırilacak kadar fazla erzakları vardı. Parshmenlerden bazıları baskında birkaç metal kova kapmayı akıl etmişlerdi ve bunlar su kaynatmak için işe yaramıştı, ayrıca su tulumları da hayat kurtaracaktı. Ağaçların arasında kurdukları doğaçlama kamptaki Sah’ın yanına gitti, Kaladin’i ilk esir aldıklarında ipini tutandı. Parshmen taştan bir balta başını bir dala bağlıyordu.

Kaladin baltayı aldı ve bir kütüğün üzerinde deneyerek tahtayı ne kadar iyi yardığına baktı. “Daha sıkı bağlamam gerek,” dedi Kaladin. “Deri şeritleri ıslat ve sararken iyice asıl. Eğer dikkat etmezsen baltayı savururken senin üstüne düşer.”

Sah homurdanarak baltayı geri aldı ve bağlarını sökerken kendi kendine söylendi. Kaladin’e ters bir bakış attı. “Gidip başka birine bakabilirsin, insan.”

“Bu gece yola çıkmalıyız,” dedi Kaladin. “Çok uzun süredir aynı yerdeyiz. Ayrıca dediğim gibi daha küçük gruplara ayrılmalıyız.”

“Bakarız.”

“Bak, eğer tavsiyelerimde yanlış bir şey varsa...”

“Yanlış bir şey yok.”

“Ama...”

Sah içini çekti, başını kaldırdı ve Kaladin’le göz göze geldi. “Bir köle böyle emirler yağdırıp bir açkgöz gibi kasıla kasıla etrafta yürümeyi nereden öğrenmiş ki?”

“Hayatımın tamamı köle olarak geçmedi.”

“Kendimi bir çocuk gibi hissetmekten nefret ediyorum,” dedi Sah. Balta başını tekrar bağlamaya koyuldu, bu sefer daha sıkı sarıyordu. “Zaten bildiğim şeylerin bana öğretilmesinden nefret ediyorum. En fazla da senin yardımına ihtiyaç duymaktan nefret ediyorum. Kaçtık. Kurtulduk. Şimdi ne oluyor? Birden sen ortaya çıkıp bize ne yapacağımızı mı söylüyorsun? Yeniden Alethilerin emirlerine uymaya geri döndük.”

Kaladin sessiz kaldı.

“O sarı spren de daha iyisi değil,” diye mırıldandı Sah. “Acele edin. Yürüyün. Özgür olduğumuzu söylüyor, bir sonraki nefesinde de emirlerine yeterince hızlı uymadığımız için bizi azarlıyor.”

Kaladin’in spreni göremiyor olmasına şaşırmışlardı. Ayrıca duydukları seslerden, neredeyse müziği andıran uzak ritimlerden de bahsetmişlerdi.

“‘Özgürlük’ garip bir kelime, Sah,” dedi Kaladin otururken alçak sesle. “Son birkaç ayda çocukluğumdan beri olmadığım kadar ‘özgür’ oldum. Özgürlüğümle ne yaptığımı bilmek ister misin? Aynı yerde kalıp, başka bir yücebeye hizmet ettim. Bir şeyleri bağlamak için ip kullananlar aptal mıdır diye merak ediyorum; çünkü gelenek, toplum ve tembellik bizi zaten olduğumuz yere bağlıyor.”

“Geleneklerim yok,” dedi Sah. “Toplumum da. Ama yine de, özgürlüğüm bir yaprağınki kadar. Ağaçtan düştüm ve rüzgârla savruluyorum o kadar, bir de kaderimi ben belirlermişim gibi yapıyorum.”

“Bu neredeyse şiir gibiydi, Sah.”

“Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.” Son ipi de iyice asılıp gerdi ve yeni baltayı havaya kaldırdı.

Kaladin silahı aldı ve yanındaki kütüğe sapladı. “Daha iyi.”

“Endişelenmiyor musun, insan? Bize tahıl saklamayı öğretmek neyse ama silah vermek çok tehlikeli.”

“Balta bir alettir, silah değil.”

“Olabilir,” dedi Sah. “Ama öğrettiğin bu yontma ve bileme yönteminin aynısıyla eninde sonunda bir mızrak yapacağım.”

“Savaş kaçınılmazmış gibi davranıyorsun.”

Sah güldü. “Öyle olmadığını mı düşünüyorsun?”

“Bir seçeneğiniz var.”

“Alnında damgası olan adamın dediğine bakın. Bir köleyi bile *kendilerinden* biri yapmışlarsa hırsızlık yapan bir grup parshmeni nasıl bir gaddarlık bekliyor, siz düşünün”

“Sah, işin savaşa kadar gitmesi şart değil. İnsanlarla savaşmak zorunda *değilsiniz*.”

“Olabilir. Ama sana şunu sorayım.” Baltayı kucağına koydu. “Bana yaptıklarını düşünecek olursak, neden *savaşmayayım*?”

Kaladin karşı çıkacak bir şey bulamadı. Kendi köleliğini hatırladı; hüsrânı, güçsüzlüğü, öfkeyi. Tehlikeli olduğu için ona *shash* damgası vurmuşlardı. Çünkü o karşılık vermişti.

Bu adamdan başka türlü davranmasını isteyebilir miydi?

“Bizi tekrar köle yapmak isteyeceklerdir,” diye devam etti Sah, baltayı eline alıp yanındaki kütüğe vurmaya koyulurken. Kaladin’in öğrettiği şekilde yakacak olarak kullanmak üzere ağacın sert kabuğunu soyuyordu. “Bizler para kaybıyız ve tehlikeli bir örnek oluşturuyoruz. Senin ırkın bizi değiştirip zihinlerimizi geri veren şeyin ne olduğunu anlamak için bir servet harcayacak ve bunu eskisine döndürmenin bir yolunu bulacaklar. Aklımı elimden alacak ve bana tekrar su taşıtacaklar.”

“Belki... belki, onları başka bir yol olduğuna ikna edebiliriz. Alet-hi açık gözler arasında iyi insanlar tanıyorum, Sah. Eğer onlarla konuşursak, sizin de konuşup düşündüğünüzü, sıradan insanlar gibi olduğunuzu onlara gösterirsek dinlerler. Size özgürlüğünüzü vermeyi kabul ederler. Harap Ovalar’daki kuzenlerinizle ilk kez karşılaştıklarında onlara böyle yaklaşmışlardı.”

Sah baltayı kütüğe gömerek havaya bir kıymık fırlattı. “Bu yüzden mi özgür olmalıyız? Sizin gibi davrandığımız için mi? Önceden, fark-

lıyken, köleliği hak mı ediyorduk? Karşılık vermediğimiz zamanlarda bize hükmetmekte bir sakınca yoktu ama artık var çünkü *konusabiliyoruz*, öyle mi?”

“Ee, demek istediğim...”

“İşte bu yüzden kızgınıyım! Bize gösterdiklerin için minnettarım ama bunun için sana ihtiyacım olması yüzünden mutlu olmamı bekleme. Bu senin içindeki, belki benim de içimdeki, bizim özgürlüğümü zü alıp verecek olanların, senin türün olması gerektiği inancını güçlendirmekten başka bir şey yapmıyor.”

Sah sert adımlarla uzaklaştı ve o gittikten sonra Syl çalılıkların arasından belirdi ve Kaladin’in omzuna kondu. Dikkatliydi, Yokspren’e karşı tetikleydi ama şu anda endişeli değildi.

“Sanırım yaklaşan bir yücefırtınayı hissediyorum,” diye fısıldadı.

“Ne? Gerçekten mi?”

Sly başıyla onayladı. “Uzakta. Birkaç gün var.” Başını yana eğdi. “Sanırım bunu daha önceden de yapabilirdim ama ihtiyacım olmamıştı. Ya da yapmak istediğimi bilmiyordum. Sizin her zaman listeleriniz olurdu.”

Kaladin derin bir soluk aldı. Bu insanları fırtınadan nasıl koruyacaktı? Bir sığınak bulmalıydı. Bir şeyler...

Yine yapıyorum.

“Bunu yapamam Syl,” diye fısıldadı Kaladin. “Bu parshmenlerle vakit geçiremem, onların açısından bakamam.”

“Neden?”

“Çünkü Sah haklı. Sonunda savaş olacak. Yoksprenler parshmenleri bir ordu oluşturmaya itecek ve onlar da buna razı olacak, onlara yapılanlar düşünülürse haklılar da. Bizim türümüz buna karşı koymak ya da yok olmak zorunda kalacak.”

“Öyleyse orta bir yol bulun.”

“Savaşta orta yol yalnızca pek çok kişi öldükten ve sadece önemli kimseler savaşı kaybedeceklerini düşünmeye başladıktan sonra bulunur. Fırtınalar adına, burada olmamam gerekir. Bu insanları savunmak istemeye başlıyorum! Onlara savaşmayı öğretmeyi. Buna cesaret edemem; Yokeleşilerle savaşabilmemin tek yolu korumam gerekenler ile öldürmem gerekenlerin arasında bir fark varmış gibi davranmak.”

Çalılıklar arasında ağır adımlarla ilerledi ve gece yola çıkmak için kaba tente çadırlardan birinin sökülmesine yardım etmeye başladı.

Sizleri mizahi öykülerle eğlendirecek bir hikâyeci değilim.

—Oathbringer, ön söz

Israrlı, gürültücü vuruşlar Shalan'ı uyandırdı. Hâlâ bir yatağı yoktu, o yüzden kızıl saçlar ve buruşmuş battaniyelerden oluşan bir yığının içinde uyumuştı.

Bunlardan bir tanesini başının üstüne çekti ama vuruşlar kesilmedi, arkalarından da Adolin'in sinir bozucu derecede sevimli sesi takip etti. "Shalan? Bak, bu sefer içeri girmek için sen *gerçekten* emin olana kadar bekleyeceğim."

Gözünün ucuyla dökülmüş boya gibi balkon penceresinden içeriye akan güneş ışığına baktı. Sabah mı? Güneş yanlış yerdeydi.

Dur... Fırtınababa. Geceyi dışarıda Peçe olarak geçirmiş, ondan sonra da öğleden sonraya kadar uyumuştı. İnledi, üzerindeki terli battaniyeleri bir kenara fırlattı ve üzerinde sadece geceliği kaldı, başı zonkluyordu. Köşede boş bir sürahi Boynuzyiyenli beyazı vardı.

"Shalan?" dedi Adolin. "İyi misin?"

"Niye sorduğuna bağlı," dedi Shalan, sesi bir hırıltı gibiydi. "Böyle iyiyim mesela."

Ellerini gözlerinin üzerine kapattı, eminelî hâlâ doğaçlama bandajının içinde sarılı duruyordu. Derdi neydi onun? Hayaletkanların sembolünü sağa sola sallamak? Sersemleyene kadar içmek? Bir grup silahlı haydudun önünde *adam bıçaklamak*?

Yaptığı şeyler bir rüya gibi geliyordu.

“Shallan,” dedi Adolin, sesi endişeliydi. “İçeriye bakacağım. Palona bütün gün odadan çıkmadığını söyledi.”

Shallan ciyakladı, doğrulup oturdu ve battaniyeleri kaptı. Adolin içeriye baktığı zaman onu orada sarılıp sarmalanmış olarak gördü, çenesine kadar iyice çektiği battaniyelerden dışarı uzanan darmadağın saçlı bir kafaydı. Adolin ise kusursuz görünüyordu. Adam bir fırtına, altı saat savaş ve krem suyunda bir banyodan sonra bile kusursuz görünebiliyordu. Gıcık herif. Saçlarını bu kadar sevimli yapmayı nasıl başarabiliyordu? Tam olarak doğru şekilde dağınıktı.

“Palona iyi hissetmediğini söyledi,” dedi Adolin kumaş kapıyı kenara iter ve kapıdan içeriye eğilirken.

“Böğk.”

“Sorun, ee, kız işleri mi?”

“Kız işleri mi?” dedi Shallan ifadesizce.

“Biliyorsun. Sizin... ıı...”

“Biyolojinin farkındayım Adolin, sağ ol. Neden erkekler bir kadının kendisini biraz garip hissettiği her seferinde âdet döneminde olduğunu sanıyorlar? Sanki biraz ağrısı var diye kendini kontrol edemez hâle gelirmiş gibi. Kimse erkekler için bunu düşünmüyor. ‘Ay, bugün Venar’dan uzak durun. Dün çok fazla antrenman yaptı, o yüzden kas ağrısı var ve yaklaşırsan *kafanı koparabilir.*’ ”

“Yani bu bizim suçumuz.”

“Evet. Diğer her şey gibi. Savaş. Kıtık. Uyuz saç.”

“Nasıl uyuz saç?”

Shallan bir buklesini üfleyerek gözlerinin üstünden kovaladı. “İnatçı. Gürültücü. Düzeltmek için harcadığımız çabalara karşı kör. Yaradan bize erkeklerle yaşamaya alışmamız için dağınık saç vermiş olmalı.”

Adolin yüzünü ve ellerini yıkaması için küçük bir kap ılık su getirmişti. Yaradan onu kutsasın. Ve büyük ihtimalle bunu getirmesini söyleyen Palona’yı da.

Lanet olsun, eli ağrıyordu. Ve başı. Dün gece arada bir alkol etkisini iyileştirdiğini hatırlıyordu ama elini tamamen düzeltmeye yetecek kadar Fırtınasığrı çekmemişti. Tamamen ayılmasına da yetmemişti.

Adolin suyu yanında yere koydu, güneş ışığı kadar neşeliydi, sırıtıyordu. “Peki sorun ne?”

Shallan başını battaniyenin altına soktu ve battaniyeyi bir pelerin kapüşonu gibi sıkı sıkı çekti. “Kız işleri,” diye yalan söyledi.

“Bak işte, hepiniz aynı şeyi yapmasaydınız erkekler de her seferinde aybaşı demezdi. Epey bir kadına kur yapmışlığım var, üstelik hesabını tuttum. Bir keresinde Deeli kadınsal sebepler yüzünden aynı ay içinde dört kere hastalanmıştı.”

“Biz çok gizemli yaratıklarız.”

“Öyle görünüyor.” Adolin sürahiyi kaldırdı ve bir kokladı. “Bu *Boynuzyiyen beyazı* mı?” Şok olmuş gibi görünerek Shallan’a baktı, ama belki biraz da etkilenmişti.

“Fazla kaçırmış olabilirim,” diye homurdandı Shallan. “Senin katilin için soruşturma yapıyordum.”

“Kaçak Boynuzyiyenli içkisi satılan bir yerde mi?”

“Kopuk’un arka sokağı. Pis yer. İçki iyi ama.”

“Shallan!” dedi Adolin. “Yalnız başına mı gittin? Bu güvenli değil.”

“Adolin, canım,” dedi Shallan en sonunda battaniyeyi omuzlarına kadar indirerek. “Kalbime saplanmış bir kılıçla bile sağ kalabiliyorum. Sanırım pazar yerindeki birkaç serserinin arasında idare edebilirim.”

“Ha, doğru. Aklımdan çıkabiliyor.” Kaşlarını çattı. “O zaman... dur. Her türlü cinayet girişiminden sağ çıkabiliyorsun ama yine de...”

“Menstrüel krampla mı uğraşıyorum?” dedi Shallan. “Hı hı. ‘Terbiye Ana’ nefret dolu olabiliyor. Ben her şeye kadir Parekılıçlı bir yarı ölüm-süzüm ama doğa hâlâ arada sırada dost canlısı bir hatırlatma göndererek bana artık çocuk yapmaya girişmem gerektiğini söylüyor.”

“Çiftleşmek yok,” diye alçak sesle uğuldadı Desen duvardan.

“Ama dünün suçunu ona atmamam gerekir,” diye ekledi Shallan Adolin’e. “Zamanımın gelmesine daha birkaç hafta var. Dün biyolojiden çok, psikolojiyle ilgiliydi.”

Adolin sürahiyi geri koydu. “Evet, eh, Boynuzyiyenli şaraplarına dikkat etmek isteyebilirsin.”

“O kadar da kötü değil,” dedi Shallan bir iç çekmeyle. “Bir parça Fırtınaışığı ile sarhoşluğu geçirebiliyorum. Konu açılmışken, senin yanında hiç küre yoktur, değil mi? Görünüşe göre... ee... benimkilerin hepsini yemişim.”

Adolin kıs kıs güldü. “*Bir* tane var. Tek bir küre. Babam bu koridorlarda gezerken her yerde lamba taşımayı bırakabileyim diye bana ödünç verdi.”

Shallan ona cilveli bakış atmayı denedi. Bunun tam olarak nasıl – ya da neden– yapılacağından emin değildi ama işe yararmış gibi görünüyordu. En azından Adolin gözlerini devirdi ve tek bir yakut markayı çıkarıp Shallan’a verdi.

Açgözlülükle Işık'ı emdi. Nefesini verdiği zaman kaçmasın diye tuttu ve... Işık'ı bastırdı. Bunu yapabileceğini keşfetmişti. Parlamasını ya da dikkat çekmesini engelleyebiliyordu. Bunu çocukken de yapmıştı, değil mi?

Elinin yarası yavaş yavaş kapandı ve baş ağrısı da kaybolurken rahatlamayla nefesini bıraktı.

Adolin'in elinde sönük bir küre kalmıştı. "Biliyor musun, babam bana iyi bir ilişki için cömert olmam gerektiğini anlatmıştı ama kastettiği şeyin bu olduğunu sanmıyorum."

"Mmm," dedi Shallan gözlerini kapatarak ve gülümsedi.

"Ayrıca bizim konuşmalarımız *en acayıpleri* oluyor," diye ekledi Adolin.

"Seninle doğal geliyorlar ama."

"Sanırım en garip kısmı da o. Eh, Fırtınasığ'nla daha dikkatli olmaya başlamak isteyeceksin. Babam senin pratik yapabilmen için daha fazla dolu küre bulmaya çalıştığını söylemişti ama hiç kalmadı."

"Ya Hatham'ın adamları?" dedi Shallan. "Onlar son yücefırtına sırasında bol bol küre doldurmuşlardı." Bu sadece...

Shallan hesabını yaptı ve afallayıp kaldı. Yeminkapısı'nı ilk çalıştırdığı o beklenmeyen yücefırtınadan beri *haftalar* geçmişti. Adolin'in parmaklarının arasındaki küreye baktı.

Şimdiye kadar hepsinin sönmüş olmaları gerekirdi, diye düşündü. *En son doldurulanların bile*. Bu kadarcık bile olsa ellerinde Fırtınasığ'ı *kalmaması* nasıl mümkün olabilirdi ki?

Bir anda önceki gecenin hareketleri gözüne daha bile sorumsuzca göründü. Dalinar ona güçleriyle antrenman yapmasını emrettiği zaman, büyük ihtimalle çok fazla sarhoş olmama antrenmanını kastetmemişti.

İçini çekti ve battaniyeyi üzerinde tutarak su kabına doğru uzandı. Marri adında bir oda hizmetçisi vardı ama onu gönderip duruyordu. Kadının gizli gizli dışarıya çıktığını ya da yüzünü değiştirdiğini keşfetmesini istemiyordu. Eğer Shallan böyle devam ederse, Palona büyük ihtimalle hizmetçiyi başka bir işe atayacaktı.

Suya herhangi bir sabun ya da koku eklenmiş gibi görünmüyordu, o yüzden Shallan küçük leğeni kaldırdı ve uzun şapırtılı bir yudum içti.

"Ben onda ayağımı yıkamıştım," diye belirtti Adolin.

"Hayır, yıkamış olamazsın." Shallan dudaklarını yaladı. "Neyse, beni yataktan dışarı sürüklediğin için teşekkür ederim."

“Eh, bencilce sebeplerim vardı,” dedi Adolin. “Biraz manevi destek almayı umuyordum.”

“Kendini hafife alma. Eğer kararlılıkla çalışmaya devam edersen mutlaka başarıya ulaşırsın. İçinde büyük yetenekler var. Ben sana güveniyorum.”

Adolin başını bir yana yatırdı.

“Ha, öyle manevi değil mi?” dedi Shallan.

“Seninle konuşmak bazen garip oluyor.”

“Pardon, pardon. Uslu olacağım.” Doğrulup oturarak becerebildiği kadarıyla dikkat kesildi, saçları bir dikençalısının düğümleri gibi yayılırken kendini bir battaniyeyle sarmalamıştı.

Adolin derin bir nefes aldı. “Babam sonunda İalai Sadeas’ı benimle konuşmaya ikna etti. Kocasının ölümü hakkında birkaç ipucu olabileceğini umut ediyor.”

“Sen daha az iyimser görünüyorsun.”

“Ondan hoşlanmıyorum, Shallan. O garip biri.”

Shallan bir şeyler diyecek gibi oldu ama Adolin lafını kesti.

“Senin gibi garip değil,” dedi. “Garip... kötü türden garip. Karşılarına çıkan herkesi ve her şeyi tartıyor. Bana hiçbir zaman bir çocuktan başka bir şeymişim gibi muamele etmedi. Yanımda gelir misin?”

“Tabii. Ne kadar zamanım var?”

“Ne kadar lazım?”

Shallan başını eğip kendine baktı, battaniyelerinin içinde büzülmüştü, darmadağın saçları çenesini gıdıklıyordu. “Çok.”

“O zaman geç kalırız,” dedi Adolin ayağa kalkarak. “Benim hakkımdaki düşüncelerinin daha kötüye gitmesi mümkün değil ya. Sebarial’ın oturma odasında buluşalım. Babam ondan ticaret konusunda birkaç rapor almamı istiyordu.”

“Pazarda içkilerin iyi olduğunu söyle.”

“Olur.” Adolin tekrar boş Boynuzyiyen beyazı sürahisine doğru bir bakış attı, sonra başını iki yana salladı ve gitti.

Bir saat sonra Shallan banyo ve makyaj yapmış, saç da nispeten kontrol altına alınmış olarak Sebarial’ın oturma odasına girdi. Kendi odasından daha büyüktü ama dikkate değer bir şekilde dışarıdaki balkona açılan kapı devasaydı, duvarın yarısını kaplıyordu.

Herkes aşağıdaki tarlaya yukarıdan bakan dışarıdaki geniş balkondaydı. Adolin parmaklığın yanında durmuş, derin düşüncelere

kendini kaptırmıştı. Arkasında Sebarial ve Palona karyolaların üzerinde yatıyorlardı, sırtlarını güneşe açmış, *masaj* yaptırıyorlardı.

Boynuziyenli hizmetkârlardan bir kafile onlara masaj yapıyor, kömür maltızlarıyla ilgileniyor ya da ellerinde ısıtılmış şarap ve diğer lüks ihtiyaç malzemeleriyle, hizmete hazır bir şekilde ayakta bekliyorlardı. Hava, özellikle de güneşin altındayken, çoğu diğer gün kadar serin değildi. Neredeyse hoş bile sayılabilirdi.

Shallan mahcubiyetle kızgınlık arasında karasız kaldığını fark etti. Bu üzerinde sadece bir *havlu* olan tombul, sakallı adam yüceprensti. Kendisi ise daha demin *soğuk* bir banyo yapmış, titreye titreye kendi başına kepçeyle su dökmüştü. Suyu kendisi gidip çekmek zorunda kalmadığı için de bunu bir lüks olarak kabul etmişti.

“Nasıl oluyor da ben yerde yattığım hâlde sizin *hemen burada* karyolalarınız var?” dedi Shallan.

“Yüceprens olan hangimiz?” diye mırıldandı Sebarial, gözlerini bile açmamıştı.

“Siz. Ama ben bir Parlayan Şövalye’yim, ki sanırım daha yüksek bir mevki.”

“Anlıyorum,” dedi Sebarial, sonra masözün dokunuşu altında zevkle inledi. “Peki savaş kamplarından buraya bir karyola getirtmenin parasını da ödeyebiliyor musun? Yoksa sana verdiğim maaşla mı idare ediyorsun? Bir kâtip olarak hesap defterlerime bakıyor olman için ödendiğini de belirtmeden geçmeyeceğim bir maaş; çalıştığını da haftalardır görmedim bu arada.”

“Dünyayı o kurtardı Turi,” diye belirtti Shallan’ın öbür tarafındaki Palona. Orta yaşlı Herdazlı kadın da gözlerini açmamıştı ve her ne kadar yüzüstü yatıyor olsa da, eminel bir havlunun sadece yarı yarıya altında duruyordu.

“İşte ben onun dünyayı kurtardığını düşünmüyorum, daha çok yok olmasını geciktirdi. Dışarısı bir *rezalet*, canım.”

Yakınlarındaki Boynuziyenli iri baş masöz Sebarial için bir dizi ısıtılmış taş getirmelerini emretti, canlı kırmızı saçlı ve solgun derili bir kadındı. Hizmetkârların çoğu büyük ihtimalle akrabalarıydı. Boynuziyenliler birlikte iş yapmaktan hoşlanıyordu.

“Senin bu ıssızlık’ının benim yıllardır planladığım ticari işlerimi sar-sacağını da belirteceğim,” dedi Sebarial.

“Bunun için beni suçluyor olamazsın,” dedi Shallan kollarını kavuşturarak.

“Beni savaş kamplarından sen kovaladın,” dedi Sebarial. “Hem

de gayet iyi sağ kaldıkları hâlde. O kubbelerden geriye kalanlar batı taraflarını korudu. Sorunun büyüğü parshmenlerdi ama şimdiye kadar hepsi çekti gitti, Alethkar'a doğru yürüyorlar. O yüzden geri dönüp başkaları ele geçirmeden önce arazilerimi geri almayı planlıyorum.” Gözlerini açtı ve Shalla'n'a bir bakış attı. “Genç prensin bunu duymak istemiyor, kuvvetlerimizi çok fazla dağıtacağımdan endişe ediyor. Ama o savaş kampları ticaret için hayati önem taşıyacaktı, onları tamamen Thanadal ile Vamah'ın eline bırakamayız.”

Harika. Düşünülmesi gereken bir diğer sorun. Adolin'in bu kadar düşünceli görünmesine şaşırılacak bir şey yoktu. İla'i'yi ziyaret etmeye gecikeceklerini söylemişti ama harekete geçmek için özellikle hevesliymiş gibi görünmüyordu.

“Sen iyi bir Parlayan ol ve o öbür Yeminkapı'larını çalıştır,” dedi Sebarial Shalla'n'a. “Onların kullanımı için çok sağlam bir vergilendirme sistemi hazırladım.”

“Kalpsizce.”

“Ama zorunlu. Bu dağlarda sağ kalabilmenin tek yolu Yeminkapı'larından vergi almak ve bunu Dalinar da biliyor. Ticaretin başına beni koydu. Hayat savaş var diye durmaz, çocuğum. Herkesin yeni ayakkabılara, sepetlere, giysilere, şaraplara ihtiyaçları olacak.”

“Bizim de masajlara ihtiyacımız var,” diye ekledi Palona. “Bol bol, eğer bu donmuş çoraklıkta yaşamak zorunda kalacaksak.”

“İkiniz de umutsuz vakasınız,” diye tersledi Shalla, güneşli balkon boyunca Adolin'e doğru yürüdü. “Hey. Hazır mısınız?”

“Evet.” Shalla ve Adolin koridorlarda yola çıktılar. Kuleye yerleşmiş olan sekiz yüceprensliğin ordularına da ikinci ya da üçüncü katın bir bölümü verilmişti. Birinci katta, çoğunu pazarlara ve depolara bırakacak şekilde sadece birkaç kışla vardı.

Elbette sadece birinci katın bile keşfedilmesi tamamlanmış değildi. O kadar çok koridor ve acayip girinti vardı ki. Diğer her şeyin arkasına gizlenmiş oda dizileri. Belki bir gün her yüceprens kendi çeyrek katını gerçek anlamda yönetebilecekti. Şimdilik bilinmeyen bir diyar olan Urithiru'nun içindeki küçük uygarlık parçacıklarında ikamet ediyorlardı.

Üst katların keşfi tamamen durdurulmuştu çünkü artık asansörleri çalıştırmaya harcayacak Fırtınasıgı kalmamıştı.

Sebarial'ın bölgesinden ayrıldılar, zemine boyayla yapılmış okların en yakındaki tuvalet gibi çeşitli yerleri gösterdiği bir kavşaktan ve askerlerin yanından geçtiler. Muhafız kontrol noktası bir barikat gibi

görünmüyordu ama Adolin askerlerin önünde belli bir şekilde yerleştirilmiş olan erzak kutuları ve tahıl çuvallarına işaret etmişti. Bu koridora dışarıdan saldırarak herhangi birisi bunların hepsine takılacak ve üstüne arkalarındaki mızraklı askerlerle yüzleşecekti.

Askerler Adolin'e başlarını salladılar ama selam vermediler, gerçi bir tanesi yakınlardaki bir odada kâğıt oynayan iki adama bağırarak bir emir vermişti. Adamlar ayağa kalktılar ve Shallan onları tanıdığı için irkildi. Gaz ve Vathah.

"Bugün senin muhafızlarını alırsız diye düşündüm," dedi Adolin.

Benim muhafızlarım. Doğru ya. Shallan'ın firariler ve aşağılık katillerden oluşan bir grup askeri vardı. Kendisi de aşağılık bir katil olduğu için o kısmını çok dert etmiyordu. Ama ayrıca onlarla ne yapacağı hakkında fikri yoktu.

Tembelce ona selam verdiler. Vathah'ın boyu uzun ve üstü başı dağınıktı. Gaz kısa boyluydu ve kahverengi gözlerinin biri bir göz bandıyla kapatılmıştı. Adolin'in onları önceden bilgilendirdiği belliydi, Vathah onları korumak için yürüyerek öne geçti ve Gaz da oyalararak arkada kaldı.

Shallan duymayacak kadar uzakta olduklarını umut ederek Adolin'in kolunu tuttu.

"Muhafıza *ihtiyacımız* var mı?" diye fısıldadı.

"Elbette var."

"Neden? Sen Paredarsın. Ben Parlayan'ım. Sanırım idare edebiliriz."

"Shallan, korumalar her zaman güvenlikle ilgili değildir. Prestij içindir."

"Ondan bol bol var. Bugünlerde prestij paçalarımın akıyor, Adolin."

"Öyle demek istemedim." Adolin öne doğru eğilerek fısıldadı. "Bu onlar için. Muhafıza ihtiyacın olmayabilir ama şeref muhafızlarına ihtiyacın var. Konumlarımız dolayısıyla yanımızda olmaktan dolayı şeref duyacak adamlara. Oynadığımız oyunun kuralları böyle; sen önemli bir kişi oluyorsun, onlar da bundan pay çıkarabiliyor."

"Hiçbir işe yaramayarak."

"Senin yaptığın şeylerin bir parçası olarak," dedi Adolin. "Fırtınalar adına, bütün bunların senin için ne kadar yeni olduğunu unutuyorum. Bu adamlarla ne yapıyorsun?"

"Büyük ölçüde kendi hâllerine bırakıyorum."

"Peki onlara ihtiyacın olduğu zaman?"

"Öyle bir şey olur mu, bilmiyorum."

“Olacak,” dedi Adolin. “Shallan, sen onların komutanısın. Askeri olarak komutanları olmayabilirsin, ne de olsa onlar sivil muhafız ama sonunda aynı kapıya çıkıyor. Onları boş bırakır, bir önemlerinin olmadığını düşünmelerine neden olursan, onları mahvedersin. Onun yerine onlara yapacak önemli bir şeyler, yaptıkları için gurur duyacakları işler verirsen, sana şerefle hizmet ederler. Hayal kırıklığı yaratan asker çoğu zaman hayal kırıklığına uğramış olan askerdir.”

Shallan gülümsedi.

“Ne?!”

“Baban gibi konuşuyorsun,” dedi Shallan.

Adolin durakladı, sonra bakışlarını kaçırdı. “Bunda yanlış bir şey yok.”

“Ben olduğunu söylemedim. Hoşuma gitti.” Kolunu kavradı. “Muhafızlarımla yapacak bir şeyler bulacağım, Adolin. İşe yarar bir şey. Söz veriyorum.”

Mızraklarını omuzlarına atmış, ellerinde yağ lambalarıyla yürüyen Gaz ve Vathah, esnemelerine ve ayak sürümelerine bakılacak olursa buradaki görevin o kadar da önemli olduğunu düşünmüyorlardı. Su taşıyan büyük bir grup kadının ve sonra da yeni bir tuvalet kurmak için tahta taşıyan birkaç adamın yanından geçtiler. Çoğu Vathah’ya yol veriyordu; bir şeref muhafızı görmek, kenara çekilmek için bir işaretti.

Shallan önemli olduğunu belli etmek isteseydi tahtirevanla gezerdi. Araçlar onu rahatsız etmiyordu, Kharbranth’tayken bol bol kullanmıştı. Belki de tahtirevan çağırmasını her önerdiği seferde Adolin’i reddetmesine neden olan şey Peçe’nin içindeki bir parçasıydı. Kendi ayaklarını kullanınca kendini bağımsız hissediyordu.

Üst kata çıkan merdivene ulaşılar ve tepeye vardıkları zaman Adolin harita arayarak ceplerini karıştırdı. Buradaki okların boyanması daha tamamen bitmemişti. Shallan kolunu çekti ve bir tünele doğru işaret etti.

“Bunu bu kadar kolay nasıl bilebiliyorsun?” dedi Adolin.

“Şu katmanların ne kadar geniş olduklarını görmüyor musun?” diye sordu Shallan koridorun duvarına doğru eliyle işaret ederek. “Bu taraftan.”

Adolin haritasını kaldırdı ve Vathah’ya önden gitmesi için işaret etti. “Gerçekten de babam gibi olduğumu mu düşünüyorsun?” diye sordu Adolin yürürlerken alçak sesle. Sesinde endişeli bir his vardı.

“Öylesin,” dedi Shallan koluna sıkıca sarılarak. “Sen de tıpkı onun gibisin Adolin. Ahlaklı, adil ve becerikli.”

Adolin'in yüzü asıldı.

"Ne oldu?"

"Bir şey yok."

"Berbat bir yalancısın. Onun beklentilerine cevap veremeyeceğinden korkuyorsun, değil mi?"

"Olabilir."

"Eh, cevap verdin Adolin. Her açıdan onun beklentilerini karşılıyorsun. Dalinar Kholin daha iyi bir oğlunun olmasını umut edemezdi ve... hay fırtınalar. Bu fikir seni *rahatsız ediyor*."

"Ne? Hayır!"

Shallan hüreliliyle Adolin'in omzunu dürtükleledi. "Bana söylemediğin bir şeyler var."

"Olabilir."

"Eh, bunun için Yaradan'a şükürler olsun."

"Bunun... ne olduğunu sormayacak mısınız?"

"Ash'in gözleri adına, hayır. Kendim çözerim. Bir ilişkide *bir parça* gizemin olması gerekir."

Adolin sessizleşti, bu da iyiydi çünkü Urithiru'nun Sadeas'a ait olan bölgesine yaklaşıyorlardı. Her ne kadar İalai savaş kamplarına geri dönmekle tehdit ettiyse de, böyle bir harekete hiç girişmemişti. Büyük ihtimalle artık Alethi iktidarının merkezinin bu şehir olduğunu inkâr etmenin bir yolu kalmadığı içindi.

İlk muhafız karakoluna ulaştılar ve Shallan'ın iki muhafızı ona ve Adolin'e yaklaştı. Geçmelerine izin verilirken orman yeşili ve beyazlı üniforması olan askerlerle birbirlerine düşmanca bakışlar fırlatmışlardı. İalai Sadeas ne düşünüyor olursa olsun, askerlerinin kararlarını verdikleri belliydi.

Birkaç adımın bu kadar büyük fark yaratabilmesi garipti. Burada çok daha az işçi ya da tüccarın ve çok daha fazla askerinin yanından geçiyorlardı. Askerlerin yüz ifadeleri karanlık, ceketleri iliklenmemiş ve sakalları traşsızdı. Kâtipler bile farklıydı; makyajları daha yoğun, giysileri daha özensizdi.

Sanki uygarlıktan çıkıp, kanunsuz bölgeye girmişler gibi geliyordu. Koridorlar boyunca yankılanan yüksek sesler sertçe gülüyordu. Yol göstermek için boyanan çizgiler burada zeminde değil, duvarlardaydı ve boyanın damla damla akarak katmanları bozmasına engel olunmamıştı. Yer yer boyaya ıslakken sürtünerek geçen askerlerin ceketleri yüzünden lekeliydi.

Yanından geçtikleri askerlerin hepsi Adolin'e hor görüyle bakıyordu.

“Çetelere benziyorlar,” dedi Shallan alçak sesle, omzunun üzerinden bir gruba bakıyordu.

“Görünüşe aldanma,” dedi Adolin. “Yürürken saf tutuyorlar, çizimleri sağlam ve silahları iyi derecede bakımlı. Sadeas askerlerini iyi eğitirdi. Sadece babamın disiplin kullandığı yerde, o rekabet kullanırdı. Dahası burada fazla temiz görünmek alay konusu olmana neden olur. Bir Kholin olduğunu düşünmelerini istemezsin.”

Shallan şimdi belki de Issızlık hakkındaki gerçek açığa çıktığına göre, Dalinar’ın yüceprensleri birleştirmekte daha az sorun yaşayacağını umut etmişti. Eh, bu adamlar Sadeas’ın ölümü yüzünden Dalinar’ı suçlamaya devam ettiği sürece bunun olmayacağı belliydi.

En sonunda doğru odalara ulaşılar ve Sadeas’ın karısıyla karşılaşmaları için içeri alındılar. İalae kalın dudakları ve yeşil gözleri olan kısa boylu bir kadındı. Odanın merkezindeki bir tahtta oturuyordu.

Yanında da Mraize, Hayaletkanların liderlerinden biri, vardı.

Sizleri derin sorularla düşündürecek bir filozof değilim.

—Oathbringer, ön söz

Mraize. Yüzü, bir tanesi üst dudağının şeklini bozan bir dizi yara iziyle bezeliydi. Bugün çoğu zamanki şık giysilerinin yerine bir Sadeas üniforması giyiyordu, göğüs zırhı ve basit bir miğferi vardı. O yüzünün dışında yanından geçtikleri diğer askerlere benziyordu.

Bir de omzundaki tavuğun.

Tavuk. Garip türlerden bir tanesiydi, yeşil ve parlaktı, kötü görünüşlü bir gagası vardı. Shalan'ın pazarlarda kafesler içinde satılırken gördüğü beceriksiz şeylerden daha çok avcıya benziyordu.

Ama kim omzunda evcil bir tavukla dolaşırdı ki? Onlar yemek içindi, değil mi?

Adolin de tavuğu fark etti ve bir kaşını kaldırdı ama Mraize Shalan'ı tanıdığını hiçbir şekilde belli etmiyordu. Diğer askerler gibi aylak bir pozda durmuş, elinde tuttuğu baltalı mızrakla Adolin'e ters ters bakıyordu.

İlâli onlar için sandalye koydurmamıştı. Elleri kucağında oturuyordu, kol yeninin içindeki emineli, hürelinin altındaydı, odanın iki tarafındaki sütunların üstüne yerleştirilmiş lambalar tarafından aydınlatılıyordu. O doğal olmayan titrek ışığın altında özellikle kin doluymuş görünüyordu.

“Aksırtların bir avı öldürdükten sonra yiyip ondan sonra da leşin yakınlarında saklandıklarını biliyor muydun?” dedi İalai.

“Bu onları avlamanın tehlikelerinden biri, Berrakhanım,” dedi Adolin. “Hayvanın izini takip ettiğini sanarsın ama yakınlarda pusuya yatmış olabilir.”

“Bu davranışın nedenini merak ederdim, ta ki avın leş yiyicileri çekeceğini fark edene kadar. Aksırt seçici değildir ama artıklarından beslenmek için gelenler de av olur.”

Konuşmanın iması Shallan için açık görünüyordu. *Neden öldürdüğün yere geri döndün, Kholin?*

“Bir yüceprensin cinayetini çok ciddiye aldığımızı bilmenizi istiyorum, Berrakhanım,” dedi Adolin. “Bunun bir kere daha olmasına engel olmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz.”

Ah, Adolin...

“Elbette yapıyorsunuz,” dedi İalai. “Artık diğer yüceprensler size karşı çıkamayacak kadar korkuyorlar.”

Evet, Adolin o tuzağın doğrudan içine düşmüştü. Ama Shallan söze karışmadı; bu Adolin’in göreviydi ve onu destek olması için davet etmişti, adına konuşması için değil. Adolin yerinde Shallan olsaydı daha iyi iş çıkarıyor olmazdı. Sadece farklı hatalar yapardı.

“Kocanızı öldürmek için fırsatı ve sebebi olabilecek herhangi birilerini düşünebiliyor musunuz?” dedi Adolin. “Babamın *dışında*, Berrakhanım.”

“Demek sen kendin de en büyük şüphelinin o olduğunu itiraf...”

“Garip. Annem her zaman senin zeki olduğunu düşündüğünü söylerdi,” diye patladı Adolin. “Seni takdir eder ve senin aklına sahip olmayı dilerdi. Ama burada buna dair herhangi bir kanıt görmüyorum. Gerçekten de, babamın Sadeas’ın hakaretlerine yıllarca dayandıktan, Ovalar’daki ihanetine uğradıktan, o düello fiyaskosuna katlandıktan sonra ona şimdi *suikast* düzenleyeceğini ciddi ciddi düşünüyor musun? Sadeas’ın Yokelçiler konusunda haksız olduğu kanıtlandıktan ve babamın konumu iyice sağlamlaştıktan sonra? İkimiz de kocanın ölümünün arkasında babamın olmadığını biliyoruz. Aksi-ni iddia etmek aptallıktan başka bir şey değil.”

Shallan irkildi. Adolin’in dudaklarından *bunu* duymayı beklemezdi. Dikkate değer bir şekilde, söylemesi gereken şey de *tam olarak* buymuş gibi görünüyordu. Saray ağzını bir kenara bırakmak. Gerçeği dolaysız ve dürüstçe söylemek.

İalai öne doğru eğilerek Adolin’i inceledi ve sözlerini tarttı. Eğer

Adolin'in açıkça belli edebildiği tek bir şey varsa, o da otantikliğiydi.

"Ona bir sandalye getir," dedi İalai Mraize'e.

"Emredersiniz Berrakhanım," dedi Mraize, sesinde Herdazlıyı andıran yoğun bir taşra şivesi vardı.

İalai ondan sonra Shallan'a doğru baktı. "Ve sen. Bir işe yara. Yan odada ısınan çaylar var."

Shallan bu muameleye burun kıvırdı. O artık emir verilecek önemsiz yardımcının biri değildi. Ancak Mraize de onun gitmesi söylenilen yöne doğru yalpalayarak ilerliyordu, o yüzden Shallan bu hakareti yuttu ve uzun adımlarla onu takip etti.

Yan oda çok daha küçüktü, diğerleri gibi aynı taştan kesilerek açılmıştı ama katman desenleri daha solgundu. Turuncular ve kırmızılar o kadar kusursuz bir şekilde birbirlerine karışıyorlardı ki duvarın tek bir tonda olduğunu iddia edebilirdin. Bir köşedeki sandalyeler İalai'nin adamlarının burayı depo olarak kullandığını kanıtlıyordu. Shallan tezgâhın üstündeki fabrialarda ısınan ılık çay kupalarını görmezden geldi ve Mraize'in yakınına sokuldu.

"Sen burada ne yapıyorsun?" diye tısladı ona.

Mraize'in tavuğu sanki sinirlenmiş gibi hafifçe öttü.

"Bir gözümü onun üzerinde tutuyorum," dedi Mraize başıyla öbür odaya doğru işaret ederek. Burada taşra şivesinin izleri kaybolarak konuşması düzelmişti. "Ona karşı ilgimiz var."

"O zaman o sizden biri değil mi?" diye sordu Shallan. "Hayaletkanların üyesi değil mi?"

"Hayır," dedi Mraize gözleri kısılarak. "O ve kocası bizim davet etmemiz için fazlasıyla güvenilir bir değişkendi. Onların hedefleri kendilerine ait; insan ya da dinleyici, başka hiç kimseninkilerle örtüş-tüklerini düşünmüyorum."

"Onların krem olmalarının bir anlam taşımadığını düşünüyorum."

"Ahlak bizi ilgilendiren bir eksen değil," dedi Mraize sakın bir şekilde. "Sadece sadakat ve gücün anlamı var, çünkü ahlak hava durumu kadar geçicidir. Baktığın açığa göre değişir. Bizimle çalışmaya devam ettikçe sen de göreceksin ki haklıyım."

"Ben sizden biri *değilim*," diye tısladı Shallan.

"Bu kadar ısrarcı olan birisi için dün gece bizim sembolümüzü kullanmakta hiç de çekince göstermedin," dedi Mraize bir sandalye-yi alırken.

Shallan dondu, sonra şiddetle kızardı. Onu da mı biliyordu? "Ben..."

“Avin uygun,” dedi Mraize. “Ve hedeflerine ulaşmak için bizim otoritemizi kullanmaya iznin var. Suistimal etmediğin sürece üyeliğinin bir faydası bu.”

“Ya abilerim? Onlar nerede? Onları bana getireceğine söz vermiştin.”

“Sabır, küçük bıçak. Onları kurtarmamızdan bu yana sadece birkaç hafta geçti. O konuda sözümü tutacağımı göreceksin. Ne olursa olsun, senin için bir görevim var.”

“Görev mi?” diye sinirlendi Shalla tavuğun bir kere daha ona ötmesine neden olarak. “Mraize, sizin verdiğiniz görevi yapmayacağım. Siz Jasnah’yı öldürdünüz.”

“Bir düşman askerini,” dedi Mraize. “Hah, bana öyle bakma. O kadının nelere kadir olduğunu sen de gayet iyi biliyorsun ve bize saldırarak nasıl bir düşman kazandığını da. Savaşta yaptığı şeyler için o müthiş ahlaklı Karadikenini suçluyor musun? *Onun* katlettiği sayısız insan ne olacak?”

“Başkalarının kusurlarına işaret etmekle kendi kötülüklerinden sıyrılamazsın,” dedi Shalla. “Sizin hedeflerinize ulaşmanıza yardım etmeyeceğim. Ne kadar sizin için Ruhdökmeme talep ederseniz edin, bunu yapmayacağım.”

“İsrar etmekte ne kadar hızlısın, ancak borcunu da kabul ediyorsun. Bir Ruhdökümcü kayıp, yok edildi. Ama biz tamamlanan görevlerin karşılığında böyle şeyleri affederiz. Tekrar itiraz etmeden önce, senden istediğimiz görevi şu anda *zaten* yaptığını bil. Buradaki karanlığı muhakkak sen de hissetmişsindir. Kulenin... yanlışlığını.”

Shalla küçük odada etrafına bakındı, tezgâhın üstündeki birkaç mumun ışığında gölgeler titreşiyordu.

“Görevin bu şehri güvenceye almak,” dedi Mraize. “Eğer Yokelçilerin gelişinden faydalanacaksak Urithiru’nun güçlü kalması zorunlu.”

“Faydalanmak mı?”

“Evet,” dedi Mraize. “Bu bizim kontrol edeceğimiz bir güç ama henüz iki tarafın da hâkimiyet kazanmasına izin vermememiz gerekli. Urithiru’yu emniyete al. Hissettiğin karanlığın kaynağını keşfet ve ortadan kaldır. Senin görevin bu. Bunun karşılığında bilgi ile ödeme yapacağım.” Shalla’a doğru eğildi ve tek bir kelime söyledi. “Helaran.”

Sandalyeyi kaldırdı ve yürüyerek odadan çıktı, daha yalpalı bir yürüyüşe geçmişti; tökezledi ve yanından geçtiği sandalyeyi neredeyse düşürüyordu. Shalla afallamış bir hâlde kalmıştı. En büyük abisi gizemli sebepler nedeniyle gittiği Alethkar’da ölmüştü.

Fırtınalar adına, Mraize ne biliyordu? Öfkeyle arkasından baktı. Shallan'ı o isimle yemlemeye nasıl cüret ederdi!

Şu anda Helaran'a odaklanma. Bunlar tehlikeli düşüncelerdi ve Shallan şimdi Peçe'ye dönüşemezdi. Kendisine ve Adolin'e birer kupa çay koydu, sonra bir sandalyeyi koltuğunun altına sıkıştırdı ve zorlana zorlana geri gitti. Adolin'in yanında oturdu, sonra bir kupayı ona verdi. Çaydan bir yudum aldı ve ona ateş püsküren gözlerle bakan İalai'ye gülümsedi. O da Mraize'i çay getirmesi için tekrar gönderdi.

"Bence bu suçluyu samimi olarak yakalamak istiyorsan bakacağın yer kocamın eski düşmanları değil," dedi İalai Adolin'e. "Sizin savaş kampınızda olmayan hiç kimsenin fırsatı ya da sebebi yoktu."

Adolin içini çekti. "Babamın bir ilgisinin olmadığına anlaştığımı zı..."

"Dalinar yaptı demiyorum," dedi İalai. Sakin görünüyordu ama sandalyesinin yanlarını tutan elinin eklemleri beyazdı. Ve gözleri... makyaj kırmızılığı gizleyemiyordu. Ağlamıştı. Gerçekten de üzgündü.

Eğer bir numara değilse. *Ben de ağlamış gibi yapabilirdim; birilerinin beni görmeye geldiğini bilseydim ve numaranın durumumu güçlendireceğine inansaydım tabii,* diye düşündü Shallan.

"O zaman ne diyorsun?" diye sordu Adolin.

"Tarih olmayan emirleri yerine getiren askerlerin örnekleriyle dolup taşıyor," dedi İalai. "Dalinar'ın eski bir arkadaşını karanlık tünellerde hiçbir zaman bıçaklamayacağına katılıyorum. Askerleri bu kadar seçici olmayabilir. Bunu kimin yaptığını bilmek mi istiyorsun, Adolin Kholin? Kendi askerlerinize bak. Kholin ordusunda bir yerlerde yüceprensine büyük bir hizmet etmeyi düşünmüş bir adamın olduğuna prensliğimiz üzerine iddiaya girerim."

"Peki ya diğer cinayetler?" dedi Shallan.

"Bu kişinin aklını bilemem," dedi İalai. "Belki artık alışkanlık olmuştur. Ne olursa olsun, sanırım bu görüşmenin daha başka bir amaçla hizmet etmeyeceğinde fikir birliğine varabiliriz." Ayağa kalktı. "İyi günler, Adolin Kholin. Umarım keşfettiklerini benimle paylaşırsın, böylece araştırmacımla daha iyi bilgilendirilebilir."

"Tamam, paylaşırım," dedi Adolin. "Sizin araştırmanızı kim yönetiyor? Raporları göndermek için soruyorum."

"Adi Meridas Amaram. Sanırım onu tanıyorsun."

Shallan'ın ağzı açık kaldı. "Amaram mı? *Yücemareşal Amaram* mı?"

“Elbette,” dedi İalai. “O kocamın en başarılı generallerinden birisi.”

Amaram. Shallen’ın abisini o öldürmüştü. Yüzünü ifadesiz tutan Mraize’e doğru bir bakış attı. Fırtınalar adına, o ne biliyordu? Shallen hâlâ Helaran’ın Parekılıcı’nı nereden bulduğunu bilmiyordu. Onu Amaram’la savaşıma iten şey ne olmuştu?

“Amaram *burada* mı?” diye sordu Adolin. “Ne zamandır?”

“Yeminkapısı’ndan getirdiğiniz son kervan ve toplama ekibiyle birlikte geldi. Kuleye geldiğini ilan etmedi, sadece benim haberim var. Maiyetiyle birlikte bir fırtınaya yakalanmış, o yüzden onun ihtiyaçlarıyla ilgileniyoruz. Bana kısa süre içinde görev başına döneceğinin sözünü verdi ve kocamın katilini bulmayı en öncelikli hedefi yapacak.”

“Anlıyorum,” dedi Adolin.

Shallen’a doğru bir bakış attı ve o da başını sallayarak onayladı, hâlâ şaşkınlık içindeydi. Birlikte Shallen’ın askerlerini kapının hemen içinde durdukları yerden aldılar ve dışarıdaki koridora çıktılar.

“Amaram,” diye tısladı Adolin. “Köprücü çocuk bundan hiç memnun olmayacak. O ikisinin arasında halledilmemiş bir mesele var.”

Sadece Kaladin’in değil.

“Babam ilk başta Parlayan Şövalyeler’i tekrar kurması için Amaram’ı görevlenmişti,” diye devam etti Adolin. “Eğer o kadar açık bir şekilde rezil olmasından sonra İalai onu kabul ediyorsa... Bu hareket başlı başına babama yalancı demek anlamına gelir, değil mi? Shallen?”

Shallen silkindi ve derin bir nefes aldı. Helaran öleli uzun zaman oluyordu. Mraize’den cevap almak konusunda daha sonra endişe edebilirdi.

“İşleri nasıl göstermek istediğine göre değişir,” dedi alçak sesle Adolin’in yanında yürürken. “Ama evet, Dalinar’ın Amaram’a yaptığı muamele konusunda en iyimser deyimle aşırı eleştirel olduğunu ima ediyor. Babanın iktidarına karşı kendi tarafının bir alternatif olduğu fikrini güçlendiriyor.”

Adolin içini çekti. “Sadeas olmazsa belki işler biraz daha kolaylaşır diye düşünmüştüm.”

“İşin içinde politika var Adolin, o yüzden doğası gereği kolay olmaz.” Bir grup Sadeas askerinin yanından geçerken Adolin’in kolu na girdi.

“Bu işleri hiç beceremiyorum,” dedi Adolin alçak sesle. “O kadar çok sinirlendim ki neredeyse onu yumruklayacaktım. Gör bak, Shallen. Bu işi rezil edeceğim.”

“Öyle mi? Oysa ben haklı olduğumu düşünüyorum, birden fazla katil var.”

“Ne? Gerçekten mi?”

Shallan başını sallayarak onayladı. “Dün gece dışarıdayken bazı şeyler duydum.”

“Sarhoşluktan yerde yuvarlanmadığın zamanlarda demek istiyorsun.”

“Çok zarif bir sarhoş olduğumu bilmeni isterim, Adolin Kholin. Gidelim...” Bir çift kâtip koşarak koridorda yanlarından geçerken sesi kesilerek sustu, İalai'nin odalarına doğru şaşırtıcı bir hızla gidiyorlardı. Arkalarından gelen muhafızlar da vardı.

Adolin bir tanesini kolundan yakaladı ve adam mavi üniformaya küfrederken neredeyse kavga çıkmasına neden olacaktı. Neyse ki asker Adolin'in yüzünü tanıdı ve kendine hâkim oldu, elini belinde asılı duran baltadan çekti.

“Berrakbey,” dedi adam gönülsüz bir şekilde.

“Ne oluyor?” dedi Adolin. Başıyla koridorun aşağısına doğru işaret etti. “Neden şu ilerideki muhafız kontrol noktasındaki herkes bir anda konuşmaya başladı?”

“Kıydan haber geldi,” dedi muhafız en sonunda. “Yeni Natanan'da fırtına duvarı görülmüş. Yücefırtınalar geri döndü.”

FIRTINA KAPASI ACAYİPLİK

Sizleri kurnaz imalarla neşelendirecek bir şair de değilim.

—Oathbringer, ön söz

“**S**atacak etim yok,” dedi yaşlı açıkgöz Kaladin’i fırtına sığınağına götürürken. “Ama berrakbeyin ve adamları burada kalabilirler, hem de uygun fiyata.” Bastonuyla büyük boş binayı işaret etti. Burası Kaladin’e Harap Ovalar’daki kışlaları hatırlatıyordu; uzun ve dardı, küçük bir ucu doğuya bakıyordu.

“Başka kimsenin olmaması gerek,” dedi Kaladin. “Berrakbeyim için mahremiyet önemli.”

Yaşlı adam Kaladin’e şöyle bir bakarak mavi üniformasını süzdü. Şimdi Gözyaşları bittiği için daha iyi görünüyordu. Subay denetiminde giyeceği bir üniforma değildi ama lekelerini çıkarmak ve düğmelerini parlatmakla epey bir zaman harcamıştı.

Vamah arazilerinde Kholin üniforması. Bu pek çok şeyi ima ediyor olabilirdi. Bu imalardan birinin “Bu Kholin subayı bir grup kaçak parshmene katılmış,” olmamasını umuyordu.

“Tüm sığınağı size verebilirim,” dedi tüccar. “Revolar’dan gelecek bazı kervanlara kiralayacaktık ama gelmediler.”

“Ne oldu?”

“Bilmem,” dedi adam. “Ama bence fırtına kapası bir acayıplik var. Sahipleri ve malları farklı üç kervan, hiçbirinden de ses çıkmadı. Bana haber getiren bir haberci bile yok. İyi ki peşin yüzde on almışım.”

Revolar. Vamah'ın kendi şehriydi, Kholinar ile buranın arasındaki en büyük şehirdi.

“Sığınağı tutacağız,” dedi Kaladin adama birkaç sönük küre verirken. “Yiyecek olarak ne verebilirseniz razıyız.”

“Bir ordu ölçeğinde pek fazla bir şey yok. Belki bir ya da iki çuval uzunkök. Biraz lavis. O kervanlardan birinin bana erzak getirmesini bekliyordum.” Başını olumsuzca salladı, yüzünde uzak bir ifade vardı. “Acayip zamanlar, onbaşı. O ters yönden esen fırtına. Geri gelmeye devam edecek mi dersin?”

Kaladin başıyla onayladı. Dinmez fırtına bir gün önce geri gelmişti; sadece uzak doğuda olan ilk belirmesi sayılmazsa, bu ikinci geçişiydi. Kaladin ve parshmenler görünmeyen sprenin uyarısı üzerine o fırtınayı terk edilmiş bir madende geçirmişlerdi.

“Acayip zamanlar,” diye tekrarladı yaşlı adam. “Eh, eğer et isterseniz buranın güneyindeki vadide dolaşan bir yaban domuzu sürüsü var. Ama burası Yücebey Cadılar'ın arazisi, o yüzden de, ee... Eh, haberiniz olsun işte.” Eğer Kaladin'in hayali “berrakbeyi” kralın emirleri üzerine yola çıkmışsa avlanabilirdi. Aksi takdirde başka bir yücebeyin domuzlarını öldürmek kaçak avlanma sayılırdı.

Açık sarı gözlerine rağmen yaşlı adam küçük bir kasaba çiftçisi gibi konuşuyordu ama bu durağı işleterek durumunu iyileştirdiği beliydi. Yalnız bir hayattı ama parası büyük ihtimalle iyiydi.

“Bakalım burada sizin için yiyecek neler var?” dedi yaşlı adam. “Gel benimle. Şimdi, bir fırtınanın yaklaştığından *emin* misin?”

“Bunu söyleyen çizelgelerim var.”

“Eh, Yaradan'a ve Elçiler'e şükür o zaman. Bazılarını hazırlıksız yakalayacak ama uzaklemimi yeniden kullanabilmek iyi olur.”

Kaladin adamı evinin rüzgâr yönü kenarındaki taştan bir kök kulübesine kadar takip etti ve kısa bir süre üç çuval sebze için pazarlık etti. “Bir şey daha var,” dedi Kaladin. “Ordunun gelişini izleyemezsin.”

“Ne? Onbaşı, iyice yerleştiğinizden emin olmak benim görevim...”

“Berrakbeyim mahremiyete *son derece* düşkündür. Geçişimizden kimsenin haberi olmaması önemli. *Çok önemli.*” Elini kemerindeki bçağın üzerine koydu.

Açıkgözlü adam sadece burnunu çekti. “Dilimi tutacağıma güvenebilirsin, *asker*. Ayrıca beni tehdit etme. Ben altıncı Dan'danım.” Çenesini kaldırdı ama yavaş yavaş yürüyerek evine girdikten sonra kapıyı sıkıca kapadı ve fırtına kepenklerini çekti.

Kaladin üç çuvalı da sığınağa taşdı, sonra parshmenleri bıraktığı yere doğru yola koyuldu. Syl için etrafına bakınıp duruyordu ancak elbette hiçbir şey göremedi. Yokspreni muhtemelen el altından bir işler çevirmesin diye gizlice onu takip ediyordu.

Fırtınadan hemen önce geri geldiler.

Khen, Sah ve diğerleri karanlık çökene dek beklemek istemişlerdi, yaşlı açığözün onları gözetlemeyeceğine güvenmeye hevesli değillerdi. Ama rüzgâr sertleşmişti ve en sonunda Kaladin'in dediği gibi fırtınanın yaklaştığına inandılar.

Parshmenler içeri doluşurken Kaladin sığınağın kapı ağzında gergin bir bekleyişe başladı. Son birkaç gün içinde başka grupları da yanlarına katmışlardı, Kaladin'e, görevlerini tamamladıktan sonra uçup giden Yoksprenlerinin önderlik ettiğini söylenmişti. Sayıları artık yüze yaklaşıyordu, içinde yaşlılar ve çocuklar da vardı. Hiç kimse nihai amaçlarını Kaladin'e söylemiyordu, sadece "Sprenin bir hedefi var" demişlerdi.

Kapıdan en son giren Khen'di; iri, kaslı parshmen kadın sanki fırtınayı izlemek istermiş gibi oyalanıyordu. Sonunda çoğunu Kaladin'den çaldıkları kürelerini aldı ve torbayı dışarıdaki duvarda asılı olan demir şeritli fenerin içine kilitledi. Eliyle Kaladin'e kapıdan girmesini işaret etti, sonra kendisi de girdi ve kapıyı sürgüledi.

"İyi iş çıkardın, insan," dedi Kaladin'e. "Toplantıya vardığımız zaman senin adına konuşacağım."

"Teşekkürler," dedi Kaladin. Dışarıda fırtına duvarı sığına vardı, taşları sallıyor ve hatta zemini bile sarsıyordu.

Parshmenler beklemek için yerleştiler. Hesh çuvaları karıştırdı ve alıcı gözle sebzeleri inceledi. Eskiden bir köşkün mutfağında çalışmıştı.

Kaladin sırtını duvara dayayarak oturdu, dışarıda köpüren fırtınayı hissediyordu. Hafif Gözyaşları'ndan bu kadar nefret edip de bu taşların arkasındaki gök gürültüsünü duyduğu zaman bir heyecan duyması ne kadar garipti. O fırtına birkaç kere Kaladin'i öldürmek için elinden geleni yapmıştı. Fırtınayla arasında bir yakınlık hissediyordu ama biraz tedirginlik de vardı. Yeni askerleri eğitirken fazlasıyla acımasız davranan bir çavuş gibiydi.

Fırtına dışarıdaki mücevherleri tekrar dolduracaktı, içlerinde yalnızca küreler değil, aynı zamanda Kaladin'in yanında taşıdığı daha

büyük mücevherler de vardı. Tekrar doldukları zaman Kaladin'in, daha doğrusu parshmenlerin yüklü miktarda Fırtınaışığı olacaktı.

Bir karar vermesi gerekiyordu. Harap Ovalar'a geri dönüşünü ne kadar geciktirebilirdi? Boş kürelerini dolularla takas etmek üzere daha büyük bir şehirde durmak zorunda kalsa bile büyük ihtimalle bir günden daha kısa bir sürede varabilirdi.

Sonsuza kadar oyalanamazdı. Urithiru'da ne yapıyorlardı? Dünyanın geri kalanından ne haberler geliyordu? Bu sorular peşini bırakmıyordu. Bir zamanlar yalnızca kendi mangası için endişelenmekten memnundu. Ondan sonra bir taburdan sorumlu olmaya gönüllü olmuştu. Ne zamandan beri bütün dünyanın durumu onun derdi olmuştu?

En azından uzakalemimi geri almalı ve Berrakhanım Navani'ye bir mesaj göndermeliyim.

Görüş alanının kenarında bir şey titreşti. Syl geri mi dönmüştü? Dudaklarında bir soruyla ona doğru bir baktı ve hatasını anladığında konuşmasına engel olmayı zar zor başardı.

Yanındaki spren sarı renkte parlıyordu, mavi-beyaz değildi. Minik kadın onu Kaladin'in göz seviyesine getirecek kadar yerden yükselen, altın renginde, şeffaf taştan bir sütunun üzerinde dikiliyordu. Sütün da sprenin kendisi gibi bir alevin merkezinin sarı-beyaz renkteydi.

Bacaklarını tamamen kapatan uzun bir elbisesi vardı. Ellerini arkasında kavuşturmuş, Kaladin'i inceliyordu. Yüzünün şekli tuhaftı. Dar yüzlüydü ama gözleri büyüktü, çocuklarınkilere benziyordu. Shino-var'dan birisi gibi görünüyordu.

Kaladin irkildi, bu küçük sprenin gülümsemesine neden olmuştu.

Onun gibi sprenler hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi davran, diye düşündü. "İ... Ee, seni görebiliyorum."

"Çünkü görmeni istiyorum," dedi spren. "Sen gerçekten de garip birisin."

"Neden... neden seni görmemi istiyorsun?"

"Konuşabilelim diye." Kaladin'in etrafında yürümeye başladı ve her adımıyla zeminden yukarı fırlayarak çıplak ayağının altına ulaşan sarı taştan sütunlar belirliyordu. "Neden hâlâ buradasın, insan?"

"Parshmenlerin beni esir aldı."

"Annen sana böyle yalan söylemeyi mi öğretti?" diye sordu spren, eğlenmiş gibiydi. "Onlar daha bir aylık bile değil. Onları kandırdığın için tebrikler." Durdu ve Kaladin'e gülümsedi. "Ben bir aylıktan biraz daha büyüğüm."

“Dünya değişiyor,” dedi Kaladin. “Ülke kargaşa içinde. Sanırım bunun sonunun nereye varacağını görmek istiyorum.”

Spren Kaladin’i değerlendiriyordu. Neyse ki yüzünün yanından akmakta olan ter damlası için iyi bir bahanesi vardı. Sarı renkle parlayan, garip biçimde zeki bir sprenle karşılaşmak herkesi ürkütürdü, sadece saklayacak çok fazla şeyi olan bir adamı değil.

“Bizim için savaşır mısın, firari?” diye sordu.

“Bana izin verilir mi?”

“Benim türüm ayrımcılığa *hiç* de seninki kadar yatkın değil. Eğer elin mızrak tutabiliyor ve emir dinleyebiliyorsan, o zaman seni kesinlikle geri çevirmem.” Kollarını kavuşturarak yüzünde garip, bilgiç bir ifadeyle gülümsedi. “Son kararı ben vermeyeceğim. Ben yalnızca bir haberciyim.”

“Kesin olarak nerede öğrenebilirim?”

“Gittiğimiz yerde.”

“Orası neresi?”

“Yeterince yakın,” dedi spren. “Neden? Başka yerde yetişmen gereken acil işlerin mi var? Sakal tıraşına mı gideceksin, yoksa büyü-kannenle yemek mi yiyeceksiniz?”

Kaladin yüzünü ovuşturdu. Ağzının kenarlarına batan sakalları unutabilmeyi neredeyse başarmıştı.

“Söyle bakalım,” dedi spren. “Bu akşam bir yücefırtına olacağını nasıl bildin?”

“Kemiklerimde hissettim,” dedi Kaladin.

“İnsanlar fırtınaları *hissedemezler*, hangi parçalarıyla olursa olsun.”

Kaladin omzunu silkti. “Gözyaşları’nın da dinmiş olduğunu düşününce, fırtına vakti gibi göründü.”

Spren başını da sallamadı, o anda ne düşündüğünü belirten gözle görülür herhangi bir işaret de vermedi. Yalnızca bilmiş gülümsemesiyle durmaya devam etti, sonra da solarak kayboldu.

Benden daha zeki olduğunuzdan hiç şüphem yok. Ben sadece kendi sonuçlarınıza varmanız için neler olduğunu, neler yaptığımı aktarabilirim.

—Oathbringer, ön söz

Dalinar hatırlıyordu. İsmi Evi'ydi. Uzun boylu ve fidan gibiydi, solgun sarı saçları vardı; İrialilerin saçları gibi gerçek altın renginde değildi ama yine de çarpıcıydı.

Sessizdi. Çekingen. Hem o hem de kardeşi; cesur bir adımla vatanlarından kaçmayı başarmış olmalarına rağmen. Yanlarında Pare-zırhı getirmişlerdi ve...

Son birkaç gün boyunca hatırladıkları sadece bunlar olmuştu. Geri kalanı bir bulanıklıktan ibaretti. Evi'yle tanışmasını, ikisi de bunun politik gereklilikler sonucu olan bir düzenleme olduğunun farkında olduklarından ona beceriksizce kur yaptığını hatırlayabiliyordu ve sonunda anlaşmalı bir nişan yaptıklarını.

Dalinar'ın hatırladığı bir aşk yoktu ama cazibeyi hatırlıyordu.

Hatıralar, yağmurdan sonra oyuklarından çıkan kremciklere benzeyen soruları beraberlerinde getiriyordu. Dalinar onları görmezden gelerek ayakta duruyordu, Urithiru'nun önündeki düz alanda bir dizi muhafızın yanında bekliyor, batıdan gelen sert rüzgâra maruz kalıyordu. Bu geniş platoda bazı tahta yığınları vardı, büyük ihtimalle bu alanın bir kısmı sonunda bir kereste deposuna dönüşecekti.

Arkasında bir ipin ucu rüzgârla savruluyor, tekrar tekrar bir odun yığınının vuruyordu. Bir çift rüzgârspreni salınarak yanından geçti, küçük insanlar şekлиндelerdi.

Neden Evi'yi şimdi hatırlıyorum? diye merak etti Dalinar. *Ve neden sadece birlikte olduğumuz ilk zamanların hatıraları geri geldi?*

Beyazlı Suikastçı, Szeth'in kardeşini öldürürken sarhoş ve işe yaramaz hâlde olduğu o geceyle zirveye ulaşan Evi'nin ölümünden sonraki zorlu yılları her zaman hatırlamıştı. Hep Gecegözcüsü'ne onu kaybetmenin acısından kurtulmak için gittiğini ve sprenin de bedel olarak diğer hatıralarını aldığını sanmıştı. Bunu kesin olarak biliyordu ama doğruymuş gibi görünüyordu.

Gecegözcüsü ile yapılan anlaşmaların geçici olmaması gerekiyor. Hatta sonsuza kadar sürmeleri. O zaman Dalinar'a ne oluyordu?

Dalinar ön koluna bağlanmış olan kolluk saatine bir göz attı. Beş dakika geç kalmışlardı. Fırtınalar adına. Lanet şeyi takmaya başlayalı daha sadece birkaç gün oluyordu ama şimdiden bir kâtip gibi dakikaları sayar olmuştu.

Bir sonraki yücefırtınaya doğru geri sayım yapacak olan ikinci saat kadranı hâlâ çalıştırılmamıştı. Neyse ki tek bir yücefırtına gelmiş ve küreleri tekrar doldurmak için Fırtınaışığı getirmişti. Çok uzun bir zamandır yeteri kadar ışıkları olmamış gibi geliyordu.

Ama kâtiplerin güncel hava hareketleri hakkında tahmin yürütmeye başlayabilmeleri için bir sonraki yücefırtınaya kadar beklemeleri gerekecekti. O zaman bile yanılmaları mümkündü çünkü Gözyaşları olması gerekenden çok daha uzun sürmüştü. Yüzlerce, binlerce yılın dikkatle tutulmuş kayıtları şimdi geçersiz hâle gelmiş olabilirdi.

Bir zamanlar sadece bu bile bir facia olurdu. Ekim mevsimlerinin mahvolmasına ve kıtlıklara neden olabilir, kara ve deniz taşımacılığını alt üst edebilir, ticareti bozabilirdi. Ne yazık ki bu durum Dinmez fırtına ile Yokelçilerin karşısında, facialar listesinde üçüncü sıraya çıkabiliyordu.

Soğuk rüzgâr bir kere daha üzerine esti. Önlerindeki engin Urithiru platosunu çevreleyen on büyük platform vardı, hepsi yaklaşık üç metre kadar yükseltilmişti ve arabaların için olan rampalarının yanından çıkan merdivenleri vardı. Her birisinin merkezinde küçük bir bina vardı ve içlerindeki cihazlar da...

Parlak bir şimşekle soldan ikinci platformun merkezinden genişleyen bir Fırtınaışığı dalgası yayıldı. Işık solduğu zaman Dalinar şeref muhafızlarına önderlik ederek geniş basamaklardan yukarıya tırman-

di. Merkezdeki binaya doğru ilerlediler, küçük bir grup insan oradan dışarıya çıkmış ve etraflarını çevreleyen hususprenleriyle Urithiru'ya bakıyorlardı.

Dalinar gülümsedi. Kule, bir şehir kadar geniş ve küçük bir dağ kadar uzun boyuyla sanki... eh, dünyada onunla kıyaslanabilecek başka bir şey yoktu.

Yeni gelenlerin başında yanık turuncu renkli cübbe giymiş bir adam vardı. Yaşlıydı, şefkatli ve temiz tıraşlı bir yüzü vardı ve şehre bakarken başını geriye atmış, ağzı açık kalmıştı. Yakınında gümüş-sü saçlarını topuz şeklinde toplamış bir kadın duruyordu. Adrotagia, Kharbranth'ın baş katibi.

Bazıları tahtın arkasındaki gerçek gücün o olduğunu düşünüyordu, başkaları ise bunun kralın yokluğunda Kharbranth'ı idare etmesi için geride bıraktıkları diğer kâtip olduğunu tahmin ediyordu. Hangisi olursa olsun, Taravangian'ı göstermelik olarak tahtta tutuyordu ve Dalinar'ın da Jah Keved ve Kharbranth'ı yanına çekmek için Taravangian üzerinden iş yapmaya itirazı olmayacaktı. Bu adam bir zamanlar Gavilar'ın arkadaşıydı ve bu da Dalinar için yeteri kadar iyiydi. Ve Urithiru'da en azından bir diğer hükümdarın olmasından fazlasıyla memnun olacaktı.

Taravangian Dalinar'a gülümsedi, sonra dudaklarını yaladı. Söylemek istediği şeyi unutmuş gibi göründü ve destek için yanında duran kadına bir bakış atmak zorunda kaldı. Kâtip fısıldadı ve hatırlatmadan sonra Taravangian yüksek sesle konuştu.

“Karadiken,” dedi Taravangian. “Sizinle tekrar görüşmek bir şeref. Çok uzun zaman oldu.”

“Majesteleri,” dedi Dalinar. “Çağırma karşılık verdiğiniz için çok teşekkür ederim.” Dalinar yıllar önce birkaç kere Taravangian'la karşılaşmıştı. Sessiz, keskin zekâlı bir adam hatırlıyordu.

Ama durum değişmişti. Taravangian hep mütevazı biri olmuş ve kendini pek öne çıkarmamıştı, o yüzden çoğu kişi onun beş yıl önceki garip hastalığından önce bir zamanlar zeki olduğunu bilmezdi. Navani bunun adamın zihinsel becerilerine kalıcı olarak zarar veren bir beyin kanamasını gizlemek için uydurulduğundan oldukça emindi.

Adrotagia Taravangian'ın koluna dokundu ve başıyla Kharbranth'lı muhafızların yanında duran birine doğru işaret etti. Orta yaşlı açık-göz bir kadındı, bir etek ve Güneyli tarzında bluz giyyordu, üst düğmeleri iliklenmemişti. Saçları bir erkek gibi kısa kesilmişti ve iki eline birden eldiven takmıştı.

Garip kadın sağ elini başının üzerine uzattı ve avcunda bir Parekili belirdi. Düz tarafını omzunun üstüne yasladı.

“Ha evet,” dedi Taravangian. “Tanışma faslı! Karadiken, bu en yeni Parlayan Şövalye. Jah Kevedli Malata.”

Asansörle kulenin tepesine doğru çıkarlarken Kral Taravangian bir çocuk gibi heyecanla etrafa bakınıyordu. İri Thaylen korumasının her ihtimale karşı bir elini dikkatle kralın omzuna koymasına neden olacak kadar yan taraftan aşağıya doğru sarktı.

“Ne kadar çok kat var,” dedi Taravangian. “Ve bu balkon. Söyleyin, Berrakbey. Hareket etmesini sağlayan ne?”

Samimiyeti son derece beklenmedikti. Dalinar Alethi politikacıların çevresinde o kadar uzun zaman geçirmişti ki, dürüstlüğü anlaşıl-maz bir şey olarak gördüğünü fark ediyordu. Sanki artık hatırlayamadığı yabancı bir dil gibi.

“Mühendislerim asansörleri inceliyor,” dedi Dalinar. “Hız ayarı için dişliler kullanan sıralanmış fabrialarla alakalı olduğuna inanıyorlar.”

Taravangian gözlerini kırıştırdı. “Ha. Demek istiyorum ki... bu Fırtınaşığı’yla mı çalışıyor? Yoksa bir yerlerle ip çeken birileri mi var? Kharbranth’da parshmenlerimiz vardı.”

“Fırtınaşığı,” dedi Dalinar. “Çalıştırmak için mücevherleri dolu olanlarla değiştirmemiz gerekiyor.”

“Ha.” Kral başını sallayarak onayladı, sırtıyordu.

Alethkar’da bu adamın beyin kanaması geçirdikten sonra tahtta kalabilmesi mümkün olamazdı. Ahlsız bir aile onu suikastla ortadan kaldırtırdı. Diğer ailelerden birileri taht için ona meydan okumuş olurdu. Savaşmak ya da feragat etmek zorunda kalırdı.

Ya da... eh, birileri onu hiçe sayar ve krallığı kâğıt üzerinde kalırdı. Dalinar alçak sesle içini çekti ama suçluluk duygusunu sıkı sıkı bastırdı.

Taravangian Alethi değildi. Savaşmayan Kharbranth’da ılımlı, sevimli, göstermelik bir hükümdar daha mantıklı olurdu. Şehrin güvenli ve mütevazı olması *gerekiyordu*. Taravangian’ın bir de Jah Keved’in, iç savaştan önce bir zamanlar Roshar’daki en güçlü krallıklardan biri olan ülkenin kralı olarak taç giymesi kaderin bir cilvesinden ibaretti.

Normalde Veden tahtını elinde tutmakta zorluk yaşırdı ama belki de Dalinar ilişkilerinin üzerinden ona biraz destek ya da en azından resmiyet sağlayabilirdi. Elinden gelen her şeyi yapmaya niyeti vardı.

“Majesteleri,” dedi Dalinar Taravangian’ın yanına yaklaşıarak. “Vedenar ne kadar iyi korunuyor? Fazlasıyla boş zamanı olan çok sayıda askerim var. Şehrin güvenliğini sağlamanıza yardımcı olmak için kolaylıkla bir ya da iki tabur ayırabilirim. Düşmanın Yeminkapısı’nı ele geçirmesi riskine giremeyiz.”

Taravangian Adrotagia’ya doğru bir bakış attı.

Kâtip kralın yerine cevap verdi. “Şehir güvende, Berrakbey. Korkmanıza gerek yok. Parshmenler şehre doğru bir saldırı yaptılar ama pek çok Veden askeri hâlâ görev başında. Düşmanı savuşturduk ve onlar da doğruya doğru çekildi.”

Alethkar’a doğru, diye düşündü Dalinar.

Taravangian tekrar doğudaki devasa cam pencere tarafından aydınlatılan geniş merkezi boşluğa doğru baktı. “Ah, keşke bu günleri hiç görmeseydik.”

“Sanki bunu bekliyormuş gibi konuştunuz, Majesteleri,” dedi Dalinar.

Taravangian alçak sesle güldü. “Siz beklemiyor muydunuz? Kederi demek istiyorum. Üzüntüyü... Kaybı...”

“Ben iki yönde de beklentiye girmemeye çalışırım,” dedi Dalinar. “Asker yöntemi. Bugünün sorunlarıyla ilgilen, sonra uyu, yarının sorunlarıyla yarın ilgilen.”

Taravangian başını sallayarak onayladı. “Çocukken bir ardentin yakınlarda ründuaları yanarken benim adıma Yaradan’a dua etmesini dinlediğimi hatırlıyorum. Düşündüklerimi hatırlıyorum... Kederler tamamen arkamızda kalmış olamaz. Kötülükler gerçekten sona ermemiştir. Eğer öyle olsaydı, şu anda Asude Saraylar’a geri dönmüş olmaz mıydık?” Dalinar’a doğru baktı ve şaşırtıcı bir şekilde soluk gri gözlerinde yaşlar vardı. “Bizim gibilerin kaderinde öyle şanlı bir yere ulaşmanın olduğunu düşünmüyorum. Kan ve keder adamlarının mutlu sonu olamaz, Dalinar Kholin.”

Dalinar verecek bir cevap bulamadı. Adrotagia Taravangian’ın kolunu rahatlatıcı bir hareketle kavradı ve yaşlı kral da arkasını dönerek duygusal patlamasını gizledi. Vedenar’da olanlar, önceki kralın ölümü, cesetlerle dolu tarlalar... Bunlar onu çok derinden rahatsız etmiş olmalıydı.

Yolun geri kalanı boyunca sessizce beklediler ve Dalinar da bu fırsatı Taravangian’ın Dalgabağlayanını incelemek için kullandı. Nava-ni’nin verdiği bazı dikkatli talimatların sonunda karşı taraftan Veden Yeminkapısı’nın kilidini açan ve çalıştırmayı başaran oydu. Şimdi de

Malata adlı kadın aylakça balkonun yan tarafına yaslanmış duruyordu. İlk üç katı gezmeleri sırasında pek fazla konuşmamıştı ve doğru-
dan Dalinar'a baktığı zamanlarda sanki hep inceden inceye gülüm-
süyormuş gibi görünüyordu.

Eteğinin cebinde, kürelerden bir servet taşıyordu, Işık kumaşın
arasından parlıyordu. Belki gülümsemesi bu yüzdendi. Dalinar'ın
kendisi de tekrar elinin altında Işık olduğu için rahatladığını hissediyordu ve sadece Alethi Ruhdökümcülerin tekrar çalışmaya başlayabilecekleri –ve zümrütleri kullanarak taşları tahıla dönüştürüp kuledeki aç insanları besleyebilecekleri– anlamına geldiği için de değildi.

Navani en üst katta onları karşıladı, süslemeli gümüş ve siyah bir havahın içinde kusursuzdu, saçları topuz şeklindeydi ve Parekılıcı'na benzeyecek şekilde yapılmış saç tokalarıyla sabitleniyordu. Taravangian'ı sıcak bir şekilde selamladı, sonra Adrotagia'nın ellerini tuttu. Bir selamlaşmadan sonra geriye çekildi ve Taravangian ile küçük kafilesine “Başlangıç Odası” demeye başladıkları yere doğru yol göstermesi için Teshav'ı bıraktı.

Navani'nin kendisi Dalinar'ı bir kenara çekti. “Ee?” diye fısıldadı.

“Her zaman olduğu kadar samimi,” dedi Dalinar alçak sesle.
“Ama...”

“Kafasız mı?” diye sordu Navani.

“Hayatım, kafasız olan benim. Bu adam geri zekâlı olmuş.”

“Sen kafasız değilsin, Dalinar,” dedi Navani. “Haşın ve pratiksin.”

“Kafamın kalınlığı konusunda herhangi bir yanılgım yok, cevher-kalbim. Birden fazla seferde faydasını gördüm. Kalın kafa, kırığından iyidir. Ama şu anki hâliyle Taravangian'ın pek işe yarayacağından emin değilim.”

“Eh,” dedi Navani. “Etrafımızda yeterinden fazla zeki insan var, Dalinar. Taravangian kardeşinin iktidarı boyunca her zaman Alethkar'ın bir dostu olmuştur ve ufak bir hastalığın ona karşı göstereceğimiz muameleyi değiştirememesi gerekir.”

“Haklısın, elbette...” Dalinar'ın sesi kesildi. “Onda bir samimiyet var, Navani. Ve hatırlamadığım bir hüznün. Her zaman var mıydı?”

“Aslında evet.” Navani kendi kol saatini kontrol etti, Dalinar'ınkine benziyordu ama eklenmiş olan birkaç tane daha mücevher vardı. Uğraştığı yeni bir çeşit fabrial olmalıydı.

“Yüzbaşı Kaladin'den bir haber var mı?”

Navani başını olumsuzca salladı. Son haberleşmelerinden bu yana günler geçmişti ama büyük ihtimalle Kaladin'in dolu yakutları

bitmişti. Şimdi yücefırtınalar geri döndüğüne göre ondan bir şeyler duymayı bekliyorlardı.

Odanın içinde Teshav, her birisi Parlayan Şövalyeler'in tarikatlarından bir tanesini temsil eden çeşitli sütunlara doğru işaret ediyordu. Dalinar ve Navani kapının ağzında diğerlerinden ayrı bekliyorlardı.

"Ya Dalgabağlayan?" diye fısıldadı Navani.

"Bir Koparan. Tozelçi, gerçi o terimden hoşlanmıyorlar. Bunu ona spreninin söylediğini iddia ediyor." Dalinar çenesini ovuşturdu. "Gülümsemesinden hoşlanmadım."

"Eğer o gerçekten bir Parlayan'sa, tam anlamıyla güvenilir olma ihtimali var mı?" dedi Navani. "Sprenler tarikatların çıkarlarına karşı davranışlar gösterebilecek birisini seçebilir mi?"

Bu da Dalinar'ın cevabını bilmediği bir diğer soruydu. Malata'nın Parekılıcı gerçekten de Parekılıcı mıydı, yoksa bir başka Şerefkılıcı olma ihtimali var mıydı? Dalinar'ın emin olmaya çalışması gerekecekti.

Taravangian'ın kafilesi toplantı odasına doğru giden basamaklardan indi, en üstten ikinci katın büyük bir kısmını kaplıyordu ve altında ki kata doğru eğilmeydi. Dalinar ve Navani de onları takip etti.

Navani, diye düşündü Dalinar. *Benim kolumda.* Bu ona hâlâ çarpıcı, gerçeküstü bir his veriyordu. Rüya gibiydi, sanki görülerinden bir tanesiydi. Onu arzuladığını canlı bir şekilde hatırlıyordu. Onu düşündüğünü, konuşma tarzından, bilgilerinden büyülendiğini, çizim yaptığı sırada elinin görüntüsünü ya da... Fırtına kapası, kaşığını dudaklarına götürmesi kadar basit bir şeyi bile. Dalinar ona aval aval baktığını hatırlıyordu.

Savaş meydanındaki belli bir günü de hatırladı, neredeyse kardeşine duyduğu kıskançlığın fazla ileri gitmesine neden olacağı zamanı; ve Evi'nin bu hatıranın içine sızdığını hissederek şaşırdı. Onun varlığı kardeşiyle birlikte savaşta geçirdiği günlerin o eski, pas tutmuş hatırasını renklendiriyordu.

"Hatıralarım geri dönmeye devam ediyor," dedi Dalinar alçak sesle toplantı odasının kapı ağzında durakladıkları zaman. "Ancak eninde sonunda hepsinin geri geleceklerini düşünüyorum."

"Bunun olmaması gerekirdi."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama gerçekten kim bilebilir ki? Eski Büyü'ye akıl ermeyeceği söylenir."

"Hayır," dedi Navani kollarını kavuşturarak, yüzünde sanki inatçı bir çocuğa kızarmış gibi katı bir ifade belirdi. "Baktığım her vakada nimet de, lanet de ölene kadar devam ediyor."

“Her vakada mı?” dedi Dalinar. “Kaç tane buldun ki?”

“Şimdiye kadar üç yüz kadar,” dedi Navani. “Palanaeum’daki araştırmacılara az bile olsa zaman ayırtabilmek zor; dünyanın her tarafından herkes Yokelçiler hakkında araştırma yapmalarını talep ediyor. Neyse ki, Majesteleri’nin yaklaşan ziyareti bana özel iltimas kazandırdı ve biraz kendi nüfuzumu da kullandım. Oraya bizzat gitmenin en iyisi olduğunu söylerler ya da en azından Jasnah hep öyle derdi...”

Devam etmeden önce duraklayarak bir nefes aldı. “Neyse Dalinar, araştırmaların sonucu kesin. Eski Büyü’nün etkilerinin geçtiği *tek bir* bile vaka bulmayı başaramadık ve insanların yüzyıllar boyunca denemedikleri kalmamış. Lanetlerine alışmaya çalışan veya herhangi türden bir şifa arayan insanların maceraları başlı başına ayrı bir *edebiyat türü* sayılır. Araştırmacımin dediğine göre, ‘Eski Büyü lanetleri akşamdan kalmaya benzemez’miş.

Başını kaldırıp Dalinar’a baktı ve yüzündeki duyguları görmüş olacak ki, başını bir yana yatırdı. “Ne oldu?” diye sordu Navani.

“Daha önce bu yükü paylaşabileceğim hiç kimse olmamıştı,” dedi Dalinar alçak sesle. “Teşekkür ederim.”

“Bir şey bulamadım ki.”

“Önemli değil.”

“En azından Fırtınababa’ya hatıralarının geri gelmesine neden olan şeyin seninle olan bağı *olmadığını* teyit ettirebilir misin?”

“Denerim.”

Fırtınababa gümbürdedi. *Neden daha fazla bir şey söylememi istiyor? Ben gerekeni söyledim, sprenler insanoğlu gibi değişmez. Bunu ben yapmıyorum. Bağ nedeniyle değil.*

“Ondan olmadığını söylüyor,” dedi Dalinar. “O... tekrar sorduğun için sana kızdı.”

Navani kollarını kavuşturmuş olarak durmaya devam etti. Bu kızıyla paylaştığı bir şeydi, çözemediği sorunların karşısında karakteristik bir sinir. Sanki dünya kendini onlara yardımcı olacak bir şekilde yeniden düzenlemediği için hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“Belki senin yaptığın anlaşmada farklı bir şey vardı,” dedi Navani. “Bir ara Gecegözcüsü’yle olan görüşmeni hatırlayabildiğin kadar ayrıntılı bir şekilde anlatabilirsen bunu diğer anlatılarla kıyaslayabilirim.”

Dalinar başını iki yana salladı. “Fazla bir şey yok. Vadi’de bir sürü bitki vardı. Ve... hatırladığım... acımdan kurtulmayı istedim ve o hatıralarımı da aldı. Emin değilim.” Omuz silkti, sonra Navani’nin bakışları keskinleşerek dudaklarını sıktığını fark etti. “Affedersin. Ben...”

“Sen değil,” dedi Navani. “Gecegözcüsü. Sen büyük ihtimalle düzgün düşünemeyecek kadar perişan hâldeyken bir anlaşma önerip ondan sonra da ayrıntıları hafızandan siliyor.”

“O bir spren. Bizim kurallarımızla oynamasını, hatta kurallarımızı anlamasını bile bekleyebileceğimizi sanmıyorum.” Navani’ye daha fazla bilgi verebilmeyi diledi ama hafızasının derinliklerinden bir şeyleri kazıyıp çıkarabilse bile şimdi zamanı değildi. Misafirleriyle ilgilenmeleri gerekiyordu.

Teshav iç duvarlardaki pencerelere benzeyen ama bulanık olan garip cam tabakalarını göstermeyi bitirmişti. Zeminde ve tavanda duran ve sanki aralarındaki bir sütun kesilip çıkarılmış gibi görünen disk çiftlerine geçti, keşfettikleri başka bir dizi odada da bulunan bir özelliği.

Bu da bittikten sonra, Taravangian ve Adrotagia odanın yukarısındaki pencerelerin yanına geri döndüler. Yeni Parlayan Malata duvarındaki Tozelçiler’in armasının yakınlarındaki bir sıraya yayılıp oturmuştu, ona bakıyordu.

Dalinar ve Navani Taravangian’ın yanında durmak için basamakları tırmandılar. “Nefes kesici, değil mi?” diye sordu Dalinar. “Asansördekinden bile daha güzel bir manzara.”

“Ezici,” dedi Taravangian. “Ne kadar çok boşluk var. Biz hep... biz hep Roshar’daki en önemli şeyler olduğumuzu düşünüyoruz. Ama Roshar’ın bu tarafında var olmamış gibiyiz.”

Dalinar başını bir yana yatırdı. Evet... belki oralarda bir yerlerde eski Taravangian’dan kalmış bir şeyler olabilir.

“Toplantı yapmamızı istediğiniz yer burası mı?” diye sordu Adrotagia başıyla odaya doğru işaret ederek. “Bütün hükümdarları bir araya getirdiğiniz zaman meclis odamız bu mu olacak?”

“Hayır,” dedi Dalinar. “Burası fazlasıyla bir tiyatroya benziyor. Hükümdarların kendilerini bir oyun izliyor gibi hissetmelerini istemiyorum.”

“Peki... ne zaman gelecekler?” diye sordu Taravangian umutlu bir şekilde. “Diğerleriyle de görüşmeyi iple çekiyorum. Azir’in kralı... Sen yeni bir kral var dememiş miydin, Adrotagia mıydı? Kraliçe Fen’i tanıyorum, çok hoş birisi. Shinleri de davet edecek miyiz? O kadar gizemliler ki. Kralları var mı bari? Marati barbarları gibi kabileler hâlinde yaşamıyorlar mı?”

Adrotagia sevgiyle onun koluna dokundu ama Dalinar’a baktı, belli ki diğer hükümdarlar hakkında o da merak içindeydi.

Dalinar boğazını temizledi ama Navani konuştu.

“Şimdiye kadar Majesteleri, uyarımızı dinleyen tek kişi siz oldunuz.”

Bunu sessizlik takip etti.

“Thaylenah?” diye sordu Adrotagia umutla.

“Beş sefer iletişim kurduk,” dedi Navani. “Her seferinde, kraliçe isteklerimizi duymazdan geldi. Azir daha bile inatçı.”

“İri bizi neredeyse reddetti,” dedi Dalinar bir iç çekmeyle. “Ne Marabethia ne de Rira ilk mesaja cevap vermedi. Reshi Adaları’nda ya da bazı orta ülkelerde gerçek bir hükûmet yok. Babatharnam’ın En Kadim’i ayağını sürüyor ve Makabaki ülkelerinin büyük kısmı Azir’in bir karar vermesini beklediklerini ima ediyor. Shinler sadece bizi tebrik eden kısa bir mesaj gönderdiler, bu da ne demekse.”

“Nefret dolu bir halk,” dedi Taravangian. “O kadar değerli hükümdarı öldürdüler ki!”

“İl, evet,” dedi Dalinar, kralın tavrındaki ani değişimden rahatsızlık duyarak. “Öncelikli hedefimizde stratejik sebepler nedeniyle Yeminkapısı olan yerler var. Azir, Thaylenah şehri ve İri en hayati olanlar gibi görünüyorlar. Ancak dinleyecek herkese teklif götürdük, Yeminkapıları olsa da, olmasa da. Yeni Natanan şu ana kadar çekingen ve Herdazlılar da onları kandırmaya çalıştığını düşünüyorlar. Tükari kâtipleri ise sözlerimi tanrı-krallarına götüreceklerini iddia etmekten başka bir şey yapmıyorlar.”

Navani boğazını temizledi. “Aslında biraz önce ondan bir cevap aldık. Teshav’ın yardımcısı uzakalemleri izliyordu. Tam olarak cesaret verici bir karşılık değil.”

“Yine de duymak isterim.”

Navani başıyla onayladı ve Teshav’dan mesajı almak için gitti. Adrotagia ona sorgulayıcı bir bakış attı ama Dalinar ikisini uzaklaştırmayacaktı. Onların bir ittifakın üyeleri olduklarını hissetmelerini istiyordu ve belki faydalı olacak önerileri de olurdu.

Navani tek bir sayfa kâğıtla geri döndü. Dalinar üzerindeki yazıyı okuyamıyordu ama satırlar geniş ve heybetliydi, otoriter görünüyordu.

“‘Ulu Tezim, son ve ilk insan, Elçiler’in Elçisi ve Yemin Sözleşmesi’nin taşıyıcısından bir ikaz,’ ” diye okudu Navani. “Heybeti, ölüm-süzlüğü ve gücüne şükür edilsin. Başlarınızı kaldırın ve dinleyin, doğunun insanları, Tanrı’nızın beyanını.

“‘O’ndan başka Parlayan yoktur. Aciz iddialarınız tarafından öfkesi alevlendi ve O’nun kutsal şehrini kanunsuzluk ile ele geçirmeniz bir

isyan, sapkınlık ve şer alametidir. Kapılarınızı açın O'nun erdemli askerlerine doğunun insanları ve ganimetlerinizi teslim edin.

“ ‘Aptalca iddialarınızdan tövbe edin ve O'na biat edin. Son fırtınanın hükmü insanoğlunun tamamını yok etmek için geldi ve sadece O'nun yolu rehaya ulaşacaktır. Sizlere bu tek buyruğu göndermeye tenezzül ediyor ve tekrar konuşmayacak. Sadece bu bile sizlerin aşâğılık doğanız ile hak ettiğinizin ziyadesiyle üzerinde.’ ”

Navani kâğıdı indirdi.

“Vay be,” dedi Adrotagia. “En azından net.”

Taravangian başını kaşıdı, alını kırıştı, sanki bu yoruma hiç katılmıyormuş gibiydi.

“Sanırım Tukari'yi olası müttefiklerimiz listesinden çıkarabiliriz,” dedi Dalinar.

“Ben zaten Emuli'yi tercih ederdim,” dedi Navani. “Askerleri daha az becerikli olabilir ama en azından *deli* değiller.”

“O zaman... yalnız mıyız?” dedi Taravangian kararsızca Dalinar'dan Adrotagia'ya bakarak.

“Yalnızız, Majesteleri,” dedi Dalinar. “Dünyanın sonu geldi ve kimse laf dinlemiyor.”

Taravangian kendi kendine başını sallayarak onayladı. “İlk önce nereye saldıracağız? Herdaz mı? Danışmanlarım Alethi hücumlarında geleneksel birinci adımın bu olduğunu söylüyor ama ayrıca eğer bir şekilde Thaylenah'ı alabilirseniz Boğaz'ı ve hatta Umman'ı bile tamamen kontrol altına alabileceğinize de işaret ediyorlar.”

Dalinar sözleri dehşet içinde dinledi. Bariz varsayım buydu. O kadar açıktı ki, yarım akıllı Taravangian bile bunu görebiliyordu. Alethkar'ın ittifak teklif etmesinden başka ne beklenirdi ki? Alethkar, büyük fatihler ülkesi. Başında da Karadiken, krallığını kılıçla birleştirmiş olan adam varken...

Diğer hükümdarlarla olan her konuşmayı etkileyen şüphe buydu. *Fırtınalar adına*, diye düşündü Dalinar. *Taravangian benim büyük ittifakıma inandığı için gelmedi. Gelmezse, ordularımı Herdaz ya da Thaylenah'a değil Jah Keved'e, onun üstüne göndereceğim diye düşündü.*

“Hiç kimseye saldırmayacağız,” dedi Dalinar. “Hedefimiz Yokelçiler, gerçek düşman. Diğer krallıkları diploması ile yanımıza çekeceğiz.”

Taravangian kaşlarını çatı. “Ama...”

Ancak Adrotagia onun koluna dokundu ve susturdu. “Elbette, Berrakbey,” dedi Dalinar'a. “Anlıyoruz.”

Dalinar'ın yalan söylediğini düşünüyordu.

Söylemiyor musun?

Ya kimse onu dinlemezse ne yapardı? Yeminkapıları ve kaynakları olmadan Roshar'ı nasıl kurtarırdı?

Eğer Kholinar'ı tekrar ele geçirme planımız işe yararsa öbür kapıları da aynı şekilde almak mantıklı olmaz mı? diye düşündü. Kimse aynı anda hem bizimle hem de Yokelçilerle savaşmayı başaramaz. Onların başkentlerini ele geçirebilir ve kendi iyilikleri için bizim birleşik savaş cephemize katılmaya zorlayabiliriz.

Dalinar Alethkar'ı kendi iyiliği için fethetmeye gönüllü olmuştu. Tahta kâğıt üzerindeki dışında her açıdan el koymaya da yine hal-kının iyiliği için gönüllü olmuştu.

Roshar'ın tamamının iyiliği için ne kadar ileri gidecekti? Onları yaklaşan düşmana karşı hazırlamak için ne kadar ileri gidecekti? Dokuz gölgeli şampiyon geliyordu.

Ben bölmek yerine birleştireceğim.

Kendini Taravangian'ın yanında durmuş, o pencereden dışarıdaki dağlara bakarken buldu, Evi'nin hatıraları taze ve tehlikeli bir bakış açısı sağlıyordu.

Karşınızda işlediğim cinayetleri itiraf edeceğim. En ızdırap verici olanı, beni çok seven birini öldürmekti.

—Oathbringer, ön söz

Urithiru kulesi bir iskelet gibiydi, Shalla'nın parmaklarının altındaki katmanlar kemikleri saran damarlardı, gövdenin tamamı boyunca bölünerek ve uzayarak gidiyorlardı. Ama bu damarların içinde kan akıyordu.

Üçüncü kattaki koridorlarda, bağırsakların içinde geziniyor, uygarlıktan uzakta kapıları olmayan kapı ağızlarından ve kimsenin oturmadığı odaların içlerinden geçiyordu.

İnsanlar ışık kaynaklarının etrafında kümelenmiş, kendi kendilerine bu antik devî fethettiklerini söylüyorlardı. Ama fethettikleri tek şey ebedî, bekleyen karanlığın içindeki karakollardı. Bu koridorlar güneşin ışığını *hiçbir zaman* görmemişlerdi. Roshar boyunca esip gürleyen fırtınalar buraya hiçbir zaman dokunmamıştı. Burası ebedî sükûnetin yeri ve insanlar bunu ancak altında saklandıkları kayaları fethettiklerini iddia eden kremcikler kadar fethedebilirdi.

Dalinar'ın herkesin çiftler hâlinde dolaşması yönündeki emirlerini çiğniyordu. Bu onu endişelendirmiyordu. El çantası ile eminkesesi yücefırtınada tekrar doldurulmuş yeni kürelerle doluydu. İsteddiği zaman Işık'ı içine çekebileceğini biliyor, bu kadar fazla küre taşımakla açgözlülük yaptığını hissediyordu. O Işık olduğu sürece, Shalla bir insanın güvende olması ne kadar mümkünse o kadar güvendedeydi.

Peçe'nin kıyafetini giyyordu ama henüz yüzünü değil. Her ne kadar zihninde bir harita çıkartıyor olsa da, gerçek anlamda keşif yapmıyordu. Sadece kulenin içinde olmayı, onu hissetmeyi istiyordu. Kule algılanamıyordu ama *hissedilebilirdi*.

Jasnah bu efsanevi şehri ve içinde bulunabileceğini dūřundūęu bilgiyi aramakla yıllar harcamıştı. Navani burada mutlaka olması gerektiğinden emin olduğu eski dönem teknolojilerden bahsediyordu. řu ana kadar hayal kırıklığına uğramıştı. Yeminkapıları'na bayılmış, asansör sisteminden etkilenmişti. Bu kadardı. Geçmiřten gelen mūt-hiř fabrialllar, kayıp teknolojileri açıklayan taslaklar yoktu. Kitap ya da yazılı herhangi bir řey yoktu. Sadece toz vardı.

Ve karanlık, diye dūřundū Shallan koridorların yedi farklı yöne doğru aıldığı daire şeklinde bir odanın içinde duraklarken. Mraize'in bahsettiği yanlışlığı kendisi de *hissetmişti*. Burayı çizmeyi denediği anda hissetmişti. Urithiru da Desen'in şeklindeki imkānsız geometriler gibiydi. Grleliyordu ama uyumsuz bir ses gibi kulağı tırmalıyordu.

Rastgele bir yön seçti ve devam ederek kendisini parmak uçlarıyla iki duvara birden dokunabileceği kadar dar olan bir koridorda buldu. Buradaki katmanlarda zümrüt benzeri bir ton vardı, kayalar için yabancı bir renkti. Yanlışlığın yüz tonu.

Çok daha büyük bir odaya girmeden önce birkaç kk odanın içinden geçti. Elmas bir broamı ışık için yukarıya kaldırarak, duvarları eğimli büyük bir odanın n tarafındaki yükseltilmiş bir kısmın üstünde olduğunu gördü. Odanın içindeki taş sıraları... oturma yerleri miydi?

Bu bir tiyatro, diye dūřundū Shallan. *Fark etmeden sahneye ık-mışım*. Evet, yukarıdaki balkonu da seçebiliyordu. Bunun gibi odaların insanilikleri Shallan'a çarpıcı geliyordu. Bu kuledeki diğer her řey o kadar boř ve oraktı ki. Sonu gelmeyen odalar, koridorlar ve mağaralar. Ara sıra yerlere saçılmış paslı menteşeler ya da eski ayakkabı tokaları gibi uygarlığın tortuları. Antik kapıların üstüne midyeler gibi üşüşmüş bozunumspremleri.

Bir tiyatro daha *gerekkti*. Geçen çağlara rağmen daha canlıydı. Sahnenin ortasına yürüdü ve kendi etrafında döndü, Peçe'nin ceketi etrafında savrulmuştu. "Her zaman bunlardan birine çıkmayı hayal etmiştim. Çocukken oyuncu olmak dünyanın en güzel işiymiş gibi görünürdü. Evden uzaklaşmak, yeni yerlere yolculuk etmek." *Her gün en azından kısa bir süre de olsa kendim olmak zorunda kalmamak*.

Desen uğuldayarak ceketinden dışarıya çıktı ve sahnenin üzerinde  oyutlu olarak asılı durdu. "Ne o?"

“Bu konser ya da piyesler için bir sahne.”

“Piyesler mi?”

“Ah, hoşuna giderdi,” dedi Shalla. “Bir grup insan, hepsi başka birisiymiş gibi rol yapıyor ve birlikte bir hikâye anlatıyorlar.” Yan taraf-taki basamaklardan aşağıya indi ve sıraların arasında dolaştı. “Bura-daki seyirciler de izliyor.”

Desen sahnenin ortasında havada asılı duruyordu, bir solist gibiy-di. “Mmm...” dedi. “Bir yalan mı?”

“Muhteşem, muhteşem bir yalan,” dedi Shalla bir banka oturur-ken, Peçe’nin çantası yanındaydı. “Bütün insanların birlikte hayal kur-dukları bir zaman.”

“Keşke bir kere görebilseydim,” dedi Desen. “İnsanları... mmmm... onlara söylenmesini istedikleri yalanların sayesinde anla-yabilirdim.”

Shalla gözlerini kapattı, gülümsedi, babasının malikânesindey-ken bir piyes gördüğü son zamanı hatırlıyordu. Gezgini bir çocuk ti-yatrosu grubu onu eğlendirmeye gelmişti. Koleksiyonu için Hatıralar almıştı ama elbette şimdi onlar da denizin içinde yitip gitmişti.

“Yukarı Bakan Kız,” diye fısıldadı.

“Ne?” diye sordu Desen.

Shalla gözlerini açtı ve nefesini vererek Fırtınaışığı’nı bıraktı. Bu sahneyi özel olarak çizmemişti, o yüzden elinde olanlarla idare ede-cekti: pazardaki küçük bir çocuğun çizdiği resmini. Neşeli ve mutluy-du, eminelini örtmek için fazlasıyla küçüktü. Kız Fırtınaışığı’ndan beliri-di ve basamakları çabucak tırmandı, sonra da Desen’e eğildi.

“Bir zamanlar bir kız vardı,” dedi Shalla. “Bu fırtınalardan, hatıra-lardan ve efsanelerden önceydi; ama yine de bir kız vardı. Rüzgârla dalgalanan uzun bir eşarp takardı.”

Canlı kırmızı bir eşarp kızın boynunun etrafında büyüdü, ikiz kuy-rukları arkasına doğru uzayıp gidiyor, hayalet bir rüzgârla dalgalanı-yordu. Oyuncular eşarbin kızın arkasında asılı kalması için yukarıdan iplerle tutmuşlardı. O kadar gerçek görünmüştü ki.

“Eşarplı kız da oynar ve dans ederdi, bugünkü kızların da yaptı-ğı gibi,” dedi Shalla çocuğun Desen’in etrafında atlayıp sıçramasını sağlayarak. “Aslında pek çok şey o zamanlar da şimdi olduğu gibiy-di. Bir tane büyük farkın dışında. Duvar.”

Shalla el çantasındaki kürelerin müsrif bir miktarını emdi, sonra da sahnenin zeminini kendi vatanındaki gibi çimenler ve sarmaşık-larla doldurdu. Sahnenin arka tarafı boyunca Shalla’nın hayal ettiği

şekliyle bir duvar büyüdü. Yüksek, korkunç bir duvardı, aylara doğru uzayıp gidiyordu. Gökyüzünü kapatıyor, kızın etrafındaki her şeyi gölgelere gömüyordu.

Kız duvara doğru giderek başını yukarıya kaldırdı, tepesini görmek için çabalıyordu.

“Görüyorsunuz, o günlerde bir duvar fırtınaları dışarıda tutarmış,” dedi Shalla. “O kadar uzun zamandır varmış ki kimse nasıl inşa edildiğini bilmiyormuş. Bu onları rahatsız da etmiyormuş. Dağların ne zaman oluştuğunu ya da gökyüzünün neden yüksekte olduğunu merak etmenin ne gereği var? O yüzden duvar da öyleymiş.”

Kız duvarın gölgesinde dans etti ve Shalla’nın Işık’ından başka insanlar da oluştu. Her birisi çizimlerinden bir kişiydi. Vathah, Gaz, Palona, Sebarial. Çiftçiler ya da çamaşırcı kadınlar gibi çalışıyorlardı; başları eğik, işlerini yapıyorlardı. Sadece ikiz eşarp kuyrukları arkasında dalgalanan kız başını kaldırıp o duvara bakıyordu.

Çocuk küçük bir el arabası dolusu meyvenin arkasında duran, Kaldin Stormblessed yüzlü bir adama yaklaştı.

“Duvar neden var?” diye sordu kız meyve satan adama, kendi sesiyle konuşmuştu.

“Kötü şeyleri dışarıda tutmak için,” diye cevap verdi adam.

“Hangi kötü şeyler?”

“Çok kötü şeyler. Duvar var. Arkasına gitme yoksa ölürsün.”

Meyve satıcısı arabasını kaldırdı ve uzaklaştı. Ama yine de kız yuvarı baktı. Desen kızın yanında havada asılı durdu ve kendi kendine mutlulukla uğuldata.

“Duvar neden var?” diye sordu kız çocuğunu emziren kadına. Kadında Palona’nın yüzü vardı.

“Bizi korumak için,” dedi kadın.

“Bizi neden korumak için?”

“Çok kötü şeylerden. Duvar var. Arkasına gitme yoksa ölürsün.”

Kadın çocuğunu aldı ve gitti.

Kız bir ağaca tırmandı ve başını tepesinden dışarıya uzattı, eşarbi arkasında dalgalanıyordu. “Duvar neden var?” diye seslendi bir dalın üstünde tembel tembel uyumakta olan oğlana.

“Ne duvarı?” diye sordu oğlan.

Kız parmağını uzatarak duvarı gösterdi.

“O duvar değil,” dedi oğlan uykulu uykulu. Shalla ona köprücülerden bir tanesinin yüzünü vermişti, bir Herdazlıydı. “Oranın gökyüzü öyle.”

“O bir duvar,” dedi kız. “Kocaman bir duvar.”

“Orada olmasının bir amacı vardır,” dedi oğlan. “Evet, o bir duvar. Arkasına gitme yoksa muhtemelen ölürsün.”

“Eh, bu cevaplar yukarı bakan kızı tatmin etmemişti,” diye devam etti Shallan seyircilerin arasından konuşarak. “Eğer duvar kötü şeyleri dışarıda tutuyorsa o zaman bu tarafındaki her yer güvenli olmalı, diye düşündü kendi kendisine.

“Böylece bir gece köydeki diğer herkes uyurken, yanında biraz yiyecekle kız gizli gizli evinden çıktı. Duvara doğru yürüdü ve her yer *gerçekten* güvenliydi. Ama karanlıktı da. Her zaman o duvarın gölgesinin altındalardı. Güneş ışığı hiçbir zaman doğrudan insanlara ulaşmıyordu, hem de hiç.”

Shallan illüzyonu kaydırды, oyuncuların kullandıkları büyük tuval üstüne yapılmış manzara resmini makaraları çevirerek kaydırmaları gibiydi. Ama çok ama çok daha gerçekçiydi. Tavanı da ışık'la boyamıştı ve yukarıya baktığı zaman, o duvarın hâkim olduğu sonsuz bir gökyüzüne bakıyormuş gibi geliyordu.

Bu... bu daha önce yaptığım her şeyden çok daha kapsamlı, diye düşündü Shallan şaşkınlık içinde. Etrafındaki bankların üzerinde yaratımsprenleri belirmeye başlamıştı, eski sürgüler ya da kapı kolları şekliindelerdi, kendi etraflarında dönüyor ve yuvarlanıyorlardı.

Ne de olsa Dalinar ona antrenman yapmasını *söylemişti...*

“Kız uzun yollar gitti,” dedi Shallan tekrar sahneye doğru bakarak. “Hiçbir vahşi hayvan ona saldırmadı ve hiçbir fırtına üstüne gelmedi. Esen tek rüzgâr eşarbiyle oynayan hoş rüzgârdı ve gördüğü tek yaratık da yürürken ona tıkırdayan kremciklerdi.

“En sonunda, eşarplı kız duvarın önüne geldi. Öyle engindi ki iki yönde de göz alabildiğince uzanıyordu. Ve boyu! Neredeyse Asude Saraylar'a ulaşıyordu!”

Shallan ayağa kalktı ve yürüyerek sahneye çıktı. Başka bir ülkeye girmişti; sarmaşıklar, ağaçlar ve çimenlerden bir bereket görüntüsüydü, o korkunç duvar hepsinin üzerinde yükseliyordu. Önünden mızrak gibi büyüyen dikenler çıkıyordu.

Bu sahneyi çizmedim. En azından... yakın zamanda.

Küçükken çizmiş, hayal ettiği görüntüleri ayrıntılı bir şekilde kâğıda dökmüştü.

“Ne oldu?” dedi Desen. “Shallan? Ne olduğunu bilmem gerek. Geri mi döndü?”

“Elbette geri dönmedi,” dedi Shallan. “*Tırmandı.* Duvarda çıkıntı-

lar vardı, bu dikenler ya da kambur, çirkin heykeller gibi şeyler. Kız bütün çocukluğu boyunca en yüksek ağaçlara tırmanmıştı. Bunu da yapabiliyordu.”

Kız tırmanmaya başladı. Saçları başladığı zaman da beyaz mıydı? Shallan kaşlarını çatı.

Shallan duvarın dibini sahneye gömdü, böylece kız gittikçe daha yükseğe çıksa da Shallan ve Desen’e göre göğüs hizasında kalıyordu.

“Tırmanış günler sürdü,” dedi Shallan elini başına koyarak. “Geceleri, yukarı bakan kız eşarbını bağlayarak kendisine bir hamak yapıyor ve orada uyuyordu. Bir ara kendi köyünü gördü, şimdi bu kadar yüksekten ne kadar küçük görüldüğü dikkatini çekmişti.

“Tepeye yaklaştıkça, kız en sonunda diğer tarafta ne bulacağını dan korkmaya başladı. Ne yazık ki bu korku onu durdurmadi. Henüz küçüktü ve sorular onu korkudan daha fazla rahatsız ediyordu. Böylelikle en sonunda zorlanarak da olsa en tepeye çıkmayı başardı ve diğer tarafı görmek için ayağa kalktı. Gizli tarafı...”

Shallan’ın boğazı düğümlendi. Bu hikâyeyi dinlerken heyecanla oyuncuların ağızlarının içine baktığını hatırlıyordu. Çocukluğunda oyuncuları izlediği o an gibi zamanlar hayatındaki tek parlak noktalardı.

Babasının çok fazla hatırası vardı, kızına hikâyeler anlatmaya bayılan annesinin de. Shallan bu hatıraları başından atmaya çalıştı ama *gitmiyorlardı*.

Shallan döndü. Fırtınasığı... neredeyse el çantasından çektiğinin hepsini tüketmişti. Aşağıdaki sıralarda izleyen karanlık silüetlerden bir kalabalık vardı. Gözleri olmayan, sadece gölgelerden ibaret hatıralarındaki insanlar. Babasının, annesinin, ağabeylerinin ve başkalarının silüetleri. Shallan onları çizmediği için doğru düzgün yaratamıyordu. Koleksiyonunu kaybettiğinden beri...

Shallan’ın yanında kız muzaffer bir şekilde duvarın tepesinde diki liyordu, ani bir rüzgârla eşarbi ve beyaz saçları arkasında dalgalandı. Desen Shallan’ın yanında uğuldadı.

“...ve duvarın öbür tarafında, kız basamaklar gördü,” diye fısıldadı Shallan.

Duvarın arka tarafı devasa merdiven dizileriyle bezenmişti, aşağıda çok uzaklardaki yere doğru iniyorlardı.

“Bu... ne demek?” dedi Desen.

“Kız o basamaklara bakakaldı,” diye fısıldadı Shallan hatırlayarak.

“Ve bir anda duvarın kendi tarafındaki korkunç heykeller anlam kazandı. Dikenler. Her şeyi gölgelerin içine gömmesi. Duvar gerçekten de kötü bir şeyi, korkunç bir şeyi gizliyordu. Kız gibi insanları ve onun köyünü.”

İllüzyon etrafında parçalanmaya başladı. Bu Shallan'ın sürdürebilmesi için fazlasıyla kapsamlıydı ve onu yorgun, tükenmiş bir hâlde bırakmıştı, başı zonklamaya başlıyordu. Duvarın solup gitmesine izin verdi ve Fırtınaişığı'nı geri aldı. Manzara kayboldu ve en sonunda kızın kendisi de. Arkalarında, sıralardaki gölgeli silüetler de buharlaşmaya başladı. Fırtınaişığı akarak Shallan'a geri dönüyor, içindeki fırtınayı körüklüyordu.

“Sonu bu mu?” diye sordu Desen.

“Hayır,” dedi Shallan dudaklarından Fırtınaişığı tüterek. “Kız aşağı iniyor, Fırtınaişığı tarafından aydınlatılan kusursuz bir toplum buluyor. Birazını alıyor ve geri getiriyor. Ceza olarak fırtınalar gelip duvarı yıkıyor.”

“Ah...” dedi Desen şimdi cansız olan sahnede yanında asılı durduğu yerden. “Öyleyse fırtınalar ilk böyle mi başlamış?”

“Elbette hayır,” dedi Shallan kendini yorgun hissederek. “Bu bir yalan, Desen. Bir hikâye. Hiçbir anlamı yok.”

“O zaman neden ağlıyorsun?”

Shallan gözlerini sildi ve boş sahneye arkasını döndü. Pazar yeri ne geri dönmesi gerekiyordu.

Sıralardaki gölgeli seyircilerin en sonuncuları da dağılarak kayboldu. Biri dışında hepsi, o ayağa kalkmış ve yürüyerek tiyatronun arka kapılarından dışarı çıkmıştı. Shallan ani bir şok ile irkildi.

O silüet illüzyonlarından biri değildi.

Kendini sahneden aşağı fırlattı, Peçe'nin ceketi dalgalanarak sertçe yere indi ve silüetin arkasından koşarak atıldı. Fırtınaişığı'nın geri kalanını içinde tutuyordu, uğuldayan, şiddetli bir kasırgaydı. Kayarak dışarıdaki koridora çıktı, sağlam çizmeler ve basit bir pantolon giydiği için memnundu.

Gölgeli bir şeyler koridordan aşağı doğru ilerliyordu. Shallan dışlarını sıkarak takip etti, Fırtınaişığı üzerinden yükseliyor ve etrafını aydınlatıyordu. Koşarken cebinden bir ip çıkardı ve saçlarını arkadan toplayarak Parlayan'a dönüştü. Parlayan bu kişiyi yakalarsa ne yapacağını bilirdi.

Bir insan gerçekten de bir gölgeye bu kadar fazla benzeyebilir mi?

“Desen,” diye bağırdı sağ elini öne doğru uzatarak. Parlak sisler

orada toplanarak Parekılıcı'na dönüştü. Işık dudaklarından dışarıya sızarak onu daha da tamamen Parlayan'a dönüştürdü. Işıltıdan iplikler arkasına doğru uzuyordu ve Parlayan Işık'ın onu takip ettiğini hissetti. Yuvarlak küçük bir odanın içine daldı ve kayarak durdu.

Yakın zamanlarda yaptığı çizimlerden bir düzine kendisi, ondan ayrılıp etrafına yayıldı ve hızla, odanın dört bir tarafında hızla hareket etmeye başladı. Elbisesi içindeki Shallan, ceketli Peçe. Çocuk Shallan, ergen Shallan. Bir asker, bir ev kadını, bir anne olan Shallanlar. Şuradaki daha zayıf, buradaki daha tombul. Yara izli. Heyecanlı, neşeli. Acı içinde ve kanla kaplı. Parlayan'dan dışarı çıktıktan sonra yok oldular, birbirleri ardına çökerek girdaplanan ve sonra da solup giden Fırtınasığı öbeklerine döndüler.

Parlayan Adolin'in ona öğrettiği duruşla Parekılıcı'nı kaldırdı, yanaklarından aşağıya ter akıyordu. Derisinden dışarıya tüten ve giysilerinin içinden geçerek etrafında yükselen Işık olmasa, oda karanlık olurdu.

Boştu. Parlayan ya avını koridorlarda kaybetmişti ya da avı insan değil bir sprendi.

Belki de ortada bir şey yoktu, diye endişe etti bir parçası. Aklın bu günlerde yerinde değil.

"O neydi?" dedi Parlayan. "Sen gördün mü?"

Hayır, diye düşündü Desen ona. Ben yalan üzerinde düşünüyordum.

Daire şekilli odanın duvarları boyunca yürüdü. Zeminden tavana kadar yükselen bir dizi derin yarık vardı. İçlerinden hava geldiğini hissedebiliyordu. Bunun gibi bir odanın ne amacı vardı? Bu yeri tasarlayan insanlar deli miydi?

Parlayan yarıkların birkaç tanesinden gelen hafif bir ışık olduğunu fark etti. Ve yanında insanların alçak, yankılı bir uğultu şeklinde sesleri de geliyordu. Kopuk pazarı mıydı? Evet, Parlayan o bölgedeydi ve her ne kadar üçüncü katta olsa da pazar yerinin mağarası dört kat yüksekçe kadar çıkıyordu.

Bir sonraki yarığın yanına geldi ve içine baktı, tam olarak nereye açıldığını seçmeye çalışıyordu. Bu gerçekten...

Yarığın içindeki bir şey hareket etti.

İçeride kimildanan karanlık bir kütle vardı, duvarların arasına sıkışmıştı. Çamur gibiydi ama dışına çıkıntı yapan şeyler vardı. Bunlar dirsekler, kaburgalar, eklemlerinin her biri ters yöne doğru bükülmüş parmaklardı; bir duvar boyunca yayılıyorlardı.

Bir spren, diye düşündü Parlayan titreyerek. Gerçekten de *garip bir tür sprenmiş*.

Şey hızla büküldü, daracık alanda kafasının şekli yamuluyordu ve Parlayan'a doğru baktı. Işık'ını yansıtan gözleri göründü, ezilmiş bir kafanın üstündeki ikiz küreler gibiydi. Bir insan yüzünün çarpıtılmış hâliydi.

Parlayan sertçe nefesini tutarak geriye çekildi, tekrar Parekılıcı'nı çağırarak savuşturucu bir şekilde önünde tuttu. Ama ne yapacaktı ki? Aradığına ulaşmak için taşları mı kesecekti? Saatlerini alırdı.

Hem gerçekten ulaşmayı istiyor muydu?

Hayır. Ama yine de yapmak zorundaydı.

Pazar, diye düşündü, Kılıç'ını bıraktı ve geldiği yoldan koşarak geri gitti. *Pazara doğru gidiyor*.

Parlayan içindeki Fırtınasığrı'yla koridorlar boyunca koştu, nefesini vererek yüzünü Peçe'ninkine dönüştürecek kadarını bıraktığını neredeyse fark bile etmemişti. Çarpık koridorlardan bir ağın içinde dönüp duruyordu. Bu labirent, bu gizemli tüneller, Parlayan Şövalyeler'in evinden bekleyeceği şeyler değildi. Bunun basit ancak görkemli bir kale, karanlık zamanlar için ışık ve güçten oluşan bir fener olması gerekmez miydi?

Onun yerine bir bulmacaydı. Peçe arka koridorları terk ederek insanların olduğu yerlere geldi, sonra koşarak bir grup çocuğun yanından geçti. Gülüşüyor ve ışık için çentikler kullanarak duvarda gölgeler yapıyorlardı.

Birkaç dönemeç daha Peçe'yi kalabalık yolları ve sallanan ışıklarla mağaramsı Kopuk pazarının etrafını dolaşan balkonlu yola çıkarırdı. Peçe burada sola dönerek duvardaki yarıkları gördü. Havalandırma için miydi?

Aradığı bunlardan bir tanesinin içinden gelmişti ama sonra nereye gitmişti? Aşağıdaki pazar zeminden bir çığlık yükseldi, tiz ve soğuktu. Peçe kendi kendine küfrederek pervasız bir hızla merdivenlerden aşağı fırladı. Tam da Peçe'nin yapacağı şeydi. Tehlikenin üstüne bodoslama koşmak.

Nefesini içine çekti ve etrafında yükselen Fırtınasığrı içeri çekilerek parlamasını durdurdu. Kısa bir koşudan sonra iki kalabalık çadır dizisinin arasında toplanan insanlar buldu. Buradaki tezgâhlarda büyük kısmı diğerlerinden daha fazla terk edilmiş olan savaş kamplarından toplanmış gibi görünen çeşitli mallar satılıyordu. Yüceprenlerinin üstü örtülü onayıyla çok sayıda girişimci tüccar ne bulabilirlerse aşı-

rıp getirmeleri için kamplara keşif grupları göndermişlerdi. Geri dönen Fırtınaışığı'nın ve Yeminkapısı'nı çalıştırması için Renarin'in sayesinde, bunlar en sonunda Urithiru'ya ulaşmayı başarmışlardı.

İlk payı yüceprensler almışlardı. Getirilen mallardan geride kalanlar ise buradaki çadırların içine yığılmış, uzun sopaları ve kısa sabırları olan muhafızlar tarafından korunuyorlardı.

Peçe ite kaka kalabalığın önüne geldiğinde elini tutmuş, küfreden iri bir Boynuzyiyenli adam buldu. *Kaya*, diye düşündü, üniforması üstünde olmasa da köprücüyü tanımıştı.

Eli kaniyordu. *Tam ortasından bıçaklanmış gibi*, diye düşündü Peçe.

"Burada ne oldu?" diye sorguladı, hâlâ dışarı taşmasını ve onu açığa çıkarmasını engellemek için ışık'ını içinde tutuyordu.

Daha önce gördüğünü düşündüğü bir köprücü olan arkadaşı elini sararken *Kaya* ona dik dik baktı. "Sen kim oluyorsun da bana soru soruyorsun?"

Fırtınalar adına. Şu anda Peçe'ydi ama kendini açığa çıkarmaya cesaret edemezdi, özellikle de ortalık yerde. "Aladar'ın kolluk kuvvetlerindenim," dedi elini cebine sokarak. "Görevlendirme belgem de işte..."

"Değil sorun," dedi *Kaya* içini çekerek, ihtiyatlı tavrı buharlaşıp gidermiş gibi göründü. "Yapmadım ben bir şey. Bıçak çekti bir kişi. Görmedim onu iyi; uzun ceket ve bir şapka. Çılgılık attı bir kadın kalabalıktan, dikkatimi çekti. Sonra bu adam, saldırdı o."

"Kim öldü?"

"Ölü mü?" Boynuzyiyenli arkadaşına doğru baktı. "Yok ölü. Elimi bıçakladı saldırgan, sonra kaçtı. Suikast girişimiydi belki. Kule kurallarına kızdı adam, o yüzden saldırdı bana Kholin muhafızlarından olduğum için?"

Peçe bir ürperti hissetti. *Boynuzyiyenli. Uzun, kaslı.*

Saldırgan Peçe'nin önceki gün bıçakladığı adama çok benzeyen birini seçmişti. Hatta Herkesin Sokağı'ndan uzakta da değillerdi. Sadece birkaç "sokak" ilerideydi.

İki köprücü gitmek için döndüler ve Peçe onlara izin verdi. Daha fazla ne öğrenebilirdi ki? Boynuzyiyenli yaptığı herhangi bir şeyden dolayı değil, görünüşü yüzünden hedef alınmıştı. Ve saldırgan şapka ile ceket giyiyordu. Peçe'nin çoğu zaman yaptığı gibi...

"Sizi burada bulacağımı düşünmüştüm."

Peçe irkilirdi ve eli belindeki bıçağa doğru giderek hızla arkasına

döndü. Konuşan kahverengi havah giymiş bir kadındı. Düz Alethi saçları, koyu kahverengi gözleri, parlak kırmızı boyalı dudakları ve neredeyse kesinlikle makyajla düzeltilmiş olan keskin siyah kaşları vardı. Bu kadını tanımişti, otururken görüldüğünden daha kısa boy-luydu. Peçe'nin Herkesin Sokağı'nda konuştuğu hırslılardan bir ta-nesiydi, Shallan Hayaletkan sembolünü çizdiği zaman gözleri Parla-yanlar'dan biri.

"Size ne yaptı?" diye sordu kadın başıyla Kaya'ya doğru işaret ederek. "Yoksa sadece Boynuzyiyenlileri bıçaklamaktan mı hoşlanı-yorsunuz?"

"Onu ben yapmadım," dedi Peçe.

"Eminim öyledir." Kadın daha yakınına geldi. "Sizin tekrar ortaya çıkmanızı bekliyordum."

"Hayatına değer veriyorsan uzak durmalısın." Peçe pazarın içine doğru yürümeye başladı.

Kısa boylu kadın arkasından atıldı. "Benim adım İshnah. Harika yazı yazarım. Dikte yapabilirim. Pazar yerinin yasa dışı kısımlarında tecrübem var."

"Seni himayeme almamı mı istiyorsun?"

"Himaye mi?" Genç kadın güldü. "Neyiz biz, açığöz mü? Ben size katılmak istiyorum."

Hayaletkanlara elbette. "Kâtip aramıyoruz."

"Lütfen." Kadın Peçe'yi kolundan tuttu. "Lütfen. Dünyanın çivisi çıktı artık. Hiçbir şeyin mantığı yok. Ama siz... sizin grubunuz... siz bir şeyler biliyorsunuz. Olanlara seyirci kalmak istemiyorum."

Shallan tereddüt etti. Sadece dünyanın titremesini ve sallanması-nı hissetmektense, bir şeyler yapma arzusunu anlayabiliyordu. Ama Hayaletkanlar aşağılıktı. Bu kadının arzu ettiği şey onların arasında bulunamazdı. Bulunacak olsaydı Shallan'ın Mraize'in cephaneliğine eklemeyi isteyeceği türden birisi olmadığı anlamına gelirdi.

"Hayır," dedi Shallan. "Kendi iyiliğin için beni ve örgütümü unut."

Kadının elinden kurtuldu ve aceleyle kalabalık pazar yerinin içi-nde uzaklaştı.

YİRMİ DOKUZ YIL ÖNCE

Bir kaya kadar büyük olan maltızın içinde tütsü yanıyordu. Evi bir avuç dolusu küçük, katlanmış kâğıt parçasını maltızın içine atarken Dalinar burnunu çekti, her birisine çok küçük birer rûn çizilmişti. Tütsülü duman bir an Dalinar'ın üzerini kapladı, sonra savaş kampının içinde ışıktan çizgiler gibi rüzgârsprenleri taşıyarak esen rüzgârlar tarafından öbür yöne doğru savruldu.

Evi maltızın önünde başını eğdi. Garip inançları vardı nişanlısının. Onun halkı arasında dua etmek için basit ründuaları yeterli değildi, daha kokulu bir şeyler yakmak gerekiyordu. Jezrienve Kelek'ten bahsetse de, isimlerini garip söylüyordu: Yaysi ve Kellai. Ve Yaradan'ın adını da hiç anmıyor, onun yerine 'Bir' diye bir şeyden bahsediyordu. Ardentlerin İri'den geldiğini söyledikleri bir kâfir geleneği idi.

Dalinar dua etmek için başını eğdi. *Beni öldürmeye çalışacak olanlardan daha güçlü çıkayım.* Basit ve dolaysızdı, Dalinar'ın Yaradan'ın tercih edeceğini düşündüğü türdendi. Bunu Evi'ye yazdırmak içinden gelmemişti.

"Bir seni izlesin, müstakbel kocam," diye mırıldandı Evi. "Ve mizacı yumuşatsın." Dalinar'ın şimdiye kadar alıştığı şivesi kardeşininkinden daha yoğundu.

"Yumuşatsın mı? Evi, savaşın amacı bu değil."

"Öfkeyle öldürmek zorunda değilsin, Dalinar. Eğer savaşman gerekiyorsa bunu her ölümün Bir'i yaraladığını bilerek yap. Çünkü Yaysi'nin gözünde hepimiz insanız."

“Tamam, peki,” dedi Dalinar.

Ardentler Dalinar’ın yarı putperest biriyle evlenmesini kafaya takıyor gibi görünmüyorlardı. “Onu Vorin’in hak yoluna getirmekte belgelik var,” demişti Gavilar’ın başardenti Jevena. Fetihleri konusunda söylediği şeye benziyordu. “Kılıcınız Yaradan’a güç ve şan katacak.”

Öylesine ardentlerin kızdırabilmek için ne yapması gerekeceğini merak etti.

“Hayvan değil, insan ol Dalinar,” dedi Evi, sonra yanına sokularak Dalinar’ı kollarını etrafına sarması için teşvik edecek şekilde başını omzuna dayadı.

Dalinar bunu güçsüz bir hareketle yaptı. Fırtınalar adına, askerlerin geçerken kıkırdadıklarını duyabiliyordu. Koskoca Karadiken savaşta önce teselli mi ediliyordu? Toplum içinde sarılmalar, sevgi gösterileri?

Evi bir öpücük için başını ona doğru çevirdi ve Dalinar da kısa bir karşılık verdi, dudakları neredeyse birbirlerine bile dokunmamıştı. Evi bunu kabul ederek gülümsedi. Gülümsemesi gerçekten güzeldi. Eğer Evi evliliğe geçmeyi bir kabul edebilse, hayat Dalinar için çok daha kolay olacaktı. Ama âdetleri uzun süreli bir nişanlılık gerektiriyordu ve kardeşi de sözleşmeye yeni maddeler eklemeye çalışıp duruyordu.

Dalinar sert adımlarla uzaklaştı. Cebinde başka bir rüduası daha vardı, Evi’nin bu bilinmeyen duası hakkında endişe duyan Navani tarafından verilmişti. Pürüzsüz kâğıdı eliyle yokladı ama yakmadı.

Ayaklarının altındaki taş zemin minik deliklerle kaplıydı, saklanan çimenlerin iğne delikleri. Çadırların yanından geçerken kendilerini de görebildi, dışarıdaki ovayı kaplıyor, rüzgârlarla dalgalanıyorlardı. Uzun şeylerdi, neredeyse Dalinar’ın beline kadar geliyorlardı. Kholin arazilerinde hiç bu kadar uzun çimenler görmemişti.

Ovanın karşısında etkileyici bir kuvvet toplanmıştı: daha önce karşılaştıklarının hepsinden daha büyük olan bir ordu. İki yıllık politik manevraların sonunda işte buradalardı. Gerçek bir orduyla gerçek bir savaş.

Kazansalar da kaybetseler de, krallık için yapılan savaş *bu* olacaktı. Güneş tepeye doğru yoluna devam ediyordu ve ordular kuzeye ve güneye bakacak şekilde dizilmişlerdi, böylece iki tarafın de gözünün içine gelmeyecekti.

Dalinar zırhçılarının çadırına doğru hızlandı ve kısa bir süre sonra Zırh’ının içinde dışarı çıktı. Seyislerden birisi atını getirdiğinde dikkatli bir şekilde eyere çıktı. İri, siyah hayvan hızlı değildi ama Parezirhi için-

deki bir adamı taşımayı *becerebiliyordu*. Dalinar atı asker sıralarının yanından sürdürdü; mızrakçılar, okçular, açıkgozlu ağır piyadeler, hatta İlamar'ın emri altında Paredarlara saldırmak için ip ve kancaları olan elli kişilik bir süvari grubu. Hepsinin aralarında beklentispremleri bayrak gibi dalgalanıyordu.

Kardeşini silahlanmış ve atına binmiş ön safları gezerken bulduğu zaman Dalinar'ın üstünde tütsü kokusu vardı hâlâ. Atını Gavilar'ın yanına sürdürdü.

"Genç arkadaşın ortada yok," diye belirtti Gavilar.

"Sebarial mı?" dedi Dalinar. "O benim arkadaşım *değil*."

"Düşman saflarında bir boşluk var, onu bekliyorlar," dedi Gavilar eliyle işaret ederek. "Raporlar ikmal hatlarında bir sorun olduğunu söylüyor."

"Yalan. O korkağın biri. Eğer gelseydi taraflardan bir tanesini seçmek zorunda kalacaktı."

Gavilar'ın muhafızlarının yüzbaşı Tearim'in yanından geçtiler, bu savaş için Dalinar'ın ikinci Zırh'ını giyiyordu. Teknik olarak Evi'ye aitti. Toh'a değil, Evi'nin kendisine; bu da garipti. Bir kadın Parezirhi'yle ne yapardı ki?

Görünüşe göre kocasına verirdi. Tearim selam verdi. Parelerde yeteneği vardı, pek çok hevesli açıkgoz gibi ödünç Pareler ile eğitim almıştı.

"İyi iş başardın, Dalinar," dedi Gavilar atlarıyla devam ederlerken. "O Zırh bugün çok işimize yarayacak."

Dalinar cevap vermedi. Her ne kadar Evi ve kardeşi *nişana* bile rıza göstermeden önce sinir bozacak kadar uzun bir süre oyalanmış olsalar da Dalinar görevini yerine getirmişti. Sadece kadına karşı daha fazla bir şeyler hissediyor olmayı diliyordu. Biraz tutku, biraz gerçek *duygu*. Dalinar onunla konuşurken kafasını karıştırmadan gülemiyordu. Kana susamışlığıyla onu hayal kırıklığına uğratmadan övünemiyordu da. Her zaman Dalinar'ın ona sarılmasını istiyordu, sanki bir *fırtına kapası* dakika yalnız kalsa kuruyup gidecekti. Ve...

"Hey!" diye seslendi gözcülerden bir tanesi tahta seyyar bir kuleden. İşaret ediyordu, sesi uzaktı. "Hey, orada!"

Dalinar düşmandan öncü bir saldırı bekleyerek döndü. Ama hayır, Kalanor'un ordusu daha diziliyordu. Gözcünün dikkatini çeken şey askerler değil, *atlardı*. On bir ya da on iki taneden oluşan küçük bir sürü, savaş meydanı boyunca dörtnala koşuyordu. Gururlu, ihtişamlıydı.

“Ryshadiumlar,” diye fısıldadı Gavilar. “Bu kadar doğuda gezmeleri enderdir.”

Dalinar hayvanları toplamak için vereceği emri yuttu. Ryshadiumlar mı? Evet... Dalinar arkalarında havadan takip eden sprenleri görbiliyordu. Niyeyse müziksprenleriydi. Çok saçma bir şeydi. Eh, yaratıkları yakalamaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Bir binici seçmedikleri sürece onları zaptetmesi imkânsızdı.

“Bugün benim için bir şey yapmanı istiyorum, kardeşim,” dedi Gavilar. “Yüceprens Kalanor’un mutlaka ölmesi gerekiyor. O hayatta olduğu sürece direniş olacak. Eğer o ölürse soyu da onunla bitiyor. Kuzeni Loradar Vamah iktidara gelebilir.”

“Loradar sana sadakat yemini edecek mi?”

“Bundan eminim,” dedi Gavilar.

“O zaman Kalanor’u bulacağım,” dedi Dalinar. “Ve bu işi bitireceğim.”

“Onu tanırım, savaşa kolay kolay katılmayacaktır. Ama o bir Paredar. Ve bu yüzden...”

“Ve bu yüzden onu katılmaya zorlamamız gerekecek.”

Gavilar gülümsedi.

“Ne oldu?” dedi Dalinar.

“Sadece taktik konusunda konuştuğunu gördüğüm için memnun oldum.”

“Ben salak değilim,” diye hırladı Dalinar. Bir savaşın taktiklerine her zaman dikkat ederdi, sadece bitmek bilmeyen toplantılara ve gezveliklere gelemiyordu.

Gerçi... bu günlerde onlar bile daha katlanılabilmemiş gibi görünüyordu. Belki de alışkanlık yüzündendi. Ya da belki Gavilar’ın hanedan kurmak konusundaki konuşmalarının. Şimdi uzun yıllardır devam etmekte olan bu seferin hızlı bir saldırı ve yağma olmadığı gittikçe daha da bariz hâle gelen bir gerçektir.

“Bana Kalanor’u getir kardeşim,” dedi Gavilar. “Bugün Karadiken’e ihtiyacımız var.”

“Yapman gereken tek şey onu serbest bırakmak.”

“Hah! Sanki onu zincirlemeyi başarabilecek herhangi birisi varmış gibi.”

Yapmaya çalıştığın şey bu değil miydi? diye düşündü Dalinar anında. *Beni evlendirmek, artık “uygar” olmamız gerektiği konusunda konuşup durmak. Yaptığım her şeyi silmemiz gereken yanlış şeylermiş gibi işaret etmek.*

Dilini ısırdı, saflar boyunca at sürdüler. Başlarını sallayarak birbirlerinden ayrıldılar ve Dalinar elitlerine katılmak için atını sürerek ilerledi.

“Emriniz, komutanım?” diye sordu Rien.

“Yoluma çıkmayın,” dedi Dalinar yüz plakasını indirirken. Parezırhı miğferi mühürlenerek kapandı ve elitlerinin üzerine bir sessizlik çöktü. Dalinar Oathbringer’ı, ölü kralın kılıcını çağırdı ve bekledi. Düşman Gavilar’ın taşra bölgelerini aralıksız yağmalamasını durdurmak için gelmişti, ilk hamleyi onlar yapmak zorundalardı.

Bu son birkaç ayın yalnız, savunmasız kasabalara saldırmakla geçen savaşları tatmin edici olmamıştı ama ayrıca Kalanor’u da berbat bir konuma sokmuştu. Eğer kalelerinde oturmaya devam ederse tebaasından fazlasının yok edilmesine izin vermiş olurdu. Halkı şimdiden Kalanor’a neden vergi verdiklerini sorgulamaya başlamışlardı. Birkaç tanesi ise önceden Gavilar’a haberciler göndererek direnme-yeceklerini söylemişti.

Bölgenin tamamının Kholinlerin iktidarını kabul etmesine ramak kalmıştı. Ve bu yüzden Yüceprens Kalanor da tahkimatlarını geride bırakmak ve burada savaşa gelmek zorunda kalmıştı. Dalinar atının üzerinde kımıldandı, bekliyor, plan yapıyordu. Kısa bir süre sonra zamanı geldi. Kalanor’un kuvvetleri tedbirli ve bir dalga hâlinde ova boyunca yayılmaya başladı, kalkanlarını gökyüzüne doğru kaldırmışlardı.

Gavilar’ın okçuları oklarını dalga dalga attılar. Kalanor’un askerleri iyi eğitilmişti, ölümcül yağmurun altında saflarını korudular. En sonunda Kholin ağır piyadeleriyle karşılaştılar; o kadar ağır zırhlı adamlardan oluşan bir bloktu ki taştan yapılmış gibiydi. Aynı zamanda, hareketli okçu birlikleri yanlara doğru açıldı. Hafif zırhlı ve hızlılardı. Eğer Kholinler bu savaşı kazanırlarsa, ki Dalinar zafer konusunda kendinden emindi, bu denedikleri yeni savaş taktikleri sayesinde olacaktı.

Düşman ordusu kendisini kısıpaca alınmış buldu, oklar saldırı gruplarını yandan vuruyorlardı. Safları genişledi, piyadeleri okçulara ulaşmaya çalışıyordu ama bu orta grubu zayıflattı ve ağır piyadelerin karşısında ezilmelerine neden oldu. Sıradan mızrakçı birlikleri düşmana saldırırken onlara zarar vermek kadar, konumlarını kontrol etmeye de çalışıyordu.

Bunların hepsi savaş meydanı ölçeğinde gerçekleşiyordu. Dalinar atından inmek ve beklerken hayvanı yürütmesi için bir seyis çağırtmak zorunda kalmıştı. İçten içe, Dalinar onu derhâl at sürmesi için zorlayan Heyecan’la savaşıyordu.

Neden sonra, Kholin askerlerinin düşman grubuna karşı durumu pek iyi olmayan bir kısmını seçti. Yeterli olurdu. Tekrar atına bindi ve atını tekmeleyerek dörtnala sürdü. Doğru an buydu. Bunu *hissede-biliyordu*. Düşmanını meydana çıkmaya zorlamak için şimdi, savaşın zaferle yenilgi arasında dengede olduğu o anda, saldırması gerekiyordu.

Önünde çimenler bir dalga hâlinde kımıldandı ve içeri çekildi. Önünde eğilen kulları gibilerdi. Bu son olabilirdi, Alethkar'ın fethi için Dalinar'ın yapacağı son savaş. Bundan sonra ne olacaktı? Politikacılarla birlikte bitmeyen ziyafetlere mi katılacaktı? Savaş için başka yerlere bakmayı reddeden bir kardeşle mi yaşayacaktı?

Dalinar kendini Heyecan'ın ellerine terk etti ve böyle endişeleri kafasından attı. Düşman saflarına bir kâğıt destesine vuran yücefırtına gibi bindirdi. Askerler önünde bağrışarak dağıldı. Dalinar Parekılıcı ile etrafına saldırdı, bir yanında düzinelercesini öldürdü, sonra da öbür yanında.

Gözler yandı, kollar düştü. Dalinar fetihin sevincini, yıkımın uyuturucu güzelliğini içine çekti. Kimse onun önünde duramazdı; her şey samandı, o da alev. Düşman birliğinin bir araya toplanmayı ve ona her tarafından saldırmayı başarabilmeleri gerekirdi ama fazlasıyla korkuyorlardı.

Neden korkmayacaklardı ki? İnsanlar sıradan adamların Paredarları yendiğini anlatırdı ama bu masaldan ibaretti. Askerleri savaştırmak, Paredarları onları tek tek avlama zahmetinden kurtarmak amacıyla uydurulmuş bir masal.

Atı etrafına yığılan cesetleri aşmaya çalışırken tökezledi. Dalinar hayvanı ilerletmek için mahmuzladı ve at sıçradı. Ama yere inerken bir şeyler çöktü. Yaratık çılgılık attı ve devrilerek Dalinar'ı üzerinden attı.

Dalinar içini çekti, atı bir kenara itti ve ayağa kalktı. Atın belini kırmıştı, Parezirhı böyle sıradan hayvanların üstünde giyilmek için de-ğildi.

Bir asker grubu karşı saldırı yapmayı denedi. Cesur ama aptalcaydı. Dalinar Parekılıcı'nın geniş darbeleriyle onları devirdi. Açıkgozlü bir subay askerlerini gelip Dalinar'ı kısırmak için düzene soktu; becerileriyle değilse de cesetlerinin ağırlıklarıyla. Dalinar aralarına daldı. Zırh'ı ona güç, Kılıç'ı ise yetki veriyordu. Ve Heyecan... Heyecan'ın verdiği şey *amaçtı*.

Bunun gibi anlarda Dalinar neden yaratıldığını görebiliyordu. Milletin gevezelik etmesini dinlemekle boşa harcanıyordu. *Bundan baş-*

ka herhangi bir şeyi yapması boşa harcanmaktı: Askerlerin becerileri için nihai testi oluşturuyor, onları sınıyor, kılıcın ucunda hayatlarını talep ediyordu. Onları Asude Saraylar'a savaşmaya hazır ve nazır bir şekilde gönderiyordu.

Dalinar bir adam değildi. *O Yaradan'ın kılıcıydı.*

Kendinden geçmiş bir şekilde düşman üstüne düşman öldürdü, savaşta garip bir ritim hissediyordu, sanki kılıcının darbelerinin duyulmayan bir temponun talep ettiği şekilde inmesi gerekirmiş gibi. Görüşünün kenarlarında bir kırmızılık belirdi, bir süre sonra bir peçe gibi bütün manzarayı kaplamıştı. Bir gökyılanının kıvrımlarına benzer şekilde hareket ediyor ve kayıyormuş gibi görünüyor, kılıcının darbeleyle titriyordu.

Seslenen biri savaşın üzerindeki dikkatini dağıttığı zaman çok öfkelenmişti.

"Dalinar!"

Duymazdan geldi.

"Berrakbey Dalinar! Karadiken!"

O ses miğferinin içinde şarkısını söyleyen vızıltılı bir kremcik gibiydi. Bir çift kılıçlı adamı devirdi. Açık gözlerdi ama gözleri yanmıştı ve artık belli olmuyordu.

"Karadiken!"

Eeh! Dalinar sese doğru döndü.

Yakınlarda duran bir adam vardı, Kholin mavisini giyiyordu. Dalinar Parekılıcı'nı kaldırdı. Adam geriye çekildi, silahı olmayan ellerini kaldırıyordu, Dalinar'ın adını bağıyordu.

Onu tanıyorum. Bu... Kadash mıydı? Elitlerinin yüzbaşılardan birisi. Dalinar kılıcını indirdi ve başını salladı, kulaklarındaki vızıltı sesinden kurtulmaya çalışıyordu. Ancak ondan sonra etrafını gördü; gerçekten gördü.

Ölüler. Yüzlerce ve yüzlercesi, gözlerinin yerinde buruşmuş kömürler olan, zırhları ve silahları kesilmiş ama bedenleri ürpertici bir şekilde lekesiz ölümler. Yukarıdaki Yaradan... kaç tane öldürmüştü? Elini miğferine kaldırdı, dönerek etrafına bakındı. Cesetlerin arasında ürkek çimenler dikiliyordu, kolların, parmakların aralarından, başların yanlarından çıkıyorlardı. Ovayı cesetlerle o kadar eksiksiz olarak kaplamıştı ki çimenler dışarı çıkacak yer bulmakta zorluk çekiyordu.

Dalinar tatminle sırttı, sonra irkilerek durdu. O yanık gözlü cesetlerin birkaç tanesi maviliydi, görebildiği üç tane vardı. Kendi adamlarıydı, elitlerin kol bantlarını giyiyorlardı.

“Berrakbey,” dedi Kadash. “Karadiken, görev tamamlandı!” Ova boyunca dötrnala gelen bir atlı grubuna doğru işaret etti. Rün çifti iki dağ olan kırmızı üstüne gümüş sancağı taşıyorlardı. Başka seçeneği kalmayan Yüceprens Kalanor savaş meydanına çıkmıştı. Dalinar birkaç bölüğü tek başına yok etmişti, sadece başka bir Paredar onu durdurabilirdi.

“Mükemmel,” dedi Dalinar. Miğferini çıkardı ve Kadash’ın verdiği bir kumaşı kullanarak yüzünü sildi. Ardından bir su tulumu geldi. Dalinar tamamını içip bitirdi.

Boş tulumu bir kenara attı, kalbi gümlüyor, Heyecan içinde ötüyordu. “Elitleri geri çek. Ben yara almadığım sürece savaşa girmeyin.” Dalinar miğferini geri taktı ve mandallar yerlerine yerleşirken rahatlatıcı sıklığını hissetti.

“Emredersiniz, Berrakbey.”

“Bizim... kayıplarımızı toplayın,” dedi Dalinar Kholin ölülerine doğru elini sallayarak. “Onlarla ve aileleriyle ilgilenildiğinden emin olun.”

“Emredersiniz komutanım.”

Dalinar yaklaşan kuvvete doğru koştu, Parezırhı taşların üzerinde çatırdıyordu. Sıradan askerlerle savaşmaya devam etmek yerine bir Paredarla karşılaşmak zorunda kalacağı için kendini üzgün hissetti. Artık kırıp geçirmek yoktu, şimdi öldürmesi gereken tek bir adam kalmıştı.

Becerikli bir rakiple savaşmak yerine daha düşük seviyeli düşmanlarla yüzleşmenin onu doyurmadığı bir zamanı hayal meyal hatırlayabiliyordu. Ne değişmişti?

Koşusu onu savaş meydanının doğru tarafındaki kaya oluşumlarından birine doğru götürdü; bir dizi taştan kazık gibi görünen, yıpranmış ve çentikli devasa çıkıntılardan bir yığındı. Gölgelerine girerken öbür taraflarından savaş sesleri duyabiliyordu. Ordulardan gruplar ayrılmış ve kayalıkların etrafından dolaşarak birbirlerini arkadan vurmaya çalışıyorlardı.

Kayalığın dibinde Kalanor’un şeref muhafızları açılarak at üzerindeki yüceprensin kendisini açığa çıkardılar. Zırh’ında gümüş renkli bir kaplama vardı, belki çelik ya da gümüş varaktı. Dalinar kendi Zırh’ının normal arduaz grisine geri döndürülmesini emretmişti, insanların Parezırhı’nın doğal ihtişamını değiştirmeyi neden istediklerini hiçbir zaman anlayamamıştı.

Kalanor’un atı uzun boylu, görkemli bir hayvandı. Parlak beyaz ve uzun yelediydi. Paredarı kolaylıkla taşıyordu. Bir Ryshadium. Ama Ka-

lanor atından indi. Hayvanın boynunu sevgiyle okşadı, sonra elinde Parekılıcı belirerek Dalinar'la yüzleşmek için ileri çıktı.

"Karadiken," diye seslendi. "Ordumu tek başına yok ediyormuşsun diye duydum."

"Artık Asude Saraylar için savaşıyorlar."

"Keşke sen de liderlik etmek için onlara katılsaydın."

"Bir gün," dedi Dalinar. "Burada savaşmak için fazla yaşlı ve zayıf olduğum zaman, oraya gönderilmeyi memnuniyetle bekleyeceğim."

"Tiranların bu kadar hızla dindarlaşmaları ilginç. Kendi kendine cinayetlerinin Yaradan'a ait olduğunu söylemek rahatlatıcı olsa gerek."

"Ona ait olmasalar iyi olur!" dedi Dalinar. "Onları öldürmek için çok uğraştım, Kalanor. Yaradan onları alamaz; sadece ruhumu tartarken onları benim kefeme koyabilir!"

"Öyleyse onların ağırlığı seni Cehennem'e kadar sürüklesin." Kalanor elini sallayarak kendilerini Dalinar'ın üzerine atmaya hevesliymiş gibi görünen şeref muhafızlarını geri gönderdi. Ne yazık ki yüceprens kendi başına savaşmakta kararlıydı. Silahını savurdu, büyük kabzalı ve üzeri rünlerle kaplı olan uzun ince bir Parekılıcı'ydı. "Eğer seni öldürürsem Karadiken, o zaman ne olacak?"

"O zaman sıra Sadeas'a gelecek."

"Görüyorum ki bu savaş meydanında şerefe yer yok."

"Hah, bana ders vermeye çalışma," dedi Dalinar. "Tahtına çıkmak için senin de neler yaptığını biliyorum. Şimdi kalkıp barışçıl biri numarası yapamazsın."

"Barışçıl olanlara sizin ne yaptığınızı düşünecek olursak kendimi şanslı saymalıyım," dedi Kalanor.

Dalinar Kanduruşu'na geçerek öne atıldı, darbe alıp almadığını umursamayan birisinin kullanacağı bir duruştu. O rakibinden daha genç, daha çevikti. Daha hızlı, daha güçlü vurabileceğine güveniyordu.

Garip bir şekilde, Kalanor kendisi de Kanduruşu'na geçti. İkili çarpıştı, hızlı ayak oyunları ile kımıldanarak silahlarını birbirlerine vuruyorlardı; ikisi de karşıdakinin Zırh'ının aynı yerine tekrar tekrar vurarak altındaki ete ulaşacak bir delik açmaya çalışıyorlardı.

Dalinar düşmanın Parekılıcı'na vurup uzaklaştırırken homurdandı. Kalanor yaşlı ama yetenekliydi. Dalinar'ın vuruşlarının karşısında geriye çekilerek, darbenin kuvvetinin bir kısmını etkisiz hâle getirmek ve metalin kırılmasını önlemekte olağanüstü bir becerisi vardı.

Birkaç dakika boyunca öfkeyle darbeler indirdikten sonra iki adam

da geriye çekildiler, Zırh'larının sol taraflarında çatlaklardan birer ağ oluşmuş, havaya Fırtınaışığı saçıyorlardı.

"Bu sana da olacak, Karadiken," diye hırladı Kalanor. "Beni gerçekten de öldürecek olursan birileri çıkacak ve senin krallığını da elinden alacak. Yaptıkların yanına kalmayacak."

Dalinar kuvvetli bir darbe savurarak geldi. Öne doğru bir adım, sonra hızla olabildiğince sert bir savurma. Kalanor sağ tarafına vurdu, sağlam bir darbeydi ama anlamsızdı çünkü yanlış taraftaydı. Öte yandan Dalinar havada uğuldayan bir savurma darbesiyle gelmişti. Kalanor vuruşla birlikte hareket ederek hafifletmeye çalıştı ama bu seferkinin çok fazla momentumu vardı.

Parekılıcı isabet ederek erimiş parçalardan bir patlamayla Zırh'ın bir parçasını yok etti. Kalanor inleyerek yana doğru tökezledi, neredeyse takılıp düşüyordu. Kenarlarından Fırtınaışığı sızdırmaya devam eden Zırh'ındaki deliği örtmek için elini indirdi. Göğüs zırhının yarısı kırılmıştı.

"Dövüşmen de liderliğin gibi, Kholin," diye hırladı. "Düşüncesizce."

Dalinar yemlemesini duymazdan gelerek üstüne saldırdı.

Kalanor kaçtı. Acelesinden şeref muhafızlarını dağıtmış, birkaçını kenara iterek yere devirmişti, kemikleri kırılmıştı askerlerin.

Dalinar neredeyse onu yakalıyordu ama Kalanor büyük kaya oluşumunun kenarına ulaştı. Sise dönüşerek kaybolan Kılıç'ını bıraktı ve sıçradı, bir çıkıntıyı yakaladı. Tırmanmaya başladı.

Dalinar saniyeler sonra doğal kulenin dibine ulaştı. Yakınlarda zemine saçılmış kayalar vardı; fırtınaların gizemli sonuçlarından biri olarak, burası büyük ihtimale yakın zamanlara kadar bir tepe yamacıydı. Yücefırtına büyük kısmını söküp götürmüştü, geride sadece bu havaya yükselen olasılık dışı oluşumu bırakmıştı. Muhtemelen yakında o da devriliş gidecekti.

Dalinar Kılıç'ını bıraktı ve sıçradı, parmakları taşların üzerinde gıcırdayarak bir çıkıntıyı kaptı. Ayağını koyacak bir yer bulmadan önce sallandı, sonra dik duvarda Kalanor'un arkasından tırmanmaya başladı. Diğer Paredar tekme ayarak aşağı taşlar atmaya çalıştı ama zarsız bir şekilde Dalinar'ın üzerinden sekip gidiyorlardı.

Dalinar ona yetişene kadar on beş metreden daha yükseğe tırmanmışlardı. Aşağıda askerler toplanıyor ve işaret ederek aval aval bakıyorlardı.

Rakibinin bacağına uzandı ama Kalanor çekerek elinden kaçtı ve taşlara asılı durduğu hâlde kılıcını çağırdı, sonra aşağıya doğru sa-

vurmaya başladı. Miğferine birkaç darbe yedikten sonra Dalinar hırladı ve aşağı kayarak menzilinden çıktı.

Kalanor keserek duvardan birkaç parça kopardı ve takırtıyla Dalinar'a doğru gönderdi, sonra kılıcını bırakarak yukarıya doğru devam etti.

Dalinar daha dikkatli bir şekilde takip etti, yan tarafında paralel bir hizadan tırmanıyordu. En sonunda tepeye ulaştı ve kenardan yukarı baktı. Oluşumun tepesi hiç de fazla sağlamış gibi görünmeyen bir dizi kırık ve düz zirveden ibaretti. Kalanor bir tanesinin üzerinde oturuyordu, Kılıç'ını bir bacağının üstüne dayamıştı, diğeri havada sallanıyordu.

Dalinar düşmanından güvenli bir mesafede yukarıya tırmandı, sonra Oathbringer'ı çağırdı. Fırtınalar adına. Burada ancak ayakta durmaya yetecek kadar yer vardı. Rüzgâr Dalinar'ı tokatladı, yanından bir rüzgârspreni geçiyordu.

"Manzara güzel," dedi Kalanor. Her ne kadar ordular başlangıçta eşit sayıda olsalar da, aşağılarındaki otağa serilmiş yatan gümüş ve kırmızılı cesetlerin sayısı mavililerden çok daha fazlaydı. "Kaç kralın kendi sonlarını izlemek için bu kadar açık manzarası olmuştur acaba."

"Sen hiçbir zaman kral olmadın," dedi Dalinar.

Kalanor ayağa kalktı ve Kılıç'ını kaldırdı, bir eliyle öne doğru uzatarak Dalinar'ın göğsüne işaret etti. "Bu, Kholin, tamamıyla bir tavır ve varsayım meselesi. Hadi bakalım."

Beni buraya çıkarmak akıllıca, diye düşündü Dalinar. Adil bir düelloda Dalinar'ın avantajlı olacağı belliydi ve o yüzden Kalanor da savaşa şans faktörünü eklemişti. Rüzgârlar, bozuk zemin, bir Paredarı bile öldürebilecek bir düşüş.

En azından bu daha önce karşılaşmadığı türden bir dövüş olacaktı. Dalinar dikkatli bir şekilde öne doğru adım attı. Kalanor Rüzgârduruşu'na geçti, daha akışkan, geniş darbeleri bir dövüş tarzıydı. Dalinar ise sağlam basmak ve fazladan güç için Taşduruşu'nu seçti.

Ufak zirvelerden oluşan çizgi boyunca ileri geri hareket ederek karşılıklı darbeler indirdiler. Her adımları zeminden taş parçacıkları koparıyor, yuvarlana yuvarlana aşağı gönderiyordu. Kalanor'un Dalinar'ın ayağı kayana kadar dövüşü uzattıkça uzatmaya niyetli olduğu belliydi.

Dalinar ileri geri hamleler yaparak Kalanor'un bir ritme kapılmasını sağladı, sonra bütün gücüyle yukarıdan aşağı indirdiği kuvvetli darbelerle vurarak ritmini bozdu. Her darbe Dalinar'ın içinde yanan bir

şeyleri körüklüyordu, daha önceki katliamının doyuramadığı bir açlığı. Heyecan daha fazlasını istiyordu.

Dalinar Kalanor'un miğferine bir dizi vuruş yaparak onu kenara kadar gerilettili, düşmekten bir adım uzaktaydı. Son vuruş miğferini tamamen yok ederek yaşlanmış yüzünü ortaya çıkardı, temiz tıraşlı ve büyük ölçüde keldi.

Kalanor hırladı, dişleri sıkılıydı ve beklenmedik bir vahşilikle Dalinar'a karşı saldırı yaptı. Dalinar Kılıç'ını Kılıç'ıyla karşıladı, sonra öne adım atarak dövüşü bir itişme yarışmasına çevirdi; silahları kenetlenmişti, ikisinin de manevra yapacak yeri yoktu.

Dalinar düşmanın bakişlarına karşılık verdi. O açık gri gözlerde bir şey görmüştü. Enerji, coşku. Tanıdık bir kana susamışlık.

Kalanor da Heyecan'ı hissediyordu.

Dalinar başkalarının da bu savaş coşkusundan bahsettiklerini duymuştu. Alethilerin gizli silahıydı. Ama onu burada, onu öldürmeye çalışan bir adamın gözlerinde görmek Dalinar'ı küplere bindirmişti. Böylesine kişisel bir duyguyu bu adamla paylaşmak zorunda kalmaması gerekirdi.

Homurdandı ve kabaran bir güç dalgasıyla Kalanor'u geriye fırlattı. Adam tökezledi, sonra kaydı. Anında Parekılıcı'nı düşürdü ve telaşlı bir hareketle düşerken kayalık uçurum kenarını kavramayı başardı.

Miğfersiz Kalanor havada sallanıyordu. Gözlerindeki Heyecan hissi solarak paniğe dönüştü. "Merhamet," diye fısıldadı.

"Al sana *merhamet*," dedi Dalinar, sonra Parekılıcı'nı yüzünün tam ortasına sapladı.

Kalanor'un gözleri yanarak griden siyaha döndü, zirveden aşağıya düşerken siyah dumandan ikiz çizgiler bırakıyorlardı. Ceset çok aşağılarda yere çakılmadan önce kayalara sürtündü. Kaya oluşumunun uzak tarafına düşmüştü, ana ordunun ters tarafındaydı.

Dalinar nefesini bıraktı, sonra yere çöktü, bitkin düşmüştü. Güneş ufukla buluşurken gölgeler uzayarak dünyayı kaplıyordu. Güzel bir dövüş olmuştu. Dalinar istediği şeyi elde etmişti. Karşısına çıkan her şeyi fethetmişti.

Ama yine de içi boş hissediyordu. İçinden bir ses, "Bu kadar mı? Bize daha fazlasının sözü verilmemiş miydi?" deyip duruyordu.

Aşağıda Kalanor'un renklerini giymiş bir grup düşen cesede doğru ilerliyordu. Şeref muhafızları berrakbeylerinin nereye düştüğünü görmüş müydü? Dalinar içinde büyük bir öfke hissetti. Bu onun avı, onun zaferiydi. O Pareleri Dalinar kazanmıştı!

Pervasız bir yanı tırmanışla aşağıya fırladı. İniş bir bulanıklıktan ibaretti, yere çarpana kadar kırmızı görmeye başlamıştı. Bir asker Kılıç'ı almıştı, öbürleri çatlamış ve dağınık Zırh hakkında tartışıyorlardı.

Dalinar saldırarak saniyeler içinde altısını öldürdü, Kılıç'ı tutan da bunlardan biriydi. İki tanesi kaçmayı başardılar ama Dalinar'dan daha yavaşlardı. Dalinar bir tanesini omzundan yakalayıp hızla döndürdü ve yerdeki taşlara vurdu. Sonuncusunu da Oathbringer'ı savurarak öldürdü.

Daha fazla. Daha fazlası neredeydi? Dalinar hiç kırmızılı asker görmüyordu. Sadece mavili birkaç tane vardı, herhangi bir bayrak taşımayan bir grup gergin adam. Ancak ortalarında yürüyen Parezirli giymiş bir adam vardı. Gavilar burada mola vermişti, safların gerisindeki bir yerde dinlenirken savaşı izliyordu.

Dalinar'ın içindeki açlık büyüdü. Heyecan şiddetle üzerine çöktü, eziciydi. İktidarın en güçlü olanda olması gerekmez miydi? Neden o bu kadar sık yerinde oturmak, *savaşmak* yerine insanların *gevezelik etmesini* dinlemek zorundaydı ki?

Oradaydı. Dalinar'ın istediği şeye sahip olan adam oradaydı. Bir taht... bir taht ve daha fazlası. Dalinar'a ait olması *gerek* kadın. Terk etmek zorunda bırakıldığı bir aşk, hem de ne için?

Hayır, bugünün savaşı daha *bitmemişti*. Hepsi bu kadar *değildi*!

Gruba doğru ilerlemeye başladı, zihni bulanıktı, içinde derin bir ağrı vardı. Etrafında minik kristal tanecikleri gibi tutkusprenleri dökülüyordu.

Aşka sahip olamayacak mıydı?

Bütün başarıları için ödüllendirilmeyecek miydi?

Gavilar zayıftı. Momentumunu bırakmaya, *Dalinar'ın* onun için kazandıklarının üzerinde oturmaya niyeti vardı. Eh, savaşın devam edeceğini garantilemenin sadece tek bir yolu vardı. Heyecan'ı hayatta tutmanın tek yolu.

Dalinar'ın hak ettiği her şeyi elde etmesi için tek yol.

Koşuyordu. Gavilar'ın grubundaki askerlerin bazıları ellerini se-lamlamayla kaldırdı. Acizler. Ona karşı hiçbir silah doğrultulmamıştı! Daha onlar ne olduğunu bile anlayamadan hepsini katledebilirdi. Bunu *hak ediyorlardı*. Dalinar da istediği...

Gavilar ona doğru dönerek miğferini çıkardı ve açık, içten bir şekilde gülümsedi.

Dalinar bir tökezlemeyle durdu. Gavilar'a bakakaldı, bu onun *kardeşiydi*.

Ah, *Fırtınababa*, diye düşündü Dalinar. *Ben ne yapıyorum?*

Kılıç'ı parmaklarından kayarak kaybordu. Gavilar yürüyerek Dali-

nar'a yaklaştı, miğferinin arkasındaki dehşete kapılmış yüz ifadesini göremiyordu. Neyse ki hiç utançspreni belirmemişti, her ne kadar o anda onlardan bir orduyu hak ediyor olsa bile.

"Kardeşim!" dedi Gavilar. "Gördün mü? Zafer bizim! Yüceprens Ruthar Gallam'ı yenerek oğlu için Pareler kazandı. Talanor bir Kılıç buldu ve senin de en sonunda Kalanor'u savaşa çektiğini duydum. Lütfen bana senden kaçmadığını söyle."

"O..." Dalinar dudaklarını yaladı, derin nefesler alıp veriyordu. "Öldü." Dalinar buradan sadece kayalıkların gölgeleri içinde ışıldayan gümüşü metal parçası gibi görülebilen cesede doğru işaret etti.

"Dalinar, seni muhteşem, seni *korkunç* adam!" Gavilar askerlerine doğru döndü. "Karadiken'i kutlayın, askerler. Kutlayın!" Gavilar'ın etrafında şansprenleri patladı, bir taç gibi başının etrafında dönen altın kürelerdi.

Dalinar tezahüratların arasında gözlerini kırptırdı ve bir anda o kadar derin bir utanç hissetti ki yerin dibine girmek istedi. Bu defa tek bir düşün yaprak benzeri spren yanında belirerek aşağı süzüldü.

Bir şey yapmak zorundaydı. "Kılıç ve Zırh," dedi Dalinar Gavilar'a aceleyle. "İkisini de kazandım ama sana veriyorum. Bir hediye. Çocukların için."

"Hah!" dedi Gavilar. "Jasnah'ya mı? O Parelerle ne yapacak ki? Hayır, hayır. Sen..."

"Senin olsunlar," diye yalvardı Dalinar kardешini kolundan kavrayarak. "Lütfen."

"Pekâlâ, madem ısrar ediyorsan," dedi Gavilar. "Senin zaten varisine verecek Zırh'ın var."

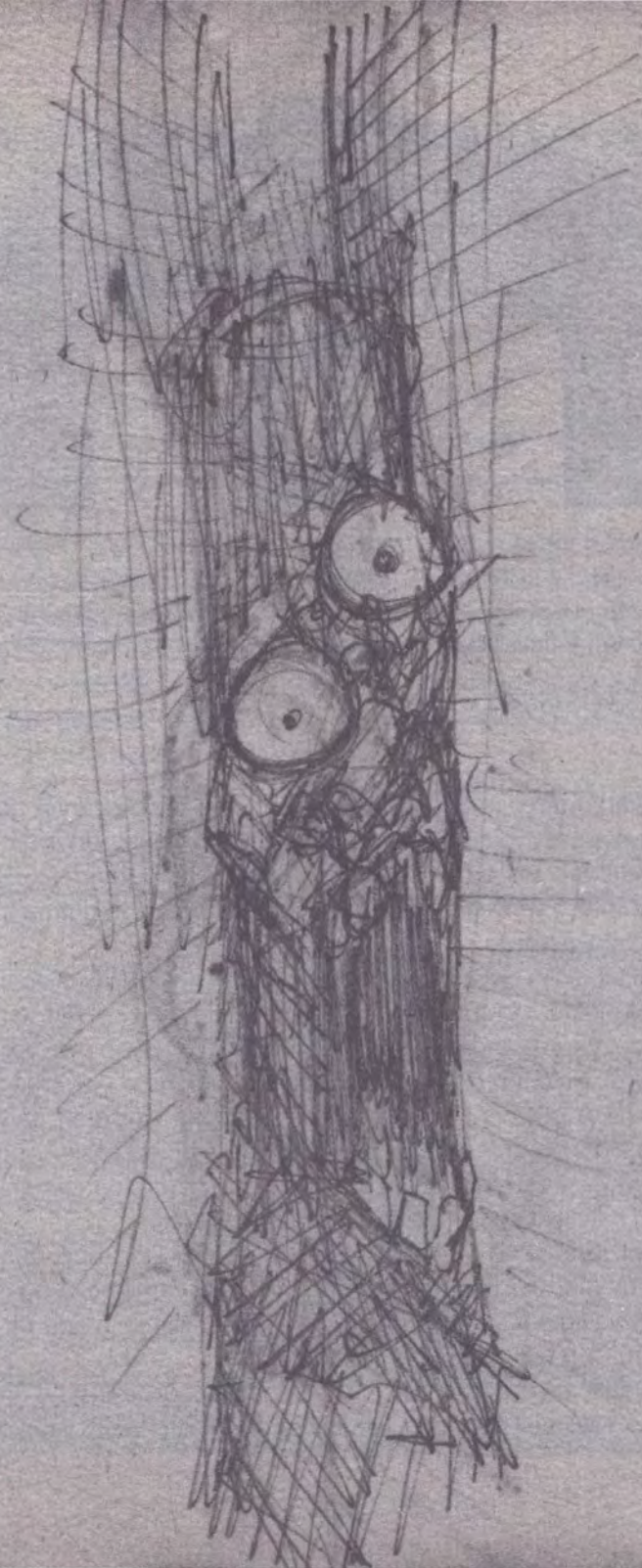
"Eğer olursa."

"Olacak!" dedi Gavilar. Kalanor'un Kılıç ve Zırh'ını getirmeleri için birkaç asker gönderdi. "Hah! Toh da en sonunda bizim onun soyunu koruyabileceğimizi kabul etmek zorunda kalacak. Düğünün bu ay içinde olacağını tahmin ediyorum!"

Büyük ihtimalle resmî taç giyme töreni de öyle olacaktı. Yüzlerce yıldır ilk kez, Alethkar'ın on yüceprensi birden tek bir kralın önünde eğilecekti.

Dalinar bir taşın üstüne oturdu, miğferini çıkardı ve genç bir haberci kadının verdiği suyu kabul etti. *Bir daha asla*, diye yemin etti kendi kendine. *Gavilar'a yol vereceğim, her konuda. Taht onun olsun, aşk onun olsun.*

Ben hiçbir zaman kral olmamalıyım.

Kâfir olduğumu itiraf edeceğim. Ardentler ne talep ederse etsin söylediğim şeylerden vazgeçmiyorum.

—Oathbringer, ön söz

Shallan çizim yaparken politikacıların sesleri kulaklarına geliyordu. Kulenin tepesine yakın olan büyük toplantı odasının arka tarafındaki taş bir bankta oturuyordu. Üstüne oturmak için bir yastık getirmişti ve Desen de küçük kaidenin üzerinde durmuş, mutlu mutlu uğulduyordu.

Çizim tahtasını bacaklarıyla destekleyecek şekilde ayaklarını uzatarak oturmuştu, çoraplı ayak parmakları önündeki bankın kenarını kavıyordu. Oturuşların en ağır başlısı değildi, Parlayan olsa yerin dibine girerdi. Salonun ön tarafındaki Dalinar, her nasıl oluyorsa Shallan ile birlikte güçlerini birleştirmeleri sonucuna vardıkları parlayan haritanın önünde duruyordu. Taravangian'ı, yüceprensleri, onların eşlerini ve başkâtiplerini davet etmişti. Elhokar da son zamanlarda onun için kâtiplik yapan Kalami'yle birlikte gelmişti.

Renarin babasının yanında üstündeki Köprü Dört üniformasıyla duruyor, rahatsızmış gibi görünüyordu; yani her zaman olduğu gibiydi. Adolin yakınlarında kollarını kavuşturarak dikilmiş, arada bir fısıltıyla Köprü Dört'teki adamlarla şakalaşıyordu.

Parlayan'ın da orada olması, dünyanın geleceğiyle ilgili bu önemli tartışmaya katılması gerekirdi. Onun yerine, Shallan çizim yapıyordu.

Bu geniş cam pencereler sayesinde ışık burada o kadar *güzeldi* ki. Alt katların karanlık koridorlarındaki kapana kısılmışlıktan, bir şeylerin onu her zaman izlediği hissinden yorulmuştu.

Çizimini bitirdi, sonra eskiz defterini kol yeni içindeki emineleyle tutarak Desen'e doğru eğdi. Desen çizimini incelemek için dalgalanarak durduğu yerde yükseldi: Yarığın içine sıkışmış, pörtlek gözleri olan çarpık surat.

"Mmmm," dedi Desen. "Evet, bu doğru."

"Bu bir tür spren olmalı, değil mi?"

"Bilmem gerektiğini hissediyorum," dedi Desen. "Bu... bu uzun zaman önceden kalma bir şey. Uzun, çok *uzun* zaman önceden..."

Shallan titredi. "Neden burada?"

"Bilmem," diye cevap verdi Desen. "Bu bizden değil. Bu *O'ndan*."

"Demek Garaz'ın kadim bir spreni. Harika." Shallan eskiz defterinin sayfasını çevirdi ve başka bir çizime başladı.

Diğerleri ittifak hakkında konuşmaya devam ediyorlardı; şimdi İri düşmana katıldığını tamamen net bir şekilde belirttiğine göre ikna edilmeleri gereken en önemli ülkeler olarak Thaylenah ve Azir'in adları tekrar tekrar geçiyordu.

"Berrakhanım Kalami," diyordu Dalinar. "Son rapor. Bu düşmanın Marat'ta büyük bir yığınak yaptığını söylüyordu, değil mi?"

"Evet Berrakbey," dedi kâtip okuma masasındaki yerinden. "Güney Marat. Siz Yokelçileri oraya toplanmaya teşvik eden şeyin bölgenin düşük nüfusu olduğunu tahmin etmişsiniz."

"İrialiler fırsatı doğuya doğru saldırmak için kullandılar," dedi Dalinar. "Rira ve Babatharnam'ı ele geçirecekler. Bu arada Orta Rosnar'ın güney yarısındaki Triax gibi yerlerden hiç haber yok."

Berrakhanım Kalami başını sallayarak onayladı ve Shallan çizim kalemiyle dudaklarına vurdu. Bu soru başka bir soruyu doğuruyordu. Şehirlerden nasıl tamamen haber gelmiyordu? Bugünlerde büyük şehirlerde, özellikle de limanlarda yüzlerce uzakalem kullanılıyordu. Mal fiyatlarını takip etmek isteyen her tüccarın ya da uzak arazilerle iletişimi koparmak istemeyen her açıkgozün bir uzakalemi olurdu.

Kholinar'dakiler yücefırtınalar geri döner dönmez çalışmaya başlamışlardı ve sonra ise birer birer kesilmişlerdi. Onlardan gelen son raporlar şehrin yakınında toplanan ordular olduğunu iddia ediyordu. Sonra da... hiçbir şey. Düşman bir şekilde uzakalemlerin yerlerini belirleyebiliyormuş gibiydi.

En azından en sonunda Kaladin'den bir haber alabilmişlerdi. Za-

man anlamına gelen tek bir rûn, sabırlı olmaları gerektiğini ima ediyordu. Onun için yazı yazacak bir kadının olduğu bir kasabaya ulaşmayı başaramamıştı ve sadece güvende olduğunu bilmelerini istiyordu. Uzakalemi başka birilerinin ele geçirip onları kandırmak için sahte haber göndermediğini varsayarlarsa tabii.

“Düşman Yeminkapıları’na doğru bir hamle yapıyor,” diye karar verdi Dalinar. “Marat’taki toplanmalarının dışında, hareketlerinin hepsi buna işaret ediyor. İçgüdülerim o ordunun Azir’e saldıracağını ya da hatta onları geçerek Jah Keved’e saldırmaya çalışacağını söylüyor.”

“Dalinar’ın değerlendirmesine güveniyorum,” diye ekledi Yüceprens Aladar. “Bu olasılığın gerçekleşebileceğini düşünüyorsa onu dinlemeliyiz.”

“Heh,” dedi Yüceprens Ruthar. Yağlı adam diğerlerinin karşı tarafında duvara yaslanmış, konuşulanları neredeyse hiç umursamıyordu. “Senin ne dediğin kimin umurunda Aladar? Bugünlerde burnunu nelerle soktuğunu düşünürsek önünü bile görebilmen büyük başarı.”

Aladar hızla ona doğru döndü ve elini bir çağırma hareketiyle yana doğru uzattı. Dalinar onu durdurdu, büyük ihtimalle aynen Ruthar’ın da yapacağını bildiği şeydi. Shalla başını iki yana salladı ve kendini çizimine daha fazla odakladı. Eskiz defterinin tepesinde birkaç yaratımspreni belirdi; biri minik bir ayakkabıydı, öbürü de elindeki gibi bir kalem.

Çizimi Yüceprens Sadeas’tı, herhangi bir Hatıra’yı temel almıyordu. Shalla hiçbir zaman onu koleksiyonuna eklemek istememişti. Hızlı çizimini bitirdi, sonra sayfaları çevirerek Urithiru’nun koridorlarında ölü bulunan diğer adam Berrakbey Perel’in çizimini açtı. Shalla adamın yüzünü yaraları olmadan hayal etmeye çalışmıştı.

Sayfaları çevirerek ikisinin arasında gidip geldi. *Gerçekten benziyorlar*, diye karar verdi Shalla. *Aynı yuvarlak yüz hatları. Benzer yapı.* Sonraki iki sayfası iki Boynuzyiyenlinin resimleriydi. O ikisi de kabaca birbirlerine benziyordu. Peki ya öldürülen iki kadın? Karısını boğan adam neden o cinayeti itiraf ediyordu ama ikinci kadına dokunmadığına yemin ediyordu. Bir tanesi idam edilmek için yeterliydi.

O spren şiddeti tekrar ediyor, diye düşündü Shalla. *Önceki günlerdeki saldırılarla aynı şekilde yaralıyor veya öldürüyor. Taklit amacıyla mı?*

Desen hafifçe uğuldayarak dikkatini çekti. Shalla başını kaldırdığında ona doğru yürüyerek yaklaşan birini gördü, neredeyse kafa derisine kadar kısa kesimli siyah saçları olan orta yaşlı bir kadındı.

Uzun bir etek ve düğmeli bir gömlek ile yelek giyiyordu. Thaylenli tüccar giysileriydi.

“Çizdiğiniz şey nedir Berrakhanım?” diye sordu kadın Vedence.

Kendi dilini bu kadar aniden duymak Shallan’a çok garip gelmişti ve akıllı bir an kelimeleri seçmek için uğraştı. “İnsanlar,” dedi Shallan eskiz defterini kapatarak. “Figür çiziminden hoşlanırım. Taravangian’la birlikte gelmişsiniz. Onun Dalgabağlayanısın.”

“Malata,” dedi kadın. “Gerçi onun değilim. Ona kolaylık açısından geldim çünkü Kıvılcım şimdi tekrar keşfedildiğine göre Urithiru’ya bir bakabileceğimizi önermişti.” Büyük toplantı odasını inceledi. Shallan onun spreninden hiçbir iz göremiyordu. “Sence gerçekten bu odayı dolduruyor muyduk?”

“Pek çoğunda yüzlerce kişi olan on tarikat,” dedi Shallan. “Evet, doldurabileceğimizi düşünüyorum; hatta tarikatlara üye olan herkesin buraya sığabileceğini sanıyorum.”

“Şimdi ise sadece dört kişiyiz,” dedi kadın aylakça, babasının yanında katı bir duruşla bekleyen, arada bir ona göz attıkları zaman insanların bakışları altında ter döken Renarin’e dik dik bakıyordu.

“Beş,” dedi Shallan. “Dışarıda bir yerlerde uçan bir köprücük de var ve bunlar da sadece burada toplanmış olanlarımız. Bize ulaşmanın bir yolunu arayan senin gibi başkaları da olmalı.”

“Gelmek istiyorlarsa tabii,” dedi Malata. “Her şey eskiden olduğu gibi olmak zorunda değil. Neden olsun ki? Son seferinde işler Parlayanlar için o kadar da iyi gitmedi, değil mi?”

“Olabilir,” dedi Shallan. “Ama şimdi deney yapmanın zamanı da olmayabilir. Issızlık yine başladı. Hayatta kalmak için geçmişe bakmak, yapılabilecek en kötü şey değil.”

“Bütün bu ‘Issızlık’ meselesi hakkında elimizde sadece birkaç kendini beğenmiş Alethi’nin lafından başka bir şey olmaması ilginç, değil mi?” dedi kadın bir gözünü kırparak.

Shallan bunun bu kadar lakayt bir şekilde söylenmesi üzerine cevap veremedi. Malata gülümsedi ve sallana sallana odanın ön tarafına doğru geri yürüdü.

“Bak *bu* kadın gıcıkılmış,” diye fısıldadı Shallan.

“Mmm...” dedi Desen. “Yok etmeye başladığı zaman daha kötü olacak.”

“Yok etmeye mi?”

“Tozelçi,” dedi Desen. “Onu spreni... mmm... onlar etraflarındaki şeyleri kırmayı severler. İçeride ne olduğunu bilmek isterler.”

“Ne hoş,” dedi Shallan tekrar çizimlerinin olduğu sayfaları karıştırırken. Yarıktaki şey. Ölü adamlar. Bunlar Dalinar ve Adolin’e rapor vermesi için yeterli olmalıydı, şimdi çizimleri de bittiğine göre bunu bugün yapmayı planlıyordu.

Ya ondan sonra?

Onu yakalamam gerek, diye düşündü. Pazar yerini izleyeceğim. Eninde sonunda birileri zarar görecek. Birkaç gün sonra katil saldırıyı taklit etmeyi deneyecek.

Kulenin keşfedilmemiş kısımlarında dolaşabilir miydi? Onun saldırmamasını beklemek yerine onu aramaya çıksa?

Karanlık koridorlar. Her tünelin bir çizimdeki imkânsız çizgi gibi...

Oda sessizleşmişti. Shallan silkinerek kendine geldi ve başını kaldırarak ne olduğunu gördü: İalai Sadeas toplantıya gelmişti. Bir tah-tirevanla taşınıyordu, yanında ona eşlik eden tanıdık bir şekil vardı: Meridas Amaram uzun boylu, bronz gözlü bir adamdı, kare şeklin-de bir yüzü ve sağlam bir yapısı vardı. Ayrıca bir katil, hırsız ve hain-di. Yüzbaşı Kaladin’in onun hakkında söylediklerinin doğru olduğunu kanıtlayan şekilde, bir Parekılıcı’nı çalmaya çalışırken yakalanmıştı.

Shallan dişlerini sıkı ama öfkesinin... soğuk olduğunu gördü. Geçmemişti. Hayır, bu adamı Helaran’ı öldürdüğü için affetmeyecekti. Ama rahatsız edici olan gerçek, abisinin Amaram’ın elinde neden ve nasıl öldüğünü bilmediğiydi. Neredeyse Jasnah’nın ona fısıldamasını duyabiliyordu: *Daha fazla ayrıntı bulmadan sonuca varma.*

Aşağıda Adolin doğrulmuş ve Amaram’a doğru ilerlemişti; illüzyon haritanın tam ortasına kadar girmiş, yüzeyini bozuyor ve parlayan Fır-tınasığdı dalgalarının harita boyunca yayılmalarına neden oluyordu. Amaram’a öldürücü bakışlar atıyordu, gerçi Dalinar elini oğlunun om-zuna koyarak onu tutmuştu.

“Berrakhanım Sadeas,” dedi Dalinar. “Toplantıya katılmayı kabul ettiğiniz için memnun oldum. Planlarımızda zekânızdan çok faydalanacağız.”

“Buraya planların için gelmedim Dalinar,” dedi İalai. “Buraya geldim çünkü hepinizi bir arada bulabileceğim uygun bir yerdi. Vatani-mizdaki danışmanlarımla iletişim hâlindeydim ve vâris yeğenimin fazla genç olduğu yönünde fikir birliği var. Bu Sadeas Evi’nin lidersiz kalacağı bir zaman değil, o yüzden ben de bir karar verdim.”

“İalai,” dedi Dalinar illüzyonun içine adım atarak oğlunun yanına gelirken. “Gel bunun hakkında konuşalım. Lütfen. Bir fikrim var. Her ne kadar geleneklere aykırı olsa da, belki...”

“Gelenek bizim müttefikimiz Dalinar,” dedi İalai. “Senin bunu hiçbir zaman olması gerektiği gibi anlayamadığını düşünüyorum. Yüce-mareşal Amaram evimizin en başarılı ve en sayılan generali. Askerlerimiz tarafından çok sevilir ve bütün dünyada tanınıyor. Onu naip ve evimizin isminin varisi ilan ediyorum. Artık her konuda Yüceprens Sadeas o. Kraldan bunu onaylamasını rica ederim.”

Shallan’ın boğazı düğümlendi. Kral Elhokar görünüşe göre düşünceler içinde kaybolmuş oturduğu yerden başını kaldırdı. “Bu yasal mı?”

“Evet,” dedi Navani, kollarını kavuşturmuştu.

“Dalinar,” dedi Amaram odanın aşağısındaki gruba doğru birkaç basamak inerken. Sesi Shallan’ın tüylerini ürpertiyordu. O kibar telifuz, o kusursuz yüz, o görkemli üniforma... bu adam her askerin olmayı hayal ettiği şeydi.

Miş gibi yapmakta iyi olan tek kişi ben değilim, diye düşündü.

“Umuyorum ki, yakın zamandaki... sürtüşmelerimiz Alethkar’ın ihtiyaçları konusunda birlikte çalışmamıza engel olmayacaktır,” diye devam etti Amaram. “Berrakhanım İalai ile konuştum ve onu aramızdaki ayrılıkların Roshar’ın iyiliği karşısında ikinci planda kalacağına ikna edebildim.”

“Roshar’ın iyiliği,” dedi Dalinar. “Sen iyiliğin ne olduğu hakkında konuşmaya hakkın olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Yaptığım her şey ülkemiz için Dalinar,” dedi Amaram, sesi gergindi. “Her şey. Lütfen. Beni yasalar çerçevesinde cezalandırmaya niyetli olduğunu biliyorum. Mahkemeye çıkacağım ama gel bunu Roshar’ın kurtarılmasından *sonraya* kadar erteleyelim.”

Dalinar uzun, gerilimli bir an boyunca Amaram’a baktı. Sonra nihayet yeğenine doğru baktı ve kısa bir hareketle başını salladı.

“Taht, naiplik talebinizi onaylıyor Berrakhanım,” dedi Elhokar İalai’ye. “Annem mühürlü ve şahitli resmî bir yazı isteyecek.”

“Yazı hazır,” dedi İalai.

Dalinar havada asılı duran haritanın üzerinden Amaram’ın gözlerini içine baktı. “Yüceprens,” dedi en sonunda.

“Yüceprens,” diyerek karşılık verdi Amaram başını hafifçe eğerek.

“Aşağılık herif,” dedi Adolin.

Dalinar gözle görülür bir şekilde yüzünü buruşturdu, sonra eliy-le çıkışa doğru işaret etti. “Oğlum, belki biraz hava almak istersin.”

“Evet. Tabii.” Adolin dönerek babasının kavrayışından kurtuldu, uzun adımlarla çıkışa doğru ilerledi.

Shallan sadece bir saniye için düşündü, sonra ayakkabılarını ve çizim tahtasını kaptı ve aceleyle arkasından gitti. Dışarıdaki koridorda kadınlar için olan tahtirevanların koyulduğu yerin yakınlarında Adolin'e yetişti ve koluna girdi.

"Hey," dedi alçak sesle.

Adolin ona bir bakış attı ve yüz ifadesi yumuşadı.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu Shallan. "Ona karşı önceye kıyasla daha öfkeli gibi görünüyorsun."

"Hayır," diye mırıldandı Adolin. "Sadece kızgıyım. En sonunda Sadeas'tan kurtulduk derken yerine *bu* mu geliyor?" Başını iki yana salladı. "Küçükken ben onu örnek alırdım. Büyüyünce şüphelenmeye başladım ama sanırım bir parçam hâlâ onun anlatıldığı gibi olmasını istiyordu. Bütün o politik didişmelerin üzerinde olan bir adam. Gerçek bir asker."

Shallan "gerçek bir asker"ın politikayı umursamayan türden biri olması konusunda ne düşünmesi gerektiğinden emin değildi. Bir adamın yaptığı şeylerin *sebebini* önemsiyor olması gerekmez miydi?

Askerler öyle konuşmuyordu. Shallan'ın tam olarak kavrayamadığı bir tür ideal, sadece savaş meydanını ve onun getirdiği zorlukları önemsemeyi temel alan bir çeşit itaat kültürü vardı.

Yürüyerek asansöre çıktılar ve Adolin cebinden açık bir mücevher çıkardı, küre içinde olmayan minik bir elması ve bunu parmaklığın yanındaki bir haznenin içine koydu. Taştaki Fırtınaışığı emilmeye başladı ve balkon sallandı, sonra da yavaş yavaş alçalmaya başladı. Mücevheri geri almak asansöre bir sonraki katta durmasını söylüyordu. İki yöne çevrilebilen basit bir kol da asansörün yukarıya doğru mu, aşağıya doğru mu hareket edeceğini belirliyordu.

Asansör en üst kademedен aşağıya indi ve Adolin parmaklığın yanına geçti, bir tarafı tamamen pencere olan merkezi boşluğa doğru bakıyordu. Buna avlu demeye başlıyorlardı, gerçi onlarca kat boyunca yükselen bir avluydu.

"Kaladin bundan hiç hoşlanmayacak," dedi Adolin. "Yüceprens Amaram mı? İkimiz o herifin yaptıkları yüzünden haftalarca hapis yattık."

"Sanırım Amaram ağabeyimi öldürdü."

Adolin etrafında dönecek ona bakakaldı. "Ne?!"

"Amaram'ın bir Parekılıcı var," dedi Shallan. "Daha önce onu abim Helaran'ın elinde görmüştüm. Benden yaşça büyüktü ve yıllar önce Jah Keved'den ayrıldı. Anlayabildiğim kadarıyla bir ara Amaram'la dövüşmüş ve Amaram onu öldürmüş, bu sayede Kılıç'ı almış."

“Shallan... o Kılıç. Amaram’ın onu nereden bulduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Savaş meydanından mı?”

“*Kaladin*’den.” Adolin elini başına koydu. “Köprücü çocuk Amaram’ın hayatını kurtarmak için bir Paredar öldürdüğünde ısrar ediyor. Amaram sonra Kaladin’in mangasını öldürmüş ve Pareleri kendisine almış. İkisinin birbirlerinden nefret etmelerinin bütün sebebi işte bu.”

Shallan’ın boğazı sıkıştı. “Ya.”

Geriye it. Düşünme.

“Shallan,” dedi Adolin ona doğru yaklaşarak. “Ağabeyin neden Amaram’ı öldürmeye çalışsın? Acaba yücebeyin gerçek yüzünü biliyor olabilir mi? Fırtınalar adına! Kaladin’in hiçbir şeyden haberi yoktu. Zavallı köprücü çocuk. Amaram’ın ölmesine izin verseydi şimdi herkesin durumu çok daha iyi olacaktı.”

Bununla yüzleşme. Düşünme.

“Evet,” dedi Shallan. “Hımm.”

“Ama ağabeyin nereden biliyor olabilir?” dedi Adolin balkon boyunca volta atarak. “Bir şey söylemiş miydi?”

“Çok konuşmazdık,” dedi Shallan donukça. “Ben küçükken gitti. Onu pek tanımazdım.”

Bu konudan uzaklaşmak için ne olursa yapmalıydı. Çünkü beyninin arka tarafına itip görmezden gelebileceği bir şeydi. Kaladin ve Helaran hakkında düşünmeyi *istemiyordu*...

Kulenin alt katlarına doğru uzun ve sessiz bir yolculuk yaptılar. Adolin gidip yine babasının atını ziyaret etmek istiyordu ama boş boş dikilip at gübresi koklamak Shallan’ın ilgisini çekmiyordu. Odalarına doğru gitmek için ikinci katta indi.

Sırlar. *Bu dünyada daha önemli şeyler var, demişti Helaran babasına. Hatta senden ve senin suçlarından bile daha fazla.*

Mraize bunun hakkında bir şeyler biliyordu. Bir çocuğu söz dinletmek için tatlıyla kandırmış gibi Shallan’dan sırları gizliyordu. Ama yapmasını istediği tek şey Urithiru’daki gariplikleri incelemesiydi. Bu iyi bir şeydi, değil mi? Zaten yapacağı şey buydu.

Sebarial’ın işçilerinin duvarlardaki kancalara küre fenerleri sabitlediği bir yolu takip ederek koridorlarda dolana dolana ilerledi. Kilitlenmiş ve sadece en ucuz elmas kürelerle doldurulmuşlardı, birilerinin bunları çalma zahmetine girmesi pek olası değildi ama verdikleri ışık da epey loştu.

Yukarıda kalması gerekirdi, yokluğu illüzyon haritayı dağıtmış ol-

malydı. Bu konuda kendisini kötü hissetti. İllüzyonlarını geride bırakmayı öğrenebilmesinin bir yolu var mıydı? Yok olmamak için Fırtınası'na ihtiyaçları olurdu...

Ne olursa olsun, Shallan'ın toplantıdan ayrılmaya ihtiyacı vardı. Bu şehrin gizlediği sırlar görmezden gelinemeyecek kadar çekiciydi. Koridorun ortasında durdu ve eskiz defterini çıkardı, sayfalarını karıştırdı, ölü adamların yüzlerine bakıyordu.

Aklı başka yerde bir sayfayı çevirdiği zaman, yaptığını hatırlamadığı bir çizimle karşılaştı. Bir dizi çarpık, delirtici çizgiydi, bağlantısız ve eğri bükülürdü.

Üşüdüğünü hissetti. "Bunu ne zaman çizdim?"

Desen elbisesinden yukarıya çıkarak boynunun altında durdu. Uğuldadı, rahatsız edici bir sestti. "Hatırlamıyorum."

Shallan sonraki sayfayı çevirdi. Burada merkezi bir noktadan savrularak açılan karmaşık ve kafa karıştırıcı çizgilerden bir patlama çıkmıştı, etleri yırtılarak parçalanmış at başlarına dönüşüyorlardı, gözleri kocaman açık, ağızları çığlık atıyordu. Karanlık ve mide bulandırıcıydı.

Ah Fırtınababa...

Sonraki sayfayı çevirirken parmakları titriyordu. Bunu merkez noktaya doğru sarmallanan dairesel bir hareketle tamamen siyaha boyamıştı. Derin bir yokluk, ucunda korkunç ve bilinmez bir şey olan sonsuz bir koridor.

Eskiz defterini çarparak kapattı. "Bana ne oluyor?"

Desen şaşkınlıkla uğuldadı. "Biz... kaçacak mıyız?"

"Nereye?"

"Uzağa. Buradan dışarıya."

"Hayır."

Shallan titredi, bir parçası dehşete kapılmıştı ama o sırları terk edemezdi. Onları bulması, alması, ele geçirmesi gerekiyordu. Koridorda sertçe dönerek odalarından uzaklaşan bir yola girdi. Kısa bir süre sonra uzun adımlarla Sebarial'ın askerlerini yerleştirdiği kışlaya girdi. Duvarlarına inşa edilmiş taştan ranzaları olan engin bir odalar ağıydı. Kulede bunun gibi pek çok alan vardı. Urithiru'nun eskiden askerî bir üs olduğu *açıktı*, bu kadarı sadece alt katlarında on binlerce askerin etkili bir şekilde barınabilecekleri yerlerin olmasından bile belli oluyordu.

Kışlanın ortak odasında askerler ceketlerini çıkarmış oturuyor, kartlarla ya da bıçaklarla oynuyorlardı. Shallan'ın aralarından geçişi

adamlar aval aval bakar, sonra da ayağa fırlayarak ceketlerini mi giyseler, selam mı verseler karar vermeye çalışırken bir çalkalanmaya neden oldu. Müfrezelerin ayrı ayrı yerleştirildikleri odalarla dizili bir koridora girerek yürürken arkasından “Parlayan” fısıltıları takip ediyordu. Taşlara kazınmış eski moda Alethi sayılılarıyla işaretli kapı ağızlarını saydı, sonra belli birinden içeri daldı.

İçeride oturmuş, birkaç kürenin ışığında kart oynayan Vathah ve ekibi gafil avlanmışlardı. Zavallı Gaz köşedeki tuvalette bir lazımlığın üzerinde oturuyordu, ciyaktı ve kapısındaki kumaşı çekerek kapatı.

Sanırım bunu tahmin etmem gerekirdi, diye düşündü Shallan kızarmasını gizlemek için Fırtınasığırından bir dalgayı içine çekerek. Kollarını kavuşturdu ve diğerleri tembel tembel ayağa kalkar ve selam verirken onları izledi. Artık sadece on iki adamı kalmıştı. Bazıları kendilerine başka işler bulmuşlardı. Birkaçı Narak Savaşı’nda ölmüşü.

Shallan hepsinin ortadan kaybolacaklarını umut etmişti, sadece onlarla ne yapacağı sorusuna cevap bulmak zorunda kalmamak için bile olsa. Şimdi ise Adolin’in haklı olduğunu fark ediyordu. Bu *rezil* bir tavidir. Bu adamlar bir kaynaktı ve her şey göz önüne alındığı zaman, dikkate değer derecede sadık çıkmışlardı.

“Ben berbat bir işveren oldum,” dedi onlara.

“Onu bilmem, Berrakhanım,” dedi Kırmızı. Shallan hâlâ neden sakallı uzun adamın lakabının bu olduğunu bilmiyordu. “Maaş zamanında geliyor, *çok fazlamızı* da öldürtmediniz.”

“Ben öldüm,” dedi Shob ranzasından. Yattığı yerden selam verdi.

“Kes sesini Shob,” dedi Vathah. “Sen ölmedin.”

“Bu sefer ölüyorum çavuş. Kesin.”

“En azından ondan sonra sessiz olursun,” dedi Vathah. “Berrakhanım, ben Kırmızı’ya katılıyorum. Siz bize iyi davrandınız.”

“Evet, eh, beleş yemek bitti,” dedi Shallan. “Sizin için işim var.”

Vathah omzunu silkti ama diğerlerinden bazıları memnun olmuş gibi görünmüyordu. Belki Adolin haklıydı; belki de içten içte, bunlar gibi adamların yapacak bir şeylere ihtiyaçları vardı. Bu gerçeği itiraf etmezlerdi ama.

“Korkarım ki tehlikeli olabilir,” dedi Shallan, sonra gülümsedi. “Ve büyük ihtimalle biraz sarhoş olmanızı gerektirecek.”

Son olarak, insanlığımı itiraf edeceğim. Bana canavar denildi ve o iddiaları yalanlamıyorum. Ben dönüşebileceğinizden korktuğum canavarım.

—Oathbringer, ön söz

“‘**B**u Yeminkapısı’nın yok edilene kadar mühürlenmesine karar verildi,’ ” diye okudu Teshav. “ ‘Gitmemizi istediğiniz yolun bu olmadığını biliyoruz, Dalinar Kholin. Bilin ki Azir’in Birincisi sizi takdir ediyor ve milletlerimiz arasında karşılıklı menfaat sağlayacak ticari ilişkilerin kurulması ve yeni anlaşmaların sağlanmasını umut ediyor.

“ ‘Ancak şehrimizin tam merkezine açılan büyülü bir geçit fazlasıyla ciddi bir tehdit oluşturmakta. Bunun açılması konusunda başka hiçbir talebi değerlendirmeye almayacağız ve sizlere de kesin kararımızı kabul etmenizi öneriyoruz. İyi günler dileriz, Dalinar Kholin. Yaezir sizi kutsasın ve yol göstersiz.’ ”

Küçük taş odada ayakta duran Dalinar yumruğuyla avcunun içine vurdu. Yazı kürsüsü ve yanındaki sandalyede Teshav ile himayesindeki kız otururken Navani de Dalinar’ın karşısında volta atıyordu. Duvarın yanındaki bir koltukta oturan Kral Taravangian ellerini kavuşturarak öne doğru eğilmiş, endişeli bir yüz ifadesiyle dinliyordu.

Buraya kadardı demek. Azir gelmiyordu.

Navani koluna dokundu. “Üzgünüm.”

“Thaylenah var,” dedi Dalinar. “Teshav, Kraliçe Fen bugün benimle konuşur muymuş, bir bak.”

“Emredersiniz, Berrakbey.”

Taravangian’dan Jah Keved ve Kharbranth’ı almıştı ve Yeni Natanan da olumlu yanıt veriyordu. Thaylenah ile Dalinar en azından bütün Doğulu devletlerden oluşan birleşik bir Vorin ittifakı kurmuş olurdu. Bu örnek eninde sonunda batı ülkelerini de onlara katılmaları için ikna edebilirdi.

O zamana kadar kimse kalmışsa tabii.

Teshav Thaylenah’la bağlantı kurarken Dalinar tekrar volta atmaya başladı. Bunun gibi olan küçük odaları tercih ediyordu, büyük salonlar bu kulenin ne kadar devasa olduğunu hatırlatıyordu. Böyle küçük bir odanın içindeyken, bir yerlerdeki rahat bir sığınığın içinde olduğunu hayal edebiliyordun.

Elbette bu küçük odada bile Urithiru’nun normal olmadığını hatırlatan şeyler vardı. Duvarlardaki bir yelpazenin bükümlerine benzeyen katmanlar. Ya da sık sık odaların tepelerinde karşılına çıkan, tam duvarların tavanla buluştuğu yerlerde olan delikler. Bu odadaki deliğe baktıkça Shalla’nın raporunu hatırlamadan edemiyordu. İçeride onları izleyen bir şeyler var mıydı? Kulede gerçekten insanları öldüren bir *spren* olabilir miydi?

Neredeyse bu bile Dalinar’ın buradan çekilmeyi emretmesine yeterli olurdu. Ama nereye gideceklerdi ki? Yeminkapıları’nı terk mi edeceklerdi? Şu an için devriyeleri dörde katlamış ve Navani’nin araştırmacılarını olası bir açıklama bulmaya çalışmakla görevlendirmişti. En azından kendisi bir çözüm bulana kadar.

Teshav, Kraliçe Fen’e yazarken Dalinar duvarın yanında durdu, bir anda o delik yüzünden rahatsız olmuştu. Tavanın hemen altındaydı ve bir sandalyenin üzerine çıksa bile yetişemeyeceği kadar yüksekti. Bunun yerine içine Fırtınasığı çekti. Köprücüler duvarlara tırmanmak için taşlar kullanmayı tarif etmişlerdi, o yüzden Dalinar da tahta bir sandalyeyi aldı ve sol elinin avcunu kullanarak arkasını parlayan ışıkla boyadı.

Sandalyenin arkasını duvara bastırıldığı zaman yapıştı. Dalinar homurdandı, havada yaklaşık bir masa yüksekliğinde asılı duran sandalyeye oturacak yerine basarak dikkatle çıktı.

“Dalinar?” diye sorguladı Navani.

“Zaman varken boş durmayayım,” dedi Dalinar sandalyenin üstünde dikkatlice dengesini sağlarken. Zıpladı, tavanın altındaki deliği kıyısından yakaladı ve içine bakmak için kendini yukarı çekti.

Neredeyse bir metre genişti ve yüksekliği yaklaşık otuz santim kaddı. Sonsuz gibi görünüyordu ve Dalinar içeriye doğru esen hafif bir meltem hissedebiliyordu. Bu duyduğu... tıktı sesi miydi? Bir an sonra gölgeli bir kavşaktan ana tünele ağzında ölü fare taşıyan bir vizyon çıktı. Boru şekilli küçük hayvanın burnu Dalinar'a doğru seğirdi, sonra avını taşıyarak gitti.

"İçinde hava dolaşımı var," dedi Navani o sandalyeden aşağıya atlarken. "Nasıl olduğunu anlayamıyoruz. Belki daha bizim keşfedemediğimiz bir tür fabrika'dır."

Dalinar başını kaldırıp tekrar deliğe baktı. Zaten göz korkutucu bir enginliği olan kulenin duvarları ve tavanlarının içinde kilometrelerce boyunca uzayıp giden daha küçük tüneller vardı. Ve tünellerin içinde bir yerlerde Shalla'nın çizdiği o şey saklanıyordu...

"Cevap veriyor, Berrakbey!" dedi Teshav.

"Mükemmel," dedi Dalinar. "Majesteleri, zamanımız azalıyor. Size..."

"Hâlâ yazıyor," dedi Teshav. "Pardon Berrakbey. Diyor ki... ee..."

"Oku gitsin Teshav," dedi Dalinar: "Fen'e artık alıştım."

"'Hay Cehennem, be adam. Beni hiç mi rahat bırakmayacaksın? Haftalardır düzgün bir gece uykusu çekemedim. Dinmez fırtına şimdiye kadar bizi iki kere vurdu, bu şehrin yıkılıp gitmesini zor engelleyebiliyoruz.' "

"Anlıyorum Majesteleri," dedi Dalinar. "Size söz verdiğim yardımı göndermeye hazırım. Lütfen bir anlaşma yapalım. Ricalarımı cevaplamaktan yeterince uzun zaman kaçırdınız."

Yakınlarındaki sandalye en sonunda duvardan düştü ve yere çarptı. Dalinar kendisini yarım vaatler ve imalardan oluşan sözlü bir çarpışma için hazırladı. Yazışmaları sırasında Fen gittikçe resmîleşmeye başlamıştı.

Uzakalem yazdı, sonra neredeyse anında durdu. Teshav Dalinar'a baktı, ciddiye.

"'Hayır,' " diye okudu.

"*Majesteleri*," dedi Dalinar. "Bu tek başına kalmanın zamanı değil! Lütfen. Size yalvarıyorum. Beni dinleyin!"

"'Bu ittifakın hiçbir zaman gerçek olmayacağını şimdiye kadar anlamış olman gerekir,' " diye geldi cevap. "'Kholin... açıkçası aklım almıyor. Bal gibi tatlı dilin ve hoş sözlerin sanki bunun gerçekten bir işe yarayacağını düşünüyor musun gibi görünmene neden oluyor."

"'Mutlaka sen de farkındasındır. Bir kraliçenin şehrinin göbeğine

Alethi ordularını davet etmek için ya aptal ya da çaresiz olması gerekir. Bazen aptallık ediyor olabilirim hatta çaresiz kalmaya yaklaşmış da olabilirim ama... Fırtına kapsın, Kholin. Hayır. Thaylenah'ın en sonunda sizin gibilerin eline düşmesine izin veren kişi ben olmayacağım. Olacak şey değil ama gerçekten samimiysen o zaman affedersin.' "

Bunda bir nihailik havası vardı. Dalinar yürüyerek Teshav'ın yanına gelip sayfanın üstündeki bir şekilde kadınların yazısını oluşturan anlaşılmaz karalamalara baktı. "Herhangi bir şey düşünebiliyor musun?" diye sordu içini çekerek Teshav'ın yanına bir sandalye çekip oturan Navani'ye.

"Hayır. Fen inatçıdır, Dalinar."

Dalinar Taravangian'a doğru bir bakış attı. O bile Dalinar'ın amacının fetih olduğunu düşünmüştü. Dalinar'ın geçmişi göz önüne alınırsa kim böyle düşünmezdi ki?

Yüz yüze konuşabilseydik işler farklı olabilirdi, diye düşündü. Ama Yeminkapıları olmadan bu imkânsız sayılırdı.

"Ona zamanını ayırdığı için teşekkür et," dedi Dalinar. "Ve önerinin hâlâ geçerli olduğunu söyle."

Teshav yazmaya başladı ve katibin fark etmediği şeyi fark eden Navani de başını kaldırarak ona baktı; sesindeki gerilimi.

"Bir şeyim yok," diye yalan söyledi Dalinar. "Sadece düşünmek için zamana ihtiyacım var."

Navani itiraz edemeden önce uzun adımlarla odadan çıktı ve muhafızları da arkasından takip etmeye başladılar. Biraz hava almak istiyordu, açık gökyüzü her zaman o kadar davetkâr görünürdü. Ancak ayakları onu o yöne götürmedi. Bunun yerine kendisini koridorlarda dolanırken buldu.

Şimdi ne olacaktı?

Her zaman olduğu gibi insanlar elinde bir kılıç olmadığı sürece Dalinar'ı görmezden geliyorlardı. Fırtınalar adına, sanki üzerlerine saldırmasını *istiyormuş* gibilerdi.

Hiçbir yere varamadan en azından bir saat koridorlarda dolandı. En sonunda haberci Lyn onu buldu. Nefes nefese Köprü Dört'ün ona ihtiyacı olduğunu söyledi ama nedenini açıklamamıştı.

Dalinar onu takip etti, Shallan'ın çizimi zihninde büyük bir ağırlıktı. Başka bir cinayet kurbanı daha mı bulmuşlardı? Lyn gerçekten de onu Sadeas'ın öldürüldüğü yere doğru götürüyordu.

İçindeki kötü his gittikçe güçlendi. Lyn onu köprücüler Leyten ve

Peet'in beklediği bir balkona getirdi. "Bu sefer kim?" diye sordu Dalinar onları görür görmez.

"Kim..." Leyten kaşlarını çattı. "Ha! Hayır ondan değil, komutanım. Başka bir şey. Bu taraftan."

Leyten kulenin birinci katının dışındaki geniş tarlaya inen basamaklardan aşağı yol gösterdi, burada bazı taş saksı sıralarının yakınında bekleyen üç diğer köprücü daha vardı.

"Bunu kazara fark ettik," dedi Leyten saksıların arasında yürürlerken. İri köprücünün neşeli bir havası vardı ve bir yüceprems olan Dalinar'la konuşurken tavernadaki arkadaşlarıyla olduğu kadar rahattı. "Emirleriniz üzerine herhangi bir garipliğe karşı dikkat ederek devriyeleri arttırdık. Ve... eh, Peet garip bir şeyler fark etti." Duvarda yukarıya doğru işaret etti. "Şu çizgiyi görüyor musunuz?"

Dalinar gözlerini kısarak kaya duvarda kesilmiş bir oyuğu seçti. Taşları böyle kesen ne olabilirdi? Neredeyse bir...

Başını indirerek en yakınlarındaki saksılara baktı. Ve orada iki tanesinin arasında gizlenmiş bir kabza vardı, taş zeminden dışarı çıkıyordu.

Bir Parekılıcı.

Kılıç kabzasına kadar kayaların içine girdiğinden iskalaması kolaydı. Dalinar yanında diz çöktü, sonra cebinden bir mendil çıkardı ve kabzayı tutmak için kullandı.

Kılıç'a doğrudan dokunmasa bile çok uzaklardan gelen bir inleme duydu, sanki biri çığlık atıyor gibiydi. Kendini hazırladı, sonra Kılıç'ı çekip çıkardı ve boş saksının üzerine yatırdı.

Gümüşsü Kılıç'ın ucu neredeyse bir olta iğnesi gibi eğriydi. Çoğu Parekılıcı'ndan bile daha genişti ve kabzanın yakınlarında dişe benzer desenlerle dalgalanıyordu. Dalinar bu kılıcı tanıyordu, çok yakından tanıyordu. Onlarca yıl taşımıştı. Yıllar önce Yarik'ta kazandığı kılıç.

Oathbringer.

Yukarıya doğru baktı. "Katil o pencereden dışarı atmış olmalı. Düşerken taşları çizmiş, sonra da buraya çakılmış."

"Biz de öyle düşündük, Berrakbey," dedi Peet.

Dalinar başını eğip Kılıç'a baktı. Kendi Kılıç'ına.

Hayır. Hiç de benim değil.

Kendini çığlıklara karşı hazırlayarak silahı kaptı. Ölü bir sprenin çığlıklarına. Diğer Kılıç'lara dokunduğu zaman duyduğu tiz, acı verici feryatlar gibi değildi, daha çok bir sızlanmaydı. Köşeye sıkıştırılmış,

korkunç bir şeyin karşısında tamamen yenilmiş ama çığlık atmaya devam edemeyecek kadar yorgun olan bir adamın sesi.

Dalinar kendini tuttu ve tanıdık bir ağırlığı olan Kılıç'ı düz tarafını omzuna dayayarak taşıdı. Kule şehre geri dönen başka bir girişe doğru yürüdü; muhafızları, haberci ve beş köprücü onu takip ediyordu.

Ölü Kılıç taşımayacağına söz vermiştin, diye gümbürdedi Fırtınababa kafasının içinde.

"Sakin ol," diye fısıldadı Dalinar. "Bağ kurmayacağım."

Fırtınababa güürldedi, alçak ve tehditkârı.

"Bu öbürleri kadar yüksek sesle çığlık atmıyor. Neden?"

Yeminini hatırlıyor, diye cevap gönderdi Fırtınababa. Onu kazandığın günü hatırlıyor, vazgeçtiğin günü ise daha iyi. Senden nefret ediyor ama başkalarından nefret ettiğinden daha az.

Dalinar Hatham'ın başarısız bir şekilde birkaç lavis polipi yetiştirmeye çalışan çiftçilerinden bir grubun yanından geçti. Birkaç tane fazla bakışı üzerine çekiyordu; açıkta Parekılıcı taşıyan birisi askerler, yüceprensler ve Parlayanlar'ın yaşadığı bir kule için bile alışılmadık bir görüntüydü.

"Kurtarılabilir mi?" diye fısıldadı Dalinar kuleye girerler ve bir merdivenden yukarı çıkarırken. "Bu Kılıç'ı oluşturan spreni kurtarılabilir miyiz?"

Hiçbir yolunu bilmiyorum, dedi Fırtınababa. O ölü, onu öldürmek için yeminini bozan adam gibi.

Konu yine Kayıp Parlayanlar ve Hıyanet, şövalyelerin yeminlerini bozup Parelerini terk ettikleri o tarih gündü. Dalinar buna bir görüşde şahit olmuştu, gerçi buna neyin sebep olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikri yoktu.

Neden? Onların böyle bir şey yapmalarına neden olan şey neydi?

Neden sonra kulenin Sadeas kısmına ulaştı ve her ne kadar orman yeşili ve beyaz giyinmiş askerler girişleri kontrol ediyor olsalar da bir yüceprensi geri çeviremezlerdi. Özellikle de Dalinar'ı. Haber götürmek için haberciler önünden koşarak gittiler. Dalinar doğru yöne gittiğinden emin olmak için onların yolunu kullanarak takip etti. Görünüşe göre İalai odalarındaydı. Dalinar güzel tahta kapıya geldiğinde durdu ve kapıya vurma nezaketini gösterdi.

Buraya gelmek için takip ettiği habercilerden birisi kapıyı açtı, nefes nefeseydi. Berrakhanım Sadeas odanın ortasına yerleştirilmiş bir tahtta oturuyordu. Amaram da omzunun arkasında ayakta idi.

"Dalinar," dedi İalai bir kuluna selam veren bir kraliçe gibi ona başını sallayarak.

Dalinar Parekılıcı'nı omzundan indirdi ve dikkatli bir şekilde zemine yerleştirdi. Taşlara saplamak kadar dramatik bir hareket değildi ama şimdi silahın çığlıklarını duyabildiğinden dolayı ona saygılı davranması gerekmiş gibi hissediyordu.

Gitmek için döndü.

"Berrakbey?" dedi İalai ayağa kalkarak. "Bu neyin karşılığında?"

"Karşılık yok," dedi Dalinar tekrar dönerek. "Onun yasal sahibi sensin. Muhafızlarım bugün buldular, katil bir pencereden dışarı atmış."

İalai gözlerini kıstı.

"Onu ben öldürmedim, İalai," dedi Dalinar bezgince.

"Bunun farkındayım. Sende böyle bir şey yapacak yürek kalmadı."

Dalinar alayı duymazdan gelerek Amaram'a baktı. Uzun boylu adam bakışına karşılık verdi.

"Bir gün senin sularının hesabını verdiğini *göreceğim* Amaram," dedi Dalinar. "Bu işler bittikten sonra."

"Yapabileceğinizi ben de söyledim."

"Keşke senin sözüne gvenebilseydim."

"Yapmak zorunda olduğum şeylerin arkasındayım Berrakbey," dedi Amaram öne doğru adım atarak. "Yokelçilerin gelişi sadece benim haklılığımı kanıtlıyor. Antrenmanlı Paredarlara ihtiyacımız var. Kılıç kazanan koyugzlerin hikâyeleri sevimli ama gerçekler yerine ocuk masallarına ayıracak zamanımız olduğuna inanıyor musunuz?"

"*Savunmasız askerleri* katlettin," dedi Dalinar sıkılı dışlerinin arasından. "Senin hayatını kurtarmış olan adamları."

Amaram eğilerek Oathbringer'ı aldı. "Peki ya sizin savaşlarınızın öldürdüğü yüzler, hatta binler?"

Bakışları birbirlerinin üzerine kilitlendi.

"Size çok büyük saygı duyuyorum Berrakbey," dedi Amaram. "Hayatınız müthiş başarılarla dolu ve onu Alethkar'ın iyiliği için çalışarak geçirdiniz. Ama siz, lütfen saygısızlık ettiğimi düşünmeyin, *ikiyzlsnz*."

"Yapılması gerekeni yapmak için sahip olduğunuz acımasız bir kararlılık sayesinde şu an bulunduğunuz konumdasınız. Kibirli, muğlak bir dizi kuralı uygulama lüksüne sahip olmanızın sebebi işte o arkanızda bıraktığınız ceset dağları. Evet, geçmişiniz konusunda kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlıyor olabilir ama ahlak, savaş miğferini takmak için çıkarıp kenara koyabileceğiniz, sonra da katliam yapmayı bitirdiğiniz zaman tekrar giyeceğiniz bir şey değil."

Sonra da, az önce Dalinar'ın karnına bir kılıç saplamamış gibi saygıyla başını eğdi.

Dalinar hızla döndü ve Amaram'ı elinde Oathbringer ile bıraktı. Koridorlar boyunca yürüyüşü o kadar hızlıydı ki maiyetinin ayak uydurabilmek için koşturması gerekti.

En sonunda odalarını bulabildi. "Beni yalnız bırakın," dedi muhafızlarına ve köprücülere.

Tereddüt ettiler, fırtına kapasıcılar. Dalinar bağırırmaya hazır döndü ama kendini sakinleştirdi. "Yalnız başıma kulede gezmeye niyetli değilim. Kendi kanunlarıma uyacağım. Gidin."

Gönülsüzce uzaklaşarak kapısını savunmasız bıraktılar. Mobilyaların çoğunun yerleştirilmesini emrettiği ortak odaya geçti. Bir köşede küçük bir halı ve birkaç sandalyenin yakınlarında Navani'nin parlayan ısıtma fabriyası vardı. Sonunda bunu çalıştırmak için yeterince Fırtınaişığı bulabilmişlerdi.

Sıcaklık tarafından cezbedilen Dalinar yürüyerek fabriyanın yanına geldi. Sandalyelerden birinde oturmuş, odanın içine ısı yayan parlak yakutun derinliklerine bakan Taravangian'ı bularak şaşırdı. Eh, Dalinar krala istediği zaman bu ortak odayı kullanmasını *kendi* önermişti.

Dalinar yalnız kalmaktan başka bir şey istemiyordu, dönüp gitmeyi düşündü. Taravangian'ın onu fark edip etmediğinden emin değildi. Ama sıcaklık çok çekiciydi. Kulede az sayıda ateş vardı ve rüzgârı engelleyen duvarlara rağmen her zaman üşüyordunuz.

Diğer sandalyeye oturdu ve iç çekti. Taravangian onunla konuşmadı. Birlikte o yalancı ateşin önünde oturup mücevherin derinliklerine baktılar.

Fırtınalar adına, bugün nasıl da başarısız olmuştu. Bir ittifak kuramayacaktı. Dalinar Alethi yüceprenslarini bile hizaya getirmeyi başaramıyordu.

"Bir ateşin başında oturmaya pek benzemiyor, değil mi?" dedi Taravangian en sonunda, sesi yumuşaktı.

"Hayır," diye katıldı Dalinar. "Odunların çıtırtısını, alevsprenlerinin dans edişlerini özlüyorum."

"Kendine has bir çekiciliği var ama. Zarafeti. İçinde hareket eden Fırtınaişığı'nı görebiliyorsun."

"Bizim kendi küçük fırtınamız," dedi Dalinar. "Yakalanmış, bağlanmış ve yönlendirilmiş."

Taravangian gülümsedi, yakutun Fırtınaişığı gözlerinde parlıyordu. "Dalinar Kholin... sana bir şey sorabilir miyim? Doğru olan şeyin ne olduğunu nasıl biliyorsun?"

"Önemli bir soru, Majesteleri."

“Lütfen, sadece Taravangian de.”

Dalinar başını sallayarak onayladı.

“Yaradan’ı reddettin,” dedi Taravangian.

“Ben...”

“Hayır, hayır. Bir kâfir diye seni eleştirmiyorum. Umurumda değil, Dalinar. Tanrının varlığını ben de sorguladım.”

“Bir Tanrı’nın olması gerektiğini hissediyorum,” dedi Dalinar alçak sesle. “Alternatifinin karşısında zihnim ve ruhum isyan ediyor.”

“Krallar olarak, bizim görevimiz diğer insanların zihinlerini ve ruhlarını korkutan soruları sormak değil mi?”

“Belki de,” dedi Dalinar. Taravangian’ı inceledi. Kral o kadar düşünceli görünüyordu ki.

Evet, içeride eski Taravangian’dan kalan bir şeyler var, diye düşündü Dalinar. Onu yanlış değerlendirmişiz. Akı yavaş işliyor olabilir ama bu düşünmediği anlamına gelmez.

“Ötedeki bir yerlerden gelen bir sıcaklığı hissettim,” dedi Dalinar. “Neredeyse görebileceğim bir ışık. Eğer bir Tanrı varsa bu kendisine Şeref diyen Yaradan değildi. O bir yaratımdı. Güçlüydü ama yine de sadece bir yaratımdı.”

“O zaman neyin doğru olduğunu nasıl biliyorsun? Sana ne yol gösteriyor?”

Dalinar öne doğru eğildi. Yakutun ışığının içinde daha büyük bir şeyler görebildiğini düşünmüştü. Bir kâsenin içindeki balık gibi hareket eden bir şey.

Sıcaklık onu yıkamaya devam etti. Işık.

“ ‘Altmışıncı günümde ismi söylenmeden kalacak olan bir kasabadan geçtim,’ ” diye fısıldadı Dalinar. “ ‘Her ne kadar bana kral diyen diyarlarda olsam da, evimden tanınmadan dolaşabileceğim kadar uzaktaydım. Her gün yetki mektuplarının üzerine kazınmış mührüm şeklinde olan yüzüm ile muhatap olan kişiler bile bu mütevazı yolcunun kralları olduğunu bilmezdi.’ ”

Taravangian şaşkınlıkla ona baktı.

“Bu bir kitaptan alıntı,” dedi Dalinar. “Uzun zaman önce bir kral seyahate çıkmış. Hedefi de bu şehirmiş. Urithiru.”

“Ah...” dedi Taravangian. “*Kralların Yolu*, değil mi? Adrotagia o kitaptan bahsetmişti.”

“Evet,” dedi Dalinar. “Bu kasabada halkı kargaşa içinde buldum. Bir cinayet işlenmişti. Arazi sahibinin hayvanlarını korumakla görevli bir domuz çobanı saldırıya uğramıştı. Diğer domuz çoban-

larından üçünün birleşip suçu işlediğini söyleyecek kadar uzun yaşamıştı.

‘Ben geldiğimde adamlar sorguya çekiliyordu. Arazi sahibinin emrinde çalışan dört domuz çobanı daha vardı. Üç tanesi saldırıdan sorumluydu ve işlerini hakkıyla yapmış olsalar büyük ihtimalle şüphe altında kalmayacaklardı. Dörtlünün her biri suçlu olmadıklarını yüksek sesle haykırıyordu. Hiçbir sorgulama gerçeği belirleyememişti.’ ”

Dalinar sessizleşti.

“Ne olmuş?” diye sordu Taravangian.

“İlk başta söylemiyor,” diye cevap verdi Dalinar. “Kitabı boyunca soruyu tekrar ve tekrar soruyor. O adamların üçü kasten cinayet işlemiş olan tehlikeli suçlular. Bir tanesi masum. Ne yaparsın?”

“Dördünü de asarsın,” diye fısıldadı Taravangian.

Böylesine bir gaddarlık beklemediği için şaşırان Dalinar döndü. Taravangian üzgün görünüyordu, hiç de gaddar değildi.

“Arazi sahibinin işi daha başka cinayetlerin işlenmesine engel olmaktır,” dedi Taravangian. “Kitapta yazan şeyin gerçekten olduğundan şüpheliyim. Fazla düzenli, fazla basit bir kıssa. Bizim hayatlarımız çok daha karmaşık. Ama hikâyenin iddia edildiği gibi olduğunu düşünürsek ve kimin suçlu olduğunu belirlemenin gerçekten kesinlikle hiçbir yolu yoksa... dördünü birden asmak zorundasın. Değil mi?”

“Ya masum adam?”

“Bir masum öldü ama üç tane katil durduruldu. Elde edilebilecek en iyi sonuç ve halkını korumanın en iyi yolu bu değil mi?” Taravangian alnını ovuşturdu. “Fırtınababa. Kulağa deliymişim gibi geliyor, değil mi? Ama böylesi kararları vermekle görevli olmak da bir tür delilik değil mi? Kendi ikiyüzlülüğümüzü ortaya çıkarmadan bunun gibi sorulara cevap vermek zor.”

İkiyüzlü, diye suçladı Amaram Dalinar’ı zihninin içinde.

O ve Gavilar savaşa gittikleri zaman süslü bahaneler kullanmışlardı. İnsanoğlunun hep yaptığı şeyi yapmışlardı; fethetmişlerdi. Ancak çok sonraları Gavilar hareketlerini haklı göstermenin yollarını aramaya başlamıştı.

“Neden hepsini serbest bırakmıyorsun?” dedi Dalinar. “Eğer suçlunun kim olduğunu kanıtlayamıyorsan, eğer *emin* olamıyorsan o zaman onları serbest bırakman gerek.”

“Evet... Dört kişi arasında bir masum çok fazla. O da mantıklı bir yol.”

“Hayır, sıfırdan büyük tüm oranlar fazla.”

“Sen öyle diyorsun,” dedi Taravangian. “Pek çok kişi de öyle ama

kanunlarımız masum insanları mahkûm ediyor. Çünkü bütün hâkimler ve bildiklerimiz kusurlu. Eninde sonunda hak etmeyen birisini idam edeceksin. Toplumun düzen için taşımak zorunda olduğu yük bu.”

“Bundan nefret ediyorum,” dedi Dalinar alçak sesle.

“Evet... Ben de. Ama bu bir ahlak meselesi değil, değil mi? Bir sınır meselesi. Bir masum kurbanı kabul etmen için kaç tane suçlunun cezalandırılması gerek? Bin mi? On bin mi? Yüz mü? Düşünecek olursan, biri dışında bütün hesaplar boş. Kötülükten fazla iyilik yapıldı mı? Eğer öyleyse o zaman kanun işini yapmış demektir. Ve bu yüzden... adamların dördünü birden asmak zorundayım.” Durakladı. “Ve bunu yaptığım için her gece ağlamaya razıyım.”

Lanet olsun. Dalinar, Taravangian hakkındaki düşüncelerini tekrar değerlendirdi. Kral tatlı dilliydi ama yavaş akıllı değildi. Sadece harekete geçmeden önce düşünmeyi seven bir adamdı.

“Nohadon en sonunda arazi sahibinin mütevazı bir yaklaşımda karar kıldığını yazıyor,” dedi Dalinar. “Dördünü birden hapse atmış. Her ne kadar cezanın idam olması gerekse de suç ile masumiyeti birleştirmiş ve dördünün suçluluklar *ortalamasının* sadece hapse atılma-yı hak edeceğine karar vermiş.”

“Katkıda bulunmak istemiyormuş,” dedi Taravangian. “O adaleti sağlamayı değil kendi vicdanını rahatlatmayı istiyormuş.”

“Ne olursa olsun, onun yaptığı şey de bir diğer seçenek.”

“Senin kral kendisi olsa ne yaparmış, söylüyor mu?” diye sordu Taravangian. “Kitabın yazarı?”

“‘Yapılabilecek tek şey Yaradan’ın yol göstermesini beklemektir ve her olayın koşullara bağlı olarak ayrı ayrı değerlendirilmesi gerekir.’ diyor”

“O zaman o da katkıda bulunmak istemiyormuş,” dedi Taravangian. “Daha fazlasını beklerdim.”

“Onun kitabı yolculuğu hakkındaydı,” dedi Dalinar. “Ve sorularının. Sanırım buna kendisi de hiçbir zaman tam olarak cevap verememiş. Keşke verseydi.”

Taravangian en sonunda ayağa kalkana kadar bir süre yalancı ateşin yanında oturdular. Elini Dalinar’ın omzuna koydu. “Anlıyorum,” dedi alçak sesle ve gitti.

İyi bir adamdı, dedi Fırtınababa.

“Nohadon mu?” dedi Dalinar.

Evet.

Kendini tutulmuş hisseden Dalinar sandalyesinden kalktı ve oda-

larına doğru ilerledi. Saat geç oluyordu ama yatak odasında durmadı ve onun yerine balkonuna çıktı. Aşağıdaki bulutlara bakmak için.

Amaram haksız, dedi Fırtınababa. Sen ikiyüzlü değilsin Şeref'in Çocuğu.

"Öyleyim," dedi Dalinar hafifçe. "Ama bazen ikiyüzlü insan değişim sürecinde olan bir insandır."

Fırtınababa gümbürdedi. O değişim fikrinden hoşlanmıyordu.

Diğer krallıklarla savaşa girmeli ve dünyayı kurtarmalı mıyım? diye düşündü Dalinar. Yoksa burada oturup her şeyi kendi başıma yapabilişim gibi mi davranacağım?

"Nohadon'un başka görüşleri var mı?" diye sordu Dalinar Fırtınababa'ya bir umut.

Görmen gereken her şeyi sana gösterdim, dedi Fırtınababa. Başka bir şeyi gösteremem.

"O zaman Nohadon'la karşılaştığım görüşü tekrar izlemek isterim," dedi Dalinar. "Gerçi başlamadan önce Navani'yi çağırمامı bekle. Söylediğim şeyleri kaydetmesini istiyorum."

Görüyü ona da göstermemi tercih etmez misin? diye sordu Fırtınababa. Böylece kendisi kaydedebilir.

Dalinar donakaldı. "Görüşleri başkalarına da mı gösterebiliyorsun?"

Bana şu izinler verilmişti: görüşlerin en iyi fayda sağlayacağı insanları seçmek. Durakladı, sonra memnuniyetsiz bir şekilde devam etti. Bir Bağdökcümcü seçmek.

Hayır, Fırtınababa bağ kurma fikrinden hiç hoşlanmıyordu ama ona yapması emredilen şeyin bir parçası buydu.

Dalinar bu düşüncüyü neredeyse dikkate bile almadı.

Fırtınababa görüşleri başkalarına da gösterebiliyordu.

"Herhangi birine mi?" dedi Dalinar. "Görüşleri kime istersen gösterebiliyor musun?"

Bir fırtına sırasında seçeceğim herkese ulaşabilirim, dedi Fırtınababa. Ama senin bir fırtınada olmana gerek yok, o yüzden sen başka birisine gösterdiğim bir görüşe uzakta olsan bile katılabilirsin.

Fırtınalar adına! Dalinar bir kahkaha attı.

Ben ne yaptım? diye sordu Fırtınababa.

"Soruma cevap buldun!"

Kralların Yolu'ndakine mi?

"Hayır, daha büyük olanı. Diğer hükümdarlarla yüz yüze görüşebilmenin bir yolu olmasını diliyordum." Dalinar sırttı. "Sanırım gelecek yücefırtınada Thaylenah Kraliçesi Fen unutulmaz bir tecrübe yaşayacak."

O yüzden arkanıza yaslanın. Âlemlerin arasında geçiş yapmış birisinin sözlerini okuyun ya da dinleyin.

—Oathbringer, ön söz

Peçe elleri ceplerinde, şapkasını aşağıya çekmiş, Kopuk pazarı içinde ilerliyordu. Başka kimse yarattığı onun gibi duyabiliyormuş gibi görünmüyordu.

Kral Taravangian sayesinde Jah Keved'den düzenli gelmeye başlayan mallar pazarı hareketlendirmişti. Neyse ki artık Yeminkapısı'nı çalıştırabilen üçüncü bir Parlayan'ın varlığı sayesinde, Shalla'nın zamanının daha azını ona ayırması gerekiyordu.

Küreler yine parlıyordu ve bunun böyle devam edeceğinin kanıtı olarak geçen birkaç yücefırtına herkesi cesaretlendirmişti. Moraller yüksek, ticaret canlıydı. Jah Keved'in kraliyet mührüyle damgalanmış fiçılardan içkiler bol akıyordu.

Bütün bunların içinde bir yerlerde pusuda bekleyen, sadece Peçe'nin duyabildiği bir avcı vardı. Şeyi kahkahaların arasındaki sessizlikte duyabiliyordu. Bu karanlığın içine doğru uzayıp giden bir tünelin sesiydi. Karanlık bir odada ensende hissettiğin nefesin hissi.

O yokluk onları izlerken nasıl gülebiliyorlardı?

Sinir bozucu bir dört gün geçmişti. Dalinar devriyeleri neredeyse saçma bir dereceye kadar arttırmıştı ama askerler gözetlemeyi doğru şekilde yapmıyorlardı. Kolayca görülebiliyorlar, fazla dikkat çekiyor-

lardı. Peçe kendi adamlarını pazar yerinde daha dikkatli bir gözetleme yapmaları için yerleştirmişti.

Şimdiye kadar hiçbir şey bulamamışlardı. Ekibi yorgundu, Peçe olarak uzun geceleri çekmek zorunda kalan Shallan da öyle. Neyse ki Shallan bugünlerde önemli bir şey yapmıyordu. Her gün Adolin’le kılıç dersleri –ki işe yarar bir eğitimden çok eğlenip oynuyorlardı– ve arada bir de Dalinar’la yapılan, süslü bir haritadan başka hiçbir katkısının olmadığı toplantılar.

Ama Peçe... Peçe avcıyı avlıyordu. Dalinar bir asker gibi davranıyordu: daha fazla devriye, daha katı kurallar. Kâtiplerden onun için tarihî kayıtlarda insanlara saldıran sprenlerin kanıtlarını bulmalarını istemişti.

Ona belirsiz açıklamalar ve soyut fikirlerden daha fazla bir şeyler gerekiyordu ama bunlar sanatın ruhunun ta kendisiydi. Eğer insanın bir şeyi mükemmel olarak açıklaması mümkün olsaydı o zaman sanatın bir *gereği kalmazdı*. Bir masa ile güzel bir gravürün arasındaki fark buydu. Masayı açıklayabilirdin; amacını, şeklini, doğasını. Gravürü ise sadece tecrübe etmen mümkündü.

Bir taverna çadırından içeri daldı. Burası önceki gecelerden daha mı kalabalık görünüyordu? Evet. Dalinar’ın devriyeleri yüzünden insanlar diken üstündeydi. Daha karanlık, daha emniyetsiz tavernalardan kaçınıyor ve büyük kalabalıklar ile parlak ışıkların olduğu mekânları tercih ediyorlardı.

Gaz ve Kırmızı bir kasa yığınının yanında dikiliyor, üzerlerindeki sıradan pantolon ve gömlekleriyle içki içiyorlardı. Üniforma giymemişlerdi. Peçe iyice sarhoş olmamalarını umut etti. Kalabalığın arasından ite kaka yanlarına geldi ve kollarını kutuların üzerinde kavuşturdu.

“Daha bir şey yok,” dedi Gaz bir homurdanmayla. “Öbür geceler gibi.”

“Şikâyet ettiğimizden değil,” diye ekledi Kırmızı içkisinden uzun bir yudum alırken sırtarak. “Askerlik dediğin böyle yapılmalı.”

“Bu gece olacak,” dedi Peçe. “Kokusunu alabiliyorum.”

“Dün gece de öyle demiştin, Peçe,” dedi Gaz.

Üç gece önce arkadaşlar arasındaki bir kart oyunu şiddete dönmüştü ve bir oyuncu diğerinin başına bir şişeyle vurmuştu. Bu çoğu zaman önemli olmazdı ama şanssız adam ölmüştü. Ruthar’ın askerlerinden olan fail ertesi gün pazar yerinin ortasındaki meydanda asılmıştı.

Her ne kadar olay üzüntü verici olsa da tam olarak Peçe’nin beklediği şeydi. Bir tohum. Şiddet içerikli bir olay, bir adamın başka biri-

ne vurması. Peçe ekibini seferber etmiş ve kavganın çıktığı yerin yakınlarındaki tavernalara yerleştirmişti. *Gözleyin*, demişti. *Birileri tam olarak aynı şekilde şişeye saldırıya uğrayacak. Ölen adama benzeyen birisini seçin ve gözleyin.*

Shallan öldürülen adamın resimlerini çizmişti, uzun sarkık bıyıkları olan kısa boylu biriydi. Resimleri Peçe dağıtmıştı, adamları onu da sadece Shallan'ın bir diğer hizmetkârı olarak kabul etmişlerdi.

Şimdi ise... bekliyorlardı.

"Saldırı olacak," dedi Peçe. "Hedefleriniz kimler?"

Kırmızı, çadırdaki boyları ölen adama yakın ve bıyıklı iki adama işaret etti. Peçe başını sallayarak onayladı ve masaya birkaç düşük değerli küre bıraktı. "Midenize alkolden başka bir şeyler de girsin."

"Tabii, tabii," dedi Kırmızı, küreleri Gaz kapıyordu. "Ama söylese-ne tatlım, bizimle birazcık daha burada kalmak istemiyor musun?"

"Bana laf atan erkeklerin çoğu bir iki parmağını kaybediyor, Kırmızı."

"Geri kalanları seni tatmin etmeye yeter de artar bile, söz."

Peçe dönüp ona baktı, sonra kıs kıs gülmeye başladı. "Lafı gediğine koydun, aferin."

"Sağ ol!" Kırmızı kupasını kaldırdı. "O zaman..."

"Yine de ıh."

Kırmızı içini çekti ama bir yudum içmeden önce kupasını biraz daha yukarı kaldırdı.

"Sahi, sen nereden geldin?" dedi Gaz onu tek gözüyle incelerken.

"Shallan'ın akıntısına kapıldım diyebiliriz, geminin arkasından sürüklenen çer çöpler gibi."

"Onun huyu öyle," dedi Kırmızı. "İşinin bittiğini düşünüyorsun. Kürenin son ışığı kalmış, anlarsın ya? Sonra bir bakıyorsun, bir fırtına kapası *Parlayan Şövalye*'ye şeref muhafızı olmuşsun ve herkes sana hürmet ediyor."

Gaz homurdandı. "Değil mi ya, değil mi..."

"Gözlemeye devam edin," dedi Peçe. "Bir şey olursa ne yapacağınızı biliyorsunuz."

Başlarını sallayarak onayladılar. Bir tanesi buluşma yerine gidecek, öbürü de saldırganı takip etmeye çalışacaktı. Peşinde oldukları adamda garip bir şeylerin olabileceğini biliyorlardı ama Peçe onlara her şeyi anlatmamıştı.

Yürüyerek pazar yerinin merkezindeki bir kaidenin yakınlarında olan buluşma yerine geri döndü, kuyudan uzakta değildi. Kaide bir

zamanlar üzerinde bir tür resmî bina varmış gibi görünüyordu ama geride kalan tek şey dört tarafından üzerine çıkan merdivenlerin olduğu iki metreye yakın temel yükseltisiydi. Aladar'ın subayları kolluk kuvvetlerinin karargâhını ve disiplin tesislerini buraya kurmuşlardı.

Bıçağını parmaklarının arasında öylesine çevirirken kalabalıkları izledi. Peçe insanları izlemeyi seviyordu. Bu Shallan'la paylaştığı bir şeydi. İkisinin arasındaki farkların neler olduğunu bilmek iyiydi ama ortak yanlarını bilmek de iyiydi.

Peçe gerçek bir münzevi değildi. Onun insanlara ihtiyacı vardı. Evet, arada bir onları dolandırıyordu ama bir hırsız değildi. O bir tecrübe aşığıydı. En sevdiği yer kalabalık bir pazar yerinin içiydi; izler, düşünür, tadını çıkarırdı.

Ama Parlayan... Parlayan'a göre insanlar olsa da olurdu, olmasa da. Onlar araçtı ama ayrıca baş belalarıydı. Nasıl bu kadar sıklıkla kendi çıkarlarına *ters* iş yapabiliyorlardı? Eğer hepsi sadece Parlayan'ın onlara söylediğini yapsalar dünya daha iyi bir yer olacaktı. Bunu beceremiyorlarsa *en azından* onu rahat bırakmalılardı.

Peçe bıçağını havaya attı ve yakaladı. Parlayan ile Peçe'nin ortak yönü verimlilikti. Onlar işlerin düzgün, doğru yoldan yapılmasından hoşlanırdı. Aptallara katlanmazlardı, gerçi Parlayan onları görmezden gelirken Peçe bunlara gülebiliyordu.

Kalabalığın içinde çığlıklar duyuldu.

Nihayet, diye düşündü Peçe bıçağını yakalayıp döndürerek. Hevesle içine Fırtınaışığı çekerek gerildi. Neredeydi?

Vathah alışveriş yapan birisini itekleyerek kalabalığın arasından fırlayıp çıktı. Peçe koşarak onun yanına gitti.

"Anlat!" dedi sertçe.

"Söylediğin gibi olmadı," dedi Vathah. "Gel."

İkili adamın geldiği yöne doğru fırladılar.

"Şişeyle saldırmadı," dedi Vathah. "Çadırım binalardan bir tanesinin yakınında. Pazar yerindeki taştan olanlar var ya?"

"Ee?" diye sorguladı Peçe.

Yaklaşırlarken Vathah eliyle işaret etti. Glurv ile Vathah'nın oldukları çadırın yanındaki uzun binayı görmemek mümkün değildi. Yukarıdaki bir çıkıntıdan sallanan bir ceset vardı, boynundan asılmıştı.

Asılmış. Fırtına kapası. Şey şişeli saldırıyı taklit etmedi... arkasından gelen idamı taklit etti!

Vathah işaret etti. "Katil kurbanı şuradan aşağı atıp sallanmaya bıraktı. Sonra katil de *aşağı* atladı. Ta o mesafeden, Peçe. Nasıl..."

“Nerede?” diye lafını kesti Peçe.

“Glurv takip ediyor,” dedi Vathah eliyle işaret ederken.

İkili kalabalığın arasından geçmek için insanları iterek o yöne doğru koştu. Neden sonra Glurv’u ileride gördüler, bir kuyunun kenarında durmuş, elini sallıyordu. Yüzü her zaman şişmiş, sanki derisinden dışarı taşmaya çalışıyormuş gibi görünen bodur bir adamdı.

“Tamamen siyahlar giymiş bir adam,” dedi. “Koşarak doğrudan doğru tünellerine gitti!” Sanki demin birisi hızla aralarından geçmiş gibi görünen tedirgin insanların bir tünele doğru baktıkları yere işaret etti.

Peçe o yöne doğru atıldı. Vathah ona Glurv’dan daha uzun süre ayak uydurabilmişti ama Fırtınasığı sayesinde hiçbir sıradan insanın yetişemeyeceği bir hızla koşmaya devam edebiliyordu. İşaret edilen koridordan içeriye daldı ve “Bu yöne giden bir adamı gören oldu mu?” diye ortaya sordu. Bir çift kadın elleriyle işaret etti.

Kalbi şiddetle atan Peçe takip etti, Fırtınasığı içinde köpürüyordu. Eğer takipte başarısız olursa iki kişinin daha saldırıya uğramasını beklemek zorunda kalacaktı. Eğer olursa tabii. Saldırgan şimdi onu izlediğini bildiği için saklanabilirdi de.

Koşarak bu koridordan ilerleyip kulenin daha kalabalık kısımlarını arkasında bıraktı. Son birkaç kişi de bağırarak sorduğu soruya cevap olarak bir tüneli gösterdi.

Koridorun bir kavşakta bittiği yere ulaşırken umudunu kaybetmeye başlıyordu. Bir yöne baktı, sonra da diğerine. Güçlü bir şekilde parlayarak koridorları belli bir mesafeye kadar aydınlattı ama ikisinde de bir şey görmedi.

Bir iç çekmeyle duvara yaslandı.

“Mmmm...” dedi Desen ceketinden. “Orada.”

“Nerede?” diye sordu Shallan.

“Sağda. Gölgeler yanlış. Yanlış desen.”

Shallan öne doğru bir adım attığında bir şey gölgelerin içinden ayrılarak çıktı. Simsiyah bir silüetti, gerçi bir sıvı ya da parlatılmış bir mücevher gibi ışığını yansıtıyordu. Aceleyle uzaklaştı, şeklinde bir yanlışlık vardı. Tam olarak insan değildi.

Peçe tehlikeyi umursamadan koştu. Bu şeyin ona zarar vermesi mümkün olabilirdi ama gizem daha büyük olan tehditti. Bu sırları öğrenmek *zorundaydı*.

Shallan kayarak bir köşeyi döndü, sonra bir sonraki tünelden aşağı doğru fırladı. Kırık gölge parçasını takip edebiliyordu ama yakalamayı pek başaramıyordu.

Kovalamaca onu kulenin zemin katının derin kısımlarına doğru götürdü. Tünellerin gittikçe daha fazla kafa karıştırıcı hâle geldiği, neredeyse keşfedilmemiş bölgelerdi. Havada eski şeylerin kokusu vardı. Çağlar boyunca yalnız kalmış toz ve taşların. Katmanlar duvarlarda dans ediyor, koşusunun hızı etrafında bir makaranın iplikleri gibi dönmelerine neden oluyordu.

Saldırgan dört ayak üstüne düştü, Shallan'ın parıltısının ışığı kömür gibi derisinden yansıyor. İleride tüneldaki bir dönemece çarpana kadar telaşla koştu ve duvardaki zemine yakın yarım metre genişlikteki bir delikten sıkışarak içeriye girdi.

Parlayan dizlerinin üstüne çökerek şeyin arkasından baktığında deliğin öbür tarafından kımıldana kımıldana çıktığını gördü. *O kadar da kalın değil*, diye düşündü ayağa kalkarken. “Desen!” diye emretti elini yan tarafa doğru uzatarak.

Parekılıcıyla duvara saldırarak parçalar hâlinde kesti, bir gümbürtüyle zemine düştüler. Katmanlar taşın içinden de devam ediyordu ve kestiği parçalarda mahzun, kırık bir güzellik vardı.

İçini ışık'la dolduran Parlayan kesilmiş duvarı omuzladı ve en sonunda devirerek arkasındaki küçük odaya girdi.

Zeminin büyük bir kısmını bir çukurun ağzı kaplıyordu. Parmaklığı olmayan taş basamaklarla çevrelenmiş delik, kayaları deşerek karanlığın içine doğru gidiyordu. Parlayan Parekılıcı'nı indirdi, ayaklarının yanındaki taşları kesmişti. Bir delik. Çizdiği o sarmallanan karanlık gibi. Sonsuzluğa iniyormuş gibi görünen bir çukurdu.

O dizlerinin üzerine çökerken Parekılıcı elinden düştü.

“Shallan?” dedi Desen Kılıç'ın kaybolduğu yerde zeminden yükselerek.

“Aşağı inmemiz gerekecek.”

“Şimdi mi?”

Shallan başıyla onayladı. “Ama önce... önce git Adolin'i getir. Ona asker getirmesini söyle.”

Desen uğuldadı. “Kendi başına gitmeyeceksin, değil mi?”

“Hayır. Söz veririm. Yolu bulabilir misin?”

Desen onaylamayla uğuldadı, sonra da zemindeki kayaları kabartarak yer boyunca fırlayıp gitti. İlginç bir şekilde duvarı yıktığı yerin yakınlarında pas izleri ve eski menteşelerin kalıntıları görünüyordu. Demek ki buraya girmek için gizli bir kapı vardı.

Shallan sözünü tuttu. O siyahlığa doğru çekiliyordu ama aptal değildi. En azından tamamen aptal değildi. Çukur tarafından büyülen-

miş bir şekilde arkasındaki koridordan sesler duyana kadar bekledi. *Beni Peçe'nin giysileri içinde göremez, diye düşündü ve uyanmaya başladı.* Ne kadar zamandır orada dizlerinin üzerinde duruyordu?

Peçe'nin şapkasını ve uzun beyaz ceketini çıkardı, sonra enkazın arkasına sakladı. Fırtınasığışı üzerine kaplayarak pantolonunun, eldivenli elinin ve düğmeli dar gömleğinin üzerine bir havahın resmi ni çizdi.

Shallan. O yine Shallan'dı; masum, hayat dolu Shallan. Kimsenin onu duymayı istemediği zamanlarda bile dili çabuk. Samimi ama bazen aşırı hevesli. O kişi olabilirdi.

O sensin zaten, diye haykırdı bir parçası karaktere büründüğü sırada. Gerçek sen osun. Değil misin? Neden başka bir yüzün üzerine onun resmini çizmen gerekiyor?

Şakaklarında griler olan mavi üniformalı kısa ve ince bir adam odaya girerken döndü. Onun adı neydi? Shallan son birkaç hafta boyunca Köprü Dört'ün etrafında biraz zaman geçirmişti ama hepsinin isimlerini öğrenememişti.

Arkasından uzun adımlarla Adolin girdi, Kholin mavisini Parezirhı'nı giyiyordu. Yüz plakası açık, Kılıç'ı omzunun üzerindeydi. Koridordan gelen seslere ve odadan içeriye bakan Herdazlı yüzlerine bakılacak olursa, yanında sadece asker değil, Köprü Dört'ün *tamamını* getir-mişti.

Buna kardeşinin arkasından arduaz renkli Parezirhı'yla tangırdarak gelen Renarin de dâhildi. Renarin zırhlanmış hâldeyken çok daha az kırılgan görünüyordu, gerçi gözlük takmayı bırakmış olsa da yüzü bir askerinkine benzemiyordu.

Desen yaklaşarak illüzyon elbisesinden yukarı tırmanmaya çalıştı ama sonra durdu, geriye çekildi ve yalanın karşısında zevkle uğuldaydı. "Onu buldum!" diye ilan etti. "Adolin'i buldum!"

"Görüyorum," dedi Shallan.

"Antrenman odasındaiken bana geldi," dedi Adolin. "Senin katili bulunduğunu bağıırıyordu. Dedi ki ben gelmezsem sen büyük ihtimalle, aynen söylüyorum 'Gidip benim izlememe izin vermeden aptalca bir şey yapacak'mışsın.'"

Desen uğuldaydı. "Aptallık. Çok ilginç."

"Bir ara Alethi sarayına uğramalısın," dedi Adolin çukurun yanına gelerek. "Öyleyse..."

"İnsanlara saldıran şeyi takip ettik," dedi Shallan. "Pazar yerinde birini öldürdü, sonra da buraya geldi."

“Şey mi?” diye sordu köprücülerden bir tanesi. “İnsan değil mi?”

“O bir spren,” diye fısıldadı Shallan. “Ama daha önce gördükleri-me benzemiyor. Bir süre için insan taklidi yapabiliyor ama eninde so-nunda başka bir şeye dönüşüyor. Çarpık bir şekil, yamuk bir yüz...”

“Şu senin çıktığın kızı tarif ediyor Skar,” diye araya girdi köprücü-lerin biri.

“Ha ha, çok komik” dedi Skar düz bir sesle. “Seni o çukura atsak da ne kadar derin olduğunu görsek mi, ne dersin Eth?”

“Yani bu spren,” dedi Lopen çukura yaklaşarak. “Yüceprens Sa-deas’ı mı öldürdü?”

Shallan tereddüt etti. Hayır. O Sadeas’ın cinayetini taklit ederek Perel’i öldürmüştü ama yüceprensi öldüren *başka birisiydi*. Yüz ifa-desinin ne kadar ciddi olduğuna bakılırsa aynı şeyi düşünüyor olma-sı gereken Adolin’e bir bakış attı.

Spren daha büyük bir tehlikeydi, birden fazla cinayet işlemiştii. Yine de araştırmasının yüceprensin katilini bulma konusunda tek bir adım bile ilerleme kaydedememiş olduğunu itiraf etmek Shallan’ı ra-hatsız ediyordu.

“Bu noktadan çok defa geçmiş olmalıyız,” dedi arkadaki bir as-ker. Shallan irkildi, bu bir *kadın* sesiydi. Dalinar’ın gözcülerinden biri-ni üniforması farklı olduğu hâlde köprücü sanmıştı. Uzun saçları olan kısa boylu bir kadındı. Shallan’ın bu odaya girebilmek için açtığı ke-sikleri inceliyordu. “Keşif yaparken hemen dışarıdaki eğimli koridor-dan geçtiğimizi hatırlamıyor musun, Teft?”

Teft sakallı çenesini ovuşturarak başını salladı. “Evet, haklısın Lyn. Ama böyle bir odayı neden gizlesinler ki?”

“Aşağıda bir şey var,” diye fısıldadı Renarin çukura doğru uzana-rak. “Eski zamanlardan... bir şey. Siz de hissettiniz, değil mi?” Başını kaldırıp Shallan’a baktı, sonra da odadaki diğerlerine. “Burası acayip, bu kulenin tamamı acayip. Bunu siz de fark ettiniz, değil mi?”

“Evlad, acayıplık konusunda uzman olan sensin,” dedi Teft. “Biz senin sözüne güveniyoruz.”

Shallan alınmasından endişe ederek Renarin’e doğru baktı. O ise sadece diğer bir köprücü Zırh’a rağmen sırtına bir şaplak atarken sı-rıttı, bu sırada Lopen ile Kaya aralarında en acayip olanın aslında kim olduğu konusunda tartışmaya başlamışlardı. Anlık bir şaşkınlık ile Shallan Renarin’in Köprü Dört’le kaynaştığını fark etti. Bir yücep-rensin açıkgözlü oğlu olabilir, üstündeki Parezirhi ışıldayabilirdi ama burada sadece bir diğer köprücüydü.

“O zaman bu korkunç dehşet mezarından aşağıya iniyoruz,” dedi köprücülerden biri, kolları bedeni için fazla uzunmuş gibi görünen kaslı ve yakışıklı bir adamdı.

“Evet,” dedi Shallan. Adamın isminin Drehy olabileceğini düşündü.

“Oh ne güzel,” dedi Drehy. “Yürüyüş düzeni mi Teft?”

“O Berrakbey Adolin’e bağlı.”

“Bulabildiğim en iyi askerleri getirdim,” dedi Adolin Shallan’a. “Ama bunun yerine bir ordu getirmem gerekirmiş gibi hissediyorum. Bunu şimdi yapmak istediğinden emin misin?”

“Evet,” dedi Shallan. “Yapmak zorundayız, Adolin. Ve... bir ordunun fark yaratacağından da emin değilim.”

“Pekâlâ. Teft, bize sağlam bir artçı grubu seç. Bir şeylerin arkamızdan gizli gizli yaklaşmasına meraklı değilim. Lyn, eksiksiz haritalar istiyorum. Eğer çiziminden fazla ileriye gidersek bizi durdur. Geri çekilme yolumun *tam olarak* nerede olduğunu bilmek istiyorum. Yavaş yavaş gideceğiz. Emir verirsem kontrollü ve dikkatli bir şekilde geri çekilmek için hazır olun.”

Bunu bir düzenlenme süreci takip etti. Ondan sonra grup en sonunda tek sıra merdivenden aşağı inmeye başladı. Shallan ve Adolin topluluğun merkezine yakınlardı. Basamaklar duvardan dışarıya çıkıyorlardı ama yukarı giden birisinin yanlarından geçebileceği kadar genişti, bu yüzden düşme tehlikesi yoktu. Shallan üzerindeki elbise illüzyonunu bozabileceği için kimseye sürtünmemeye çalışıyordu.

Ayak sesleri yokluğun içinde kaybolup gidiyordu. Kısa süre sonra zamansız, sabırlı karanlıkla baş başa kalmışlardı. Köprücülerin taşıdığı küre fenerlerinin ışığı o çukurun içinde fazla uzağa gidemiyormuş gibi görünüyordu. Shallan’a malikânelerinin yakınlarındaki tepenin içine kazılmış olan, Davar ailesinin geçmiş üyelerinin Ruhdökülerek heykele çevrildiği mozoleyi hatırlatıyordu.

Babasının bedeni oraya yerleştirilmemişti. Bir Ruhdökümcüye ödeme yapacak paraları yoktu ve dahası o hayattaymış gibi davranıyorlardı. Shallan ve ağabeyleri cesedi koyugözler gibi yakmışlardı.

Acı...

“Size hatırlatmam gerekir Berrakhanım, adamlarımdan... olağan dışı herhangi bir şey bekleyemezsiniz,” dedi Teft önünden. “Bir süre için bazılarımız ışık emdi ve sanki Stormblessed’miş gibi caka sattılar. O iş Kaladin gittiği zaman bitti.”

“Geri gelecek gancho!” dedi Lopen Shallan’ın arkasından. “Kaladin geri döndüğü zaman yine parlayacağız.”

“Şşt Lopen,” dedi Teft. “Sesini yükseltme. Neyse, Berrakhanım, çocuklar ellerinden gelenin en iyisini yapacaklar ama sizin neyi bekleyip, neyi beklemeyeceğinizi bilmeniz gerek.”

Shallan onlardan Parlayan güçleri beklemiyordu, sınırlı güçlerinden zaten haberi vardı. İhtiyacı olan tek şey askerdi. Neden sonra Lopen deliğin içine bir elmas çentik atarak Adolin’in öfkeli bakışını üstüne çekti.

“Aşağıda bizi bekliyor olabilir,” diye tısladı prens. “Önceden haber verme.”

Köprücü soldu ama başını salladı. Küre aşağıda gözle görülebilir bir nokta şeklinde sekti ve Shallan en azından bu inişin bir sonunun olacağını öğrendiği için memnun olmuştu. Sonsuz bir sarmalı hayal etmeye başlıyordu. On aptallardan biri Dilid gibi. Bir tepenin yamacında kumlar ayaklarının altından kayarken yukarıdaki Asude Saraylar’a doğru koşardı, sonsuza kadar koşar ama hiçbir ilerleme kaydedemezdi.

Çukurun dibine ulaştıkları zaman birkaç köprücü rahatlamayla duyulabilir sesle iç çektiler. Burada daire şeklindeki odanın kenarları boyunca saçılmış, üzerlerine bozunumspremleri üşüşmüş kıymık yığınları vardı. Bir zamanlar basamakların bir tırabzanı vardı ama zamanın etkileri karşısında yenik düşmüştü.

Çukurun dibinin kuledaki diğerlerinden daha özenli büyük bir ke-meri olan tek çıkışı vardı. Üst katlarda neredeyse her şey aynı yekpare taştandı, sanki bu kulenin tamamı bir kerede oyulmuş gibiydi. Burada ise kemer ayrı ayrı yerleştirilmiş taşlardan oluşuyordu ve ötesindeki tünelin duvarlarına dizilmiş parlak mozaik çinileri vardı.

Koridora girdikleri zaman Shallan nefesini tutarak bir elmas broamı havaya kaldırdı. Elçiler’in binlerce çiniden oluşmuş muhteşem, ayrıntılı resimleri tavanı süslüyordu, her biri daire şeklinde bir çerçeve içindeydi.

Duvarlardaki tasvirler daha gizemliydi. Büyük mavi bir diskin önünde havada asılı duran yalnız bir silüet vardı, sanki diski kucaklayacakmış gibi kollarını yana açmıştı. Yaradan’ın geleneksel tasviri olan enerji ve ışıkla taşan bulut. Elleri gökyüzüne doğru uzanarak dallara dönüşen ağaç şeklindeki bir kadın. Parlayan Şövalyeler’in evinde putperest sembollerinin bulunacağı kimin aklına gelirdi?

Diğer fresklerde Desen’i hatırlatan şekiller ve rüzgârspremleri tasvir ediliyordu... on çeşit spren vardı. Her tarikat için bir tane mi?

Adolin kısa bir mesafe ileriye bir öncü birlik gönderdi ve kısa süre

sonra geri döndüler. “İleride metal kapılar var Berrakbey,” dedi Lyn. “Koridorun iki tarafında birer tane.”

Shallan gözlerini zorla fresklerden ayırdı ve harekete geçerlerken ana kuvvete katıldı. Büyük çelik kapılara ulaştılar ve durdular, gerçi koridorun kendisi ilerlemeye devam ediyordu. Shallan’ın isteğiyle köprücüler kapıları denediler ama açamadılar.

“Kilitli,” dedi Drehy alnını silerek.

Adolin elinde Kılıç’la öne çıktı. “Benim anahtarım var.”

“Adolin...” dedi Shallan. “Bunlar eski çağlardan kalmış andaçlar. Değerli ve kıymetliler.”

“Çok zarar vermeyeceğim,” diye söz verdi Adolin.

“Ama...”

“Bir katili kovalamıyor muyuz?” dedi. “Mesela kilitli bir odanın içinde saklanıyor olma ihtimali olan birini?”

Shallan içini çekti, sonra Adolin herkese geri çekilmeleri için el sallarken başıyla onayladı. Adolin’e kazara sürtünen eminelini kolunun altına geri soktu. Eldiven giydiğini hissederken baktığı zaman elini kol yeni içinde görmek o kadar garipti ki. Adolin’in Peçe’den haberi olmasına izin vermek gerçekten de o kadar kötü olur muydu?

Bir parçası bu fikrin karşısında paniğe kapıldı, o yüzden bu düşünceyi bir kenara bıraktı.

Adolin Kılıç’ını kapının arasına kilidin ya da sürgünün olacağı yerin tam üzerinden soktu, sonra da aşağı doğru süpürdü. Teft kapıyı denedi ve menteşeleri yüksek sesle gıcırdatarak itip açmayı başardı.

İçeriye ilk önce mızrakları ellerinde köprücüler daldı. Teft’in onlardan olağanüstü herhangi bir şey beklememesi gerektiği yönündeki bütün ısrarlarına rağmen, hazır bekleyen iki tane Paredar olduğu hâlde bir emir verilmeden öncü konuma geçmişlerdi.

Adolin köprücülerin arkasından odayı güvenceye almak için içeriye atıldı ama Renarin oraya fazla dikkat etmiyordu. O ana koridor da birkaç adım daha ileriye gitmişti ve şimdi kimıldamadan duruyor, bir zırhlı elinde küre, öbüründe de Parekılıcı ile karanlığın derinliklerine doğru bakıyordu.

Shallan tereddütlü bir şekilde yanına geldi. Arkalarından sanki o karanlığın içine doğru emiliyormuş hissi yaratan serin bir meltem esiyordu. Gizem o yönde, büyüleyici derinliklerin içinde yatıyordu. Shallan şimdi onu daha belirgin bir şekilde hissedebiliyordu. Bir kötülük hissi değildi aslında, daha çok bir *yanlışıktı*. Kemik kırıldıktan sonra kolun ucunda asılı duran bir bileğin görüntüsü gibiydi.

“Ne bu?” diye fısıldadı Renarin. “Glys korktu ve konuşmuyor.”

“Desen bilmiyor,” dedi Shallan. “Kadim bir şey olduğunu söyledi. ‘Düşmandan’ diyor.”

Renarin başını sallayarak onayladı.

“Baban onu hissedemiyormuş gibi görünüyor,” dedi Shallan. “Biz neden hissediyoruz?”

“Ben... bilmiyorum. Belki...”

“Shallan?” dedi Adolin odadan dışarıya bakarak, yüz plakasını kaldırmıştı. “Bunu görmen gerek.”

Odanın içindeki enkaz kulede buldukları pek çoğundan daha fazla bozulmuştu. Tahta parçalarına yapışık paslı kancalar ve vidalar vardı. İçlerinde kırılğan kaplama ve cilt parçacıklarının görüldüğü çürümüş yığınlar sıralar hâlinde uzanıyordu.

Bir kütüphane. En sonunda Jasnah’nın keşfetmeyi hayal ettiği kitapları bulmuşlardı.

Hepsi harap olmuştu.

Shallan içinde buruk bir duyguyla odanın içinde dolaştı, bozumspremlerini korkutup kaçırarak ayak uçlarıyla toz ve kıymık yığınlarını dürtükledi. Kitap şeklinde olan birkaç şey buldu ama dokunduğu anda paramparça oluyorlardı. İçinde bir kaybolmuşluk hissiyle iki kitaplık enkazı sırasının arasında çömeldi. Bütün o bilgiler... yok olup gitmişti.

“Üzgünüm,” dedi yakınlarda mahcup bir şekilde dikilen Adolin.

“Askerler bunları rahatsız etmesin. Belki... belki Navani’nin âlimleri bir şeyleri kurtarmayı başarabilir.”

“Öbür odayı da aramamızı ister misin?” diye sordu Adolin.

Shallan başını salladı ve o da tangırdayarak gitti. Kısa bir süre sonra Adolin diğer kapıyı zorla açarken menteşelerin gıcırdamasını duydu.

Shallan bir anda kendisini tükenmiş hissetti. Eğer buradaki bu kitaplar yok olmuşsa o zaman daha iyi korunmuş başka kitaplar bulmaları pek olası değildi.

Devam. Ayağa kalkarak dizlerini çırpıtı, bu ise sadece ona elbisesinin gerçek olmadığını hatırlatmıştı. *Zaten buraya bu sırlar için gel-memiştin.*

Fresklerin olduğu ana koridora çıktı. Adolin ve köprücüler diğer taraftaki odayı araştırıyordu ama hızlı bir bakış Shallan’a bunun da çıktığı odanın aynısı olduğunu, sadece enkaz yığınları içerdiğini gösterdi.

“Ee... millet?” diye seslendi gözcü Lyn. “Prens Adolin? Berrakhanım Parlayan?”

Shallan odaya arkasını döndü. Renarin koridorda daha aşağı yürümüştü. Gözcü onu takip etmiş ama sonra donakalmıştı. Renarin'in küresi ilerideki bir şeyleri aydınlatıyordu. Işığı yansıtan büyük bir kütleydi, ışıldayan katran gibiydi.

"Buraya gelmemeliydik," dedi Renarin. "Bununla savaşılamayız. Fırtınababa." Tökezleyerek geriledi. "Fırtınababa..."

Köprücüler aceleyle koridora çıkıp Shallan'ın önüne, onunla Renarin'in arasına dizildiler. Teft'in verdiği bir emirle ana koridorun bir yanından öbürüne kadar uzanan saflar oluşturdular: mızraklarını alçakta tutan bir sıra asker ile onların arkasına dizilmiş mızraklarını yüksekte tutan ikinci bir sıra.

Adolin ikinci kütüphane odasından dışarıya fırladı, sonra ilerideki dalgalanan şekle bakakaldı. Canlı bir karanlıktı.

O karanlık koridorda akarak geliyordu. Hızlı değildi ama her şeyin üstünü kapatmasında, duvarlardan yukarıya akarak tavanı kaplamasında bir kaçınılmazlık havası vardı. Ana kütlenin aşağısından parçalar ayrıldı, sanki yürüyerek denizden dışarıya çıkan silüetler gibilerdi. İki ayaklı yaratıkların kısa süre sonra yüzleri oluşmuştu, giysiler de dalgalanarak varlık kazanıyordu.

"O burada," dedi Renarin fısıltıyla. "Yaradılmamışlardan biri. Re-Shephir... Geceyarısı Anası."

"Kaç Shallan!" diye bağırdı Adolin. "Askerler, koridordan geri çekilin."

Sonra elbette *kendisi* o katran selinin üzerine koştu.

Silüetler... bize benziyorlar, diye düşündü Shallan geriye adım atarak köprücü saflarından daha da uzaklaşırken. Teft'e benzeyen bir geceyarısı yaratığı vardı ve bir diğeri de Lopen'in bir kopyasıydı. Şekillerin daha büyük olan iki tanesi Parezırhı giyiyormuş gibi görünüyordular. Ama ışıldayan katrandan oluşmuşlardı, yüz hatları kusurlu, yamuktu.

Ağızları açılarak diken gibi dişleri dışarıya uzadı.

"Dikkatli bir şekilde geri çekilin, prensin emrettiği gibi!" diye seslendi Teft. "Etrafınızı çevirtmeyin! Safları koruyun! Renarin!"

Renarin elindeki Parekılıcı'yla önde duruyordu, uzun ve inceydi, metalinde dalgalı bir desen vardı. Adolin kardeşine ulaştı, sonra kolunu kavradı ve geriye doğru çekmeye çalıştı.

Renarin direndi. O oluşan canavarlar sırası karşısında büyülenmiş gibi görünüyordu.

"Renarin! Dikkat!" diye bağırdı Teft. "Hazır ol! Hizaya gel!"

Emirle birlikte oğlan hızla başını çevirdi ve sanki kralın kuzeni de-
ğilmiş gibi çavuşunun emrine uymak için koştu. Adolin de onunla
birlikte geriye çekildi ve ikisi köprücülerle birlikte saf tuttular. Hep bir-
likte ana koridordan geriye doğru çekildiler.

Shallan da geriledi, safların yaklaşık altı metre kadar arkasında
kalıyordu. Bir anda düşman bir hız patlamasıyla öne atıldı. Karanlığın
ana kütlesi güzel fresklerin üzerlerini kaplayarak koridorun duvarları
boyunca akarken Shallan haykırdı ve köprücüler küfrederek mızrak-
larını çevirdiler.

Geceyarısı silüetler öne atılarak köprücü saflarına doğru koştular.
Bunu şiddetli, hummalı bir çatışma takip etti, köprücüler saflarını koru-
yor ve aniden duvarların üzerindeki siyahlığın içinde oluşarak sağla-
rından ve sollarından gelmeye başlayan yaratıklara vuruyorlardı. Şey-
lere vurulduğu zaman içlerinden tıslayarak çıkan ve havanın içinde
dağılıp giden karanlık bir buhar çıkıyordu.

Duman gibi, diye düşündü Shallan.

Katran duvarlardan aşağıya akarak köprücülerin etrafını çevirdi,
onlar da arkadan saldırıya uğramamak için daire oldular. Adolin ve
Renarin en önde savaşıyor, Kılıç'larıyla vurarak karanlık silüetleri tıslay-
layan ve duman püskürten parçalara dönüştürüyorlardı.

Shallan kendisini askerlerden ayrılmış olarak buldu. Aralarında
mürekkebimsi bir siyahlık vardı. Onun bir kopyası varmış gibi görün-
müyordu.

Geceyarısı yüzlerden diken gibi dişler çıkıyordu. Her ne kadar
mızraklarını saplıyor olsalar da bunu beceriksiz bir şekilde yapıyor-
lardı. Arada sırada isabetli bir vuruş yaparak bir köprücüyü yaralıyor-
lardı, o da Lyn ya da Lopen tarafından alelacele bandajlanmak üzere
grubun ortasına geriliyordu. Renarin de ortaya geriledi ve Fırtınası-
ğı'yla parlamaya başlayarak yaralıları iyileştirdi.

Shallan bunların hepsini izlerken üzerine bir hissizlik çöktü.
“Ben... seni tanıyorum,” diye fısıldadı karanlığa bunun doğru oldu-
ğunu fark ederek. “Ne yaptığını biliyorum.”

Askerler homurdandı ve savaştı. Adolin yaratıkların yaralarından
gelen siyah dumandan izler bırakarak Kılıç'ını önünde salladı. Uza-
nan kolların onlarcasını kesip atmıştı ama yenileri oluşmaya devam
ediyordu. Tanıdık şekillere bürünmüşlerdi. Dalinar. Teshav. Yücep-
rensler ve gözcüler, askerler ve kâtipler.

“Bizi taklit etmeye çalışıyorsun,” dedi Shallan. “Ama başaramıyor-
sun. Sen bir sprensin. *Tam* olarak anlayamıyorsun.”

Etrafları çevrilmiş köprücülere doğru yürüdü.

“Shallan!” diye bağırdı Adolin önündeki üç şekli biçerken. “Kaç! Git!”

Onu duymazdan gelerek karanlığın yanına geldi. Önünde halkanın en yakın noktasındaki Drehy bir silüeti kafasının tam ortasından mızraklayıp uzaklaştırdı. Shallan silüetin omuzlarını yakalayarak kendine doğru çevirdi. Navani’ydi, yüzünün ortasında tıslayarak siyah dumanların fışkırdığı koca bir delik vardı. Bunun dışında bile yüz hatları yanılttı. Burun fazla büyüktü, bir gözü öbüründen biraz daha yukarıdaydı.

Yere düştü, delinmiş bir şarap tulumu gibi boşalırken seğiriyordu.

Shallan uzun adımlarla halkanın yanına geldi. Kollar yanlara doğru büzülerek ondan kaçtı. Shallan’ın içinde bu şeylerin ne zaman isteseler korkunç kara bir dalga gibi köprücülerin üzerine çökerek onları süpürüp götürebilecekleri şeklinde açık ve dehşet verici bir izlenim vardı. Ama Geceyarısı Anası öğrenmek istiyordu; onun istediği mızrak kullanarak dövüşmekti.

Sabırsızlanmaya başlamıştı. Yeni oluşan şekiller gittikçe daha çarpık, daha şekilsiz hâle geliyor, dişleri ağızlarından dışarıya taşıyordu.

“Taklidin acınası,” diye fısıldadı Shallan. “Bak. Sana nasıl yapılabileceğini göstereyim.”

Shallan Fırtınası’ı içine çekerek bir ateş gibi parladı. Kollar ve şekiller çığlık atarak ondan uzağa kaçtılar. Shallan endişeli köprücüler halkasının etrafından dolanarak sol taraflarındaki karanlığın içine dalarken içinden etrafa şekiller fırladı, ışıktan büyüyen oluşan silüetlerdi. Son zamanlarda tekrar oluşturduğu koleksiyonundan insanlar.

Palona. Koridorlardaki askerler. İki gün önce yanlarından geçtiği bir grup Ruhdökümcü. Pazar yerinden adamlar ve kadınlar. Yüceprensler ve kâtipler. Tavernada Peçe’ye asılan adam. Elinden bıçaklandığı Boynuzyiyenli. Askerler. Tamirciler. Gözcüler. Çamaşırcılar. Hatta birkaç tane kral.

Işıltılı, parlayan bir kuvvet.

Shallan’ın şekilleri yayılarak zor durumdaki köprücülerin etraflarını muhafızlar gibi çevreledi. Bu yeni parlayan kuvvet düşman canavarlarını geri püskürttü ve katran, geldikleri yol tekrar açılana kadar koridorun duvarlarına doğru geriledi. Koridorun öbür ucundaki karanlığa Geceyarısı Anası hâkimdi. Daha gitmedikleri yöndeydi. Orada bekledi ve daha fazla geri çekilmedi.

Köprücüler rahatladı, yaralanan son birkaç tanesini de iyileştirir-

ken Renarin bir şeyler mırıldandı. Shallan'ın parlayan şekillerden oluşan müfrezesi ileri çıkarak onunla birlikte köprücüler ile karanlığın arasında saf tuttu.

Yaratıkları ilerideki siyahlığın içinde tekrar oluştu, gittikçe daha da canavarlaşıyorlardı. Yarık gibi ağızlardan dışarıya dişleri taşan şekilsiz yumrulardı artık.

“Bunu nasıl yapıyorsun?” diye sordu Adolin sesi miğferinin içinde yankılanarak. “Neden korkuyorlar?”

“Hiç bıçaklı birisi kim olduğunu bilmeden seni tehdit etmeye çalıştı mı?”

“Evet. Ben de Parekılıcı'mı çağırdım.”

“Bu da öyle bir şey.” Shallan öne adım attı ve Adolin de ona katıldı. Renarin Kılıç'ını çağırdı ve Zırh'ı tıngırdıyarak onlara yetişmek için birkaç hızlı adım attı.

Karanlık geriye çekilerek koridorun ilerideki bir odaya çıktığını gözler önüne serdi. O yaklaşırken, Shallan'ın Fırtınaışığı kâseye benzer bir odayı aydınlattı. Merkezini tamamen kaplayan dalgalanan ve titreyen siyah bir kütle vardı, kabarak zeminden metrelerce yüksekteki tavana kadar uzanıyordu.

Geceyarısı canavarları ışığına doğru hamleler yaptılar, artık az önceki kadar çekiniyormuş gibi görünmüyorlardı.

“Seçim yapmamız gerek,” dedi Shallan Adolin ve Renarin'e. “Geri mi çekilelim, saldıralım mı?”

“Sen ne düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Bu yaratık... beni uzun süredir izliyor. Benim kuleye bakış açımı değiştirdi. Onu *anlıyordum* gibi hissediyorum, açıklamadığım bir bağlantı var. Bu pek iyi bir fikir değil, değil mi? Benim ne düşündüğüme güvenebilir miyiz?”

Adolin yüz plakasını kaldırdı ve ona gülümsedi. Fırtınalar adına, o gülümseme. “Yücemareşal Halad her zaman derdi ki, birini yenmek istiyorsan, önce onu tanımak zorundasın. Bu bizim savaşta takip ettiğimiz kurallardan biri oldu.”

“Peki... ya geri çekime konusunda ne diyor?”

“Her savaş sanki kaçınılmaz bir şekilde geri çekilecekmiş gibi planla ama her savaşta asla geri çekilemeyecekmiş gibi dövüş.”

Odadaki ana kütle titreşti, katranımsı yüzeyine sanki kaçmaya çalışıyorlarmış gibi içeriden bastıran suratlar belirdi. Devasa sprenin altında bir şey vardı. Evet, daire şeklindeki odanın zemininden tavanına kadar uzanan bir sütunun etrafına sarılıydı.

Çiniler, muhteşem resimler, mahvolmuş bilgi yığınları... Bu yer önemliydi.

Shallan ellerini önünde kavuşturdu ve Desen kılıcı avuçlarının içinde oluştu. Terli bir kavrayışla döndürdü ve Adolin'in ona öğrettiği düello duruşuna geçti.

Elinde tutmak acı veriyordu. Ölü bir sprenin çılgınlıkları değil sadece. İçindeki acı. Yeminlerle dile getirilmiş ancak daha üstesinden gelinememiş bir İdeal'in acısı.

"Köprücüler," diye seslendi Adolin. "Bir kere daha denemeye ne dersiniz?"

"Biz senden uzun dayanırız gancho! Süslü zırhınla bile."

Adolin sırttı ve yüz plakasını çarparak kapattı. "Emrindeyiz, Parlayan."

Shallan illüzyonlarını gönderdi ama karanlık daha önceki gibi önlerinden kaçmadı. Siyah şekiller illüzyonlarına saldırdı ve gerçek olmadıklarını keşfettiler. Bu geceyarısı adamlarından onlarcası önlerindeki yolu tikiyordu.

"Benim için merkezdeki şekle bir yol açın," dedi Shallan, sesinin hissettiğinden daha emin çıkması için uğraşıyordu. "Ona dokunabilecek kadar yaklaşmam gerek."

"Renarin, arkamı koruyabilir misin?" diye sordu Adolin.

Renarin başıyla onayladı.

Adolin derin bir nefes aldı, sonra babasının bir illüzyonunun tam ortasından geçerek odanın içine daldı. İlk geceyarısı adama vurarak biçti ve sonra da çılgınca Kılıç'ını etrafında savurmaya başladı.

Köprü Dört bağırarak arkasından atıldılar. Birlikte Shallan için bir yol açmaya başladılar, onunla sütunun arasındaki yaratıkları öldürüyorlardı.

İki tarafında da birer mızrak sırası oluşturan köprücülerin arasından yürüdü. İleride Adolin sütuna doğru savaşıırken Renarin de arkasında durarak etrafının sarılmasına engel oluyor, köprücüler de yarlardan bastırarak Renarin'e destek veriyorlardı.

Canavarlarda artık insanlığa dair bir iz kalmamıştı. Adolin'e zırhı üzerinde gıcırdayan fazlasıyla gerçek pençe ve dişlerle vuruyorlardı. Daha başkaları onun üstüne abanıyor, ağırlıklarıyla yavaşlatmaya ve Parezirhi'nda açıklıklar bulmaya çalışıyorlardı.

Onun gibi biriyle nasıl savaşacaklarını biliyorlar, diye düşündü Shallan, Parekilici'nı bir elinde tutuyordu. O zaman benden neden korkuyorlar?

Shallan Işık ördü ve Renarin'in yanında Parlayan'ın bir görüntüsü belirdi. Yaratıklar ona saldırarak bir an için Renarin'i rahat bıraktılar. Ne yazık ki illüzyonlarının büyük bir kısmı yok olmuş, tekrar ve tekrar bozuldukları için dağılarak Fırtınaişığı'na dönüşmüşlerdi. Daha fazla pratik yapsaydı bunun olmasına engel olabilirdi, diye düşündü.

Bunun yerine kendisinin kopyalarını ördü. Genç ve yaşlı, cesur ve korkmuş. Bir düzine farklı Shallan. Birkaç tanesinin kaybettiği resimlerden olduğunu fark etti. Oilsworn Dandos'un sanatçı olmak isteyen bir kişi için hayati önem taşıdığına ısrar ettiği, antrenman olarak ayna ile çizdiği kendine ait portrelerdi.

Shallanların bazıları sınıyor, öbürleri savaşıyordu. Bir an için Shallan kendini kaybetti ve Peçe'nin bile aralarında belirmesine neden oldu. Ortaya çıkan bu kopyalar, bu kadınlar, bu kızlar, her birisi Shallan'dı. Aynı zamanda hiçbiri değildi. Onlar kullandığı, oynattığı şeylerdi. İllüzyondu.

"Shallan!" diye bağırdı Adolin, sesi Renarin zorlanarak üzerindeki geceyarısı adamlarını söküp atarken gerilmişti. "Ne yapacaksan hemen yap!"

Askerlerin onun için dövüşerek açtıkları yolun sonundaki sütunun yanında durdu, Adolin'in hemen yanındaydı. Bakışlarını geceyarısı adamların arasında dans eden bir çocuk Shallan'dan kopardı. Önünde odanın merkezindeki sütunu kaplayan ana kütle içeriden bastıran yüzlerle kaynıyordu. Çığlık atmak için ağızları açılıyor, sonra katran içinde boğulan insanlar gibi geri batıyorlardı.

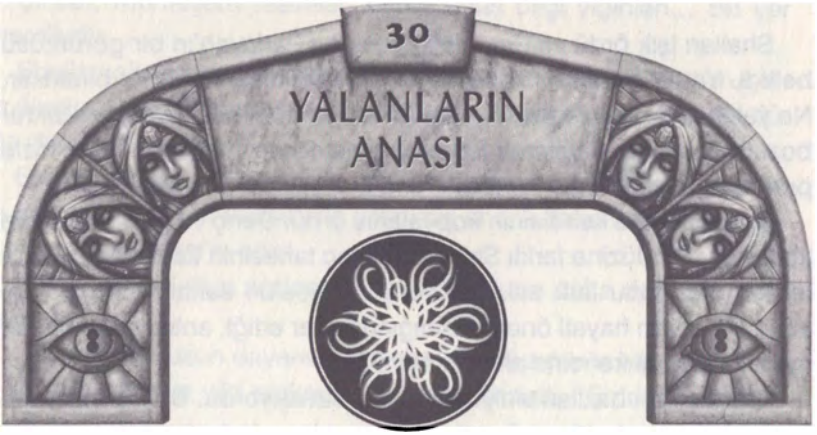
"Shallan!" dedi Adolin bir kere daha.

O dalgalanan kitle çok korkunçtu ama o kadar *büyüleyiciydi* ki.

Çukurun görüntüsü. Koridorların dönen çizgileri. Tamamı görülmeyen kule. Gelmesinin sebebi işte buydu.

Shallan kolunu uzatarak öne çıktı ve elini kapatan illüzyon kol yepini yok etti. Eldivenini çekip çıkardı, katran ve sessiz çığlıklardan oluşan kütlenin tam dibinde durdu.

Sonra eminelini üstüne bastırdı.

Bir aptalın sözlerini dinleyin.

—Oathbringer, ön söz

Shallan katranımsı bu şekle açıktı. Çıplak kalmış, bedeni delinip geçilmiş, ruhuna bir kapı açılmıştı. Şekil *içeri* girebilirdi. Ama o da Shallan için açıktı.

Shallan onun insanoğluna karşı duyduğu şaşkın hayranlığını hissetti. İnsanı hatırlıyordu, yeni doğmuş vizon yavrularının gökyılanından korkmaları gerektiğini içgüdüsel olarak bilmeleri gibi içsel bir anlayıştı bu. Bu spren tam olarak bilinçli, tam olarak farkındalık sahibi değildi. Yabancı bir merak ve içgüdü'nün yaratımıydı, kan kokusunun leş yiyicileri cezbetmesi gibi acı ve şiddete çekiliyordu.

Shallan Re-Shephir'i tanıdığı anda o da Shallan'ı tanıdı. Spren Shallan'ın Desen'le olan bağına dokundu ve çekiştirdi, koparıp atmayı ve yerine kendi geçmeyi istiyordu. Desen Shallan'a sarıldı, o da Desen'e; hayatları için tutunuyorlardı.

Bizden korkuyor, diye uğuldadı Desen'in sesi kafasının içinde. Neden bizden korkuyor?

Shallan zihninin gözünde kendisini Desen'in insansı formuna sıkıca sarılırken hayal etti, ikisi sprenin saldırısının önünde yere sinmişlerdi. O anda Shallan'ın görebildiği tek şey o görüntüydü, çünkü oda ve içindeki her şey eriyerek siyahlığa dönüşmüştü.

Bu şey kadimdi. Çok uzun zaman önce daha da korkunç olan bir şeyin ruhunun bir 'kıymığı' olarak yaratılan Re-Shephir'e kargaşa

yaratması, insanoğlunu şaşırtmak ve yok etmek için korkunç şeyler türetmesi emredilmişti. Zaman geçtikçe, katlettiği şeyleri daha fazla merak etmeye başlamıştı.

Yaratımları dünyada gördüğü şeyleri taklit etmeye başlamıştı ama sevgi ya da anlayıştan yoksunlardı. Canlanmış taş gibilerdi, herhangi bir zevk ya da bağlılık hissetmeden ölmek ya da öldürmekten memnundurlardı. Engellenemez bir merak ile şiddetin o geçici cazibesi dışında hiçbir duyguları yoktu.

Yukarıdaki Yaradan... bu bir yaratımsprenine benziyor. Ama çok, çok yanlış.

Sert bir cübbesi ile hareketli bir desenden oluşan, bir adam şeklindeki Desen inleyerek Shallan'a sarıldı. Shallan onu saldırıya karşı korumaya çalıştı.

Her savaştan... asla geri çekilemeyecekmış... gibi dövüş.

Shallan girdaplanan yokluğun derinliklerine, Geceyarısı Anası Re-Shephir'in karanlık ruhuna baktı. Sonra bir hırlamayla vurdu.

Tedbirli Vorin toplumu tarafından eğitilmiş terbiyeli, kolay heyecanlanan bir kız gibi saldırmadı. Annesini öldüren, çıldırmış çocuk gibi saldırdı. Tyn'in göğsüne kılıç saplayan köşeye kısırılmış kadın gibi. Herkesin onun öyle hoş, öyle tatlı olduğunu düşünmelerinden nefret eden parçasından destek aldı. *Zeki* ya da *hazırcevap* olarak tarif edilmekten nefret eden parçasından.

İçindeki Fırtınasığrı'ndan güç aldı ve kendisini Re-Shephir'in özünün daha da içlerine doğru itti. Bunun gerçekten olup olmadığından emin olamıyordu; fiziksel bedenini yaratığın katranının içlerine doğru mu bastırıyordu yoksa bütün bunlar başka bir yerin, kuledeki bu odanın ötesindeki, hatta belki Shadesmar'ın bile ötesindeki bir yerin temsili miydi, bilmiyordu.

Yaratık titredi ve Shallan en sonunda korkusunun sebebini gördü. Kapana kısılmıştı. Olay sprenin hesabına göre yakın zamanlarda olmuştu ama Shallan aslında üzerinden yüzlerce yılın geçtiği izlenimine kapılıyordu.

Bunun tekrar olması ihtimali Re-Shephir'i dehşete düşürüyordu. Hapsedilmesi beklenmedi olmuştu, imkânsız kabul ediliyordu. Ve yapan da Shallan gibi bir Işıkören'di. Bu yaratığı *anlayan* birisiydi.

Shallan'dan bir baltatazısının zalim sahibine benzer birinden korktuğu gibi korkuyordu.

Shallan kendini düşmana doğru bastırmaya devam ederek dayandı ama üzerine bir dinginlik çökmüştü; bu şeyin onu tam olarak

tanıyacağını, sırlarının her birisini tek tek keşfedeceğini anlamıştı.

Kararlılığı ve saldırganlığı sarsıldı, iradesi zayıflamaya başladı.

O yüzden yalan söyledi. Korkmadığında ısrar etti. İradesi *güçlüydü*. Her zaman öyle olmuştu. Sonsuza kadar da öyle olacaktı.

Güç bir algı illüzyonu olabilirdi. Kendi içinde bile.

Re-Shephir çözüldü. Shallan'ın içinde titreşen bir sesle feryat etti. Hapsedilişini hatırlayan ve daha kötü bir şeylerden korkan bir feryattı.

Shallan geriye doğru devrilerek savaştıkları odaya düştü. Adolin bir dizinin üzerine çökerek çelik gibi bir kavrayışla onu yakaladı, Zırh'ı taşların üzerinde duyulur bir çatırtı çıkarmıştı. O yankılanan feryadın solduğunu duydu. Ölmüyor, kaçıyordu. Shallan'dan yapabileceği kadar uzağa gitmekte kararlıydı.

Gözlerini zorlayarak açtığı zaman, Shallan odanın karanlıktan temizlenmiş olduğunu gördü. Geceyarısı yaratıklarının cesetleri erimişti. Renarin zırh eldivenini çıkararak yaralı bir köprücünün yanında hızla eğilmiş, adamı iyileştirici Fırtınasığ'ıyla dolduruyordu.

Adolin Shallan'ın doğrulup oturmasına yardımcı oldu ve o da açtıkları eminelini öbür kolunun altına soktu. Fırtınalar adına... nasıl ol-duysa havah illüzyonunu korumayı başarmıştı.

Bütün bunlara rağmen, Adolin'in Peçe'den haberinin olmasını istemiyordu. *Olmazdı*.

"Nereye?" diye sordu Adolin'e, tükenmişti. "Nereye gitti?"

Adolin dağın derinliklerine doğru daha da alçalarak uzanan bir tünelin olduğu odanın öbür tarafına doğru işaret etti. "Duman gibi hareket ederek o yöne doğru kaçtı."

"Peki... onu kovalamalı mıyız?" diye sordu Eth, dikkatlice tünele doğru ilerliyordu. Feneri taşlarda kesilmiş basamaklar olduğunu gösterdi. "Bu epey aşağılara iniyor."

Shallan havada bir değişim olduğunu hissedebiliyordu. Kule... değişmişti. "Takip etmeyin," dedi o çatışmanın dehşetini hatırlayarak. Katranımsı şeklin kaçmasına izin vermeye hiçbir itirazı olmazdı. "Bu odaya muhafız koyabiliriz ama geri geleceğini düşünmüyorum."

"Evet," dedi Teft mızrağına dayanarak ve yüzündeki teri sildi. "Muhafızlar çok iyi fikir olur."

Shallan sesinin tonuna kaşlarını çattı, sonra onun bakışlarını takip ederek Re-Shephir'in gizlediği şeye baktı. Odanın tam ortasındaki sütuna.

Üzerine işlenmiş binlerce kesilmiş mücevher vardı, büyük kısmı Shallan'ın yumruğundan daha büyüktü. Hepsi birlikte pek çok krallıktan daha değerli bir hazine ediyorlardı.

Sizi daha az aptal yapamıyorlarsa en azından size umut versinler.

—Oathbringer ön söz

Gençliği boyunca Kaladin orduya katılıp küçük sessiz Hearthstone'u geride bırakma hayalleri kurmuştu. Askerlerin bol bol seyahat edip dünyayı gördüğünü herkes bilirdi.

Görmüştü de. Onlarca boş tepe, otlarla kaplı ova ve birbirinin aynı savaş kampı görmüştü. Ama gerçek manzaralar...eh, o ayrı bir hikâyeydi.

Revolar şehri, parshmenlerle yaptığı yolculuğunda gösterdiği gibi Hearthstone'dan yalnızca birkaç haftalık bir yürüyüş mesafesindeydi. Burayı hiç ziyaret etmemişti. Fırtınalar adına, Kaladin daha önce hiç bir şehirde yaşamamıştı, savaş kampları sayılmazsa tabii.

Çoğu şehrin bunun gibi parshmenlerden bir ordu ile çevrili olmadığından şüpheleniyordu.

Revolar bir dizi tepenin rüzgâr yönü tarafındaki güzel bir boşluğun içine kurulmuştu, küçük bir kasaba için harika bir konumdu. Yalnız bu "küçük bir kasaba" değildi. Şehir dışarı taşmış, tepelerin arasındaki boşlukları doldurmuş, rüzgâr yönü yamaçlarından yukarılara doğru tırmanarak yalnızca tepelerin zirvelerini tamamen boş bırakmıştı.

Kaladin bir şehrin daha düzenli görünmesini beklerdi. Tıpkı verimli bir savaş kampı gibi düzgün sıralar hâlinde evler hayal etmişti. Bu

daha çok Harap Ovalar'daki bir uçurumun içinde toplanarak birbirine karışmış bitkilere benziyordu. Sokaklar bir o yana, bir bu yana uzanıyordu. Pazar yerleri rastgele etrafa saçılmıştı.

Kaladin düzleştirilmiş kremle kaplanmış geniş bir yol boyunca ilerleyen parshmen grubuna katıldı. Burada kamp kurmuş olan binlerce parshmenin arasından geçiyorlardı ve görünüşe göre de her geçen saat daha fazlası toplanıyordu.

Ancak omuzlarında taş uçlu mızraklar, torbalarında kurutulmuş tahıl bisküviler ve ayaklarında domuz derisinden terlikleri olan tek grup Kaladin'in kiydi. Önlüklerini kemerlerle bağlamışlardı, taştan bıçak ve baltalar ile takasla aldığı mumlardan yapılmış suya dayanıklı torbaların içinde kav taşıyorlardı. Onlara sapan kullanmayı öğretmeye bile başlamıştı.

Muhtemelen bunların hiçbirini onlara öğretmemesi gerekirdi. Bu onlarla birlikte yürüyerek şehre girerken gurur duymasına engel olmuyordu.

Sokaklar kalabalıklarla dolup taşmıştı. Bütün bu parshmenler nereden gelmişti? Bu en azından kırk ya da elli bin kişilik bir kuvvetti. Pek çok kişinin parshmenleri görmezden geldiğini biliyordu... ve kendisi de eskiden öyle yapardı. Ama her zaman zihninin gerisinde çok sayıda olmadıkları fikri olmuştu. Yüksek mevkideki her açık gözün ve kervancıların birkaç parshmeni olurdu. Kasaba ve şehirlerde o kadar da varlıklı olmayan evlerin bile parshmenleri vardı. Bir de liman işçileri, madenciler, su taşıyıcıları, büyük inşaat projeleri için kullandıkları hamallar vardı...

"İnanılmaz," dedi Sah, Kaladin'in yanında yürüdüğü yerden, etrafı daha iyi görebilsin diye kızını omuzlarına almıştı. Kız babasının ahşap kartlarından bazılarını sıkıca kavramıştı ve onları bazı çocukların en sevdikleri oyuncak bebeklerini tuttukları gibi göğsüne bastırarak taşıyordu.

"İnanılmaz mı?" diye sordu Kaladin Sah'a.

"Kendi şehrimiz Kal," diye fısıldadı Sah. "Köle olduğum zamanlarda güçlülükle düşünebilirken bile hayal kurardım. Kendi evimin, kendi hayatımın olması nasıl bir şeydir diye hayal etmeye çalışırdım. İşte şimdi burada."

Parshmenlerin buradaki sokaklar boyunca uzanan evlere yerleştikleri belliydi. Pazarları da işletiyorlar mıydı? Bu zorlu, rahatsız edici bir soruyu akla getiriyordu. İnsanlar neredeydi? Khen'in grubu görünmez sprenin önderliğinde şehrin derinliklerine doğru ilerliyordu.

Kaladin bela izlerini seçmeye başlamıştı. Kırık pencereler. Menteşelerinden sökülmüş kapılar. Bir kısmına Dinmez fırtına sebep olmuş olmalıydı ama baltayla yarılarak açıldıkları belli olan bir iki kapının önünden geçtiler.

Yağmacılık. İleride bir iç duvar görünüyordu. Şehrin tam orta yerinde güzel bir istihkamdı. Büyük ihtimalle şehrin ilk kurulduğu zamanda iyimser bir mimar tarafından belirlenmiş olan ilk sınırlarını belirliyordu.

Kaladin burada en sonunda Alethkar'a ilk gelişinde görmeyi beklediği çatışmanın izlerini buldu. İç şehre açılan kapılar kırılıp yıkılmıştı. Muhafız karakolu yanmıştı ve geçtikleri bazı tahta kirişlere saplanmış oklar duruyordu. Bu fethedilmiş bir şehirdi.

Ama insanlar nereye koyulmuştu? Kaladin bir tutsak kampı mı, yoksa yanmış kemiklerden bir dağ mı aramalıydı? Bunu düşünmek midesini bulandırdı.

"Konu bu mu?" diye sordu iç şehre uzanan bir yolda yürürlerken Kaladin. "İstedığınız bu mu Sah? Krallığı fethetmek mi? İnsanoğlunu yok etmek mi?"

"Fırtınalar adına, bilmiyorum," dedi Sah. "Ama yeniden köle olamam Kal. Vai'yi almalarına ve tutsak etmelerine izin *vermeyeceğim*. Sana yaptıklarından sonra onları savunuyor musun?"

"Onlar benim halkım."

"Bu bir mazeret değil. Eğer 'halkından' bir tanesi, bir başkasını öldürürse onu hapse atmıyor musunuz? Benim ırkımın tamamını köleleştirmenin cezası ne olmalı peki?"

Syl üzerlerinden uçup geçti, yüzü parıltılı sisten bir bulutun içinde bir an için belirmişti. Kaladin ile göz göze geldi, sonra da bir pencere pervazının üzerine konup küçük bir kaya şekline büründü.

"Ben... bilmiyorum Sah," dedi Kaladin. "Ama bunun çözümü iki taraftan birinin kökünü kurutmak için yapılan bir savaş olamaz."

"Bizim yanımızda savaşabilirsin Kal. İnsanlara karşı parshmenler şeklinde olmak zorunda değil. Bundan daha iyisini yapabiliriz. Ezenlere karşı ezilenler."

Syl'in olduğu yerden geçerlerken Kaladin eliyle duvara dokundu. Syl daha önce antrenmanını yaptıkları şekilde ceketinin kol yeninden içeri atıldı. Bir rüzgâr esintisi gibi kolundan tırmanıp yakasından çıkarak saçlarının arasına girdiğini hissedebilmişti. Uzun buklelerinin Syl'i yeterince gizlediğine kanaat getirmişlerdi.

"Burada o sarı beyaz sprenlerden *çok fazla* var Kaladin," diye fısıldadı Syl. "Havada geziyor, binalar arasında uçuşuyorlar."

“İnsanlardan bir iz var mı?” diye fısıldadı Kaladin.

“Doğuda,” dedi Syl. “Birkaç kışlaya ve eski parshmen barınaklarına tıklmışlar. Bazıları ise büyük ağılların içinde, muhafızlar tarafından izleniyorlar. Kaladin... bugün yaklaşan başka bir yücefırtına daha var.”

“Ne zaman?”

“Belki yakındır. Bunu tahmin etmekte yeniyim. Kimsenin bunu beklediğini sanmıyorum. Her şeyin düzeni bozuldu, insanlar yenilerini yapana kadar tüm çizelgeler yanlış olacak.”

Kaladin alçak bir tıslamayla nefesini bıraktı.

Grubu ilerilerindeki kalabalık bir parshmen topluluğuna yaklaşıyordu. Büyük sıralar hâlinde dizilmelerine bakılacak olursa, burası yeni gelenlerin yönlendirildiği bir tür toplanma yeri idi. Gerçekten de Khen’in yüz kişilik ekibi beklemek üzere sıralardan birine katıldı.

Önlerinde aynı bir Parshendi gibi baştan aşağı kabuk zırhla kaplı olan bir parshmen elinde bir yazı tahtasıyla sıra boyunca yürüyerek yaklaşıyordu. Parshendi, Khen’in grubuna yaklaşıırken Syl Kaladin’in saçlarının arasına iyice saklandı.

“Hangi kasaba, çalışma kampı ya da ordudan geliyorsunuz?” Sesinde Kaladin’in Harap Ovalar’daki Parshendilerde duyduğuna benzer garip bir tempo vardı. Khen’in grubundakilerin bazılarında da bu tempo vardı ama hiçbiri bu adam kadar net değildi.

Kâtip parshmen, Khen’in ona söylediği kasabaların isimlerini yazdı, sonra mızraklarını fark etti. “Boş durmamışsınız. Sizi özel eğitime tavsiye edeceğim. Tutsağınızı ağıla gönderin; buraya bir tarifini yazacağım, yerleştikten sonra onu çalıştırabilirsiniz.”

“O...” dedi Khen Kaladin’e bakarak. “O tutsağımız değil.” Bunu söylediği için memnun değilmiş gibi görünüyordu. “O da bizim gibi insanların kölelerinden biriydi. Bize katılmak ve savaşmak istiyor.”

Parshmen başını kaldırıp havadaki bir şeye doğru baktı.

“Yixli senin adına konuşuyor,” diye fısıldadı Sah Kaladin’e. “Etkilenmiş gibi gönürüyor.”

“Eh, bu duyulmadık şey değil,” dedi kâtip. “Ama onu özgür bırakmak için Zevebanların birinden izin almak zorundasınız.”

“Nelerden?” diye sordu Khen.

Yazı tahtası olan parshmen soluna doğru işaret etti. Uzun boylu ve uzun saçlı parshmen kadını görmek için Kaladin’in ve diğerlerinden bazılarının sıradan çıkmaları gerekmişti. Yanaklarını kaplayan ve oradan elmacık kemikleri boyunca ilerleyerek saçlarına kadar uza-

nan kabuğu vardı. Kollarındaki deri sanki *altında* da kabuk varmış gibi kabarmıştı. Gözleri kırmızı renkte parlıyordu.

Kaladin'in nefesi düğümlendi. Köprü Dört Harap Ovalar'ın merkezine doğru ilerledikleri sırada savaştıkları garip Parshendilerden bahsetmiş, ona bu yaratıkları tarif etmişlerdi. Dinmez fırtına'yı çağıran varlıklar bunlardı.

Buradakinin bakışları doğrudan Kaladin'in üzerine odaklandı. Kızıl bakışlarında insanın içini bunaltan bir şeyler vardı.

Kaladin uzaklarda bir gök gürlemesi duydu. Etrafında pek çok parshmen sesin geldiği yöne dönüp fısıldaşmaya başladılar. Yüce fırtına.

O anda Kaladin kararını verdi. Sah ve diğerlerinin yanında cesaret edebileceği kadar uzun süre kalmıştı. Öğrenebileceğini öğrenmişti. Fırtına bir şans sunuyordu.

Gitme zamanı geldi.

Kırmızı gözleri olan uzun boylu, tehlikeli yaratık Khen'in grubuna doğru yürümeye başladı, ona Zeveban demişlerdi. Kaladin'in bir Parlayan olduğunu anlayıp anlamadığını bilemiyordu ama o gelene kadar beklemeye hiç niyeti yoktu. Planı hazırды, eskiden kalma köle içgüdüleri en kolay kaçış yolunu çoktan bulmuştu bile.

Khen'in kemerinde duruyordu.

Kaladin Fırtınası'ğı'nı doğrudan Khen'in kesesinden emdi. Bunun gücüyle bir anda şiddetle parlamaya başladı, sonra keseyi kavradı ve söküp alırken deri kayışı kopardı; o mücevherlere ihtiyacı olacaktı.

"Halkını korunaklı bir yere götür," dedi Kaladin şaşıran Khen'e. "Bir yücefırtına yakında. Merhametiniz için teşekkürler. Size ne derlerse desinler, şunu bilin. Sizin düşmanınız olmak istemiyorum."

Zeveban öfkeli bir sesle çığlık atmaya başladı. Kaladin Sah'ın ihanete uğramış yüz ifadesine baktı, ardından kendini havaya fırlattı.

Özgürlük.

Kaladin'in teni neşeyle ürperdi. Fırtınalar adına, bunu ne kadar da özlemişti! Rüzgârı, yukarıdaki açıklığı, hatta yer çekiminin elinden kurtulurken karnında duyduğu kasılma hissini bile özlemişti. Syl etrafında ışıktan bir kurdele şeklinde dönüyor ve parıldayan çizgilerden bir sarmal oluşturunuyordu. Kaladin'in başının etrafında şansprenleri belirdi.

Syl sırf uçuşan küçük ışık toplarına ters ters bakabilmek için bir insan şekline dönüştü. "Benim," dedi içlerinden birini eliyle vurarak kovalarken.

Yerden birkaç yüz metre yükseklikte Kaladin yarım bir Çivileme-

ye geçti ve yavaşlayıp havada asılı kaldı. Aşağıda o kırmızı gözlü parshmen kadın eliyle işaret ediyor ve bağıırıyordu, gerçi Kaladin sesini duyamıyordu. Fırtınalar adına. Bunun Sah ve diğerlerinin başına bela açmamasını umdu.

Şehrin kusursuz bir manzarasını görebiliyordu, sokaklar şimdi binalara sığınmak için koşturan silüetlerle doluydu. Başka gruplar da her yönden şehre doğru hızla ilerliyordu. Onlarla birlikte bu kadar vakit geçirdikten sonra bile Kaladin'in ilk tepkisi huzursuzluk oluyordu. Bu kadar çok parshmenin bir arada ne işi vardı? Doğal değildi.

Bu izlenim artık onu daha önce hiç yapmadığı kadar rahatsız ediyordu.

Uzaktaki yaklaştığını görebildiği fırtına duvarına baktı. Fırtına varmadan önce hâlâ vakti vardı.

Rüzgârına kapılmamak için yükselip fırtınanın üzerinden uçmak zorunda kalacaktı. Ama sonra?

"Urithiru orada bir yerlerde, batıda," dedi Kaladin. "Yolu gösterebilir misin?"

"Bunu nasıl yapacağım?"

"Orada bulundun ya."

"Sen de öyle."

"Sen doğanın bir kuvvetisin Syl," dedi Kaladin. "Fırtınaları hissedebiliyorsun. Bir çeşit... yön bulma duyun yok mu?"

"Bu âlemden olan *sensin*," dedi Syl bir diğer şansprenini kovalayarak ve Kaladin'in yanında havada asılı durdu, kollarını kavuşturdu. "Dahası ben doğanın bir kuvvetinden çok, kolektif insan imgelemi tarafından, ideallerinden birinin kişileştirilmesiyle oluşturulmuş yaratımın saf güçlerinden biriyim." Kaladin'e sırttı.

"*Bunu* nereden çıkardın?"

"Bilmem. Bir yerde duymuşumdur herhâlde. Ya da sadece *zekiyimdir*."

"O zaman Harap Ovalar'a gitmek zorunda kalacağız," dedi Kaladin. "Güney Alethkar'daki daha büyük şehirlerden birine ulaşıp, mücevherleri orada takas ederiz, şanslıysak savaş kamplarına ulaşmaya yetecek kadar ışık'ımız kalır."

Karar verdikten sonra mücevher kesesini kemerine bağladı, sonra aşağı baktı ve son kez asker sayıları ve parshmen istihkamlarının durumunu yaklaşık olarak çıkarmaya çalıştı. Fırtına hakkında endişe etmemek garip geliyordu ama geldiği zaman fırtınanın yukarısına çıkacaktı.

Böyle yukarıdan bakınca, fırtınadan sonraki sel sularını uzaklaş-

tırmak için kayalarda açılmış geniş hendekleri görebiliyordu. Parshmenlerin çoğu sığınak bulmak için kaçmış olsa da bazıları aşağıda kalmış, başlarını kaldırarak ona bakıyorlardı. Kaladin duruşlarındaki ihanete uğramışlık hissini okuyabiliyordu, gerçi bunların Khen'in grubundan olup olmadığını bile seçemiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Syl, Kaladin'in omzunda parıldayarak.

"Onlara karşı bir yakınlık hissetmeden edemiyorum, Syl."

"Şehri fethettiler. Onlar *Yokelçi*."

"Hayır, onlar bizden farklı değil. *Öfkeliler* ve bunun için iyi nedenleri de var." Ani bir rüzgâr eserek Kaladin'i yana doğru itti. "Bu hissi bilirim. İçinde yanar, sonunda sana yapılan haksızlığın dışındaki her şeyi unutuncaya dek beynini kemirir. Ben de Elhokar hakkında böyle hissediyordum. Bazen o her şeyi yakıp kavuran *hak ettiğini elde etme arzusu* karşısında dünyanın bütün mantıklı açıklamaları anlamsız hâle gelebiliyor."

"Elhokar hakkındaki fikrini değiştirdin, Kaladin. Doğru olan şeyi gördün."

"Gördüm mü? *Doğruyu* mu buldum, yoksa sadece sonunda meseleye senin istediğin gibi bakmayı mı kabul ettim?"

"Elhokar'ı öldürmek *yanlıştı*."

"Peki ya Harap Ovalar'da öldürdüğüm parshmenler? Onları öldürmek yanlış değil miydi?"

"Dalinar'ı koruyordun."

"O da onların vatanına saldırıyordu."

"Çünkü kardeşini öldürmüştü."

"Bunun sebebini de bilmiyoruz, sadece Kral Gavilar ve halkının parshmenlere nasıl davrandıklarını görmeleri de olabilir." Kaladin bir ayağını aşağıya sallandırarak omzunda oturan Syl'e doğru döndü. "O zaman fark nerede Syl? Dalinar'ın parshmenlere saldırmasıyla, parshmenlerin bu şehri fethetmesi arasında ne fark var?"

"Bilmiyorum," dedi Syl alçak sesle.

"Peki ya Elhokar'ın adaletsizlikleri yüzünden öldürülmesine *izin vermem*, Harap Ovalar'daki parshmenleri öldürmemden neden daha kötü?"

"Bir tanesi yanıştı. Yani, yanlış geliyordu. Sanırım, ikisi de yanıştı."

"Yalnız birisi neredeyse bağımı koparacakken, diğeri böyle bir şey yapmadı. Bağın neyin doğru, neyin yanlış olduğuyla bir ilgisi yok, değil mi Syl? *Senin* neyi doğru, neyi yanlış gördüğünle ilgili."

"*Bizim* nasıl gördüğümüzle ilgili," diye düzeltti Syl. "Ve yeminler-

le. Elhokar'ı korumaya yemin etmiştin. Bana Elhokar'a ihanet etmeyi planladığın sıralar içten içe yanlış bir şeyler yaptığını hiç düşünmediğini söyle."

"Tamam. Ama yine de algıya bağlı." Kaladin rüzgârın onu sürüklemesine izin verdi, içinde berbat bir his vardı. "Fırtınalar adına, ben... Ben senin işin nasıl olması gerektiğini söyleyebileceğini, bana mutlak olan bir *doğruyu* verebileceğini umut etmiştim. Bir kez olsun ahlak kurallarımda istisna yapmamayı ummuştum."

Syl düşünceli bir biçimde başıyla onayladı.

"Buna karşı çıkmayı beklerdim," dedi Kaladin. "Sen... Neydi, insanın şeref ideallerinin kişileştirilmesi değil miydin? En azından tüm doğru cevapları bildiğini *düşünmen* gerekmez mi?"

"Olabilir," dedi Syl. "Belki de bir cevap varsa onu bulmak isteyen ben olmalıyım."

Fırtına duvarı artık iyice görünür olmuştu; yücefırtınanın yaklaşan rüzgârlarının sürüklediği su ve çer çöpten oluşan koca bir duvar. Rüzgârlar Kaladin'i şehirden öteye sürüklemişti, bu yüzden şehri fırtınalardan koruyan tepelerin üzerinde asılı kalıncaya kadar kendisini doğuya doğru Çiviledi. Burada daha önce görmediği bir şeyi fark etti: çok büyük insan gruplarıyla dolu ağıllar.

Doğudan esen rüzgârlar giderek güçleniyordu. Ama ağılları koruyan parshmenler sanki kimse kendilerine hareket etme emri vermemiş gibi öylece duruyorlardı. Yücefırtınanın ilk gürlemeleri uzaktaydı, kaçırması kolaydı. Yakında fark edeceklerdi ancak çok geç olabilirdi.

"Ah," dedi Syl. "Kaladin, şu insanlar!"

Kaladin küfretti, sonra onu yukarıda tutan Çivilemeyi bıraktı ve hızla düşmeye başladı. Yere çakılarak etrafına parıldayan Fırtınasığrı'ndan bir halka yaydı.

"Yücefırtına!" diye bağırdı parshmen muhafızlara. "Yücefırtına geliyor! Bu insanları korunaklı bir yere götürün!"

Aval aval ona baktılar. Şaşırtıcı bir tepki değildi. Kaladin Kılıç'ını çağırdı, parshmenleri iterek geçti ve domuz beslemek için kullanılan ağılın alçak duvarı üzerine sıçradı.

Sylkılıcı'nı havaya kaldırdı. Şehir halkı duvarın önüne yığıldı. "Pa-redar" haykırırları yükseliyordu.

"Bir yücefırtına yaklaşıyor!" diye bağırdı Kaladin ama sesi diğer seslerin kargaşasında hızla kayboluyordu. Fırtınalar adına. Yokelçilerin bir avuç ayaklanan şehirliyi zapt edebileceğinden pek şüphesi yoktu.

Daha fazla Fırtınasığı çekerek kendisini havaya yükseltti. Bu onları susturmuş, hatta geri çekilmelerine sebep olmuştu.

“Son fırtına geldiği zaman nereye sığınıyordunuz?” diye yüksek bir sesle sordu.

Önlerdeki birkaç kişi yakındaki büyük sığınakları işaret etti. Bu sığınaklar fırtına sırasında çiftlik hayvanları, parshmenler ve hatta yolcuları barındırmak içindi. Bunlar bir şehir dolusu insanı barındırabilir miydi? Belki sıkıştırlarsa mümkün olabilirdi.

“Yürüyün!” dedi Kaladin. “Kısa süre sonra bir fırtına gelecek.”

Kaladin, dedi Syl’in sesi zihninde. *Arkanda*.

Arkasını döndü ve parshmen muhafızların ellerinde mızraklarla duvara yaklaştığını gördü. Şehir halkı nihayet bir tepki verip göğüs hizasına ancak gelen pürüzsüz, sertleşmiş kremle kaplanmış duvarlara tırmanırken, Kaladin de aşağı atladı.

Parshmenlere doğru bir adım attı, sonra kılıcını savurarak mızraklarının uçlarını saplarından ayırdı. Birlikte geldiği parshmenlerden sadece biraz daha fazla eğitim almış olan muhafızlar şaşkınlıkla gerilediler.

“Benimle dövüşmek istiyor musunuz?” diye sordu onlara.

Bir tanesini başını olumsuzca salladı.

“Öyleyse bu insanların güvenli bir yere gitmeye çalışırken birbirlerini ezmelerine engel olun,” dedi eliyle işaret ederken. “Ve diğer muhafızların da onlara saldırmasına izin vermeyin. Bu bir isyan değil. Gök gürlemesini duymuyor musunuz, rüzgârın hızlandığını hissetmiyor musunuz?”

Kaladin tekrar duvarın üzerine yükseldi, sonra bağırarak emir verip insanlara ilerlemeleri için elini salladı. Parshmen muhafızlar sonunda bir Paredarla savaşmak yerine, onun dediğini yaptıkları için başlarını belaya sokma riskine girmeye karar verdiler. Çok geçmeden insanları sık sık Kaladin’in isteyeceğinden daha kaba bir biçimde iterek fırtına sığınaklarına doğru yönlendiren bütün bir ekip oluşmuşlardı.

Kaladin muhafızlardan birinin yanına indi, mızrağını kestiği bir kandı. “Önceki fırtına geldiğinde bunu nasıl halletmiştiniz?”

“Büyük ölçüde insanları kendi hallerine bırakmıştık,” diye itiraf etti. “Kendimiz sığınacak bir yer bulmakla fazla meşguldük.”

Demek ki Yokelçiler de fırtınanın geleceğini önceden bilemiyorlardı. Kaladin yüzünü buruşturdu ve fırtına duvarının gelişiyile ne kadar çok sayıda insanın ölmüş olabileceğini düşünmemeye çalıştı.

“Daha iyisini yapın,” dedi kadına. “Bu insanlar artık sizin sorumluluğunuz. Şehri ele geçirdiniz, istediğinizi aldınız. Eğer ahlaki olarak üstün olduğunuzu öne sürecekseniz tutsaklarınıza, size yapacaklarından daha iyi muamele edin.”

“Bak,” dedi, parshmen kadın. “*Sen kim oluyorsun? Hem neden...*”

Büyük bir şey Kaladin’e bindirdi ve onu arkaya fırlatarak bir çatırtıyla duvara vurdu. Bu şeyin kolları vardı, gırtlığını kavrayan, onu boğmaya çalışan biriydi. Kaladin onu tekmeleyip üzerinden attı, gözleri kırmızıydı.

Kırmızı gözlü parshmenin üzerinden siyahımsı mor bir ışıltı yükseliyordu, *siyah Fırtınaışığı*’na benziyordu. Kaladin küfretti ve kendisini havaya Çiviledi.

Yaratık onu takip etti.

Yakınlarda bir ikincisi daha havaya yükseldi, arkasında hafif mor bir ışık bırakıyor ve Kaladin kadar rahat uçuyordu. Bunlar daha önce gördüğü uzun saçlı ve daha ince olanından farklıydı. Syl zihninin içinde haykırdı, acı ve şaşkınlığın bir karışımı gibi bir sestti. O havalandığı zaman birilerinin koşup bunlara haber verdiğini düşünüyordu.

Birkaç rüzgârspreni Kaladin’in yanından hızla geçti, sonra neşeyle etrafında dans etmeye başladılar. Gökyüzü kararıyor, fırtına duvarı arazi boyunca gümbür gümbür ilerliyordu. O kırmızı gözlü Parshendiler Kaladin’i yukarıya doğru kovaladı.

Kaladin de kendisini doğruca fırtınaya doğru Çiviledi.

Beyazlı Suikastçı’ya karşı işe yaramıştı. Yücefırtına tehlikeliydi ama bir çeşit müttefik de sayılırdı. İki yaratık peşinden geldi, ancak onun seviyesini ıskalamışlardı ve kendilerini aşağı Çivilemek zorunda kalarak garip, inişli çıkışlı bir hareket yaptılar. Kaladin’e güçlerini kullanmaya başladığı ilk zamanları hatırlatıyorlardı.

Kaladin kendisini hazırladı ve elinde Sylkılıcı ile fırtına duvarının içine daldı, dört ya da beş rüzgârspreni ona katılmışlardı. İstikrarsız bir karanlık Kaladin’i yuttu, sık sık yıldırımlarla bölünen ve yer yer parlamalarla beneklenmiş bir karanlıktı. Rüzgârlar düşman ordular gibi çarpışıp dönüyordu; o kadar düzensizdi ki rüzgâr Kaladin’i önce bir yöne, sonra tersine fırlatıyordu. Yalnızca istediği yönde ilerlemek için bile tüm Çivileme becerilerini kullanması gerekiyordu.

Omzunun üzerinden arkaya bakarak kırmızı gözlü iki parshmenin de fırtınaya daldığını gördü. Onların garip parıltıları Kaladin’inkine kıyasla daha solgundu ve her nasılsa parlamanın *tersi* gibi bir izlenim yaratıyordu. Etraflarına yapışmış bir karanlıktı.

Anında dengeleri bozuldu ve rüzgârda döne döne savruldular. Kaladin gülümsedi, neredeyse havada uçan iri bir kaya parçası tarafından eziliyordu. Tamamen şans eseri kurtuldu, eğer kaya bir karış daha yakından geçse kolunu koparacaktı.

Kaladin kendisini yukarı doğru Çivileyerek fırtınanın tavanına doğru yükseldi. “Fırtınababa!” diye bağırdı. “Fırtınaların spreni!”

Cevap yoktu.

“Yolundan dön!” diye bağırdı Kaladin uluyan rüzgârlara. “Aşağıda insanlar var! Fırtınababa. Beni *dinlemelisin!*”

Her şey durdu.

Kaladin daha önce de Fırtınababa’yı gördüğü tuhaf yerdeydi, gerçekliğin dışındaymış gibi görünen bir yerdi. Yer çok aşağıdaydı, loştu, yağmura boğulmuştu ama çorak ve ıssızdı. Kaladin havada asılı duruyordu. Çivilenmemişti, altındaki hava katı kesilmiş gibiydi.

SEN KİM OLUYORSUN DA FIRTINAYA EMİR VERİYORSUN, ŞEREF’İN OĞLU?

Fırtınababa gökyüzü kadar geniş bir yüzdü, doğan güneş gibiydi.

Kaladin kılıcını havaya kaldırdı. “Senin ne olduğunu biliyorum Fırtınababa. Bir sprensin, tıpkı Syl gibi.”

BEN BİR TANRININ HÂTIRASIYIM, GERİDE KALAN BİR PARÇAYIM. FIRTINANIN RUHU VE EBEDİYETİN ZİHNİYİM.

“Öyleyse mutlaka bu ruhla, akılla ve hafızayla aşağıdaki insanlara merhamet edebilirsin,” dedi Kaladin.

YA BU RÜZGÂRLARDA DAHA ÖNCE ÖLEN YÜZ BİNLER? ONLARA DA MERHAMET ETMELİ MİYDİM?

“Evet.”

YA YUTAN DALGALAR, YAKAN ALEVLER? ONLARI DA DURDURUR MUYDUN?

“Yalnızca senden bahsediyorum ve yalnızca bugünlük. Lütfen.”

Gök gürledi. Fırtınababa sanki bu talebi gerçekten *değerlendiriyormuş* gibiydi.

BU BENİM YAPABİLECEĞİM BİR ŞEY DEĞİL, TANAFAST’IN OĞLU. EĞER RÜZGÂR ESMEYİ KESERSE, RÜZGÂR OLMAKTAN ÇIKAR. HİÇ OLUR.

“Ama...”

Kaladin gerçek fırtınaya geri döndü ve sanki zaman hiç geçmemiş gibi görünüyordu. Rüzgârlar içinde ilerlerken hüsrarla dişlerini sıktı. Rüzgârsprenleri ona eşlik ediyordu, şimdi etrafında iki düzine vardı. Her biri ışıktan bir kurdele şeklinde, hızla dönen ve gülüşen bir gruptu.

Parıldayan gözleri olan parshmenlerden birinin yanından geçti. Zeveban mıydı? Bu terim gözleri Parlayanlar'ın tümünü mü ifade ediyordu?

"Fırtınababa daha yardımsever olabilirdi, Syl. Senin baban olduğunu iddia etmiyor muydu?"

Karışık bir mesele, dedi Syl Kaladin'in zihninde. Ama inatçıdır. Üzgünüm.

"Duyarsız," dedi Kaladin.

O bir fırtına, Kaladin. Binlerce yıldır insanların onu hayal ettiği gibi.

"Seçim yapabiliirdi."

Belki yapabiliirdi, belki de yapamazdı. Bence senin yaptığın, ateşe 'lütfen bu kadar sıcak olmayı kes' demek gibi bir şeydi.

Kaladin alçaktan uçarak hızla Revolar'ın çevresindeki tepelere vardı. Herkesin güvende olduğunu görmeyi ummuştı ama tabii ki bu boş bir umuttu. İnsanlar ağıllara ve sığınakların etrafındaki alana dağılmıştı. O sığınıklardan birinin kapısı hâlâ açıktı ve birkaç adam dışarıda kalmış, son birkaç kişiyi toplayıp içeri sokmaya çalışıyorlardı.

Pek çoğu fazla uzaktaydı. Kümeler hâlinde yere çökmüş, duvarlara ya da kayaların çıkıntılarına tutunuyorlardı. Çakan şimşeklerin ışığında Kaladin onları zar zor seçebiliyordu, fırtınanın ortasında dehşet içindeki yalnız yumrulardı.

O rüzgârları kendi de hissetmişti. Bir binanın kenarına bağlanarak rüzgârların önünde çaresiz durmuştu.

Kaladin... dedi Syl aklının içinde o yere düşerken.

Fırtına Kaladin'in içinde nabız gibi atıyordu. Yücefırtınanın içindeyken Fırtınasığrı sürekli yenileniyordu. Onu koruyordu, hayatını onlarca kez kurtarmıştı. Onu öldürmeye çalışmış olan o güç Kaladin'in kuruluşu olmuştu.

Yere indi ve Syl'i bıraktı, ardından da oğluna sarılmış genç bir babanın şeklini yakaladı. Onları ayağa kaldırıp sıkıca tutarak binaya doğru götürmeye çalıştı. Yakınlarda pek seçemediği başka bir kişi rüzgâra kapıldı ve karanlığın içinde kayboldu.

Kaladin, hepsini kurtaramazsın.

Kaladin başka birisini yakalarken bağırı, kadını sıkıca tuttu ve onlarla birlikte yürümeye koyuldu. Birbirlerine sokulmuş bir gruba ulaştıklarında rüzgârdan tökezlediler. Belki iki düzine ya da daha fazlalardı, ağılın etrafındaki duvarın gölgesinde duruyorlardı.

Kaladin yardım ettiği üç kişiyi diğerlerine doğru çekti. "Burada ka-

lamazsınız!” diye bağırdı hepsine birden. “Birlikte. Birlikte bu tarafa doğru yürümeniz gerek!”

Sonunda rüzgâr ulur, yağmur hançer gibi tepelerine inerken grubu zar zor harekete geçirip kol kola taşlık zeminde yürütmeye başladı. Bir kaya yakınlardaki bir yere gürültüyle düşene ve içlerinden bazılarının telaşla yere çökmelerine neden olana kadar iyi yol alabilmişlerdi. Rüzgâr yükseldi ve insanların bazılarını havaya kaldırdı, onları sürüklenip gitmekten kurtaran tek şey diğerlerinin sıkı sıkıya kavrayan elleriydi.

Kaladin yağmurla karışan yaşları savuşturmak için gözlerini kırıştırdı. Kükredi. Anlık bir şimşek yakınlardaki bir duvardan kopan bir parçanın bir adamı ezişini ve cansız bedenini fırtınanın içine doğru sürükleyip götürüşünü aydınlattı.

Kaladin, dedi Syl. Üzgünüm.

“Üzgün olmak yetmiyor!” diye bağırdı Kaladin.

Bir koluyla bir çocuğu tutuyordu, yüzünü fırtınaya ve korkunç rüzgârlarına dönmüştü. Neden yok ediyordu? Onları şekillendiren şey bu fırtınaydı. Onları mahvetmesi de şart mıydı? Acı ve ihanete uğramışlık hissiyle tutuşan Kaladin Fırtınası’yla içini sonuna kadar doldurdu ve elini sanki rüzgârı geriye itmeye çalışıyormuş gibi öne uzattı.

Yüz rüzgârspreni ışıktan kurdeleler şeklinde belirip kolunun etrafına dolandı. Işık’la şişmişlerdi, sonra kör edici bir tabaka gibi patlayarak dışarı doğru yayıldılar ve Kaladin’in iki yanında açılarak çevresindeki rüzgârları ayırdılar.

Kaladin elini fırtınaya uzatmış bir hâlde durdu ve *yönünü değiştirdi*. Hızla akan bir nehirdeki kayanın suları durdurması gibi fırtınada bir boşluk açmış ve arkasında sakin bir alan oluşturmuştu.

Fırtına üzerine öfkeyle geliyordu ama Kaladin kanatlar gibi ondan yayılarak fırtınanın yönünü değiştiren rüzgârsprenlerinden bir hattın uç noktasını oluşturuyordu. Fırtına darbeler indirirken başını çevirmeyi başardı. Sırlıslık, şaşkın insanlar arkasına sığındılar; etraflarında bir dinginlik vardı.

“Gidin!” diye bağırdı Kaladin. “Gidin!”

Ayağa kalktılar, genç baba oğlunu Kaladin’in rüzgâr yönündeki kolundan aldı. Kaladin de onlarla birlikte gerileyerek rüzgârları engellemeyi sürdürdü. Bu grup rüzgârların içinde kapana kısılmış olanların yalnızca bir kısmıydı ama fırtınayı durdurmak Kaladin’in bütün gücünü harcıyordu.

Bu isyankârlığı yüzünden rüzgârlar ona öfkelenmiş gibi görünüyordu. Tek bir kaya yeterdi.

Parlayan kırmızı gözlü bir şekil önündeki tarlaya indi. Yaklaştı ama insanlar sonunda sığınağa varmışlardı. Kaladin içini çekti ve rüzgârları serbest bıraktığında arkasındaki sprenler dağıldı. Tükenmişti, fırtınanın onu alıp fırlatmasına izin verdi. Hızlı bir Çivilemeyle yükseklik kazandı, böylece şehirdeki binalara çarpmayacaktı.

Vay be, dedi Syl zihninde. *Fırtınaya ne oldu? Az önce ne yaptın sen?*

“Yeteri kadarını değil,” diye fısıldadı Kaladin.

Hiçbir zaman kendini memnun edecek kadarını yapamayacaksın, Kaladin. Yine de bu harikaydı.

Bir kalp atışı içinde Revolar’ı geride bırakmıştı. Döndü, sadece rüzgârda savrulan bir diğer yıkıntı parçası hâline gelmişti. Zeveban onu kovaladı ama geride kaldı, sonra da görünürden kayboldu. Kaladin ve Syl fırtına duvarından dışarı çıkana kadar ilerlediler ve fırtınayı arkalarına alarak uçtular. Şehirlerin, ovaların, dağların üstünden geçtiler ama Fırtınası hiç tükenmedi; çünkü arkalarında onları yenileyen bir kaynak vardı.

Rüzgârdaki bir değişim Kaladin’i güneye doğru itene kadar bir saat kadar öylece uçtular.

“O tarafa git,” dedi Syl ışıktan bir kurdele şeklinde.

“Neden?”

“Sadece doğanın kişileşmiş bir parçasının sözünü dinle, tamam mı? Sanırım babam kendine özgü bir biçimde özür dilemek istiyor.”

Kaladin homurdandı, ama rüzgârın onu belirli bir yöne doğru sürüklemesine izin verdi. En sonunda kısmen kendi iradesiyle, kısmen de bastıran rüzgârlar yüzünden yere konana kadar bu şekilde saatlerce uçtu, fırtınanın seslerinin içinde kaybolmuştu. Fırtına geçip giderek onu büyük bir kayalık düzlüğün ortasında bıraktı.

Önündeki platoda kule şehir Urithiru uzanıyordu.

Çünkü ben dahi değişebildim.

—Oathbringer, ön söz

Shallan Sebarial'ın oturma odasına yerleşmişti. Garip şekilli taş bir odaydı, yukarıda bazen müzisyenler yerleştirdiği bir balkonu ve zeminde sürekli içini su ve balıklarla doldurtacağını söylediği siğ bir girintisi vardı. Shallan bunun gibi şeyleri sadece sözde savurganlığıyla Dalinar'ı sinir etmek için iddia ettiğinden oldukça emindi.

Şu an için deliğin üzerini tahtalarla kapatmışlardı ve Sebarial düzenli olarak insanları üzerlerine basmamaları için uyarıyordu. Oda-
nın geri kalanı gösterişli bir şekilde süslenmişti. Shallan şu goblenle-
ri Dalinar'ın savaş kampındaki bir manastırda gördüğünden oldukça emindi ve lüks mobilyalar, altın lambalar ve seramik eşyalar da onlar-
dan aşağı kalmıyordu.

Bir de bir çukurun üzerini kapatan bir dizi tahta kalas. Shallan başını salladı. Sonra üzerine yığılı battaniyelerle bir kanepenin üzerine kıvrıldığı yerden Palona'nın verdiği dumanı tüten çayı memnuniyetle aldı. Hâlâ birkaç saat önce Re-Shephir'le karşılaşmasından beri hissettiği bitmeyen ürpertiden kendini kurtarmayı başaramamıştı.

“Sana getirebileceğim başka bir şey var mı?” diye sordu Palona.

Shallan başını sallayarak reddetti, o yüzden Herdazlı kadın da elindeki bir diğer kupa çayla yakınlardaki bir kanepeye oturdu. Shal-
lan çayı yudumladı, arkadaşlığından dolayı memnundu. Adolin uyu-

masını istemişti ama Shallan'ın en son istediği şey yalnız kalmaktı. Onu Palona'nın yanına bırakmış, sonra da sorularına cevap vermek için Dalinar ve Navani'nin yanında kalmıştı.

"Ee... Nasıl bir şeydi?" dedi Palona.

Buna nasıl cevap verecekti? Shallan fırtına kapası *Geceyarısı Anası*'na dokunmuştu. Eski efsanelerden bir isim, Yokelçilerin prensleri olan Yaradılmamışlardan bir tanesi. İnsanlar Re-Shephir'den şiirler ve destanlarda bahseder, onu karanlık ve güzel bir silüet olarak tarif ederdi. Resimler onu siyahlar giyinmiş, kırmızı gözleri ve şehvetli bakışları olan bir kadın olarak tasvir ederdi.

Bu, böyle şeyler hakkında insanoğlunun aslında ne kadar az şey hatırladığının çok net bir örneği gibi görünüyordu.

"Hikâyelerdeki gibi değil," diye fısıldadı Shallan. "Re-Shephir bir spren. Bizleri anlamayı *çılginca* isteyen engin, korkunç bir spren. O yüzden bizi öldürüyor, şiddetimizi taklit ediyor."

Bunun ötesinde daha derin bir gizem, Re-Shephir'le iç içe geçtiği sırada gözünün ucuyla gördüğü bir şeylerin bir kırıntısı vardı. Bu spren sadece insanoğlunu anlamaya çalışmamış, Shallan'ın *yitirdiği* bir şeyleri arayıp aramadığını merak etmesine neden olmuştu.

Bu yaratık uzak, kendi hatıralarının bile ötesinde, geçmiş bir zamanda bir insan olabilir miydi?

Bilmiyorlardı. *Hiçbir şey* bilmiyorlardı. Shallan'ın ilk raporundan sonra Navani âlimlerine bilgi taratmaya başlamıştı ama burada kitaplara erişimleri sınırlıydı. Palanaeum'a erişimleri olsa bile Shallan iyimser değildi. Jasnah yıllar boyunca Urithiru'yu aramıştı ve onun bile keşfedebildiği şeylerin büyük kısmı güvenilir değildi.

"Onun bu kadar zamandır burada olduğunu düşünsene," dedi Palona. "Orada saklandığını."

"Hapsedilmişti," diye fısıldadı Shallan. "Eninde sonunda kaçtı ama yüzyıllar önceydi. O zamandan beri burada bekliyordu."

"Eh, öbürlerinin nerede olduklarını bulmamız ve *onların* da kaçmayacaklarından emin olmamız gerek."

"Öbürleri hiç yakalanmış mıydı bilmiyorum." Shallan Re-Shephir'de yalnızlık ve tecrit duygusu hissetmişti, kaçan öbürlerinden koparılmış gibi bir his.

"Öyleyse..."

"Hepsi dışarıda bir yerlerde ve her zaman da öyleydi," dedi Shallan. Kendini tükenmiş hissediyordu ve gözleri Adolin'e yorgun olmadığı konusunda ısrar eder şekilde bir meydan okumayla kapanıyordu.

“Şimdiye kadar keşfetmiş olmalıydık.”

“Bilmem,” dedi Shallan. “Onlar... onlar bizim için normal şeyler. Dünyanın her zamanki hâli.”

Esnedi, sonra Palona konuşmaya devam ederken başını salladı, sözleri Shallan’ın davranışlarını övmeye dönüyordu. Adolin de aynı şekilde davranmıştı, buna itirazı yoktu. Hatta Dalinar her zamanki gibi değil hatta nazik davranmıştı.

Onlara pes etmenin ne kadar yakınına geldiğini ve bir gün o yaratıkla tekrar karşılaşabileceği düşüncesi yüzünden ne kadar dehşete düştüğünü söylememişti.

Ama... belki de biraz övgüyü hak etmişti. Ailesini kurtarma amacıyla evini terk ettiği zaman bir çocuktuk. Jah Keved’in arkasında kaybolmasını izlediği gemideki o günden beri ilk kez her şeyin üstesinden gelmeyi başarabilirmiş gibi hissediyordu. Sanki hayatında bir parça istikrar bulabilirmiş, kendisi ve çevresi üzerinde bir nebze kontrol sahibi olabilirmiş gibi geliyordu.

Hayret verici bir şekilde, kendisini *neredeyse* bir yetişkin gibi hissediyordu.

Gülümsedi ve battaniyelerinin içine sokuldu, çayını içiyor ve aşağı yukarı bir bölük askerin onu eldivensiz gördüğünü aklına getirmiyordu, en azından şimdilik. *Nispeten* yetişkin sayılırdı. Bir parça utançla başa çıkabilirdi. Hatta Shallan, Peçe ve Parlayan el birliği yaptıkları zaman, her şeyle başa çıkabileceğinden gittikçe daha da emin oluyordu.

Dışarıdaki bir gürültü doğrulup oturmasına neden oldu, gerçi kulağa tehlikeli gibi gelmiyordu. Biraz konuşma, birkaç şamatalı bağırış. Adolin içeriye girip Palona’ya eğildiği –terbiyeli çocuktuk sonuçta– ve üzerine Parezirhi giydiği için buruşuk olan üniformasıyla hızla Shallan’a doğru geldiği zaman pek fazla şaşırmamıştı.

“Panik yapma,” dedi. “Sorun yok.”

“Ne?” dedi Shallan panik olarak.

“Ee, biraz önce birisi kuleye geldi.”

“Ha, o. Sebarial haber verdi, köprücü çocuk dönmüş.”

“O mu? Hayır, benim bahsettiğim o değil.” Sesler yaklaşırken Adolin söyleyecek söz bulmaya çalışıyordu. Odaya birkaç kişi daha girdi.

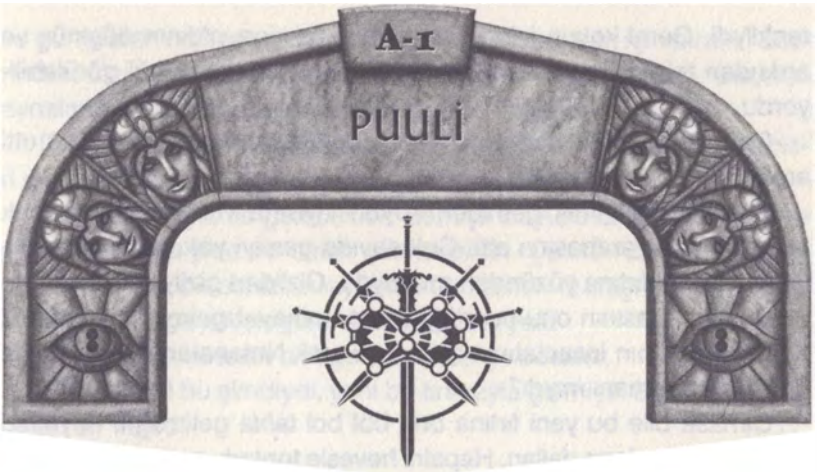
Başlarında Jasnah Kholin vardı.

BİRİNCİ KISMIN SONU

ARA SÖZ

PUULI ♦ ELLİSTA ♦ VENLI

Deniz feneri görevlisi Puuli bu yeni fırtınadan dolayı yaşadığı heyecanı belli etmemek için çabalıyordu.

Gerçekten trajikti. Gerçekten trajik. Bunu ağlayan Sakin'e söyledi. Kadın yeni kocasını bulduğu zaman kendini epey önemli ve şanslı hissetmişti. Adamın kasabanın kuzey yamaçlarının gerisinde, bahçe düzenlemek için çok güzel bir yerdeki taş kulübesine taşınmıştı.

Puuli garip fırtınanın doğuya taşıdığı odun parçalarını topladı ve küçük arabasına yükledi. Arabayı iki eliyle kavradı ve kocası için ağlayan Sakin'i arkasında bıraktı. Şimdi üç olmuştu, hepsi de denizde kaybolmuştu. Gerçekten trajik.

Yine de fırtına Puuli'yi heyecanlandırıyordu.

Arabasını buradaki diğer yıkık dökük evler boyunca çekti, tepelerin batısında oldukları için korunaklı olmaları gerekiyordu. Puuli'nin büyükbabası o tepelerin orada olmadığı zamanları hatırlayabiliyordu. Kelek'in kendisi bir fırtınanın ortasında araziye yarmış ve yeni evler için ideal bir alan yaratmıştı.

Peki şimdi zenginler evlerini nereye yapacaklardı?

Okyanusta seyahat edenlerin söylediklerinin aksine, bu kasabada yaşayan zenginler vardı. Bu insanlar Roshar'ın dökülen doğu kıyısındaki bu küçük limanda durur ve tepelerin yanındaki koya sığınarak fırtınalardan korunurlardı.

Puuli arabasını çekerek koyun yanından geçti. Burada yabancı kaptanlardan biri harap olmuş gemisinin başına gelenleri anlamaya çalışıyordu. Kaşları uzundu ve teni de düzgün bir mavi yerine bronz

renkliydi. Gemi koyun içinde sallanmış, üzerine yıldırım düşmüş ve ardından tekrar kayalıklara çarpmıştı. Artık sadece direği görülebiliyordu.

Gerçekten trajik, dedi Puuli. Yine de kaptanın direğine iltifat etti ama. Çok güzel bir direkti.

Puuli parçalanmış gemiden koyun kıyısına vurmuş birkaç kırık tahtayı aldı ve arabasına attı. Çok sayıda gemiyi yok etmiş olsa bile Puuli bu yeni fırtına yüzünden mutluydu. Gizliden gizliye mutlu.

Büyükbabasının onu uyardığı zaman nihayet gelmiş miydi? Gizli Köken Adası'nın insanların ortaya çıkarak Natanatan'ı geri alacağı değişimler zamanı mıydı?

Olmasa bile bu yeni fırtına ona bol bol *tahta* getirmişti. Kayafilizi parçaları, ağaçların dalları. Hepsini hevesle topladı, arabasına tepeleme yığdı ve iki yönden birden gelen fırtınaların karşısında nasıl hayatta kalabileceklerine karar vermek üzere bir araya toplanmış balıkçıların yanından geçti. Tembel çiftçilerin aksine, balıkçılar Gözyaşları'nı uyuyarak geçirmezlerdi. Çalışırlardı çünkü rüzgâr olmazdı. Kayıklarda boşaltılacak su çok olur ama rüzgâr olmazdı. Şimdiye kadar.

Bir trajedi, dedi Au-lam'a ambarının enkazını temizlemesine yardım ederken. Tahtalardan çoğunun sonu Puuli'nin arabası olmuştu.

Bir trajedi, diye katıldı Hema-Dak'a ateşli bir hastalığa tutulmuş kardeşine çorba götürebilsin diye çocuklarına göz kulak olurken.

Bir trajedi, dedi Drummer kardeşlere yırtık bir yelkeni dalgaların arasından çekip kayalara yaymalarına yardım ederken.

En sonunda Puuli turunu bitirdi ve Gözdağı'na giden uzun ve kıvrımlı yol boyunca küçük arabasını çekmeye başladı. Bu deniz fenerine verdiği isimdi. Başka kimse ona böyle demezdi çünkü onlar için sadece deniz feneriydi.

Tepede fırtınanın içinde yaşayan Elçi Kelek için meyvelerden bir adak bıraktı. Sonra arabasını zemin kattaki odaya çekti. Gözdağı yüksek bir deniz feneri değildi. Uzunkaş Boğazı boyunca uzanan şık ve havalı deniz fenerlerinin resimlerini görmüştü. Bunlar denize balık yakalamak için açılmayan zenginlerin gemileri içindi. Gözdağı sadece iki katlıydı ve bir sığınak gibi bodur olarak inşa edilmişti. Ama taş işçiliği iyiydi ve dışındaki krem kaplaması onu su sızıntılarına karşı koruyordu.

Yüzyılı aşkın süredir oradaydı ve Kelek onu yıkmaya karar vermemişti. Fırtınababa onun ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Puuli ıslak ahşap ve kırık kereste parçalarını deniz fenerinin üst katına taşıdı

ve gündüzleri hafifçe yanan ateşin yanına kurumaları için bıraktı. Ellerindeki tozu silkeledi ve deniz fenerinin penceresine yürüdü. Geceleri aynalardan yansıyan ışık bu delikten dışarı çıkardı.

Doğudaki tepelere doğru baktı. Puuli'nin ailesi de tıpkı deniz feneri gibiydi. Bodur, kısa ama güçlü. Ve dayanıklı.

Ceplerinde Işık ile gelecekler, demişti büyükbabası. Yok etmeye gelecekler ama yine de onları gözlemelisin. Çünkü Köken'den gelecekler. Sonsuz bir denizde kaybolan denizciler. O ateşi geceleri harla Puuli. Onların geldikleri güne kadar bol bol yak.

Gecenin en karanlık olduğu zamanda gelecekler.

Şüphesiz ki bu şimdiydi, yeni bir fırtınayla gelmişti. En karanlık geceler. Bir trajedi.

Ve bir işaret.

Jokasha Manastırı normalde oldukça sessiz bir yerdi. Boynuzyi-yen Tepeleri'nin batı yamacındaki ormanlık alan içine kurulmuş manastırda bir yücefırtınanın geçişi yalnızca yağmur olarak hissedilirdi. Evet, öfkeli bir yağmurdu ancak dünyanın çoğu bölgesinde yarattığı korkunç şiddetle kıyaslanamazdı.

Ellista geçen her fırtınada kendine ne kadar şanslı olduğunu hatırlatırdı. Ardentler Jokasha'ya atanabilmek için hayatlarının yarısı boyunca mücadele ederdi. Jokasha'da politikadan, fırtınalardan ve diğer rahatsız edici unsurlardan uzakta, tek kelimeyle *düşünebilirdiniz*.

Genellikle.

"Şu sayılara *bakıyor* musun? Gözlerinin beyninle bağlantısı yok mu?"

"Henüz karar veremeyiz. Üç örnek yeterli değil!"

"İki veri noktası bir tesadüf yaratır ama üçü bir seri. Dinmez fırtına, yücefırtınanın aksine sabit bir hızda yol alıyor."

"Bunu söyleyebilmen mümkün değil! O çok övündüğün veri noktalarından bir tanesi fırtınanın ilk geçişini gösteriyor, ki o sıra dışı bir olaydı."

Ellista kitabını çarparak kapattı ve el çantasına tikiştirdi. Okuma köşesinden hızla fırladı ve geçerken koridorda tartışan iki ardente öfkeyle baktı, ikisi de usta âlim başlıkları takıyordu. Kendilerini birbirlerine bağırmaya o kadar kaptırılmışlardı ki Ellista'nın bakışına karşılık dahi vermediler, üstelik bu onun en ters bakışlarından biriydi.

Kütüphaneden öfkeyle çıktı ve iki yanı dışarıya açılan uzun bir koridora girdi. Huzurlu ağaçlar. Sakin bir dere. Hava nemliydi ve akşam

için her yanda ortaya çıkan yosunsu sarmaşıklar çıtırdıyor ve geriniyordu. Eh, tamam, ileride büyük bir bölgedeki ağaçlar bu yeni fırtına yüzünden yıkılmış *olabilirdi*. Yine de bu herkesin moralini bozması için geçerli bir sebep değildi! Dünyanın geri kalanı endişelenebilirdi. Burada Zihin Vakfı'nın merkez üssünde sakince okuyabilmeyi bekliyordu.

Eşyalarını açık bir pencerenin yanında duran bir okuma masasına koydu. Nem kitaplar için iyi değildi ama zayıf fırtınalar bitki bolluğuyla el ele giderdi. Bunu kabullenmek gerekiyordu. Umuyordu ki bu havadaki nemi alacak yeni fabrialar sayesinde...

"...benden söylemesi, taşınmak zorunda kalacağız!" diye koridorda yeni bir ses yankılandı. "Bak, fırtına bu korulukları mahvedecek. Çok geçmeden bu yamaç çıplak kalacak ve fırtına bize tam güçle vurmaya başlayacak."

"Yeni fırtına o kadar da güçlü bir rüzgâr faktörüne sahip gibi görünmüyor Bettam. Ağaçları *devirmeyecek*. Ölçümlerime baktın mı?"

"O ölçümlere itiraz etmiştim."

"Ama..."

Ellista şakaklarını ovuşturdu. Diğer ardentler gibi onun da kafası kazınmıştı. Anne babası hâlâ ardentiaya sadece saçıyla uğraşmaktan nefret ettiği için katıldığı yönünde şakalar yapıyordu. Kulak tıkaçlarını taktı ama ikilinin tartışmasını duyabiliyordu, bunun üzerine eşyalarını yeniden topladı.

Alçak bina olabilir mi? Dışarıdaki uzun basamaklardan aşağı inerek ağaçlı patika boyunca bayır aşağı ilerledi. Manastıra ilk kez gelişinden önce âlimler arasında yaşamının nasıl olacağına dair hayalleri vardı. Çekişme yok. Siyaset yok. Bunun doğru olmadığını görmüştü, ama insanlar onu genellikle yalnız bırakıyordu. O yüzden burada olduğu için şanslıydı. Kendine bunu bir kez daha hatırlattıktan sonra alçak binaya girdi.

Burası bir hayvanat bahçesi sayılırdı. Düzinelerce insan uzakalemlerden bilgi alıyor, birbirleriyle konuşuyorlardı ve bu konuşmalar şu ya da bu yüceprens veya kralla ilgili oluyordu. Girişte durdu, bir an manzarayı izledi, sonra topuğu üzerinde geri dönerek uzun adımlarla dışarı çıktı.

Şimdi ne olacaktı? Merdivenlerden geri tırmanmaya başladı, sonra yavaşladı. *Büyük ihtimalle huzura giden tek yol budur...* diye düşündü ormana doğru bakarak.

Çamuru, kremcikleri ya da bir şeylerin başına damlayabileceği

gerçeğini düşünmemeye gayret ederek ormanın içine doğru ilerledi. Fazla uzaklaşmak istemiyordu çünkü oralarda kim bilir neler vardı? Üzeri *o kadar da fazla* yosunla kaplı olmayan bir kütük seçti ve sallanan hayatsprenlerinin arasında oturarak kitabını kucağına koydu.

Ardentlerin tartışmalarını hâlen duyabiliyordu ama artık uzaktalardı. Bugün bir şeyleri nihayet tamamlayabilme umuduyla kitabını açtı.

Wema, Berrakbey Sterling'in cüretkâr hareketleri üzerine hızla arkasını döndü, eminelini göğsüne bastırdı ve bakışlarını onun alımlı buklelerinden uzaklaştırdı. Ahlıksız bir zihne dair böylesi bir etkileşimin onu uzun süre tatmin edemeyeceği açıktı. Adamın, kadının boş vakitlerini bir zamanlar neşeyle dolduran ilgisi artık sanki karakterinin en büyük zaafiyeti ve hatası olduğunu açıkça gösteriyordu.

"Ne?" diye çıkıştı Ellista okurken. "Hayır seni aptal kız! Nihayet sana olan ilgisini gösteriyor. Sakın şimdi arkanı döneyim deme."

Bir zamanların tekil zihinli arzuları kaynaklı bu mantıksız değerlendirmeyi nasıl kabullenebilirdi? Berrakbey Vadam'ın Yüceprens onuruna yaptığı bir arazi bağışı vardı ve bu sıradan bir memura fazlasıyla tatmin edebilirdi. Bu noktada ne kadar saygı gördüğü ya da öfkesini, özelliklerini ve nazik dokunuşunu hangi rüzgârın yarattığının önemi yoktu.

Ellista nefesini tuttu. "Berrakbey Vadam mı? Seni küçük orospu! Babanı nasıl hapsettiğini unuttun mu?"

Berrakbey Sterling, Wema, diye seslendi, "görünüşe göre davranışlarını ciddi şekilde yanlış değerlendirmişim. Bu noktada kendimi ahmaklığın getirdiği derin utancın içinde hissediyorum. Uzaklara, Harap Ovalar'a gideceğim ve varlığımdan ötürü daha fazla acı çekmeyeceksin."

Gereken nezaket ve saygının tüm unsurlarını içerir şekilde eğilerek selam verdi. Bu, hükümdarın bile hakkıyla yapabileceği bir ricanın ötesindeydi ve Wema Berrakbey Sterling'in davranışındaki gerçek niyeti anladı. Basit ama tutkuluydu. Gerçekten de saygılıydı. Adamın gelişine büyük bir anlam yüklemişti ve adam artık bir zulüm simgesinden ziyade bir zırhın, bir zarafet penceresinin içinde duran sağduyu sembolü gibi görünüyordu.

Adam, kadının hayatından sonsuza dek çıkmak üzere kapının kolunu kavradığında Wema eşi benzeri görülmemiş, dokuma tezgâhındaki bir halıyı oluşturan iki ipin birbirine dolanmasından farkız şekilde birbirine geçmiş utancı ve özlemi hissetti.

Wema, Bekle, diye bağırdı. Kıymetli Sterling, söyleyeceklerime kulak ver.”

“Bekle ulan fırtına kapası Sterling.” Ellista sayfayı çevirirken kitaba doğru iyice eğilmişti.

Adap kavramı artık ona boş geliyordu, Sterling’in dokunuşunu hissedebilmek için ihtiyacı olan şey denizde kaybolmaktı. Adama koştu ve adamın kolu göğsünün altına sıkıştırdığı eline değdi. Kadın, adamın güçlü çenesini okşayabilmek için elini olduğu yerden çıkarttı.

Orman çok sıcaktı. Resmen terletiyordu. Ellista elini dudaklarına götürdü, kocaman açılmış gözlerle okurken titriyordu.

O heybetli zırhı aşabilecek bir açıklık ve kendi içinde taşıdığı benzer yara hâlâ bulunabilirdi, bu acı adamın acısıyla birleştirilebilir ve kadının ruhunun derinliklerine açılan bir yol oluşturulabilirdi. Yalnızca...

“Ellista?” dedi bir ses.

Oturduğu yerde irkilerek doğruldu, kitabı çarparak kapattı ve sese doğru hızla döndü. “Hı. Ah! Ardent Urv.” Genç Siln ardent cılız, uzun boylu ve zaman zaman uygunsuz seviyede gürültücü biriydi. Yalnız görünüşe göre meslektaşlarını ormanda gizlice takip ettiği zamanlar gürültücülüğünün istisnasıydı.

“Ne çalışıyorsun?” diye sordu.

“Önemli şeyler,” dedi Ellista, sonra kitabın üstüne oturdu. “Kafa yormana gerek olan bir şey değil. Ne istiyorsun?”

“Ee...” Urv onun el çantasına baktı. “Bendthel’in Şafak dili derlemesinin kopyasını en son teslim alan sen miydin? Eski versiyonun. Ne durumda olduğuna bakmak istemiştım.”

Şafak dili. Doğru. Bu fırtına gelmeden önce bunun üzerinde çalışıyorlardı ama sonra herkesin dikkati dağılmıştı. Alethkar’daki ihtiyar Navani Kholin Şafak dilini bir şekilde çözmüştü. Görü hikâyeleri saç-

malıktı, Kholin ailesi dalavereci politikalarıyla tanınırdı ama çıkardığı sözlük uyuyordu ve hepsinin eski metinler üzerinde çalışmaya başlamasını sağlamıştı.

Ellista el çantasını karıştırmaya başladı. Kûf kokulu üç tane metinle üzerinde şimdiye dek yaptığı çalışmaların yazdığı bir tomar kâğıt çıkardı.

Urv sinir bozucu bir şekilde Ellista'nın kütüğünün yanında yere oturdu ve kâğıtları uzattığı gibi aldı. Adam el çantasını kucağına koydu ve okumaya başladı.

“İnanılmaz,” dedi birkaç saniye sonra. “Benden fazla yol almışsın.”

“Diğerleri fırtına hakkında endişelenmekle fazla meşguldü.”

“Eh, o fırtına uygarlığı tamamen ortadan *kaldırabilecek* bir tehdit.”

“Aşırı bir tepki. İnsanlar ufacık bir esintide bile aşırı tepkiler veriyor.”

Urv sayfaları çevirdi. “Bu bölüm ne? Her bir metnin bulundukları yerlere bu kadar önem vermek neden? Fiskin, Şafak dilindeki bu kitapların tek bir merkezden yayıldığı sonucuna varmıştı ve o yüzden sonunda bulundukları yerlerin bize sağlayabileceği faydalı bir bilgi yok.”

“Fiskin bir âlim değil, bir yalakaydı,” dedi Ellista. “Bak, burada aynı yazı sisteminin bir zamanlar tüm Roshar'da kullanıldığına dair açık kanıt var. Makabakam, Sela Tales ve Alethela'dan referanslarım var... Üstelik bunlar çoğaltılan belgelerde değil, doğrudan Şafak dilinde yazılmış gerçekte kanıtlar.”

“Hepsinin aynı dili mi konuştuğunu düşünüyorsun?”

“Hiç de değil.”

“Ama Jasnah Kholin'in *Yadigar ve Abide*'si?”

“Herkesin aynı dili konuştuğunu iddia etmiyor, yalnızca yazdıklarını söylüyor. Düzinelerce ulustaki herkesin yüzlerce yıl boyunca aynı dili konuştuğunu düşünmek aptalca. Ortak bir yazı dilinin, tıpkı bugün pek çok alt metinleri yazmak için Alethçe kullanılması gibi kullanılan bir âlimler dilinin olma ihtimali daha mantıklı.”

“Ah...” dedi Urv. “Sonra bir Issızlık geldi...”

Ellista başını sallayarak ona not yığınındaki başka bir sayfayı gösterdi. “Bu arada kalan garip dil, insanların kendi dillerini *fonetik* olarak yazmak için Şafak dilini kullanmaya başladıkları zaman. O kadar işe yaramamış.” İki sayfa daha geçti. “Bu parçada ilkel-Thaylo-Vorin rûn köklerine dair izlerin elimizdeki en eski örneklerinden biri var. Buradaki örnek ise daha orta dönem bir Thaylen düzenini işaret ediyor.

“Hep Şafak diline ne olduğunu merak etmiştik. İnsanlar kendi dillerinde okumayı nasıl unutabilirdi? Eh, şimdi durum net görülüyor. Bunun olduğu noktada, dil binlerce yıldır can çekişiyormuş. O zaman da konuşmuyorlardı, nesillerdir de konuşmamışlardı.”

“Dâhice,” dedi Urv. O kadar da kötü biri değildi, bir Siln için. “Elimden geldiğince tercüme ediyordum ama Covad Kısmı’nda takıldım. Eğer burada yaptığın şey doğruysa takılma sebebim Covad’ın Şafak dilinin orijinal bir parçası değil, başka bir antik dilin fonetik olarak tekrar yazılması olması mümkün...”

Adam yana bir baktı, sonra başını yana eğdi. Yoksa Ellista’nın bacaklarına mı...

Ah, hayır. Hâlâ üzerinde oturduğu kitaba bakıyordu.

“*Erdemin Yükümlülüğü.*” Homurdandı. “Güzel kitap.”

“Okudun mu?”

“Alethi destanlarına düşkünümdür,” dedi Urv sayfaları karıştırırken akı başka yerde. “Gerçekten de Vadam’ı seçmeliydi. Sterling yalakasının ve beleşçinin biriydi.”

“Sterling saygın ve namuslu bir subay!” Ellista gözlerini kıstı. “Sen de sadece tepemi attırmaya çalışıyorsun Ardent Urv.”

“Belki.” Not sayfalarını çevirdi ve Şafakdili’nin çeşitli gramer yapılarını özetlediği şemayı inceledi. “Sonraki kitabın bir kopyası bende var.”

“*Sonraki kitap* mı var?”

“Kız kardeşi hakkında.”

“Ürkek olan mı?”

“Saray ahalisinin ilgisini çekiyor ve dalyan gibi bir donanma subayı, Thaylenli bir bankacı ve Kral’ın Akli arasında seçim yapmak zorunda kalıyor.”

“Ne? Bu kez üç adam mı var?”

“Devam kitapları her zaman işi büyötmek zorunda,” dedi Urv ve not kâğıtlarını geri verdi. “Kitabı sana ödünç veririm.”

“Ya, verirsin öyle mi? Peki bu asil ruhlu jestin maliyeti nedir Berakbey Urv?”

“Şafak dilinin inatçı bir bölümünün tercümesi için yapacağın yardımdım. Hamilerimden biri tercümenin teslimi için çok yakın bir tarih verdi.”

Venli uçurumdan aşağı inerken İhtiras Ritmi'ne tutulmuştu. Bu harika yeni form, fırtınaform, ellerine güçlü bir kavrayış veriyor ve yüzlerce metre havada asılı kalabilmesine olanak sağlıyordu, düşmekten hiç korkmuyordu.

Derisinin altındaki kitin kaplama eski savaşformdan çok daha az hantal olmasına rağmen neredeyse aynı seviyede etkiliydi. Dinmez-fırtına'nın çağırılışı sırasında bir insan askeri doğrudan suratına vurmuştu. Mızrağı yanağını yırtmış ve burun kemerini boydan boya kesmişti ama derinin altındaki kitin zırhtan maske silahı durdurmuştu.

Taş duvardan inmeye devam etti, onu eski eşi Demid ile bir grup sadık arkadaşı izliyordu. Zihninin içinde Komuta Ritmi'ne tutuldu, Takdir Ritmi'nin benzer ama daha güçlü bir şekliydi. Halkındaki herkes ritimleri duyabilirdi ama Venli artık eski ve sıradan ritimleri duymuyordu. Sadece bu yeni ve daha üstün ritimler vardı.

Altında yücefırtına sularının taşları oyarak oluşturdukları genişleyen alan vardı. Sonunda zemine ulaştı ve diğerleri de gümleme sesleriyle etrafına indi. Ulim taş duvar boyunca aşağı iniyordu, spren yüzeyler üzerinde hareket edeceği zamanlarda genellikle hareketli yıldırımlar biçimine bürünüyor.

Aşağı indiğinde yıldırım şeklinden çıkıp garip gözlü bir insana dönüştü. Ulim kırık dallardan oluşan bir yığının üzerinde durdu, kollarını kavuşturmuştu, uzun saçları kaynağı belli olmayan bir rüzgârla savruluyordu. Venli, Garaz tarafından gönderilen bir sprenin neden bir insan şekline gireceğinden emin değildi.

“Buralarda bir yerde,” dedi Ulim eliyle işaret ederek. “Dağılın ve arayın.”

Venli çenesini sıkarak Gazap Ritmi’nde mırıldandı. Kollarından yu-karı doğru güç çizgileri aktı. “Neden emirlerine uymaya devam ede-yim spren? Senin *bana* itaat etmen gerekir.”

Spren onu duymazdan geldi ve bu öfkesini daha da alevlendirdi. Ancak Tatmin Ritmi’ni mırıldanan Demid bir elini omzuna koydu ve sıktı. “Gel, seninle şu tarafa bakalım.”

Venli mırıldanmasını kesti ve Demid’e katılmak üzere güneye dön-dü, çer çöp içinde yürümeye başladı. Krem yığnağı uçuğunun zemi-nini oldukça düzeltmişti ama fırtına arkasında büyük bir enkaz yığı-nı bırakmıştı.

Yeniden İhtiras Ritmi’ne tutuldu. Hızlı, şiddetli bir ritmdi. “Komuta-nın bende olması gerekir Demid. O sprende değil.”

“Zaten sende.”

“Öyleyse bize neden bir şey söylenmedi? Tanrılarımız geri döndü ama onları güç bela görebildik. Hem bu formlar hem de şanlı gerçek fırtınayı yaratmak için çok büyük fedakârlıklarda bulunduk. Kaç...kaç kişi kaybettik?”

Yeni ritimlerin geride kalırmış gibi olduğu garip anların bazılarında bunu düşünüyordu. Tüm çalışmaları, Ulim’le gizli buluşmaları, halkı-na fırtınaformuna doğru yol göstermesi. Amaç halkını *kurtarmaktı*, de-ğil mi? Ama fırtınayı çağırmak için savaşan on binlerce dinleyiciden geriye küçücük bir kısım kalmıştı.

Demid’le birlikte bir zamanlar âlimdi. Âlimler bile savaşa gitmişler-di. Yüzündeki yaraya dokundu.

“Yaptığımız fedakârlıklara değdi,” dedi Demid ona Horgörü Rit-mi’nde. “Evet, pek çok kişiyi kaybettik ama insanların hedefi kökümü-zün kazanmasıydı. En azından bu şekilde bazılarımız hayatta kaldı ve şu anda muazzam bir güce sahibiz!”

Haklıydı. Ve dürüst olması gerekirse, bir güç formu Venli’nin her zaman sahip olmak istediği bir şeydi. Kendi içindeki bir fırtınada ya-kaladığı bir spren ile elde etmişti de. Bu Ulim’in türünden biri değildi elbette, form değiştirmek için düşük seviyeli sprenler kullanılıyordu. Bağlandığı sprenin içinde, derinlerde bir yerlerde nabız gibi attığını arada bir hissedebiliyordu.

Her hâlükârda bu dönüşüm ona büyük güç vermişti. Halkının iyili-ği her zaman Venli için ikincil bir hedef olmuştu, şimdi ise vicdan aza-bı çekmeye başlamak için çok geçti.

İhtiras'ta mırıldanmaya devam etti. Demid gülümsedi ve yine omzunu kavradı. Bir keresinde bir şey paylaşmışlardı, eşformda oldukları günlerde. Şu anda hissettikleri o dikkat dağıtıcı şapşal tutkular değildi, zaten onlar herhangi bir akli başında dinleyicinin arzu edeceği türden şeyler de değildi. Ama anıları bir bağ oluşturunuyordu.

Döküntülerin arasından ilerlerken birkaç taze insan cesedinin yanından geçtiler. Kayaların arasındaki bir yarığa sıkışmışlardı. Bunları görmek güzeldi. Halkının verdiği kayıplara rağmen çok sayıda can aldığını hatırlamak güzeldi.

"Venli!" dedi Demid. "Bak!" Uçurumun ortasına sıkışmış büyük bir ahşap köprüye ait olan kütüğün üzerinden aceleyle geçti. Venli de takip etti, fiziksel gücünden memnundu. Büyük ihtimalle Demid'i her zaman bu değişimden önce olduğu gibi cılız bir âlim olarak anımsayacaktı ama ikisinin de eski formlara isteyerek geri dönmeleri olası değildi. Güç formları fazlasıyla sarhoş ediciydi.

Kütüğü aştıktan sonra Demid'in fark ettiği şeyi gördü, uçurumun kenarına çökmüş, miğferli başı öne düşmüş biri. Donmuş alevlere benzeyen şekilli bir Parekılıcı yanında duruyordu, taş zemine sapanmıştı.

"Eshonai! Nihayet!" Venli, kütüğün tepesinden sıçrayarak Demid'in yanına indi.

Eshonai tükenmiş görünüyordu. Aslında hiç hareket etmiyordu.

"Eshonai," dedi ablasının yanında diz çöken Venli. "İyi misin? Eshonai?" Zırhlı bedeni omuzlarından kavradı ve hafifçe salladı.

Başı gevşekçe boynun üstünde sallandı.

Venli ürperdiğini hissetti. Demid ciddiyetle Eshonai'nin miğfer plakasını açtı ve kül rengi yüzündeki cansız gözleri ortaya çıkarttı.

Eshonai... hayır...

"Hah, mükemmel," dedi Ulim'in sesi. Spren taş duvarın üzerinden yaklaşıyordu, kayaların üzerinde ilerleyen bir yıldırım gibiydi. "Demid, elin."

Demid itaatkâr bir şekilde avuç içi yukarı bakan elini kaldırdı ve Ulim duvardan eline geçti, sonra insan biçimine bürünerek avcunda ayakta durdu. "Hmm. Zırh tamamen tükenmiş görünüyor. Görüyorum ki arka tarafı boyunca kırılmış. Eh, kendini onarabildiğini söylersin, hatta sahibinden bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra bile.

"... Zırh," dedi Venli alçak sesle, hissizdi. "Sen Zırh'ı istiyordun."

"E, Kılıç'ı da tabii. Yoksa neden bir cesedin peşine düşelim ki? Sen... Ha, sen onun *hayatta olduğunu* mu sanıyordun?"

“Ablamı bulmamız gerektiğini söylediğin zaman düşünmüştüm ki...” dedi Venli.

“Evet, fırtınanın getirdiği sel sularında boğulmuşa benziyor,” dedi Ulim dilini şaklatmaya benzer bir ses çıkararak. “Sürüklenmemek için kılıcı yere saplamış ama nefes alamamış.”

Venli Kayıplar Ritmi’ne tutuldu.

Bu eski, bayağı ritimlerden biriydi. Dönüştüğünden beri bu ritimleri bulmayı başaramamıştı ve bu kez aklına nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kederli, ciddi tempo Venli’ye uzaktan geliyordu.

“Eshonai...?” diye fısıldadı ve cesedi bir kere daha dürttü. Demid nefesini tuttu. Öldürülenlerin bedenlere dokunmak tabuydu. Eski şarkılar insanların mücevherkalp arayarak dinleyici bedenlerini parçalandığı zamanlardan bahsederdi. Ölüler huzur içinde bırakacaktın, dinleyicilerin yolu buydu.

Venli Eshonai’nin ölü gözlerinin içine baktı. *Mantığın sesi sendin*, diye düşündü. *Benimle tartışan kişi sendin. Senin...senin ayaklarımı yere bastırman gerekiyordu.*

Sensiz ne yapacağım?

“Eh, hadi o Zırh’ı çıkartın çocuklar,” dedi Ulim.

“Saygı göster!” diye azarladı Venli.

“Neye saygı? Bunun ölmüş olması en iyisi.”

“En iyisi mi?” dedi Venli. “En *iyisi* mi?” Ayağa kalktı ve Demid’in açık avucundaki küçük sprenle yüzleştirdi. “Bu benim ablam. En büyük savaşçılarımızdan biri. O bir ilham kaynağı ve bir şehit.”

Ullin sanki işittiği azarın karşısında kaygılanmış ve sıkılmış gibi abartılı bir hareketle başını salladı. Nasıl *cüret edebilirdi!* O sadece bir sprendi. Venli’nin *hizmetkârı* olmalıydı.

“Ablan dönüşümü doğru şekilde geçirmedir. Direnmişti ve onu eninde sonunda kaybedecektik. Kendini devamıza hiçbir zaman adamamıştı.”

Venli Gazap Ritmi’ne tutularak yüksek ve güçlü vurgulardan bir diziyle konuşmaya başladı. “Böyle şeyler söyleyemezsin. Sen sprensin! Hizmet etmek için buradasın.”

“Ediyorum da.”

“Öyleyse bana itaat edeceksin!”

“Sana mı?” Ulim güldü. “Çocuğum, insanlara karşı olan bu küçük savaşınız ne kadardır sürüyor? Üç, dört yıl?”

“Altı yıl spren,” dedi Demid. “Altı uzun, kanlı yıl.”

“Peki, *bizim* ne kadardır savaştığımızı tahmin etmek ister misin?” diye sordu Ulim. “Hadi. Tahmin et. Bekliyorum.”

Venli çok öfkeleni. “Bunun bir önemi yok...”

“Ah, ama var,” dedi Ulim ve kırmızı bedeni elektriklenmeye başladı. “Orduları nasıl yöneteceğini biliyor musun Venli? Gerçek orduları? Yüzlerce kilometre boyunca uzanan bir cephedeki birliklerin ikmalini nasıl yapacağını? Çağlar boyunca geriye giden tecrübelerin var mı?”

Venli ateş püsküren gözlerle ona baktı.

“Liderlerimiz ne yaptıklarını tam olarak biliyor,” dedi Ulim. “Onlara itaat ederim. Ama *ben* kaçabilenim, kurtuluşun spreniyim. Seni dinlemek zorunda değilim.”

“Ben kraliçe olacağım,” dedi Venli Nispet’te.

“Hayatta kalırsan mı? Belki. Peki ya ablan? O ve diğerleri, *özellik*-le geri dönüşümüze engel olmak için suikastçıyı insan kralına gönderdiler. Her ne kadar kişisel çabaların seni akılıyor olsa da Venli, senin halkın hain. Eğer bilgece davranırsan daha fazla lütuf görebilirsin. Her neyse, şu zırhı ablanın üzerinden çıkar, gözyaşlarını dök ve yukarı geri tırmanmaya hazırlan. Bu platoları kaplayan insanların üzerinde Şeref’in kokusu var. Uzaklaşmalı ve atalarınızın bizden ne yapmamızı istediklerini öğrenmeliyiz.”

“Atalarımız mı?” dedi Demid. “Ölülerin bununla ne ilgisi var?”

“Her ilgisi var,” diye cevap verdi Ulim. “Ne de olsa komuta onlarda. Zırh. *Hemen*.” Küçük bir şimşek şeklinde duvara sıçradı ve uzaklaşıp gitti.

Venli gördüğü muamele karşısında Horgörü Ritmi’ne tutuldu, ardından tabuları hiçe sayarak Demid’e Parezirhı çıkartmasında yardım etti. Ulim yanında diğerleriyle döndü ve zırhı toplamaları için emir verdi.

Grup uzaklaşırken Kılıç’ı getirmesi için Venli’yi geride bıraktılar. Venli onu taştan söktü, sonra oyalanarak ablasının şimdi üzerinde sadece doldurulmuş iç giysisiyle orada yatan cesedine baktı.

Venli içinde bir şeylerin kımıldandığını hissetti. Yine çok uzaklardan gelen Kayıplar Ritmi’ni duyabiliyordu. Hüzünlü, ağır ve yavaş tempodaydı.

“Ben...” dedi Venli. “Nihayet artık bana aptal demeni dinlemek zorunda değilim. Senin yoluma çıkacağından endişe etmek zorunda değilim. İstediyimi yapabilirim.”

Bu onu dehşete düşürdü.

Gitmek için arkasını döndüğü ama bir şey gördü ve durakladı. Es-honai'nin cesedinin altından çıkan şu küçük spren de neydi? Küçük beyaz ateşten bir topa benziyordu, ışıktan minik halkalar saçıyordu ve arkasında ışıktan bir kuyruğu vardı. Kuyruklu yıldız gibiydi.

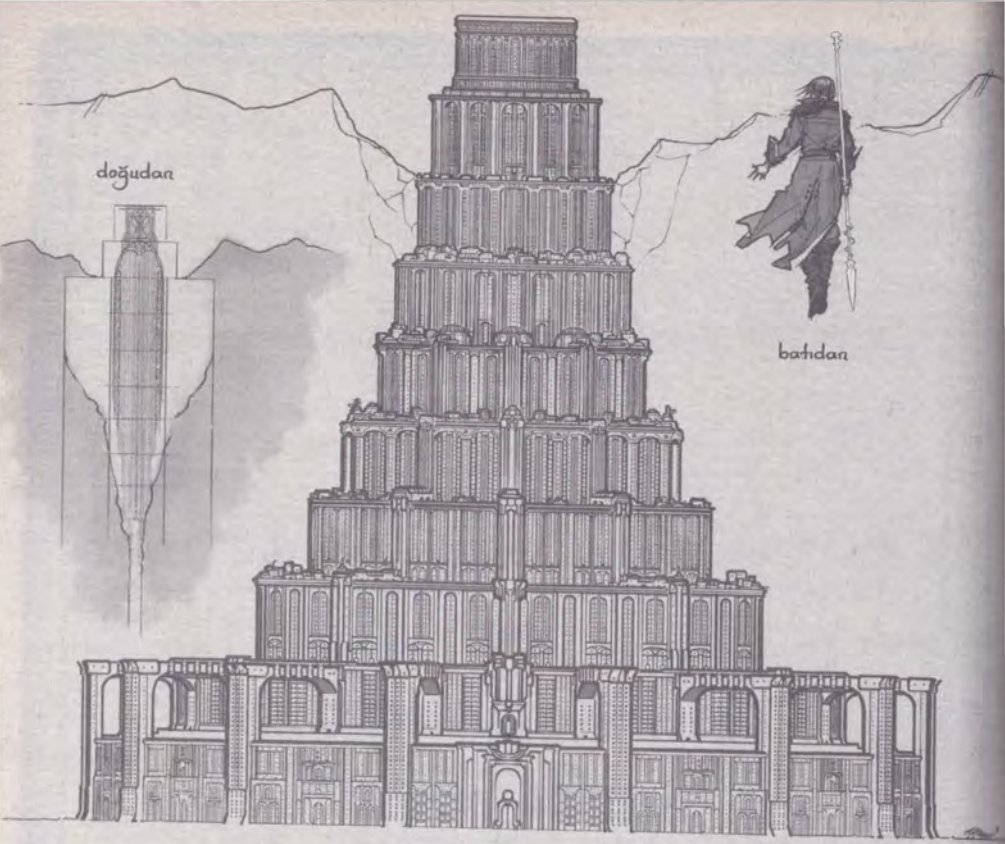
“Nesin sen?” diye Nispet'te hesap sordu Venli. “Kışt.”

Ablasının cesedini uçurumun dibinde yalnız ve çıplak hâlde bırakarak uzaklaştı. Artık bir uçurumşeytanı ya da fırtına için yemekten ibaretti.

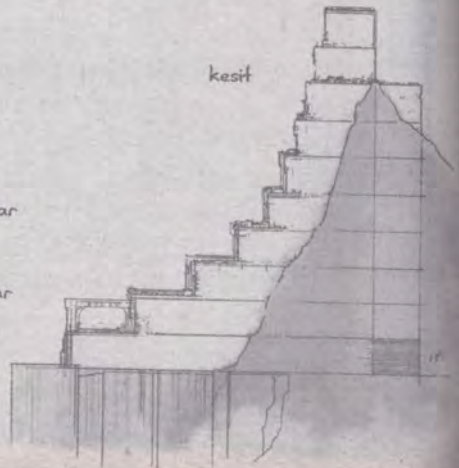
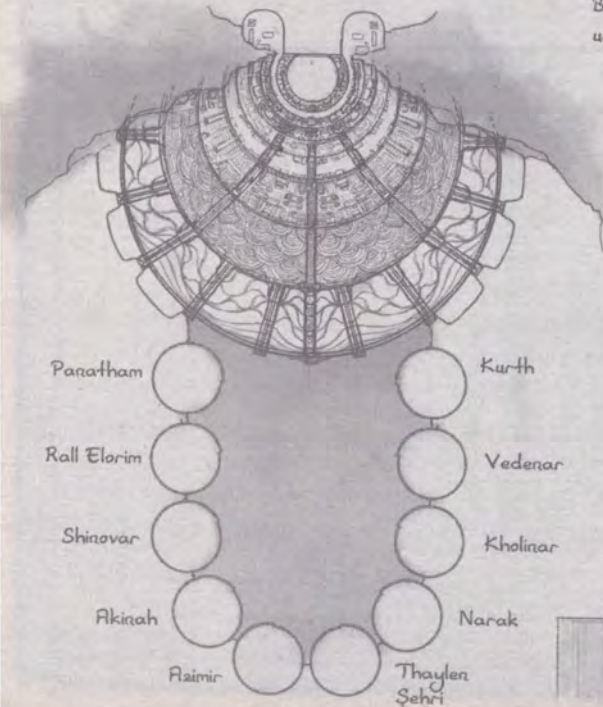
İKİNCİ KISIM

Yeni Başlangıçlar Şarkı Söyler

SHALLAN ♦ JASNAH ♦ DALINAR ♦
KÖPRÜ DÖRT

Bu şehir inarılmayacak kadar büyük! Bir uçurumşeytanının sırtı dördüncü kata ulaşmasın!

*Çok Sevgili Cephandrius,
Elbette ki mesajın tarafıma ulaştı.*

Jasnah hayattaydı.
Jasnah Kholin *hayattaydı*.

Asıl savaşanlar her ne kadar köprücüler olsa da, Shallan'ın savaştan sonra kendine gelmesi gerekiyordu. Onun yaptığı tek şey dehşetli bir sprene dokunmak olmuştu. Yine de ertesi günü odasına kapanıp çizim yaparak ve düşünerek geçirmişti.

Jasnah'nın dönüşü içindeki bir şeyleri ateşlemişti. Shallan bir zamanlar çizimlerinde daha analitikti, eskizlerinin yanına notlar ve açıklamalar eklerdi. Son zamanlarda ise sadece sayfalar dolusu çarpık çizimler yapmıştı.

Ne de olsa, bir âlim olarak eğitilmişti, değil mi? Sadece çizim yapmakla kalmamalıydı; incelemesi, varsayım ve yorum yapması gerekirdi. Bu yüzden kendini Yaradılmamış ile yaşadığı deneyimlerini tam olarak kaydetmeye vermişti.

Adolin ve Palona onu ayrı ayrı ziyaret etmişlerdi ve Dalinar bile onu kontrol etmeye gelmişti, yanındaki Navani de sağlığını sormuştu. Shallan onların ziyaretlerine tahammül etmiş, sonra hevesle çizimlerine geri dönmüştü. O kadar fazla soru vardı ki. Shallan nasıl olup da o şeyin kaçmasını sağlamıştı? Yarattığı, yapabildiği şeylerin anlamı neydi?

Ama araştırmasıyla uğraşırken tepesinde asılı duran tek bir ezici gerçek vardı. Jasnah hayattaydı.

Fırtınalar adına... Jasnah hayattaydı.

Bu her şeyi *değiştiriyordu*.

Shallan daha fazla odanın içinde kalamadı. Her ne kadar Navani akşamın ilerleyen saatlerinde Jasnah'nın onu ziyaret etmeyi planladığını söylemiş olsa da Shallan yıkandı, giyindi ve çantasını omzuna atarak kadını aramaya koyuldu. Jasnah'nın *nasıl* kurtulduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Aslında Shallan Urithiru'nun koridorlarında ilerlerken kendisini gittikçe daha da rahatsızlanırken buldu. Jasnah her zaman olaylara mantıklı bir bakış açısıyla yaklaştığını iddia ederdi ama teatrallikte meşhur yazarlara rakip olabilecek bir yeteneğe sahipti. Shallan, Jasnah'nın hırsızları bir ara sokağa çekip sonra afallatıcı ve gaddar bir yöntemle öldürdüğü Kharbranth'daki geceyi gayet iyi hatırlıyordu.

Jasnah iddialarını sadece ispatlamak istemiyordu. Onları dramatik bir hareket ve özlü bir sözle doğrudan insanın kafasının içine saplamak istiyordu. Neden uzakalemlerle yazarak herkese hayatta olduğunu haber vermemişti? Fırtınalar adına, bunca zaman *nerede*ydi?

Birkaç soruşturma Shallan'ı sarmal merdivenli çukura geri götürdü. Şık mavi Kholin üniformaları içindeki muhafızlar da Jasnah'nın aşağıda olduğunu doğrulamıştı, böylece Shallan bir kez daha o basamaklardan inmeye başladı ve iniş sırasında paniklememesi karşısında şaşırıldı. Hatta... kuleye geldiklerinden beri hissettiği bunaltıcı duygular buharlaşıp gitmiş gibi görünüyordu. Artık korku da yoktu, tarifsiz bir yanlıklık hissi de yoktu. Bunların sebebi Shallan'ın kovaladığı şeydi. Bir şekilde etkisi kulenin tamamına yayılmıştı.

Basamakların dibinde daha fazla askerle karşılaştı. Dalinar'ın bu yerin iyi korunmasını istediği belliydi, Shallan kesinlikle bundan şikâyetçi değildi. Bu askerler herhangi bir şey yapmadan geçmesine izin verdiler, tabii "Berrakhanım Parlayan" diye mırıldanıp eğilerek selam vermeleri sayılmazsa.

Fresklerle kaplı koridor boyunca ilerledi, duvarların tabanlarına yerleştirilmiş küre fenerler tarafından hoş bir şekilde aydınlatılıyordu. İki yandaki boş kütüphane odalarını geçtiği zaman ileriden gelen sesler duydu. Geceyarısı Anası ile karşılaştığı odadan içeriye adım attı ve seçiren karanlıkla kaplı olmayan hâlini ilk kez iyice bir gördü.

Merkezdeki kristal sütun gerçekten de inanılmaz bir şeydi. Tek bir mücevher değildi, sayılamayacak kadar fazlasının birbirleriyle kaynaşmasından oluşmuştu. Zümrüt, yakut, topaz, safir... On çeşidin hepsi birden eriyip birleşmiş, altı metre yüksekliğinde tek bir kalın sü-

tuna dönüşmüş gibi görünüyordu. Fırtınalar adına... eğer o mücevherler şu anda oldukları gibi sönük değil de *doldurulmuş* olsalar nasıl görünürdü?

Odanın diğer tarafına yakın bir barikatta duran kalabalık bir asker grubu Yaradılmamış'ın gittiği tünelden içeri bakıyorlardı. Hürel kristalin üzerinde olan Jasnah, sütunun etrafından dolaşarak çıktı. Prenses kırmızı giyinmişti, dudakları elbiseyle uyumluydu, yukarıdan toplanmış saçının içine kabzalarında yakutlar olan kılıçlara benzer iğneler takılmıştı.

Fırtınalar adına. Mükemmeldi. Dolgun bir figür, bronz Alethi ten, açık eflatun gözler ve farklı bir rengin lekesi bile olmayan simsiyah saçlar. Jasnah Kholin'e zekâsı kadar fazla güzellik vermek, Yardan'ın yaptığı en adaletsiz işlerden biriydi.

Shallan kapı ağzında tereddüt etti, aynı Jasnah'yı Kharbranth'da ilk gördüğü anmış gibi hissediyordu. Öz güvensiz, afallamış ve –dürüst olmak gerekirse– inanılmaz derecede kıskanmıştı. Jasnah'nın başına ne zorluklar gelmiş olursa olsun, görüntüsünden hiç belli olmuyordu. Bu da etkileyiciydi, ne de olsa Shallan onu son gördüğünde, bir adam göğsüne bıçak saplarken baygın olarak yerde yatıyordu.

“Annem bunun son derece karmaşık bir çeşit fabrial olması gerektiğini düşünüyor,” dedi eli sütunun üzerindeki Jasnah, Shallan'a doğru bakmadan. “Mantıklı bir varsayım, biz her zaman için eskilerin müthiş ve harika bir teknolojiye sahip olduğunu düşündük. Parekılıcı ve Parezirhı başka türlü nasıl açıklanabilir ki?”

“Berrakhanım?” dedi Shallan. “Ama... Parekılıcı fabrial değil. Bağ tarafından dönüştürülmüş bir spren.”

“Bir açıdan fabriallar da öyle,” dedi Jasnah. “Nasıl yapıldıklarını biliyorsun, değil mi?”

“Genel hatlarıyla,” dedi Shallan. “Yeniden bir araya gelişleri böyle mi olacak? Ders mi dinleyecekti. *Uygun aslında*.”

“Bir spreni yakalar ve bu amaçla yapılmış bir mücevherin içine hapsedersin,” dedi Jasnah. “Artifabrianlar belirli uyarımların sprenlerde belirli tepkilere neden olduğunu keşfettiler. Örneğin alevspremleri ısı yayar ve içine bir alevspreni hapsedilmiş olan bir yakuta metal bastırarak bu ısıyı arttırabilir ya da azaltabilirsin.”

“Bu...”

“İnanılmaz mı?”

“*Korkunç*,” dedi Shallan. Bunların bir kısmını biliyordu ama doğru-

dan düşünmek onu dehşete düşürmüştü. “Berrakhanım, biz sprenleri esir mi alıyoruz?”

“Bir chulun arkasına araba bağlamaktan daha kötü değil.”

“Evet, bir chula araba çektiirmek için önce sonsuza kadar bir kutuya hapsedmek gerekseydi tabii.”

Desen eteğinden uğuldayarak ona katıldı.

Jasnah sadece bir kaşını kaldırdı. “Spren var, spren var, çocuk.” Parmaklarını tekrar sütuna dayadı. “Benim için bunun biz eskizini çiz. Lütfen ölçülerin ve renklerin doğru olduğundan emin ol.”

Emirdeki kayıtsızlık Shallan’ın yüzüne bir tokat gibi çarpmıştı. Neydi o, emir verilecek bir hizmetçi mi?

Evet, diye onayladı bir parçası. *Olduğun şey tam olarak bu. Sen Jasnah’nın himayesindesin.* Bu açıdan isteği hiç de sıra dışı değildi ama Shallan’ın görmeye alıştığı muamele düşünülecek olursa, bu resmen...

Eh, alınmaya geçecek bir şey değildi ve Shallan’ın bunu kabul etmesi gerekiyordu. Fırtınalar adına, ne zaman bu kadar alingan olmuştu? Çizim tahtasını çıkardı ve işe koyuldu.

“Buraya kendi kendine gelebildiğini duymak beni sevindirdi,” dedi Jasnah. “Ben... *Rüzgârın Keyfi’nde* olanlar için özür dilerim. Öngörü eksikliğim çok sayıda kişinin ölümüne ve şüphesiz ki senin için de büyük zorluklara neden oldu Shallan. Lütfen özrümü kabul et.”

Shallan çizimine devam ederek omuz silkti.

“Çok iyi bir iş çıkarmışsın,” diye devam etti Jasnah. “Harap Ovalar’a vardığım ve savaş kampının şimdiden bu kuleye taşındığını öğrendiğimde yaşadığım şaşkınlığı hayal et. Başardığın şeyler muhteşem, çocuk. Ancak bana bir kere daha suikast girişiminde bulunan grup hakkında konuşmamız gerekecek. Şimdi sen de son İdeallerine doğru ilerleyemeye başladığın için Hayaletkanlar şüphesiz ki seni de hedef almaya başlayacaklardır.”

“Gemiye saldıranın Hayaletkanlar olduğuna emin misiniz?”

“Elbette eminim.” Dudakları bükülerek Shallan’a bir bakış attı. “Etrafta dolanacak kadar iyi olduğuna emin misin çocuğum? Alışılmadık bir şekilde sessiz görünüyorsun.”

“Ben iyiyim.”

“Sakladığım sırlar yüzünden mutsuzsun.”

“Hepimizin sırlara ihtiyacı var Berrakhanım. Bunu herkesten iyi biliyorum. Ama eğer hayatta olduğunuzu bize de haber verseydiniz iyi olurdu.” *Ben de burada durmuş işleri kendi kendime halledebilece-*

ğimi, kendi kendime halletmek zorunda kalacağımı sanıyordun. Meğer sen bu zaman boyunca, her şeyi bir kez daha altüst etmek için için geri dönüş yolundaymışsın.

“Sadece savaş kamplarına ulaştığım zaman bunun için fırsatım vardı,” dedi Jasnah. “Ve orada riske giremeyeceğime karar verdim. Yorgun ve savunmasızdım. Eğer Hayaletkanlar işimi bitirmeyi isteselerdi bunu istedikleri gibi yapabilirlerdi. Herkesin ölü olduğumu düşündüğü fazladan birkaç günün, üzüntülerini kayda değer miktarda arttırmayacağı sonucuna vardım.”

“Ama en baştan nasıl hayatta kaldınız ki?”

“Çocuk, ben bir Öteyolcuyum.”

“Ha, doğru ya. Öteyolcu, tabii ki. Hiçbir açıklamasını yapmadığınız, en bilinmeyen konular üzerinde yıllarca çalışmış âlimler dışında kimsenin tanımayacağı bir kelimesiniz! Bu her şeyi tam olarak açıklıyor.”

Jasnah her nedense gülümsedi.

“Bütün Parlayanlar’ın Shadesmar’la bir ilişkisi vardır,” dedi Jasnah. “Bizim sprenlerimiz oradan gelir ve bağımız bizi onlara bağlar. Ama benim tarikatımın âlemler arasında geçiş üzerinde özel bir kontrolü var. Suikastçılarımdan kaçmak için Shadesmar’a geçmeyi başardım.”

“Göğsünüzdeki fırtına kapası bıçağı da bu mu düzeltti?”

“Hayır,” dedi Jasnah. “Ama eminim ki şimdiye kadar sen de bedensel yaralar konusunda az miktarda bile Fırtınasığ’ının ne kadar değerli olduğunu öğrenmişsinizdir.”

Shallan elbette bunu öğrenmişti ve muhtemelen bunların hepsini tahmin edebilirdi. Ama bir sebepten ötürü bunu kabul etmek istemiyordu. Jasnah’ya kızgın kalmak istiyordu.

“Asıl zorlandığım şey gitmek değil, *dönmek* oldu,” dedi Jasnah. “Güçlerim Shadesmar’a geçiş yapmayı kolaylaştırıyor ama bu âleme geri dönmek hiç kolay bir iş değil. Bir geçiş noktası, Shadesmar ile bizim âlemimizin birbirlerine dokunduğu bir yer bulmam gerekiyordu; ki bu düşündüğünden çok ama çok daha zor. Bu... bir yönde giderken yokuş inmek ama geri dönerken çıkmak gibi.”

Eh, belki onun dönüşü Shallan’ın üzerindeki baskının birazını kaldırırdı. Jasnah “Berrakhanım Parlayan” olur ve Shallan da... eh, neyse o olabilirdi.

“Daha fazla konuşmamız gerekecek,” dedi Jasnah. “Urithhiru’nun keşfinin tam hikâyesini senin bakış açısından duymak isterim. Ayrıca

dönüşmüş parshmenlerin çizimlerini de yaptığını sanıyorum. Bunun çok faydası olur. Ben... sanatsal yeteneğinin ne kadar işimize yarayabileceğini küçümsemiştim. Şu anda bu yargıya varmakla aptallık ettiğimi düşünmek için haklı nedenlerim var.”

“Sorun değil Berrakhanım,” dedi Shallan bir iç çekmeyle, sütunu çizmeye devam ediyordu. “Size o çizimleri getirebilirim ve konuşacak çok şey gerçekten var.” Ama Shallan ne kadarını söyleyebilirdi? Jasnah, örneğin, Shallan’ın Hayaletkanlarla çalıştığını öğrendiği zaman nasıl tepki verirdi?

Örgütlerine tam olarak katılmış değilsin ki, diye düşündü Shallan kendi kendine. *Hatta bilgi için onları kullanan sensin bile denilebilir.* Jasnah bunu takdir edebilirdi.

Shallan yine de bu konuyu açmaya istekli değildi.

“Kaybolmuş gibi hissediyorum...” dedi Jasnah.

Shallan eskiz defterinden başını kaldırdığında kadını tekrar sütuna dönmüş, sanki kendi kendine konuşurmuş gibi dururken buldu.

“Yıllarca tüm bunların en ön saflarında ben vardım,” dedi Jasnah. “Tek bir küçük sorun çıktı karşıma ve kendimi ayakta kalmak için debelenirken buldum. Amcamın gördüğü bu görüler... yokluğumda Parlayanlar’ın tekrar kurulması...”

“Şu Rüzgârkoşucu. Onun hakkında ne düşünüyorsun Shallan? Büyük ölçüde düşündüğüm gibi birisi ama sadece bir kere karşılaştım. Her şey çok hızlı oluyor. Gölgeler içinde mücadele ederek geçen yılların ardından her şey açığa çıktı ve yıllarca süren çalışmalarına rağmen, çok az şeyi anlayabiliyorum.”

Shallan çizimini yapmaya devam etti. Farklılıklarına rağmen, Jasnah ile arada bir paylaştığı şeylerin de olduğunu hatırlamak güzeldi.

Sadece bu listenin başında cehaletin gelmemesini diliyordu.

Gelişini anında fark ettim, tıpkı topraklarıma gizli gizli, defalarca girişini fark ettiğim gibi.

Zaman geldi, dedi Fırtınababa.

Dalinar'ın etrafındaki her şey karardı ve kendi dünyası ile görülerin arasında bir yere girdi. Siyah bir gökyüzü ve kemik beyazı taşlardan oluşmuş sonsuz bir zeminin olduğu bir yere. Dumanndan oluşmuş şekiller yerdeki taşların arasından sızıyor ve etrafında yükselip, sonra dağılıyorlardı. Sıradan şeylerdi. Bir sandalye, bir vazo, bir kayafilizi. Bazen de insanlar.

ONU BULDUM. Fırtınababa'nın sesi bu sonsuz ve uçsuz bucaksız mekânı sallıyordu. THAYLEN KRALİÇESİ. FIRTINAM ŞİMDİ ONUN ŞEHRİNE GELDİ.

"Güzel," dedi Dalinar. "Lütfen ona görüyü göster."

Fen'e Parlayan Şövalyeler'in küçük bir köyü garip ve korkunç bir kuvvetten kurtarmak için gökten indiği görüyü göstereceklerdi. Dalinar onun Parlayan Şövalyeleri ilk elden, bir zamanlar oldukları hâllerle görmesini istemişti. Erdemli koruyucular olarak.

ONU NEREYE KOYACAĞIM? diye sordu Fırtınababa.

"Beni ilk seferimde koyduğun yere," dedi Dalinar. "Evin içine. Ailenin yanına."

YA SEN?

"Ben izleyeceğim, sonra onunla konuşacağım."

OLAYLARIN BİR PARÇASI OLMAK ZORUNDASIN, dedi Fırtınababa.

ba, sesi inatçıydı. BİRİNİN ROLÜNÜ ÜSTLENMELİSİN. BU BÖYLE YÜRÜR.

“Peki. Sen seç birini. Ama eğer mümkünse Fen’in beni ben olarak görmesini sağla ve benim de onu görmeme izin ver.” Kemerine taktığı kılıca dokundu. “Bunu yanımda getirmeme izin verir misin? Bir kere daha soba demiriyle savaşmak zorunda kalmamayı tercih ederim.”

Fırtınababa hoşnutsuzlukla gümbürdedi fakat itiraz etmedi. Sonsuz beyaz taşlardan oluşan yer solup yok oldu.

“Orası neresiydi?” diye sordu Dalinar.

BİR YER DEĞİLDİ.

“Ama bu görülerdeki diğer her şey gerçek,” dedi Dalinar. “O zaman neden...”

BURASI BİR YER DEĞİL, diye kararlılıkla ısrar etti Fırtınababa.

Dalinar sustu, kendini görüye bıraktı.

ONU BEN HAYAL ETTİM, dedi Fırtınababa sessizce, sanki utanç verici bir şeyi itiraf ediyormuş gibiydi. HER ŞEYİN BİR RUHU VARDIR. BİR VAZONUN, BİR DUVARIN, BİR SANDALYENİN. VE BİR VAZO KIRILDIĞINDA FİZİKSEL ÂLEMDE ÖLEBİLİR AMA BİR SÜRE İÇİN RUHU NE OLDUĞUNU HATIRLAR. BU YÜZDEN HER ŞEY İKİ KERE ÖLÜR. NİHAİ ÖLÜMÜ, İNSANLAR ONUN BİR VAZO OLDUĞUNU UNUTTUĞU VE PARÇALARINDAN BAŞKA BİR ŞEY GÖRMEDİKLERİ ZAMAN GERÇEKLEŞİR. BEN O ZAMAN VAZONUN UÇUP GİTTİĞİNİ, ŞEKLİNİN ÇÖZÜLEREK HİÇLİĞE KARIŞTIĞINI HAYAL ETTİM.

Dalinar daha önce Fırtınababa’dan hiç bu kadar felsefi bir şey duymamıştı. Bir sprenin, yücefırtınalardan olan ulu bir tanesinin bile, böyle hayaller kurabilmesinin mümkün olabileceği hiç aklına gelmezdi.

Dalinar kendini havada düşerken buldu.

Kollarını sallayarak panik içinde bağırdı. Çok aşağılardaki zemin ilk ayın mor ışığıyla boyanmıştı. Midesi bulandı ve kıyafetleri rüzgârla dalgalandı. Yere aslında yaklaşmadığını fark edene kadar bağırma-ya devam etti.

Düşmüyordu, *uçuyordu*. Hava yüzüne değil, başının üst kısmına çarpıyordu. Şimdi vücudunun parladığını, üzerinden Fırtınaışığı tüttüğünü fark etmişti. Gerçi içinde tutuyormuş gibi hissetmiyordu; damarlarının içinde köpürmüyor, ona harekete geçmek için zorlamıyordu.

Yüzünü rüzgârdan koruyarak ileriye doğru baktı. İlerisinde bir Parlayan uçuyordu, parlayan mavi bir zırhın içinde ısıt ısıldı, en çok da kenarlarda ve girintilerin içinde parlaklık vardı. Adam şüphesiz ki çığlıkları yüzünden Dalinar’a doğru dönmüştü.

Dalinar her şeyin yolunda olduğunu işaret etmek için adamı selamladı. Zırhlı adam başıyla onaylayarak bir kez daha önünde döndü.

O bir Rüzgârkoşucu, diye düşündü Dalinar, parçalar yerine oturuyordu. *Yoldaşının yerini almışım, kadın bir Parlayan Şövalye*. Bu ikiliyi daha önce de görüde görmüştü; uçarak köyü kurtarmaya geliyorlardı. Dalinar kendi gücüyle hareket etmiyordu; Rüzgârkoşucu Parlayan, tıpkı Szeth'in Narak Savaşı sırasında Dalinar'a yaptığı gibi kadın yoldaşını havaya Çivilemişti.

Düşmediğini kabul etmek yine de zordu ve huzursuzluk hissi midenin dibinde kalmaya devam ediyordu. Başka şeylere odaklanmaya çalıştı. Tanımadığı kahverengi bir üniforma giyiyordu, gerçi istediği gibi belindeki kılıcın yerinde olduğunu fark ettiği için memnun oldu. Ama neden Parezirhı üzerinde değildi? Görüsünde kadın amber renkle parlayan bir zırh giyiyordu. Bu Fırtınababa'nın onu Fen'e kendisi olarak göstermeye çalışmasının bir sonucu muydu?

Dalinar Parlayanlar'ın Zırh'ları parladığı hâlde modern Parezirhlar'ın neden parlamadığını bilmiyordu. Eski Zırh da tıpkı Parlayan Kılıç'ları gibi bir şekilde "canlı" mıydı?

Belki bunu önündeki Parlayan'dan öğrenebilirdi. Ancak sorularını dikkatlice sormalıydı. Herkes Dalinar'ı yerini aldığı Parlayan olarak görecekti ve soruları oynadığı role uygun olmadığı zaman, Dalinar cevaplarını öğrenmek yerine sadece insanların aklını karıştırdığıyla kalıyordu.

"Ne kadar uzaktayız?" diye sordu Dalinar. Sesi rüzgârda kaybolmuştu, bu yüzden daha yüksek sesle bağırarak sorup yoldaşının dikkatini çekti.

"Az kaldı," diye bağırarak karşılık verdi adam, cevabı mavi renkle parlayan miğferinin içinde yankılanmıştı, en güçlü parıltı kenarlarda ve göz yarığının üstündeydi.

"Sanırım zırhımda bir sorun var!" diye bağırdı Dalinar. "Miğferimi ortadan kaldıramıyorum!"

Karşılık olarak diğer Parlayan kendi miğferini yok etti. Dalinar bir ışık ya da sis bulutunu görebilmişti.

Miğferin altında adamın koyu derisi ve kıvrıkcık siyah saçları vardı. Gözleri mavi parlıyordu. "Miğferin mi?" diye bağırdı. "Daha zırhını çıkarırmadın ki, seni Çivileyebilmem için geri göndermiştin."

Ha, diye düşündü Dalinar. "Daha öncesini kastediyorum. İstediğimde yok olmamıştı."

"O zaman Harkaylain ile konuş ya da spreninle." Rüzgârkoşucunun yüzü asıldı. "Bu görevimiz için bir sorun teşkil edecek mi?"

“Bilmiyorum,” diye bağırdı Dalinar. “Ama dikkatimi dağıttı. Nereye gittiğimizi ve neyle savaşıcağımızı bana bir daha anlatabilir misin?” Cümle kulağa o kadar garip geliyordu ki, yüzünü buruşturdu.

“Sadece Geceyarısı Özü’ne karşı bana destek olmaya hazır ol ve herhangi bir yaralı görürsen üzerinde Filizlenme kullan.”

“Ama...”

Faydalı cevaplar almanın zor olduğunu göreceksin, Şeref’in Oğlu, diye gürledi Fırtınababa. *Bunların ruhları ya da zihinleri yok. Bunlar Şeref’in iradesiyle oluşturulmuş olan taklitler ve gerçek insanların anılarına sahip değiller.*

“Muhakkak bir şeyler öğrenebiliriz,” dedi Dalinar alçak sesle.

Sadece belli fikirleri aktarmak için yaratıldılar. Daha da zorlamak sadece resmin ne kadar sığ olduğunu açığa çıkarır.

Bu Dalinar’ın ilk görüşünde ziyaret ettiği sahte şehrin hatıralarını akla getiriyordu, Kholinar’ın yok edilmiş hâli gerçeklikten ziyade bir manzara resmiydi. Ama öğrenebileceği bir şeyler olmak *zorundaydı*, Şeref’in kasıtlı olarak değil de şans eseri dâhil ettiği şeyler.

Navani ve Jasnah’ı buraya getirmeliyim, diye düşündü. *Onlar da bu taklitleri incelemeli.*

Dalinar bu görüşteki son seferinde Heb adlı bir adamın yerini almıştı. Ailesini silah olarak sadece bir soba demiri ile koruyan bir eş ve baba. Yağimsı geceyarısı tenli bir yaratıkla olan ümitsiz mücadelesini hatırladı. Savaşmış, acı çekmiş, yaralanmıştı. Sonsuz gibi gelen bir süre boyunca karısını ve kızını korumak için çabalamış fakat en sonunda başarısız olmuştu.

Ne kadar da kişisel bir hatıraydı. Sahte olsa da, onu *yaşamıştı*. Hatta kayalardaki büyük bir oyuk tarafından oluşturulan lait içine kurulmuş küçük kasabayı ileride görmek, Dalinar’ın içinde duyguların kabarmasına neden oldu. Evi ile ilgili hatıraları o kadar gölgeli ve karmaşık olduğu hâlde bu yer, bu insanlar hakkında böylesine canlı duygular hissetmesi acı verici bir ironiydi.

Rüzgârkoşucu, Dalinar’ı kolundan yakalayarak yavaşlattı. Havada durdular, kasabanın dışındaki kayalık düzlüklerin üzerinde asılı kalmışlardı.

“Orada.” Rüzgârkoşucu garip siyah yaratıkların dolduğu kasabanın etrafını çeviren tarlaya işaret etti. Hemen hemen bir baltatazısı büyüklüğünde olan yaratıkların ay ışığını yansıtan yağ gibi derileri vardı. Altı ayakları üzerinde koşmalar da hiçbir doğal hayvana benzemiyorlardı. Bir yengyecinkiler gibi cılız bacakları vardı ama yuvarlak bir

gövdeleri ve siyah dişlerle dolu ağzımsı bir yarık dışında hatsız olan çıkıntılı kafaları vardı.

Shallan Urithiru'nun derinliklerinde bu şeylerin kaynağıyla yüzleşmişti. Yaradılmamışlardan birinin kulenin derinliklerinde gizlendiğini öğrendiği o zamandan beri Dalinar her gece biraz daha az rahat uymuştu. Diğer sekizi de onun gibi yakınlarda gizli gizli geziniyor olabilir miydi?

"İlk ben inip dikkatlerini çekeceğim," dedi Rüzgârkoşucu. "Sen kasabaya git ve oradaki insanlara yardım et." Adam elini Dalinar'ın üstüne bastırdı. "Yaklaşık otuz saniye içinde döneceksin."

Adamın miğferi tekrar belirdi, sonra canavarların üzerine doğru dalışa geçti. Dalinar bu inişi görüden hatırlıyordu; göklerden Dalinar ve aileyi kurtarmak için inen bir yıldız gibiydi.

"Nasıl," diye fısıldadı Dalinar Fırtınababa'ya. "Zırhı nasıl getireceğiz?"

Kelimeler'i söyle.

"Hangi kelimeleri?"

Bileceksin ya da bilemeyeceksin.

Harika.

Dalinar aşağıda Taffa ya da Seeli'ye ait hiçbir iz göremiyordu, koruduğu aile onlardı. Onun görüşünde burada dışarıya çıkmışlardı ama kaçışları Dalinar sayesinde olmuştu. Bu sefer görüde olayların nasıl geliştiğinden emin olamazdı.

Fırtınalar adına. Bunu pek iyi planlamamıştı, değil mi? Kafasında Kraliçe Fen'in yanına gelmeyi ve ona yardım etmeyi, fazla bir tehlikeye girmemesini sağlamayı kurmuştu. Onun yerine uçarak gelmek için boşa zaman harcamıştı.

Aptal. Fırtınababa'yla daha kesin konuşması gerektiğini öğrenmiyordu.

Dalinar kontrollü bir süzülme ile inişe geçti. Rüzgârkoşucu Dalgalarının birlikte nasıl işledikleri hakkında biraz fikri vardı ama yine de etkilenmişti. Tam yere dokunduğu anda hafiflik hissi onu terk etti ve üzerinden tüten Fırtınası kayboldu. Bu sayede parlak mavi bir işaret ateşi gibi yanan ve Geceyarısı Özü ile savaşırken müthiş bir Parekılıcı'nı etrafında savuran diğer Parlayan'a kıyasla çok daha gizli kalmıştı.

Dalinar kasabanın içine doğru ilerledi, belindeki sıradan kılıç bir Parekılıcı'na kıyasla epey kırılkan kalıyordu ama en azından soba demiri değildi. Yaratıklardan bazıları ana sokak boyunca aceleyle ilerli-

yorlardı ama Dalinar onlar geçene kadar iri bir kaya parçasının arkasına saklandı.

Kasabayı koruyan kaya uçurum duvarına yaslanmış, arkasında küçük bir ahır olan evi kolaylıkla tanıdı. Sessizce yaklaştı ve ahır duvarının parçalanarak yıkıldığını gördü. Seeli ile içeride saklandıklarını, sonra bir canavar saldırırken kaçtıklarını hatırlıyordu.

Ahır boştu bu yüzden çok daha kaliteli inşa edilmiş olan eve doğru ilerledi. Krem tuğlalardan yapılmıştı ve daha büyüktü, gerçi içinde sadece bir aile yaşıyormuş gibi görünüyordu. Bu kadar büyük bir ev için bu oldukça garip olurdu, değil mi? Laitlerin içinde alan bir hayli değerliydi.

Bazı varsayımlarının bu çağda geçerli olmadığı ortadaydı. Alet-hkar'da ahşaptan güzel bir malikâne zenginliğin göstergesi olurdu. Ancak burada evlerin pek çoğu ahşaptan yapılmıştı.

Dalinar gittikçe daha da fazla endişelenerek sessizce evin içine girdi. Fen'in gerçek vücudu görüde olan şeyler yüzünden zarar görmezdi ama yine de acı hissedebilirdi. Bu yüzden yaraları gerçek olmasa da, Dalinar'a karşı olan öfkesi kesinlikle gerçek olacaktı. Kendisini dinletme şansını tamamıyla yok edebilirdi.

Dinlemekten zaten vazgeçti, diye kendini teskin etti. Navani de hemfikirdi, bu görünün durumu daha da kötüleştirmesi mümkün değildi.

Üniformasının cebini yokladı ve birkaç mücevher bulduğu için memnun oldu. Bir Parlayan'ın Fırtınasığı olmalıydı. Cebinden bir çakıl taşı büyüklüğünde bir elmas çıkardı ve odayı incelemek için beyaz ışığını kullandı. Masa devrilmiş, sandalyeler etrafa dağılmıştı. Kapı açıktı ve bir meltemle sessizce gıcırıyordu.

Kraliçe Fen'den bir iz yoktu ama Taffa'nın cesedi ocağın yakınında yüzüstü yatıyordu. Şimdi paramparça olmuş kahverengi tek parçalı bir elbise giyiyordu. Dalinar içini çekti, kılıcını kınına soktu ve diz çökerek sırtında canavar pençeleri tarafından parçalanmamış bir noktaya nazikçe dokundu.

Bu gerçek değil, bugün değil, dedi kendi kendine. *Bu kadın binlerce yıl önce yaşadı ve öldü.*

Yine de onu görmek acı veriyordu. Sallanan kapıya doğru yürüdü ve kasabadan gelen ulumalar ve çığlıklarla dolu gecenin içine adım attı.

Bir aciliyet hissine kapılarak hızlı adımlarla yoldan ilerledi. Hayır... sadece aciliyet değil, sabırsızlık da. Taffa'nın cesedini görmek

bir şeyleri değiştirmişti. Bu yeri ilk ziyaret ettiğinde korktuğu gibi bir kâbusun içinde kısılı kalmış, kafası karışık bir adam değildi. Neden saklanarak yürüyordu ki? Bu görüler *ona* aitti. İçeriklerinden korkmamalıydı.

Yaratıklardan biri gölgelerin içinden hızla fırladı. Dalinar yaratık sıçrar ve bacağını ısırırken Fırtınaışığı'nı içine çekti. Acı içinde yayıldı ama bunu görmezden geldi ve yara iyileşti. Yaratık bir kez daha atılıp, aynı şekilde bir sonuç alamazken aşağıya bir bakış attı. Birkaç adım geriye çekildi ve Dalinar duruşunda *şaşkınlık* olduğunu hissedebiliyordu. Avın böyle davranmaması gerekirdi.

"Cesetleri yemiyorsunuz," dedi Dalinar yaratığa. "Zevk için öldürüyorsunuz, değil mi? Sık sık sprenler ile insanların ne kadar farklı olduğunu düşünürüm ama bunu paylaşıyoruz. İki tür de cinayet işleyebiliyor."

Habis şey tekrar üstüne geldi ve Dalinar da iki eliyle onu yakaladı. Bedende bir esneklik hissi vardı, patlayacak kadar doldurulmuş bir şarap tulumu gibiydi. Kıvranan canavarı Fırtınaışığı'yla boyadı ve hızla dönüp yakındaki bir binaya fırlattı. Yaratık duvara sırtıyla çarpıp ve orada debelenen bacaklarıyla yerden bir metre kadar yukarıda yapışıp kaldı.

Dalinar yoluna devam etti. Ona saldıran sonraki iki yaratığı basitçe biçti. Yarılmış bedenleri seğirdi, leşlerinden siyah dumanlar yükseldi.

O ışık ne? İlerideki karanlıkta dans ediyor, gittikçe büyüyordu. Sertti, turuncuydu, sokağın sonunu kaplıyordu.

Geçen seferden bir yangın hatırlamıyordu. Evler mi yanıyordu? Dalinar yaklaştı ve etrafında alevsprendenlerin titreştiği bir *meydan ateşi* buldu, mobilyalar yakılıyordu. Etrafı ellerinde süpürgeler ve kaba kazmalar tutan onlarca kişi tarafından çevrilmişti; kadın erkek karışık, hepsi ne bulabildilerse onlarla silahlanmışlardı. Hatta bir iki soba demiri bile vardı.

Etraflarında toplanan korkusprendenlerine bakılırsa kasaba halkı dehşet içindeydi. Yine de çocuklar en ortada ateşin yakınında, saf tutmayı andıran bir şeyler yapmayı başarabilmişler, kendilerini hummalı bir şekilde geceyarısı canavarlarına karşı koruyorlardı. Ateşe yakın bir şekil bir kutunun tepesine çıkmış emirler veriyordu. Fen'in sesinde hiç aksan yoktu; bağırışları Dalinar'ın kulağına kusursuz bir Alethçe gibi geliyordu ama bu görülerin bir garipliği sonucu buradaki herkes aslında antik bir dilde konuşuyor ve düşünüyordu.

Bunu bu kadar çabuk yapmayı nasıl başarmış olabilir? diye merak

etti Dalinar, savaşan halkı izlerken büyülenmişti. Bazıları çığlık atan kanlı yığınlar olarak düşüyorlardı ama diğerleri canavarları yerde sabitliyor ve sırtlarını deşerek onları söndürüyorlardı. Bazen mutfak bıçaklarıyla.

Dalinar maviler içinde parlayan, etkileyici bir silüet sahnenin ortasına inene kadar savaş alanının dışında kaldı. Rüzgârkoşucu geriye kalan yaratıkların işini kısa sürede bitirdi.

En sonunda Dalinar'a kızgın bir bakış atmayı ihmal etmemişti. "Orada durup ne yapıyorsun? Neden yardım etmedin?"

"Ben..."

"Döndüğümüz zaman bunu konuşacağız!" diye bağırarak yerde yatanlardan birini gösterdi. "Git yaralılara yardım et!"

Dalinar işaretini takip etti ama yaralılar yerine Fen'e doğru yürüdü. Kasaba halkının bir kısmı bir araya toplanmış titriyor ve ağlıyordu, gerçi diğer bir kısmı hayatta kalmış olmalarını kutluyor ve tezahürat yaparak silahlarını rasgele havada sallıyordu. Dalinar daha önce de savaşın sonrasında bu etkilerini görmüştü. İçte kabaran duygular farklı şekillerde dışa vururdu.

Ateşin ısısı Dalinar'ın alnının terlemesine neden oldu. Duman havada çalkalanıyor, bu görüye tamamen girmeden önce olduğu yeri hatırlatıyordu. Her zaman yanıp tükenmeye o kadar hevesli olan alevsprenlerinin dans ettiği gerçek bir ateşin sıcaklığını sevmişti.

Fen'in boyu Dalinar'dan bir karıştan daha fazla kısaydı. Oval bir yüzü, sarı gözleri ve yanaklarının yanında asılı duran kıvrılmış beyaz Thaylenli kaşları vardı. Gri saçlarını bir Alethi kadını gibi örmemiş, açık bırakarak omuzlarının üstüne düşerek kaplamaya bırakmıştı. Görü ona giymesi için basit bir gömlek ve pantolon vermişti, yerini aldığı adamın kıyafetleriydi ama eminelı için bir eldiven bulmuştu.

"Şimdi de Karadiken mi ortaya çıkıyor?" dedi Fen. "Hay Cehen-nem, ne garip rüyaymış bu."

"Tam olarak rüya sayılmaz Fen," dedi Dalinar, sokağın aşağısından gelen bir grup gece yarısı canavarına karşı saldırıya geçmiş Parlayan'a dönüp bakarak. "Açıklamak için zamanım var mı bilmiyorum."

"Yavaşlatabilirim," dedi köylülerden biri Fırtınababa'nın sesiyle.

"Evet, lütfen," dedi Dalinar.

Her şey durdu. Ya da... büyük ölçüde yavaşladı. Ateşin alevleri uyuşukça kımıldıyordu ve insanlar o kadar yavaşlamışlardı ki, neredeyse heykel gibilerdi.

Dalinar etkilenmemişti, Fen de öyle. Dalinar Fen'in tepesine çıktığı

kutunun yanında duran bir diğetine oturdu ve o de tereddütle yanına oturdu. “Çok garip bir rüya.”

“İlk görüyü gördüğüm zaman ben de rüya gördüğümü sanmıştım,” dedi Dalinar. “Gelmeye devam ettiklerinde hiçbir rüyanın bu kadar net, bu kadar mantıklı olmayacağını kabul etmek zorunda kaldım. Hiçbir rüyada bu konuşmayı yapıyor olamazdık.”

“Gördüğüm her rüyada, olanlar o an için doğal hissettirmiştir.”

“Öyleyse uyandığın zaman farkı anlayacaksın. Sana bunun gibi pek çok görü gösterebilirim Fen. Bunlar bize... Issızlıklar’dan sağ çıkmamıza yardım etmek isteyen bir varlık tarafından bırakıldı.” Şu an için kâfirlik konusuna girmemek daha iyi olurdu. “Eğer bir tanesi yeteri kadar ikna edici olmazsa, anlarım. Ben onlara aylar boyunca güvenmeyecek kadar kalın kafalıydım.”

“Hepsi bu kadar... canlı mı?”

Dalinar gülümsedi. “Bu benim için içlerinde en güçlü olanıydı.” Fen’e baktı. “Benden çok daha iyi iş çıkarmışsın. Ben sadece Taffa ve kızıyla ilgilenmişim ama en sonunda canavarlar onların da etrafını sarmıştı.”

“Ben kadını ölmeye terk ettim,” dedi Fen alçak sesle. “Çocukla birlikte kaçıp, canavarın onu öldürmesine izin verdim. Neredeyse onu yem olarak kullandım.” Rahatsız gözlerle Dalinar’a baktı. “Bunu yapmaktaki amacın ne, Kholin? Bu görüler üzerinde gücün olduğunu ima ediyorsun. Neden beni buraya hapsettin?”

“Dürüst olmak gerekirse, sadece seninle konuşmak istiyordum.”

“Mektup göndersene fırtına kapası.”

“Yüz yüze Fen,” Dalinar başıyla bir araya toplanmış kasaba halkını işaret etti. “Sen *bunu* yaptın. Kasabayı organize ettin, onları düşmanla savaştırdın. Bu olağanüstü! Benzer bir ihtiyaç anında senin dünyaya sırtını döneceğine inanmamı mı bekliyorsun?”

“Aptal olma. Krallığım kriz içinde. Halkımın dertleriyle ilgileniyorum. Kimseye sırtımı döndüğüm yok.”

Dalinar ona bakarak dudaklarını büzdü ama hiçbir şey demedi.

“Tamam,” diye patladı Fen. “Tamam, Kholin. Asıl konuya mı girmek istiyorsun? Bana şunu söyle. Sen gerçekten de fırtına kapası *Parlayan Şövalyeler’in* geri döndüğüne ve Yaradan’ın da onlara liderlik etmesi için *seni*, bir despotu ve bir katili seçtiğine inanmamı mı bekliyorsun?”

Karşılık olarak Dalinar ayağa kalktı ve içine Fırtınaışığı çekti. Derisi vücudundan yayılan ışıltılı buharla parıldamaya başladı. “Eğer kanıt

istiyorsan seni ikna edebilirim. Her ne kadar inanılmaz görünse de, Parlayanlar geri döndü.”

“Ya ikinci kısım? Evet, yeni bir fırtına var ve belki de gücün yeni tezahürleri de vardır. Tamam. Kabul etmediğim şey sana, Dalinar Kholin’e, Yaradan tarafından bizlere liderlik etmesinin söylenmiş olması.”

“Bana birleştirmem emredildi.”

“Tanrı’dan gelen bir buyruk; Hiyerokrasi’nin iktidara el koymak için kullandığı iddianın *ta kendisi*. Peki ya Sunmaker Sadees? O da Yaradan’dan bir çağrı aldığını iddia etmişti.” Ayağa kalktı ve neredeyse donmuş gibi görünen, zar zor hareket eden kasaba halkının arasında yürüdü. Tekrar döndü ve bir elini Dalinar’a doğru savurdu. “Şimdi de sen, çıkıp aynı şekilde aynı şeyleri söylüyorsun; tam olarak tehdit sayılmaz ama ısrarcı bir şekilde. Güçlerimizi birleştirelim! Eğer birleştirmezsek dünyanın sonu gelecek.”

Dalinar sabrının taşıgığını hissediyordu. Çenesini sıkıp kendini sakin kalmaya zorladı ve ayağa kalktı. “Majesteleri, mantıksız davranıyorsunuz.”

“Öyle mi? Aa, dur bir daha düşüneyim o zaman. Yapmam gereken tek şey fırtına kapası *Karadiken*’i ordularımın kontrolünü devralabilsin diye bizzat şehrimde almak!”

“Ya ne yapayım?” diye bağırdı Dalinar. “Oturup dünyanın yıkılmasını mı izleyeyim?”

Fen, patlamasının karşısında başını yana eğdi.

“Belki sen haklısın, ben bir despotum! Belki de ordularımı şehrine sokmak korkunç bir risktir. Ama belki senin de daha iyi seçeneğin yoktur! Belki iyi insanların hepsi ölmüştür ve geriye bir tek ben kalmışımıdır! Fırtınaya tükürmek bunu değiştirmeyecek Fen. Alethiler tarafından *bir ihtimal* fethedilmeyi göze alabilirsin ya da Yokelçi saldırısı karşısında *kesin olarak* yok edilirsin!”

Garip bir şekilde Fen kollarını göğsünde kavuşturdu ve sol elini çenesine dayayarak Dalinar’ı süzdü. Bağırışı karşısında azıcık bile olsa çekinmişe benzemiyordu.

Dalinar az önceye kadar oturdukları yere doğru sanki katran içinde hareket ediyormuş gibi yavaşlıkla dönen tıknaz bir adamın yanından geçti. “Fen,” dedi Dalinar. “Beni sevmiyorsun. Peki. O zaman bana güvenmenin bir Issızlık’tan daha kötü olacağını *yüzüme* söyle.”

Kraliçe onu inceledi, yaşlanmış gözleri düşünceliydi. Sorun neydi? Ne demişti?

“Fen,” tekrar denedi. “Ben...”

“Bu tutku daha önce neredeydi?” diye sordu Fen. “Bana gönderdiğin mektuplarında neden böyle konuşmadın?”

“Ben... Fen, *diplomatik* davranıyordum.”

Fen burnunu çekti. “Sanki bir kurulla konuşuyormuşum gibiydi. Uzakalemlerle iletişim kurarken zaten insan her zaman öyle olduğunu düşünüyor.”

“Yani?”

“Yani ona kıyasla dürüst birkaç haykırış duymak daha iyi.” Etraflarındaki insanlar üzerinde göz gezdirdi. “Ve bu *son derece* ürpertici bir şey. Buradan uzaklaşabilir miyiz?”

Dalinar büyük ölçüde düşünmek için zaman kazanmak istediğinden kendisini başını sallayarak onaylarken buldu. Fen onun kızgınlığının... iyi bir şey mi olduğunu düşünüyordu? Eliyle kalabalığın arasından giden bir yola işaret etti ve Fen de ona katılarak ateşten uzağa doğru yürümeye başladılar.

“Fen, uzakalem üzerinden bir kurulla konuşmayı beklediğini söylüyorsun. Bunun nesi yanlış? Neden bunun yerine sana *bağırman* istiyorsun?”

“Bana bağırmanı istemiyorum Kholin,” dedi. “Ama fırtınalar adına be adam. Son aylarda hakkında söylenenlerden hiç mi haberin yok?”

“Hayır.”

“Uzakalem haberci ağlarındaki en büyük konu sensin! Dalinar Kholin, Karadiken, delirmiş! Yaradan’ı öldürdüğünü iddia ediyor! Bir gün savaşmayı reddediyor, ertesi gün ordularını delice bir hedef için Harap Ovalar’a yürütüyor. Yokelçileri esir alacağını söylüyor!”

“Böyle bir şey...”

“Kimse her raporun doğru olmasını beklemiyor Dalinar ama aklını kaçırdığını iddia eden son derece güvenilir bilgiler aldım. Parlayan Şövalyeler’i yeniden kurmak mı, Issızlıklar hakkında sayıklamak mı dersin? Alethkar’da kral unvanını kullanmak dışında her açıdan tahatta el koymuş sayılırsın ama diğer yüceprenslerle savaşmayı reddettin ve bunun yerine ordularını Gözyaşları’nın içine yolladın. Sonra da herkese yeni bir fırtınanın geldiğini söyledin. Bu senin *gerçekten* de delirdiğine ikna olmam için yetti.”

“Ama sonra fırtına geldi,” dedi Dalinar.

“Ama sonra fırtına geldi.”

Arkalarından gelen ışık ileriye akarak gölgelerini uzatırken, ikili sessiz sokakta ilerlediler. Sağ taraflarındaki binaların arasında sakin

mavi bir ışık parlıyordu, Parlayan yavaşlatılmış zamanın içinde canavarlarla savaşıyordu.

Eski mimarilerine bakarak Jasnah muhtemelen bu binalardan bir şeyler öğrenebilirdi. Bu insanların yabancı kıyafetlerinden. Dalinar geçmişte her şeyin ilkel olmasını beklerdi ama öyle değildi. Kapılar, binalar, kıyafetler. Hepsi iyi işçiliğin ürünüydü, sadece... tanımlayamadığı bir şeyler eksikti.

"Deli olmadığımı Dinmez fırtına mı kanıtladı?" dedi Dalinar.

"*Bir şeylerin olduğunu kanıtladı.*"

Dalinar aniden durdu. "Sen benim *onlarla birlikte* çalıştığımı düşünüyorsun! Bunun davranışlarımı, doğru çıkan bilgileri açıkladığını düşünüyorsun. Benim davranışlarımın Yokelçilerle *temas hâlinde* olmam yüzünden tutarsız olduğuna inanıyorsun!"

"Tek bildiğim uzakalemin diğer ucundaki sesin Dalinar Kholin'den bekleyeceğim ses *olmadığı*. Sözler güvenmek için fazla kibar, fazla sakindi," dedi Fen.

"Ya şimdi?" diye sordu Dalinar.

Fen geriye döndü. "Şimdi... düşüneceğim. Geri kalanını görebilir miyim? Küçük kıza ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

Dalinar Fen'in bakışlarını takip etti ve ilk defa küçük Seeli'nin başka çocuklarla bir arada ateşin başında oturduğunu gördü. Gözlerinde korkulu bir bakış vardı. Dalinar, Fen kaçarken annesi Taffa'nın canavarlar tarafından parçalarken attığı çığlıkların çocukta yarattığı dehşeti hayal edebiliyordu.

Seeli bir anda harekete geçti ve başını boş gözlerle ona içecek bir şeyler vermek için yanında çömelen bir kadına doğru çevirdi. Fırtınababa görüyü normal hızına geri getirmişti.

Dalinar geri çekilerek Fen'in insanlara bir kez daha katılmasına ve görünün sonunu yaşamasına izin verdi. İzlemek için kollarını göğsünde kavuştururken yanındaki havada bir ışıltı fark etti.

"Onu bunlardan daha fazla göstermek isteyeceğiz," dedi Dalinar Fırtınababa'ya. "Yaradan'ın geride bıraktığı gerçekleri daha çok insanın bilmesi iyi olacaktır. Her fırtınada sadece bir kişi mi getirebiliyorsun, yoksa bunu bir şekilde hızlandırabilir miyiz? Ve aynı anda iki kişiyi iki farklı görüye koyabilir misin?"

Fırtınababa güyledi. *Emir almak hoşuma gitmiyor.*

"Diğer seçeneği mi tercih edersin? Garaz'ın kazanmasını mı? Gururun seni daha ne kadar engelleyecek Fırtınababa?"

Bu gurur değil, dedi Fırtınababa inatla. *Ben bir insan değilim. Bo-*

yun eğmem ya da sinmem. Doğamda olanı yaparım ve buna karşı koymak acı verir.

Parlayan, gece yarısı yaratıklarının sonuncusunun da işini bitirdi ve bir araya toplanmış insanların yanına ilerledikten sonra Fen'e baktı. "Mütevazı bir aileden geliyor olabilirsin ancak liderlik yeteneğin etkileyici. İnsanları savunma için senin bugün burada yaptığın kadar başarıyla organize edebilen bir adamı çok nadir görmüşümdür, ister kral, ister komutan olsun."

Fen başını yana yatırdı.

"Görüyorum ki bana söyleyecek bir sözün yok," dedi şövalye. "Pekâlâ. Ama eğer gerçek liderlik nedir öğrenmek istiyorsan, Urithiru'ya gel."

Dalinar Fırtınababa'ya döndü. "Bu geçen sefer şövalyenin bana söylediği şeyin neredeyse aynısı."

Tasarımları gereği, bazı şeyler görülerde mutlaka gerçekleşir, diye yanıtladı Fırtınababa. *Şeref'in her niyetini bilmiyorum ama Parlayanlar ile konuşmanı ve insanların onlara katılabileceğini bilmeni istediğini biliyorum.*

"Savaşabilen herkese ihtiyaç var," dedi Parlayan Fen'e. "Ve savaşmak için bir arzusu olan herkesin de Alethela'ya gelmeye teşvik edilmesi gerekir. Seni eğitebiliriz, sana yardım edebiliriz. Eğer bir savaşçının ruhuna sahipsen ve yol gösterilmezse, bu tutku seni yok edebilir. Bize gel."

Parlayan yürüyerek uzaklaştı, sonra Seeli ayağa kalkar ve onunla konuşmaya başlarken Fen irkildi. Kızın sesi, Dalinar'ın duyması için fazla alçaktı ama ne olduğunu tahmin edebiliyordu. Her görünün sonunda Yaradan'ın kendisi insanlardan biri aracılığıyla konuşur ve ilk başlarda Dalinar'ın karşılıklı bir konuşma sandığı öğütlerini paylaşırdı.

Fen duydukları karşısında rahatsız olmuş gibiydi. Olması da gerekirdi. Dalinar sözleri hatırladı.

Bu önemli, demişti Yaradan. Çekişmenin size yutmasına izin verme. Güçlü ol. Şerefli davranırsan Şeref de sana yardım eder.

Ancak Şeref ölmüştü.

En sonunda Fen Dalinar'a döndü, gözleriyle onu tartıyordu.

Hâlâ sana güvenmiyor, dedi Fırtınababa.

"Bu görüşü Yobelçilerin gücü ile yaratıp yaratmadığımı merak ediyorsun. Artık deli olduğumu düşünmüyor ama düşmana katılıp katılmadığımı merak ediyorsun."

O zaman bir kere daha başarısız oldun.

“Hayır,” dedi Dalinar. “Bu gece dinledi. Ve bence sonunda Urithiru’ya gitme riskini göze alacak.”

Fırtınababa gürledi. Akli karışmış gibiydi. *Neden?*

“Çünkü artık onunla nasıl konuşacağımı biliyorum,” dedi Dalinar. “O kibar sözler ya da diplomatik terimler istemiyor. Kendim olmamı istiyor. Bunu yapabileceğimden oldukça eminim.”

Çok zeki olduğunu sanıyorsun ama benim gözlerim, sahte bir burun ve yanaklara sürülmüş kir ile kandırılabilircek önemsiz bir soyluya ait değil.

Birileri Sigzil'in karyolasına çarparak onu rüyasından uyandırdı. Esnedi ve yan odada Kaya'nın kahvaltı çanı çalmaya başladı. Azişçe rüya görmüştü. Eve geri dönmüş, devlet hizmetleri sınavlarına çalışıyordu. Sınavları geçmek ona gerçek bir okula girmek için yeterlilik verecek ve önemli birilerinin katibi olmak için bir şansı olacaktı. Yalnız rüyasında okumayı unuttuğunu fark ettiği için paniğe kapılmıştı.

Uzakta geçen bu kadar yıldan sonra ana dilini düşünmek garip hissettiriyordu. Tekrar esnedi ve karyolasında doğruldu, sırtını taş duvara yasladı. Üç küçük kışlaları ve merkezde bir ortak odaları vardı.

Oradaki herkes şamata yapıyor, kahvaltı masasına ulaşmak için birbirini itip kakıyordu. Sıra olmaları için Kaya'nın bağırması gerekmişti. Kaçınıcı kereydi? Köprü Dört'te aylar geçirmişler ve şimdi ise Parlayan Şövalye çırakları olmuşlardı ama bu güruh nasıl düzgünce sıraya gireceğini öğrenememişti. Düzgün bir şekilde sıraya girmenin sadece beklenen şey değil, neredeyse *milli gurur* göstergesi olduğu Azir'de bir gün bile dayanamazlardı.

Sigzil kafasını duvara dayayarak düşündü. Ailesinde nesillerdir sınavları geçme ihtimali olan tek kişi oydu. Aptalca bir rüya. Azir'deki herkes en mütevazı adamın bile Birinci olabileceği hakkında *konu-*

şurdu ama bir işçinin oğlunun sınavlara hazırlanmak için pek zamanı olmuyordu.

Başını salladı, sonra önceki gece doldurduğu leğendeki suyla yüzünü yıkadı. Saçlarını taradı ve parlatılmış bir çelik parçasındaki yansımalarını inceledi. Saçı fazla uzamıştı, dar siyah buklelerin dümdüz yukarı doğru çıkmak gibi bir huyu vardı.

Tıraş olurken ışığını kullanmak için bir küre çıkardı, kendi usturasını edinmişti. Ancak başladıktan kısa bir süre sonra yüzünü kesti. Acıyla derin bir nefes çekti ve küresi bir anda söndü. Ne...

Derisi parıldamaya ve hafif, ısıltılı bir duman yaymaya başlamıştı. Ha, doğru. Kaladin geri dönmüştü.

Eh, bu pek çok sorunu çözecekti. Başka bir küre çıkardı ve tıraş olmayı bitirirken bunu da yememek için elinden geleni yaptı. Sonra elini alnına bastırdı. Bir zamanlar orada köle damgaları vardı. Fırtınalı ışıqları onları iyileştirmişti ama Köprü Dört dövmesi hâlâ duruyordu.

Ayağa kalktı ve üniformasını giydi. Kholin mavisini, şık ve temizdi. Domuz derisi kaplı yeni not defterini cebine koyduktan sonra ortak odaya çıktı ve Lopen'in yüzü kendi yüzünün tam önüne *indiği* anda durdu. Sigzil neredeyse ayak tabanlarını fırtına kapası *tavana* yapıştırmış olan Herdazlıya çarpıyordu.

"Hey," dedi Lopen ters –ya da daha doğrusu düz ama kendisine göre ters– tuttuğu kahvaltı lapası kâsesi elinde. Herdazlı bir lokma almaya çalıştı ama lapa kaşığından kayarak yere düştü.

"Lopen, ne yapıyorsun?"

"Alıştırma. Onlara ne kadar iyi olduğumu göstermem gerek, hooch. Kadınlarla olduğu gibi ama sadece kendini tavana yapıştırıp, yemeği sevdiğin kişilerin kafalarına dökmemeyi öğrenmeyi gerektiriyor."

"Çekil Lopen."

"Ah, doğru şekilde sorman lazım. Artık tek kollu değilim! İtilip kalamam. Sahi, *iki kollu* Herdazlılara istediğini nasıl yaptırırsın, biliyor musun?"

"Eğer bilseydim bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

"E, iki mızraklarını da ellerinden alarak tabii." Sırıttı. Biraz ötede duran Kaya sesli bir "Hah!" ile güldü.

Lopen sanki ona meydan okuyormuş gibi parmaklarını Sigzil'e salladı, tırnakları ısıltılıydı. Tüm Herdazlılar gibi onun tırnakları da koyu kahverengi ve kristal kadar sertti. Bir hayvanın kabuğunu andırıyorlardı.

Onun da dövmesi hâlâ alınıdaydı. Her ne kadar şimdiye kadar

Köprü Dört'ten sadece birkaç kişi Fırtınasığı çekmeyi öğrenmiş olsa da, hepsinin dövmeleri duruyordu. Bir tek Kaladin farklıydı, o içine Fırtınasığı çekince dövmesi eriyip gitmişti ve yara izleri de iyileşmeyi reddediyordu.

“Bunu unutma hooch,” dedi Lopen. “Hooch” ne demekti ya da neden sadece Sigzil'e böyle hitap ediyordu hiç açıklamamıştı. “Harbiden bak, daha bir sürü yeni espriye ihtiyacım olacak. Elbise kolu na da. Her elbise için iki tane lazım ama yelekler hariç. Onlarda sayı aynı.”

“Ayaklarını tavana yapıştırmak için oraya nasıl... hayır, başlama. Aslında bilmek istemiyorum.” Sigzil eğilerek Lopen'in altından geçti.

Köprücüler hâlâ yemek için itişiyor, tamamen karmaşa içinde gülüşüp bağrışıyorlardı. Sizgil dikkatlerini çekmek için bağırdı. “Unutmayın! Yüzbaşı, ikinci zile kadar teftiş için hazır olmamızı istedi!”

Sizgil'in sesi zar zor duyuluyordu. Teft neredeydi? Emir verdiği zaman onu dinliyorlardı. Sizgil başını sallayarak kapıya doğru ilerledi. Kendi halkı arasında boyu ortalama uzunluktaydı, sonra kalkmış ve neredeyse birer dev olan *Alethilerin* arasına gelmişti. Bu yüzden burada pek çoğundan birkaç santim kısaydı.

Koridora çıktı. Köprü ekipleri kulenin ilk katındaki bir dizi büyük kışlayı dolduruyordu. Köprü Dört Parlayan güçleri kazanmaya başlamıştı ama taburda hâlâ sıradan piyadeler olan yüzlerce adam vardı. Belki Teft diğer ekipleri teftiş etmeye gitmişti, onları eğitime görevi ona verilmişti. Sigzil diğer şeye gitmediğini umuyordu.

Kaladin koridorun sonundaki ona ait olan birkaç küçük odada kalıyordu. Sigzil not defterindeki karalamaları gözden geçirerek oraya doğru ilerledi. Burada erkekler için kabul edilebilir olan şekilde Alet-hkar rünleri kullanıyordu ve asıl alfabelerini hiç öğrenmemişti. Fırtınalar adına, o kadar uzun süre uzak kalmıştı ki, rüyası muhtemelen doğrudu. Şimdi Azişçe yazı yazarken zorlanması gayet mümkündü.

Eğer bir başarısızlık ve hayal kırıklığına dönmüşmüş olmasaydı hayatı nasıl olurdu? Ya başını belaya sokup efendisi olacak adam tarafından kurtarılması gerekmeseydi de sınavlarını geçseydi?

İlk önce sorunlar listesi, diye karar verdi, Kaladin'in kapısına ulaşıp çalarken.

“Gel!” dedi yüzbaşının sesi içeriden.

Sizgil Kaladin'i taş zeminde sabah sınavlarını çekerken buldu. Mavi ceketini bir sandalyenin üzerine atılmıştı.

“Komutanım,” dedi Sigzil.

“Selam Sig,” dedi Kaladin, sınav çekmeye devam ederken homurdandı. “Adamlar kalkıp hazırlandılar mı?”

“Kalkmak mı, evet,” dedi Sigzil. “Son baktığımda bir yemek savaşına doğru yaklaşıyor gibi görünüyorlardı ve sadece yarısı üniformalarını giymişti.”

“Hazır olacaklar,” dedi Kaladin. “Bir şey mi vardı Sig?”

Sigzil Kaladin’in ceketinin yanındaki sandalyeye yerleşti ve not defterini açtı. “Birçok şey var komutanım. Bir tanesi mesela şu, kendinize benim yerime gerçek bir kâtip bulmalısınız.”

“Sen benim yazmanımınsın.”

“Zayıf bir yazman. Bir tabur askerimiz ama sadece dört teğmenimiz var ve bir tane bile resmî katibimiz yok. Açıkçası komutanım, köprü ekiplerinin durumu rezalet. Hesap defterleri darmadağın, talep formları Leyten’in başa çıkabileceğinden çok daha hızlı şekilde biriyor ve bir subay tarafından ilgilenilmesi gereken yığınla sorun var.”

Kaladin homurdandı. “Askerliğin asıl eğlenceli kısmı.”

“Kesinlikle öyle.”

“Dalga geçiyorum Sig.” Kaladin ayağa kalktı ve bir havluyla alnını sildi. “Tamam. Devam et.”

“Kolay bir şeyle başlayacağız,” dedi Sigzil. “Peet artık görüştüğü kadınla resmî olarak nişanlandı.”

“Ka ile mi? Bu harika. Belki o kâtiplik işlerinde sana yardımcı olabilir.”

“Belki. Kadının ailesi için yer ayarlamayı planlıyor musunuz?”

“Evet. Bu o Gözyaşları sırasındaki tüm o karmaşa ve Harap Ovalar’a düzenlenen seferden önceydi ve... Bu konuda Dalinar’ın kâtipleriyle konuşmam gerek, değil mi?”

“Eğer evli çiftlerin sıradan kışlalardaki ranzaları paylaşmalarını istemiyorsanız, o zaman evet, onlara gitmelisiniz.” Sigzil defterinin sonrakı sayfasına baktı. “Sanırım Bisig de nişanlanmaya yakın.”

“Öyle mi? O kadar sessiz ki. O kafasının içinde neler düşündüğünü bilemiyorum.”

“Kısa süre önce zaten evli olduğunu öğrendiğim Punio’dan ise bahsetmiyorum bile. Karısı ona yemek getiriyor.”

“Ben onu kardeşi sanmıştım!”

“Göze batmamak istediği içindir diye tahmin ediyorum,” dedi Sigzil. “Bozuk Alethçesi işini zaten zorlaştırıyor. Bir de Drehy’nin meselesi var...”

“Ne meselesi?”

“Ee, o bir erkek ile görüşüyor...”

Kaladin kıs kıs gülererek ceketini giydi. “Ondan haberim vardı. Sen daha yeni mi fark ettin?”

Sigzil başıyla onayladı.

“Hâlâ Dru ile mi görüşüyor? Bölge levazım subayının ofisindeki?”

“Evet komutanım.” Sigzil yere baktı. “Komutanım ben... Ee, mesele şu ki...”

“Evet?”

“Komutanım, Drehy gerekli formları doldurmadı,” dedi Sigzil. “Eğer bir erkek ile görüşmek istiyorsa sosyal düzenleme için başvurması gerekir, değil mi?”

Kaladin gözlerini devirdi. Demek ki Alethkar’da bunun için formlar yoktu.

Sigzil şaşırdığını söyleyemezdi, çünkü Alethilerin hiçbir şey için düzgün yasal düzenlemeleri yoktu. “O zaman sosyal düzenlemeye nasıl başvuruyorsunuz?”

“Başvurmuyoruz.” Kaladin’in yüzü asıldı. “Bu senin için bu kadar büyük bir problem mi Sig? Belki de...”

“Komutanım, sorun bu değil. Şu anda Köprü Dört’te dört dinden adam var.”

“Dört mü?”

“Hobber Tutkular’ı takip ediyor komutanım. Tam olarak ne olduğunu hâlâ çözemediğim Teft’i saymazsak bile dört ediyor. Ve bir de Berrakbey Dalinar’ın Yaradan’ın öldüğünü iddia ettiği hakkındaki söylentiler var ve... Eh, kendimi sorumlu hissediyorum komutanım.

“Dalinar’dan mı?” Kaladin’in kaşları çatıldı.

“Hayır, hayır.” Sigzil derin bir nefes aldı. Bunu açıklamanın bir yolu olmalıydı.

Efendisi olsa ne yapardı?

“Şimdi,” dedi Sigzil aklına gelen bir fikirle boğuşurken. “Herkes Üçüncü Ay Mishim’in ayların en zeki ve kurnaz olanı olduğunu bilir.”

“Peki... Ve bu konuyla alakası da...”

“Şşt, hikâye böyle,” dedi Sigzil. “İl, yani, lütfen dinleyin komutanım. Şimdi, üç ay var ve en zekisi de üçüncü Ay. Ve gökyüzünde olmak istemiyor, komutanım. Kaçmak istiyor.

“Bu yüzden bir gece Natan halkının kraliçesini kandırıyor; bunlar uzun zaman önce, o yüzden onlar hâlâ ortalıkta. Yani hâlâ ortalıktalar ama o zamanlar daha fazla ortalıktalardı komutanım. Ve ay kraliçeyi kandırıyor ve sonra da yer değiştiriyorlar. Ve bu yüzden şimdi Natan halkının mavi derisi var. Anlatabildim mi?”

Kaladin gözlerini kırptı. “Az önce ne anlattığın hakkında en ufak bir fikrim yok.”

“Ee, şey,” dedi Sigzil. “Masal olduğu açık. Natan halkının mavi derili olmasının gerçek sebebi bu değil. Ve, ıı...”

“Bunun bir şeyi mi açıklaması gerekiyordu?”

“Efendim hep böyle yapardı,” dedi Sigzil bakışlarını yere indirerek. “Ne zaman birinin akli karışsa ya da birileri ona sinirlense bir hikâye anlatırdı. Ve, eh, bu her şeyi değiştiriyordu. Bir şekilde.” Kaladin’e baktı.

“Sanırım, belki sen de... kendini bir ay gibi hissediyor olabilirsin...” dedi Kaladin yavaş yavaş.

“Hayır, pek sayılmaz.” Hikâye sorumluluk hakkındaydı ama gerçekten de iyi anlatamamıştı. Fırtınalar adına. Efendisi Hoid ona Cihanegicisi unvanını vermişti ama Sigzil burada bir hikâyeyi bile doğru düzgün anlatamıyordu.

Kaladin eliyle omzuna vurdu. “Sorun değil Sig.”

“Komutanım,” dedi Sigzil. “Adamların hayatta bir hedefleri yok. Onlara bir amaç, iyi insanlar olmaları için bir sebep verdiniz. Onlar *iyi* adamlar. Ama bazı açılardan köle olduğumuz zamanlar işler daha kolaydı. Eğer Köprü Dört’ün hepsi Fırtınaişığı çekmeyi öğrenemezse ne yapacağız? Ordudaki yerimiz ne? Berrakbey Kholin bizi muhafızlık görevlerinden azat etti çünkü bunun yerine Parlayan olarak eğitilmemizi ve talim yapmamızı istiyor. Ama bir Parlayan Şövalye ne demek, bilmiyoruz bile.”

“Bunu birlikte öğrenmemiz gerekecek.”

“Peki ya adamlara yol gösterilmesi gerekirse? Ya ahlaki bir temelle ihtiyaç duyarlarsa? Bir yanlış yaptıkları zaman birinin onlarla konuşması gerekiyor fakat ardentler bizi Berrakbey Dalinar’ın dediği ve yaptığı şeylerle ilişkilendirdikleri için görmezden geliyorlar.”

“Adamlara yol gösterebileceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu Kaladin.

“Birileri göstermeli komutanım.”

Kaladin koridora çıkarken onu takip etmesi için Sigzil’e elini salladı. Birlikte Köprü Dört’ün kışlarına doğru yürümeye başladılar, Sizingil’in elinde ışık için bir küre vardı.

“Birliğimizin ardenti gibi bir şey olmak istemen benim için sorun değil,” dedi Kaladin. “Adamlar seni seviyor Sig ve senin sözlerine önem veriyorlar. Ama hayattan gerçekten ne istediklerini anlamaya ve senin istemeleri *gerektiğini* düşündüğün şeyleri onlara dayatmak yerine isteklerine saygı duymaya çalışmalısın.”

“Ama komutanım, bazı şeyler alenen *yanlış*. Teft’in neler yaptığını biliyorsunuz ve Huio da fahişeleri ziyaret ediyor.”

“Bu yasak değil. Fırtınalar adına, bunun savaşta sağlıklı bir zihnin anahtarı olduğunu söyleyen çavuşlarım bile olmuştu.”

“Bu yanlış komutanım. Gerçek bağlılık olmadan bir yeminin taklit edilmesi, o kadar. Bütün büyük dinler bu konuda hemfikir, sanırım Reshiler hariç. Ama onlar *putperest* standartlarına göre bile putperestler.”

“Bu kadar ön yargılı olmayı da efendin mi öğretti?”

Sigzil olduğu yerde durdu.

“Affedersin Sig,” dedi Kaladin.

“Hayır, o da hakkımda hep aynı şeyi söylerdi. Sürekli söylerdi komutanım.”

“Huio ile oturup ona endişe duyduğun şeyleri anlatmana izin veriyorum,” dedi Kaladin. “Ahlaki görüşlerini anlatmana yasak getirmeyeceğim, bunu desteklerim bile. Sadece kendi inançlarını bizim düsturumuz olarak ortaya koyma. *Kendi düsturun* olarak öner ve savun. Belki seni dinlerler.”

Sigzil başını salladı ve yetişmek için aceleyle ilerledi. Diğer her şeyden çok hikâyeyi düzgün anlatmayı becerememesinden kaynaklanan utancını saklamak için not defterine sarıldı. “Bu başka bir soruyu getiriyor, komutanım. Dinmez fırtına’daki son kayıplarımızdan sonra Köprü Dört’ün sayısı yirmi sekize düştü. Yeni üyeler bulmamızın zamanı gelmiş olabilir.”

“Yeni üyeler mi?” dedi Kaladin. Başını bir yana yatırdı.

“Eh, eğer daha fazla adam kaybedersek...”

“*Etmeyeceğiz*,” dedi Kaladin. Hep böyle düşünürdü.

“... kaybetmesek bile sayımız otuz beş, kırk kişilik sağlam bir köprü ekibinden az kaldı. Belki o sayıyı korumamız gerekmiyor ama sağlam, faal bir birlik her zaman yeni askerler için gözünü açık tutmalıdır.

“Ya ordudaki başka birileri de Rüzgârkoşucu olmak için doğru davranışları sergiliyorsa? Ya da daha önemlisi, ya adamlarımız yemin etmeye ve kendi sprenleriyle bağ kurmaya başlarsa? Köprü Dört’ü dağıtıp, her adamın kendi başına birer Parlayan olmasına izin vermemli miyiz?”

Köprü Dört’ün dağıtılması fikri Kaladin’e en az savaşta adam kaybetmek düşüncesi kadar acı veriyordu. Kısa bir süre sessizlik içinde yürüdüler. Demek ki Köprü Dört kışlasına gitmiyorlardı, Kaladin kuleinin içlerine ilerleyen bir yöne dönmüştü. İşçilerin çektiği, kuyulardan

subayların odalarına su götüren bir su arabasının yanından geçtiler. Normalde bu parshmenlerin işi olurdu.

“En azından yeni asker aradığımızın haberini yaymalıyız,” dedi en sonunda Kaladin. “Ama dürüst olmak gerekirse gönüllü olmak isteyenlerin sayısını nasıl idare edilebilir bir düzeye indiririm, bilemiyorum.”

“Bazı stratejiler bulmaya çalışacağım komutanım,” dedi Sigzil. “Eğer sormama müsaade ederseniz, nereye...” Lyn’in koridorun ilerisinden aceleyle onlara doğru yaklaştığını görünce sustu. Avcunda ışık için bir elmas çentik tutuyordu, siyah Alethi saçlarını arkadan bir kuyrukla toplanmıştı ve Kholin üniforması giyiyordu.

Kaladin’i gördüğü zaman hemen durdu ve çok düzgün bir selam verdi. “Tam da sizi arıyordum. Levazım subayı Vevidar, ‘sıra dışı isteğiniz yerine getirildi’ diye haber yolladı komutanım.”

“Harika,” dedi Kaladin Lyn’in yanından geçip hızla koridorda ilerlemeye devam ederek. Sigzil o da yanlarında gelmeye başlarken ona bir bakış attı ve Lyn de omuz silkti. Sıra dışı isteğin ne olduğunu o da bilmiyordu, sadece yerine getirildiği söylenmişti.

Kaladin yürürlerken Lyn’i inceledi. “Adamlarıma yardım eden gözcü sendin, değil mi? Lyn miydi?”

“Evet komutanım!”

“Aslında, sen Köprü Dört’e mesaj getirmek için bahane arıyormuşsun gibi görünüyor.”

“Ee, evet komutanım.”

“Kayıp Parlayanlar’dan korkmuyor musun o zaman?”

“Açıkgası komutanım, o savaş meydanında gördüklerimden sonra karşı taraf yerine sizin yanınızda olmayı tercih ederim.”

Kaladin başıyla onayladı, yürürken düşünceliydi. “Lyn, Rüzgârkoşuculara katılmak ister miydin?” dedi en sonunda.

Kadın olduğu yerde kaldı, ağzı açık kalmıştı. “Komutanım?” Selam verdi. “Komutanım, buna *bayılırım*! Fırtınalar adına!”

“Harika,” dedi Kaladin. “Sig, hesap defterlerimizi ona ulaştırabilir misin?”

Lyn’in eli alnından düştü. “Hesap defterleri mi?”

“Ayrıca askerlerin ailelerine mektup yazılmasına da ihtiyaçları olacak,” dedi Kaladin. “Ve sanırım Köprü Dört’ün bir tarihçesini de yazmalıyız. İnsanlar merak edecekler ve yazılı bir anlatı beni sürekli baştan anlatmaktan kurtaracak.”

“Ah,” dedi Lyn. “Bir kâtip.”

“Elbette,” dedi Kaladin koridorda ona dönerek kaşlarını çattı. “Bir kadınsın, değil mi?”

“Ben sizin... Yani, yüceprensin görülerinde Parlayan Şövalye olan kadınlar vardı ve Berrakhanım Shallan da...” Kızardı. “Komutanım, gözcülere bütün gün oturup defterlere bakmayı sevdiğim için katılmadım. Eğer teklifiniz buysa geri çevirmek zorundayım.”

Omuzları çökmüştü ve Kaladin’in gözlerinin içine bakmıyordu. Sigzil garip bir şekilde yüzbaşıya yumruk atmak istediğini fark etti. Sertçe değil tabii. Sadece nazik bir “uyandırma” yumruğu. Sadeas’ın savaş kampında, o ilk gün onu uyandırdığından beri Kaladin’e karşı böyle bir his duyduğunu hatırlamıyordu.

“Anladım,” dedi Kaladin. “Peki... Tarikatın kendisine katılımlar için test yapmaya başlayacağız. Sanırım seni de davet edebilirim. Tabii istersen.”

“Test mi?” dedi gözcü. “Gerçek üyelik için mi? Sadece kâtiplik için değil? Fırtınalar adına, ben varım.”

“O zaman amirinle konuş,” dedi Kaladin. “Daha sınavın kendisini oluşturmam ve kabul edilmeden önce sınavı geçmen gerekir. İki durumda da tabur değişikliği için izne ihtiyacın olacak.”

“Emredersiniz efendim!” dedi Lyn ve heyecanlı adımlarla uzaklaştı. Kaladin onun gidişini izledikten sonra sessizce homurdandı.

Sigzil hiç düşünmeden mırıldandı. “Bu kadar duyarsız olmayı da efendiniz mi öğretti?”

Kaladin ona ters ters baktı.

“Bir önerim var komutanım,” diye devam etti Sigzil. “İnsanların hayattan gerçekten ne istediklerini anlamaya ve istemeleri *gerektiğini* düşündüğünüz şeyleri onlara dayatmak yerine...”

“Kes.”

“Emredersiniz komutanım. Affedersiniz komutanım.”

Yollarına devam ettiler. Kaladin boğazını temizledi. “Bana karşı bu kadar resmî olmana gerek yok, biliyorsun.”

“Biliyorum komutanım. Ama siz artık bir açığız ve bir Paredarsınız ve... eh, böyle daha doğru geliyor.”

Kaladin’in yüzü asıldı ama itiraz etmedi. Aslında Sigzil Kaladin’e diğer köprücülerden biriymiş gibi davranmayı her zaman... uygunsuz bulmuştu. Diğerlerinden bazıları bunu yapabiliyordu; Teft ile Kaya ve kendi garip yöntemiyle Lopen. Ama ilişki resmî olunca Sigzil daha rahat hissediyordu. Yüzbaşı ve yazmanı.

Kaladin’e en yakın olan Moash’tı ama o artık Köprü Dört’te değil-

di. Kaladin Moash'ın ne yaptığını söylememiş, sadece "Kendini kardeşliğimizden ayırdı," demişti. Ne zaman Moash'ın adı geçse Kaladin kaskatı kesiliyor ve susuyordu.

"Şu listende başka bir şey var mı?" dedi Kaladin koridorda bir muhafız devriyesinin yanından geçerlerken. Ona verilen selamlar canlıydı.

Sigzil defterine baktı. "Hesaplar ve kâtip eksikliği... Ahlaki durum... Asker alımı... Hah, artık koruma olmadığımıza göre ordudaki yerimizi tanımlamamız gerekiyor."

"Biz hâlâ korumayız," dedi Kaladin. "Sadece ihtiyacı olan herkesi koruyoruz. O fırtına yüzünden daha büyük problemlerimiz var."

Bir kere daha gelmişti, bu üçüncü seferdi; bu olay yücefırtınalardan bile daha düzenli olduğunu kanıtlıyordu. Neredeyse tam dokuz günde bir. Bu kadar yüksekte oldukları için Dinmez fırtına'nın geçişi onlar için sadece ilginç bir olaydı ama her geçişle dünyanın her yerindeki zaten kötü durumda olan şehirleri daha da zorluyordu.

"Bunun farkındayım komutanım," dedi Sigzil. "Ama hâlâ prosedürleri düşünmemiz gerek. Şöyle sorayım. Bizler, Parlayan Şövalyeler olarak, hâlâ Alethkar ordusunun bir birimi miyiz?"

"Hayır," dedi Kaladin. "Bu savaş Alethkar'dan da önemli. Tüm insanlık için savaşıyoruz."

"Peki o zaman bizim emir komuta zincirimiz nasıl? Kral Elhokar'a mı itaat ediyoruz? Hâlâ onun kulları mıyız? Toplumsal konumumuz Dan mı, yoksa Nan mı? Siz Dalinar'ın prensliğinde bir Paredarsınız, değil mi?"

"Köprü Dört'ün maaşlarını kim ödüyor? Ya diğer köprü ekiplerinin maaşlarını? Eğer Alethkar'da Dalinar'ın arazilerinde bir anlaşmazlık olsa sıradan bir bey-tebaa ilişkisinde olduğu gibi sizi ve Köprü Dört'ü onun adına savaşmak için çağırabilir mi? Eğer çağırarmazsa yine de bize maaş vermesini bekleyebilir miyiz?"

"Hay Cehennem," dedi Kaladin nefesini bırakarak.

"Üzgünüm komutanım. Bu..."

"Hayır, bunlar iyi sorular Sig. Bana hatırlattığın için şanslıyım." Sigzil'in omzunu sıvazladı, levazım subayının ofisinin hemen dışındaki koridorda durdu. "Bazen Köprü Dört'te boşa mı harcanıyorsun diye düşünüyorum. Bir âlim olmalıymışsın."

"Eh, o köprü'nün altından çok sular aktı komutanım. Ben..." Derin bir nefes aldı. "Azir'de devlet eğitimi sınavlarını geçemedim. Yeterince iyi değildim."

"Demek ki o sınavlar aptalcaymış," dedi Kaladin. "Ve Azir kaybetmiş, çünkü seni alamadılar."

Sigzil gülümsedi. “Bunun için mutluyum.” Ve... garip bir şekilde, bunun doğru olduğunu hissetti. Sırtında taşıdığı isimsiz bir yük kalkmış gibiydi. “Dürüst olmak gerekirse, ben de Lyn gibi hissediyorum. Köprü Dört havalandığı zaman bir defterlerin üstüne eğilmiş olmayı istemiyorum. Göğе ilk yükselen olmak istiyorum.”

“Sanırım bu ayrıcalık için Lopen ile kapışman gerekecek,” dedi Kaladin gülerek. “Gel hadi.” Levazım subayının ofisine girdiler, beklemede olan bir grup muhafız anında Kaladin’e yer açtı. Tezgâhta kollarını sıyırmış iri yarı bir asker kutular ve kasalar içinde bir şeyler arıyor, kendi kendine mırıldanıyordu. Muhtemelen karısı olan tıknaz bir kadın istek formlarını inceliyordu. Adamı dürttü ve Kaladin’i işaret etti.

“Nihayet!” dedi levazım subayı. “Bunların burada durup herkesin gözlerini üzerlerine çekmelerinden ve beni fazla sprenli bir casus gibi terletmelerinden yoruldum.”

Köşede duran bir çift siyah çuvala doğru ilerledi, Sigzil’in gördüğü kadarıyla hiçbir gözü üzerlerine çekmiyorlardı. Levazım subayı bunları kaldırdı ve birkaç formu bir kez daha kontrol eden ve yüzbaşı mühürü ile damgalaması için Kaladin’e uzatan katibe bir bakış attıktan sonra başıyla onayladı. Kâğıt işleri tamamlanmıştı ve levazım subayı bir çuvalı Kaladin’e, diğerini de Sigzil’e verdi.

Hareket edince içlerinden şingirtılar geliyordu ve şaşırtıcı derecede ağırlardı. Sigzil elindekinin bağlarını çözdü ve içine bir bakış attı.

Güneş ışığı kadar kuvvetli yeşil ışıktan bir sel yüzüne vurdu. Zümrütler. Büyük türden olanlardı, küre değillerdi, büyük ihtimalle Harap Ovalar’da avlanan uçurumşeytanlarının mücevherkalplerinden kesilmişlerdi. Bir anda Sigzil odayı dolduran muhafızların levazım subayından bir şeyler almak için orada olmadıklarını fark etti. Bu serveti korumak için oradaydılar.

“Bu kraliyet zümrüt rezervi,” dedi subay. “Acil tahıl ihtiyacı için saklanır, bu sabahki fırtınada ışık’ları tazelendi. Yüceprensi bunları sana vermeye nasıl ikna ettin, hiçbir fikrim yok.”

“Sadece ödünç alıyoruz,” dedi Kaladin. “Akşam olmadan geri getireceğiz. Gerçi uyarayım, bazıları sönmüş olacak. Ve yarın onları yine almamız gerekecek. Ve ondan sonraki gün de...”

“Bunlarla bir *prensligi* satın alabilirim,” dedi levazımcı homurdanarak. “Kelek adına, bunlarla ne yapacaksınız?”

Ama Sigzil zaten tahmin etmişti. Bir aptal gibi sırttı. “Parlayan antrenmanı yapacağız.”

YİRMİ DÖRT YIL ÖNCE

Şöminedeki duman içeriye yayılırken Dalinar küfretti. Kola ağırlığını vererek yerinden oynatmayı ve şömine bacasını tekrar açmayı başardı. Geriye çekilerek dumanı yüzünden uzaklaştırmak için elini sallarken öksürdü.

“Onu değiştirmemiz gerekecek,” dedi Evi dikiş diktiği koltuğun üzerinden.

“Evet,” dedi Dalinar bir gülmeyeyle ateşin önünde yere çökerken.

“En azından hızla yetiştin. Bugün duvarları ovalamamız gerekmecek ve hayat gece güneşi kadar beyaz olacak!”

Evi’nin ana dilindeki deyimler Alethçeye her zaman iyi çevrilemiyordu.

Dalinar’ın kıyafeti yağmur yüzünden hâlâ nemli olduğu için ateşin sıcaklığı hoş geliyordu. Dışarıdaki Gözyaşları’nın hiçbir zaman bitmeyen yağmur sesini duymazdan gelmeye çalıştı, onun yerine odunların birinin üzerinde dans eden bir çift alevsprenini izlemeye koyuldu. Sürekli değişen silüetleriyle biraz insanı andırıyorlardı. Birisi diğerine doğru atlarken gözleriyle takip etti.

Evi’nin kalktığını duydu ve yine tuvalete gidiyor olabileceğini düşündü. Bunun yerine Dalinar’ın yanına oturup koluna girdi, sonra hoşnutlukla iç çekti.

“Bu rahat olamaz,” dedi Dalinar.

“Ama yine de yapıyorsun.”

“Hamile olan ben... Evi’nin büyümeye başlamış olan karnına baktı.

Evi gülümsedi. “Durumum beni yere oturunca *kırılacak* kadar has-saslaştırmadı, sevdiğim.” Dalinar’ın koluna iyice sarıldı. “Şunlara bak. Ne kadar hevesli oynuyorlar!”

“Talim yapıyor gibiler,” dedi Dalinar. “Neredeyse ellerindeki kü-çük kılıçları görebiliyorum.”

“Senin için her şey dövüş mü olmak zorunda?”

Dalinar omzunu silkti.

Evi başını omzuna yasladı. “Sadece tadını çıkaramaz mısın Dali-nar?”

“Neyin tadını çıkaramaz mıyım?”

“Hayatının. Bu krallığı kurmak için o kadar çok uğraştın. Artık ka-zandığına göre şimdi tatmin olamaz mısın?”

Dalinar kolunu tutuşundan kurtararak ayağa kalktı ve kendine bir içki koymak için odanın diğer tarafına geçti.

“Davranışlarını fark etmediğimi düşünme,” dedi Evi. “Kral sınırla-rımızın dışındaki en ufak bir çatışmadan bile bahsettiğinde neşeleni-yorsun. Kâtiplerine büyük savaşları okutturuyorsun. Her zaman bir sonraki düellodan konuşuyorsun.”

“Bu daha uzun bir süre olmayacak,” diye homurdandı Dalinar, sonra şarabından bir yudum aldı. “Gavilar kendimi tehlikeye atma-mın aptalca olduğunu söylüyor, diyor ki birileri eninde sonunda bu düellolardan birini ona karşı bir komplo için kullanacakmış. Kendime bir şampiyon bulmam, *en iyi savaşçımı* seçmem gerekecek.” Şarabı-na baktı.

Düelloçuluğa hiçbir zaman pek iyi gözle bakmamıştı. Fazla sahteydi, fazla temizdi. Ama en azından o da bir şeydi.

“Sanki ölmüş gibisin,” dedi Evi.

Dalinar ona baktı.

“Sanki sadece savaştığın zaman yaşıyorsun,” diye devam etti. “Öldürebildiğin zaman. Eski hikâyelerden bir karanlık gibi. Sadece diğerlerinin hayatını alarak yaşıyorsun.”

O solgun saçları ve altın rengi teni ile parlıdayan bir mücevher gi-biydi. Tatlı, sevgi dolu bir kadındı ve Dalinar’ın ona gösterdiği mua-meleden daha iyisini hak ediyordu. Kendini geri gidip yanına oturma-ya zorladı.

“Ben hâlâ alevspremlerinin oynadığını düşünüyorum,” dedi Evi.

“Her zaman merak etmişimdir,” dedi Dalinar. “Onlar alevden mi

oluşmuşlar? Öyle gibi görünüyorlar ama peki ya duygu sprenleri? O zaman bir öfkespreni de öfkeden mi *oluşuyor?*”

Evi dalgın dalgın başını salladı.

“Peki ya şanssprenleri?” dedi Dalinar. “Şandan mı oluşmuşlar? Şan *nedir* ki? Şanssprenleri sadece kendisi önemli bir iş başardığını *zanneden*, etrafındaki herkes onlarla dalga geçerken aklını kaybetmiş ya da belki çok sarhoş birinin etrafında belirebilir mi?”

“Bu Shishi tarafından gönderilmiş bir gizem,” dedi Evi.

“Ama hiç merak etmiyor musun?”

“Ne amaçla?” dedi Evi. “En sonunda Bir’e geri döndüğümüz zaman öğreneceğiz. Anlayamayacağımız şeylerle şimdi kafamızı meşgul etmenin faydası yok.”

Dalinar gözlerini kısarak alevsprenlerine baktı. Şunun ciddi bir kılıcı *vardı*. Minyatür bir Parekılıcı.

“Bu yüzden böyle sık sık somurtuyorsun, kocam,” dedi Evi. “Islak taşı midende tutmak sağlıklı değil.”

“Ben... Ne?”

“Böyle garip şeyler düşünmemelisin. Zaten böyle şeyleri aklına kim sokuyor ki?”

Dalinar omzunu silkti ama iki gece önce geç saatlere kadar oturup, Gavilar ve Navani ile yağmur tentesi altında şarap içtiğini düşündü. Navani sprenlerle ilgili araştırmaları hakkında konuşmuş da konuşmuş, Gavilar ise haritalarına rünlerle notlar alırken sadece homurdanmakla yetinmişti. Navani öylesine bir tutku ve heyecanla konuşuyordu ki. Ama Gavilar onu görmezden gelmişti.

“Anın tadını çıkar,” dedi Evi ona. “Gözlerini kapat ve Bir’in sana verdikleri üzerinde düşün. Hissizliğin huzurunu ara ve kendi var olma hissinin tadını çıkar.”

Önerdiği şekilde Dalinar gözlerini kapattı ve basitçe orada onunla birlikte olmanın tadını çıkarmaya çalıştı. “Bir adam gerçekten değişebilir mi, Evi? Sprenlerin değişmesi gibi.”

“Hepimiz Bir’in farklı yüzleriyiz.”

“O zaman bir yüzden diğer yüze geçmek mümkün mü?”

“Elbette,” dedi Evi. “Sizin kendi inançlarınız da dönüşüm hakkındaki değil mi? Bir adamın bayağılıktan şana Ruhdökülmesi üzerine?”

“İşe yarayıp yaramadığını bilmiyorum.”

“O zaman Bir’e sor.”

“Duayla mı? Ardentler aracılığıyla mı?”

“Hayır, şapşal. Kendin.”

“Ben mi?” diye sordu Dalinar. “Mesela bir tapınakta mı?”

“Eğer Bir ile görüşmek istiyorsan Vadi’ye gitmelisin,” dedi Evi. “Orada Bir’le ya da onun bir tezahürüyle ile konuşabilir ve bir lütuf...”

“Eski Büyü,” diye tısladı Dalinar gözlerini açarak. “Gecegözcüsü. Evi, böyle şeyler söyleme.” Fırtınalar adına, putperest kültürü en garip zamanlarda kendini belli ediyordu. Vorin inançları hakkında güzel güzel konuşurken bir anda *böyle* bir şey çıkabiliyordu.

Neyse ki bundan daha fazla bahsetmedi. Gözlerini kapattı ve sessizce mırıldanmaya başladı. Neden sonra odalarının dış kapısı çalındı.

Kapıyı oda kâhyası Hathan açardı. Dalinar dışarıda adamın sesini duydu ve arkasından iç odanın kapısı hafifçe çaldı. “Kardeşiniz geldi Berrakbey,” dedi Hathan kapının dışından.

Dalinar ayağa fırladı ve kapıyı açarak kısa başhizmetkârın yanından geçti. Evi bir eliyle duvara dokunarak onu takip etti, bu onun bir alışkanlığıydı. Aşağıdaki sırlıslık, insanların sokaklarda geçtikleri yerleri belli eden titrek fener ışıklarının olduğu bir Kholinar’a bakan açık pencerelerin yanından geçtiler.

Gavilar oturma odasından bekliyordu, göğsün yan tarafı boyunca dizili düğmeleri ve katı ceketi olan şu yeni üniformalardan giyiyordu. Koyu renk saçları kıvrılarak omuzlarına iniyordu ve düzgün sakallıyla uyumluydu.

Dalinar sakaldan nefret ederdi, miğferine takılıyorlardı. Gerçi Galivar üzerindeki etkisini inkâr edemezdi. Şık giysilerinin içindeki Galivar’a bakan biri medeniyetten nasibini almamış bir taşra haydudu, tahta giderken yoluna çıkan her şeyi yıkıp fethetmiş bir savaş beyi görmezdi. Hayır, bu adam bir *kraldı*.

Gavilar bir tomar kâğıtla hafif hafif avcunun içine vuruyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Dalinar.

“Rathalas,” dedi Gavilar kâğıtları odaya giren Evi’ye doğru uzatırken.

“Yine mi!” dedi Dalinar. Yarık’ı, Parekılıcı’nı kazandığı o dev uçurumu ziyaret edeli yıllar olmuştu.

“Kılıç’ını geri istiyorlar,” dedi Gavilar. “Tanalan’ın varisinin geri döndüğünü ve onu gerçek bir mücadele sonucunda kazanmadığın için Pareyi hak etmediğini iddia ediyorlar.”

Dalinar ürperdiğini hissetti.

“Bunun alenen yalan olduğunu biliyorum,” dedi Gavilar. “Çünkü bütün o yıllar önce Rathalas’da savaştığımız zaman, varisi *hallettiğini* söylemişti. Varisi *hallettin*, değil mi Dalinar?”

Dalinar o günü hatırladı. Heyecan içinde nabız gibi atarken o kapı ağzını karartışını hatırladı. Elinde bir Parekılıcı ile ağlayan çocuğu hatırladı. Ölü babasının arkasında yatıyordu. Yalvaran o alçak sesi hatırladı.

Heyecan o anda yok olup gitmişti.

“Daha bir çocuktuk Gavilar,” dedi Dalinar. Sesi boğuktu.

“Hay Cehennem!” dedi Gavilar. “O hanedan soyundan geliyor. Bu... fırtınalar adına, on yıl önceydi. Artık tehdit oluşturabilecek yaşta! Bütün şehir, bütün bölge ayaklanacak! Eğer harekete geçmezsek tüm Taçdiyarlar bağımsızlık ilan edebilir.”

Dalinar gülümsedi. Bu duygu onu şok etti ve gülümsemesini hızla bastırdı. Ama elbette... elbette birinin gidip isyancıları bastırması gerekecekti.

Döndü ve Evi'yi gördü. Dalinar daha fazla savaş fikri karşısında öfkelenmesini beklerdi ama Evi ona güneş gibi gülümsüyordu. “Çocuğa kıymamışsın.”

“Ben... Kılıç'ı zar zor kaldırıyordu. Onu annesine verdim ve saklamasını söyledim.”

“Ah Dalinar,” Evi ona sıkı sıkı sarıldı.

Dalinar içinde bir gururun kabardığını hissetti. Bu elbette saçmalıklı. Krallığı tehlikeye atmıştı. İnsanlar koskoca Karadiken'in bir vicdan krizi karşısında yenik düştüğünü bilseler ne tepki verirlerdi? Güllerlerdi.

O anda umurunda değildi. Bu kadın için bir kahrnaran olabileceği sürece.

“Eh, sanırım bir isyan beklenmesi gereken bir şeydi,” dedi Gavilar pencereden dışarı bakarak. “Birleşmenin üstünden yıllar geçti, insanların bağımsızlıklarını öne sürmeye başlamalarının zamanı gelmişti.” Elini Dalinar'a doğru kaldırarak döndü. “Ne istediğini biliyorum kardeşim, ama vazgeçmen gerekecek. Bir ordu göndermeyeceğim.”

“Ama...”

“Bu işi politikayla daha başlamadan bitirebilirim. Birliği sürdürmek için tek yöntemimiz güç gösterisi olamaz, yoksa benden sonra Elhokar bütün hayatını yangın söndürmeye çalışmakla geçirir. İnsanların Alethkar'ı birbirine karşı fırsat kollayan ayrı bölgeler olarak değil, birleşmiş bir krallık olarak düşünmesine ihtiyacımız var.”

“Kulağa iyi geliyor,” dedi Dalinar.

Bu olmayacaktı, onlara hatırlatmak için kılıç olmadan olmazdı. Ancak bir kez olsun, Dalinar bunu hatırlatan kişi olmamaktan memnundu.

Rayse konusunda endişelenmemelisin. Aona ve Skai'ye yazık oldu fakat onlar aptallık ederek anlaşmamızı en başından bozdular.

Numuhukumakiaki'aialunamor'a her zaman savaşın ilk kuralının düşmanını tanımak olduğu öğretilmişti. İnsan onun hayatında böyle derslerin artık çok da önemli olmadığını düşünebilirdi. Neyse ki güzel bir güveç yapmak da tıpkı savaşa gitmek gibiydi.

Kalın, ovalı dilleri düzgün konuşmaya elverişli olmadığı için arkadaşları tarafından Kaya diye çağrılan Lunamor kazanını bir kılıç kadar uzun olan devasa bir tahta kaşıkla karıştırdı. Altında kayafilizi kabuklarını yakan bir ateş vardı ve oyuncu bir rüzgârspreni dumana vurarak, Lunamor nerede durursa dursun üstüne gelmesine neden oluyordu.

Kazanını Harap Ovalar'daki bir platonun üstüne yerleştirmişti ve güzel ışıklar ve düşen yıldızlar adına, burayı özlediğini fark ederek epey şaşırılmıştı. Bu çorak, rüzgârli düz araziden hoşlanmaya başlayacağı kimin aklına gelirdi? Onun vatani bir aşırılık ülkesiydi; keskin buz, toz gibi kar, kaynar sıcak ve kutsal nem.

Burada her şey çok... ortalamaydı ve Harap Ovalar da içlerinde en kötüsüydü. Jah Keved'de sarmaşıklarla kaplı vadiler bulmuştu. Alet-hkar'da tahıl tarlaları vardı, kayafilizleri bir kazanda kaynayan baloncuklar gibi sonsuza kadar uzanırdı. Sonra ise Harap Ovalar. Üstünde

neredeyse hiçbir şeyin yetişmediği bitmeyen platolar. Garip bir şekilde onları seviyordu.

Lunamor altını yakmamak için iki eliyle güveci karıştırırken sesizce mırıldanıyordu. Dumanın yüzüne gelmediği zamanlarda Harap Ovalar'ın kokusunu alabiliyordu; bu lanetli, fazla kalın rüzgârın düzgün durmak için fazla havası vardı. Koku... açıldı. Yüksek bir gökyüzünün ve pişen taşların kokusuydu ama uçurumların içindeki yaşam izleriyle baharatlanmıştı da. Bir tutam tuz gibi. Bitkilerin ve çürümenin birleşen kokularıyla nemli ve canlıydı.

O uçurumların içinde, kayıp geçen uzun bir sürenin ardından Lunamor bir kez daha kendini bulmuştu. Yenilenmiş hayat, yenilenmiş amaç.

Ve güveç.

Lunamor güvecin tadına baktı; tabii ki temiz bir kaşık kullanarak çünkü o bu ovalı aşçıların bazıları gibi bir barbar değildi. Uzun köklerin, eti eklemekten önce biraz daha pişmesi gerekiyordu. Gerçek etti, tüm gecesini parmak yengeçlerin kabuklarını soymaya harcamıştı. Uzun süre pişiremezdin yoksa kösele gibi olurdu.

Köprü Dört'ün geri kalanı platoya dizilmiş Kaladin'i dinliyordu. Lunamor sırtı Narak'a, Harap Ovalar'ın tam ortasına kurulmuş şehre dönük olacak şekilde yerleşmişti. Renarin Kholin Yeminkapısı'nı çalıştırdığı zaman yakınlardaki bir plato ışıkla yanıp söndü. Lunamor bunun dikkatini dağıtmasına izin vermemeye çalıştı. Batıya bakmak istiyordu. Eski savaş kamplarına doğru.

Fazla uzun süre kalmadı şimdi bekleyecek, diye düşündü. Ama bunu düşünme. Güvecin daha fazla ezilmiş limme ihtiyacı var.

"Pek çoğunuzu uçurumların içinde eğittim," dedi Kaladin. Köprü Dört'ün adam sayısı diğer köprü ekiplerinin bazı üyeleriyle ve hatta Dalinar'ın talim için önerdiği birkaç askerle artmıştı. Beş kadın göz-cüden oluşan ekip şaşırtıcıydı fakat Lunamor kimdi ki yargılayacaktı?

"İnsanlara mızrak eğitimi verebilirim çünkü ben de mızrak eğitimi aldım," diye devam etti Kaladin. "Bugün burada kalkıştığımız şey başka. Fırtınası'ğı'nı kullanmayı nasıl öğrendiğimi zar zor anlayabiliyorum. Bunu hep birlikte keşfetmemiz gerekecek."

"Sıkıntı yok, gancho," diye seslendi Lopen. "Uçmayı öğrenmek ne kadar zor olabilir ki? Gökyılanları sürekli uçuyor, hem çirkin hem de aptallar. Çoğu köprücü ise ya çirkin ya da aptal, yani başarabiliriz."

Kaladin sırada Lopen'in durduğu yerin yakınında durdu. Bugün

yüzbaşının keyfi yerinde gibi görünüyordu, Lunamor bunu kendine mal ediyordu. Ne de olsa Kaladin'in kahvaltısını o hazırlamıştı.

"İlk adım İdeal'i söylemek olacak," dedi Kaladin. "Birkaçınızın zaten söylediğinizi düşünüyorum. Ama geri kalanınız, eğer Rüzgârkoşuculara silahtar olmak istiyorsanız yemini etmeniz gerekecek."

Kelimeleri yüksek sesle saymaya başladılar. Şimdiye kadar herkes hepsini öğrenmişti. Lunamor da İdeal'i fısıldadı.

Ölümden önce yaşam. Zayıflıktan önce güç. Hedeften önce yolculuk.

Kaladin Lopen'e mücevherlerle dolu bir kese verdi. "Gerçek sınav ve silahtarlığınızın kanıtı Fırtınasığ'ını içinize çekmeyi öğrenmek olacak. Birkaçınız zaten biliyor..."

Lopen anında parlamaya başladı.

"...ve geri kalanınızın da öğrenmesine yardımcı olacaklar. Lopen; Birinci, İkinci ve Üçüncü Mangaları al. Sigzil; Dördüncü, Beşinci ve Altıncı sende. Peet, senin de parladığını görmediğimi sanma. Diğer köprücüler sende ve Teft, sen de gözcüleri al ve..."

Kaladin etrafa bakındı. "Teft nerede?"

Daha yeni mi fark ediyordu? Lunamor yüzbaşılarını gerçekten seviyordu ama bazen dikkatsiz olabiliyordu. Belki de hava hastalığından dı.

"Teft dün gece kışlaya geri dönmedi komutanım," dedi Leyten, rahatsız görünüyordu.

"Peki. Gözcülerle ben ilgileneceğim. Lopen, Sigzil, Peet; mangalarınıza Fırtınasığ'ının nasıl çekildiğini anlatın. Bugün bitmeden önce bu platodaki herkesin fener yutmuş gibi parlamasını istiyorum."

Dağıldılar, hevesli oldukları belliydi. Bir ucu yere bağlı, rüzgârla dalgalanmış gibi görünen şeffaf kırmızı bayraklar taşlardan dışarı çıkmıştı. Beklentispremleri. Lunamor elini önce omzuna, sonra da alnına götürerek onları saygı işaretiyle selamladı. Bunlar düşük mertebeli tanrılardı ama yine de kutsallardı. Bayrakların ötesindeki gerçek şekillerini görebiliyordu, aşağılarında hafif gölgeler gibi daha büyük yaratıklar vardı.

Lunamor karıştırma işini Dabbid'e devretti. Genç köprücü, Lunamor Kaladin'e onu savaş meydanında kurtarması için yardım ettiğinden beri konuşmamıştı ve şimdi de bir şey demedi. Ama hâlâ kazan karıştırabiliyor ve su tulumu taşıyabiliyordu. Kaladin'in kurtardığı ilk köprücü olduğu için ekibin maskotu gibi bir şey olmuştu. Köprücüler Dabbid'in yanından geçtikleri zaman ona selam verirdi.

Bugün Lunamor'la birlikte mutfak görevinde Huio vardı ve bu git-tikçe sıklaşmaktaydı. Huio gönüllü oluyordu ve öbürleri kaçınıyordu. Bodur ve yapılı Herdazlı adam, Lunamor'un bir gece önceden Urit-hiru'nun dışındaki platoda metal kaplar içinde soğuttuğu kahveren-gimsi bir Boynuzyiyen içeceği olan şikiyi karıştırırken kendi kendine mırıldanıyordu.

Garip bir şekilde Huio bir kaptan, bir avuç lazbo aldı ve üzerine serpiştirdi.

"Ne yapıyorsun deli adam!" diye kükredi Lunamor hızla yanına gi-derken. "Lazbo? İçeceğe atılır mı o? Bu şey acılı, seni gidi hava has-tası ovalı!"

Huio Herdazca bir şeyler söyledi.

"Hah!" dedi Lunamor. "Ben konuşmuyorum kullandığın o deli dili. Lopen! Buraya gel ve konuş şu kuzeninle! Mahvediyor içeceklerimizi!"

Ancak Lopen göğе doğru hevesli hevesli işaret ederek bugün kendisini nasıl tavana yapıştırdığını anlatıyordu.

Lunamor homurdandı ve bir kaşık içeceği ona uzatan Huio'ya baktı.

"Hava hastası aptal," dedi Lunamor bir yudum alırken. "Mahve-deceksin..."

Deniz ve taşın kutsal tanrıları adına. Bu *lezzetliydi*. Baharat soğu-tulmuş içeceğe tam uyan bir *kuvvet* katmıştı, tatlar hiç beklenmedik ama her nasılsa birbirlerini tamamlayıcı şekilde bir araya geliyordu.

Huio gülümsedi. "Köprü Dört!" dedi koyu aksanlı Alethçesiyle.

"Şanslı adamsın," dedi Lunamor onu göstererek. "Bugün seni öl-dürmeyeceğim." Bir yudum daha aldı, sonra da kaşıkla işaret etti. "Git ve bu şeyi diğer şiki kaplarına da yap."

Şimdi, Hobber neredeydi? Cılız, ayrık dişli adam *fazla* uzakta ola-mazdı. Yürüyemeyen bir aşçı çırağının bir avantajı buydu, genellikle koyduğun yerde duruyordu.

"Şimdi dikkatle beni izleyin!" dedi Lopen kendi grubuna, konuşur-ken Fırtınasığı ağzından tütüyordu. "Tamam. İşte geliyor. Ben, Lo-pen'iniz, şimdi uçacağım. Uygun gördüğünüz şekilde alkışlayabilir-siniz."

Yukarı zıpladı ve sonra tekrar platoya çakıldı.

"Lopen!" diye bağırdı Kaladin. "Diğerlerine yardım etmen gereki-yor, hava atman değil!"

"Affedersin, gon!" dedi Lopen. Yüzü taşların üzerinde durduğu yerde kıpırdandı ama ayağa kalkmadı.

“Sen... sen kendini yere mi yapıştırdın?” diye sordu Kaladin.

“Planın bir parçası, gon!” diye cevapladı Lopen. “Eğer gökyüzünde narin bir bulut olacaksam önce yeri, onu terk etmediğime ikna etmem gerekli. Harbiden bak, endişeli bir âşık gibi teselli edilmeli ve gökyüzüne krallara yakışır olduğu kadar da dramatik olan yükselişimden sonra geri döneceğimden emin olmalı.”

“Sen kral değilsin Lopen,” dedi Drehy. “Bunu konuşmuştuk.”

“Değilim tabii. Ben eski kralım. Belli ki sen o bahsettiğim aptal olanlardan birisin.”

Lunamor eğlenerek homurdandı ve küçük mutfağının etrafından dolaşarak, şimdi platonun yan tarafında kökleri soyduğunu hatırladığı Hobber’a doğru yürüdü. Lunamor yavaşladı. Neden Kaladin Hobber’ın taburesinin önünde eğilmiş ona bir... mücevher uzatıyordu?

Ahh... diye düşündü Lunamor.

“İçime çekmek için nefes *almam* gerekmişti,” diye açıklıyordu Kaladin alçak bir sesle. “Teft işin doğrusunu açıklamadan önce haftalardır, belki de aylardır farkında olmadan yapıyordum.”

“Komutanım,” dedi Hobber. “Hiç sanmıyorum... demek istediğim, komutanım, ben Parlayan değilim. Mızrakta pek iyi değilim. Aşçılıkta bile ancak idare ediyorum.”

İdare eder demek abartıydı. Ama samimi ve yardımseverdi, bu yüzden de Lunamor yanında olmasından memnundu. Dahası Hobber’ın oturarak yapabileceği bir işe ihtiyacı vardı. Bir ay önce Beyazlı Suikastçı, Elhokar’ı öldürmek için savaş kamplarındaki kraliyet sarayını dağıtıp gitmişti ve saldırı yüzünden Hobber’ın bacakları ölülük almıştı.

Kaladin mücevheri Hobber’ın avcunun içine sıkıştırdı. “Sadece dene,” dedi yüzbaşı sessizce. “Parlayan olmak güç ya da yetenek değil, kalp işi. Ve seninki hepimizin içinde en iyisi.”

Yüzbaşı dışarıdan bakan pek çok kişiye korkutucu görünüyordu. Yüz ifadesi yerine kalıcı bir fırtınası, üzerlerine döndüğü zaman insanların benzini solduran bir yoğunluğu vardı. Ama bu adamda ayrıca afallatıcı bir şefkat de vardı. Kaladin Hobber’ın kolunu kavradı ve neredeyse gözleri dolmuş gibi görünüyordu.

Bazı günler Roshar’daki tüm taşları toplasan Kaladin Stormblesed’i yıkamazmışsın gibi görünürdü. Sonra ise adamlarından biri yaralanırdı ve dağılır giderdi.

Kaladin eğitmeye çalıştığı gözcülere doğru geri yürüdü ve Lunamor ona yetişmek için koşturdu. Köprü yüzbaşısının omzunda giden

küçük tanrıyı eğilerek selamladı. “Sence Hobber bu şeyi yapabilir mi Kaladin?”

“Eminim yapabilir. Eminim Köprü Dört’teki *herkes* ile başkaları da yapabilir.”

“Hah!” dedi Lunamor. “Yüzünde bir gülümseme bulmak Kaladin Stormblessed, çorbanda kayıp küre bulmak gibi. Şaşırtıcı, evet, ama çok da iyi. Gel, denemen gereken bir içeceği var.”

“Gözcülere geri dönmem...”

“Gel! Denemen gerek içeceği!” Lunamor onu şikiyle dolu büyük kaba doğru götürdü ve bir bardak doldurdu.

Kaladin bardağı bir dikişte bitirdi. “Hey, bu epey iyiymiş Kaya!”

“Değil benim tarifim,” dedi Lunamor. “Değiştirdi Huio bu şeyi. Şimdi gerekiyor onu ya terfi ettirmem ya da platonun kenarından aşağı atmam.”

“Neye terfi ettireceksin?” dedi Kaladin kendine bir bardak daha doldururken.

“Kıdemli hava hastası ovalıya,” dedi Lunamor.

“Bu terimi fazla kullanıyor olabilirsin Kaya.”

Yakınlarda Lopen hâlâ yapışık olduğu yerle konuşuyordu. “Endişelenme sevdiceğim. Bizim Lopen çok ama çok sayıda güç tarafından sahip olunabilecek kadar engindir, hem yersel, hem de göksel! Göğ *yükselmeliyim* çünkü eğer sadece yerde kalacak olursam, artan görkemim altında yer muhakkak çatlayacak ve parçalanacak.”

Lunamor Kaladin’e baktı. “Fazla kullanıyorum, evet. Ama sadece olduğu için sizlerin arasında bu şeyin şaşırtıcı sayıda kullanım alanı.”

Kaladin şikiyi yudumlayıp adamları izlerken sırtıttı. Platonun ilerisinde Drehy birden uzun kollarını kaldırdı ve “Hah!” diye bağırdı. Fırtınaişığı ile parlıyordu. Kısa süre sonra Bisig de onu takip etti. Bu elini iyileştirecekti, o da Beyazlı Suikastçı’nın saldırısında yaralanmıştı.

“Bu iş *yarayacak* Kaya,” dedi Kaladin. “Köprü Dört aylardır gücün yakınında. Ve sonunda onu elde ettiklerinde yaralarını iyileştirebilecekler. Artık savaşa girerken hangilerinizi kaybedeceğimden endişelenmek zorunda kalmayacağım.”

“Kaladin,” dedi Lunamor yumuşakça. “Başlattığımız bu şey, bu hâlâ savaş. Ölecek adamlar.”

“Köprü Dört güçleri tarafından korunacak.”

“Peki ya düşman? Olmayacak mı onların güçleri?” Daha yakınına yaklaştı. “İstemem elbette ki Kaladin Stormblessed’in moralini boz-

mak iyimser olduğu zamanda ama değil kimse tamamen güvende hiçbir zaman. Üzücü gerçek bu dostum.”

“Belki,” diye kabul etti Kaladin. Gözleri uzaklara dalmıştı. “Senin halkın sadece küçük erkek çocukların savaşa gitmesine izin veriyor, değil mi?”

“Sadece tuanalikına, dördüncü ve daha küçük oğullar harcanabilir savaşta. Fazla değerli birinci, ikinci ve üçüncü oğullar.”

“Dördüncü ve daha küçükler. Yani neredeyse hiç kimse.”

“Ha! Bilmiyorsun sen Boynuziyenli ailelerinin büyüklüğünü.”

“Yine de savaşta daha az kişinin öldüğü anlamına geliyor olmalı.”

“Farklı yer Tepeler,” dedi Lunamor, Sylphrena Kaladin’in omzundan havalandı ve rüzgârda dans etmeye başladı. “Ve değil sadece beyinlerin çalışması için doğru miktarda havamız olduğu için. Masraflı ve zor başka bir tepeye saldırmak, gerektiriyor çok fazla hazırlık ve zaman. Yaptığımızdan çok bahsediyoruz biz bu şeyden.”

“Kulağa hoş geliyor.”

“Bir gün benimle birlikte edeceksin ziyaret!” dedi Lunamor. “Sen ve bütün Köprü Dört, çünkü artık ailesiniz.”

“Yer,” dedi Lopen ısrarla. “Seni *yine* sevmeye devam edeceğim. Sendeki ekicilik başka hiç kimsede yok. Senden ne kadar uzaklaşırsam uzaklaşayım, mutlaka çabucak geri döneceğim!”

Kaladin Lunamor’a bir bakış attı.

“Belki zehirli havaya bu kadar çok maruz kalmadığı zaman, o da olacak daha az...” diye başladı Lunamor.

“Lopensi mi?”

“Gerçi düşününce bir, üzücü olur bu şey.”

Kaladin kıs kıs güldü ve bardağını Lunamor’a verdi. Sonra Lunamor’un kulağına eğildi. “Abine ne oldu Kaya?”

“İyi iki abim de, bildiğim kadarıyla.”

“Peki ya üçüncüsü?” dedi Kaladin. “lp seni drdnclkten üçüncülüğe çıkaran ve asker yerine aşçı yapan? İnkâr etme.”

“zc hikâye,” dedi Lunamor. “Ve bugün değil üzücü hikyelerin günü. Bugün kahkahanın, güvecin ve uçmanın günü. Bu şeylerin.”

Ve umuyordu... umuyordu ki daha bile müthiş bir şeyin günü.

Kaladin omzunu sıvazladı. “Eğer konuşmak istersen buralardayım.”

“Güzel bunu bilmek. Ancak bugün, bir başkası konuşmak istiyor sanırım.” Lunamor başıyla platolarına gelen köprüyü geçen birisine

işaret etti. Katı mavi üniformalı şeklin kafasında gümüş bir halka vardı. “Kral hevesli seninle konuşmak için. Ha! Sordu birkaç kere ne zaman döneceğini bilip bilmediğimizi. Sanki biz şanlı uçan liderimizin toplantı kâtipleriymişiz gibi.”

“Evet,” dedi Kaladin. “Önceki gün de beni görmeye geldi.” Kaladin gözle görülür bir şekilde kendini hazırladı, çenesini sıktı, sonra da platoya yeni gelmiş ve Köprü On Bir’den bir koruma kümesi tarafından takip edilen krala doğru yürüdü.

Lunamor çorbayı yaparken dinleyebileceği bir şekilde yerleşti çünkü merak ediyordu.

“Rüzgârkoşucu,” dedi Elhokar başıyla Kaladin’i selamlayarak. “Haklıymışsın gibi görünüyor, adamlarının güçleri geri gelmiş. Ne zamana hazır olabilirler?”

“Şimdiden savaşabilecek durumdalar, Majesteleri. Ama güçlerinde ustalık kazanmaları için... eh, dürüst olmak gerekirse bilemiyorum.”

Lunamor çorbasından bir yudum aldı ve krala doğru dönmedi, ama karıştırarak dinledi.

“İsteğim üzerinde düşündün mü?” dedi Elhokar. “Şehri geri almamız için beni Kholinar’a uçuracak mısın?”

“Komutanım bana ne derse yapacağım.”

“Hayır,” dedi Elhokar. “Sana soruyorum. Gelecek misin? Vatanimizi geri almama yardım edecek misin?”

“Evet,” dedi Kaladin alçak sesle. “Bana biraz zaman verin, adamlarımı eğitmek için en azından birkaç hafta. Bizimle birlikte birkaç Rüzgârkoşucu silahtarı getirmek isterim. Eğer şanslıysak, bana bir şey olması hâlinde burada liderliği üstlenebilecek gerçek bir Parlayan’ımız da çıkabilir. Ama iki türlü de... evet, Elhokar. Seninle Alethkar’a gideceğim.”

“Güzel. Amcam görüşlerini kullanarak Kholinar’daki insanlarla iletişim kurmaya çalışmak istediği için biraz zamanımız var. Belki yirmi gün. Silahlarını bu süre içinde eğitebilir misin?”

“Eğitmek zorunda kalacağım, Majesteleri.”

Lunamor kollarını göğsünde kavuşturmuş, Rüzgârkoşucuları izleyen krala göz ucuyla bir bakış attı. Sadece Kaladin’le konuşmak için değil, eğitimi izlemek için de gelmiş gibi görünüyordu. Kaladin arkasındaki havada onu takip eden tanrısıyla gözcülerin yanına geri dönmüştü, o yüzden Lunamor’da krala içecek bir şeyler verdi. Sonra Elhokar’ın bu platoya geçmek için kullandığı köprünün yanında tereddüt etti.

Köprü turları zamanından kalmış olan eski köprüleriydi, artık insanların Narak'a en yakın olan bu platolar arasında ulaşımını sağlamak için kullanılıyordu. Kalıcı köprülerin inşaatı hâlâ devam ediyordu. Lunamor tahtayı okşadı. Bunun yok olduğunu düşünmüşlerdi ama bir toplama ekibi tarafından yakınlardaki bir uçurumun içine sıkışmış hâlde bulunmuştu. Teft'in ricası üzerine Dalinar uçurumdan çıkartılmasını kabul etmişti.

Başına gelenler göz önünde alınırsa, eski köprü iyi durumdaydı. Sert tahtadan yapılmıştı Köprü Dört. Lunamor karşısına baktı ve yandaki platonun, daha doğrusu ondan geriye kalan molozun görüntüsü karşısında huzursuz oldu. Kırık kayalardan oluşan ve uçurum zemininden sadece altı metre kadar yükselen bir plato kalıntısıydı. Rlain'in dediğine göre, Narak Savaşı'nda Dinmezfırtına ve Yücefırtına'nın çarpışmasından önce sıradan bir platoydu.

Fırtınaların çarpıştığı o korkunç felaket sırasında platolar bütün bütün yerlerinden sökülmüş ve paramparça olmuşlardı. Dinmezfırtına birkaç defa geri dönmüş olsa da, iki fırtına henüz insanların yaşadığı bir bölgede karşılaşmamıştı. Lunamor eski köprüyü okşadı, sonra başını sallayıp mutfağına geri döndü.

Belki Urithiru'da talim yapabilirlerdi ama köprücülerin hiçbirisi buraya gelmekten şikâyetçi olmamıştı. Harap Ovalar kulenin önündeki çorak araziden çok daha iyiydi. Burası da onun kadar cansızdı ama aynı zamanda *onlarındı*.

Ayrıca Lunamor'un öğle yemeği hazırlamak için kazanlarını ve malzemelerini getirmeye karar vermesini de sorgulamamışlardı. Zamanın verimli bir kullanımı değildi, doğru ama sıcak bir yemek bunu telafi ederdi. Ve bunun da ötesinde, sözü edilmeyen bir kural vardı. Lunamor, Dabbid ve Hobber eğitime ya da antrenmanlara katılmıyorlardı ama yine de Köprü Dört'ün bir parçasıydılar. Diğerleri nereye giderse onlar da giderdi.

Herhangi bir baharatı değiştirmeden önce izin alacağına dair katı bir kural koyarak Huio'ya eti ekletti. Dabbid uysallıkla karıştırmaya devam ediyordu. Hâlden memnun görünüyordu ama onun ne düşündüğünü bilmek zordu. Lunamor bir çanağın içinde ellerini yıkadıktan sonra ekmeğin üzerinde çalışmaya koyuldu.

Yemek yapmak da savaşa *benziyordu*. Düşmanı tanımak gerekiyordu, gerçi bu kapışmada "düşman" arkadaşlarıydı. Her yemeye mükemmellik beklentisiyle geliyorlardı ve Lunamor da her seferinde kendini kanıtlamak için tekrar ve tekrar savaşıyordu. Ekmeklere

ve çorbalara komuta ediyor, mideleri doyurup, iştahları tatmin etmek için dövüşüyordu.

Elleri hamurun derinliklerinde çalışırken annesinin mırıldanışını duyabiliyordu. Dikkatli talimatlarını. Kaladin yanılıyordu, Lunamor bir aşçı *olmamıştı*. O aşçı doğmuştu, paytak adımlarla tabureye tırmanıp tezgâhtaki yapışkan hamura parmaklarını sokabildiğinden beri aşçıydı. Evet, bir zamanlar okçuluk eğitimi almıştı. Ama askerlerin de yemek yemesi gerekiyordu ve nuatoma muhafızlarının hepsi birden fazla iş yaparlardı, Lunamor'un istisnai soyuna ve nimetlerine sahip olanlar bile.

Gözlerini kapattı ve yoğurdu, neredeyse hafifçe *duyabiliyormuş* gibi hissettiği bir tempoyla annesinin şarkısını mırıldanıyordu.

Kısa bir süre sonra arkasındaki köprüyü geçen hafif ayak seslerini duydu. Prens Renarin kazanın yanında durdu, insanları Yeminkapısı'ndan geçirme görevi şimdilik bitmişti. Platoda Köprü Dört'ün üçte birinden fazlası Fırtınaışığı'nı nasıl çekeceklerini çözmüşlerdi ama Kaladin'in rehberliğine rağmen yeni gelenlerin hiçbiri başarılı olamamıştı.

Renarin kızarmış yanaklarla izliyordu. Diğer görevinden azat edildiğinde koşarak buraya geldiği açıktı ama şimdi tereddüt ediyordu. Elhokar izlemek için birkaç kayanın yanına yerleşmişti ve Renarin ona doğru bir adım attı, sanki ona düşen de kenarda durup izlememiş gibi.

"Hey!" dedi Lunamor. "Renarin!"

Renarin sıçradı. Oğlan mavi Köprü Dört üniformasını giyyordu, gerçi onunki bir şekilde diğerlerinden daha... düzgünmüş gibi görünürdü.

"İyi olurdu bu ekmeğe biraz yardım," dedi Lunamor.

Renarin anında gülümsedi. Delikanlının tek istediği ona da diğerleri gibi davranılmasıydı. Eh, böyle tavrın adama faydası olurdu. Eğer yanına kalacak olsa, Lunamor ekmeği yücepremise bile yoğurturdu. Biraz ekmek yoğurmak Dalinar'a epey iyi gelecekmiş gibi görünürdü.

Renarin ellerini yıkadı ve Lunamor'un karşısında yere oturarak yaptıklarını taklit etti. Lunamor neredeyse eli genişliğinde bir hamur parçası kopardı, düzleştirdi ve sonra ısınmaları için ateşin yanına koyduğu büyük taşlardan birine vurdu. Kayaya yapışan hamur oradan sökülene kadar pişecekti.

Lunamor Renarin'i konuşmaya zorlamadı. Bazı insanların üzerine gitmek, ağızlarından laf almak isterdin. Diğerlerini ise kendi hâl-le-

rine bırakırdın. Aralarında bir güveci kaynatmak ile ağır ağır pişirmeye benzer bir fark vardı.

Ama onun tanrısı nerede? Lunamor tüm sprenleri görebiliyordu. Prens Renarin de biriyle bağ kurmuştu ama Lunamor onu görmeyi hiç başaramamıştı. Renarin bakmıyorken her ihtimale karşı eğildi ve saklanmış tanrıya saygı işaret yaptı.

“Köprü Dört’ün durumu iyi,” dedi Renarin en sonunda. “Yakında hepsi Fırtınasığı içiyor olacak.”

“Muhtemelen,” dedi Lunamor. “Ha! Ama çok var daha sana yeti-şebilmelerine. Esasgören! Güzel isim. Görmeli daha çok insan yalanların yerine esasları.”

Renarin kızardı. “Sanırım... sanırım bu artık Köprü Dört’te olamayacağım anlamına geliyor, değil mi?”

“O nedenmiş?”

“Ben farklı bir Parlayan tarikatındanım,” dedi Renarin, bir hamur parçasını kusursuz bir daire şeklinde yuvarlar ve dikkatle bir taşın üstüne yerleştirirken bakışları aşağıdaydı.

“Sahipsin iyileştirme gücüne.”

“Gelişim ve Aydınlik Dalgaları’na. Ama ikincisini nasıl yapacağımı bulamadım. Shallan yedi defa açıkladı ama en küçük illüzyonu bile yaratamıyorum. Yanlış bir şey var.”

“Yine de iyileştirme gücü, olsa da sadece şimdilik? Yarayacak çok işine Köprü Dört’ün bu şey!”

“Artık Köprü Dört’te *olamam*.”

“Saçmalık o. Demek değil Rüzgârkoşucular Köprü Dört.”

“O zaman ne demek?”

“Biz demek,” dedi Lunamor. “Ben demek, onlar demek, sen demek.” Başıyla Dabbid’e işaret etti. “O, o tutmayacak bir daha hiç mızrak. Uçmayacak ama o Köprü Dört. Yasak benim savaşmam ama Köprü Dört’üm ben. Ve sen, olabilir senin de süslü makamın ve farklı güçlerin.” Lunamor öne eğildi. “Ama biliyorum ben Köprü Dört’ü. Ve sen, Renarin Kholin, Köprü Dört’sün sen.”

Renarin’in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. “Ama Kaya, sen hiç başkalarının düşündüğü kişi olmadığından endişelenmiyor musun?”

“Düşünüyor herkes geveze, çekilmez hödük olduğumu!” dedi Lunamor. “Başka bir şey olmak olmaz o yüzden pek fena.”

Renarin kıkırdadı.

“Böyle mi düşünüyorsun kendin için?” dedi Lunamor.

“Belki,” dedi Renarin bir tane daha kusursuz daire şeklinde bir hamur parçası yaparken. “Çoğu günlerde *ne olduğumu bilmiyorum* Kaya ama bu sadece benmişim gibi görünüyor. Yürümeyi öğrendiğimden beri herkes, ‘Bakın ne kadar da akıllı. Bir ardent olmalı,’ diyor.”

Lunamor homurdandı. Bazen, geveze ve çekilmez olsan bile bir şey söylememen gerektiğini bilirdin.

“Herkes için *o kadar net* olduğunu düşünüyor. Aklım matematiğe çalışıyor, değil mi? Evet, ardentlere katıl. Tabii ki kimse kardeşimden daha az adam sayıldığımı *söylemiyor* ve kimse hastalıklı, acayip küçük kardeşin güvenli bir şekilde bir manastıra tıklılmasının halefiyet meselesi açısından kolaylık sağlayacağını iddia etmiyor.”

“Söylediğin zaman bu şeyleri *neredeyse* olmuyorsun öfkeli!” dedi Lunamor. “Ha! Gerekmiş olmalı oldukça fazla çalışmak.”

“Bir ömür boyu.”

“Söyle bana,” dedi Lunamor. “Neden olmak istiyorsun savaşan adam, Renarin Kholin?”

“Çünkü babam hep bunu istedi,” dedi Renarin anında. “Bunu o fark etmemiş olabilir ama gerçek bu, Kaya.”

Lunamor homurdandı. “Belki aptalca sebep bu ama sebep nihayet ve duyabilirim buna saygı. Ama söyle bana, neden *istemiyorsun* ardent ya da fırtınabekçisi olmak?”

“Çünkü herkes olacağımı düşünüyor!” dedi Renarin ekmeği ısınmış taşlara vurup yapıştırırken. “Eğer olursam onların dediklerine boyun eğmiş olacağım.” Eliyle oynayacak bir şeyler bulmak için etrafına bakındı ve Lunamor önünde biraz daha hamur attı.

“Bence farklı sorunun söylediğin şeyden,” dedi Lunamor. “İddia ediyorsun herkesin düşündüğü kişi olmadığını. Belki aslında endişeleniyorsun o kişi *olduğundan*.”

“Çelimsiz bir hasta.”

“Hayır,” dedi Lunamor öne eğilerek. “Sen olabilirsin bu kötü bir şey olmadan. İtiraf edebilirsin kardeşinden farklı hareket ettiğini ve düşündüğünü ve öğrenebilirsin bunu bir kusur olarak görmemeyi. Renarin Kholin’in kendisi bu.”

Renarin hamuru şiddetle yağurmaya başladı.

“Güzel savaşmayı öğrenmen,” dedi Lunamor. “İyi eder insan pek çok beceri edinmekle. Ama iyi eder tanrıların ona verdiklerini kullanmakla da. Tepeler’de olmayabilir böyle seçenekleri adamın. Ayrıcalık bu!”

“Belki. Glys diyor ki... Eh, karışık iş. Ardentlerle konuşabilirim ama beni diğer köprücülerden ayıracak herhangi bir şey yapmakta tereddüt ediyorum Kaya. Zaten bu ekibin içindeki en değişik benim.”

“Öyle misin?”

“Bunu inkâr etme, Kaya. Lopen... belli ki Lopen. Ve sen de açıkça... ee... sensin. Ama acayip olan hâlâ benim. Her zaman en acayip olan ben oldum.”

Lunamor hamuru taşa yapıştırdı, sonra mangasının yakınındaki bir kayaya oturmuş, elini yanlışıyla bir taşa yapıştırmış olan Eth'e gülen diğerlerini sessizce izleyen Rlain'i, bir zamanlar Shen dedikleri Parshendi köprücüyü gösterdi. Savaşformundaydı ve bu yüzden eskiden olduğundan daha uzun boylu ve güçlüydü ama insanlar onun orada olduğunu tamamen unutmuş gibi görünüyordardı.

“Ah,” dedi Renarin. “Onun sayıldığından emin değilim.”

“Bu herkesin ona her zaman dediği şey,” dedi Lunamor. “Tekrar ve tekrar.”

Lunamor ekmek yapmaya devam ederken Renarin uzun bir süre baktı. En sonunda Renarin ayağa kalktı ve üniformasındaki tozu silkti, taş platonun diğer ucuna yürüyerek Rlain'in yanına oturdu. Renarin kıpırdandı ve hiçbir şey demedi ama arkadaşlığı yine de Rlain'in hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

Lunamor gülümsedi ve sonuncu ekmeği de bitirdi. Ayağa kalktı ve şiki içeceğini tahta bardaklara doldurdu. Kendine bir içecek daha aldı ve ardından başını iki yana salladı ve ekmekleri toplayan Huio'ya bir bakış attı. Herdazlı adam hafif hafif parlıyordu, Fırtınası'ğı'nı nasıl çekeceğini öğrendiği belliydi.

Hava hastası Herdazlı. Lunamor bir elini kaldırdı ve Huio da bir gözlemeyi ona doğru attı, Lunamor da ısırıldı. Düşünceler içinde ılık ekmeği çiğnedi. “Daha çok tuz sonraki yığına?”

Herdazlı sadece ekmekleri toplamaya devam etti.

“Düşünüyorsun sen de daha çok tuz gerektiğini, değil mi?” dedi Lunamor.

Huio omuz silkti.

“Ekle karıştırmaya başladığım o yığına biraz daha tuz,” dedi Lunamor. “Ve görünme o kadar kendini beğenmiş. Hâlâ atabilirim seni platonun kenarından aşağı.”

Huio gülümsedi ve çalışmaya devam etti.

Çok geçmeden köprücüler içecek bir şeyler almak için gelmeye başladılar. Sırıttılar, Lunamor'un sırtına vurarak ona bir dâhi oldu-

nu söylediler. Ama elbette hiçbirisi daha önce bir kere daha onlara şiki vermeyi denediğini hatırlamıyordu. Çoğunu kazanın içinde bırakarak birayı tercih etmişlerdi.

O gün terli, yorgun ve mutlulardı. Düşmanı tanı. Buralarda doğru içeceklerle, Lunamor da küçük bir tanrıydı. Ha! Soğuk içeceklerin ve dostane tavsiyelerin tanrısı. İşinin hakkını veren her aşçı konuşmayı da öğrenirdi çünkü yemek yapmak sanattı ve sanat da göreceliydi. Bir adamın bayıldığı buzdan heykele diğeri sıkıcı diyebilirdi. Yiyecek ve içecek de aynıydı. Beğenilmemek yemeğin kötü olduğu anlamına gelmezdi ya da insanın.

Leyten'le sohbet etti, Urithiru'nun altındaki karanlık tanrı ile yüzleşmeleri yüzünden hâlâ sarsılmış durumdaydı. Güçlü bir tanrıydı o ve de kin dolu. Tepeler'de böyle şeylerin efsaneleri vardı, Lunamor'un büyük büyük büyük dedesi üçüncü bölmede yolculuk ederken onlardan biriyle karşılaşmıştı. Mükemmel ve önemli bir hikâyeydi, Lunamor bugün bunu paylaşmadı.

Leyten'i sakinleştirdi, dertlerini dinledi. Kalın vücutlu silahtar iyi bir adamdı ve bazen Lunamor kadar yüksek sesle konuşabiliyordu. İki plato öteden duyulabiliyordu ve Lunamor bunu seviyordu. Küçük sesin ne anlamı vardı? Sesler duyulmak için değil miydi?

Leyten antrenmana geri döndü ama diğerlerinin kendi endişeleri vardı. Skar aralarındaki en iyi mızrakçıydı, özellikle Moash öldüğü için ama henüz Fırtınasığı çekemediği için kendine güvenemiyordu. Lunamor Skar'dan öğrendiklerini ona göstermesini istedi ve Skar'ın talimatlarıyla kendisi biraz çekmeyi başarabilirdi. Şaşırmış ve mutlu olmuştu.

Skar adımlarında bir canlılıkla uzaklaştı. Başka bir adam olsa kendini daha kötü hissedebilirdi ama Skar'ın kalbinde bir öğretmen yatıyordu. Kısa boylu adam hâlâ Lunamor'un da bir gün savaşmayı seçeceğini umuyordu. Köprücüler içinde Lunamor'un pasifizmine karşı açıkça konuşan tek kişi oydu.

Adamlar susuzluklarını iyice giderdikten sonra Lunamor kendini uzaklarda bir hareket belirtisi görmek için ovalara doğru bakınırken buldu. Eh, en iyisi yemekle meşgul olmaktı. Güveç mükemmeldi, yengeçleri bulmayı başarabildiği için memnundu. Kulede yediklerinin çoğu Ruhdökülmüş tahıl ya da etti ve ikisi de pek lezzetli değildi. Gözlemeler güzelce pişmişti ve hatta geçen gece turşu yapmayı bile başarmıştı. Şimdi yapması gereken tek şey...

Solundaki platoda toplananları fark ettiğinde Lunamor neredeyse kendi kazanının içine düşüyordu. *Tanrılar!* Güçlü tanrıları, Sylphre-

na gibi. Soluk mavi bir renkle parıldayarak, uzun saçları arkasına dö-
külen uzun boylu bir spren kadının etrafına toplanıyorlardı. Bir insa-
nın şeklini ve büyüklüğünü almıştı, zarif bir elbise giyiyordu. Diğerleri
havada dönüyorlardı ama ilgilerinin talim yapan köprücüler ve aday-
ların üzerinde olduğu belliydi.

“Uma’ami tukuma mafah’liki...” diye başladı Lunamor aceleyle
saygı işaretlerini yaparken. Sonra garantiye almak için dizlerinin üs-
tüne çöktü ve yere eğildi. Hiç bu kadar çoğunu bir arada görmemiş-
ti. Tepeler’de arada sırada bir afah’liki ile karşılaşmaları bile onu böy-
lesine etkilememişti.

Uygun adak neydi? Böyle bir manzara karşısında selam vermekle
yetinemezdi. Ekmek ve güveç yeter miydi? Mafah’liki ekmek ve gü-
veç istemezdi.

“Saygınlık sınırlarını zorluyor,” dedi yanından bir kadın sesi.

Lunamor döndüğünde Sylphrena’nın her zamanki küçük bir kız
şeklini almış, bacak bacak üstüne atarak kazanının kenarında otur-
duğunu gördü.

İşareti tekrar yaptı. “Onlar sizin akrabalarınız mı? Önlerindeki bu
kadın nuatomanız mı, ali’i’kamura?”

“Yarı yarıya sayılır,” dedi Sylphrena başını yana eğerek. “Bir sesi
hayal meyal hatırlıyorum... onun sesini, Phendorana’nın beni azar-
lamasını. Kaladin’i aramaya geldiğim için başım çok belaya girmişti.
Ama şimdi onlar burada! Benimle konuşmuyorlar. Sanırım eğer ko-
nuşurlarsa bana haksız olduklarını itiraf etmek zorunda kalacaklarını
düşünüyorlar.” Sırtarak öne uzandı. “Ve haksız olmaktan kesinlikle
nefret ediyorlar.”

Lunamor ciddiyetle başını salladı.

“Eskiden olduğun kadar kahverengi değilsin,” dedi Sylphrena.

“Evet, derim soluyor,” dedi Lunamor. “Geçiyorum fazla zaman ka-
palı mekânlarda mafah’liki.”

“İnsanlar renk değiştirebiliyor mu?”

“Bazıları diğerlerinden daha fazla,” dedi Lunamor elini kaldırarak.
“Diğer tepelerden bazıları Shin gibi solgun, gerçi benim tepemdeki-
ler her zaman için daha bronz olmuşlardır.”

“Sanki biri seni *gereğinden fazla* yıkamış gibi görünüyorsun,” dedi
Sylphrena. “Sana bir fırçayla girişmişler ve ovalaya ovalaya derini ka-
zımışlar! Ve saçın da o kadar bastırdıkları için kızarmış!”

“Bilgece sözler bunlar,” dedi Lunamor. Neden öyle olduklarını he-
nüz anlayamamıştı. Üzerinde düşünmesi gerekiyordu.

Üstünde taşıdığı küreleri çıkarmak için ceplerini karıştırdı, pek fazla değillerdi. Yine de her birini kendi kâsesine koydu ve spren topluluğuna yaklaştı. Neredeyse iki düzineydiler! Kali'kalin'da!

Diğer köprücüler elbette tanrıları göremiyordu. Huio ya da Hobber'ın Lunamor'un saygıyla plato boyunca yürümesi, sonra eğilmesi ve kâselerini yere dizerek adak olarak küreleri sunması hakkında ne düşündüklerinden emin değildi. Başını kaldırdığında buradaki en önemli tanrı, ali'i'kamura, onu inceliyordu. Elini kâselerden birinin üstüne koydu ve Fırtınaışığı'nı çekti. Sonra bir ışık çizgisine dönüştü ve uçup giderek ayrıldı.

Diğerleri geride kalmıştı; bulutlar, kurdeleler, insanlar, yaprak öbekleri ve diğer doğal nesnelerden oluşan dağınık bir yığın hâlindeydi. Yukarıda uçuşuyor, talim yapan adamları ve kadınları izliyordular.

Sylphrena havada yürüyerek Lunamor'un başının yanına gelip durdu.

"İzliyorlar," diye fısıldadı Lunamor. "*Oluyor* bu şey. Değil sadece köprücüler. Değil sadece silahtarlar. Parlayanlar, istediği gibi Kala-din'in."

"Göreceğiz," dedi Sylphrena ve kendisi de bir ışık kurdelesine dönüşerek uçup gitmeden önce dudaklarını büktü.

Lunamor diğerlerinden bazıları da adağından almak isterse diye kâseleri orada bıraktı. Mutfağında gözlemeleri üst üste koydu, o dizerken tabakları tutması için Hobber'a vermeye niyetliydi. Ama Hobber sorusuna cevap vermedi. Cılız adam taburesinde oturmuş, öne eğilmişti, sıkılı yumruğu içindeki mücevherle parlıyordu. Yıkadığı bardaklar yanında unutulmuş bir yığın hâlinde duruyordu.

Hobber'ın ağzı fısıltıyla hareket ediyordu ve parlayan yumruğuna soğuk bir gecede etrafı karla çevrili bir adamın ateş çukurundaki kava bakacağı gibi bakıyordu. Umutsuzlukla, azimle, duayla.

Hadi, Hobber, diye düşündü Lunamor bir adım öne atarak. *Çek içine. Al onu. Ele geçir.*

Lunamor havada bir enerji hissetti. Bir odaklanma anı. Birkaç rüzgârspreni Hobber'a doğru döndü ve bir kalp atışlık süre için Lunamor diğer her şeyin solduğunu düşündü. Hobber karanlık bir yerde oturan yalnız, yumruğu parlayan bir adama dönüştü. Gözlerini hiç kırpmadan o gücün işaretinin üzerine dikmişti. *O kurtuluş umuduna.*

Hobber'ın yumruğundaki parlaltı söndü.

"Ha!" diye bağırıyordu Lunamor. "HA!"

Hobber şaşkınlıkla sıçradı. Ağzı açık kaldı ve şimdi sönmüş olan mücevhere baktı. Sonra elini kaldırdı ve derisinden yükselen parlak dumana aval aval bakakaldı. “Çocuklar?” diye seslendi. “Çocuklar, çocuklar!”

Köprücüler kendi yerlerini terk edip koşarak oraya gelirlerken Lunamor bir adım geri çekildi. “Ona mücevherlerinizi verin!” diye seslendi Kaladin. “Çok fazlasına ihtiyacı olacak! Yığın hepsini!”

Köprücüler zümrütlerini Hobber’a vermek için yarışlıyordu ve o da gittikçe daha da fazla Fırtınaışığı çekti. Sonra ışığı aniden söndü. “Yine hissedebiliyorum!” diye haykırdı Hobber. “Ayak parmaklarımı hissedebiliyorum!”

Destek almak için tereddütle ellerini uzattı. Bir kolunun altında Drehy, öbüründe de Peet ile Hobber taburesinden kaydı ve ayağa kalktı. Aralıklı dişlerini göstererek sırttı ve neredeyse yere düştü, bacaklarının pek güçlü olmadığı belliydi. Drehy ve Peet onu doğrulttular ama Hobber zorlana zorlana tek başına ayakta durabilmek için onları geriye itti.

Köprü Dört’ün üyeleri heyecan dolu çığlıklar atarak öne atılmadan önce sadece kısa bir süre beklediler. Rüzgârda uçuşan mavi yapraklar gibi neşesprenleri grubun etrafında dönüyordu. Lopen ite kaka ortaya girdi ve Köprü Dört selamını verdi.

Selamı onun vermesinin özel bir anlamı varmış gibiydi. İki kol. Bu Lopen’in selamı verebildiği ilk seferlerden biriydi. Hobber da okuyla hedefi ilk defa vurmuş gibi bir oğlan gibi sırtarak onu geri selamladı.

Omzunda Sylphrena ile Kaladin Lunamor’un yanına geldi. “İşe yarayacak Kaya. Bu onları koruyacak.”

Lunamor başıyla onayladı, sonra alışkanlıkla bütün gün yaptığı gibi batıyı kontrol etti. Bu sefer bir şey gördü.

Dumandan bir sütuna benziyordu.

Kaladin kontrol etmek için uçarak gitti. Lunamor hareketli köprüyü taşıyarak diğerleriyle birlikte yerden takip etti.

Lunamor köprüünün ön merkezindeydi. Üzerinde hatıraların kokusu vardı. Tahta, onu kaplamak için kullanılmış vernik. Onlarca adamın kapalı alan içinde homurdanma ve nefes sesleri. Platoya vuran ayaklar. Birbirine karşılan yorgunluk ve korku. Bir saldırı. Uçan oklar. Ölen adamlar.

Lunamor Kef’ha ile birlikte Tepeler’den inmeyi seçtiği zaman neler

olabileceğini biliyordu. Daha önce Tepeler'den hiçbir nuatoma meydana okuduğu Alethi ya da Vedenlerden bir Parekılıcı ya da Parezirhi kazanmamıştı. Yine de Kef'ha bedelin bu riske değer olduğuna karar vermişti. En kötü ihtimalde kendisinin öleceğini ve ailesinin zengin ovalının birinin hizmetkârları olacağını düşünmüştü.

Kef'ha'yı düzgün bir düello yapmadan öldüren, Lunamor'un ailesinden direnen pek çoğunu öldüren ve mallarına el koyan Torol Sa-deas'ın zalimliğini beklememişlerdi.

Lunamor kükreyerek ileri atıldı ve derisi kesesindeki Fırtınaışığı'nın ve yola çıkmadan önce topladığı kürelerin gücüyle parlamaya başladı. Köprüyü tek başına o taşıyor, diğerlerini arkasından çekiyormuş gibi görünüyordu.

Skar bir marş söylemeye başladı ve Köprü Dört sözleri tüm gücüyle bağırdı. Köprü Dört köprüyü uzun mesafelerde zorlanmadan taşıyacak kadar güçlenmişti ama bugünün yanında önceki koşular sönük kalırdı. Bütün yolu koşarak ve Fırtınaışığıyla yanarak kat ettiler, emirleri önceleri Kaladin ya da Teft'in yaptığı gibi Lunamor veriyordu. Bir uçuruma geldikleri zaman köprüyü karşıya neredeyse fırlatıyorlardı. Diğer tarafta kaldırdıkları zaman ise bir kalem kadar hafif geliyordu.

Dumanın kaynağı olan ovaları geçerken saldırıya uğramış kervana yaklaştıkları zaman daha yeni başlamış gibilerdi. Lunamor ağırlığını köprünün dış destek çubuklarına vererek uçurumdan karşıya itti, sonra koşarak üstünden geçti. Diğerleri de takip ettiler. Dabbid ve Lopen köprünün yanlarında asılı duran kalkan ve mızrakları çözdüler ve her geçen köprücüye birer tane fırlattılar. Mangalarına ayrıldılar ve normalde Teft'i takip eden adamlar Lunamor'un arkasına dizildi, gerçi o elbette Lopen'in ona vermeye çalıştığı mızrağı reddetmişti.

Kervan arabalarının çoğu savaş kamplarının dışındaki ormanlardan kereste getiriyordu ama bir kısmı mobilyalarla tepeleme doldurulmuştu. Dalinar Kholin kendi savaş kampına yeniden yerleşmekten bahsetmişti ama arkada kalan iki yüceprens sessiz sessiz gökyılanları gibi arazilerinin etrafını çeviriyorlardı. Şimdilik toplayabildikleri ne varsa almak ve Urithiru'ya getirmek en iyiydi.

Kervan uçuşumları geçmek için Dalinar'ın büyük tekerlerli köprülerini kullanmıştı. Lunamor yan dönmüş ve kırılmış bir tanesinin yanından geçti. Bunun yakınındaki büyük kereste arabalarından üçü ateşe verilmişti, is kokusu acıydı.

Kaladin elinde ışıldayan Paremızrağı'yla havada asılı duruyordu.

Lunamor gözlerini kısarak Kaladin'in baktığı yöne doğru dumanın içinden baktı ve gökte uçarak uzaklaşan silüetleri seçti.

"Yokelçi saldırısı," diye mırıldandı Drehy. "Kervanlarımıza saldırı-maya başlayacaklarını tahmin etmeliydik."

Lunamor şu anda umursamıyordu. Bitkin katile muhafızlarını ve korku içinde arabaların altına saklanmış tüccarları iterek kendine yol açtı. Her yerde cesetler vardı, Yokelçiler düzinelerce kişi öldürmüştü. Lunamor titreyerek kargaşanın içinde bakındı. Şu cesedin saçları kırmızı mıydı? Hayır, o kanı emen bir başörtüsüydü. Ve bu...

Bu diğer ceset insan değildi, derisi mermersiydi. Sırtına saplanmış parlak beyaz bir ok vardı. Sapında kaz tüyleri vardı, bir Unkala-ki okuydu.

Lunamor sağa, birilerinin neredeyse tahkimat gibi dizdiği bir mobilya yığınınına baktı. Tepesinden yuvarlak yüzlü ve koyu kırmızı örgülü saçlı olan yapılı bir kadının kafası çıkıyordu. Doğrularak dik durdu ve yayını Lunamor'a doğru kaldırdı. Eşyalarından arkasından başka yüzler de çıktı. Biri erkek, biri kız olan iki genç, ikisi de on altı yaşlarında- daydı. Diğer yüzler daha da küçüktü. Toplam altı kişi.

Lunamor onlara doğru atıldı ve doğal tahkimatin üstünden tırmanırken ağladığını, gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünü fark etti.

Ailesi sonunda Harap Ovalar'a varmıştı.

"Bu Şarkı," dedi Lunamor kolunu omzuna attığı kadını kendine çekerken. "En iyi kadın Tepeler'deki. Ha! Çocukken kardan kaleler yapardık ve onunkiler hep en iyisi olurdu. Gerekirdi bilmem onu bir kalede bulacağımı, eski sandalyelerden yapılmış olsa bile!"

"Kardan mı?" dedi Lopen. "Kardan nasıl kale yapıyorsunuz ki? Onun hakkında çok hikâye duymuştum. Kırığı gibi bir şey, değil mi?"

"Hava hastası ovalı," dedi Lunamor kafasını iki yana sallarken ve ikizlere geçti. İkisinin de birer omzuna elini koydu "Oğlan Hediye. Kız da Şerit. Ha! Skar kadar kısıydı ayrıldığımda Hediye. Benim boyumda şimdi neredeyse!"

Acısını sesine yansıtmamak için çabalıyordu. Neredeyse bir yıl olmuştu. Çok uzun. İlk başta niyeti en kısa zamanda onları da yanına almaktı ama sonra her şey yanlış gitmişti. Sadeas, köprü ekipleri...

"Sonraki oğlan Kaya ama benimle aynı türden Kaya değil. Bu... ee... daha küçük Kaya. Üçüncü oğlan Yıldız. İkinci kız Kuma'tiki; ka-

buk bir çeşit, yok sizin buralarda. Son kız başka bir Şarkı. Güzel Şarkı.” Gülümseyerek yanına eğildi. Sadece dört yaşındaydı ve ondan çekiniyordu. Babasını hatırlamıyordu. Lunamor’un kalbi kırıldı.

Tuaka’lı’na’calmı’nor, Şarkı, elini sırtına koydu. Yakınlarda Kaladin Köprü Dört’ü tanıtıyordu ama sadece Hediye ve Şerit’e ovalı dilleri öğretilmişti ve Şerit de sadece Vedence konuşabiliyordu. Hediye Alethçe idare eder bir selamlama yapabiliyordu.

Küçük Şarkı annesinin bacaklarına sığındı. Lunamor gözlerini kırıştırarak gözyaşlarını dağıttı ama bunlar aynı zamanda mutluluk gözyaşlarıydı. Ailesi *buradaydı*. Biriktirdiği maaşlarından ilkini Tepeler’in mesaj istasyonuna uzakalemlerle gönderdiği mesaj için harcamıştı. O istasyon ile evinin arasında bir haftalık yol vardı ve oradan bayırları inmek ve Alethkar’ı boylu boyunca geçmek de aylar sürüyordu.

Etraflarında kervan nihayet harekete geçiyordu. Köprü Dört son yarım saati yaralılara yardım etmekle geçirdiği için bu Lunamor’un ailesini tanıştırmak için ilk fırsatı olmuştu. Sonra Renarin yanında Adolin ve iki bölük askerle birlikte gelmişlerdi ve işe yaramazlık hakkındaki bütün endişelerine rağmen iyileştirme gücüyle Renarin birkaç hayat kurtarmıştı.

Tuaka Lunamor’un sırtını sıvazladı, sonra yanına diz çökerek bir kolu ile kızlarını, diğeriyle de Lunamor’u yanına çekti. “Uzun bir yolculuktu,” dedi Unkalakice, “Ve en sonunda o şeyler gökten geldiğinde en uzununu oldu.”

“Savaş kamplarına gelmeliydim,” dedi Lunamor. “Size eşlik etmek için.”

“Şimdi buradayız,” dedi Tuaka. “Lunamor ne oldu? Mektubun çok kısıydı. Kef’ha öldü ama sana ne oldu? Neden haber vermeden o kadar zaman geçirdin?”

Lunamor başını eğdi. Bunu nasıl açıklayabilirdi? Köprü ekiplerini, ruhundaki çatlakları. Ona her zaman o kadar güçlü olduğunu söylediği adamın ölmeyi dilediğini nasıl anlatacaktı? Bir korkak olduğunu, sonlara doğru pes ettiğini?

“Ya Tifi ve Sinaku’a?” diye sordu Tuaka ona.

“Öldüler,” diye fısıldadı Lunamor. “Silahlarını intikam için kaldırdılar.”

Tuaka elini dudaklarına götürdü. Sersem Vorin geleneklerine uyarak sol eline eldiven giymişti. “O zaman sen...”

“Ben artık bir aşçıyım,” dedi Lunamor kararlı bir şekilde.

“Ama...”

“Ben yemek pişiriyorum Tuaka.” Ona tekrar sarıldı. “Gel, çocukları güvenli bir yere götürelim. Kuleye gideceğiz, sen orayı seversin. Tepeler gibi neredeyse. Sana hikâyeler anlatacağım. Bazıları acı.”

“Pekâlâ. Lunamor, benim de hikâyelerim var. Tepeler, evimiz... bir şeyler yanlış. Çok yanlış.”

Lunamor çekildi ve onun gözlerinin içine baktı. Buralarda ona koyu yeşil derlerdi ama Lunamor o koyu kahverengi-yeşil gözlerin içinde sonsuz derinlik, güzellik ve ışık görüyordu.

“Güvende olduğumuz zaman anlatacağım,” diye söz verdi küçük Güzel Şarkı’yı kucağına alırken. “Bizi buraya getirmekle bilgece davrandın. Her zamanki kadar bilgesin.”

“Hayır aşkım,” diye fısıldadı Lunamor. “Ben bir aptalım. Havayı suçlardım ama yukarıda da aptaldım. Ke’ha’nın bu sersemlik hedefi için yola çıkmasına izin veren bir aptal.”

Tuaka çocukları köprüden karşıya geçirdi. Lunamor onları izledi ve bir kez daha Unkalakice duyabildiği için mutlu oldu, doğru düzgün bir dildi. Diğer köprücüler onu konuşamadıkları için mutluydu. Çünkü eğer konuşabilselerdi onlara söylediği yalanları fark edebilirlerdi.

Kaladin yanına gelerek omzuna vurdu. “Ailene kendi odalarını ve-receğim Kaya. Köprücüler için aile odalarını ayarlamakta yavaş davrandım. Bu benim harekete geçmem için bahane olacak. Kalacak yerleri ayarlayacağım ve kendim de o zamana kadar diğer adamlarla birlikte kışlada kalacağım.”

Lunamor itiraz etmek için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. Bazı zamanlarda şerefli olan hareket hediye için şikâyet etmeden kabul etmekte. “Teşekkür ederim,” dedi. “Odalar için. Diğer şeyler için de yüzbaşı.”

“Git ve ailenle birlikte yürü Kaya. Bugün köprüyü sensiz hallederiz. Fırtınasığımız var.”

Lunamor parmaklarını pürüzsüz ahşaba dayadı. “Hayır,” dedi. “Ayrıcalık olacak onu son defa taşımak, ailem adına.”

“Son defa mı?” dedi Kaladin.

“Çıkacağız göklere Stormblessed,” dedi Lunamor. “Yürümeyeceğiz gelen günlerde daha fazla. Bu sonuncu.” Dediğinin doğru olduğunu hissetmiş gibi görünen durgun bir Köprü Dört grubuna baktı. “Ha! Görünmeyin bu kadar üzgün. Bıraktım şehrin orada harika güveç. Mahvetmeyecek Hobber biz dönmeden önce büyük ihtimalle. Gelin! Kaldırın köprümüzü. Son yürüyüşümüz değil ölümüne doğru, dolu midelere ve güzel şarkılara doğru!”

Sözlerine rağmen köprüyü kaldırırken hepsi ciddi ve saygılıydı. Artık köle değillerdi. Fırtınalar adına, ceplerinde hazine taşıyorlardı! Şiddetle parlıyordu ve yakında derileri de aynısını yapacaktı.

Kaladin en önde yerini aldı. Birlikte köprüyü son bir tur daha taşıdılar. Sanki mezarındaki ebedi istirahatine götürülen bir kralın tabutuymuş gibi derin bir saygıyla götürüyorlardı.

*Yeteneklerin takdire şayan ama sen sadece bir insansın.
Daha fazlası olmak için şansın vardı ama bunu geri çevirdin.*

Dalinar sonraki görüşüne, bir kavganın ortasında girdi. Dersini almıştı. Başka birisini daha beklenmedik bir savaşın içine çekmeye niyeti yoktu. Bu sefer güvenli bir yer bulduktan sonra başkalarını getirmeye niyetliydi.

Bu da burada aylar önce olduğu gibi belirmesi anlamına geliyordu; etrafı ilkel giysili adamlarla çevrili, harap ve yalnız bir kaya parçasının üstünde terli ellerinde bir mızrakla dikilir hâlde. Lavis liflerinden örülmüş paçavralar ve domuz derisinden sandaletler giyiyor ve tunç başlı mızraklar taşıyorlardı. Sadece subayın üzerinde zırh vardı, sıradan deri bir yelekti, doğru düzgün güçlendirilmemişti bile. Sadece tabaklanmış ve kabaca bir yelek şeklinde kesilmişti. Yüzüne gelen bir baltaya karşı hiçbir faydası yoktu.

Dalinar bu görüşe ilk gelişini hayal meyal hatırlayarak kükredi. İlk görüşlerinden bir tanesiydi, hâlâ onları kâbus olarak göz ardı ettiği zamanlardan. Bugün ise sırlarını açığa çıkarmaya niyetliydi.

Düşmana doğru koştu, benzer şekilde uyduruk giysiler içindeki bir insan grubuydu. Dalinar'ın yoldaşları bir uçurumun kenarına geriyleyerek sıkışmışlardı. Eğer şimdi direnmezlerse, sonu bir vadinin dibindeki on beş ya da yirmi metrelik bir düşüşle biten dik bir yamaca doğru itileceklerdi.

Dalinar adamlarını uçurumdan aşağı itmeye çalışan düşman gru-

bunun içine daldı. Diğerleriyle aynı kıyafetleri giyiyordu, onların silahlarından taşıyordu ama yanında bir tane garip şey getirmişti; beline sıkıştırılmış mücevherlerle dolu bir kese.

Mızrağını düşmanlardan birinin karnına sapladı, sonra dağınık sakallı ve umursamaz bakışlı otuz kadar adamdan oluşan diğerlerinin üzerine itti. İkisi bir an için ölmekte olan arkadaşlarına takıldığından bir an için Dalinar'ın yan tarafı korundu. Ölen adamın baltasını kaptı ve soluna doğru saldırdı.

Düşman karşı koydu, uluyorlardı. Bu askerler iyi eğitilmiş değillerdi ama elinde sivri uçlu bir şey tutan herhangi bir aptal da tehlikeli olabilirdi. Dalinar baltayla kesti, biçti, etrafına saldırdı. İyi dengeli ve sağlam bir silahtı. Bu grubu yenebileceğinden emindi.

İki şey ters gitti. Birincisi, öbür mızrakçılar ona destek vermedi. Kimse etrafının sarılmasına engel olmak için arkasından gelmedi.

İkincisi, vahşi adamlar irkilmiyordu.

Dalinar askerlerin onu savaşırken gördükleri zaman geri çekilmelerine güvenirdi. Düşmanın disiplinini kaybedeceğine bel bağlardı. Paredar olmadığı zamanlarda bile savaşları kazanmak için vahşiliğine, saf *momentumuna* güvenirdi.

Tek bir adamın momentumunun, ne kadar yetenekli ya da kararlı olursa olsun, taştan bir duvara karşı pek bir işe yaramadığı ortaya çıkmıştı. Karşısındaki adamlar geri çekilmedi, paniğe kapılmadı ve o içlerinden dördünü öldürürken gözlerini bile kırpmadılar. Ona artan bir vahşetle saldırdılar. Hatta içlerinden biri güldü.

Bir anda gelişini bile görmediği bir balta tarafından kolu koparıldı, sonra düşmanların öne fırlamaları tarafından yere itildi. Yere düşen Dalinar afallamıştı, inanmazlıkla sol ön kolundan geriye kalana baktı. Acı uzak, onunla ilgisi olmayan bir şey gibiydi. Kirişlerden oluşan bir el şeklindeki tek bir acıspreni dizlerinin yanında belirdi.

Dalinar kendi ölümlülüğünün ezici, aşağılayıcı varlığını hissetti. En sonunda savaş meydanında düştüğü zaman her tecrübeli askerin hissettiği şey bu muydu? Bu inanmazlık ve çok derinlerde yatan kadederciliğin acayip ve gerçek dışı karışımı mı?

Dalinar dişlerini sıktı, sonra sağlam elini kemer olarak kullandığı deri kayışı çekip açmak için kullandı. Bir ucunu dişleriyle tutarak kolunun kesildiği yerin hemen yukarisından dirseğine sardı. Kesik henüz o kadar kötü kanamıyordu. Böyle yaraların kanamaya başlaması biraz zaman alırdı, vücut ilk başta kan akışını kısıtlardı.

Fırtınalar adına. Bu darbe kolunu kesip geçmişti. Kendine gerçek

etinin kesilip açılmış olmadığını hatırlattı. Orada bir parça domuzun ortasındaki halka gibi görünen şey kendi kemiği değildi.

Neden Fen ile olan görüdeki gibi kendini iyileştirmiyorsun? diye sordu Fırtınababa. *Fırtınışığın var.*

“Hile olur,” diye homurdandı Dalinar.

Hile mi? dedi Fırtınababa. *Lanet olsun, bunun nesi hile olur? Yemin etmedin ki.*

Dalinar, Tanrı'nın bir parçasının küfrettiğini duyduğu için gülümsemi. Fırtınababa'nın ondan kötü alışkanlıklar mı kapıldığını merak etti. Dalinar acıyı elinden geldiğince yok sayarak baltasını bir eliyle kapdı ve zar zor ayağı kalktı. İleride on iki kişilik mangası şiddetli düşman saldırısı karşısında ümitsizce ve beceriksizce, savaşıyordu. Uçurumun tam kenarına kadar gerilmişlerdi. Bu yer etraflarını saran heybetli kaya oluşumları nedeniyle bir uçurumu andırıyordu ama dikkate değer derecede daha açıktı.

Dalinar yalpaladı, az kalsın tekrar düşüyordu. Fırtına kapası.

İyileştir işte kendini, dedi Fırtınababa.

“Eskiden böyle şeyleri umursamazdım.” Dalinar kolunun olması gereken yere baktı. Tamam, belki de bu kadar kötülerini değil.

Yaşlandın, dedi Fırtınababa.

“Olabilir,” dedi Dalinar kendini toparlarken, görüşü tekrar düzeliyordu. “Ama bir hata yaptılar.”

Nedir?

“*Bana* arkalarını döndüler.”

Dalinar baltayı tek eliyle kullanarak bir kez daha saldırıya geçti. Düşmanlardan ikisini öldürerek grubu yarıp adamlarına doğru ilerledi. “Aşağı!” diye bağırdı onlara. “Onlarla burada savaşamayız. Yamaktan aşağıdaki o çıkıntıya kayın! Oradan aşağı inmenin bir yolunu bulmaya çalışınız!”

Kenardan atladı ve yamaca çarparak kaydı. Patavatsız bir hareketi ama fırtınalar adına, yukarıda hayatta kalmalarının imkânı yoktu. Vadiye inen yüksek düşüşe yaklaşırken ayaklarının üzerinde kalmaya devam ederek taşlardan aşağı kaydı. Son bir küçük taş çıkıntısı takılıp durabileceği bir yer sağlıyordu.

Diğer adamlar da etrafından aşağı kayıyordu. Baltasını bırakıp bir tanesini yakalayarak kayıp giderek ölmesine engel oldu. Diğer ikisini ise yakalayamadı.

Toplamda yedi adam yanında durmayı başarmıştı. Bir kez daha kendini hâlsiz hisseden Dalinar derin bir nefes verdikten sonra yeni

tüneklerinin kenarından aşağıya baktı. Kanyonun dibine en az on beş metre vardı.

Yanındakiler perişan ve bitik bir gruptu, korku ve kan içindelerdi. Tozdan fısıkiyeler gibi yorgunluksprenleri bir anda yakınlarından fıskırdı. Tepelerinde vahşi adamlar yamacın kıyısında toplandı, efendilerinin masasındaki yiyecekleri izleyen baltatazıları gibi özlemle aşağı bakıyorlardı.

“Fırtınalar adına!” Dalinar’ın kurtardığı adamın omuzları düştü. “Fırtınalar adına! Öldüler. Herkes öldü.” Kollarını kendi etrafına doladı.

Etrafına bakınan Dalinar kendisi dışında sadece bir adamın silahını elinde tuttuğunu gördü. Koluna yaptığı sargıdan kan sızıyordu.

“Bu savaşı kazanıyoruz,” dedi Dalinar sessizce.

Diğerlerinden birkaçı ona baktılar.

“Kazanıyoruz. Bunu gördüm. Bizim bölüğümüz hâlâ savaştan son bölüklerden biri. Biz ölebiliriz ama savaşı kazanılıyor.”

Yukarıdaki vahşi adamlara bir silüet katıldı. Diğerlerinden en az bir baş daha uzun, kırmızı ve siyah renkte korkunç bir kabuk zırhı olan bir yaratık. Gözleri koyu bir kırmızıyla parlıyordu.

Evet... Dalinar o yaratığı hatırlıyordu. Bu görüşünde daha önce yukarıda ölüme terk edilmişti. Bu şekil de yanından yürüyerek geçmiş, o da bilinçaltından çıkıp gelmiş bir karabasan olduğunu düşünmüştü. Harap Ovalar’da savaştığı varlıklara benziyordu. Şimdi ise gerçeği görüyordu. Bu bir Yokelçiydi.

Ama geçmişte Dinmez fırtına yoktu, Fırtınababa bunu doğrulamıştı. O zaman bu şeyler nereden geliyordu?

“Yerlerinize geçin,” diye emretti Dalinar. “Hazır olun!”

İki adam ona doğru hızla gelerek emrine uydu. Dürüst olmak gerekirse, yedide iki beklediğinden de fazlasıydı.

Yamaç yüzeyi sanki devasa bir şey vurmuş gibi sarsıldı. Ve sonra yakınlardaki taşlar *dalgalandı*. Dalinar gözlerini kırıştırdı. Kan kaybı yüzünden görüşü mü bulanıyordu? Kayaların yüzeyi taş atılmış bir su birikintisi gibi parlıyordu ve kımıldanıyordu.

Birisi aşağıdan çıkıntılarının ucunu kavradı. Gün ışığına rağmen her bir parçasının kenarları gözle görünür bir amber renkle parıltıyan Parezirhı içerisinde göz kamaştırıcı bir şekil kendini yukarıya çekti. Azametli şekil Parezirhı giyen diğer insanlardan bile daha iri görünüyordu.

“Kaçın,” diye emretti Paredar. “Adamlarını hekimlere götür.”

“Nasıl?” diye sordu Dalinar. “Uçurum...”

Dalinar irkildi. Şimdi uçurumda tutunacak yerler vardı.

Paredar elini Yokelçiye doğru çıkan yamaca bastırdı ve taşlar bir kez daha dalgalanır gibi göründü. Kayalar sanki bal mumundan yapılmışlar gibi akıp şekillenerek basamaklar oluşturdu. Paredar elini yana uzattı ve avcunda devasa parlayan bir çekiç belirdi.

Yukarıdaki Yokelçiye doğru koştu.

Dalinar kayaları yokladı, eline sert geliyorlardı. Başını iki yana salladı ve sonra adamlarına aşağıya inmeleri için işaret etmeye başladı.

Sonuncu adam kesik koluna baktı. “Sen nasıl takip edeceksin Malad?”

“İdare ederim,” dedi Dalinar. “Git.”

Adam gitti. Dalinar’ın başı gittikçe daha da fazla dönmeye başlamıştı. En sonunda pes etti ve biraz Fırtınaışığı çekti.

Kolu geri çıktı. Önce kesik iyileşti, sonra da eti tomurcuklanan bir bitki gibi dışa doğru genişledi. Saniyeler içinde parmaklarını oynatıyordu, huşu içindeydi. *Kesik bir kolu* incinmiş bir ayak parmağı gibi iyileştirmişti. Fırtınaışığı zihnini açtı ve derin, tazeleyici bir nefes çekti.

Yukarıdan savaş sesleri geliyordu ama boynunu iyice uzattığında bile pek bir şey göremedi, gerçi bir ceset yamaçtan aşağı yuvarlandı, sonra da uçurumdan aşağı düştü.

“Onlar insan,” dedi Dalinar.

Bu açık.

“Daha önce hiç aklıma gelmemişti,” dedi Dalinar. “Yokelçilerin *ta-rafında* savaşan insanlar mı vardı?”

Bazen.

“Peki gördüğüm o Paredar? Bir Elçi miydi?”

Hayır. Sadece bir Taşmuhafaza. Taşı değiştiren o Dalga, senin öğrenebileceğin ikinci yetenek fakat sana başka türlü hizmet edebilir.

Nasıl bir tezattı? Sıradan askerler o kadar ilkel görünüyorlardı ama o Dalgabağlayan...

Kafasını iki yana sallayan Dalinar taş yüzeyindeki tutacakları kullanarak aşağı indi. Dalinar yoldaşlarının vadinin daha ilerisindeki kalabalık bir asker grubuna katıldıklarını gördü. O yönden gelen coşku-lu bağırımlar ve haykırımlar duvarlarda yankılanıyordu. Hayal meyal hatırladığı gibiydi: Savaş kazanılmıştı. Düşmandan geriye sadece direnen küçük gruplar kalmıştı. Ordunun büyük kısmı kutlamaya başlıyordu.

“Pekâlâ,” dedi Dalinar. “Navani ve Jasnah’yı getir.” Bu görüyü

eninde sonunda Azir'in genç imparatoruna göstermeyi planlıyordu ama önce hazırlanmak istiyordu. "Onları bana yakın bir yere koy, lütfen. Kendi kıyafetlerini giysinler."

Yakındaki iki asker oldukları yerde durdu. Parlayan Fırtınası'ndan bir sis üzerlerini kapladı ve sis dağıldığı zaman orada havahlarını giyen Navani ve Jasnah belirdi.

Dalinar hızlı adımlarla onlara doğru ilerledi. "Deliliğime hoş geldiniz hanımlar."

Navani dönüp kalelere benzeyen kaya oluşumlarının tepelerine bakmak için başını kaldırdı. Aksayarak yanlarından geçen bir grup askere göz attı, içlerinden bir adam bir yandan yaralı yoldaşına yardım ederken bir yandan da Filizlenme isteyerek sesleniyordu. "Fırtınalar adına!" diye fısıldadı Navani. "Ne kadar gerçek."

"Sizi uyarmıştım," dedi Dalinar. "Umarım odalarda kalan bedenleriniz *fazla* saçma görünmüyordur." Kendi bedeni görüde yaptığı hareketleri tekrarlamayacağı kadar alışmış olsa da bu Navani, Jasnah ya da görüye getirdiği diğer hükümdarlar için geçerli olmayacaktı.

"O kadın ne yapıyor?" diye sordu Jasnah merakla.

Genç bir kadın topallayan askerleri karşıladı. Bir Parlayan mıydı? Görünüşü öyle gibiydi ama zırh giymiyordu. Daha çok öz güvenli havasından, askerleri oturtup kemerindeki keseden parlayan bir şey çıkarmasından kaynaklıydı.

"Bunu hatırlıyorum," dedi Dalinar. "Başka bir görüde bahsettiğim o aletlerden biri. Onların deyimiyle Filizlenme sağlıyor. İyileştirme."

Nasani'nin gözleri açıldı ve Ortabayram'da tatlılarla dolu bir tabak verilmiş bir çocuk gibi gülümsedi. Dalinar'a çabucak bir sarıldı ve sonra izlemek için hızla uzaklaştı. Grubun tam yanına kadar geldi ve sabırsızca Parlayan'a devam etmesi için işaret etti.

Jasnah vadide etrafına bakınmak için döndü. "Bizim zamanımızda bu tarife uyan hiçbir yer bilmiyorum amca. Şu oluşumlar yüzünden burası fırtına diyarları gibi görünüyor."

"Sahipsiz Tepeler'de kayıp bir yer olabilir?"

"Ya o ya da o kadar uzun zaman geçmiş ki, kaya oluşumları tamamen aşınıp yok olmuş." Vadiden askerlere su taşıyarak gelen bir grup insana bakarken gözlerini kıstı. Son seferde Dalinar tökezleyerek vadinin içine tam da onlarla karşılaşacağı anda inmiş ve su içmişti.

Yukarıda yardımına ihtiyaç var, demişti bir tanesi onun savaştığı yerin karşı tarafı boyunca hafif bir eğimle yükselen yamacı işaret ederek.

"O kıyafetler," dedi Jasnah alçak sesle. "O silahlar..."

“Antik çağlara geldik.”

“Evet amca,” dedi Jasnah. “Ama sen bana bu görünün Issızlık’ların sonunda geldiğini söylememiş miydin?”

“Hatırladığım kadarıyla evet.”

“O zaman Geceyarısı Özü’nün olduğu görü kronolojik olarak bundan daha önceydi. Ama orada çelik ya da en azından demir görmüş-tün. Soba demirini hatırlıyor musun?”

“Unutmam pek mümkün değil.” Dalinar çenesini ovuşturdu. “O zamanlar demir ve çelik ama burada askerler bakır ve tunçtan yapılma kaba silahlar kullanıyor. Daha sonraki bir tarihte olmalarına rağmen sanki demiri Ruhdökmeyi ya da en azından düzgünce dövmeyi bilmiyorlarmış gibi. Him. Gerçekten garip.”

“Bu bize söylenen şeyin teyidi, ama hiçbir zaman tam olarak inanmamıştım. Issızlık’lar o kadar korkunçtu ki, bilgiyi ve teknolojiyi yok ederek geride yıkık insanlar bıraktılar.”

“Parlayan tarikatlarının buna engel olmaları gerekiyordu,” dedi Dalinar. “Bunu bir başka görüde öğrenmiştim.”

“Evet, onu okumuştum. Hepsini okudum aslında.” O zaman Dalinar’a baktı ve gülümsedi.

İnsanlar Jasnah’nın duygu göstermesine şaşırırlardı fakat Dalinar bunun haksızlık olduğunu düşünüyordu. Hiç gülümsemiyor değildi, sadece bu yüz ifadesini en içten olacağı zamanlar için saklıyordu.

“Teşekkür ederim amca,” dedi Jasnah. “Dünyaya müthiş bir hediye verdin. Bir adam yüzlerce düşmanla karşı karşıya gelirken cesur olabilir ama buralara gelmek ve görüleri saklamak yerine kayıt altına almak bambaşka bir cesaret örneği.”

“Sadece inatçılıktı. Delirdiğime inanmayı reddettim.”

“O zaman inatçılığına şükredelim amca.” Jasnah dudaklarını düşünceyle büzdü ve sonra daha sessiz devam etti. “Senin için endişeleniyorum amca. İnsanların dedikleri hakkında.”

“Kâfirliğim hakkında mı demek istiyorsun?” dedi Dalinar.

“Kâfirliğin kendisinden çok, senin tepkilerle başa çıkma yolundan endişeliyim.”

İlerilerinde Navani nasıl olduysa Parlayan’ı fabrialarla bakmasına izin vermeye ikna etmişti. Gün öğleden sonranın sonlarına doğru ilerliyor, gölgeler vadiyi dolduruyordu. Ama bu görü uzun bir tanesiydi ve Navani’yi beklemekten şikâyetçi değildi. Bir kayanın üstüne yerleşti.

“Tanrı’yı inkâr etmiyorum Jasnah,” dedi. “Sadece bizim Yaradan dediğimiz varlığın hiçbir zaman Tanrı olmadığına inanıyorum.”

“Görülerinin kayıtlarına bakacak olursak, bilgece bir karar,” Jasnah da yanına oturdu.

“Bunu dediğimi duymak seni mutlu ediyor olmalı,” dedi Dalinar.

“Konuşacak birini bulduğum için mutluyum ve senin kendi yolunu aramaya çıktığını gördüğüm için de daha mutluyum. Ama senin acı çektiğini gördüğüm için mutlu muyum? Değer verdiğin bir şeyden ayrılmak zorunda kalmanı gördüğüm için mutlu muyum?” Jasnah kafasını iki yana salladı. “İnsanların akıllarına ne yatıyorsa ona inanması umurumda değil amca. Bu kimsenin bir türlü anlayamadığı bir şeymiş gibi görünüyor; onların inançlarının bana bir getirisi yok. Öz güven duymak için destekçiye ihtiyacım yok.”

“Buna nasıl katlanıyorsun Jasnah?” dedi Dalinar. “İnsanların hakkında dediklerine. Daha konuşmadan önce gözlerindeki yalanları görüyorum. Ya da bütün içtenlikleriyle bana benim dediğim iddia edilen şeyleri söylüyorlar, bunları tamamen reddetsem bile. Benim lafımı reddedip, hakkımda duydukları dedikodulara inanıyorlar!”

Jasnah gözlerini vadide ileriye dikti. Diğer uçta daha çok adam toplanıyordu, bu savaşta galip geldiklerini daha yeni öğrenen zayıf, perişan bir grup. Uzakta büyük bir duman sütunu yükseliyordu ama Dalinar kaynağını görememişti.

“Keşke cevapları bilseydim amca,” dedi Jasnah hafifçe. “Savaşmak insanı güçlendirir ama aynı zamanda hissizleştirir de. Korkarım ikincisini çok fazla, birincisini ise çok az öğrendim. Ama sana bir uyarı yapabilirim.”

Dalinar kaşlarını kaldırarak ona baktı.

“Seni olmadığın bir şeymiş gibi görmeyi deneyecekler,” dedi Jasnah. “Onlara izin verme. Bir âlim, bir kadın, bir tarihçi, bir Parlayan olabilirim. İnsanlar beni hâlâ onlardan ayıran şeylere göre sınıflandırmayı deneyecekler. Ne büyük tezat ki *inanmadığım* ya da yapmadığım bir şeyin beni tanımlamasını isteyen yine onlar. Bunu her zaman reddettim ve reddetmeye de devam edeceğim.”

Uzandı ve hürelini Dalinar’ın omzuna koydu. “Sen bir kâfir değilsin Dalinar Kholin. Sen bir kral, bir Parlayan ve bir babasın. Karmaşık inançları olan, kendisine söylenen her şeyi kabul etmeyen bir adamsın. Nasıl tanımlanacağına *sen* karar verirsın. Bunu onlara bırakma. Eğer izin verirsen, seni istedikleri gibi görme fırsatını mutlulukla değerlendirirler.”

Dalinar başını yavaşça salladı.

“Neyse,” dedi Jasnah ayağa kalkıp. “Büyük ihtimalle böyle ko-

nuşmalar için pek de uygun bir zaman değil. Bu görüye istediğimizde geri dönebileceğimizin farkındayım ama bunu yapabileceğimiz fırınların sayısı sınırlı olacaktır. Keşfe çıkmam gerek.”

“Geçen sefer o yöne gitmiştim,” dedi Dalinar yokuştan yukarıyı işaret ederek. “Daha önce gördüklerimi bir kez daha görmek isterim.”

“Harika. Ayrılırsak daha çok şey keşfederiz. Ben diğer tarafa gideceğim, sonra buluşup bulduklarımızı karşılaştırabiliriz.” Yokuştan inerek en kalabalık asker topluluğuna doğru ilerlemeye başladı.

Dalinar kalktı ve gerindi, daha önceki savaşın yorgunluğu hâlâ üzerindeydi. Kısa bir süre sonra Navani geri döndü, fısıldayarak gördüklerinin açıklamalarını yapıyordu. Gerçek dünyada Teshav onunla ve Kalami de Jasnah’yla birlikte oturmuş, söylediklerini kaydediyor olacaktı. Bu görülerden birinin kaydını tutmanın tek yolu buydu.

Navani koluna girdi ve dudaklarında sevgi dolu bir gülümsemeyle Jasnah’nın arkasından baktı. Hayır, eğer anne ve kızın gözyaşlarıyla dolu yeniden buluşmalarına tanık olsalardı kimse Jasnah’nın duygusuz olduğunu düşünmezdi.

“Ona annelik yapmayı nasıl becerdin?” diye sordu Dalinar.

“Çoğunlukla fark etmesine izin vermeden,” dedi Navani. Dalinar’ı kendine çekti. “O fabrial bir harika Dalinar. Tıpkı bir Ruhdökümcü gibi.”

“Ne açıdan?”

“Nasıl çalıştığına dair hiçbir fikrim olmaması açısından! Sanırım... Sanırım antik fabrialara bakış açımızda yanlış olan bir şey var.” Dalinar ona baktı ve o da başını salladı. “Daha açıklayamıyorum.”

“Navani... ” diye dürtükledi Dalinar.

“Hayır,” dedi Navani inatla. “Fikirlerimi âlimlere sunmalı, düşündüğüm şeylerin mantıklı olup olmadığını görmeli ve ondan sonra da bir rapor hazırlamalıyım. Bu iş böyle olacak, Dalinar Kholin. O yüzden sabırlı ol.”

“Muhtemelen dediklerinin yarısını anlamazdım zaten,” diye homurdandı Dalinar.

Daha önce gittiği yöne doğru ilerlemeye başlamadı. Geçen sefer görüdeki biri tarafından yönlendirilmişti. Bu sefer farklı davranıyordu. Yönlendirme yine olacak mıydı?

Bir subayın koşarak onlara yaklaşmasından önce sadece kısa bir süre beklemesi gerekmişti.

“Hey sen,” dedi adam. “Zent-oğlu-Malad, adın bu, değil mi? Ça-

vuşluğa terfi ettin. Üçüncü kampa git.” Yokuştan yukarıyı işaret etti. “Şu tepeden yukarı, öbür taraftan aşağı. Marş marş!” Navani’ye kaşlarını çatarak bir baktı, onun gözünde ikisi böylesine samimi bir yakınlıkla durmamalıydılar. Ama sonra bir kelime etmeden uzaklaştı.

Dalinar gülümsedi.

“Ne?” dedi Navani.

“Bunlar Şeref’in yaşamamı istediği hazırlanmış deneyimler. Her ne kadar içlerinde özgürlük olsa da, tahminimce ne yaparsam yapayım aynı bilgiler aktarılacak.”

“Peki karşı mı gelmek istiyorsun?”

Dalinar başını iki yana salladı. “Tekrar görmem gereken şeyler var. Şimdi görünün gerçek olduğunu bildiğim için soracak daha iyi sorularım var.”

Kol kola yürüyerek pürüzsüz taştan yamacı çıkmaya başladılar. Dalinar içinde beklenmedik duyguların çalkalandığını hissetti, kısmen Jasnah’ın dedikleri yüzündendi. Ama bu daha derin bir şeydi; yükselen bir minnet, rahatlama ve hatta aşk hissi.

“Dalinar?” diye sordu Navani. “İyi misin?”

“Sadece... düşünüyorum,” dedi sesinin düz tutmaya çalışarak. “Atalarımın kanı... neredeyse yarım yıl oldu, değil mi? Her şey başlıyalı. O kadar zaman buralara yalnız geldim. Yükü paylaşabilmek iyi geliyor Navani. Bunu sana gösterebilmek ve bir kez olsun mutlak ve kesin bir şekilde gördüklerimin sadece kendi aklımın ürünü olmadığını bilmek.”

Navani onu bir daha kendine çekti, başını omzuna yaslayarak yürüyordu. Toplum içinde Alethi görgü kurallarının uygun göreceğinden çok daha büyük bir sevgi göstergesiydi ama bunların hepsini uzun zaman önce boş vermemişler miydi? Dahası görececek kimse de yoktu, en azından gerçek biri.

Yamacın tepesine ulaştılar ve birkaç kararmış bölgenin yanından geçtiler. Bir kayayı böyle ne yakabilirdi? Başka yerler akıl almaz bir ağırlık tarafından ezilmiş gibi görünürken, bir kısmında da garip şekilli oyuklar vardı. Navani onları sadece diz yüksekliğinde olan ve kayaların garip küçük simetrik bir şekil hâlinde dalgalandığı bir oluşumun yanında durdurdu. Akışının ortasında donmuş bir sıvı gibi görünüyordu.

Acı dolu çığlıklar bu kanyonlarda ve açık kaya ovaları boyunca yankılanıyordu. Kenardan aşağıya bakan Dalinar asıl savaş meydanağını buldu. Cesetler uzaklara doğru uzayıp gidiyordu. Bazıları yığın-

lar hâlinde binlerce vardı. Başkaları ise taştan duvarlara sıkıştırılarak öbek öbek katledilmişti.

“Fırtınababa?” dedi Dalinar sprene hitap ederek. “Burası Jasnah’ya olduğunu söylediğim şey, değil mi? Aharietiam. Son Issızlık.”
Ona böyle deniyordu.

“Cevaplarına Navani’yi de dâhil et,” diye rica etti Dalinar.

YİNE BENDEN TALEPTE BULUNUYORSUN. BUNU YAPMAMALISIN.
Ses açık havada gümbürdedi ve Navani sıçradı.

“Aharietiam,” dedi Dalinar. “Bu Yokelçilerin nihai yenilgisinin şarkılarda ve resimlerde betimlenmesine benzemiyor. O eserlerde hep dev yaratıklarla çarpışan cesur asker hatlarının olduğu muazzam bir çarpışma şeklinde tasvir edilir.”

İNSANOĞLU ŞİİRLERİNDE YALAN SÖYLER. MUTLAKA BUNU BİLİYORSUNDUR.

“Bu sadece... herhangi bir diğer savaş meydanı gibi görünüyor.”
PEKİ ARKANDAKİ O KAYA?

Dalinar arkasına döndü, sonra bir kaya sandığı şeyin iskeletsi dev bir surat olduğunu fark ederek irkildi. Yanından geçtikleri moloz yığını aslında başka bir görüde gördüğü o şeylerden bir tanesiydi. Kendini yerden sökerek çıkan taştan bir canavar.

Navani yaratığın yanına geldi. “Parshmenler nerede?”

“Burada insanlara karşı savaştım,” dedi Dalinar.

DiĞER TARAFIN SAFLARINA KATILMIŞLARDI, dedi Fırtınababa.
GALİBA.

“Galiba mı?” dedi Dalinar sertçe.

O GÜNLERDE ŞEREF HÂLÂ YAŞIYORDU. DAHA TAM OLARAK KENDİM DEĞİLDİM. DAHA ZİYADE BİR FIRTINAYDIM. İNSANOĞLUYLA DAHA AZ İLGİLİYDİM. ONUN ÖLÜMÜ BENİ DEĞİŞTİRDİ. O ZAMANA DAİR HATIRALARIMI AÇIKLAMASI ZOR. AMA EĞER PARSHMENLERİ GÖRMEK İSTİYORSAN, O OVAYA BAKMAN YETER.

Navani kenardan aşağıdaki cesetlere bakan Dalinar’a katıldı. “Hangileri?” diye sordu Navani.

GÖREMİYOR MUSUN?

“Bu mesafeden hayır.”

ONLARIN NEREDEYSE YARISI SİZİN PARSHMEN DEDİKLERİNİZDEN.

Dalinar gözlerini kıstı ama hâlâ hangileri insan, hangileri değil seçemiyordu. Navani’yle önce tepeden indiler, sonra da ovada ilerlediler. Burada cesetler birbirlerine karışmıştı. İkkel giysiler içinde insan-

lar. Turuncu kanları akmış parshmen cesetleri. Bu anlaması gereken ama görüye ilk gelişinde çıkaramadığı bir uyarıydı. Harap Ovalar'daki savaşların bir kâbusunu gördüğünü sanmıştı.

Hangi yoldan gitmesi gerektiğini biliyordu. Onu ve Navani'yi cesetlerle dolu ovoidan geçirip, sonra uzun kayadan bir kulenin altında ki gölgeli girintiye götüren yoldu. Buradaki kayaların üstüne düşen ışık ilgisini çekmişti. Daha önce bu yere yanlışlıkla geldiğini düşünmüştü ama aslında bu görünün tamamı onu bu ana doğru itiyordu.

Burada yere saplanmış dokuz Parekılıcı buldular. Terk edilmişlerdi. Navani görüntü karşısında eldivenli eminelini ağzına götürdü, her biri bir hazine olan dokuz tane güzel Kılıç, öylece buraya mı bırakılmıştı? Neden ve nasıl?

Dalinar gölgelerin içinde yürüyerek Kılıç'ların etrafından dolandı. Bu da bu görüyü ilk defa yaşadığında yanlış yorumladığı bir diğer görüntüydü. Bunlar sadece Parekılıcı değillerdi.

"Ash'in gözleri adına," dedi Navani işaret ederek. "Şuradakini tanıyorum Dalinar. O..."

"Gavilar'ı öldüren Kılıç," dedi Dalinar uzun ve ince kılıcın yanında dururken, en sade olanıydı. "Beyazlı Suikastçı'nın silahı. Bu bir Şeref-kılıcı. Bunların hepsi öyle."

"Bu Elçiler'in Asude Saraylar'a nihai yükselişlerinin günü!" dedi Navani. "Oradaki savaşa liderlik etmek için."

Dalinar havanın titreştiğini gördüğü yere doğru döndü. Fırtınababa.

"Yalnız..." dedi Navani. "Bu aslında son değildi. Çünkü düşman geri döndü." Kılıç halkasının etrafında yürüdü ve halkada boş bir noktaya gelince durdu. "Onuncu Kılıç nerede?"

"Hikâyeler yanlıştı, değil mi?" dedi Dalinar Fırtınababa'ya. "Elçiler'in iddia ettiği gibi düşmanı sonsuza dek yenmedik. Bize *yalan* söylediler."

Navani birden başını kaldırdı, gözleri Dalinar'a odaklandı.

ŞEREFSİZLİKLERİ İÇİN UZUN ZAMAN ONLARI SUÇLADIM, dedi Fırtınababa. BOZULMUŞ YEMİNLERİN ÖTESİNİ GÖRMEK BENİM İÇİN... ZOR. ONLARDAN NEFRET ETTİM. ŞİMDİ, İNSANOĞLUNU DAHA FAZLA TANIDIKÇA, ELÇİ DEDİĞİNİZ O ZAVALLI YARATIKLARDA DAHA FAZLA ŞEREF GÖRÜYORUM.

"Bana ne olduğunu anlat," dedi Dalinar. "Gerçekten ne olduğunu."

BU HİKÂYEYE HAZIR MISIN? HOŞUNA GİTMEYEN KISIMLAR OLACAK.

“Tanrı’nın öldüğünü kabullendiysem, Elçilerinin düşüşünü de kabullenebilirim.”

Navani yakınlardaki bir kayaya oturdu, yüzü solmuştu.

SİZİN YOKELÇİ OLARAK ADLANDIRDIĞINIZ YARATIKLARLA BAŞLADI, dedi Fırtınababa derin, gümbürtülü sesi uzaklardan gele- rek. Düşünceli miydi? DEDİĞİM GİBİ O OLAYLAR HAKKINDAKİ BAKIŞ AÇIM NET DEĞİL. FAKAT BİR ZAMANLAR, ÇOK ZAMAN ÖNCE, KATLEDİLMİŞ BİRÇOK VARLIĞIN RUHLARI OLDUĞUNU HATIRLIYORUM. ÖFKELİ VE KORKUNÇ. ONLARA GARAZ ADI VERİLEN DÜŞMAN TARAFINDAN BÜYÜK GÜÇ BAHŞEDİLDİ. BU BAŞLANGIÇTI, ISSIZLIKLAR’IN BAŞLANGICI.

ÇÜNKÜ ÖLDÜKLERİ ZAMAN DÜNYADAN GİTMİYİ REDDEDİYORLARDI.

“Şimdi olan da bu,” dedi Dalinar. “Parshmenler. Dinmez fırtına’nın içindeki bu şeyler tarafından dönüştürülüyorlar. Bu şeyler...” Yutkundu. “Ölülerinin ruhları mı?”

ONLAR ÇOK ÖNCELERİ ÖLMÜŞ PARSHMENLERİN SPRENLERİ. ONLAR PARSHMENLERİN KRALLARI, AÇIKGÖZLERİ, UZUN, ÇOK UZUN ZAMAN ÖNCEDEN KALMA CESUR ASKERLERİ. SÜREÇ ONLAR İÇİN KOLAY DEĞİL. BU SPRENLERİN BAZILARI ARTIK SADECE KUVVETLİ, AKILSIZ, GARAZ TARAFINDAN GÜÇ VERİLMİŞ ZİHİN PARÇALARI. DİĞERLERİ DAHA... UYANIK. HER YENİDEN DOĞUM ZİHİNLERİNİ DAHA FAZLA YARALIYOR.

KAYNAŞIK OLMAK İÇİN PARSHMENLERİN VÜCUTLARINI KULLANARAK YENİDEN DOĞUYORLAR. VE DAHA DALGALARI YÖNETMEYİ ÖĞRENMEDEN ÖNCE BİLE İNSANLAR KAYNAŞIKLARLA SAVAŞMIYORDU. İNSANLAR HER ÖLDÜRDÜKLERİNDE YENİDEN DOĞAN YARATIKLARA KARŞI HİÇBİR ZAMAN GALİP GELEMEZLER. VE YEMİN SÖZLEŞMESİ DE BU YÜZDENDİ.

“On kişi,” dedi Dalinar. “Beş erkek, beş kadın.” Kılıçlara baktı. “Onlar bunu durdurdu mu?”

KENDİLERİNİ FEDA ETTİLER. GARAZ’IN, ŞEREF VE TERBİYE’NİN GÜÇLERİYLE MÜHÜRLENDİĞİ GİBİ, ELÇİLER DE ÖLÜLERİN SPRENLERİNİ SİZİN CEHENNEM DEDİĞİNİZ YERDE MÜHÜRLDİLER. ELÇİLER ŞEREF’E GİTTİLER VE O DA ONLARA BU HAKKI, BU YEMİNİ VERDİ. ONLAR BUNUN SAVAŞI SONSUZA KADAR BİTİRECEĞİNİ DÜŞÜNÜYORDU. AMA YANILIYORLARDI. ŞEREF YANILIYORDU.

“Kendisi de spren gibi bir şeydi,” dedi Dalinar. “Bunu bana daha önce söylemiştin, Garaz da öyle.”

ŞEREF GÜCÜN GÖZLERİNİ GERÇEĞE KÖR ETMESİNE İZİN VERDİ, SPRENLER VE TANRILAR YEMİNLERİNİ BOZAMASALAR DA, İNSANLAR BOZABİLİR VE BOZACAKTIR. YOKELÇİLERİ ORADA HAPSETMEK İÇİN ELÇİLER DE CEHENNEM'DE MÜHÜRLENDİ. ANCAK ON TANESİNDEN BİRİ DAHİ YEMİNİNE UYMAMAYI KABUL EDER VE YOKELÇİLERİN GEÇMESİNE İZİN VERİRSE, BİR SEL AKACAKTI. HEPSİ GERİ DÖNEBİLECEKLERDİ.

"Bu da bir Issızlık başlatıyordu," dedi Dalinar.

BU DA BİR ISSIZLIK BAŞLATIYORDU, diye onayladı Fırtınababa.

Bir yemine uyulmayabilir, bir sözleşme çiğnenebilirdi. Dalinar ne olduğunu görebiliyordu. Çok barizdi. "Onlara işkence edildi, değil mi?"

KORKUNÇ BİR ŞEKİLDE. HAPSETTİKLERİ RUHLAR TARAFINDAN. BAĞLARI SAYESİNDE ACIYI PAYLAŞABİLİYORLARDI FAKAT EN SONUNDA, BİRİ HER ZAMAN PES EDİYORDU.

BİR TANESİ PES ETTİĞİ ZAMAN, ON ELÇİ DE ROSHAR'A DÖNERDİ. SAVAŞIRLARDI. İNSANOĞLUNA ÖNDERLİK EDERLERDİ. YEMİN SÖZLEŞMESİ KAYNAŞIKLARIN HEMEN GERİ DÖNMESİNİ GECİKTİRİYORDU AMA HER ISSIZLIK'IN SONUNDA ELÇİLER DÜŞMANI MÜHÜRLEMEK İÇİN BİR KEZ DAHA CEHENNEM'E DÖNERDİ. SAKLANMAK, SAVAŞMAK VE EN SONUNDA HEP BİRLİKTE DİRENMEK İÇİN.

DÖNGÜ TEKRAR ETTİ. İLK BAŞTA ISSIZLIK'LAR ARASINDAKİ ZAMAN UZUNDU. YÜZLERCE YIL. SONLARA DOĞRU ISSIZLIK'LARIN ARALARINDA ON YILDAN AZ ZAMAN GEÇİYORDU. SON İKİ ISSIZLIK ARASINDA BİR YILDAN BİLE AZ SÜRE VARDI. ELÇİLERİN RUHLARI TÜKENİYORDU. CEHENNEM'DE YAKALANIP İŞKENCE GÖRMEYE BAŞLADIKLARI ANDA PES EDİYORLARDI.

"Bu sefer neden durumun bu kadar kötü görüldüğünü açıklıyor," diye fısıldadı Navani oturduğu yerden. "Dünya kısa aralıklarla Issızlık üstüne Issızlık'a maruz kalmıştı. Kültür, teknoloji... Her şey yok olmuştu."

Dalinar yanında diz çöküp omzunu okşadı.

"Korktuğum kadar kötü değilmiş," dedi Navani. "Elçiler şerefliydi. Belki o kadar da ilahi değillermiş ama şimdi bir zamanlar sıradan adamlar ve kadınlar olduklarını bildiğim için onları daha çok seviyorum."

ONLAR MAHVOLMUŞ İNSANLARDI, dedi Fırtınababa. AMA ONLARI VE ÇİĞNENMİŞ YEMİNLERİNİ AFFETMEYE BAŞLAYABİLİRİM. BU BANA DAHA ÖNCE HİÇ OLMADIĞI KADAR... MANTIKLI GELİYOR. Sesi şaşırmış gibiydi.

“Bunu yapan Yokelçiler,” dedi Navani. “Şimdi geri dönenler de onlar. Bir kez daha.”

KAYNAŞIKLAR, UZUN ZAMAN ÖNCE ÖLMÜŞ OLANLARIN RUHLARI, SİZDEN TİKSİNİYORLAR. MANTIKLI DEĞİLLER. ONUN ÖZÜ, SAF NEFRETİN ÖZÜ İÇLERİNE NÜFUZ ETMİŞ. İNSANOĞLUNU YOK ETMEK ADINA BU DÜNYAYI YOK ETMEYE BİLE RAZILAR. VE EVET, GERİ DÖNENLER ONLAR.

“Aharietiam aslında son değildi,” dedi Dalinar. “Sadece bir diğer Issızlık’tı. Ama Elçiler için bir şey değişti. Kılıçlarını mı bıraktılar?”

HER ISSIZLIK’TAN SONRA ELÇİLER CEHENNEM’E GERİ DÖNERDİ, dedi Fırtınababa. SAVAŞIRKEN ÖLÜRLERSE DOĞRUDAN ORAYA GİDİYORLARDI. VE HAYATTA KALANLARI DA SONUNDA GÖNÜLLÜ OLARAK DÖNÜYORDU. EĞER OYALANIRLARSA BİR FELAKET OLABİLECEĞİNE DAİR UYARILMIŞLARDI. DAHASI CEHENNEM’DE BİRLİKTE OLMALARI, EĞER BİR TANESİ YAKALANIRSA İŞKENCENİN YÜKÜNÜ BİRLİKTE PAYLAŞMALARI GEREKİYORDU. AMA BU SEFER BİR GARİPLİK YAŞANDI. YA KORKAKLIK YA DA ŞANS SAYESİNDE, ÖLÜMÜ ATLATTILAR. HİÇBİRİ SAVAŞ MEYDANINDA ÖLMEDİ, BİRİ HARİÇ.

Dalinar halkadaki boş yere baktı.

DOKUZU, İÇLERİNDEN BİRİNİN HİÇBİR ZAMAN PES ETMEMİŞ OLDUĞUNU FARK ETTİ, dedi Fırtınababa. DİĞERLERİNİN HER BİRİ BİR NOKTADA ACIDAN KAÇMAK İÇİN PES EDEREK ISSIZLIK’I BAŞLATAN OLMUŞTU. BELKİ DE HEPSİNİN BİRDEN GERİ DÖNMESİNE GEREK OLMADIĞINA SONUCUNA VARDILAR.

SONSUZ BİR ISSIZLIK BAŞLATMA RİSKİNİ GÖZE ALARAK BURADA KALMAYA KARAR VERDİLER FAKAT CEHENNEM’DE TEK BAŞINA BIRAKTIKLARININ HER ŞEYİ GÖĞÜSLEMEK İÇİN YETERLİ OLACAĞINI UMDULAR. EN BAŞINDAN ONLARA KATILMASI BEKLENMEYENİN, BİR KRAL, BİR ALİM YA DA BİR GENERAL OLMAYANIN.

“Talenelat,” dedi Dalinar.

İZDIRAPLARIN HAMİLİ. CEHENNEM’DE TERK EDİLEN. İŞKENCELERE TEK BAŞINA GÖĞÜS GERMESİ İÇİN BIRAKILAN.

“Yukarıdaki Yaradan,” diye fısıldadı Navani. “Ne kadar oldu? Bin yılı geçti, değil mi?”

DÖRT BİN BEŞ YÜZ YIL, dedi Fırtınababa. DÖRT BUÇUK BİNYILLIK İŞKENCE.

Gümüşü kılıçlar ve uzayan gölgelerle süslü küçük girintiye sessizlik çöktü. Güçsüz hisseden Dalinar yerde Navani’nin kayasının ya-

nına oturdu. O Kılıç'lara bakarken içinde Elçiler'e karşı ani ve mantıksız bir nefretin kabardığını hissetti.

Bu aptalcaydı. Navani'nin de dediği gibi, onlar birer *kahramandı*. İnsanlığı uzun yıllar boyunca saldırılara karşı korumuşlar ve bedelini kendi akıl sağlıklarıyla ödemişlerdi. Yine de onlardan nefret ediyordu. Geride bıraktıkları adam için.

O adam...

Dalinar ayağa fırladı. "Oydu!" diye bağırdı. "Deli adam. O gerçekten de bir *Elçi*."

EN SONUNDA PES ETTİ, dedi Fırtınababa. HÂLÂ YAŞAYAN DİĞER DOKUZA KATILDI. BU BİNYILLAR BOYUNCA HİÇBİRİ ÖLÜP DE CEHENNEM'E GERİ DÖNMEDİ AMA ARTIK BUNUN BİR ZAMANLAR OLDUĞU KADAR ÖNEMİ YOK. YEMİN SÖZLEŞMESİ NEREDEYSE YOK OLACAK KADAR ZAYIFLADI VE GARAZ KENDİ FIRTINASINI YARATTI. KAYNAŞIKLAR ÖLDÜRÜLDÜKLERİ ZAMAN CEHENNEM'E DÖNMÜYORLAR. BİR SONRAKİ DİNMEZFIRTINA İLE YENİDEN DOĞUYORLAR.

Fırtınalar adına. Bunu nasıl yenebilirlerdi ki? Dalinar bir kere daha kılıçlar arasındaki o boş noktaya baktı. "Deli adam, Elçi, Kholinar'a bir Parekılıcı ile geldi. Onun Şerefkılıcı olması gerekmez miydi?"

EVET. AMA SANA TESLİM EDİLEN O DEĞİL. NE OLDUĞUNU BİLMİYORUM.

"Onunla konuşmam gerek. O... biz sefere çıktığımız zaman manastırdaydı. Değil mi?" Dalinar'ın deli adamı kimin çıkardığını öğrenmek için ardentlerle konuşması gerekiyordu.

"Parlayanlar'ın isyan etmesine neden olan şey bu muydu?" diye sordu Navani. "Hiyanet'e neden olan da bu sırlar mıydı?"

HAYIR. O DAHA DERİN BİR SIR, HAKKINDA KONUŞMAYACAĞIM BİR SIR.

"Neden?" diye hesap sordu Dalinar.

ÇÜNKÜ EĞER BİLSEYDİN, SEN DE ESKİ PARLAYANLAR GİBİ YEMİNLERİNİ BOZARDIN.

"Bozmam."

BOZMAZ MISIN? diye sorguladı sesi gittikçe yükselen Fırtınababa. YEMİN EDER MİSİN? BİLİNMEYEN BİR ŞEYİN ÜZERİNE YEMİN EDER MİSİN? BU ELÇİLER YOKELÇİLERE ENGEL OLACAKLARINA YEMİN ETMİŞLERDİ. NE OLDU?

HAYATTA OLUP DA YEMİNİNİ BOZMAMIŞ İNSAN YOKTUR DALINAR KHOLİN. YENİ PARLAYANLAR ELLERİNDE BENİM ÇOCUKLARI-

MIN RUHLARINI VE CANLARINI TUTUYOR. HAYIR. SİZİN DE SİZDEN ÖNCE GELENLERİN YAPTIĞINI YAPMANIZA İZİN VERMEYECEĞİM. ÖNEMLİ KISIMLARI BİLİYORSUNUZ. GERİSİ GEREKLİ DEĞİL.

Dalinar derin bir nefes aldı ama öfkesine hâkim oldu. Bir açıdan Fırtınababa haklıydı. Bu sırrın onu ve Parlayanlarını nasıl etkileyeceğini bilemezdi.

Dalinar yine de bilmeyi tercih ederdi. Yürürken herhangi bir anda onu öldürebilecek bir cellat tarafından takip ediliyormuş gibi hissediyordu.

Navani ayağa kalkıp, ona doğru gelir ve koluna girerken iç geçirdi. “Bu Şerefkılıçları’nın her birinin eskizlerini çizmeye çalışmam gerekecek. Ya da daha iyisi çizmesi için Shalan’ı yollamam. Belki diğerlerini bulmak için çizimlerini kullanabiliriz.”

Bu küçük girintinin girişinde bir gölge hareket etti ve bir an sonra genç bir adam tökezleyerek içeri girdi. Solgun teni, garip, büyük Shin gözleri ve hafifçe kıvrık olan kahverengi saçları vardı. Dalinar’ın kendi zamanında gördüğü herhangi bir Shin de olabilirdi. Geçen binlerce yıla rağmen onlar hâlâ etnik olarak farklılardı.

Adam terk edilmiş Şerefkılıçları’nın harikası önünde dizlerinin üstüne düştü. Ama bir an sonra adam Dalinar’a baktı ve sonra Yaradan’ın sesiyle konuştu. “Onları birleştir.”

“Elçiler için yapabileceğin hiçbir şey yok muydu?” diye sordu Dalinar. “Bunu engellemek için Tanrı’ları hiçbir şey yapamıyor muydu?”

Yaradan tabii ki cevap veremezdi. Yüzleştikleri bu şeyle, Garaz diye bilinen kuvvetle savaşıırken ölmüştü. Bir açıdan o da kendi hayatını Elçiler ile aynı dava uğruna feda etmişti.

Görü bitti.

Her ne kadar Liafor'daki moda öncüleri geçmiş klasörlerde daha üretkâr tasarımlar sunmuş olsalar da, Alethi ve Veden tarzlarını etkilemek için geleneksel Vorin havahında zamanla hafif değişiklikler yapmaktan daha hızlı hiçbir yolun olmadığını gördüler.

İki Parenin bir noktaya yerleşmesinin iyi sonucu olamaz. Bir-birimize karışmayacağımız konusunda anlaşmaya varılmıştı ve bu kadar az sayıdaki Parenin bu ilk anlaşmaya sadık kaldığını görmek beni hayal kırıklığına uğrattıyor.

“Shallan bizim için not tutabilir,” dedi Jasnah. Shallan kafasını not defterinden kaldırıp baktı. Mavi havahının içinde yere oturarak çini kaplı duvara yaslanmıştı ve görüşmeyi çizim yaparak geçirmek niyetindeydi.

Kendine gelmesinin ve hemen ardından Jasnah’yla kristal sütunda görüşmesinin üstünden bir haftadan uzun süre geçmişti. Shallan kendini gittikçe daha da iyi ve aynı anda daha da az kendisiymiş gibi hissediyordu. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi etrafta Jasnah’yı takip etmek ne kadar da gerçek dışı bir deneyimdi.

Bugün Dalinar Parlayanlarını toplantıya çağırmişti ve Jasnah da çok korunaklı oldukları için kulenin bodrum odalarından birini önermişti. Gözetlenmek konusunda inanılmaz derecede endişe ediyordu.

Kütüphanenin zeminindeki toz katmanları götürülmüş, Navani’nin âlimler grubu tarafından her zerresi dikkatle listelenmişti. Boşluk sadece bulmayı umdukları bilginin yokluğunu vurgulamaya yarıyordu.

Şimdi de herkes ona bakıyordu. “Not mu?” diye sordu Shallan. Konuşmaları yarım kulakla takip ediyordu. “Berrakhanım Teshav’ı çağırabiliriz...”

Şu an için küçük bir gruptu. Karadiken, Navani ve esas Dalgabağ-

layanları: Jasnah, Renarin, Shallan ve uçan köprücü Kaladin Stormblessed. Adolin ve Elhokar yanlarında değildi, Taravangian'ın ordusunun askerî kapasitesini gözlemlemek üzere Vedenar'a gitmişlerdi. Malata da onlar yerine Yeminkapısı'nı çalışıyordu.

"Başka kâtip çağırmaya gerek yok," dedi Jasnah. "Eğitiminde stenoğrafinin üzerinden geçmiştik Shallan. Becerinin ne kadarını muhafaza edebildiğini görmek isterim. Titizlikle çalış, burada kararlaştırdıklarımızı kardeşime rapor olarak sunmamız gerekecek."

Diğerlerinin hepsi sandalyelere yerleşmişti, Kaladin dışında. O duruvara yaslanmış ayakta duruyordu. Bir fırtına bulutu gibi yükseliyordu. Shallan'ın abisi Helaran'ı o öldürmüştü. Bunun duygusu bir an yüze-ye çıkar gibi oldu ama Shallan onu boğdu, zihninin arkalarına tikiş-tırdı. Kaladin bunun için suçlanamazdı. O sadece berrakbeyini koruyordu.

Azarlanmış bir çocuk gibi hisseden Shallan ayağa kalktı. Üstündeki bakışların ağırlığı onu elinde kalemi ve defteri hazır, Jasnah'nın yanındaki sandalyeye oturmaya itmmişti.

"Pekâlâ," dedi Kaladin. "Fırtınababa'ya göre sadece Yaradan ölmemiş, aynı zamanda on kişiyi de sonsuz işkenceye terk etmiş. Biz onlara Elçiler diyoruz ve onlar sadece yeminlerinden dönmüş hainler olmakla kalmıyor ayrıca büyük ihtimalle deliler de. Bir tanesi, ki muhtemelen içlerinde en deli olanı, bizim elimizdeydi ama herkesi Urithiru'ya getirmenin karmaşası içinde onu kaybettik. Kısaca bize yardım etme ihtimali olan herkes deli, ölü, hain ya da bu üçünün birleşimi." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Şaşırmadım."

Jasnah Shallan'a bir bakış attı. O da iç geçirdi ve Kaladin'in dediklerinin bir özetini yazdı. Bu *zaten* bir özet olsa da.

"Peki bu bilgiyle ne yapacağız?" dedi Renarin ellerini kavuşturup öne doğru eğilerek.

"Yokelçilerin saldırısını durdurmak *zorundayız*," dedi Jasnah. "Onların tutunacak kadar büyük bir yer ele geçirmelerine izin veremeyiz."

"Parshmenler düşmanımız değil," dedi Kaladin sessizce.

Shallan ona bir bakış attı. O dalgalı koyu saçlarda, o amansız yüz ifadesinde *bir şeyler* vardı. Her zaman ciddi, her zaman ağırbaşlıydı ve o kadar *gergindi* ki. Sanki tutkusunu dizginleyebilmek için kendini kontrol altında tutması gerekiyordu.

"Tabii ki düşmanımız," dedi Jasnah. "*Dünyayı ele geçirmeye* başladılar. Senin raporun ilk başta korktuğumuz kadar yıkıcı olmadıkları-na işaret ediyor olsa da, hâlâ korkunç bir tehdit oluşturunyorlar."

“Onlar sadece daha iyi şekilde yaşamak istiyorlar,” dedi Kaladin.

“Sıradan parshmenlerin böyle basit bir amacı olduğuna inanabiliyim,” dedi Jasnah. “Ama liderleri? Soyumuzu tüketmeye *çalışacaklar*.”

“Katılıyorum,” dedi Navani. “İnsanlığı yok etmek için olan sapkın bir arzunun sonucunda doğdular.”

“Anahtar parshmenler,” dedi Jasnah birkaç sayfa notu karıştırırken. “Keşfettiklerinize göre, tüm parshmenler doğal yaşam döngülerinin bir parçası olarak sıradan sprenlerle bağ kurabiliyorlar. Bizim ‘Yokelçi’ dediğimiz şeyler ise bir parshmen ile bir tür düşman spren ya da ruhun birleşmiş hâli.”

“Kaynaşıklar,” dedi Dalinar.

“Harika,” dedi Kaladin. “İyi. Tamam *onlarla* savaşalım o zaman. Neden sıradan halk arada ezilmek zorunda?”

“Belki de amcamın görüşünü ziyaret etmeli ve merhametli bir kalbin sonuçlarını kendi gözlerinle görmelisin,” dedi Jasnah. “Bir Issızlık’a ilk elden tanık olmak bakış açını değiştirebilir.”

“Daha önce savaş gördüm, Berrakhanım. Ben bir askerim. Sorun şu ki, İdealler ufkumu genişletti. Düşmanın içindeki sıradan halkı görmeden edemiyorum. Onlar canavar *değil*.”

Dalinar Jasnah’nın cevabını durdurmak için bir elini kaldırdı. “Endişeniz takdire şayan, yüzbaşı,” dedi Dalinar. “Ve raporlarınızın zamanlaması da olağanüstüydü. Dürüst olarak bir uzlaşma şansı görüyor musunuz?”

“Ben... bilmiyorum komutanım. Sıradan parshmenler bile onlara yapılanlar yüzünden öfkeyle dolu.”

“Savaştan geri çekilmeyi göze alamam,” dedi Dalinar. “Dediklerinizin hepsi doğru ancak ayrıca hiçbir yeni değil. İki tarafta da acının büyük kısmını bir avuç zavallının, orada olmayı hiçbir zaman istememiş olan adamların, çekmeyeceği bir savaşa hiç girmedim.”

“Belki de bunun bu savaşı haklı çıkarmak yerine diğer savaşları yeniden düşünmenize neden olması gerekir,” dedi Kaladin.

Shallan’ın nefesi kesildi. Bu Karadiken’e söylenecek türden bir şeymiş gibi görünmüyordu.

“Keşke durum o kadar kolay olsaydı yüzbaşı.” Dalinar yüksek sesle içini çekti, Shallan’a... yıpranmış görünüyordu. “Şu kadarını söyleyeyim: Eğer bir şeyden emin olabiliyorsak, o da vatanımızı savunmanın ahlaki açıdan doğruluğu. Hadi savaşa girelim demiyorum ama ülkemizi korumanızı istiyorum. Alethkar kuşatma altında. Bunu yapan adamlar masum olabilirler ama kötüler tarafından kontrol ediliyorlar.”

Kaladin yavaşça başını salladı. “Kral, Yeminkapısı’nı açmak için yardımımı istedi. Ona yardım edeceğimi söyledim.”

“Vatanımızın güvenliğini sağladığımız zaman sizin raporlarını okumadan önce aklıma bile getirmeyeceğim bir şeyi yapmaya söz veriyorum,” dedi Dalinar. “Müzakere yapmaya çalışacağım. Bu işten ordularımızın birbirlerine saldırmamasını içermeyen bir çıkar yol bulmaya çalışacağım.”

“Müzakere mi?” dedi Jasnah. “Amca, bu yaratıklar kurnaz ve öfkeli. Sırf geri dönüp bizi ortadan kaldırmaya çalışmak için *binlerce yılı* Elçiler’e işkence ederek geçirmişler.”

“Göreceğiz,” dedi Dalinar. “Ne yazık ki görüler aracılığıyla şehrin içindeki kimseyle iletişime geçemedim. Fırtınababa’nın dediğine göre Kholinar onun için bir ‘kör nokta’yımsı’.”

Navani başıyla onayladı. “Görünüyor ki bu durum maalesef şehirdeki uzakalemlerin arızalanmasıyla ilişkili. Yüzbaşı Kaladin’in raporları şehirden alabildiğimiz son notların dediğini doğruluyor: Düşman başkente bir saldırı için hazırlanıyor. Taarruz kuvvetlerimiz ulaştığı zaman şehrin durumunun ne olacağını bilemeyiz. İşgal edilmiş bir şehre sızmanız gerekebilir yüzbaşı.”

“Umalım da öyle olmasın,” diye fısıldadı Renarin bakışları yerde. “Kaç kişi o duvarlarda kâbuslarla savaşırken ölmüş olacaktır...”

“Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var,” dedi Jasnah. “Yüzbaşı Kaladin, kaç kişiyi Alethkar’a götürebilirsin?”

“Bir fırtınanın önünden uçmayı planlıyorum,” dedi Kaladin. “Urithiru’ya dönerken yaptığım gibi. Sarsıntılı bir yolculuk ama belki rüzgârların yukarısında uçabilirim. Bunu denemem gerekli. Neyse, sanırım küçük bir grup götürebilirim.”

“Büyük bir kuvvete ihtiyacınız olmayacak,” dedi Dalinar. “Siz ve en iyi silahlarınızdan birkaçı yeter. Acil bir durumda yanınızda bir tane daha Paredar olması için Adolin’i de verebilirim. Altı kişi olur mu? Siz, üç adaminiz, kral ve Adolin. Düşman hatlarını geçin, saraya sızın ve Yeminkapısı’nı çalıştırın.”

“Eğer haddimi aşıyorsam mazur görün,” dedi Kaladin. “Ama garip olan Elhokar’ın gelmesi. Neden sadece beni ve Adolin’i göndermiyorsunuz? Kral bizi büyük ihtimalle yavaşlatır.”

“Kralın kişisel sebeplerden ötürü gitmesi gerek. Aranızda bir sıkıntı olur mu?”

“Doğru olan neyse onu yapacağım komutanım, duygularım ne olursa olsun. Hem... şimdiye kadar o duyguları muhtemelen aştım.”

“Bu fazla küçük,” diye mırıldandı Jasnah.

Shallan irkildi ve ona baktı. “Fazla mı küçük?”

“Yeterince hırslı değil,” dedi Jasnah daha kararlı bir şekilde. “Fırtınababa’nın açıklamasına göre Kaynaşıklar ölümsüz. Artık Elçiler başarısız olduklarına göre yeniden doğuşlarını durdurabilecek bir şey yok. Gerçek sorunumuz *bu*. Düşmanımızın içine girebileceği neredeyse sonsuz sayıda parshmen bedeni var ve sayın yüzbaşımızın deneyimleyerek doğruladığına göre bu Kaynaşıklar bir tür Dalgabağlama kullanabiliyorlar. Buna karşı nasıl savaşaacağız?”

Shallan bakışlarını defterinden kaldırarak odadaki diğerlerine bir göz attı. Renarin hâlâ öne eğilmiş duruyordu, elleri kavuşturmuş, gözleri yerdeydi. Navani ve Dalinar birbirlerine baktılar. Kaladin kollarını kavuşturmuş olarak duvara yaslanmaya devam ediyordu ama duruşunu değiştirdi, rahatsızdı.

“Pekâlâ,” dedi Dalinar en sonunda. “Adım adım ilerleyeceğiz. İlk önce Kholinar.”

“Pardon Amca,” dedi Jasnah. “İlk hedefte hemfikir olsam da, şimdi sadece yakın geleceği düşünmenin zamanı değil. Dünyayı yerle bir edecek bir Issızlık’tan kaçınmak istiyorsak, geçmiş rehber almalı ve bir *plan* yapmalıyız.”

“Haklı,” diye fısıldadı Renarin. “Yaradan’ı öldürmüş bir şeyle karşı karşıyayız. İnsanların zihnine giren ve ruhlarını mahveden kâbuslarla savaşıyoruz. Küçük düşünemeyiz.” Ellerini kardeşine kıyasla daha koyu olan saçlarının arasından geçirdi. “Yaradan. Büyük düşünmemiz gerekiyor ama kendimiz de delirmeden her şeyi birden aynı anda düşünebilir miyiz?”

Dalinar derin bir nefes aldı. “Jasnah, bu plana başlamak için bir önerin var mı?”

“Evet. Cevap açık. Elçiler’i bulmalıyız.”

Kaladin hak vererek başını salladı.

“Sonra da öldürmeliyiz,” diye ekledi Jasnah.

“Ne?” dedi Kaladin. “Sen deli misin be kadın?”

“Fırtınababa’nın açıklaması net,” dedi Jasnah istifini bozmadan. “Elçiler bir sözleşme yaptılar. Öldükleri zaman ruhları Cehennem’e gidiyor ve Yokelçilerin ruhlarını hapsederek geri dönmelerini engelliyor.”

“Evet. Sonra da Elçiler’e *pes edene kadar işkence* ediliyor.”

“Fırtınababa sözleşmenin zayıfladığını söyledi ama bozulduğunu söylemedi,” dedi Jasnah. “En azından bir tanesinin Cehennem’e geri

dönmeyi kabul edip etmeyeceğini görmeyi öneriyorum. Belki hâlâ düşman ruhların yeniden doğmasını engelleyebilirler. Ya da düşman vücut bulamasın diye parshmenleri tamamen ortadan kaldıracamız.” Gözleri Kaladin’inkilerle buluştu. “Böyle bir canavarlıkla kıyaslandığı zaman Elçiler’i kurban etmenin küçük bir bedel olacağını düşünüyorum.”

“Hay Cehennem!” dedi Kaladin doğrulup dikilerek. “Hiç mi merhametin yok?”

“Epey var köprücü. Neyse ki onu mantıkla dizginleyebiliyorum. Sana da ileride biraz akıllanmanı öneririm.”

“Beni dinle, *Berrakhanım*,” diye başladı Kaladin. “Ben...”

“Yeter yüzbaşı,” dedi Dalinar. Jasnah’ya bir bakış attı. İkisi de sesizleşti, Jasnah’nın çıtı çıkmıyordu. Shallan onun Dalinar’a gösterdiği saygıyı başkalarına gösterdiğini hatırlamıyordu.

“Jasnah,” dedi Dalinar. “Elçiler’in sözleşmesi hâlâ geçerli olsa bile Cehennem’de kalıp kalmayacaklarını ya da Yokelçileri oraya nasıl hapsedtiklerinin ayrıntılarını bilemeyiz. Öte yandan yerlerini bulmak mükemmel bir ilk adım olurmuş gibi görünüyor, bize yardımı doku-nacak pek çok şey biliyor olmalılar. Bunu nasıl başaracağımızı planlamayı sana bırakıyorum Jasnah.”

“Peki... peki ya Yaradılmamışlar?” dedi Renarin. “Burada bulduğumuz yaratık gibi başkaları da olacak.”

“Navani onları araştırıyor,” dedi Dalinar.

“Daha da ileri gitmeliyiz amca,” dedi Jasnah. “Yokelçilerin hareketlerini izlemeliyiz. Tek umudumuz ordularını çok ağır bir yenilgiye uğratmak, öyle bir yenilgi olmalı ki sürekli yeniden doğsalar bile liderleri bizi bastıracak askerî kuvvetten yoksun kalmalı.”

“Alethkar’ı korumak parshmenleri tamamıyla ezmek anlamına gelmek zorunda değil ve...”

“Eğer istersen, yüzbaşı, sana yetişkinler plan yaparken oynaman için vizon yavruları getirtebilirim,” diye patladı Jasnah. “Hiçbirimiz bunun hakkında konuşmayı *istemiyoruz* fakat bu durumu daha az kaçınılmaz yapmıyor.”

“Çok iyi olur,” diye cevapladı Kaladin. “Ben de size sarılmanız için birkaç gökyılanı bulurum. Kendinizi yuvanızda gibi hissedersiniz.”

Garip bir şekilde Jasnah gülümsedi. “Sana şunu sorayım yüzbaşı. Sence Yokelçi ordularının hareketlerini görmezden gelmek akıllıca mı olur?”

“Muhtemelen hayır,” diye itiraf etti Kaladin.

“Peki sence Rüzgârkoşucu silahlarını yüksekten uçup bizim için gözcülük yapmaları için eğitebilir misin? Eğer bugünlerde uzakalemler güvenilirmez hâle geliyorsa, düşmanı izlemek için başka bir yönteme ihtiyacımız olacak. Eğer ekibin onları *taklit etmek* için biraz zaman harcamayı kabul ederse, önerdiğin şekilde gökyılanlarına sarılmayı memnuniyetle kabul edeceğim.”

Kaladin onaylamayla başını sallayan Dalinar’a baktı.

“Mükemmel,” dedi Jasnah. “Amca, hükümdarlardan bir ittifak oluşturma fikrin harika. Düşmanın hareketlerini kısıtlamalı ve bütün Roshar’ı işgal etmelerini engellemeliyiz. Eğer...”

Jasnah’nın sesi kesilerek sustu. Shallan durakladı, yaptığı karalamaya baktı. Aslında bir karalamadan biraz daha ayrıntılıydı. Bu... tutkulu gözleri ve kararlı yüz ifadesiyle Kaladin’in yüzünün tam bir portresi sayılabilecek bir şeydi. Jasnah sayfanın tepesinde bir mücevher şeklinde belirmiş olan yaratımsprenini fark etmişti. Shallan kızardı ve onu kovaladı.

“Belki,” dedi Jasnah Shallan’ın çizim defterine bir göz atarak. “Kısa bir ara verebiliriz amca.”

“İsterseniz tabii,” dedi Dalinar. “Bir şeyler içsem iyi olacak.”

Dağıldılar, Dalinar ve Navani ana koridordaki muhafızları ve hizmetçiler kontrol etmeye giderken alçak sesle sohbet ediyorlardı. Shallan, Jasnah’nın tepesinde yükseldiğini hissederken bir özlem hissiyle gidişlerini izledi.

“Konuşalım,” dedi Jasnah başıyla uzun dikdörtgen şekilli odanın uzak ucunu göstererek.

Shallan içini çekti, not defterini kapattı ve duvardaki çinilerden bir desenin yanına kadar Jasnah’yı diğer uca doğru takip etti. Toplantı için getirilen kürelerden bu kadar uzakta ışık loştu.

“Alabilir miyim?” dedi elini Shallan’ın not defterini almak için uzatan Jasnah.

Shallan defteri teslim etti.

“Genç yüzbaşının iyi bir tasviri,” dedi Jasnah. “Görüyorum ki burada... üç satır mı not var? Hem de dikkatlice not tutman özellikle belirtildiği hâlde.”

“Bir kâtip çağırmalıydık.”

“Bir kâtibimiz vardı. Not tutmak düşük seviyeli bir görev değil Shallan. Senin yapabileceğin türden bir hizmet.”

“Eğer düşük seviyeli bir görev değilse belki de siz yapmalıydınız,” dedi Shallan.

Jasnah çizim defterini kapattı ve sakın, ifadesiz bir bakışı Shallan'ın üzerine sabitledi. Shallan'ı kıvrandıran türden bir bakış.

“Gergin, umutsuz bir genç kadını hatırlıyorum,” dedi Jasnah. “İyi niyetimi kazanmak konusunda aceleci olan.”

Shallan cevap vermedi.

“Bağımsızlığın tadını çıkardığını anlıyorum,” dedi Jasnah. “Burada başardığın şeyler *olağanüstü* Shallan. Amcamın bile güvenini kazanmış gibi görünüyorsun; zorlu bir iştir.”

“O zaman belki de himayenizden çıkmış olabilirim, ne dersiniz?” dedi Shallan. “Yani, sonuçta resmen bir Parlayan'ım.”

“Parlayan, evet,” dedi Jasnah. “Resmen mi? Zırhın nerede?”

“İl... Zırh mı?”

Jasnah sessizce iç çekerken bir kez daha eskiz defterini açtı. “Shallan,” dedi garip bir şekilde... teselli edici bir ses tonuyla. “Etkilendim. Gerçekten *etkilendim*. Ama son zamanlarda hakkında duyduklarım endişe verici. Kendini aileme sevdirdin ve Adolin'le şartnameli nişanı uygulamaya koydun. Ne var ki bu çizimin de kanıtladığı gibi gözün hâlâ dışarıda.”

“Ben...”

“Dalinar'ın düzenlediği toplantılara katılmıyorsun,” diye devam etti Jasnah, sessiz ama durdurulamazdı. “Katıldığında da arkalarda oturuyor ve dinlemeye pek zahmet etmiyorsun. Duyduğuma göre toplantıların yarısında erken çıkmak için bir bahane buluyormuşsun.

“Kulede bir Yaradılmamış'ın varlığını araştırdın ve onu aşağı yukarı tek başına kovalayıp gönderdin. Ancak Dalinar'ın askerleri bulamazken bunu nasıl başardığını açıklamadın.” Shallan'ın gözlerinin içine baktı. “Benden her zaman bir şeyler gizledin. Bu sırların bir kısmı oldukça zarar vericiydi ve sakladığın başka şeylerin olmadığına inanmayı reddediyorum.”

Shallan dudağını ısırды ama başıyla onayladı.

“Bu konuşman için bir davetti,” dedi Jasnah.

Shallan tekrar başıyla onayladı. O Hayaletkanlarla çalışmıyordu. Bunu yapan Peçe'ydi. Ve Jasnah'nın Peçe'den haberinin olmasına gerek yoktu. Jasnah'nın Peçe'den haberi *olamazdı*.

“Pekâlâ,” dedi Jasnah bir iç çekmeyle. “Himayemden henüz çıkmadın ve ben âlimliğin asgari gerekliliklerini yerine getirebileceğine ikna olana kadar da çıkmayacaksın, örneğin önemli bir toplantı sırasında not tutabilmek gibi. Bir Parlayan olarak yolun ise bir başka konu. Sana nasıl rehberlik edebileceğimi bilmiyorum, her tarikatın

kendine has bir yaklaşımı vardı. Ama tıpkı genç bir adam sadece kılıçta yeterliliğe ulaştığı için coğrafya derslerinden muaf olamayacağı gibi, ben de sırf bir Parlayan olarak güçlerini keşfettiğin için bana karşı olan sorumluluklarından azat etmeyeceğim.”

Jasnah defteri geri verdi ve sandalyelerden oluşan halkaya doğru yürümeye başladı. Renarin’in yanına oturarak onu kendisiyle konuşması için nazikçe dürttü. Toplantı başladığından beri ilk defa başını kaldıran Renarin başını salladı ve Shallan’ın duyamadığı bir şeyler söyledi.

“Mmmm...” dedi Desen. “Çok akıllı.”

“Bu belki de en sinir bozucu özelliği,” dedi Shallan. “Fırtınalar adına. Kendimi bir çocuk gibi hissediyorum.”

“Mmm.”

“En kötü kısım da büyük ihtimalle haklı olması,” dedi Shallan. “Onun etrafında *gerçekten* bir çocuk gibi davranıyorum. Sanki bir parçam her şeyle onun ilgilenmesini istiyor gibi. Ve bu parçamdan nefret, nefret, *nefret* ediyorum.”

“Bir çözüm var mı?”

“Bilmiyorum.”

“Bir yetişkin gibi davransan?”

Shallan yüzünü elleriyle örterek sessizce inledi ve parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu. Resmen kendisi kaşınmıştı, değil mi? “Hadi,” dedi. “Gel, toplantının geri kalanına katılalım. Her ne kadar buradan gitmek için bir bahane bulmak istesem de.”

“Mmm...” dedi Desen. “Bu odada bir şey var...”

“Ne?” diye sordu Shallan.

“Bir şey,” dedi Desen kendine has uğultusuyla. “Anılar var Shallan.”

Anılar. Shadesmar’da mı demek istemişti? Shallan oraya gitmekten kaçınıyordu, en azından bu Jasnah’yı dinlediği birkaç konudan biriydi.

Sandalyesine geri döndü ve bir an düşündükten sonra Jasnah’ya küçük bir not yazdı. *Desen bu odanın anıları olduğunu söylüyor. Shadesmar’a bakmaya değer mi?*

Jasnah nota baktı ve cevap yazdı.

Sprenlerimizin arada bir yaptığı yorumları görmezden gelmememiz gerektiğini keşfettim. Onu sıkıştır, ben burayı araştıracağım. Önerin için teşekkürler.

Toplantı bir kez daha başladı ve tartışma Roshar’daki belirli kral-

lıklara döndü. Jasnah'nın en hevesli olduğu Shinleri kendi taraflarına çekmekti. Yeminkapıları'nın en doğuda olanı Harap Ovalar'daydı ve zaten Alethi kontrolü altındaydı. Eğer en batıda olana da erişim kazanabilirlerse, yücefırtınaların giriş noktasından Dinmez fırtınaların giriş noktasına kadar Roshar'ı göz açıp kapayıncaya kadar boydan boya geçebilirlerdi.

Taktik konusunda fazla ayrıntıya inmediler. Bu eril bir sanattı ve Dalinar savaş meydanlarını yüce prensleri ve generallerinin tartışmasını isterdi. Yine de Jasnah'nın arada bir kullandığı taktik terimler Shallan'ın gözünden kaçmamıştı.

Shallan böyle konularda kadını anlamakta zorlanıyordu. Bazı açılardan Jasnah korkunç derecede erkeksi davranıyordu. Canı ne isterse o konuyu araştırıyor ve şiir hakkında nasıl kolaylıkla konuşuyorsa, savaş hakkında da aynı kolaylıkla konuşuyordu. Saldırgan, hatta soğuk bile olabiliyordu. Shallan onu soymaya çalışan hırsızları tereddüt etmeden *öldürdüğünü* görmüştü. Bunun da ötesinde... eh, anlamı olmayan şeyler üzerinde düşünmemek muhtemelen en iyisiydi ama insanlar *konuşuyordu*. Jasnah içlerinde bazı çok çekici ve nüfuzlu erkeklerin de olduğu bütün taliplerini geri çevirmişti. İnsanlar merak ediyordu. Belki sadece ilgisi mi yoktu?

Bütün bunların sonucunda ortaya kesinlikle kadınsı olmayan birinin çıkması gerekirdi. Ama Jasnah farlı gözleri ve parlak kırmızı dudaklarıyla en güzel makyajı yapıyor ve kendine yakıştırıyordu. Emi-nelini kol yeni içinde tutuyor, kuaförüne karmaşık ve göz alıcı örgü stilleri yaptırıyordu. Yazıları ve zihni onu Vorin kadınlık modelinin ta kendisi hâline getiriyordu.

Jasnah'nın yanında Shallan kendini solgun, aptal ve sadece iskeletten oluşmuş gibi hissediyordu. Böyle bir öz güvene sahip olmak nasıl bir şey olurdu? Aynı anda hem bu kadar güzel hem de bu kadar serbest olmak? Muhakkak ki Jasnah Kholin'in hayatta Shallan'dan çok daha az derdi olacaktı. Ya da en azından *kendi* başına açtığı belalar Shallan'ınkilerden çok daha az olmalıydı.

Shallan'ın bir kere daha not tutmayı bırakarak, toplantının on beş dakikalık kısmını kaçırmış olduğunu fark ettiği an yaklaşık olarak burasıydı. Şiddetle kızarak sandalyesinde iki büküm oldu ve toplantının geri kalanı boyunca dikkatini odaklamak için elinden geleni yaptı. En sonunda Jasnah'ya muntazam bir stenografiyle dolu bir sayfayı teslim etti.

Sayfaya göz gezdirdi ve ortaldaki Shallan'ın dikkatinin dağıldığı

yere geldiği zaman mükemmel şekilli kaşlarından birini kaldırdı. *Dalinar burada bir şeyler dedi, yazıyordu sayfada. Çok önemli ve faydalı şeylerdi, bu yüzden eminim ki bir nota ihtiyacınız olmadan da hatırlıyorsunuzdur.*

Shallan özür dilercesine gülümsedi ve omuz silkti.

“Lütfen bunu düz yazı olarak yaz,” dedi Jasnah sayfayı geri verirken. “Birer nüshasını anneme ve kardeşimin başkâtibine gönder.”

Shallan bunu bir izin olarak kabul ederek hızla uzaklaştı. Kendini dersten yeni çıkmış bir öğrenci gibi hissediyordu, bu onu öfkelen-dirmişti. Bir yandan da berrakhanımının ona duyduğu güveni tekrar geri kazanabilmek için koş a koş a gidip Jasnah’nın dediğini yapası vardı ki, bu onu *iyice* çileden çıkarıyordu.

Kulenin bodrumundan çıkan basamakları koşarak çıktı, yorulmak için Fırtınaışığı’nı kullanıyordu. İçindeki farklı yönler çarpışıyor, birbirlerine saldırıyorlardı. Jasnah’nın dikkatli eğitimi altında geçen aylar sonunda tıpkı babasının her zaman istediği gibi ürkek bir kâtip olduğunu hayal etti.

Kharbranth’daki o kadar kararsız, o kadar çekingen olduğu günleri hatırladı. Ona geri dönemezdi. *Dönmezdi.* Peki ne yapacaktı?

Nihayet kendi odasına geldiği zaman Desen uğulduyordu. Eskiz defterini ve el çantasını bir kenara atarak Peçe’nin ceketini ve şapkasını aradı. Peçe ne yapacağını bilirdi.

Ancak Peçe’nin ceketinin iç kısmına iğneyle tutturulmuş bir kâğıt parçası vardı. Shallan donakaldı, sonra birden paniğe kapılarak etrafına bakındı. Tereddütle iğneyi çıkardı ve kâğıdı açtı.

Şöyle başlıyordu:

Sana verdiğimiz görevi yerine getirdin. Yaradılmamış’ı inceledin ve hakkında bir şeyler öğrenmekle kalmadın, aynı zamanda korkutup kaçırdın da. Söz verildiği gibi işte ödülün.

Aşağıdaki mektupta merhum abin Parlayan tarikatı Semadeşenler’den çıkarık Nan Helaran hakkındaki gerçek anlatılıyor.

*Uli Da'ya gelince, en başından beri sorun olacağı belliydi.
Kurtulduğumuz iyi oldu.*

Bizim dışımızda Roshar'da Yokelçiler ve Issızlık'ların geri dönüşünü öngörmüş olan en az iki büyük örgüt var, yazıyordu mektupta.

Bunların kendilerine Şeref'in Oğulları diyen ilki senin için tanıdık. Büyümlerinin arkasındaki itici bir güç Alethkar'ın eski kralı, Karadiken'in kardeşi Gavilar Kholin'di. Meridas Amaram'ı da gruba o kattı.

Amaram'ın savaş kamplarındaki malikânesine sızdığı zaman senin de şüphesiz ki keşfettiğin gibi, Şeref'in Oğulları Issızlık'ları geri getirmek için açık açık uğraşıyordu. Elçiler'i kendilerini göstermeye sadece Yokelçilerin zorlayabileceğine ve bir Issızlık'ın hem Parlayan Şövalyeleri hem de Vorin Kilisesinin gücünü eski hâline getirebileceğine inanıyorlardı. Kral Gavilar'a suikast yapılmasının ardında yatan gerçek neden büyük ihtimalle Issızlık'ı geri getirmek için olan çabalarıydı. O gece sarayda ölmesini isteyecek çok sayıda insan vardı.

Issızlık'ların geri dönebileceğini bilen ikinci grup da Semadeşenler. Bazen sadece Nale olarak adlandırılan kadim Elçi Nalan'Elin önderliğindeki Semadeşenler, Hıyanet sırasında yeminlerine ihanet etmemiş olan tek Parlayan tarikatı. Eski zamanlardan beri hiç kesintiye uğramadan varlıklarını gizli şekilde sürdürüyorlar.

Nale, diğ er tarikatların Kelimeleri'ni söyleyen insanların Yokel  chilerin d  n  s  n   hızlandıracağına inanıyordu. Bunun nasıl doğ ru olabileceğini bilmiyoruz ancak bir Elçi olarak Nale, bizim ötemizde bilgiye ve anlayışa sahip.

Artık Elçiler'in insanlığın m  ttfeki olarak görülmemesi gerektiğini bilmen gerekir. Tamamen delirmemiş olanları bile umutsuz. Nale gaddar, merhameti ya da affı yok. Son yirmi yılı, belki çok daha fazlasını bir spren ile bağ kurmaya yaklaşan herkesi ortadan kaldırmakla geçirdi. Bazen bu kişilere y  cesprenlerle bağ kurdurup, onları Semadeşen yaparak kendi safına kattı. Diğ erlerini ise öldürdü. Eğer kişi bir sprenle bağını zaten kurmuşsa, çoğu zaman onu öldürmek için Nale kendisi giderdi. Eğer kurmamışsa yordak  ılarından birini gönderirdi.

Abin Helaran gibi.

Annenin bir Semadeşen   ırağıyla yakın bir ilişkisi oldu ve bu ilişkinin sonucunu sen de biliyorsun. Abin Nale'yi etkilediği için aralarına kabul edildi. Ayrıca Nale bizim anlamadığımız yollarla ailenizden birinin bir spren ile bağ kurmaya yaklaşmış olduğunu öğrenmiş de olabilir. Eğer bu doğruysa istedikleri kişinin Helaran olduğuna inanmaya başladılar. Büyük g    gösterileri ve Pareler ile onu aralarına kattılar.

Helaran henüz bir sprenle bağ kurmaya layık olduğunu kanıtlamamıştı. Nale konu çıraklar olduğunda zor beğenir. Helaran büyük ihtimalle Amaram'ı öldürmeye bir sınav olarak gönderilmişti ya da ş  valyeliği hak ettiğini kanıtlamak için kendi seçtiği bir hedefti.

Semadeşenler'in Amaram'ın ordusunda birilerinin bir sprenle bağ kurmaya yakın olduğunu biliyor olması da olası ama ben Amaram'a yapılan saldırının sadece şere in Oğulları'na yapılmış bir saldırı olması ihtimalinin daha yüksek olduğuna inanıyorum. Semadeşenler   zerindeki gözlemlerimiz sonucu Amaram'ın ordusunda bir sprenle bağ kurmuş olan tek kişinin çok uzun zaman önce ortadan kaldırıldığını gösteren kayıtlarımız var.

Bizim bulabildiğimiz kadarıyla onların, k  pr  c  den haberi yoktu. Eğer olsaydı bir köle olarak geçirdiği aylar içerisinde kesinlikle öldürülmüş olurdu.

Mektup burada bitiyordu. Shallan son derece zayıf bir kürenin aydınlattığı odasında oturuyordu. Helaran bir Semadeşen miydi? Kral Gavilar Issızlık'ları geri getirmek için Amaram ile mi çalışıyordu?

Desen endişeyle eteklerinde uğuldadı ve sayfanın üstüne çıkarak mektubu okudu. Shallan ezberlemek için sözcükleri kendi kendine tekrar fısıldadı, çünkü bu mektubu saklayamayacağını biliyordu. Çok tehlikeliydi.

“Sırlar,” dedi Desen. “Bu mektupta yalanlar var.”

O kadar fazla soru vardı ki. Gavilar’ın öldüğü gece mektubun ima ettiği gibi orada olan başka kimler vardı? Bu Amaram’ın ordusunda başka bir Dalgabağlayan olduğuna dair gönderme neydi? “Önüme yem atıyor,” dedi Shallan. “Balık için kurluna dans etmeyi ve kollarını çırpmayı öğretmiş limandaki bir balıkçı gibi.”

“Ama... biz o yemi istiyoruz, değil mi?”

“O yüzden işe yarıyor zaten.” Fırtına kapsın.

Şimdi bununla uğraşamazdı. Sayfanın bir Hatıra’sını aldı. Metin konusunda özellikle etkili bir yöntem değildi ama sıkışınca işe yarardı. Sonra mektubu yırtıp bir top hâline getirmeden önce su dolu bir leğene sokup mürekkebinin temizledi.

Ondan sonra ceketini, pantolonunu ve şapkasını giyip, odadan Peçe olarak sızıştı.

Peçe, Vathah ve birkaç adamını kışlalarının ortak odasında taş oynarken buldu. Burası Sebarial’ın askerleri için olsa da mavi üniformalı askerler de görüyordu. Dalinar bir yoldaşlık duygusu yaratmaya yardımcı olması amacıyla askerlerine müttefiklerinin askerleriyle birlikte vakit geçirmelerini emretmişti.

Peçe’nin girişine göz atan birkaç kişi oldu ama kimse dönüp ona bakmadı. Kadınların böyle ortak odalara girmelerine izin vardı ama pek azı gelirdi. Kur yapılan bir kadına “Hadi gidip ortak odada oturalım ve askerlerin homurdanıp kaşınmalarını izleyelim,”den daha az çekici gelen epey az şey vardı.

Vathah ve adamlarının tahtadan yuvarlak bir masa etrafında yerleştikleri yere doğru ilerledi. En sonunda mobilyalar sıradan insanlara da ulaşmaya başlamıştı, artık Shallan’ın bir yatağı bile vardı. Peçe bir sandalyeye oturdu ve arkasına yaslandı, sandalyeyi geri iterek taş duvara dokunacak kadar yatırdı. Bu geniş ortak oda ona bir şarap mahzenini hatırlatıyordu. Karanlık, gösterişsiz ve birbirinden değişik kokularla dolu.

“Peçe,” dedi Vathah ona başıyla selam vererek. Bu masada oyun oynayan dört kişi vardı; Vathah, tek gözlü Gaz, sırık gibi Kırmızı ve

Shob. En sonuncusu bir kolunun etrafına bir rüндуası dolamıştı ve belirli aralıklarla burnunu çekiyordu.

Peçe başını geriye yasladı. “Ciddi ciddi içecek bir şeylere ihtiyacım var.”

“Azığimda bir iki tane fazladan kupa vardı,” dedi Kırmızı neşeyle.

Peçe yine asılıyor mu diye görmek için ona dik dik baktı. Gülüm-süyordu ama onun dışında bir şey yaparmış gibi görünmüyordu. “Çok naziksin Kırmızı,” dedi Peçe cebinden birkaç çentik çıkarıp ona atarken. Kırmızı da üzerinde numarasının küçük bir baskısı olan metal fişini ona attı.

Kısa bir süre sonra Peçe elinde bir kupa lavis birasıyla tekrar yerine dönmüştü.

“Zor bir gün müydü?” dedi Vathah kendi taşlarını dizerken. Küçük taş tuğlalar bir baş parmak kadardı ve her adamda yüzü kapalı olarak dizdikleri on tane vardı. Bahisler birazdan başlayacaktı. Görünüşe göre bu elin vizonu Vathah’tı.

“Hı hı,” diye cevapladı. “Shallan normalde olduğundan daha büyük bir baş belasıydı.”

Adamları homurdandı.

“Kim olduğuna karar veremiyor sanki, biliyorsunuz ya,” diye devam etti Peçe. “Bir an bakıyorsun yaşlı teyzelerle oturmuş örgü örer gibi espriler patlatıyor, sonra bir bakıyorsun o boş bakışı üzerine dikmiş. Şu ruhunun içinden çıkıp gitmiş gibi görünmesine neden olan bakışı var ya...”

“Hanımımız garip biri,” diye hak verdi Vathah.

“Adama bir şeyler yapmak istetiyor,” dedi Gaz homurdanarak. “Daha önce yapacağını hiç düşünmediğin şeyler.”

“Evet,” dedi Glurv yan masadan. “Ben madalya kazandım. *Ben*. Bodrumda saklanan o şeyi bulmalarına yardım ettiğim için. İhtiyar Kholin’ bana madalya gönderdi.” Şişman asker afallamış hâlde kafasını iki yana salladı ama madalyayı *takıyordu*. Tam yakasına iğnelemişti.

“Eğlenceliydi,” diye itiraf etti Gaz. “Âlem yapmaya çıkıyorduk ama önemli bir şeyler yaptığımızı da hissediyorduk. Bize sözünü verdiği şey de buydu, değil mi? Yeniden bir fark yaratmak.”

“Benim yaratmak istediğim fark kesemi sizin kürelerinizle doldurmak,” dedi Vathah. “Bahse giriyor musunuz, girmiyor musunuz?”

Dört oyuncu da ortaya birkaç küre koydu. Taş, hiç rastgelelik içermediği için Vorin kilisesinin istemeye istemeye izin verdiği birkaç

oyundan biriydi. Zar atmak, bir desteden kart çekmek, hatta taşları karıştırmak; böyle şeyler üzerine bahse girmek geleceği tahmin etmeye çalışmak gibiydi. Ve bu o kadar yanıltıcı ki, düşünmesi bile Peçe'nin tüylerini diken diken ediyordu. Hem de o Shallan gibi özellikle dindar biri bile değildi.

Askerî kışlalardaki insanlar böyle oyunlar oynamazlardı. Burada tahmin oyunları oynanırdı. Vathah taşlarının dokuzunu bir üçgen şeklinde dizmiş, onuncuyu ise kenara koyup açmıştı. Kapalı olan diğer dokuzu gibi bu da Alethi prensliklerinden birinin sembolüyle işaretlenmişti. Şu anda açık olan bir chul şeklindeki Aladar sembolüydü.

Amaç yüzleri kapalı olduğu hâlde on taşını Vathah'ninkilerle aynı şekilde dizmekti. Hangi taşın hangisi olduğunu bir dizi soru, bakış ve çıkarımla tahmin etmeye çalışırdın. Bir takım diğer kurallara göre vizonu taşlarını sadece sana ya da herkese göstermeye zorlayabilirdiniz.

En sonunda biri tahminde bulunurdu ve herkes taşlarını açardı. Taşları vizonunkilerle en çok eşleşen kazanırdı ve ortaya konan parayı alırdı. Birileri tahminde bulunmadan önce kaç tur döndüğü gibi çeşitli koşullara göre vizon da paradan belli bir yüzde alırdı.

“Ne düşünüyorsunuz?” diye sordu Gaz Vathah'nın taşlarından bir tanesine bakma hakkını satın almak için ortadaki kâseye birkaç çentik atarken. “Sence Shallan burada olduğumuzu hatırlamadan önce bu sefer ne kadar zaman geçecek?”

“Uzun sürer umarım,” dedi Shob. “Sanırım şifayı kaptım.”

“O zaman her şey normal Shob,” dedi Kırmızı.

“Bu sefer büyük bişey,” dedi Shob. “Galiba Yokelçiye dönüşüyorum ben.”

“Yokelçiye dönüşüyorsun,” dedi Peçe düz bir şekilde.

“He, şu isiliğe bak.” Ründuasını geriye çekerek pazusunu gösterdi. Tamamen normal görünüyordu.

Vathah burun kıvrıdı.

“Eh!” dedi Shob “Kesin ölüyorum çavuş! Söylemedi demeyin bak, kesin ölüyorum.” Taşlarından birkaçının yerini değiştirdi. “Eğer ölürsem kazandıklarımı o yetimlere dağıtın.”

“Ne yetimleri?” diye sordu Kırmızı.

“Bilirsiniz işte, yetimler.” Shob kafasını kaşıdı. “Yetimler var, değil mi? Bi yerlerde, aç kalmış yetimler. Ben ölünce yemeğimi onlara verin.”

“Shob,” dedi Vathah. “Bu dünyada adaletin nasıl işlediğine bakarak, hepimizden uzun yaşayacağını garanti ederim.”

“Hah, çok sağ ol,” dedi Shob. “Çok sağ ol çavuş.”

Shob taşlarını açmaya başlayana kadar oyun sadece birkaç tur sürdü.

“Hemen mi?” dedi Gaz. “Shob, seni kremcik. Açma be! Daha iki sıra bile dizemedim!”

“Çok geç,” dedi Shob.

Kırmızı ve Gaz isteksizce taşlarını çevirmeye başladılar.

“Sadeas,” dedi Shallaan umursamaz bir sesle. “Bethab, Ruthar, Ro-ion, Thanadal, Kholin, Sebarial, Vamah, Hatham. Aladar da açıktadır.”

Vathah ağız açık kalarak ona baktı, sonra tam da Shallaan’ın söylediği şekilde olan taşlarını çevirdi. “Ve hiç bakmadın da... Fırtınalar adına be kadın. Bana seninle hiç taş oynamamamı hatırlat.”

“Abilerim de hep aynı şeyi söylerdi,” dedi Shallaan Vathah üçü dışında tüm sembolleri doğru bilmiş olan Shob’la parayı bölüşürken.

“Bir el daha?” diye sordu Gaz.

Herkes Gaz’ın neredeyse boşalmış olan küre kâsesine baktı.

“Biraz borç alabilirim,” dedi Gaz hızlıca. “Dalinar’ın muhafızlarında birkaç tanıdığım...”

“Gaz,” dedi Vathah.

“Ama...”

“Gaz, ciddiylim.”

Gaz iç çekti. “Boşlarıyla oynayabiliriz sanırım,” dedi Gaz ve Shob hevesle kabaca küreleri andıran fakat ortalarında mücevher olmayan yuvarlak cam parçaları çıkardı. Risksiz kumar için sahte paralar.

Peçe bira kupasının tadını umduğundan fazla çıkarıyordu. Burada bu adamlarla birlikte oturmak ve Shallaan’ın bütün sorunları hakkında düşünmek zorunda olmamak ferahlatıcıydı. O kız bir *rahat edemez* miydi? İşi olurluna bırakamaz mıydı?

Birkaç çamaşırcı kadın içeri girdi ve birkaç dakika içinde kirli çamaşırların toplanacağını duyurdu. Vathah ve adamları kımıldamadı ama Peçe’nin tahminine göre şu anda üstlerinde olan kıyafetlerin bile güzelce bir yıkanmaya ihtiyaçları vardı.

Ne yazık ki Peçe Shallaan’ın sorunlarını tamamen görmezden gelemezdi. Mraize’in notu ne kadar kullanışlı olabileceğini kanıtlamıştı ama dikkatli olmak zorundaydı. Onun Parlayan Şövalyeler içinde bir ajan istediği belliydi. *Bunu ona karşı kullanmalıyım. Onun bildiklerini öğrenmeliyim.* Mraize ona Semadeşenler ve Şeref’in Oğulları’nın nelerle uğraştığını söyleyebilirdi. Ama Mraize ve onun grubu. *Onların amacı neydi?*

Fırtınalar adına, Peçe onlara ihanet etmeye cesaret edebilir miydi? Böyle bir şeye kalkışmak için deneyimi ya da eğitimi gerçekten var mıydı?

“Hey, Peçe,” dedi Vathah diğerleriyle birlikte yeni bir oyuna hazırlanırken. “Sen ne düşünüyorsun? Yoksa berrakhanım bizi yine çoktan unuttu mu?”

Peçe kendini düşüncelerinden çekip çıkardı. “Olabilir. Sizinle ne yapacağını bilmiyormuş gibi görünmüyor.”

“O ilk değil,” dedi Kırmızı. Bu sefer vizon oydu ve taşlarını belli bir sırayla kapalı olarak dizdi. “Yani, biz gerçek askerler değiliz ya.”

“Suçlarımız affedildi,” dedi Gaz homurdanarak, tek gözünü kısarak Kırmızı’nın açık koyduğu tek taşa bakarken. “Ama affetmek unutmak demek değil. Hiçbir ordu bizi kabul etmez, onları suçlayamam. Ben o fırtına kapası köprücülerin beni ayak parmaklarımdan asmadıklarına şükrediyorum.”

“Köprücüler mi?” diye sordu Peçe.

“Onlarla geçmişi var,” diye belirtti Vathah.

“Eskiden onların fırtına kapası çavuşu bendim,” dedi Gaz. “O köprüleri daha hızlı taşımaları için elimden gelen ne varsa yaptım. Kimse çavuşunu sevmez ama.”

“Eminim *mükemmel* bir çavuşun,” dedi Kırmızı sırtarak. “Bahse girerim onları gerçekten kolluyordun Gaz.”

“Kapa çeneni,” diye söylendi Gaz. “Gerçi merak ediyorum. Eğer onlara karşı daha yumuşak olsaydım, şu anda o platoda onlar gibi talim yapıyor olur muydum? Şimdi uçmayı mı öğreniyor olacaktım...”

“Sen bir Parlayan Şövalye olabileceğini mi düşünüyorsun Gaz?” dedi Vathah kıs kıs gülerек.

“Hayır. Hayır, düşünmüyorum.” Peçe’ye gözünü dikti. “Peçe, berrakhanıma söyle. Biz iyi adamlar değiliz. İyi adamlar boş zamanlarında yapacak faydalı şeyler bulur. Öte yandan biz tam tersini yapabiliriz.”

“Tam tersi mi?” dedi hâlâ diğerlerinden bazılarının içmeye devam ettiği yan masadaki Zendid. “Faydalının tersi mi? Biz zaten oradayız Gaz. Kaç zamandır da oradayız.”

“Ben değilim,” dedi Glurv. “Benim *madalyam* var.”

“*Diyorum* ki,” dedi Gaz. “Başımızı belaya sokabiliriz. Faydalı olmayı *sevmiştim*. İlk orduya katıldığım zamanı hatırlatıyordu. Ona söyle, Peçe. Bize kumar oynamaktan ve içmekten başka yapacak bir iş vermesini söyle. Çünkü dürüst olmak gerekirse, ben ikisinde de pek iyi değilim.”

Peçe başını yavaşça sallayarak onayladı. Çamaşırcı kadınlardan

biri elindeki bir çuval kirli çamaşırıyla uğraşıyordu. Peçe parmağıyla hafifçe kupasına vurdu. Sonra ayağa kalkıp çamaşırcı kadını elbisesinden yakaladı ve geriye çekti. Kadın bağırdı, tökezlerken çamaşır çuvalını düşürdü, neredeyse yere düşüyordu.

Peçe elini kadının saçına daldırıp siyah ve kahverengi karışık peruğu çekti. Altında kadının saçları saf Alethi siyahıydı ve sanki ağır işçiymiş gibi yanaklarına kül sürmüştü.

“Sen!” dedi Peçe. Bu Herkesin Sokağı meyhanesindeki kadındı. Adı neydi? İshnah mıydı?

Yakınlarındaki birkaç asker kadının bağırsı üzerine yüzlerinde te-tikte ifadeleriyle ayağa fırlamışlardı. *O askerlerin her biri Dalinar’ın ordusundan*, diye fark etti Peçe gözlerini devirmemek için uğraşırken. Kholin askerlerinin kimsenin kendi başının çaresine bakamayacağını sanmak gibi bir huyu vardı.

“Otur,” dedi Peçe masayı göstererek. Kırmızı aceleyle bir sandalye daha çekti.

İshnah peruğu göğsüne bastırarak sandalyeye yerleşti. Kıpırmızı olmuştu ama Vathah ve adamlarının gözlerinin içine bakarken biraz da olsa soğukkanlı olmayı başarıyordu.

“Sinirlerime dokunmaya başladın kadın,” dedi Peçe oturarak.

“Neden sizin için burada olduğumu düşünüyorsunuz?” dedi İshnah. “Yanlış sonuca varıyorsunuz.”

“Tanıdıklarına karşı ilgi gösterdin. Şimdi de kılık değiştirmiş hâlde konuşmalarına kulak misafiri olurken buluyorum.”

İshnah çenesini kaldırdı. “Belki de kendimi size kanıtlamaya çalışıyorumdur.”

“Sana şöyle bir baktığım anda fark ettiğim bir kılık değiştirmeyle mi?”

“Geçen sefer yakalayamadınız,” dedi İshnah.

Geçen sefer mi?

“Nereden Boynuziyen birası bulabileceğinizi sordunuz,” dedi İshnah. “Kırmızı iğrenç bir şey olduğunda ısrarcıydı. Gaz ise bayılıyor.”

“Fırtınalar adına. Ne zamandır beni gözetliyorsun?”

“Çok değil,” dedi İshnah hemen, az önce dediğiyle doğrudan çelişerek. “Ama sizi temin edebilirim ki, sizler için bu kokuşmuş soytarlardan çok daha faydalı olurum.”

“Soytarı mı?” dedi Gaz.

“Kokuşmuş mu?” dedi Shob. “Ha, onlar sadece benim çibanlarım bayan.”

“Gel benimle,” dedi Peçe ayağa kalkarak. Yürüyerek masadan uzaklaştı.

İshnah da telaşla ayağa fırladı ve takip etti. “Gerçekten casusluk yapmaya çalışmıyordum. Ama başka türlü nasıl...”

“Sessiz ol,” dedi Peçe. Kışlanın kapısında adamlarının duyamayacakları kadar uzakta durdu. Kollarını göğsünde kavuşturarak kapının yanında duvara yaslandı ve dönüp onlara baktı.

Shallan takip etmek konusunda güçlük çekermişti. İyi niyetleri ve büyük planları vardı ama yeni sorunlara, yeni maceralar tarafından dikkati çok kolay dağılıyordu. Neyse ki Peçe bu yarım kalmış işlerden birkaçını toparlayabilirdi.

Bu adamlar sadık olduklarını kanıtlamışlardı ve işe yaramak istiyorlardı. Bir kadın bundan çok daha aزیyla idare etmek zorunda da kalabilirdi.

“Kılığın başarılıydı,” dedi İshnah’ya. “Bir dahaki sefere hürelini biraz daha hırpala. Parmakların seni ele verdi, bunlar bir işçinin elleri değil.”

İshnah kızardı, hürelini yumruk yaptı.

“Bana neler yapabileceğini ve bunun neden benim umurumda olması gerektiğini söyle,” dedi Peçe. “İki dakikan var.”

“Ben...” İshnah derin bir nefes aldı. “Hamaradin Evi için bir casus olarak eğitildim. Vamah’ın maiyetinde. Bilgi toplamayı, mesaj kodlamayı, gözetleme tekniklerini ve fark edilmeden bir odayı aramayı biliyorum.”

“Ee? Madem bu kadar işe yaradın, ne oldu?”

“Siz çıktınız karşıma. Hayaletkanlar. Onları duymuştum, Berrakhanım Hamaradin fısıltıyla bahsederdi. Bir şekilde onları kızdırdı ve sonra...” İshnah omzunu silkti. “O öldü ve herkes yapanın bizlerden biri olabileceğini düşündü. Kaçtım ve kendimi yeraltında önemsiz bir hırsız çetesi için iş yaparken buldum. Ama çok daha fazlasını yapabiliyim. Kendimi size kanıtlamama izin verin.”

Peçe kollarını kavuşturdu. Bir casus. Bu işe yarayabilirdi. Gerçek şuydu ki, Peçe’nin kendisinin de pek gerçek eğitimi yoktu. Sadece Tyn’in ona gösterdikleri ve kendi kendine öğrendiklerini biliyordu. Eğer Hayaletkanlarla dans edecekse daha iyi olması gerekiyordu. Şu anda bilmediği şeylerin neler olduğunu bile bilmiyordu.

Bunun birazını İshnah’dan öğrenebilir miydi? Peçe’nin numarasını yaptığı kadar yetenekli olmadığını belli etmeden biraz eğitim alabilir miydi?

Kafasında bir fikir oluşmaya başladı. Bu kadına güvenmiyordu ama buna gerek de yoktu. Eğer bir önceki berrakhanımı *gerçekten* Hayaletkanlar tarafından öldürüldüyse, ortada başka bir sır olabilirdi.

“Bir takım önemli planlarım var,” dedi Peçe. “Hassas türden bilgiler toplamamı gerektirecek görevler.”

“Yardım edebilirim!” dedi İshnah.

“Asıl ihtiyacım olan şey bir destek ekibi, böylece yalnız başıma iş yapmak zorunda olmam.”

“Sizin için uzman birilerini bulabilirim!”

“Onlara güvenemem,” dedi Peçe başını iki yana sallayarak. “Sadık olduğunu bildiğim kişilere ihtiyacım var.”

“Kime?”

Peçe, Vathah ve adamlarına işaret etti.

İshnah'nın yüzü asıldı. “*Şu* adamları *casusa* çevirmemi mi istiyorsunuz?”

“Bunu ve nasıl casusluk yapılacağını o adamlara öğreterek kendinin de bildiğini kanıtlamanı istiyorum.” *Ve umarım arada kendim de bir şeyler kapmayı.* “O kadar da üzgün durma. Gerçek birer casus olmalarına gerek yok. İşim hakkında bana yardımcı olacak ve gözcülük yapacak kadar bilgili olsalar yeter.”

İshnah adamları izlerken kaşları şüpheyile kalktı. Sanki onları duymuş gibi Shob burnunu karıştırıyordu.

“Bu biraz domuzlara konuşmayı öğretmeye benziyor, sadece Alethçe konuşmaları yeterli olacağı için kolay olacak diyorsunuz, Vence ya da Herdazcaya gerek yok.”

“Teklifim bu İshnah. Ya kabul et ya da benden uzak dur.”

İshnah içini çekti. “Pekâlâ. Bir bakalım o zaman. Ama domuzlar konuşmadığı zaman beni suçlamayın.”

Ne olursa olsun, bu konu seni ilgilendirmez. Sen tanrılığa sırtını döndün. Eğer Rayse bir sorun hâline gelirse, çaresine bakılacaktır.

Tabii senin de.

Teft uyandı. Maalesef.

İlk hissettiği acıydı. Eski, tanıdık acı. Gözlerinin arkasındaki zonklama, yanmış parmaklarına batan iğneler, faydası kalmamış bir vücudun tutulmuşluğu. Kelek'in nefesi... *ne zaman* faydası olmuştu ki?

İnleyerek yana döndü. Ceketini yoktu, sadece yerde yatmaktan kirilenmiş dar bir iç gömleği giyyordu. Kopuk pazarındaki çadırların arasındaki bir ara sokaktaydı. Yüksek tavan karanlığın içinde kayboluyordu. Ara sokağın hemen ilerisinden sohbet eden ve pazarlık yapan insanların neşeli sesleri geliyordu.

Teft tökezleyerek ayağa kalktı ve ne yaptığını fark etmeden önce birkaç boş kutunun üzerine işlemeye başladı. Burada etrafı temizleyecek yücefırtınalar yoktu. Dahası o pislik içinde debelenip sokak aralarına işeyen bir ayyaş değildi. Değil mi?

Bu düşünce ona anında daha derinlerdeki bir acıyı hatırlattı. Başındaki zonklamanın ya da kemiklerindeki ağrının ötesinde bir acı. Israrcı bir çınlama gibi her zaman onunla olan, içinin derinliklerine batan bir acı. Onu bu acı uyandırmıştı. *Arzunun* acısı.

Hayır, Teft sadece bir ayyaş değildi. Çok, çok daha kötüsüydü.

Tökezleye tökezleye ara sokaktan çıktı, saçını ve sakalını düzeltmeye çalışıyordu. Yanından geçtiği kadınlar eminelleriyle ağız ve burnlarını kapatıyor, sanki onun adına utanmış gibi görünerek başka tarafa bakıyorlardı. Belki de ceketini kaybetmesi iyi olmuştu. Eğer birileri kim olduğunu anlarsa fırtınalar bile ona yardım edemezdi. Bütün ekibi utandırırđı.

Bütün ekibi zaten utandırđyorsun Teft ve bunun da farkındasın, diye düşündü. Sen fırtına kapası bir tükürük israfısın.

En sonunda birkaç kişilik sıranın arkasında iki büküm beklediğı kuyuya ulaşmayı başardı. Suyu geldiğinde dizlerinin üstüne düştü ve titreyen eliyle su içmek için teneke kupasını kullandı. Soğuk suyun tadına baktığı anda midesine kramp girdi, susuzluktan kurumuş olsa da midesi suyu reddediyordu. Yosunla geçen bir geceden sonra her zaman böyle olurdu. Bu yüzden kramplara ve bulantıya dayanması gerektiğini biliyordu, suyu kusmamayı umdu.

Midesini tutarak iki büküm oldu. Arkasında bekleyen insanları korkutmuştu. Üniformalı birkaç adam kalabalığın içinden insanları ite kaka geçti, kuyunun yanında her zaman küçük de olsa bir kalabalık olurdu. Orman yeşili üniformalar. Sadeas askerleri.

Sıraları görmezden gelip kovalarını doldurdular. Kholin mavisi giymiş bir adam itiraz ettiğı zaman Sadeas'ın askerleri adamın burnunun dibine yığıldılar. Kholin askeri en sonunda geri çekildi. Akıllı çocuk. Sadeas'ın askerleriyle başka askerler arasında *bir tane daha* kavga-ya ihtiyaçları yoktu.

Önceki yudumun acısı geçerken Teft kupasını bir kez daha daldırdı. Bu kuyu derin görünüyordu. Yukarıda dalgalanan su, aşağıda da koyu bir karanlık.

Neredeyse kendini içine atıyordu. Yarın Cehennem'de uyansa, o içini yiyip bitiren arzuyu yine hisseder miydi? Bu uygun bir işkence olurdu. Yokelçilerin ruhunu kamçılmasına gerek bile kalmazdı, tek yapmaları gereken şey ona bir daha asla tatmin olamayacağını söylemekti, sonra oturup onun kıvranmasını izleyebilirlerdi.

Kuyu suyundaki yansımada omzunun üzerinde bir yüz belirdi. Solgun beyaz teni hafifçe parlayan ve saçları kafasının üzerinde bulutlar gibi asılı duran bir kadın.

"Beni rahat bırak," dedi Teft elini suya vurarak. "Sen git... git umurunda olan birini bul."

Zar zor ayağa kalktı ve nihayet bir başkasının yerine geçebilmesi için çekildi. Fırtınalar adına, saat kaçtı? O kovalı kadınlar günlük sula-

rını almaya hazırlanıyordu. Sarhoş gece kalabalıklarının yerini girişimci ve çalışkan olanlar almıştı.

Yine tüm geceyi dışarıda geçirmişti. Kelek adına!

Yapılacak akıllıca şey kışlaya dönmek olurdu. Ama bu hâlde onların yüzüne bakabilir miydi? Bunun yerine gözleri aşağıda pazar yerinde dolandı.

İyice kötüye gidiyorum, diye içindeki bir parça farkına vardı. Dalinar'ın komutasında geçirdiği ilk ay büyük ölçüde dayanmayı başarmıştı. Ama bir köprücü olarak geçirdiği o kadar zamandan sonra yine parası olmuştu. Para kazanmak tehlikeliydi.

Sadece arada sırada bir gece yosun tutarak iyi idare etmişti. Ama sonra Kaladin gitmişti ve her şeyin yanlış geldiği bu kule... Bir tanesi tıpkı Teft'e benzeyen o karanlıktan yapılmış canavarlar.

Bununla başa çıkabilmek için ona yosun gerekmişti. Kime gerekmezdi ki? İçini çekti. Başını kaldırdığı zaman o spreni karşısında dikilirken buldu.

Teft... diye fısıldadı spren. Yemin ettin...

Aptalca, saçma, saçma sapan yeminler. Parlayan olmanın arzuları ortadan kaldıracağını umarak edilmiş yeminler. Ona sırtını döndü ve meyhanelerin arasına sıkışmış bir çadır buldu. Meyhaneler sabahları kapalıydı ama bir ismi olmayan ve bir isme ihtiyaç da duymayan bu yer açıktı. Her zaman açıktı, tıpkı Dalinar'ın savaş kampında olanlar gibi. Tıpkı Sadeas'ın savaş kampında olanlar gibi. Bazı yerlerde bulması diğerlerine göre daha zordu. Ama her zaman oradalar, isimsiz ama yine de bilinen.

Çadırın önünde oturan sert görünümlü Herdazlı adam ona geçmesi için el salladı. İçerisi loştu ama Teft bir masa bulabildi ve çöktü. Dar giysili ve parmaksız bir eldiven takmış bir kadın ona küçük bir kase ateşyosunu getirdi. Para istemediler. Hepsi dün gecedен sonra bugün üstünde verecek küresi olmadığını biliyordu. Ama eninde sonunda paralarını *mutlaka* alacaklardı.

Teft kendinden öğrenerek küçük kâseye baktı. Ama yine de koku arzusunu on katına çıkarıyordu. Sızlanarak inledi, sonra ateşyosunun baş ve işaret parmaklarıyla kaparak ovaladı. Yosundan küçük bir duman huzmesi çıktı ve loş ışıkta yosunun ortası kor gibi parladı.

Elbette acıyordu. Önceki akşam nasırlarını soymuştu ve şimdi yosunu çıplak, yanan parmaklarıyla ovalıyordu. Ama bu keskin, yakan bir acıydı. İyi türden bir acı. Sadece fizikseldi, hayatta olduğunun bir işaretiydi.

Etkilerini hissetmesi bir dakika aldı. Acılarının silinmesini iradesinin güçlenmesi takip etti. Uzun zaman önce ateşyosununun çok daha fazlasını yaptığını hatırlıyordu; kendinden geçme hissini, etrafındaki her şeyin çok mantıklıymış gibi görüldüğü bulanık, harika bir sersemliğin içinde geçen geceleri.

Bugünlerde ateşyosununa sadece normal hissetmek için ihtiyacı oluyordu. Islak kayalara tırmanmaya çalışan bir adam gibi yavaşça kayıp gitmeden önce herkesin durduğu yere zar zor yetişebiliyordu. Artık arzuladığı kendinden geçmişlik değildi, sadece devam edebilme becerisi yeterliydi.

Yosun sırtındaki yükleri alıp götürdü.

O.karanlık kopyasının anılarını. Sonunda en baştan beri haklı oldukları ortaya çıkan ailesini kâfirler olarak ihbar edişinin anılarını. O bir pislik ve bir korkaktı ve Köprü Dört'ün sembolünü taşımaya hak etmiyordu. Daha şimdiden o sprene de ihanet etmiş sayılırdı. En iyisi onun da kaçıp gitmesiydi.

Bir an için bunların hepsini ateşyosununa teslim edebildi.

Ne yazık ki Teft'in içinde bozulmuş olan bir şey vardı. Çok öncekleri yosuna onu teşvik eden Sadeas'ın ordusundaki mangasının diğer askerleriyle birlikte giderdi. Onlar biraz ovalayıp faydasını görebiliyorlardı, nöbette uyanık kalmak için yamaçkabuk çiğneyen bir adam gibi. Biraz ateşyosunu, biraz rahatlama ve sonra hayatlarına kaldıkları yerden devam ediyorlardı.

Teft için işler öyle yürümüyordu. Acılarını bir kenara itip, ayağa kalkıp köprücülere geri *dönebilirdi*. Gününe başlayabilirdi.

Ama fırtınalar adına, birkaç dakika daha kalmak fikri kulağa o kadar güzel geliyordu ki. Devam etti. Batıcı bir ışık gözlerini kırıştırtmasına neden olana kadar üç kâse bitirmişti. Kafasını masadan kaldırdığında utanç verici bir şekilde salyadan oluşan küçük bir birikinti vardı. Ne kadar zaman geçmişti, hem bu korkunç, berbat ışık neydi?

"İşte orada," dedi Kaladin'in sesi Teft gözlerini kırıştırtırken. Bir silüet masasının yanında diz çöktü. "Ah, Teft..."

"Bize üç kâse borcu var," dedi çadırın sahibi. "Bir lal broam."

"Memnun ol bedeninin parçalarını koparıp onlarla ödeme yapmadığımıza sana," diye kükredi aksanlı bir ses.

Fırtınalar adına. Kaya da mı buradaydı? Teft inleyerek diğer tarafa döndü. "Bana bakma," diye sayıkladı. "Bakma..."

"Tesisimiz tamamen yasal Boynuzyiyenli," dedi çadır sahibi.

“Eğer bize saldırırsanız muhafızları *bizim* çağıracağımızdan ve onların da *bizi* koruyacağından emin olabilirsin.”

“Al pis paranı, yılan herif,” dedi Kaladin ışığı onlara doğru iterken. “Kaya, onu getirebilir misin?”

Dokunuşu şaşırtıcı derecede nazik olan büyük eller Teft’i kaldırdı. Ağlıyordu. Kelek adına...

“Ceketin nerede?” diye sordu Kaladin karanlığın içinden.

“Sattım,” diye itiraf etti Teft etrafından dökülen çiçek yaprakları şeklinde beliren utançsprenlerini görmemek için gözlerini sıkı sıkı kapatarak. “Fırtına kapası ceketimi sattım.”

Kaladin sessiz kaldı ve Teft de Kaya’nın onu çadırdan dışarı taşımasına izin verdi. Yolu yarılarmışken en sonunda Kaya’nın nefesinin kokusundan şikâyet edecek ve kendi ayakları üzerinde yürümeye başlayacak kadar itibarını toplayabilmeyi başarmıştı, kollarının altından biraz desteklenerek olsa da.

Teft kendinden daha iyi olan insanlara özeniyordu. Bu arzu onlarda yoktu, o ruhuna batacak kadar derine inen arzu. Israrcıydı, her zaman içindeydi ve asla doymuyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın.

Kaladin ve Kaya onu kışlanın odalarından birine yerleştirdiler, mahremiyeti vardı, battaniyelere sarıp eline Kaya’nın güvecinden bir kâse verdiler. Teft duruma uygun sesler çıkardı, onların çıkarmasını beklediği sesleri. Özürler, eğer tekrar arzu hissederse onlara haber verme sözleri. Ona yardım etmelerine izin vereceğinin sözleri. Gerçi daha güveci yiyemiyordu. Midesinde herhangi bir şeyi tutabilmek için bir güne daha ihtiyacı vardı.

Fırtınalar adına, bunlar iyi adamlardı. Teft’in hak ettiğinden daha iyi arkadaşlardı. Hepsi büyüyor, müthiş bir şeyin parçalarına dönüşüyorlardı ama Teft... Teft sadece yerden yukarı bakıyordu.

Biraz dinlenmesi için yanından ayrıldılar. Gözlerini güvence dikti, tanıdık kokuyu alıyor ama yemeye cesaret edemiyordu. Gün bitmeden çalışmaya, diğer ekiplerden köprücülerini eğitmeye geri dönecekti. İdare edebilirdi. Normalmiş gibi yaparak günler geçirebiliyordu. Fırtınalar adına, Sadeas’ın ordusunda en sonunda çizgiyi geçmeden, çok fazla nöbet kaçırıp da ceza olarak kendini köprü ekiplerinde bulmadan önce yıllar boyunca işleri dengelemeyi başarmıştı.

Köprü taşırken geçirdiği aylar, yetişkinliği boyunca hayatını yosunun yönetmediği tek zamandı. Ama o zamanlar bile biraz alkol alacak

parası olurdu ve eninde sonunda buna geri döneceğini biliyordu. İçki hiçbir zaman yeterli olmuyordu.

Kendini günün geri kalanında ie gitmek için hazırlarken bile zihni dırdırcı bir düşüncenin gölgesi altında kalmıştı. Utanç verici bir düşünce.

Şimdi bir süre yosun tutamayacağım, değil mi?

Teft'in canını her şeyden çok bunu bilmek yakıyordu. Birkaç acı verici günü kendini yarım bir adam gibi hissederek geçirecekti. Kendine duyduğu nefretten başka hiçbir şeyi hissedemeyeceği, utançla, anılarla ve diğer köprücülerin bakışlarıyla birlikte yaşayarak geçecek günler.

Hiçbir fırtına kapası yardımın olmayacağı günler.

Bu onu dehşete düşürüyordu.

*Birinci Mücevher'i taşıyan Cephandrius,
Bize eski ilişkiler üzerine kurulmuş varsayım ile yaklaşma-
man gerektiğini bilmen gerekirdi.*

Gittikçe daha da tanıdık hâle gelen görünün içinde, Dalinar dik-
katle yayına bir ok yerleştirdi, sonra siyah tüylü oku bırakarak
vahşi adamın sırtına gönderdi. Adamın tiz çılgılığı savaşın gü-
rültüsü içinde kaybolmuştu. İleride arkadaki uçurumun kenarına doğ-
ru itilen adamlar çaresizce savaşıyorlardı.

Dalinar düzgün bir şekilde ikinci bir oku gerdi ve sonra bıraktı. Bu
ok da hedefini bularak bir adamın omzuna saplandı. Adamın baltası-
nı sallayışının ortasında yere düşürmesi, yerde yatan koyu tenli oğla-
na vuramamasına sebep oldu. Genç ergenliğe daha yeni girmişti, o
sakarlık hâlâ üzerindeydi ve kolları fazla uzun ve yüzü fazla yuvarlak,
fazla çocuksu görünüyordu. Dalinar onun habecilik yapmasına izin
verebilirdi ama mızrak taşıtmazdı.

Oğlanın yaşı onu Birinci Aqasix I. Yanagawn, Azir hükümdarı ve
Makabak imparatoru olarak ilan etmelerine engel olmamıştı.

Dalinar elinde bir yayla birkaç kayanın tepesine tünemişti. Krali-
çe Fen'i görünün içinde tamamen kendi başına bakma hatasını yine
yapmayı planlamıyor olsa da, Yanagawn'ın hiçbir zorluk ya da sıkıntı
yaşamadan sıyrılmasını da istemiyordu. Yaradan'ın Dalinar'ı bu gö-
rülerde sık sık tehlikenin içine yerleştirmesinin bir sebebi vardı. Nasıl
bir tehlikede olduğuna dair birinci elden bir tecrübeye ihtiyaç vardı.

Oğlana yaklaşan bir düşmanı daha indirdi. Bu avantajlı noktadan atış yapmak kolaydı, Dalinar'ın yay kullanma eğitimi vardı ama son yıllarda okçuluğu Pareyay diye adlandırdıkları ve büyük çekme ağırlığı nedeniyle ancak Parezirhi giyen birinin kullanabileceği fabrial yaylar kullanarak yapıyordu.

Bu savaşı üçüncü defa yaşamak garipti. Her tekrarda ufak değişiklikler olsa da, belli başlı ayrıntılar tanındıktı. Dumanın küfsü kokusu, insan olmayan kanın rayihası. Aşağıdaki şu adamın bir kolunu kaybettikten sonraki düşme şekli ve aynı Yaradan'a dua ile lanet karışımı haykırışı.

Dalinar'ın okçuluğu sayesinde savunmacılar grubu ışıldayan Parezirhi içindeki Parlayan uçurumdan yukarıya tırmanana kadar dayanabildi. Diğer askerler Parlayan'ın etrafında toplanıp düşmanı geri püskürtürken, İmparator Yanagawn yerde oturmaya devam etti.

Dalinar yayını indirdi, gencin titreyen şeklindeki korkuyu görebiliyordu. Askerler bir savaşın ardından titremelerin gelmesinden bahsederlerdi, dehşetin sonunda onlara yetişmesinin sonucuydu.

İmparator en sonunda mızrağı bir asa gibi kullanıp tökezleyerek ayağa kalktı. Dalinar'ı fark etmedi, etrafındaki bazı cesetlere neden ok saplanmış olduğunu bile sorgulamadı. Bu çocuk bir asker değildi, Dalinar da olmasını beklememişti zaten. Onun deneyimlerine göre Azish generalleri tahta geçmeyi istemek için fazla akıllılardı. İmparator olmak bürokratların suyuna gitmeyi ve, duyduğu kadarıyla, kompozisyon yazdırmayı içeriyordu.

Genç uçurumdan uzaklaşan bir patikadan ilerlemeye başladı ve Dalinar da takip etti. Aharietiam. Bunu yaşayan insanlar dünyanın sonunun geldiğini düşünmüşlerdi. Şüphesiz ki kısa süre sonra Sessiz Salonlar'a döneceklerini ummuşlardı. Dört bin yıldan sonra insanlığın hâlâ cennete geri kabul edilmediğini bilseler ne cevap verirdi acaba?

Oğlan kaya oluşumlarının arasındaki vadiye inen dönemeçli yolun aşağısında durdu. Topallayan yaralı adamların arkadaşlarının yardımıyla geçmelerini izledi. İnilti ve çığlıklar havada yükseliyordu. Dalinar yanına gidip bu görüşleri açıklamaya başlamayı düşündü fakat çocuk birkaç yaralı adamın yanında yürüyerek onlarla konuştu.

Dalinar merakla takip etti. Konuşmanın parçalarını yakalayabiliyordu. *Burada ne oldu? Siz kimsiniz? Neden savaşıyordunuz?*

Adamların verecek cevapları yoktu. Yaralı ve yorgunlardı, acısprenleri peşlerinden geliyordu. Ama daha kalabalık bir gruba ulaştılar, Da-

linar'ın bu görüyü bir önceki ziyaretinde Jasnah'nın gittiği yöne gelmişlerdi.

Kalabalık büyük bir kaya parçasının üzerinde duran bir adamın etrafında toplanmıştı. Uzun boylu ve öz güvenli görünen adam otuz yaşlarındaydı ve giysileri mavi beyazdı. Alethi havası var gibiydi ama... tam olarak değil. Teni bir ton daha koyuydu ve yüz hatlarında az da olsa uymayan bir şeyler vardı.

Yine de... adamda tanıdık gelen bir şey vardı.

"Haberı yaymalısınız," diye ilan etti adam. "Kazandık! En sonunda Yokelçiler yenildi! Bu benim zaferim ya da diğer Elçiler'den birinin zaferi değil. Bu *sizin* zaferiniz. Bunu siz başardınız."

Kalabalıktan bazıları zafer naraları attılar. Sessiz kalan, ölü gözlerle bakanların sayısı ise çok daha fazlaydı.

"Asude Saraylar'a giderken önderlik edeceğim," diye bağırdı adam. "Siz beni bir daha görmeyeceksiniz ancak şimdi bunu düşünmeyin! Barışı elde ettiniz. Tadını çıkarın! Yeniden inşa edin. Şimdi gidin, arkadaşlarınıza yardım edin. Elçi kralınızın sözlerinin ışığını yanınızda taşıyın. En sonunda kötülüğe karşı galip geldik!"

Naralar bir kez daha yükseldi, bu sefer daha canlılardı.

Fırtınalar adına, diye düşündü Dalinar ürpererek. Bu Jezerezeh'Elin'in, Kralların Elçisi'nin ta kendisiydi. İçlerinde en yücesi oydu.

Dur bir dakika. Kralın gözleri *koyu* muydu?

Grup dağıldı ama genç imparator olduğu yerde kaldı, gözlerini Elçi'nin konuşmasını yaparken durduğu yere dikmişti. En sonunda fısıldadı. "Ah, Yaezir. Elçiler'in Kralı."

"Evet," dedi Dalinar arkasından yaklaşarak. "Bu *oydu*, Majesteleri. Yeğenim de daha önce bu görüyü ziyaret etti ve onu gördüğünü düşündüğünü yazmıştı."

Yanagawn Dalinar'ın kolunu yakaladı. "Ne dedin? Beni tanıyor musun?"

"Siz Azirli Yanagawn'sınız," dedi Dalinar. Başını saygıyla selam verircesine eğdi. "Ben Dalinar Kholin ve tanışmamızın böyle alışılmamış koşullar altında gerçekleşmesi gerektiği için sizden özür dilerim."

Genç adamın gözleri büyüdü. "Önce Yaezir'in kendisini görüyorum, sonra da düşmanımı."

"Ben düşmanınız *değilim*." Dalinar içini çekti. "Ve bu da basit bir rüya değil Majesteleri. Ben..."

"Bunun rüya olmadığını biliyorum," dedi Yanagawn. "Mucize eseri tahta çıkan bir Birinci olduğum için, Elçiler benim aracılığım la ko-

nuşmayı seçebilirler!” Etrafına bakındı. “Yaşadığımız bu gün, Şan Günü mü?”

“Aharietiam,” dedi Dalinar. “Evet.”

“Seni neden buraya koydular? Bu ne anlama geliyor?”

“Beni buraya onlar koymadı,” dedi Dalinar. “Majesteleri, bu görüşü *ben* başlattım ve sizi buraya *ben* getirdim.”

Genç adam kollarını şüpheyle göğsünde kavuşturdu. Görünüm verdiği deri eteği giyiyordu. Tunç başlı mızrağını yakınlardaki bir kayaya dayayıp bırakmıştı.

“Size benim deli olduğumu söyledikleri mi?” diye sordu Dalinar.

“Dedikodular var.”

“Eh, işte benim deliliğim bu,” dedi Dalinar. “Fırtınalar sırasında görüler geliyordu. Gelin. Görün.”

Yanagawn’ı vadinin ağzından itibaren açılan cesetlerle dolu geniş ovayı daha iyi görebileceği bir noktaya götürdü. Yanagawn onu takip etti, sonra görüntü karşısında yüzünün rengi attı. En sonunda yürüyerek büyük savaş meydanına çıktı, cesetlerin, inlemelerin ve küfürlerin arasında ilerledi.

Dalinar yanında yürüdü. O kadar çok ölü göz, o kadar çok acıyla çarpılmış surat vardı ki. Açık ve koyugözler. Shinler ve Boynuzyiyenler gibi açık tenler. Makabakiler gibi koyu tenler. Pek çoğu Alethi, Veden ya da Herdazlı olabilirdi.

Başka şeyler de vardı elbette. Kayadan devasa şekiller. Kabuk zırhlı ve turuncu kanlı savaşformunda parshmenler. Yanından geçtikleri bir yerde yanmış ve dumanı tüten koca bir yığın garip kremcik vardı. Kim binlerce küçük kabuklu hayvanı bir araya yığmak için zaman harcamıştı ki?

“Birlikte savaşmışız,” dedi Yanagawn.

“Başka nasıl karşı koyabilirdik ki?” dedi Dalinar. “İssızlık’lara yalnız başına direnmek delilik olurdu.”

Yanagawn onu süzdü. “Benimle vezirler olmadan konuşmak istiyordun. Beni yalnız yakalamak istedin! Bana... bana iddianı güçlendirecek şeyler gösteriyor olabilirsin!”

“Eğer size bu görüşleri gösterebilecek güce sahip olduğumu kabul ediyorsanız, sadece bu bile beni dinlemeniz gerektiği anlamına gelmiyor mu?” dedi Dalinar.

“Alethiler tehlikelidir. Alethilerin Azir’e geldiği son seferde ne olduğunu biliyor musun?”

“Sunmaker’ın iktidarı uzun zaman önceydi.”

“Vezirler bunu anlatmışlardı,” dedi Yanagawn. “Bana *her şeyi* anlattılar. O zaman da aynı şekilde, bir savaş beyinin Alethi kabilelerini birleştirmesiyle başlamıştı.”

“Kabileler mi?” dedi Dalinar. “Bizi Tu Bayla’da gezinen göçebe-lerle mi kıyaslıyorsunuz? Alethkar Roshar’ın en kültürlü krallıklarından biridir!”

“Kanunlarınız daha otuz yıllık bile değil!”

“Majesteleri,” dedi Dalinar derin bir nefes alarak. “Bu tartışmanın faydalı olacağından şüpheliyim. Etrafımıza bakın. Bakın ve Issızlık’ın ne getireceğini *görün*.”

Eliyle korkunç manzarayı gösterdi ve Yanagawn’ın siniri yatıştı. Bu kadar fazla ölümle karşı karşıya gelince kederden başka bir şey hissetmek imkânsızdı.

En sonunda Yanagawn döndü ve geldikleri yönde ilerlemeye başladı. Dalinar da ellerini arkasında kavuşturarak ona katıldı.

“Derler ki, Sunmaker geçitlerin içinden atını Azir’e sürdüğü zaman beklemediği bir sorun çıkmış,” diye fısıldadı Yanagawn. “Ülke-mizi fazla hızlı fethetmiş ve bütün tutsaklarıyla ne yapacağını bileme-miş. Arkasındaki kasabalarda savaşabilecek bir nüfus bırakamazdı. Öldürmesi gereken binlerce ve binlerce adam vardı.

“Bazen görevi askerlerine verirmiş. Her askerin otuz tutsak öldür-mesi gerekirmiş, oynamasına izin verilmeden önce bir kucak dolusu çıra getirmesi gereken çocuklar gibi. Başka yerlerde ise Sunmaker rastgele bir kural ilan edermiş. Mesela saçı belli bir uzunluğu geçen her adam öldürülecekmiş.

“Elçiler’in inayetiyle hastalık onu öldürmeden önce Azir nüfusu-nun *yüzde onunu* katletmiş. Derler ki Zawfix yücefırtınının getirdiği kemiklerle dolmuş, yığınlar binalar kadar yüksekmiş.”

“Ben atam *değilim*,” dedi Dalinar sessizce.

“Onu yüceltiyorsun. Alethiler Sadees’e neredeyse tapınıyor. Sen onun fırtına kapası *Parekilıcı’nı* taşıyorsun.”

“Onu başkasına verdim.”

Savaş meydanının kenarında durdular. İmparator cesurdu ama vakarla hareket etmeyi bilmiyordu. Omuzları düşük yürüyordu ve elleri sürekli bu eski kıyafette olmayan ceplere uzanıyordu. Düşük bir soydan geliyordu, gerçi Azir’de göz rengine doğru düzgün say-gı duymazlardı. Navani bir keresinde bunun Azir’de yeteri kadar açık-gözlü insan olmamasından kaynaklandığını söylemişti.

Sunmaker'ın kendisi de onları işgal etmek için bahane olarak bunu kullanmıştı.

“Ben atam değilim,” diye tekrarladı Dalinar. “Ama onunla paylaştığım çok şey var. Vahşetle dolu bir gençlik. Savaşlarda geçmiş bir hayat. Onun sahip olmadığı bir avantajı sahibim.”

“Neymiş o?”

Dalinar genç adamın gözlerinin içine baktı. “Ben yaptıklarımın sonuçlarını görecektir kadar uzun yaşadım.”

Yanagawn başını yavaşça sallayarak onayladı.

“Evet,” diye yükseldi bir ses. “Sen yaşlısın.”

Dalinar kaşlarını çatarak arkasına döndü. Bu küçük bir kız sesi gibi gelmişti. Savaş meydanında küçük bir kızın ne işi vardı ki?

“Bu kadar yaşlı olmanı beklemiyordum,” dedi kız. Yakınlardaki büyük bir taşın üstüne bağdaş kurarak tünemişti. “Ve pek o kadar kara da değilsin. Sana Karadiken diyorlar ama daha çok... Bronzlaşmış-diken gibisin. Gawx senden daha kara ve o bile epey kahverengi.”

Şaşırtıcı bir şekilde genç imparatorun yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi. “Lift! Geri döndün!” Hiç umursamadan kayanın üstüne çıkmaya başladı.

“Tam dönmüş sayılmam,” dedi kız. “Başka işlerim çıktı. Ama şimdi yaklaştım.”

“Yeddaw'da ne oldu?” dedi Yanagawn hevesle. “Bana doğru düzgün bir açıklama yapmadın bile!”

“O insanlar yemekleri hakkında *yalan söylüyorlar*.” Genç imparator kayadan aşağı kayar, sonra başka bir taraftan tırmanmayı denerken kız gözlerini kısarak Dalinar'a baktı.

Bu mümkün değil, dedi Fırtınababa Dalinar'ın zihninin içinde. *Bu raya nasıl gelmiş?*

“Onu buraya sen getirmedin mi?” dedi Dalinar sessizce.

Hayır. Bu mümkün değil! Nasıl... ?

Yanagawn en sonunda kayanın üstüne çıkmayı başardı ve kendisinden daha genç olan kıza sarıldı. Uzun koyu renk saçları, solgun beyaz gözleri ve bronz derisi vardı ama muhtemelen Alethi değildi; yüzü fazla yuvarlaktı. Belki Reshi miydi?

“Beni ona güvenmem için ikna etmeye çalışıyor,” dedi Yanagawn eliyle Dalinar'ı işaret ederek.

“Güvenme,” dedi kız. “Kalçaları çok güzel.”

Dalinar boğazını temizledi. “Ne?”

“Kalçaların çok güzel. Yaşlı adamların kaslı kalçası olmamalı. Bu kılıç sallayarak ya da yumruk atarak çok fazla zaman harcadığın anlamına gelir. Yaşlı, pörsümüş bir kığın olmalıydı. O zaman sana güvenirdim.”

“Onun... kalça merakı var da,” dedi Yanagawn.

“Hayır, yok,” dedi kız gözlerini devirerek. “Eğer biri kalçalardan bahsettiğim için garip olduğumu düşünüyorsa, bu çoğu zaman beni kışkırttığı içindir çünkü kığına bir şeyler *sokuşturmamış* bir ben kaldım demektir.” Gözlerini kısarak Dalinar’a baktı, sonra imparatorun koluna girdi. “Gidelim.”

“Ama...” dedi Dalinar elini kaldırarak.

“Bu kadar yeter,” dedi kız ve ona sırtıttı.

Sonra kız ve imparator kayboldu.

Fırtınababa öfkeyle gürledi. *Şu kadın! Bu benim irademe karşı gelmek için özellikle oluşturulmuş bir yaratım!*

“Ne kadını?” diye sordu Dalinar başını sallayarak.

O çocuk Gecegözcüsü tarafından lekelenmiş.

“Teknik açıdan ben de lekeliyim.”

Bu farklı. Bu, doğal değil. O çok ileri gitmiş. Fırtınababa memnuniyetsizlikle gümbürdedi, Dalinar ile daha fazla konuşmayı reddediyordu. Gerçekten sinirlenmiş gibi görünüyordu.

Hatta Dalinar görü bitene kadar oturup beklemek zorunda kaldı. Zamanını, ölülerin saçıldığı meydana izleyerek; hem geçmişin, hem de şimdinin sorunlarını düşünerek geçirdi.

Cevap veremeyecek olanla konuştun. Onun yerine biz, mesajını kendimize taşıyacağız; her ne kadar bizim yerimizi bu dünyada nasıl tespit ettiğini bilmiyor olsak da.

Moash, Febrth'in "güveç" dediği pelteyi dürtükledi. Tadı krem gibiydi.

Boynuzyiyenlilerin göz alıcı kırmızı saçlarına sahip bir Taylenli olan Febrth ile Graves tartışırken, Moash da yemek için yak-tıkları büyük ateşteki alevsprendlerine bakarak ısınmaya çalıştı. Ateşin dumanı бүклүм бүклүм havaya yükseliyordu ve ışık Buzdiyar boyunca kilometrelerce öteden görülebilirdi. Graves'in umurunda değildi, eğer Dinmez fırtına bölgedeki haydutları ortadan kaldırmadıysa bile iki Paredarın geriye kalanların çaresine bakmak için fazlasıyla yeterli olacağını düşünüyordu.

Parekılıcı sırta giren okları durduramaz, diye düşündü kendini fazla açıkta hisseden Moash. *Ve eğer giymiyorsak Zırh da.* Kendi zırhı ile Graves'inki arabada sarılmış bir yığın olarak duruyordu.

"Bak, şu Üçüzler," dedi Graves ilerideki bir kaya oluşumunu göstererek. "İşte haritanın *tam burasında*. Şimdi batıya gitmemiz gerek."

"Daha önce bu yoldan geçtim," dedi Febrth. "Güneye devam etmeliyiz, anlarsın ya. Sonra doğuya."

"Harita..."

"Haritalarına ihtiyacım yok," dedi kollarını göğsünde kavuşturan Febrth. "Bana Tutkular yol gösteriyor."

“Tutkular mı?” dedi Graves ellerini havaya savurarak. “*Tutkular* mı? Böyle batıl inançları bir kenara atmış olman gerekiyordu. Sen artık Diyaqram’a aitsin!”

“İkisini birden yapabilirim,” dedi Febrth ciddiyetle.

Moash ağzına bir kaşık daha “güveç” tıktı. Fırtınalar adına, yemek yapma sırasının Febrth’e gelmesinden nefret ediyordu. Ve Graves’e gelmesinden de. Ve Fia’ya da. Ve... eh, Moash’ın yaptığı yemeklerin tadı da baharatlı bulaşık suyu gibi oluyordu. Hiçbirinin pişirdikleri bir sönük çentik etmezdi. Kaya’nın aksine.

Moash peltenin yandan dökülmesine neden olarak kâsesini sertçe bıraktı. Ceketini asılı olduğu ağaç dalından kapı ve uzun adımlarla karanlığın içine doğru yürüdü. Ateşin önünde o kadar durduktan sonra sonra derisindeki soğuk hava garip geliyordu. Buraların bu kadar soğuk olmasından nefret ediyordu. Kış kalıcıydı.

Dördü fırtınaları arabalarının sıkışık, destekli tabanını yere zincirleyip, altına sığınarak geçirmişlerdi. Kaçak parshmenleri Parekılıçlarıyla korkutmuşlardı, hiç de Moash’ın endişe ettiği kadar tehlikeli değillerdi. Ama bu yeni fırtına...

Moash bir taşla tekme attı ama taş donarak yere yapışmıştı, bu yüzden sadece parmağını vurmuş oldu. Küfretti, sonra tartışma bağıştırlarla biterken omzunun üzerinden arkasına baktı. Bir zamanlar Graves’in kültürlü görüntüsüne özenmişti. Bu birlikte çorak diyarlarda yolculuk yaparak haftalar geçirmeden önceydi. Adamda sabır diye bir şey kalmamıştı ve kültürünün herkes lapa yer ve tepelerin arkasına işerken pek bir önemi olmuyordu.

“Peki tam olarak ne kadar kaybolduk?” diye sordu Moash Graves kampın uzağındaki karanlıkta ona katılırken.

“Hiç kaybolmadık,” dedi Graves. “Eğer o salak *bir haritaya bakma* zahmetine girebilirse.” Moash’a şöyle bir baktı. “Sana o ceketten kurtulmanı söylemiştim.”

“Kurtulacağım da,” dedi Moash. “Kışın ortasında kıçımız buz tutmuş gezinmeyi bitirdiğimiz zaman.”

“En azından armayı sök. Savaş kamplarından biriyle karşılaşsak bizi ele verebilir. Kopar.” Graves topukları üzerinde döndü ve kampa doğru geri yürümeye başladı.

Moash omzundaki Köprü Dört armasına dokundu. Zihninde anılar canlandı. Kral Elhokar’ı öldürmeyi planlayan Graves ve ekibine katılması. Dalinar Harap Ovalar’ın ortasına doğru sefere çıktığı zaman yaptıkları suikast girişimi.

Yaralı ve kan kaybeden Kaladin ile yüzleşmek.

Onu. Size. Vermeyeceğim.

Moash'ın terli derisi üşümeye başlamıştı. Bıçağını beline asılı kından çıkardı, hâlâ bu kadar uzun bir tanesini taşımaya alışamamıştı. Fazla büyük bir bıçak bir koyugözün başını belaya sokabilirdi.

Artık o koyugöz değildi. Artık Moash da onlardan biri olmuştu.

Fırtınalar adına, onlardan *biri olmuştu*.

Köprü Dört armasının dikişlerini kesti. Bir yandan yukarıya, sonra öbür yandan aşağıya. Ne kadar da kolaydı. Diğerleriyle birlikte yaptırdığı dövmeyle silmek daha zor olurdu ama o alınına değil, omzuna yaptırmıştı.

Moash armayı kaldırdı, son bir kere bakmak için ateşin ışığına tutmaya çalışıyordu ama sonra atmaya eli varmadı. Kampa geri döndü ve ateşin yanına oturdu. Diğerleri şimdi Kaya'nın güveç tenceresinin başında mı oturuyorlardı? Gülüşüyor, şakalaşıyor, Lopen'in kaç kupa bira içebileceği üzerine bahse mi giriyorlardı? Kaladin'e laf atıp, onu gülümsetmeye mi çalışıyorlardı?

Moash neredeyse seslerini duyabiliyordu ve kendisinin de orada olduğunu hayal ederek gülümsedi. Sonra Kaladin'in onlara Moash'ın ne yaptığını anlattığını hayal etti.

Beni öldürmeye çalıştı, derdi Kaladin. Her şeye ihanet etti. Kralı korumak için ettiği yeminine, Alethkar'a olan görevine, ama en önemlisi de bize.

Moash'ın omuzları çöktü, arma parmaklarının arasındaydı. O şeyi ateşe atmalıydı.

Fırtınalar adına. Ateşe *kendini* atmalıydı.

Hem Cehennem'in, hem de Asude Saraylar'ın olduğu gökyüzüne doğru baktı. Bir grup yıldızspreni tepede titreyordu.

Onların yanında gökyüzünde hareket eden bir şey mi vardı?

Moash bağırarak kendini oturduğu yerden geriye atarken dört Yokelçi yukandan küçük kampın tepesine indi. Elllerinde uzun kıvrımlı kılıçlarla yere çakıldılar. Parekılıcı değillerdi, bunlar Parshendi silahıydı.

Yaratıklardan birisi bir saniye önce Moash'ın oturduğu yere vurdu. Başka bir yaratık kılıcını Graves'in tam göğsünün ortasına sapladı, sonra silahını çekip tersiyle bir vuruşta kafasını kopardı.

Graves'in cesedi yere yuvarlanırken Parekılıcı belirerek çınlamayla yere düştü. Febrth ve Fia'nın şansları yoktu. Diğer Yokelçiler de onlara vurup kanlarını bu soğuk, unutulmuş diyara döktüler.

Dördüncü Yokelçi yerde yuvarlanan Moash'ın peşinden geldi. Yaratığın kılıcı yanına inerek bir kayaya çarptı ve havaya kıvılcımlar saçtı.

Moash ayağa kalktı ve bir uçuşun dibinde geçirdiği saatler ve saatler boyunca içine işlemiş olan Kaladin'in eğitimi kontrolü ele aldı. Parekılıcı parmaklarına düşerken sırtını arabaya vererek saldırıdan sıyrıldı.

Yokelçi ateşin etrafından dolanarak ona doğru geldi, ışık kadının gergin ve kaslı vücudundan yansıyordu. Bunlar Moash'ın Harap Ovalar'da gördüğü Parshendiler gibi değillerdi. Koyu kırmızı gözleri ve kırmızı-mor kabukları vardı, bir kısmı yüzlerinin etrafını çeviriyordu. Üstüne gelenin derisinde üç farklı rengin birbirine karıştığı girdaplı bir desen vardı. Kırmızı, siyah, beyaz.

Hepsinin üzerlerine yapışan karanlık bir ışık vardı, sanki Fırtınaişığı'nın tersi gibiydi. Graves bu yaratıklardan bahsetmiş, onların geri dönüşünün o anlaşılmaz "Diyagram"ın öngördüğü pek çok olaydan sadece biri olduğunu söylemişti.

Moash'ın düşmanı ona doğru atıldı ve o da Kılıç'ını savurarak onu geri püskürttü. Yokelçi hareket ederken *kayarmış* gibi görünüyor, ayakları neredeyse yere bile değmiyordu. Diğer üçü Moash'ı görmezden gelmişti, kampı dağıtıyor, cesetleri inceliyorlardı. Biri zarif bir sıçrayışla arabanın tepesine çıktı ve oradaki eşyaları kurcalamaya başladı.

Düşmanı kıvrımlı kılıcını ona doğru dikkatle sallayarak bir kez daha denedi. Moash'ın hareketleri bu yaratığın zarif kuvvetiyle kıyaslandığı zaman sakarca görünüyor. Kıyafetleri rüzgârda dalgalanan Yokelçi yana doğru kaydı, nefesi soğuk havada buhar çıkarıyordu. Bir Parekılıcı'na karşı şansını zorlamıyordu ve Moash tökezlediği zaman saldırmadı.

Fırtınalar adına. Bu silah fazla hantaldı. Neredeyse iki metre uzunluktaydı ve açığı doğru ayarlaması zordu. Evet, kesemeyeceği hiçbir şey yoktu ama bunun için önce hedefi *vurması* gerekiyordu. Zırh'ı giyerken bu şeyi kullanması çok daha kolay oluyordu. O olmadan Moash kendini bir yetişkinin silahını tutan bir çocuk gibi hissediyordu.

Yokelçi gülümsedi. Sonra gözle takip edilemeyen bir hızla vurdu. Moash geriye çekilerek Kılıç'ını düşmanı yana eğilmeye zorlayacak şekilde salladı. Koluna büyük bir kesik almıştı ama hamlesi sayesinde Yokelçi kılıcını ona saplayamamıştı.

Kolu acıyla yandı ve homurdandı. Yokelçi ona özgüvenle, bilmiş bilmiş baktı. Ölecekti. Belki de Moash buna izin vermeliydi.

Arabadaki Yokelçi hevesle heyecanlı bir şeyler dedi. Parezirhı'nı bulmuştu. Onu çıkarmaya çalışırken diğer eşyaları tekmeledi ve ara-

banın arkasındaki bir şey yuvarlanarak düşüp taşlara çarptı. Bir mızrak.

Moash elindeki Parekılıcı'na, krallıklar değerindeki hazineye, bir adamın sahip olabileceği en değerli şeye baktı.

Kimi kandırıyorsun? diye düşündü. *Kimi kandırdığını düşünmüştün ki?*

Yokelçi kadın bir saldırıya geçti ama Moash Parekılıcı'nı bırakarak hızla kaçtı. Düşmanı o kadar şaşırmıştı ki bir an tereddüt etti ve Moash'ın da yere atlayıp mızrağı kaparak ayağa kalkacak zamanı oldu. Elindeki tanıdık bir ağırlığı olan pürüzsüz tahtayla Moash kolaylıkla duruşuna geçti. Havada birden nemli ve çürük bir koku oldu; uçurumları hatırladı. Yaşam ve ölüm bir arada, sarmaşıklar ve çürüme.

Neredeyse Kaladin'in sesini duyabiliyordu. *Parekılıcı'ndan korkmayacaksın. At sırtındaki açığı gözden korkmayacaksın. Seni önce korkuyla, sonra kılıçla öldürürler.*

Geri çekilme.

Yokelçi üstüne geldi ve Moash geri çekilmedi. Kılıcını mızrağın sapıyla yakalayarak düşmanını yana döndürdü. Sonra Yokelçi kılıcının tersiyle vurmaya çalışırken Moash mızrağın arka ucunu kadının kolunun altından soktu.

Moash uçurumların içinde binlerce defa çalıştığı yere devirme hareketini yaparken Yokelçinin şaşkınlıkla nefesi kesildi. Mızrağın arka tarafını kaydırarak bileklerine arkadan vurup ayaklarını yerden kesti. Sonra klasik bir çevirme ve saplama hareketini yapmaya başladı, mızrağı yere düşen düşmanın göğsüne saplayacaktı.

Ne yazık ki Yokelçi yere düşmemişti. Kendini havada yakalayarak düşmek yerine asılı kaldı. Moash bunu zamanında fark etti ve gelen saldırısını engellemek için kendi hareketini yarıda kesti.

Yokelçi havada geriye kaydı ve sonra yere düşerek çömeldi, kılıcını yan tarafında tutuyordu. Sonra ileriye doğru atladı ve Moash'ın onu uzakta tutmak için kullanmaya çalıştığı mızrağını yakaladı. Fırtınalar adına! Zarif bir şekilde kendini öne çekerek Moash'ın dibine girdi, mızrakla vuramayacağı kadar yakındı. Islak kumaş ve Moash'ın Parshendilerle özdeşleştirdiği o küfe benzeyen yabancı kokusu vardı.

Elini göğsüne bastırdı ve o karanlık ışık ondan Moash'a geçti. Moash hafiflediğini hissetti.

Neyse ki Kaladin de bunu onun üzerinde kullanmıştı.

Moash bir eliyle Yokelçiyi yakaladı, vücudu yukarı düşmeye çalışırken kadının bol gömleğini yakasından tutmuştu.

Ani çekışı Yokelçinin dengesini bozdu, hatta onu birkaç santim yukarı bile kaldırmıştı. Moash bir eliyle onu yukarıya kendine doğru çekerken mızrak başını da kayalıklı zemine doğru bastırdı. Bu ikisinin de döne döne havaya yükselmesine neden olmuştu.

Yokelçi yabancı bir dilde çığlık attı. Moash mızrağını atarak bıçağını kavradı. Yokelçi onu itip uzaklaştırmayı denedi, bir daha Çiviledi, bu sefer daha kuvvetli. Moash homurdandı ama tutmaya devam etti ve bıçağını çıkararak düşmanın göğsüne sapladı.

Havada dönmeye devam ederlerken turuncu Parshendi kanı elinin etrafından aktı ve soğuk gece havasına püskürdü. Moash sıkı sıkı tutundu ve bıçağı daha derine itti.

Yokelçi Kaladin'in yapacağı gibi iyileşmedi. Gözleri parlamayı bıraktı ve karanlık ışık kayb oldu.

Ceset gevşedi. Kısa bir süre sonra Moash'ı yukarı çeken kuvvet tükendi. Bir buçuk metre yükseklikten yere düştü fakat Yokelçinin cesedi düşüşünü hafifletmişti.

Serin havada buharı tüten turuncu kan üstünü kaplamıştı. Kand hâlâ kaygan olan parmaklarıyla bir kez daha mızrağını kavradı ve afallamış surat ifadeleriyle onu izleyen diğer üç Yokelçiye çevirdi.

"Biz Köprü Dört'üz ulan," diye hırladı Moash.

Yokelçilerin iki tanesi üçüncüye, Moash'ı baştan aşağı süzen diğer kadına baktılar.

"Büyük ihtimalle beni öldürebilirsiniz," dedi Moash kavrayışını sağlamlaştırmak için ellerini giysilerine silerken. "Ama birinizi yanımda götüreceğim. En az birinizi."

Arkadaşlarını öldürdüğü için kızmış gibi görünmüyorlardı. Fırtınalar adına, bu şeylerin duyguları *var mıydı* ki? Shen çoğu zaman sadece oturup etrafa bakardı. Moash ortadaki kadının gözlerinin içine baktı. Bunun derisi beyaz ve kırmızıydı, siyah bir nokta bile yoktu. O beyazının solukluğu Moash'a her zaman hastaymış gibi görünen Shinleri hatırlatıyordu.

"Senin tutkun var," dedi koyu şiveli bir Alethçeyle kadın.

Diğerlerinden biri kadına Graves'in Parekılıcı'nı verdi. Kılıç'ı kaldırarak ateşin ışığında inceledi. Sonra havaya yükseldi. "Seçim senin," dedi Moash'a. "Burada ölür ya da yenilgiyi kabul edip silahlarını teslim edersin."

Moash giysileri havada dalgalanan silüetin gölgesinde mızrağını sıkı sıkı kavradı. Gerçekten onlara güveneceğini mi düşünüyorlardı?

Ama öte yandan... gerçekten üçüyle birden dövüşebileceğini mi düşünüyordu?

Omzunu silkerek mızrağını bir kenara fırlattı. Kılıç'ını çağırdı. Bunlardan birinin hayalini kurduğu o kadar yılın ardından nihayet bir tanesine sahip olmuştu. Kaladin vermişti. Peki ne işe yaramıştı? Böyle bir silahın ona emanet edilemeyeceği ortadaydı.

Moash dişlerini sıkarak elini mücevhere bastırdı ve bağın kopmasını istedi. Kabzadaki topa yerleştirilmiş mücevher parladı ve dondurucu bir soğğun içinden geçip gittiğini hissetti. Koyugöz olmaya geri dönmüştü.

Kılıç'ı yere attı. Yokelçilerden biri aldı. Bir diğeri uçarak uzaklaştı, Moash neler olduğunu anlayamamıştı. Kısa bir süre sonra yanında altı tane daha getirerek geri döndü. Üç tanesi Parezirhı yığınlarına hatlar bağladıktan sonra ağır zırhları kendileri ile birlikte havaya kaldırarak yükseldiler. Neden Çivilemiyorlardı ki?

Moash bir an için onu gerçekten de orada bırakacaklarını düşündü ama en sonunda diğeri iki tanesi birer kolunu kavrayarak onu havaya çektiler.

Gerçekten ilgimizi kaybettik, çünkü onun iyi gizlenmiş olduğunu düşünüyorduk. Çok sayıdaki alemlerimizin arasında önemsiz bir tanesinde.

Peçe adamlarıyla birlikte bir meyhane çadırında oturuyordu. Çizmelerini masanın üzerine uzatmış, sandalyesini arkaya yatırmış, etrafında yükselen hayatın seslerini dinliyordu. İnsanlar içkilerini içiyor, birbirleriyle sohbet ediyorlardı, başkaları dışarıdaki yoldan geçiyor, birbirleriyle şakalaşıyor ve bağırıyorlardı. Bu taşınan mezarı tekrar canlı bir şeye dönüştürmüş olan diğer insanların üzerini kaplayan ılık uğultusunun tadını çıkarıyordu.

Kulenin boyutunu düşünmek hâlâ gözünü korkutuyordu. Birileri bu büyüklükteki bir yapıyı nasıl inşa etmişti? Peçe'nin gördüğü çoğu şehri yutabilir ve kemerini gevşetmesi bile gerekmezdi.

Eh, bunu fazla düşünmemek en iyisiydi. Kafayı eğmek gerekiyordu, kâtiplerin ve âlimlerin dikkatini dağıtan tüm sorulara takılmadan geçip gidecektin. Yararlı bir şeyleri başarmanın tek yolu buydu.

Bunun yerine insanlara odaklandı. Sesleri birbirine karışıyor ve bir araya gelerek karakteri olmayan bir kalabalık hâline geliyorlardı. Ama insanlarda harika olan şey, belirli yüzlerin üzerine odaklanabilmen, onları gerçekten görebilmen ve hikâyelerden bir hazine bulabilmen-di. O kadar çok farklı hayatları olan o kadar çok insan vardı, her biri ayrı küçük birer gizemdi. Sonsuz ayrıntıları vardı, Desen gibilerdi. Desen'in fraktal çizgilerine yakından bakınca her küçük çıkıntının kendi-

sine ait bütün bir mimarisi olduğunu görüyordun. Belli bir insana da yakından baktığında onun kendine özgürlüğünü görüyordun, ilk başta onu koyduğun geniş kategoriye tam olarak uymadığını.

“Peki...” dedi Kırmızı, İshnah’yla konuşuyordu. Peçe bugün casus kadına onları eğitmesi için üç tane adamını getirmişti. Böylece Peçe de dinleyebilir, öğrenebilir ve bu kadının güvenilir mi, yoksa bir tür ajan mı olduğuna karar vermeye çalışabilirdi.

“Bunlar iyi güzel de, bıçak işlerini ne zaman öğreneceğiz?” diye devam etti Kırmızı. “Birilerini öldürmeye hevesli olduğumdan değil. Ama... bilirsin işte...”

“Neyi bilirim?” diye sordu İshnah.

“Bıçaklar klas olur,” dedi Kırmızı.

“Klas mı?” diye sordu Peçe gözlerini açarak.

Kırmızı başıyla onayladı. “Klas. Bilirsin işte. İnanılmaz ya da hoş ama böyle havalı.”

“Herkes bıçakların klas olduğunu bilir,” diye ekledi Gaz.

İshnah gözlerini devirdi. Kısa boylu kadın eminelini örten bir havah giymişti ve elbisesinde hafif işlemeler vardı. Duruşu ve kıyafeti nispeten yüksek mertebeli bir koyugöz olduğuna işaret ediyordu.

Peçe daha fazla dikkat çekiyordu ve sadece beyaz ceketi ve şapkası yüzünden de değildi. Bu ona yaklaşıp muhabbet etmeye çalışsalar mı diye düşünen erkeklerin ilgisinden kaynaklanıyordu, ki bunu İshnah için yapmıyorlardı. Onun havası ve ciddi elbisesi böylesi ilgileri başlamadan bitiriyordu.

Peçe içisini yudumlayarak şarabın tadını çıkardı.

“Eminim uçuk hikâyeler duymuşsunuzdur,” dedi İshnah. “Ama casusluk ara sokaklarda bıçakların konuştuğu bir iş değildir. Eğer birilerini bıçaklamak zorunda kalsaydım ne yapardım hiç bilmiyorum.”

Üç adamın da yüzleri düştü.

“Casusluk dikkatli bir şekilde bilgi toplama işidir,” diye devam etti İshnah. “Göreviniz gözlemek ama aynı zamanda gözlenmemektir. İnsanların sizinle konuşmak isteyeceği kadar sevimli olmalı ama hatırlamayacakları kadar sıradan olmalısınız.”

“Eh, Gaz’ın işi bitti,” dedi Kırmızı.

“Evet, bu kadar ilgi çekici olmak lanet gibi,” dedi Gaz.

“Kesin be,” dedi Vathah. Uzun boylu asker öne doğru eğilmişti, kupadaki ucuz şarabına dokunmamıştı bile. “Nasıl?” diye sordu. “Benim boyum uzun. Gaz’ın bir gözü yok. Bizi hatırlayacaklar.”

“Dikkatleri değiştirebileceğiniz yüzeysel şeylerin üzerine odak-

lamayı ve değiştiremeyeceğiniz özelliklerinizden de uzaklaştırmayı öğrenmeniz gerekiyor. Kırmızı, eğer sen göz bandı takarsan bu insanların aklında kalan bir ayrıntı olur. Vathah, sana boyunun fark edilemeyeceği şekilde kambur durmayı öğretebilirim; ve bir de alışılmadık bir şive eklersen, insanlar seni tarif etmek için onu kullanır. Gaz, seni bir meyhaneye gönderdiğimde kendinden geçmiş sarhoş numarası yaparak masalardan birinin üzerine yatarsın. Kimse göz bandını fark etmez, ayyaşın biri diye seni görmezden gelirler.

“Bu o kadar da önemli değil. İlk önce gözlem yaparak başlamamız gerek. Eğer işe yarayacaksanız bir yerin hızlı bir değerlendirmesini yapabilmeli, ayrıntıları ezberleyebilmeli ve bunları başkalarına aktarabilmelisiniz. Şimdi gözlerinizi kapatın.”

İsteksizce itaat ettiler, Peçe de onlara katıldı. “Tamam,” dedi İshnah. “Herhangi biriniz meyhanedeki insanları tarif edebilecek mi? Bakmadan elbette.”

“Ee...” Gaz göz bandını kaşıdı. “Barda oturan hoş bir şey vardı. Thaylenli olabilir.”

“Bluzu ne renk?”

“Hım. Ee, dekolteliydi ve güzel kayafilizleri vardı... ıı...”

“Gözünde göz bandı olan çok çirkin bir herif vardı,” dedi Kırmızı. “Kısa boylu, gıcık bir tipti. Arkanı dönersen şarabından araklıyordu.”

“Vathah?” dedi İshnah. “Ya sen?”

“Galiba barda birkaç adam vardı,” dedi Vathah. “Üzerlerinde... Sebarial üniforması olacak. Ve masaların neredeyse yarısı doluydu. Kimler vardı, sayamam.”

“Daha iyi,” dedi İshnah. “Zaten bunu yapabilmenizi beklemiyordum. Böyle şeyleri görmezden gelmek insanın doğasında var. Ama sizi eğiteceğim, bu yüzden...”

“Bir dakika,” dedi Vathah. “Ya Peçe? O ne hatırlıyor?”

“Barda üç adam vardı,” dedi Peçe düşünmeden. “Beyaz saçlı daha yaşlı bir adam ve iki asker, o uzun burunlarına bakılırsa muhtemelen akrabalar. Daha genç olan asker şarap içiyordu, öbürü de Gaz’ın fark ettiği kadını tavlama çalışıyor. Kadın Thaylenli değil ama koyu mor bir bluz ve orman yeşili eteği olan bir Thaylenli elbisesi giyiyor. Bence renkler birbiriyile gitmiyor ama o seviyormuş gibi. Kendinden emin, erkeklerin ilgisiyle oynamaya alışkın. Ama buraya birisini aramak için gelmiş diye düşünüyorum çünkü askeri görmezden geliyor ve sürekli omzunun üzerinden arkaya bakışlar atıp duruyor.”

“Barmen yaşlı bir adam, içkileri doldurmak için bir kutunun üze-

rine çıkacak kadar kısa boylu. Bahse girerim barmenlikte daha yenidir. Sipariş verildiğinde tereddüt ediyor ve şişelere göz atarak doğrusunu bulmak için üzerlerindeki rünleri okumak zorunda kalıyor. Üç tane garson kız var, bir tanesi molada ve bizim dışımızda on dört tane daha müşteri var.” Peçe gözlerini açtı. “İstersen onları da tarif edebilirim.”

“Gerek yok,” dedi İshnah Kırmızı Peçe’yi hafifçe alkışlarken. “Çok etkileyici Peçe, yalnız belirtmeliyim ki on beş müşteri var, on dört değil.”

Peçe irkildi, sonra bir saniye önce aklından yaptığı gibi sayarak çadır meyhaneyi tekrar gözden geçirdi. Şu masada üç tane... orada dört tane... kapının yanında birlikte duran iki kadın...

Ve iskaladığı bir kadın, çadırın arka tarafındaki küçük bir masanın yanındaki sandalyeye yerleşmişti. Sıradan giysiler giymişti, Alet-hi köylülerinin tarzında bluz ve eteği vardı. Kıyafetini çadırın beyazıyla masaların kahverengileri arasında göze batmasın diye özellikle mi giymişti? Ve orada ne yapıyordu?

Not alıyor, diye düşündü Peçe bir anda endişelenerek. Kadının kucağına dikkatlice küçük bir not defteri gizlemişti. “Kim o?” Peçe masanın üstüne eğildi. “Neden bizi izliyor?”

“Özellikle bizi değil,” dedi İshnah. “Pazar yerinde onun gibi düzinelercesi olacak, fareler gibi dolaşıp toplayabildikleri kadar bilgi toplarlar. Bulduğu işe yarar bilgi kırıntılarını satarak serbest çalışıyor olabilir ama büyük ihtimalle yüceprenslerden birinin çalışanıdır. Eskiden benim de yaptığım iş buydu. Kadının izlediği insanlara bakacak olursak, askerlerin moral durumuyla ilgili bir rapor hazırlaması söylenmiştir diye tahmin ediyorum.”

Peçe başıyla onayladı ve İshnah adamlarına ezber tekniklerinde eğitim vermeye başlarken dikkatle dinledi. Rünleri öğrenmeleri ve bilgileri kaydetmek için ellerine işaret koymak gibi yöntemler kullanmalarını öğütledi. Peçe İshnah’nın bahsettiği bu zihin müzesi denilen gibi numaralardan bazılarını daha önce duymuştu.

Daha ilginç olanı İshnah’nın bilgilerin yararlı olduğunun nasıl anlaşılacağı ve bunların nasıl bulunacağı hakkında verdiği tüyolardı. Kulaklarını yüceprenslerin isimleri ve daha önemli konuları açıkça söylemeden bahsetmek için kullanılan bazı sıradan kelimelere karşı açık tutmaktan ve tam da söylememesi gereken şeyleri söyleyecek kadar içmiş birinin nasıl fark edileceğinden bahsetti. Dediğine göre işin anahtarı ses tonuydu. Önemli sırları anlatan birinin hemen yanında

oturduğun hâlde, karşı masadaki tartışmaya odaklandığın için hepsini kaçırabiliydin.

İshnah'nın tarif ettiği durum neredeyse bir trans hâliydi; oturmak ve zihnin sadece belirli konuşmaları yakalarken kulaklarını etrafından gelen seslere vermek. Peçe bunu büyüleyici bulmuştu. Ama Gaz yaklaşık bir saatlik eğitimden sonra başının dört şişe şarap içmiş gibi ağrıdığından yakınıyordu. Kırmızı başını sallayarak onaylıyordu ve gözlerini şaşılaştırması hiçbir şeyi anlamamış gibi görünmesine neden oluyordu.

Ama Vathah... o gözlerini kapatmış çadırdaki herkesin tariflerini İshnah'ya sayıyordu. Peçe sırttı. Vathah'yı tanıdığından beri her görevini sanki sırtına bir kaya bağlıymış gibi yerine getirirdi. Yavaş hareket eder, kendine oturacak bir yer bulup dinlenmekte hızlı davranırdı. Bu gayreti ondan görmek memnurluk vericiydi.

Hatta Peçe o kadar dalmıştı ki, ne kadar zaman geçtiğinin farkına varamadı. Pazar çanlarının sesini duyduğu zaman hafifçe küfretti. "Hay fırtına kapası!"

"Peçe?" diye sordu Vathah.

"Gitmem gerek," dedi Peçe. "Shallan'ın bir toplantısı var." Antik, ilahi bir güç ve şeref konumu taşımanın bu kadar çok toplantı içereceği kimin aklına gelirdi?

"Sen olmadan gidemiyor mu?" dedi Vathah.

"Fırtınalar adına, sen o kızı *gördün* mü? Yarım akıllının biri, kendine bile sahip çıkamıyor. Alıştırma yapmaya devam edin! Sizlerle daha sonra buluşurum." Şapkasını taktı ve koşturarak Kopuk'a atıldı.

Kısa bir süre sonra şimdi güvenli bir şekilde mavi bir havah giyinmiş olan Shallan Davar, Urihiru'nun altındaki koridorda ilerliyordu. Peçe'nin adamlarıyla yaptığı işten memnundu ama fırtınalar adına, bu kadar çok içmesi şart mıydı? Shallan'ın kafasını açmak için neredeyse bir *fıçı* dolusu alkolü temizlemesi gerekmişti.

Derin bir nefes aldı ve eskiden kütüphane olan odaya girdi. İçeride sadece Navani, Jasnah ve Teshav'ı değil, ardent ve kâtiplerden oluşan bir ordu buldu. May Aladar, Kharbranthlı Adrotagia... hatta üç tane *fırtınabekçisi* bile vardı, hava durumunu tahmin etmeyi seven, uzun sakallı, acayip adamlar. Shallan arada bir esen rüzgârları kullanarak geleceği gördüklerinin söylendiğini duymuştu ama hiçbir zaman böyle bir hizmeti açıkça vermiyorlardı.

Shallan bir rünuasının olmasını diledi. Ne yazık ki, Peçe'nin üstünde böyle şeyler bulunmazdı. Neredeyse kâfir sayılırdı ve dini Rall Elorim'deki deniz ipeği fiyatlarını düşündüğü kadar düşünürdü. En azından Jasnah'nın bir taraf seçip bunu ilan edecek cesareti vardı; Peçe'ysse sadece omuz silkip üzerine espri yapardı. Bu...

"Mmmm..." Desen eteğinden fısıldadı. "Shallan?"

Ha, evet. Kapının ağzında dikilip duruyordu, değil mi? İçeri girerek maalesef Teshav'ın yardımcılığını yapan Janala'nın yanından geçti. Genç güzel kadının burnu her zaman havadaydı ve sadece telaffuzunu duymanın bile Shallan'ın sinirlerini bozduğu türden bir insandı.

Shallan'ın hoşlanmadığı şey elbette ki bu kadının kendini beğenmişliği, Adolin'in Shallan'la tanışmadan kısa önce bir süre onunla çıkıyor olması değil. Shallan bir keresinde Adolin'in daha önce kur yaptığı kadınlardan uzak durmaya çalışmıştı ama... eh, bu savaş meydanında askerlerden uzak durmaya çalışmak gibi bir şeydi. Her yerdelerdi.

Odanın içinde bir düzine konuşma uğulduyordu; ağırlıklar ve ölçüler, noktalama işaretlerinin düzgün kullanımı, kulenin içindeki atmosfer değişkenlikleri. Bir zamanlar böyle bir odada olmak için her şeyini verirdi. Şimdi ise sık sık toplantılara geç kalıyordu. Ne değişmişti?

Ne kadar sahte olduğumu biliyorum, diye düşündü, duvara sürtüne sürtüne fırtınabekçilerinden biriyle Azir'in politik durumu hakkında konuşan genç ve çekici bir ardentin yanından geçerken. Shallan Adolin'in ona getirdiği kitaplara sadece bir göz atmıştı. Öbür tarafta Navani parlak kırmızı havah giymiş bir mühendisle fabrialar hakkında konuşuyordu. Kadın hevesli bir şekilde başını salladı. "Evet ama nasıl sabitleyeceğiz, Berrakhanım? Yelkenler altta olduğu zaman ters dönmeye çalışmaz mı?"

Shallan'ın Navani'ye yakınlığı ona fabrial bilimi üzerinde çalışmak için bol bol fırsat sunuyordu. Neden yapmamıştı? Fikirler, sorular ve ilimle uğraşırken kendini boğuluyormuş gibi hissetti. Bunalmıştı. Bu odadaki herkes çok bilgiliydi ve Shallan kendini önemsiz hissediyordu.

Bununla başa çıkabilecek birine ihtiyacım var, diye düşündü. Bir âlime. Bir parçam âlim olabilir. Peçe ya da Berrakhanım Parlayan değil. Ama birileri...

Desen yine elbisenin üzerinde uğuldamaya başlamıştı. Shallan gerileyerek duvara yaslandı. Hayır, bu... bu oydu, değil mi? Shallan

her zaman bir âlim olmak istemişti, değil mi? Bununla başa çıkabil-
mek için başka bir karaktere ihtiyacı yoktu. Değil mi?

... Değil mi?

Panik anı geçti ve Shallan nefesini verdi, kendini sakinleşmeye zorladı. En sonunda el çantasından bir deste kâğıt ve bir kalem çıkardı, sonra Jasnah'yı bulup selam verdi.

Jasnah bir kaşını kaldırdı. "Yine mi geç kaldın?"

"Üzgünüm."

"Şafak dilinden yapılan bazı çeviriler için yardımını isteyecektim ama annemin toplantısı başlamadan önce zamanımız yok."

"Belki sizin için..."

"Bitirmem gereken birkaç iş var. Daha sonra konuşuruz."

Kaba bir şekilde kovalanmıştı ama Shallan beklediği de tam olarak buydu. Duvarın yanında duran bir sandalyeye doğru yürüdü ve oturdu. "Jasnah az önce içimdeki derin güvensizlikle yüzleştiğimi bilse bana biraz anlayış gösterirdi, değil mi?" dedi Shallan sessizce.

"Jasnah mı?" dedi Desen. "Onu pek iyi tanıyamamışsın sanırım Shallan. Jasnah pek anlayışlı bir insan değil."

Shallan derin bir iç çekti.

"Sen anlayışlı bir insansın ama!"

"Belki bir tarafım için doğru olabilir bu." Shallan kendini katılaştırdı. "Ben buraya aitim, değil mi Desen?"

"Mmm. Evet, elbette aitsin. Onların eskizini çizmek istiyorsun, değil mi?"

"Klasik âlimler sadece çizim yapmazlar. Oilsworn matematik biliyordu, sanatta oran ve orantı çalışmalarını o keşfetti. Galid bir mucitti ve tasarımları bugün hâlâ gök biliminde kullanılıyor. Onun saatlerinden önce denizciler denizde boyları bulamazlardı. Jasnah da bir tarihçi ve daha fazlası. Benim istediğim de bu."

"Emin misin?"

"Sanırım." Asıl sorun Peçe'nin zamanını adamlarıyla içki içip gülüşerek ve casusluk antrenmanı yaparak geçirmek istemesiydi. Parlayan'ın kılıç talimi yapmak ve Adolin'in etrafında olmak istemesiydi. Ama ya Shallan ne istiyordu? Shallan'ın ne istediğinin bir önemi var mıydı?

Neden sonra Navani toplantının başlayacağını ilan etti ve herkes oturdu. Kâtipler Navani'nin bir tarafına, çeşitli vakıflardan olan ardentler de diğer tarafına –ve Jasnah'dan uzağa– oturdular. Fırtınabekçileri daha uzaktaki bir dizi sandalyeye otururken Shallan kapının ağzında

Renarin'in durduğunu fark etti. Kapının önünde kıpırdanıyor, içeriye bakıyor ama girmiyordu. Birkaç âlim ona doğru bakınca sanki bakışlar onu fiziksel olarak itiyormuş gibi geriye bir adım attı.

"Ee... Babam gelebileceğimi söyledi..." dedi Renarin. "Belki biraz dinleyebilirim."

"Hoş geldin kuzen," dedi Jashnah. Shallan'a Renarin'e bir tabure getirmesi için başını salladı, o da öyle yaptı. Emir verildiği için itiraz bile etmedi. Shallan bir âlim *olabilirdi*. Gelmiş geçmiş en iyi âlim çırağı olacaktı.

Renarin başı önde âlimlerin oturduğu yeri dolaşarak arkaya doğru ilerledi, cebinden sarkan bir zinciri beyazlamış bir elle sıkıca tutuyordu. Oturur oturmaz zinciri bir elinin parmaklarıyla, sonra da öbür elininkilerle çekiştirmeye başladı.

Shallan not almak ve insanların çizimlerini yapmaya *dalmamak* için elinden geleni yaptı. Neyse ki toplantı her zamankilerden daha ilgi çekiciydi. Navani buradaki âlimlerin büyük kısmını Urithiru'yu anlamaya çalışmakla görevlendirmişti. İlk konuşan İnadara oldu. Shallan'a babasının ardentlerini hatırlatan pörsümüş bir kâtipti. Ekibinin kuledeki odaların ve tünellerin garip şekillerinin anlamlarını tespit etmeye çalıştığını açıkladı.

Savunma amaçlı yapılardan, hava filtrelemesinden ve kuyulardan bahsederek uzun uzun konuştu. Garip şekillere sahip odalara ve buldukları fantastik yaratıkları tasvir eden fresklere işaret etti.

Nihayet bitirdiği zaman Kalami kendi ekibi hakkında rapor verdi. Duvarlara gömülü bir şekilde buldukları bazı altın ve bakır metal işlemlerin fabrialları olduğundan eminlerdi ama mücevherler eklendiği zaman bile işe yarar görünmüyorlardı. Bunların çizimleri dağıttı, sonra mücevher sütunu ışık'la doldurmak için yaptıkları ama şimdiye kadar başarısız olan girişimleri anlatmaya başladı. Çalışan tek fabriallar asansörlerdi.

"Ben asansör mekanizmasında kullanılan dişli oranlarının, mekanizmayı inşa edenlerin doğası hakkında bilgi verebileceğini düşünüyorum," diye fırtınabekçilerinin lideri Elthebar Kalami'nin sözünü kesti. "Bu dijitaloji bilimidir. Bir adamın parmaklarının genişliğine bakarak onun hakkında çok şey söyleyebilirsiniz."

"Bunun dişlilerle ne açıdan... ilgisi var?" diye sordu Teshav.

"Her açıdan!" dedi Elthebar. "Bunu bilmemeniz bir kâtip olduğunuzun açık bir kanıtı. Yazınız güzel Berrakhanım. Fakat *bilime* biraz daha dikkat göstermeniz gerekiyor."

Desen sessizce uğuldadı.

“Onu hiçbir zaman sevmedim,” diye fısıldadı Shalla. “Dalinar’ın etrafında nazik davranıyor ama aslında epey huysuz.”

“Kime ve neye göre huysuz, diğerleri çok mu farklı sanki?” dedi Desen.

“Yanlış soruları soruyor olabilir miyiz?” dedi Janala.

Shalla gözlerini kısıtı ama kendini kontrol ederek kıskançlığını bastırdı. Birilerine sadece Adolin’le eskiden yakın oldukları için nefret duymanın gereği yoktu.

Ama Janala’da... yanlış olan bir şeyler vardı. Saray maiyetindeki çoğu kadın gibi onun da gülüşü kulağa önceden çalışılmış, kontrol-lü geliyordu. Sanki gerçekten hissettiği bir şey değil, baharat olarak kullanılacak bir şeydi.

“Ne demek istiyorsun çocuğum?” diye sordu Adrotagia Janala’ya.

“Berrakhanım, demek istediğim şu, asansörlerden, garip fabrial sütundan, dönemeçli koridorlardan bahsediyoruz. Bu şeyleri sadece tasarımlarından anlamaya çalışıyoruz. Belki bunun yerine kulenin ihtiyaçlarını belirlemeli, sonra da oradan geriye doğru giderek bu şeylerin o ihtiyaçları nasıl karşılamış olabileceklerini çözmeye çalışmalıyız.”

“Hmm, dışarıda ekin yetiştirdiklerini biliyoruz,” dedi Navani. “Bu duvar fabriallarından bazıları ısı sağlıyor olabilir mi?”

Renarin bir şeyler mırıldandı.

Odadaki herkes ona baktı. Az olmayan sayıda kişi konuştuğunu duydukları için şaşırılmıştı ve Renarin yerinde büzüldü.

“Ne dedin Renarin?” diye sordu Navani.

“Öyle değil,” dedi Renarin alçak bir sesle. “Bunlar ayrı ayrı fabriallar değil. Hepsi tek bir fabrial.”

Kâtipler ve âlimler birbirleriyle baktı. Prens... eh, o sık sık böyle tepkiler yaratırdı. Rahatsız bakışlar.

“Berrakbey, acaba siz gizli bir artifiabrian mısınız?” diye sordu Janala. “Geceleri kadın alfabesini okuyarak mı mühendislik çalışıyorsunuz?”

Birkaç kişi kıkırdadı. Renarin’in yüzü kızardı, gözlerini iyice yere indirdi.

Onun mevkisindeki başka hiçbir adama böyle gülemezsiniz, diye düşündü Shalla yanaklarının kızardığını hissederek. Alethi saray maiyeti aşırı kibar olabiliyordu ama bu iyi insanlar oldukları anlamına gelmiyordu bu. Renarin her zaman Dalinar ya da Adolin’den daha uygun bir hedef olmuştı.

Shallan'ın öfkesi garip bir duyguydu. Renarin'in acayıplığı onun da bir kereden fazla dikkatini çekmişti. Bu toplantıda bulunması da sadece başka bir örnekti. En sonunda ardentlere katılmayı mı düşünüyordu? Ve bunu sanki bir kadınmış gibi öylece bir kâtipler toplantısına gelerek mi yapıyordu?

Ama diğer taraftan, Janala *ne cüretle* Renarin'i utandırabiliyordu?

Navani bir şey söylemeye başlayacaktı ki, Shallan araya girdi. "Janala, eminim ki az önce *yüceprensin* oğluna *hakaret* etmemişsindir."

"Ne? Hayır, hayır tabii ki etmedim."

"Güzel, çünkü eğer etmeye *çalıştıysan*, berbat bir iş çıkardın," dedi Shallan. "Oysa senin çok akıllı olduğunu duymuştum. Zekâ, zarafet ve... başka şeylerle dolu olduğunu."

Janala ona kaşlarını çattı. "... Bu bir iltifat mıydı?"

"Başka ne olabilir ki, canım. Aklından bahsediyoruz! Senin o muhteşem, parlak aklından. Bilenemeyecek kadar keskin zekândan konuşuyoruz! O kadar akıcı ki, diğer herkesin düşünmesi bittiğinde daha hâlâ devam ediyor. O kadar göz kamaştırıcı ki, yüzüne bakılmıyor. O kadar... ıı..."

Jasnah ona ters ters bakıyordu.

Ee..." Shallan ona not defterini gösterdi. "Not tuttum."

"Anne, kısa bir ara verebilir miyiz?" diye sordu Jasnah.

"Çok iyi bir öneri," dedi Navani. "On beş dakika; bu süre zarfında, kule kendi kendine yetebilecek olsaydı, ne ihtiyaçları olurdu, bunu düşünsün."

Navani ayağa kalktı ve toplantı tekrar insanlar arasındaki konuşmalara dönuştü.

"Görüyorum ki dilini hâlâ bir bıçak yerine bir sopa gibi kullanıyorsun," dedi Jasnah Shallan'a.

"Evet." Shallan içini çekti. "Bana söyleyebileceğin hiçbir şey yok mu?"

Jasnah ters ters baktı.

"Renarin'e ne dediğini siz de duydunuz Berrakhanım!"

"Annem de bunun hakkında bir şey söyleyecekti," dedi Jasnah. "Tabii münasip bir şekilde. Bunun yerine sen onu kelimelere boğdun."

"Affedersiniz. Ama benim sinirime dokunuyor."

"Janala bir aptal, sahip olduğu akılla gurur duyacak kadar akıllı var ama ne kadar yetersiz olduğunu görebilecek kadar yok." Jasnah şakaklarını ovuşturdu. "Fırtınalar adına. İşte bu yüzden himayeme kimseyi almıyorum."

“Başınıza çok bela açtıkları için.”

“Bu işte iyi olmadığım için. Elimde bu gerçeği gösteren bilimsel kanıtlar var ve sen ise en son deneysin.” Jasnah şakaklarını ovuşturmaya devam ederek Shalla'nı yanından kovaladı.

Kendini utanmış hisseden Shalla diğer herkes içecek bir şeyler alırken odanın yan tarafına doğru yürüdü.

“Mmmm!” dedi Desen Shalla not defterini göğsüne dayayarak duvara yaslanırken. “Jasnah kızgın görünmüyor. Sen neden üzgünsün?”

“Çünkü ben salağım,” dedi Shalla. “Ve bir aptal! Ne istediğimi bile *bilmiyorum*.” Daha bir iki hafta önce saf saf olayı çözdüğünü düşünmüyor muydu? “Olay” da her ne idiye artık.

“Onu görebiliyorum!” dedi yanından gelen bir ses.

Shalla sıçradı ve döndüğünde Renarin'in gözlerini eteğine ve oradaki işlemlerin arasına karışan Desen'e diktiğini gördü. Dikkatli bakıldığında belli oluyordu ama fark etmemek kolaydı.

“Görünmez olmuyor mu?” diye sordu Renarin.

“Olamadığını söylüyor.”

Renarin başını salladı, sonra Shalla'a baktı. “Teşekkür ederim.”

“Neden?”

“Şerefimi savunduğun için. Adolin bunu yaptığı zaman genellikle birileri yaralanıyor. Senin yöntemin daha hoştu.”

“Eh, kimse seninle o tonda konuşmamalı. Bunu Adolin'e yapmaya *cüret* bile edemezlerdi. Hem sen haklısın, burası büyük bir fabrial.”

“Sen de hissediyor musun? Sürekli şu ya da bu aletten bahsedip duruyorlar ama bu yanlış, değil mi? Bu elindeki bir araba olduğunun farkında olmadan parçalarına bakmaya benziyor.”

Shalla Renarin'e doğru eğildi. “O savaştığımız şey Renarin. Dokunmaçlarını Urithiru'nun en tepesine kadar uzatabiliyordu. Nereye gidersen gideyim ondaki çarpıklığı hissediyordum. O merkezdeki mücevher her şeyle bağlantılı.”

“Evet, bu sadece bir dizi fabrial değil. Bir araya getirilmiş pek çok fabrialdan oluşan *büyük* bir fabrial.”

“Ama görevi ne?” diye sordu Shalla.

“Görevi bu şehir olmak.” dedi Renarin. Kaşlarını çattı. “Ee, bir şehrin yapması gerekenleri yapıyor...”

Shalla titredi. “Yaradılmamış onu kullanıyordu.”

“Bu da bu odayı ve fabrial sütunu keşfetmemizi sağladı,” dedi Renarin. “Her zaman işin aydınlık tarafına bakmak gerek.”

“Mantık olarak sadece aydınlık tarafına bakabilirsin çünkü diğer tarafı karanlık,” dedi Shallan.

Renarin güldü. ‘Ağabeylerinin söylediği şeylere güldüğünü hatırladı. Bugüne kadar söylenmiş en komik şeyler olmayabilirlerdi ama gülmek güzeldi. Gerçi bu Shallan’ın aklına Jasnah’nın söylediklerini getirdi ve kendini ona bir bakarken buldu.

“Kuzenimin biraz korkutucu olduğunu biliyorum,” diye fısıldadı Renarin. “Ama sen de bir Parlayan’sın Shallan. Bunu unutma. Eğer istersek ona karşı çıkabiliriz.”

“Peki istiyor muyuz?”

Renarin yüzünü ekşitti. “Büyük ihtimalle hayır. Jasnah genellikle haklıdır ve sonunda sadece kendini aptal gibi hissettiğinle kalırsın.”

“Doğru ama... tekrar bir çocuk gibi emir verilmesine dayanabilir miyim bilmiyorum. Bu beni çıldırtıyor. Ne yapacağım?”

Renarin omzunu silkti. “Ben Jasnah’nın dediklerini yapmamanın en iyi yolunun o emir verecek birilerini ararken ortalarda olmamak olduğunu keşfettim.”

Shallan neşelendi. Çok mantıklıydı. Dalinar Parlayanlarının gidip bir şeyler yapmasını isterdi, değil mi? Shallan’ın da kafasını toplayana kadar uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Bir yerlere gitmeliydi... mesela o Kholinar hareketi olur muydu? Saraydan içeri sızacak ve cihazı çalıştıracak birilerine ihtiyaçları yok muydu?

“Renarin sen bir dâhisin,” dedi Shallan.

Renarin kızardı ama gülümsedi.

Navani toplantıyı tekrar başlattı ve herkes oturup fabriallar hakkında konuşmaya devam etti. Jasnah Shallan’ın not defterine dokundu, Shallan da stenografi pratiği olarak not tutmakta daha iyi bir iş çıkarırdı. Şimdi hiç de o kadar rahatsız edici gelmiyordu çünkü bir kaçış yolu bulmuştu.

İri bir silüet uzun adımlarla kapıdan içeri girerken Shallan bunun tadını çıkarıyordu. Dalinar Kholin’in gölgesi her şeyin üstüne düşerdi, ışığın önünde durmadığı zamanlarda bile. Herkes sustu.

“Geç kaldığım için üzgünüm.” Navani’nin ona hediye ettiği bileğine bağlı saate bir göz attı. “Lütfen benim yüzümden durmayın.”

“Dalinar?” dedi Navani. “Daha önce hiç kâtip toplantısına katılmamıştın.”

“Biraz izlemem gerektiğini düşündüm,” dedi Dalinar. “Organizasyonumun bu parçasının neler yaptığını bir öğreneyim dedim.” Sandalyelerden oluşan halkanın dışındaki bir tabureye oturdu. Bir gös-

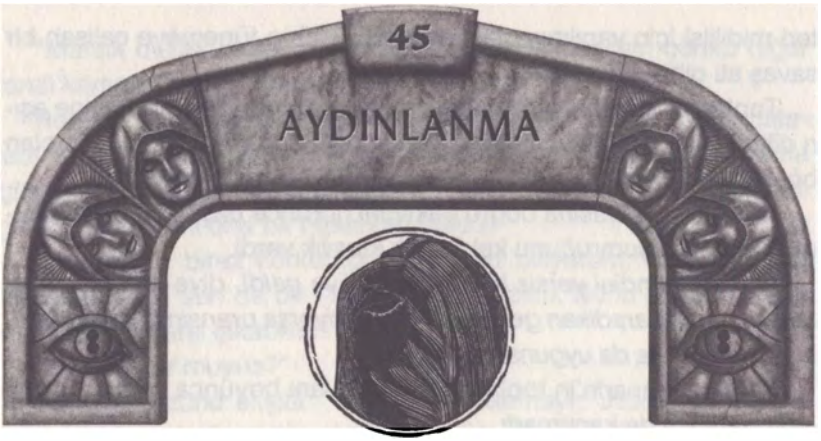
teri midillisi için yapılmış olan kaidenin üstüne tünemeye çalışan bir savaş atı gibi görünüyordu.

Toplantı kaldıkları yerden devam etti, herkesin her hareketine aşırı dikkat ettiği belliydi. Shalla Dalinar'ın kadınlar ve kâtipler için olan böyle toplantılardan uzak durması gerektiği bilecek kadar...

Renarin'in babasına doğru baktığını görünce başını bir yana yatırdı. Dalinar bir yumruğunu kaldırarak karşılık verdi.

Renarin kendini yersiz hissetmesin diye geldi, diye fark etti. *Eğer fırtına kapası Karadiken gelmeye karar veriyorsa prensin burada olması da kadını ya da uygunsuz olamaz.*

Shalla, Renarin'in toplantının geri kalanı boyunca gözlerini yere indirmediğini de kaçırmadı.

Nasıl ki dalgaların kabarmaya devam etmesi gerekirse, ırademiz de çelik gibi olmaya devam etmek zorundadır. Yalnız.

Yokelçiler Moash'ı, Orta Alethkar'daki Revolar şehrine taşıdılar. Vardıkları zaman onu şehrin dışına bıraktılar ve sıradan bir grup parshmene doğru ittiler.

Taşınmak yüzünden kolları ağrıyordu. Neden Kaladin'in yapacağı gibi güçlerini kullanarak Moash'ı yukarıya doğru Çivileyip hafifletmemişlerdi?

Moash kollarını esneterek etrafa bakındı. Düzenli olarak Kholinar'a giden bir kervanda çalışırken Revolar'a pek çok kere gelmişti. Ne yazık ki bu şehri pek görme fırsatı bulduğu anlamına gelmiyordu. Dikkate değer büyüklüğü olan her şehrin kıyılarında Moash gibi insanlar için olan küçük bir binalar yığını olurdu. Kervanlarda çalışan ya da habercilik yapan modern zaman göçebeleri. Bazıları onlara saçak halkı derdi. Hava kötüleştiği zaman sığınmak için uygarlığa yeteri kadar yakın duran ama hiçbir zaman oraya ait olmayan kişiler.

Görünüşe göre artık Revolar'da saçak nüfusu epey bir yüksekti, hem de fazlasıyla. Yokelçiler fırtına kapası şehrin tamamını ele geçirmiş ve insanları kıyılara sürmüş gibiydi.

Yokelçiler onca mesafe boyunca Moash'ı getirdikleri hâlde tek kelime bile etmeden onu bırakmışlardı. Burada onu devralan parshmenler, Parshendi savaşçıları ile kervancılık yaptığı zamanlar pek

çok kere gördüğü sıradan uysal parshmenlerin bir karışımı gibi görünüyordular. Moash'ı küçük bir ağılın içindeki bir insan grubuna doğru iteklerken Alethçeyi mükemmel bir şekilde konuşuyorlardı.

Moash beklemek için bir yere oturdu. Görünüşe göre Yokelçilerin bölgede kalmış insanları toplamak için gezen devriyeleri vardı. Neden sonra parshmenler Moash ve diğerlerini toplayarak şehrin dışındaki büyük fırtına sığınaklarından birine götürdü, yücefırtınalar sırasında orduların ve kervanların sığınması için kullanılırlardı.

“Sorun çıkarmayın,” dedi bir parshmen kadın Moash’a özellikle bakarak. “Direnmeyin yoksa ölürsünüz. Kaçmayın yoksa dayağı yer-siniz. Artık köle sizsiniz.”

İnsanlardan birkaçı ağlamaya başladı, çiftçiymiş gibi görünüyordular. Ellerinde bohçaları vardı, parshmenler içlerine bakıyorlardı. Moash onların kayıplarını kızarmış gözlerinden ve perişan eşyalarından okuyabiliyordu. Dinmez fırtına çiftliklerini yok etmişti. Büyük şehre sığınak aramak için gelmişlerdi.

Moash'ın üzerinde artık değerli sayılabilecek bir şey kalmamıştı ve parshmenler onun diğerlerinden önce girmesine izin verdi. Yürüyerek sığınağın içine girdi, gerçeküstü bir... terk edilmişlik duygusu hissediyordu. Buraya gelirken yolu idam mı edilecek, sorguya mı çekilecek diye merak etmekle geçirmişti. Bunun yerine onu sıradan bir köle mi yapacaklardı? Sadeas'ın ordusundayken bile teknik olarak köle değildi. Köprücü yapılmıştı, evet. Ölmeye gönderilmişti. Ama hiç alnında damga olmamıştı. Gömleğinin altından sol omzundaki Köprü Dört dövmesini eliyle yokladı.

Yüksek tavanlı engin fırtına sığınağı taştan yapılmış kocaman bir somuna benziyordu. Moash elleri ceketinin cebinde atmış içeride ağır ağır dolaştı. Bir araya toplanmış insan grupları Moash'a düşmanlıkla bakıyorlardı, hem de sıradan bir sığınmacı olduğu hâlde.

Moash hangi fırtına kapası yere gitse düşmanlıkla karşılaşılıyordu. Onun gibi fazla iri ve bir koyugöz için kendinden fazla emin olan genç bir adam tehdit olarak görülüyordu. Dedesi ve ninesinin teşvikiyle, faydalı bir şeyler yapmak için kervanlara katılmıştı. Onlar iyi niyetli insanlar oldukları için öldürülmüşlerdi ve Moash ise... o da hayatını böyle bakışlara maruz kalarak geçirmişti.

Kendi başına olan, kontrol altına alamayacağı bir adam tehlikeydi. Moash *doğası gereği korkutucuydu*, sırf olduğu gibi davrandığı için. Bu yüzden Moash'ı kimse kabullenmemişti.

Köprü Dört dışında.

Eh, Köprü Dört bir istisnaydı ve Moash o sınavda başarısız olmuştu. Graves, Moash'a armayı sökmesini söylemekte haklıydı. Moash'ın gerçekte olduğu kişi işte *buydu*. Kimsenin güvenle bakmadığı, çocuklarını uzak tuttuğu ve basıp gitmesi için başlarını salladıkları adam.

Moash emin adımlarla binanın ortasında ilerledi, o kadar geniş ki tavanın sütunlarla desteklenmesi gerekiyordu. Doğrudan kaya zemine Ruhdökülmüş olan sütunlar ağaçlar gibi tavana kadar yükseliyorlardı. İnsanlar duvarlar boyunca yığılmışlardı ama devriye gezen silahlı parshmenler tarafından boş tutuluyordu. Ters çevrilmiş yük arabalarıyla kaideler oluşturmuşlardı, üzerlerinde kalabalığa konuşan parshmenler vardı. Moash bir tanesine doğru ilerledi.

“Gözümüzden kaçan olduysa, tecrübeli çiftçiler salonun ön tarafındaki Bru'ya gitsinler,” diye bağırdı parshmen. “O size çalışmanız için arazi verecek. Bugün ayrıca şehirde su taşımak ve son fırtınadan kalan enkazları temizlemek için işçiye ihtiyacımız var. İki iş için yirmişer kişi alabilirim.”

Erkekler gönüllü olduklarını belli etmek için seslenmeye başladılar ve Moash kaşlarını çattı, yanındaki bir adama doğru eğildi. “Bize iş mi teklif ediyorlar? Biz köle değil miyiz?”

“Evet,” dedi adam. “Köleler çalışmadan yemek yemiyor. İstediyimizi seçmemize izin veriyorlar, gerçi pek fazla fırtına kapası seçenek yok. Ya bir angarya ya da diğeri.”

Moash irkilerek adamın açık yeşil gözleri olduğunu fark etti. Ama yine de elini kaldırmış ve su taşımak için gönüllü olmuştu, bir zamanlar parshmen işi olan bir şeydi. Eh, böyle bir görüntünün karşısında insan neşelenmeden edemezdi. Moash ellerini tekrar cebine soktu ve sığınakta dolaşmaya devam ederek parshmenlerin işleri duyurduğu diğer üç yere de uğradı.

Bu parshmenler ve mükemmel Alethçelerinde Moash'ı huzursuz eden bir şey vardı. Yokelçiler yabancı şiveleri ve kaba kuvvetleriyle tam da beklediği gibiydi. Ama daha uzun ve güçlü yapılarıyla Parshendiler gibi görünen sıradan parshmenler, talihlerindeki bu dönüşüm karşısında neredeyse insanlar kadar şaşkınmış gibi görünüyordular.

Üç kaidenin her birinde farklı bir türde iş vardı. Uzak uçta olanı çiftçiler, dikiş bilen kadınlar ve ayakkabı tamircileri arıyordu. Yemek, üniforma ve çizme. Parshmenler savaşa hazırlanıyorlardı. Moash sovruşturarak ok ve zırh imalatçıları ile demircileri çoktan topladıklarını

öğrendi; bu üç işin herhangi birinden anladığını gizlemeye çalıştığını ortaya çıkarsa, ailene verilen yemeğin yarısını kesiyorlardı.

Ortadaki kaide niteliksiz işçiler içindi. Su taşıma, temizlik ve yemek pişirme. Moash için en ilginç olanı en sondakiydi. Bu, ağır iş içindi.

Burada oyalanarak bir parshmenin ordu sefere çıktığı zaman erzak arabalarını çekmek için gönüllü aramasını dinledi. Görünüşe göre yük arabalarını hareket ettirmek için ellerinde yeteri kadar chul yoktu.

Bunun için kimse elini kaldırmıyordu. Korkunç bir iş gibi görünüyordu, savaşa gitmek anlamına geleceğinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Bu işi yaptırmak için zor kullanmaları gerekecek, diye düşündü Moash. Belki de birkaç açığı gözünü toplayıp yük hayvanları gibi araziler boyunca sürebilirler. Bunu görmeyi isterdi.

Moash bu son kaideyi terk ederken duvara yaslanmış, uzun sopaları olan bir grup adam gördü. Sağlam çizmeleri, bacaklarına bağlanmış su tulumları, pantolonlarının öbür tarafına dikilmiş birer yürüyüş çantaları vardı. Bunların içinde ne olacağını tecrübelerinden biliyordu. Kâse, kaşık, kupa, iğne, iplik, yama, çakmak taşı ve biraz kav.

Kervancılar. Uzun sopalar yanlarında yürürken chulların kabuklarına vurmak içindi. Moash da birçok kez bu kıyafetlerden giymişti, gerçi onun çalıştığı çoğu kervan arabalarını çekmek için chul yerine parshmenleri kullanırdı. Onlar daha hızlıydı.

“Hey,” dedi kervancılara doğru giderken. “Guff hâlâ buralarda mı?”

“Guff? Yaşlı tekerlek tamircisi mi?” dedi kervancılardan bir tanesi. “Yarım saz kadar boyu olan, düzgün küfür bile edemeyen mi?”

“Evet, o.”

“Galiba orada,” dedi genç adam sopasıyla işaret ederek. “Çadırın içinde. Ama iş yok dostum.”

“Kabukkafalar sefere çıkıyor,” dedi Moash omzunun üzerinden geriye doğru işaret ederek. “Kervancılara ihtiyaçları olacaktır.”

“Yer yok,” dedi başka bir adam. “O işleri kim alacak diye kavga çıkmıştı. Geriye kalan herkes yük arabası çekecek. Fazla dikkat çekme yoksa sırtına bir eğer vururlar. Lafımı unutma.”

Moash’a dostça gülümsediler ve Moash da onlara eski bir kervancı selamı verdi, kaba bir el hareketine benzediği için başka herkes yanlış anlardı. İşaret ettikleri yöne doğru yürüdü. Şaşırtıcı değildi. Kervancılar büyük bir aile gibiydi ve bir aile gibi tartışmaya eğilimli olurlardı.

“Çadırlar” aslında sağlam dursunlar diye kayalarla doldurulmuş kovaların içine dikilmiş direklerden bina duvarına kadar gerilmiş kumaşlardan ibaretti. Burada duvar boyunca bir çeşit tünel oluşturmuşlardı ve altlarında pek çok yaşlı öksürüp tıksınıyordu. Loştu, ışık olarak sadece ters çevrilmiş bazı kutuların üzerinde konulmuş çentikler vardı.

Moash kervancıları şivelerinden seçebiliyordu. Eski günlerden tanıdığı bir adam olan Guff’ı nerede bulabileceğini sordu ve gölge- li çadır tünelin içlerine doğru yürüdü. En sonunda yaşlı Guff’ı tünelin ortasında otururken buldu, sanki insanların daha ileri gitmesini engellemek içindi. Bir dingilmiş gibi görünen bir tahta parçasını zımparalıyordu.

Moash yanına gelirken gözlerini kıstı. “Moash?” dedi. “Gerçekten sen misin? Seni buraya hangi fırtına kapası rüzgâr attı?”

“Anlatsam da inanmazsın,” diyerek Moash yaşlı adamın yanında çömeldi.

“Jam’in kervanındaydın,” dedi Guff. “Harap Ovalar’a gidiyordun, hepimiz öldüğünü düşündük. Geri döneceğine bir sönük çentiğine bile bahse girmezdim.”

“Haksız sayılmazsın,” dedi Moash. Öne doğru eğilerek kollarını dizlerine koydu. Bu tünelde aralarında sadece kumaş olsa bile dışarıdaki insanların uğultusu uzak bir şeymiş gibi geliyordu.

“Evlat? Neden buradasın?” diye sordu Guff. “Ne istiyorsun?”

“Sadece eskiden olduğum kişi olmak istiyorum.”

“Bu fırtına kapası Fırtınababa’nın flüt çalması kadar saçma oğlum. Ama sen o Ovalar’a gidip değişen ilk insan değilsin. Bu fırtına kapası Fırtınababa’nın öz be öz fırtına kapası gerçeği.”

“Beni bitirmeye çalıştılar. Hay Cehennem, bitirdiler de. Ama sonra o beni baştan yarattı, bambaşka biri oldum.” Moash durakladı. “Her şeyi mahvettim.”

“Tabii, tabii,” dedi Guff.

“Her zaman bunu yapıyorum,” diye fısıldadı Moash. “Neden hep kıymetli bir şeyi alıp sonra kendimizi ondan *nefret ederken* buluyoruz Guff? Sanki saflığıyla bize onu ne kadar hak etmediğimizi hatırlatıyor. Mızrak elimdeydi ama kendime sapladım...”

“Mızrak mı?” dedi Guff. “Oğlum sen fırtına kapası asker mi oldun?”

Moash irkilerek ona baktı, sonra ayağa kalkıp kollarını açarak armasız üniforma ceketini gösterdi.

Guff karanlıkta gözlerini kıstı. “Benimle gel.” İhtiyar tamirci zor-

lanarak ayağa kalktı ve elindeki tahta parçasını sandalyenin üzerine koydu. Kumaş tünelde sarsak bir yürüyüşle ilerledi, Moash takip ediyordu, büyük sığınağın uzak köşesindeki bir odaya benzeyen kumaştan bir bölmeye girdiler. Burada belki bir düzine insan sandalyelerini yaklaştırmış, gizli gizli konuşuyorlardı.

Guff ayaklarını sürüyerek içeri girerken kapıda duran bir adam onu kolundan yakaladı. “Guff? Nöbet tutuyor olman gerekiyordu aptal ihtiyar.”

“Fırtına kapası nöbeti fırtına kapası tutuyorum seni serseri,” dedi Guff kolunu sallayıp kurtararak. “Berrakbey bir asker bulduğumuzda haber vermemizi istemişti. Eh, ben de fırtına kapası bir asker buldum, o yüzden seni de fırtına götürsün.”

Muhafız dikkatini Moash’a doğru çevirdi, sonra gözleri omzuna kayd. “Firari mi?”

Moash başıyla onayladı. Birden fazla açıdan doğruydu.

“Ne oluyor?” Adamlardan bir tanesi ayağa kalktı, uzun boylu bir tipti. Silüetinde tanıdık bir şeyler vardı, o kel kafa, kıyafetinin o kesimi...

“Firari var Berrakbey,” dedi muhafız.

“Harap Ovalar’dan,” diye ekledi Guff.

Yücebey, diye fark etti Moash. *Paladar*. Zalimliğiyle ünlü adam Vamah’ın akrabası ve naibiydi. Son yıllarda şehri neredeyse batırmış, seyahat hakkı olan birçok koyugözü şehirden kovmuştu. Paladar’ın açgözlülüğünden ve yozlaşmışlığından şikâyet eden birilerinin olmadığı tek bir kervan bile geçmiyordu.

“Harap Ovalar mı dedin?” dedi Paladar. “Mükemmel. Anlat bakalım firari, yüceprenslerden ne haberler var? Buradaki zor durumumdan haberleri var mı? Yakın zamanda bana destek gelecek mi?”

Onu başa getirmişler, diye düşündü Moash diğer açığözleri de fark ederek. Kaliteli kıyafetler giyiyorlardı, ipek değillerdi tabii ama iyi kesimli üniformalardı. Çizmeleri çok kaliteliydi. Dışarıdakiler sürünüyor ve aç kalmamak için ağır iş yapıyordu ama bu odada bir kenara dizilmiş bol bol yiyecek vardı.

Moash umutlanmaya başlamıştı... Ama elbette o aptalca bir düşüncedydi. Yokelçilerin gelişi açığözleri devirmemişti. Moash’ın dışarıda gördüğü birkaç tanesi sadece kurbandı. Buradaki yalaka koyugözler bunun kanıtıydı. Askerler, muhafızlar, birkaç imtiyazlı tüccar.

Hepsi *Cehennem*’e gitsin! Onlara açığözlerden kurtulmak için bir fırsat verilmişti ama bu sadece onları hizmetkârlık etmek için *daha da*

istekli yapmıştı! O anda kendi türünün bayağılığı tarafından etrafı sarılan Moash bir aydınlanma yaşadı.

Bitmiş olan Moash değildi. Bitmiş olan onlardı. Alethi toplumuydu, hem açık hem koyu gözlü olanları. Belki de bütün insanlık.

“Ee, konuşsana be adam!” diye hesap sordu naip.

Moash sessiz kaldı, bunalmıştı. Elde ettiği her şeyi mahveden Moash bir istisna değildi. Asıl *Kaladin* gibi insanlar istisnaydı; çok ama çok nadir görülen bir istisna.

Bu insanlar bunu kanıtlıyordu. Açıkgozlere itaat etmek için *hiçbir* sebep yoktu. Güçleri, otoriteleri yoktu. Fırsat insanoğlunun elindeydi ama onlar bunu kremin içine atmıştı.

“Ben... bence bir sorunu var Berrakbey,” dedi muhafız.

“Evet,” diye ekledi Guff. “Belki önce onu söylemeliydim, şimdi fırtına kapası kafası bir acayip olmuş fırtına kapası serserinin.”

“Öf!” dedi Paladar Moash’a işaret ederek. “Atın bunu dışarı. Eğer şehrimi geri alacaksak aptallıklar için zamanımız yok!” Guff’a işaret etti. “*Şunu* da dövün ve bir dahaki sefere becerikli bir muhafız koy Ked, yoksa bir sonraki sen olursun.”

Muhafızlar onu yakalarken yaşlı Guff haykırdı. Moash sadece başını salladı. Evet. Elbette. Yapacakları şey bu olacaktı.

Muhafızlar Moash’ı kollarının altından tutup sürükleyerek onu çadırın kenarına götürdüler. Kumaşı araladılar ve onu dışarı çıkardılar. Kurumuş bir parça ekmeği ağlayan üç tane küçük çocuğa paylaşmaya çalışan bitap bir kadının yanından geçtiler. Büyük ihtimalle onların ağlama sesleri berrakbeyin içeride tepeleme bir ekmek yığını olan çadırından duyuluyordu.

Muhafızlar onu büyük sığınağın ortası boyunca giden “sokağa” geri fırlattılar. Ona uzak durmasını söylediler, Moash neredeyse duymamıştı bile. Ayağa kalktı, üstünü başını silkeledi, sonra ağır iş yapacakların arandığı üçüncü kaideye doğru yürüdü.

Orada ellerindeki en zorlu iş için gönüllü oldu, Yokelçi ordusunun ikmal malzemesi taşıyan arabalarını çekecekti.

Bizden başka bir şey mi bekliyordun? Başkasının işlerimize karışmasına katlanmamız gerekmiyor. Rayse'in yetkileri sınırlandırıldı, onun hapisanesi bizim umurumuzda değil.

Köprücü Skar dikkatini korumak için adımlarını sessizce sayarak Urithiru'nun dışındaki rampaların birinde koşarak yukarı çıkıyordu, soğuktan verdiği nefes buharlaşıyordu. Yüksek Urithiru'da hava azdı ve bu koşmayı zorlaştırıyordu, gerçi bunu sadece dışarıda fark ediyordu.

Üzerinde bütün yürüyüş takımı vardı; yiyecek, ekipman, miğfer, yelek ve sırtına bağlanmış bir kalkan. Mızrağı elindeydi ve hatta metalin şekli sayesinde bacaklarında takılı duran baldır zırhı bile vardı. Bunların hepsinin toplamı neredeyse kendi ağırlığı kadardı.

Sonunda Yeminkapısı platformunun tepesine ulaştı. Fırtınalar adına, merkez bina hatırladığından daha uzakta görünüyordu. Yine de hızlanmaya çalıştı ve çantası tıngırdayarak bütün gücüyle koştu. Nihayet ter içinde ve nefes nefese kontrol binasına ulaştı ve içeriye daldı. Sonunda durdu, mızrağını yere bıraktı ve ellerini dizlerine koyarak nefes almaya çalıştı.

Bazıları Fırtınaişığı ile parlayan Köprü Dört'ün çoğu burada bekliyordu. Hepsinin içinde iki haftalık antrenmana rağmen ışık çekmeyi hâlâ öğrenememiş olan sadece Skar vardı. Eh, Dabbid ve Rlain hariç.

Sigzil, Navani Kholin'in onlara tahsis ettiği küçük bir kutu büyük-

lüğündeki bir alet olan saate baktı. “Neredeyse on dakikaydı,” dedi. “Biraz daha az.”

Skar alnını silerken başıyla onayladı. Pazarın ortasından itibaren iki buçuk kilometre koşmuş, sonra platoyu geçmiş ve rampayı tırmanmıştı. Fırtınalar adına. Kendini çok zorlamıştı.

“Ne kadar,” dedi nefes nefese. “Drehy ne kadar sürdü?” İki birlikte başlamışlardı.

Sigzil hâlâ geri kalmış Fırtınasığığı’yla parlayan uzun boylu ve kaslı köprücüyü baktı. “Altı dakikadan daha az.”

Skar inleyerek yere oturdu.

“Referans da eşit derecede önemli,” dedi Sigzil defterine rünleri işaretlerken. “Karşılaştırma yapabilmemiz için normal bir insanın becerilerini de bilmemiz gerekiyor. Merak etme ama. Eminim sen de Fırtınasığığı çekmeyi yakında çözeceksin.”

Skar kendini geriye bıraktı ve yukarıya baktı. Lopen odanın tavanında geziniyordu. Fırtına kapası Herdazlı.

“Drehy, sen Kaladin’in terminolojisiyle bir Temel Çivilemenin çeyreğini kullandın, değil mi?” diye devam etti Sigzil, hâlâ not alıyordu.

“Evet,” dedi Drehy. “Ben... Miktarını da kesin olarak biliyorum Sig. Garip.”

“Kışladaki tartıda ölçtüğümüz zaman bu seni normal ağırlığının yarısına düşürüyordu. Ama çeyrek Çivileme *neden* ağırlığını yarısına düşürüyor? Dörtte bir daha hafif yapması gerekmez miydi?”

“Önemi var mı?” diye sordu Drehy.

Sigzil ona deliymiş gibi baktı. “Tabii ki var!”

“Bir dahaki sefer açılı bir Çivileme denemek istiyorum,” dedi Drehy. “Hangi tarafa gidersem gideyim bir tepeden aşağıya doğru koşuyormuşum gibi hissettirecek mi diye merak ediyorum. İhtiyacım olmayabilir. Fırtınasığığı’nı tutmak... bana sanki sonsuza kadar koşabilirmişim gibi hissettirdi.”

“Eh, bu yeni bir rekor...” diye mırıldandı Sigzil, hâlâ yazıyordu. “Lopen’i geçtin.”

“Beni de geçti mi?” diye seslendi Leyten küçük odanın öbür tarafında zemindeki mozaikleri incelediği yerden.

“Sen yolda yemek molası verdin Leyten,” dedi Sigzil. “Yolun son üçte birini çocuk gibi seke seke gelen Kaya bile seni geçti.”

“Boynuziyenli zafer dansıydı o,” dedi Kaya Leyten’in yanından. “Erkekçedir çok.”

“Erkekçe olsa da olmasa da test yapmamı engelledi,” dedi Sigzil. “En azından Skar kurallara uymayı biliyor.”

Diğerleri konuşurken Skar yerde yatmaya devam etti. Kaladin’in gelmesi ve onları Harap Ovalar’a götürmesi gerekiyordu ve Sigzil birkaç test yapmaya karar vermişti. Kaladin çoğu zaman olduğu gibi geç kalmıştı.

Teft, Skar’ın yanına oturup altlarında torbalar olan koyu yeşil gözleriyle onu inceledi. Kaladin, Kaya ve Sigzil’in yanında onları da teğmen olarak atamıştı ama bu rütbeye gerçek anlamda uyum sağlayamamışlardı. Teft mükemmel bir çavuştu.

“Al,” dedi Teft Skar’a Herdaz usulü gözlemeye sarılmış köfte olan bir chouta uzatarak. “Leyten yemek getirmiş. Bir şeyler ye evlat.”

Skar kendini doğrulup oturmaya zorladı. “Benden çok da yaşlı değilsin Teft. Hiç de ‘evlat’ sayılmam.”

Teft kendi choutasını çiğneyerek başını salladı. Sonunda Skar da yemeye başladı. Tadı güzeldi, Alethi yemeklerinin çoğu gibi baharatlı değildi ama yine de iyiydi. Lezzetliydi.

“Herkes bana yakında ‘çözeceğimi’ söylüyor,” dedi Skar. “Ama ya çözemsem? Rüzgârkoşucularda her yere yürümek zorunda olan bir teğmene yer yok. Sonunda kendimi Kaya’yla birlikte yemek yaparken bulacağım.”

“Destek ekibinde olmanın nesi yanlış?”

“Kusura bakma çavuş ama *fırtına kapsın öyle iş!* Mızrak tutmak için ne kadar beklediğimi biliyor musun?” Çantasının yanındaki mızrağı aldı ve kucağına yatırdı. “Bunu iyi kullanıyorum. Savaşabilirim. Sadece...”

Lopen kendini tavandan bıraktı, bacaklarını altına almak için döndü ve havada sakince süzülerek yere indi. Buna karşılık Bisig tavana doğru uçmaya çalıştı ve kafa üstü çakıldığı zaman Lopen güldü. Bisig ayağa fırlayarak aşağı utanç içerisinde baktı. Ama o neden utanıyordu ki? Tavanda duruyordu ya!

“Daha önce de ordudaydın,” diye tahmin etti Teft.

“Hayır ama girmeyi denedim. Karaşapkalar’ı duydun mu?”

“Aladar’ın kişisel korumaları.”

“Başvurumu pek dikkate almadılar diyelim.”

Evet, koyugözleri kabul ediyoruz. Ama bücürleri değil.

Teft homurdanarak choutasını çiğnedi.

“Eğer kendi ekipmanımla gelirsem yeniden düşünebilecekleri-

ni söylediler,” dedi Skar. “Zırh kaç para biliyor musun? Oysa savaş meydanında şan hayalleri kuran aptal bir kaya kırıcıydım.”

Eskiden geçmişleri hakkında konuşmazlardı. Skar tam olarak ne zaman olduğundan emin olamasa da bu değişmişti. Kendinden daha büyük bir şeylerin parçası olmanın getirdiği rahatlamayla beraber ortaya çıkmıştı.

Teft bir bağımlıydı. Drehy bir subaya vurmuştu. Eth kardeşiyle beraber firar planları yaparken yakalanmıştı. Hatta Hobber bile bir sarhoş kavgasına karışmıştı. Hobber’ı tanıdıkları kadarıyla muhtemelen sadece mangasının yaptığı şeye uymuştu ama işin sonunda bir adam ölmüştü.

“Sence de yüce ve güçlü liderimizin şu ana kadar gelmesi gerekmez miydi?” dedi Teft. “Yemin ederim Kaladin her geçen gün daha da fazla açığöz gibi davranmaya başlıyor,” dedi Teft.

“Bu dediğini duymasın,” dedi Skar.

“İstediğimi söylerim,” diye tersledi Teft. “Eğer bu oğlan gelmeyecekse belki de ben gitmeliyim. Yapacak işlerim var.”

Skar tereddütle Teft’e bir baktı.

“Hayır, o değil,” dedi Teft hırlayarak. “Günlerdir neredeyse dokunmuyorum bile. Bana sanki tarihte daha önce kimse dışarıda çılgın bir gece geçirmemiş gibi davranıyorsunuz.”

“Ben bir şey demedim Teft.”

“Başımıza gelenler düşünülürse, bizi günün sonuna ulaştıracak bir şeylere ihtiyaç *duymamamız* çılgınlık olur. Sorun yosun değil. Sorun bütün fırtına kapası dünyanın çıldırıyor olması. Sorun bu.”

“Eminim öyledir Teft.”

Teft ona dik dik baktı, sonra chouta sarmasını dikkatli bir şekilde inceledi. “Ee... Milletin ne kadardır haberi var? Yani herhangi biri...”

“Çok değil,” dedi Skar hemen. “Kimsenin aklına bile gelmiyor.”

Teft başını salladı ve yalanı görmedi. İşin aslı, pek çoğu Teft’in arada bir gizlice yosun ovaladığını fark etmişti. Orduda nadir görülen bir şey değildi. Ama Teft’in yaptıklarını yapmak; görevini aksatmak, üniformasını satmak, ara sokaklarda sızıp kalmak. Bunlar başkaydı. Bunlar adamı en iyi ihtimalle ordudan attıracak şeylerdi. En kötüsü ise... eh, adamı köprü ekiplerine gönderebilirdi.

Sorun artık onların sıradan askerler olmamalarıydı. Açığöz de değillerdi. Onlar garip, kimsenin anlamadığı bir şeydi.

“Bunun hakkında konuşmak istemiyorum,” dedi Teft. “Bak, biz seni nasıl parlatacağımızı konuşmuyor muyduk? Şu andaki gerçek sorun *bu*.”

O daha fazla devam edemedi Kaladin Stormblessed en sonunda gelmeye zahmet etti, yanında gözcüleri ve Fırtınasığrı çekmeye çalışan diğer köprü ekiplerinden bir grubu da getirmişti. Şimdiye kadar Köprü Dört'ün üyeleri dışında kimse bunu başaramamıştı ama bunların arasında hiç köprü turuna çıkmamış olanlar da vardı. Lopen'in kuzenleri Huio ile Punio ve eski Kobalt Muhafızlardan birkaç ay önce Köprü Dört'e katılan Koen gibi adamlar. Dolayısıyla başkaları için hâlâ umut vardı.

Kaladin ekiple birlikte otuz kişi daha getirmişti. Üniforma armalarına bakılırsa bu otuz kişi başka tümenlerden gelmişti ve bazıları da açığözdü. Kaladin General Khal'dan Alethi ordusunun tamamındaki en çok umut vadeden askerleri toplamasını istediğinden bahsetmişti.

"Herkes burada mı?" dedi Kaladin. "İyi." Tek odalı kontrol binasının karşı tarafına uzun adımlarla geçti. İçinde parlayan mücevherler olan bir çuvalı sırtına atmıştı. Muhteşem Parekılıcı elinde belirdi ve odanın duvarındaki anahtar deliğinden içeri soktu.

Kaladin Kılıç'ını itti ve onunla birlikte dönebilen iç duvarın tamamını duvar resimleriyle işaret edilen belli bir noktaya doğru çevirerek mekanizmayı çalıştırdı. Zemin parlamaya başladı ve dışarıdaki taşın platonun tamamının etrafında Fırtınasığrı dönerek yükseldi.

Kaladin Kılıç'ı zeminde Harap Ovalar'ı belirten işaretin olduğu yerde sabitledi. Parıltı söndüğü zaman Narak'a gelmişlerdi.

Skar çantasını ve zırhını duvara yaslanmış hâlde bırakarak dışarıya çıktı. Belirleyebildikleri kadarıyla, bulundukları taş platformun tepesi onlarla beraber geliyor, burada olan platformla yer değiştiriyordu.

Bir grup insan onlarla buluşmak için platformun kıyısındaki bir rampaya tırmanıyordu. Ristina adında kısa boylu bir Alethi kadın geçerken köprücüler ve askerleri sayıp defterine not almaya başladı.

"Fazla acele etmediniz Berrakbey," dedi kadın gözleri hafif mavi parlayan Kaladin'e. "Tüccarlar şikâyet etmeye başlıyordu."

Aracı çalıştırmak Fırtınasığrı gerektiriyordu, Kaladin'in çuvalındaki mücevherlerin bazılarının ışık'ı muhtemelen tükenmiş olacaktı ama ilginç bir şekilde iki grubun yerini değiştirmek ile tek bir grubun seyahat etmesi arasında çok fazla fark yoktu. O yüzden Yeminkapıları'nı iki tarafta da yer değiştirmek isteyen kişiler olduğunda kullanmaya çalışıyorlardı.

"Tüccarlara geri döndükleri zaman Parlayan Şövalyeler'in kapıcı olmadıklarını söyle," dedi Kaladin. "Yeminleri etmenin bir yolunu bulmadıkları sürece beklemeye alışmaları gerekecek."

Ristina hafifçe gülümsedi ve sanki bu mesajı tam olarak aktarmış gibi yazdı. Skar da buna gülümsedi. Espri anlayışı olan bir kâtip görmek güzeldi.

Kaladin eskiden bir Parshendi kalesi olan ama bugünlerde savaş kamplarıyla Urithiru arasında bir durak olarak önemi gitgide artan Narak şehrine doğru giden yolda gruba liderlik etti. Burada binalar şaşırtıcı derece sağlamdı, krem ve yontulmuş kocakabuklardan güzelce inşa edilmişlerdi. Skar Parshendilerin, Azir ve Jah Keved arasında dolaşan göçebeler olduklarını sanmıştı. Parshendileri yabani ve öfke- li, fırtınalardan mağaralarda saklanan uygarlıktan uzak varlıklar olarak hayal ederdi.

Ama burada düzgünce inşa edilmiş, dikkatlice planlanmış bir şehir vardı. Alethi kâtiplerini afallatan bir tarzda yapılmış sanat eserleriyle dolu bir bina bulmuşlardı. Parshmen *sanatı*. Savaşta bile resim çizmişlerdi. Aynı... eh, aynı sıradan insanlar gibi.

Mızrağını omzuna yaslamış yürüyen Shen'e bir baktı. Hayır Rlain'e; bunu hatırlamak zor oluyordu. Çoğu zaman Skar onun orada olduğunu unutuyordu ve bu onu utandırıyordu. Rlain de diğer herkes kadar Köprü Dört'ün üyesiydi, değil mi? O savaşmak yerine resim çizmeyi mi tercih ederdi?

Dalinar'ın askerleriyle dolu nöbet yerlerinin yanından geçtiler, pek çok kırmızı ve açık mavili olan da vardı. Ruthar'ın renkleri. Dalinar farklı prensliklerin askerleri arasında daha fazla kavga çıkmasını önlemek için diğer askerlere de görev vermeye çalışıyordu. Üzerine odaklanacakları Harap Ovalar'daki savaş olmayınca askerler huzursuzlanıyordu.

Yakındaki bir platonun üzerinde köprülerle talim yapan büyük bir asker grubunun yanından geçtiler. Skar siyah üniformalarını ve miğferlerini gördüğü zaman sırtmadan edemedi. Plato turları tekrar başlamıştı ama daha düzenli bir şekilde ve ganimet de yüceprensler arasında eşit olarak paylaştırılıyordu.

Bugün sıra Karaşapkalar'daydı. Skar onu tanıyan çıkar mı diye merak etti. Aralarında epey bir kargaşa çıkmasına sebep *olmuştu* ama muhtemelen tanımazlardı. Başvurmak için gereken ekipmanı elde etmesinin tek bir mantıklı yolu vardı, Karaşapkalar'ın levazım subayından çalmıştı.

Skar, zekâsını takdir ederler diye düşünmüştü. Bir Karaşapkalar'dan biri olmayı o kadar çok istiyordu ki, onlara katılmak için çok zorlu bir işi başarmıştı, değil mi?

Hayır. Ödülü bir köle damgası ve daha sonraları Sadeas'ın ordusuna satılmak olmuştı.

Parmaklarıyla alındaki yara izine dokundu. Her ne kadar izleri dövmelele kapatmış olsalar da, Fırtınaişığı diğer köprücülerin damgalanını iyileştirmişti. Ama bu onu diğerlerinden ayıran bir diğer küçük ayrıntıymış gibi görünüyordu. Skar Köprü Dört'teki savaşıbildiği hâlde köle damgası olan tek adamdı.

Eh, bir o, bir de her nedense yara izleri iyileşmeyen Kaladin.

Ruhdökülmüş kayadan işaret direkleriyle sabitlenmiş eski Köprü Dört'ü geçerek talim platosuna geldiler. Kaya'nın çocuklarından bazılan bir su istasyonu kurarken, Kaladin subaylarını bir toplantıya çağırıldı. Uzun boylu Boynuzyiyenli ailesi de onunla beraber çalıştığı için mutlu görünüyordu.

Skar, Kaladin, Sigzil, Teft ve Kaya'ya katıldı. Birbirlerine yakın dur-salar da Moash'ın olması gereken yerde göze batan bir boşluk vardı. Köprü Dört'ün üyelerinin birine ne olduğu hakkında hiçbir şey bilinmemesi çok yanlış geliyordu ve Kaladin'in bu konudaki sessizliği üzerlerinde bir celladın baltası gibi duruyordu.

"Bizimle beraber talim yapan kimsenin Fırtınaişığı çekmeye başlamamış olması beni endişelendiriyor," dedi Kaladin.

"Daha iki hafta oldu komutanım," dedi Sigzil.

"Doğru ama Syl birkaç tanesinin 'uygun olduğunu' düşünüyor, gerçi dediğine göre kim olduklarını söylemesi yanlış olurmuş." Kaladin yenilere doğru işaret etti. "Khal'dan bana bir grup daha gönüllü yollamasını istedim çünkü elimizde ne kadar çok insan olursa yeni silahtar bulma şansımız da o kadar artar diye düşündüm." Durakladı. "Açıkgözlü olamayacaklarını söylememiştim. Belki söylemeliydim."

"Neden olmasın ki komutanım," dedi Skar eliyle işaret ederek. "Şu Yüzbaşı Colot, iyi adamdır. Keşif yapmamıza yardım etmişti."

"Köprü Dört'te açıkgözlerin olması doğru gelmiyor."

"Sizin dışınızda mı?" diye sordu Skar. "Ve Renarin'in. Ve, ee, kendi Kılıç'ını edinecek olan herhangi birimizin ve belki gözleri koyu olsa da kendi halkının arasında açıkgözlü olduğundan şüphelendiğim Kaya'nın..."

"Tamam, Skar," dedi Kaladin. "Anlaşıldı. Neyse, ben Elhokar'la birlikte gitmeden önce çok zamanımız yok. Yemin etmeyi başarabilecekler mi diye gönüllüleri daha fazla zorlamak istiyorum. Fikri olan?"

"At platonun kenarından aşağı," dedi Kaya, "Kabul ederiz uçabilenlerini."

“Ciddi bir önerisi olan?” diye sordu Kaladin.

“Onlara biraz saf tutma çalıştırayım,” dedi Teft.

“İyi fikir,” dedi Kaladin. “Keşke eski Parlayanlar’ın yeni üye bulma konusunda ne yaptıklarını bilebilseydik. Gönüllü olacakları aramaya mı çıkıyor yoksa birilerinin bir sprenin ilgisini çekmesini mi bekliyorlardı?”

“Bu onları silahtar yapmaz ama,” dedi Teft çenesini ovuşturarak. “Tam Parlayan Şövalye olurlardı, değil mi?”

“Güzel bir nokta,” diye katıldı Sigzil. “Silahtarlığın tam Parlayan olma *yolunda* bir adım olduğuna dair herhangi bir kanıtımız yok. Biz her zaman sizin destek ekibiniz olarak da kalabiliriz ve bu durumda önemi olan şey kişisel yetenek değil, sizin kararınız olur. Belki de spreninizin kararı. Onları siz seçiyor, onlar da size hizmet ediyor olabilirler, zamanı gelince de Fırtınasığı çekmeye başlarlar.”

“Hı hı,” dedi Skar rahatsız bir şekilde.

Herkes ona bir baktı.

“İlk yatıştırıcı bir şeyler söyleyen suratına yumruğu yer,” dedi Skar. “Ya da o fırtına kapası aptal Boynuzyiyenli suratına ulaşamıyorsam karnına.”

“Ha!” dedi Kaya, “Vurabilirsin yüzüme Skar. Gördüm seni çok yükseğe zıplarken. Görünüyorsun neredeyse normal bir insan kadar uzun yaptığın zaman öyle.”

“Teft, sen git ve gönüllüleri çalıştır,” dedi Kaladin. “Geri kalanlara da gökyüzünü izlemelerini söyle. Kervanlara daha fazla saldırı yapmalarından endişe ediyorum.” Başını iki yana salladı. “O saldırılarda doğru gelmeyen bir şeyler var. Raporlara göre savaş kamplarındaki parshmenler Alethkar’a doğru gitmiş. O zaman neden bizi taciz etmeye devam ediyorlar? Yaratacakları herhangi bir ikmal sorunundan faydalanmak için askerleri olmayacak ki.”

Skar omuz silken Sigzil’e bir bakış attı. Kaladin bazen böyle konuşurdu, diğerlerinden farklıydı. Mızrakçılık ve saflar konusunda onları Kaladin eğitmişti ve gururlu bir şekilde kendilerine asker diyebilirlerdi. Ama *gerçek anlamda* sadece birkaç kez savaşmışlardı. Strateji ve savaş taktikleri hakkında onlar ne bilirdi ki?

Dağıldılar, Teft yeni gelenlere talim yaptırmaya gitti. Kaladin Köprü Dört’ü uçuş konusunu geliştirmeleri üzere bıraktı. Yere inme sonra havada koşma antrenmanı yaptılar, saflarını bozmadan ileri ve geri uçtular, hızla yön değiştirmeye alışıyorlardı. Gökyüzünde oradan oraya atılan o ışıkları görmek biraz dikkat dağıtıyordu.

Skar gönüllüleri izleyen Kaladin'e katıldı. Açıkgozler koyugözlerle birlikte sıraya sokulmaktan şikâyet bile etmediler. Kaladin ve Teft... eh aslında hepsi her açıkgozlü adamın sanki bir şekilde kraliyetten olduğunu düşünmeye eğilimliydi. Ama çok ama çok daha sıradan işlerde çalışıyorlardı, gerçi o işler için koyugözlü bir adamdan daha fazla maaş alıyorlardı.

Kaladin onları izliyordu, sonra gökyüzündeki Köprü Dört'e bir baktı. "Merak ediyorum da Skar, bundan sonra saf tutmak bizim için ne kadar önemli olacak?" dedi. "Uçarken kullanılacak yeni düzenler bulabilir miyiz? Düşman her yandan saldırırsa her şey değişiyor..."

Yaklaşık bir saat sonra Skar su içmeye gitti ve içecek bir şeyler almak için inenlerin takılmalarını dinledi. Aldırmıyordu. Asıl Köprü Dört sana işkence *etmediği* zaman dikkatli olacaktın.

Kısa süre sonra diğerleri tekrar gökyüzüne yükseldi ve Skar onların gidişini izledi. Kaya'nın bugünkü içeceğinden uzun bir yudum aldı, o buna çay diyordu ama tadı haşlanmış tahıl gibiydi ve kendini işe yaramaz hissederken buldu. Bu yeni gelenler yakında parlamaya başlayacak ve Köprü Dört'te onun yerini mi alacaklardı? Skar başka görevlere gönderilirken, ekiple gülüşen ve kısa boyuyla alay edilen başka birisi mi olacaktı?

Fırtına kapası, diye düşündü bardağını kenara atarken. *Kendim için üzölmekten nefret ediyorum*. Karaşapkalar onu reddettiğinde surat asmamıştı, şimdi de asmayacaktı.

Biraz daha denemeye kararlı bir şekilde ceplerinde mücevher ararken yakınlardaki bir kayanın üzerine oturmuş saf tutarak koşan gönüllüleri izleyen Lyn'i gördü. Kamburunu çıkarmıştı ve Skar duruşundan hüsrânı okuyabiliyordu. Skar işte *bu* hissi iyi bilirdi.

Mızrağını omuzlayıp aylak aylak yaklaştı. Diğer dört kadın gözcü su istasyonuna gitmişlerdi, bir tanesi bir şey söylediğinde Kaya kükreyerek kahkaha attı.

"Katılmıyor musun?" diye sordu Skar önlerinden geçen gönüllülere doğru başıyla işaret ederek.

"Saf tutmayı bilmiyorum Skar. Hiç antrenman yapmadım, bir kere bile fırtına kapası bir mızrak tutmadım. Sadece haber taşıdım ve ovaları gözledim." İcini çekti. "Yeterince hızlı öğrenemedim, değil mi? Ben beceremediğim için o da gitti ve deneyecek başkalarını buldu."

"Aptal olma," dedi Skar büyük kayanın üstünde yanına oturarak. "Kimse seni kovalamıyor. Kaladin sadece mümkün olduğunca çok adayımız olmasını istiyor."

Lyn başını olumsuzca salladı. “Herkes artık farklı bir dünyada olduğumuzu biliyor. Mertebenin ve göz renginin öneminin olmadığı bir dünya. Şanlı bir dünya.” Başını kaldırıp gökyüzüne ve orada antrenman yapan adamlara baktı. “Bunun bir parçası olmak istiyorum Skar. Hem de çok.”

“Evet.”

Lyn ona baktı ve büyük ihtimalle gözlerinde aynısını gördü. “Hay Cehennem. Kusura bakma, aklımdan çıkmış. Senin için daha kötü olmalı.”

Skar omzunu silkti ve kesesinden başparmağı büyüklüğünde bir zümrüt çıkardı. Mücevher parlak güneş ışığının altında bile şiddetle yanıyordu. “Yüzbaşı Stormblessed’in ilk ne zaman ışık çektiğini biliyor musun?”

“Bize bahsetmişti. Teft’in ona yapabileceğini söylediğinden sonraki gün...”

“O gün değil.”

“Yücefırtınada asılmasından sonra iyileştiği zamanı mı diyorsun?” dedi Lyn.

“O gün de değil,” dedi Skar mücevheri yukarıya doğru kaldırırken. İçinden koşan adamları gördü ve onların bir köprüyü taşıdığını hayal etti. “Ben şuradaydım, ikinci sırada. Köprü turunda. Çok kötüydü. Platoya doğru koşuyorduk, bir sürü Parshendi yerlerini almıştı. İlk sıranın hepsini devirmişlerdi, Kaladin dışında hepsini.

“Bu da beni açığa çıkarmıştı, Kaladin’in hemen yanında ikinci sıradaydım. O günlerde öne yakın koşanın şansı çok olmazdı. Parshendiler bizim köprüyü devirmek istiyordu ve oklarıyla bizi hedef aldılar. Beni. Artık öldüğümü biliyordum. *Biliyordum*. Okların geldiğini gördüm ve öbür dünyanın bunun kadar kötü olmamasını umarak son bir dua ettim.

“Sonra... Sonra oklar döndü Lyn. Fırtına kapasıcalar *Kaladin’e doğru saptı*,” Zümrüdü elinde çevirdi ve başını salladı. “Cisimlerin havada sapmasını sağlayan özel bir Çivileme var. Kaladin ellerinin üzerindeki tahtaları Fırtınaişığı’yla boyadı ve okları benim yerime kendi üzerine çekti. Özel bir şeylerin olduğunu anladığım ilk an buydu.” Mücevheri indirdi ve Lyn’in eline sıkıştırdı. “O zamanlar Kaladin bunu ne yaptığını bile bilmeden yapıyordu. Belki fazla zorluyoruzdur, anlıyor musun?”

“Ama mantıklı değil! Işık’ı içine çekmen gerektiğini söylüyorlar. Ne demek ki o?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Skar. “Hepsi başka bir şekilde tarif ediyor ve çözmeye çalışmaktan beynim acıdı. Derin bir nefes çekmekten bahsediyorlar, yalnız nefes almak için değilmiş.”

“Çok anlaşılmış.”

“Bana mı söylüyorsun!?” dedi Skar mücevheri Lyn’in avcuna iterek. “Kaladin için özellikle uğraşmadığı zamanlar bu iş daha kolay oluyordu. Yapmaya çalıştığı zamanlarda zorlanıyordu.”

“O zaman ben kazara ama kasten nefes almadan içime bir şeyleri çekeceğim ama çok fazla uğraşmayacağım, öyle mi?”

“İçinden hepsini birden fırtınaya asmak gelmiyor mu? Ama elimizde olan tek şey onların tavsiyeleri. O yüzden...”

Lyn mücevhere baktı, sonra yüzüne yaklaştırdı. Bunun bir önemi varmış gibi görünmüyordu ama zararı olmazdı ve nefes aldı. Hiçbir şey olmadı, o yüzden bir daha denedi. Ve bir daha. En az on dakika uğraştı.

“Bilmiyorum Skar,” dedi en sonunda mücevheri aşağıya indirirken. “Düşünüyorum da, belki ben buraya ait değilimdir. Farkında mısın bilmiyorum ama kadınların hiçbiri bunu başaramadı. Ben zorla aranıza girdim ama...”

“Dur,” dedi Skar mücevheri alıp tekrar önünde kaldırırken. “Orada dur. Rüzgârkoşucu olmak istiyor musun?”

“Her şeyden daha çok,” diye fısıldadı Lyn.

“Neden?”

“Çünkü uçmak istiyorum.”

“Yetmez. Kaladin dışlanacağından korkmuyordu ya da uçmanın ne kadar güzel olacağını hayal etmiyordu. Geri kalanlarımızı kurtarmayı düşünüyordu. *Beni* kurtarmayı. *Sen* neden Rüzgârkoşucu olmak istiyorsun?”

“Çünkü yardım etmek istiyorum! Boş boş dikilip düşmanın üstüne müze gelmesini beklemekten başka bir şey yapmak istiyorum!”

“Şimdi bir şansın var Lyn. Çağlardır hiç kimsenin bulamadığı bir şans, milyonda bir gelen bir şans. Ya bunu kullanır ve böylece hak ettiğini kanıtlarsın ya da vazgeçip gider, pes edersin.” Mücevheri tekrar Lyn’in eline bastırdı. “Ama gidersen şikâyet edemezsin. Denemeye devam ettiğin sürece bir şans var. Ama vazgeçtiğin zaman? İşte o rüyanın bittiği zaman.”

Lyn gözlerinin içine baktı, yumruğunu zümrüdün üstüne kapattı ve keskin tek bir nefes çekti.

Sonra parlamaya başladı.

Şaşkınlıkla ciyakladı ve avcunu açtığında içindeki mücevherin sönmüş olduğunu gördü. Huşuyla Skar'a baktı. "Ne yaptın?"

"Hiçbir şey," dedi Skar. Sorun da buydu. Yine de kıskançlık hissedemiyordu. Belki de onun işi başkalarının Parlayan olmalarına yardımcı olmaktı. Bir eğitmen olmaktı.

Teft, Lyn'in parladığını görmüştü, koşarak geldi ve küfretmeye başladı; ama bunlar "iyi" küfürlerdi. Lyn'i kolundan tuttu ve Kaladin'e doğru götürdü.

Skar tatminle derin bir nefes aldı. Eh, Kaya ile beraber bu konuşmasına yardımcı olduğu ikinci kişiydi. Skar... bununla idare edebilirdi, değil mi?

İçecek yerine geri döndü ve yeni bir bardak aldı. "Bu iğrenç şey ne Kaya?" diye sordu. "Bulaşık suyuyla çayı karıştırmadın değil mi?"

"Eski Boynuzyiyen tarifi," dedi Kaya. "Var gururlu geçmişi."

"Sekme gibi mi?"

"Geleneksel savaş dansı gibi," diye cevapladı Kaya. "Ve vurmak gibi sinir köprücülerin kafasına göstermedikleri için saygı."

Skar döndü ve bir elini masaya yaslayarak gözcü ekibi koşarak yanına gelirken Lyn'in hevesini izledi. Yaptığı şey için kendini iyi hissediyordu, garip bir şekilde iyiydi. Hatta heyecanlıydı da.

"Sanırım Boynuzyiyenli kokularına alışmam gerekecek Kaya," dedi Skar. "Senin destek ekibine katılmayı düşünüyorum."

"Sanıyor musun izin vereceğimi *senin* yemek tenceresinin yakınına gelmene?"

"Uçmayı asla öğrenemeyebilirim." Bunu söylerken sızlanan parçasını boğmaya çalıştı. "Bu gerçeği artık kabul etmem lazım. O yüzden yardım edebileceğim başka bir yol bulmam gerekecek."

"Ha! Etkilemeyecek parlıyor olman Fırtınasığışı ile şu anda bu kadaran hiç?"

Skar donakaldı. Sonra yüzünün önünde duran bardak tuttuğu eline odaklandı. Üstünden küçük Fırtınasığışı iplikleri yükseliyordu. Bir haykırıyla cebindeki bir iki sönük çentiği çıkarırken bardağı yere düşürdü. Antrenman zümrüdünü Lyn'e vermişti.

Kaya'ya baktı, sonra aptal aptal sırttı.

"Yıkatabilirim bulaşıkları sana belki," dedi Kaya. "Fırlatıyorsun ama bardaklarımı hep yere. Değil hiç saygılı..."

Skar heyecanla bağırarak öbürlerine doğru koşarken Kaya'nın sesi iyice uzaklaşmıştı.

Onun girişimciliğini takdir ediyoruz. Aramızda doğru olana yaklaşıyorsa, olumlu karşılayacak dinleyiciler bulabilirdi.

Ben Talenel'Elin, Savaş Elçisi. Dönüşün, Issızlık'ın zamanı yakın. Hazırlanmak zorundayız. Sizler geçmiş zamanlardaki yıkımdan sonra çok şeyi unutmuş olacaksınız.

Eğer bunu unuttuysanız, Kalak size tunç dökmeyi öğretecek. Sizler için doğrudan metal bloklar Ruhdökeceğiz. Sizlere çeliği de öğretebilmeyi dilerdim ama dökümcülük, çelik işlemekten çok daha kolay ve sizin de hızla üretebileceğimiz bir şeye ihtiyacınız var. Sizin taştan aletleriniz gelecek olan şeye karşı işe yaramayacak.

Vedel hekimlerinizi eğitebilir ve Jezriel de size liderliği öğretecek. Dönüşler arasında çok şey kaybediliyor. Ben askerlerinizi eğiteceğim. Zamanımız var. Ishar Issızlıklar'dan sonra bilginin kaybolmasına engel olmak için bir yol bulmaktan bahsedip duruyordu. Sizler de beklenmedik bir şey keşfettiniz. Bunu kullanacağız. Koruyucular olarak rol alacak Dalgabağlayanlar... Şövalyeler...

Önümüzdeki günler zor geçecek ama insanoğlu eğitim ile sağ kalacak. Beni liderlerinize götürmeniz gerekiyor. Diğer Elçiler yakında bize katılacak.

Sanırım... sanırım geç kalmışım, bu sefer. Sanırım... Korkarım, ah Tanrım, başarısız olmuşum. Hayır. Bu doğru olamaz,

değil mi? Ne kadar oldu? Neredeyim? Ben... Ben Talenel'Elin, Savaş Elçisi. Dönüşün, Issızlık'ın zamanı yakın...

Jasnah delinin sözlerini okurken titredi. Sayfayı çevirdi ve diğer sayfayı da benzer fikirlerle kaplanmış olarak buldu, tekrar tekrar yazılmışlardı.

Bu bir tesadüf olamazdı ve kelimeler hep aynıydı. Terkedilmiş Elçi, Kholinar'a gelmiş ve deli diye görmezden gelinmişti.

Jasnah koltuğunda arkasına yaslandı ve bir insan büyüklüğünde ki bej masanın yanına geldi. Elleri arkada birleşmişti, üstünde her zamanki resmî kıyafeti vardı. Sprenin rengi simsiyahtı; hem yüzü hem de kıyafeti, gerçi derisinin üzerinde gökkuşağı gibi bir şeyler dönüyordu. Sanki siyah bir mermer yağla kaplanmış ve gizli renklerle parlıyordu. Kelimeleri okurken çenesini ovuşturdu.

Jasnah Urithiru'nun kenarlarındaki balkonlu güzel odaları reddetmişti, bunların suikastçılar ve casuslar için son derece uygun girişleri vardı. Dalinar'ın bölgesinin ortasındaki küçük odası çok daha güvenliydi. Havalandırma açıklıklarını kumaşla tıkamıştı. Bu oda için kordondan gelen hava akımı yeterliydi ve kimsenin onu havalandırma boşluklarından dinleyemeyeceğinden emin olmak istiyordu.

Odanın köşesinde üç tane uzakalem durmadan çalışıyordu. Çok pahalıya patlamış olsalar da, kendine yenilerini edinene kadar bunları kiralamıştı. Bunların diğer uçları Tashikk'teydi ve prenslikteki en iyi ve en güvenilir, istihbarat merkezlerinden birine gönderilmişlerdi. Çok uzaklardaki bir kâtip, Jasnah'nın orijinallerini güvende tutmak için orada bıraktığı kendi notlarını dikkatli bir şekilde tekrar yazarak ona geri yolluyordu.

"Jasnah, bu konuşan," dedi Bej, Jasnah'nın az önce okuduğu kâğıda eliyle vurarak. Kesikli ve akıllı bir sesi vardı, "Bu sözleri söyleyen bu kişi. Bu kişi bir Elçi. Şüphelerimiz doğru. Elçiler gerçek ve terk edilmiş bir tanesi aramızda."

"Onu bulmalıyız," dedi Jasnah.

"Shadesmar'da aramalıyız," diye cevapladı Bej. "Bu dünyada insanlar kolayca saklanabilirler, ama öbür tarafta ruhları bize parlalarak görünür."

"Eğer saklamasını bilen birileri yoksa."

Bej köşedeki biriken not yığınlarına doğru baktı, kalemlerden biri yazmayı bitirmişti. Jasnah kâğıdı değiştirmek için ayağa kalktı, Shal-lan notlarıyla dolu olan bir sandığı kurtarmayı başarmıştı ama diğer

ikisi batan gemiyle beraber gitmişti. Neyse ki Jasnah bu kopyaları hazırlatmıştı.

Ya da bir önemi var mıydı? Onun kodlarıyla şifrelenmiş bu kâğıtta parshmenleri Yokelçilere bağlayan satırlar dolusu bilgi vardı. Bir zamanlar bu pasajların her biri için köle gibi çalışmış, tarihin içinden söke söke çıkarmıştı. Şimdi ise bunların hepsi herkesin bildiği şeylerdi. Bütün uzmanlık alanı bir saniye içinde yok olmuştu.

“Çok zaman kaybettik,” dedi Jasnah.

“Evet. Elimizden kaçırdığımızı yakalamalıyız Jasnah. Mecburuz.”

“Düşmanı mı?” diye sordu Jasnah.

“Hareketleniyor. Sinirleniyor.” Bej başını salladı, Jasnah kâğıdı değiştirirken onun yanında diz çöktü. “Onun karşısında biz hiçiz Jasnah. Senin türünü de benimkini de yok eder.”

Uzakalem durdu ve bir diğeri başlayarak hayatı boyunca ara ara üzerinde çalıştığı hatıralarının ilk satırlarını yazmaya başladı. Bir düzine farklı denemeyi bir kenara atmıştı ve bu en son denemesini okurken, bundan da memnun olmadığını keşfetti.

“Shallan hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu başını sallayarak Bej’e. “Dönüştüğü kişi hakkında.”

Bej dudaklarını sıkarak somurttu. Bir insan olmak için fazla açılı olan keskin yüz hatları, heykeltıraşın bitirmeyi ihmal ettiği kaba bir heykele benziyordu.

“O... sorunlu,” dedi.

“Hangimiz değiliz ki?”

“Dengesiz.”

“Bej, sana göre *bütün* insanlar dengesiz.”

“Sen değil,” dedi çenesini kaldırarak. “*Sen* bir spren gibisin. Gerçeklerle düşünüyorsun. Basit hevesler yüzünden değişmiyorsun. Oluşun gibisin.”

Jasnah ona düz bir bakış attı.

“Büyük ölçüde,” diye ekledi Bej. “Büyük ölçüde. Ama bu *böyle* Jasnah. Diğer insanlara kıyasla çok kalpsizsin!”

Jasnah içini çekti, ayağa kalkıp Bej’e sürtünerek geçti. Yazı masasına geri döndü. Elçi’nin sayıklamaları ona dik dik bakıyordu. Yerine oturdu, yorgun hissediyordu.

“Jasnah... Yanılıyor muyum?” diye sordu Bej.

“Düşündüğün kadar kalpsiz değilim Bej. Bazen keşke öyle olsaydım diye düşünüyorum.”

“Bu sözler seni rahatsız ediyor,” dedi yine Jasnah’nın yanına ge-

lip simsiyah parmaklarını sayfanın üzerine koyarak. “Neden? Pek çok rahatsız edici şey okudun.”

Jasnah arkasına yaslandı ve notlarını yazarak çalışan üç uzakalemin kâğıtların üstündeki gıcırtilarını dinledi, büyük ölçüde önemsiz olduklarından korktuğu notları. İçinin derinliklerinde bir şeyler kımıldanıyordu. Karanlık bir odanın, çığlıklarının bulanık anısı. Ona yaptığı bütün her şeye rağmen kendisinden başka kimsenin hatırlamıyormuş gibi görüldüğü bir çocukluk hastalığı.

Bu ona sevdiği kişilerin bile onu incitebileceğini öğretmişti.

“Bej, hiç akıl sağlığını kaybetmenin nasıl bir şey olacağını düşündün mü?”

Bej başıyla onayladı. “Bunu düşündüm. Nasıl düşünmem? Hele de atalarımıza ne olduğu düşünülürse.”

“Bana mantıklı diyorsun,” diye fısıldadı Jasnah. “Bu doğru değil çünkü ben de pek çok kişi gibi tutkularımın beni yönlendirmesine izin veriyorum. Ancak huzurlu olduğum zamanlarda her zaman güvenilebileceğim tek şey zihnim oldu.”

Bir istisna dışında.

Başını sallayarak kâğıdı tekrar eline aldı. “Onu kaybetmekten korkuyorum Bej. Bu beni dehşete düşürüyor. Elçiler gibi olmak nasıl olurdu? Zihninin gittikçe daha da güvenilmez hâle geldiğini bilmek? Farkına varamayacak kadar unutmak? Akıllarının düzeldiği, hatıralarını inceleyerek neyin gerçek, neyin kendi akılları tarafından uydurulmuş olduğunu anlamaya çalışarak geçen anları oluyor muydu acaba?”

Titredi.

“Kadim olanlar,” diye tekrarladı Bej başını sallayarak. Hıyanet’te kaybedilen sprenlerden çok bahsetmezdi. Bej ve akranları o zamanlar daha çocuktuk ya da sprenlerin küçüklerine ne deniyorsa artık. Onları büyütecek ve onlara rehberlik edecek yetişkin sprenler olmadan yıllar, yüzyıllar geçirmişlerdi. Mürekkepsprenleri insanlar yeminlerine ihanet ettiği zaman kaybettikleri toplumlarını ve kültürlerini daha yeni yeni geri kazanmaya başlamışlardı.

“Senin yardımcın,” dedi Bej. “Onun spreni. Bir Muğlak.”

“Bu kötü mü?”

Bej başını sallayarak onayladı. Basit ve net hareketleri tercih ederdi. Bej’in omzunu silktiğini göremezdin. “Muğlaklar *beladır*. Yalandan keyif alırlar Jasnah. Beslenirler. Bir toplantıda doğru olmayan bir kelime söylersen yedisi birden yanına gelir. Fısıltıları kulaklarını doldurur.”

“Onlarla savaştınız mı?”

“İnsan muğlaklarla şerefsprenleriyle savaşacağı gibi savaşmaz. Muğlakların tek bir şehri var ve daha fazlasını yönetmek istemiyorlar. Dertleri sadece dinlemek.” Parmağıyla masaya vurdu. “Belki bu bağ sayesinde daha iyidir.”

Bej bir Parlayan bağı kuran tek yeni nesil mürekkepspreniydi. Diğerleri bu riske girmektense Jasnah’yı öldürmeyi tercih ederdi.

Bej’in soylu bir havası vardı, dik duruşlu ve buyurgan. Büyüklüğünü istediği zaman değiştirebiliyordu ama tamamen bu âleme geçerek bir Parekılıcı’na dönüşmediği sürece şekli sabitti. Bej ismini ise başkaldırının bir simgesi olarak seçmişti. Irkının ona dayattıklarına karşı çıkıyordu, kaderine de razı olmayacaktı.

Onun gibi yüksek seviyeli bir sprenle basit bir duygu spreninin arasındaki fark nasıl davranacağına karar verebilme yeteneğiydi. Canlı bir uyumsuzluktu. İnsanlar gibi.

“Shallan artık beni dinlemiyor,” dedi Jasnah. “Ona söylediğim en küçük şeye bile isyan ediyor. Bu kendi başına kaldığı son birkaç ay çocuğu değiştirdi.”

“Sana hiçbir zaman iyi itaat etmedi Jasnah. O böyle.”

“Geçmişte en azından ona öğrettiklerimi umursarmış gibi yapıyordun.”

“Ama daha fazla insanın hayattaki yerlerini sorgulaması gerektiğini hep söyledin. ‘Gerçekleri hemen kabul ediyorlar.’ demiyor muydun?”

Jasnah parmaklarıyla masaya vurdu. “Haklısın elbette. Sınırlarının içerisinde mutlu yaşamaktansa sınırlarını zorlamasını tercih ederim. Bana itaat edip etmediğinin fazla bir önemi yok. Ama dürtülerinin onu kontrol etmesine izin vermek yerine kendi durumunu kontrol edebilme becerileri hakkında *endişeliyim*.”

“Bunu nasıl değiştireceksin?”

Mükemmel bir soruydu. Jasnah küçük masasındaki kâğıtları karıştırdı. Savaş kamplarındaki hayatta kalmış muhbirlerinden Shallan hakkında raporlar toplamıştı. Jasnah’nın yokluğunda gerçekten çok iyi iş çıkarmıştı. Belki de çocuğun ihtiyaç duyduğu şey daha fazla disiplin değil, daha zorlu görevlerdi.

“On tarikat yeniden kurulacak,” dedi Bej arkasından. Yıllarca sadece ikisi olmuştu, Jasnah ve Bej. Bej diğer akıllı sprenlerin kendi tarikatlarını tekrar kurup kurmayacakları konusunda yorum yapmaktan hep kaçınmıştı.

Ama her zaman şerefsprenlerinin, dolayısıyla da Rüzgârkoşucuların geri dönmeyeceğini söylemişti. Görünüşe göre Shadesmar'ı ele geçirme girişimleri onları diğer ırklara pek sevdirmemişti.

“On tarikat,” dedi Jasnah. “Hepsi ölümle bitti.”

“Biri dışında hepsi,” diyerek katıldı Bej. “Onlar ölümden yaşadılar.”

Jasnah arkasını döndü ve Bej de gözlerinin içine baktı. Göz bebeği yoktu, sadece koyu siyah bir şeylerin üzerinde ışıldayan yağ.

“Diğerlerine de Akıl’dan öğrendiklerimizi söylemeliyiz Bej. Eninde sonunda bu sır açığa çıkmalı.”

“Jasnah, *hayır*. Bu son olur. Yeni bir Hıyanet.”

“Gerçek beni yok etmedi.”

“Sen özelsin. Seni yok edebilecek bir bilgi yok. Ama diğerleri...”

Jasnah gözlerine bakmaya devam etti, sonra yanında birikmiş kâğıtları topladı. “Göreceğiz,” dedi ve kâğıtları bir kitap şeklinde birleştirmek için masaya götürdü.

Ama biz denizde duruyoruz, nüfuz alanlarımızdan memnunuz. Bizi yalnız bırak.

O mzunun üzerinden iri düğümlü bir halatı çekerek engelibeli zeminde ilerlerken Moash homurdandı. Görünüşe göre Yokelçilerin arabaları yetmemişti. Taşınacak çok fazla erzak vardı ama yeterli araç yoktu.

En azından tekerlekli araçlar.

Moash'ı kırık tekerleklerinin yerine bir çift uzun çelik takoz eklenmiş olan bir arabadan oluşturulmuş bir kızakta görevlendirmişlerdi. Onu halatı çekenlerin önüne koymuşlardı. parshmen ustabaşları en hevesli olanın o olduğunu düşünüyordu.

Neden olmayacaktı ki? Kervanlar sıradan vagonların aşağı yukarı yarısını çeken chulların yavaşlığında ilerliyordu. Moash'ın sağlam çizimleri ve hatta bir çift eldiveni bile vardı. Köprücülükle kıyaslandığında bu cennetti.

Manzara daha bile iyiydi. Harap Ovalar'a kıyasla Orta Alethkar çok daha bereketliydi ve zemin kayafilizleri ve ağaçların budaklı kökleri ile bezenmişti. Kızak bunların üzerinde zıplıyor ve çatırdıyordu ama en azından bu şeyi omzunda taşıması gerekmiyordu.

Etrafında yüzlerce adam yiyecek malzemeleri, taze kesilmiş odun ve domuz ya da gökyılan derileriyle tepelemesine doldurulmuş vagon veya kızakları çekiyordu. Bazıları Revolar'dan ilk çıktıkları gün yolda dökülmüşlerdi. Yokelçiler bunları iki gruba ayırmıştı. Çaba gös-

termelerine rağmen gerçekten çok zayıf olanlar şehre geri yollanmıştı. Numara yaptıklarına karar verilen birkaç tanesiyse kırbaçlanmış, sonra da vagonların yerinde kızaklara koşulmuştu.

Sert ama adildi. Gerçekten de sefer devam ettikçe Moash insan işçilere o kadar iyi davranılmasına şaşıırıyordu. Her ne kadar katı ve acımasız olsalar da Yokelçiler sıkı çalışmak için kölelerin düzgün yemeğe ve geceleri dinlenmek için bol bol zamana ihtiyaç duyduklarını anlıyordu. Zincirlenmiyorlardı bile. Uçabilen Kaynaşıkların dikkatli bakışları altında kaçmak anlamsız olurdu.

Moash bu kızığını çekerek ve yürüyerek geçen haftalardan hoşlandığını fark etmişti. Bu bedenini tüketiyor, düşüncelerini susturuyor ve onun sakin bir ritme kapılmasına izin veriyordu. Bu kesinlikle krala karşı kurdukları komplo yüzünden durmaksızın endişelendiği açığöz olduğu günlerinden çok daha iyiydi.

Ne yapacağını söyleyemesi iyi geliyordu.

Harap Ovalar'da olanlar benim suçum değildi, diye düşündü kızakçı çekerken. *Buna mecbur bırakıldım. Benim suçum yok.* Bu düşünceler onu rahatlatıyordu.

Ne yazık ki varacakları hedefi görmezden gelemezdi. Küçükken amcasıyla kervancılık yaptığı zamanlardan beri bu yoldan onlarca kez geçmişti. Nehirden karşıya, doğruca güneydoğuya. Ishar'ın Tarlası'nı geçerek ve Inkwel kasabasının yanından.

Yokelçiler Kholinar'ı almak için yürüyorlardı. Kervanlarda baltalar ve mızraklarla silahlanmış on binlerce parshmen vardı. Kabuk zırhlı ve kuvvetli bir yapısı olan bir parshmen şekline bürünmüşlerdi, Moash artık bunun isminin savaşformu olduğunu öğrenmişti. Deneyimli değillerdi, her gece eğitimlerini izlemek Moash'a onların aşağı yukarı köylerden toplanarak zorla orduya sokulan koyugözlere denk olduklarını göstermişti.

Ama öğreniyorlardı ve Kaynaşıklar da onların yanında olacaktı. Bunlar havada uçuşuyor ya da vagonların yanında yürüyorlardı, güçlü ve buyurganlardı, karanlık enerjiyle çevrelenmişlerdi. Farklı türleri varmış gibi görünüyordu ama her biri korkutucuydu.

Her şey başkentin üzerine doğru iniyordu. Bu Moash'ı rahatsız etmeli miydi? Sonuç olarak Kholinar'ın ona ne faydası olmuştu ki? Burası dedesi ve ninesinin tek başlarına soğuk bir zindan hücresinde ölüme terk edildiği yerdı. Burası iyi insanlar mahvolurken Kral Elhokar'ın dans edip alçaklıklara gözünü kapattığı yerdı.

İnsanoğlu bu krallığı hak ediyor muydu ki?

Gençliğinde kervanlara eşlik eden ardentleri dinlerdi. İnsanoğlunun çok uzun zaman önce *kazandığını* biliyordu. Yokelçilerle yapılan son muharebe Aharietiam, binlerce yıl önce olmuştu.

Peki bu zaferle ne yapmışlardı? Parlayan Şövalyeleri hatırlatan insanlardan sahte tanrılar türetmişlerdi. Yüzyıllardan beri insanoğlunun ömrü uzun bir cinayet, savaş ve hırsızlıklar dizisinden ibaret olmuştu.

Yokelçilerin insanoğlu kendi kendini yönetemeyeceğini kanıtladığı için geri döndükleri belliydi. Yaradan'ın bu felaketi yollamasının sebebi buydu.

Yola devam ettikçe Moash'ın Yokelçilere hayranlığı artıyordu. Orduları iyi düzenliydi ve askerleri hızlı öğreniyordu. Kervanlar iyi donatılmıştı, bir ustabaşı Moash'ın çizmelerinin yıpranmış gibi göründüğünü fark ettiği zaman akşama kalmadan yeni bir çift çizmesi olmuştu.

Her vagon veya kızağa iki parshmen ustabaşı verilmişti ama bunlara kırbaçlarını tutumlu kullanmaları söylenmişti. Bunlar bu görev için sessizce eğitilmişlerdi ve Moash arada sırada bir zamanlar köle olan parshmen ustabaşılarının onlara talimat veren görünmez sprenlerle konuşuklarını duyuyordu.

Yokelçiler zeki, kararlı ve becerikliydi. Kholinar'ın bu kuvvetin karşısında düşmesi oldukça muhtemel görünüyordu. Evet... belki de ırkının zamanı dolmuştu. Moash, Kaladin ve diğerlerini hayal kırıklığına uğratmıştı ama bu alçak dünyanın düzeni böyleydi. Moash'ın suçu değildi. O bu kültürün bir ürünüydü.

Sadece bir gariplik vardı. Yokelçiler gördüğü insan ordularına kıyasla çok daha üstün görünüyorlardı... bir şey dışında.

Bir grup parshmen köle vardı.

Bir kızak çekiyor ve her zaman insanlardan ayrı yürüyorlardı. Savaşformunda değil, işformundalardı ama onun dışında diğer parshmenler gibi görünüyorlardı, aynı mermer desenli derileri vardı. Neden bu grup kızak çekiyordu?

Orta Alethkar'ın sonsuz ovaları boyunca ilerlerken Moash ilk başta bu görüntüyü cesaret verici olarak değerlendirmişti. Yokelçilerin eşitlikçi olabileceklerine işaret ediyordu. Belki bu kızakları çekecek kuvvette çok az insan vardı.

Öyle olsa bile neden bu parshmenlere bu kadar kötü muamele ediliyordu? Ustabaşılar tiksintilerini saklamak için pek çaba sarf etmiyordu ve bu zavallı yaratıkları istedikleri kadar kırbaçlamaya izinleri vardı. Moash'ın onlara doğru bir bakış attığı zaman aralarından

birinin dövölmekte ya da azarlanmakta olduğunu görmediği zaman çok enderdi.

Bunları görür ve duyarken Moash'ın içi sıkılıyordu. Herkes birlikte o kadar iyi çalışıyor, ordudaki geri kalan her şey kusursuz görünüyordu ki. Bu hariç.

Bu zavallılar kimdi?

Ustabaşı mola verdi, Moash halatını bıraktı, sonra su tulumundan büyük bir yudum aldı. Yürüyüşlerinin yirmi birinci günüydü, bunu diğer kölelerin bazıları saydığı için biliyordu. Bulundukları yerin Inkwel'in birkaç gün ilerisinde, Kholinar'a doğru yolun sonlarında olduğunu tahmin etti.

Diğer köleleri görmezden geldi ve odunla dolu olan kazağın gölgesinde yere çöktü. Arkalarında pek de uzakta olmayan bir köy yaanıyordu. Haber onlardan önce geldiği için kimseyi bulamamışlardı. Yokelçiler neden onu yakmıştı da geçtikleri diğer köyleri yakmamışlardı? Belki de bir mesaj göndermek içindi. Yükselen duman gerçekten uğursuz görünüyordu. Arkalarından gelebilecek muhtemel bir ordunun köyü kullanmasını engellemek için de olabilirdi.

Kendi ekibi beklerken, Moash isimlerini biliyordu, sormaya zahmet etmemişti, parshmen grubu yürüyerek yanlarından geçti. Kırbaçlanmaktan kan içindelerdi, ustabaşı bağırmaya devam ediyordu. Geride kalmışlardı. Sürekli acımasız muamele sonucu yorgun düşüyorlar, bu da diğerleri su molası verirken yetişmek için yürümeye zorlanmalarına sebep oluyordu. Bu durum daha çok yorulmalarına ve yaralanmalarına neden oluyor, daha geride kalmalarına ve elbette daha fazla kırbaçlanmalarına yol açıyordu...

Kaladin'den önce Köprü Dört'te de böyle oluyordu, diye düşündü Moash. Herkes şanssız olduğumuzu söylüyordu ama aslında kendini tekrar eden bir girdapta dibe batır gibiydik.

Arkalarından takip eden birkaç yorgunlukspreniyle birlikte o ekip geçtikten sonra Moash'ın ustabaşılarından biri ekibine halatları toplayıp tekrar ilerlemeye başlamalarını söyledi. Sadece biraz beyaz desenli koyu kırmızı derisi olan genç bir parshmen kadındı. Bir havah giyiyordu. Her ne kadar yürüyüş için uygun bir giysi gibi gözükmesine de ona uyuyordu. Hatta eminelini örtmek için kol yenini bile iliklemişti.

"Onlar ne yaptı ki?" diye sordu Moash halatını yeniden eline alırken.

“Ne dedin?” diye sordu kadın ona dönüp. Fırtınalar adına. O deri ve sesindeki şu garip şarkı gibi tempo olmasa güzel bir Makabaki kız olabilirdi.

“O parshmen ekibi,” dedi Moash. “Böyle sert muameleyi hak etmek için ne yaptılar?”

Aslında bir cevap beklemiyordu. Ama parshmen kadın onun bakışını takip etti ve sonra başını salladı. “Sahte bir tanrıyı gizlediler. Onu ta ortamıza kadar getirdiler.”

“Yaradan’ı mı?”

Kadın güldü. “Gerçek olan bir sahte tanrı, canlı birini. Bizim yaşayan tanrılarımız gibi.” Bir Kaynaşık üzerlerinden uçarken yukarı baktı.

“Yaradan’ın gerçek olduğunu düşünen birçok kişi var,” dedi Moash.

“Eğer öyleyse kızağı çeken neden *sensin*?” Parmaklarını şıklatarak işaret etti.

Moash halatını alıp diğer adamların yanında çift sıraya katıldı. Yürüyen ayaklar, sürtünen kızaklar ve tıngırdayan tekerleklerden oluşan devasa katarı katıldılar. Parshendiler yaklaşan fırtınadan önce bir sonraki kasabaya varmak istiyordu. İki tür fırtınayı da yolları üzerindeki köylerde konaklayarak geçiriyorlardı.

Moash kendini işin ritmine kaptırdı. Terlemeye başlaması uzun sürmedi. Doğuda, Buzdiyar yakınlarındaki soğuk havaya alışmıştı. Derisinin üzerinde güneşin sıcaklığını hissettiği bir yerde olmak garip geliyordu ve şimdi burada hava yaza dönmeye başlamıştı.

Kızağı kısa sürede parshmen ekibine yetiştirdi. Bir süre için iki kızak yan yana ilerledi ve Moash kendi ekibine ayak uydurabilmenin bu zavalı parshmenlere cesaret verebileceğini düşündü. Sonra bir tanesinin ayağı kaydı ve düştü ve bütün ekip durmak zorunda kaldı.

Kırbaçlar başladı. Bağırışlar, deri üzerinde *şaklayan* deri.

Yeter.

Moash halatını bıraktı ve sıradan çıktı. Şok olan ustabaşları arkasından seslendi ama peşinden gelmediler. Belki fazla şaşırmışlardı.

Uzun adımlarla kölelerin kendilerini toparlayıp yeniden yola koymak için çabaladıkları parshmen kızağına geldi. Birkaçının yüzleri ve sırtları kanlıydı. Kayıp düşen iri parshmen yerde yatıyordu. Ayakları kanıyordu, yürümekte zorlanmasında şaşırlacak bir şey yoktu.

İki ustabaşı onu kırbaçlıyordu. Moash bir tanesini omzundan yakaladı ve geriye itti. “Durun!” diye azarladı, sonra diğerini de kenara itti. “Ne yaptığınızı görmüyor musunuz? *Bizim* gibi oluyorsunuz.”

İki ustabaşı ona afallamayla baktılar.

“Birbirinize eziyet edemezsiniz,” dedi Moash. “*Olmaz.*” Yerdeki parshmene döndü ve onu ayağa kaldırmak için elini uzattı ama göz ucuyla ustabaşılardan birinin kolunu kaldırdığını gördü.

Moash hızla döndü ve bir şaklamayla üstüne inen kırbacı havada yakaladı ve destek almak için bileğinin etrafında döndürdü. Sonra kendisi *asıldı* ve tökezleyen ustabaşısını kendine doğru çekti. Moash bir yumruğunu yüzüne gömerek onu sırtüstü yere devirdi.

Hay Cehennem, bu acıtmıştı. Vururken yan tarafı kabuğa sürtünen elini salladı. Öbür ustabaşıya ters ters baktı, ustabaşı ciyaklayıp geriye sıçrayarak kırbacını düşürdü.

Moash bir kere kafasını salladı, sonra yerdeki köleyi kolundan tuttu ve ayağa kaldırdı. “Kızakta otur. Ayaklarını iyileştir.” Sırada parshmen kölenin yerini aldı ve halatını omzunun üzerine yerleştirip asıldı.

Şimdiye kadar Moash’ın ustabaşıları da akıllarını başlarına toplamış ve peşinden gelmişlerdi. Yüzleştiği ustabaşılarla konuştular, birinin gözünün yanında kanayan bir kesik vardı. Konuşmaları sessiz, hızlı ve onu doğru atılan ürkmüş bakışlarla bezeliydi.

Sonunda olayın peşini bırakmaya karar verdiler. Moash kızıağı diğer parshmenlerle birlikte çekti ve diğer kızakta onun yerini alacak başkasını buldular. Bir süre için Moash başka bir şeylerin daha olacağını düşündü, hatta ustabaşılardan birinin bir Kaynaşık ile konuştuğunu bile gördü. Ama onu cezalandırmadılar.

Yürüyüşün geri kalanı boyunca kimse parshmen ekibine kırbaç kaldırmaya cesaret edemedi.

YİRMİ ÜÇ YIL ÖNCE

D alinar parmaklarını birleştirdi, sonra ovaladı, kırmızı-kahvereng-i kurumuş yosunun parçalarını birbirlerine sürüyordu. Kazınma sesi nahoş bir şekilde kemiğe sürtünen bıçak sesine benziyordu.

Sıcaklığı anında hissetti, köz gibiydi. Nasır tutmuş parmaklarından ince bir duman yükseldi ve burnuna çarptı, sonra yüzünün etrafından yayıldı.

Her şey soldu, bir oda için çok fazla olan adamın gürültücü sesleri, sıkış tıkış bedenlerin kokuları. Zevk hissi bulutlu bir gündeki ani güneş ışığı gibi içine yayıldı. Uzun bir nefes verdi. Bashin ona yanlışıyla dirsek attığında bile umursamadı.

Birçok yerde yüceprems olmak ona belirli bir alan sağlardı ama bu kötü aydınlatılmış yerdeki lekeli tahta masada sosyal statünün önemi yoktu. Burada iyi bir içki ve parmaklarının arasında tuttuğu ufak bir yardımla en sonunda rahatlayabilmişti. Burada hiç kimse ne kadar düzgün göründüğünü ya da ne kadar çok içtiğini umursamıyordu.

Burada isyanın raporlarını dinlemek ve kendisini o bölgelerde çıkmış sorunları çözerken hayal etmek zorunda değildi. Elinde kılıç, kalbinde Heyecan'la...

Yosunu daha kuvvetli ovaladı. Savaşı düşünme. Evi'nin her zaman söylediği gibi anı yaşa.

Havar içkilerle döndü. Sakallı zayıf adam fazla kalabalık masayı inceledi, sonra içkileri masaya koydu ve sızmış sarhoşun tekini ye-

rinden kenara çekti. Bashin'in yanına sıkıştı. Havar açıkgözdü, hat-
ta iyi bir aileden geliyordu. Bir anlamı olduğu zamanlarda Dalinar'ın
elitlerinden biriydi, gerçi artık kendi arazisi ve yüksek bir konumu var-
dı. Dalinar'a sesi duyulacak kadar sert selam vermeyen birkaç kişi-
den biriydi.

Bashin ise... eh, Bashin garip bir tipti. Birinci Nan'dan koyugöz
olan tombul adam dünyanın yarısını dolaşmıştı ve diğer yarısını gör-
meye giderken yanında gelmesi için Dalinar'ı teşvik ediyordu. Hâlâ o
geniş kenarlı, aptal, sarkık şapkayı giyiyordu.

Havar içkileri uzatırken homurdandı. "Bashin eğer önünde sen-
den ayrı ilerleyen bir göbeğin olmasaydı yanına sıkışmak çok daha
kolay olacaktı."

"Sadece görevimi yapıyorum Berrakbey."

"Görevini mi?"

"Açıkgözlerin onlara çok itaat edilmesine ihtiyaçları var değil mi?
Ben de bunu sağlamaya çalışıyorum, en azından ağırlık olarak."

Dalinar kupasını aldı ama içmedi. Şu an için ateşyosunu işini yapı-
yordu. Bu loş taş odada tek yükselen duman onunki değildi.

Gavilar bundan nefret ederdi. Ama öte yandan, Gavilar şu anki ha-
yatından *memnundu*.

Loş odanın merkezinde bir çift parshmen masaları kenarlara itti-
ler, sonra da zemine elmas çentikler yerleştirmeye başladılar. İnsan-
lar geri çekilip büyük bir ışık çemberi için yer açtılar. Bir çift gömlek-
siz adam ite kaka kalabalığın içinde kendilerine yol açıyordu. Odaya
hâkim olan boş gevezelik havası kükreyen bir beklentiye dönüştü.

"Bahse girecek miyiz?" diye sordu Havar.

"Tabii" diye cevapladı Bashin. "Kısa olana üç lal marka koyuyorum."

"O bahse varım," dedi Havar. "Ama para için değil. Kazanırs am
şapkanı istiyorum."

"Anlaştık! Ha! Demek sonunda ne kadar gösterişli olduğunu iti-
raf ediyorsun?"

"Gösterişli mi? Fırtınalar adına Bashin. Sana bir iyilik yapıp onu
yakacağım."

Dalinar arkasına yaslandı, aklı ateşyosunuyla uyuşmuştu.

"Şapkamı mı yakacaksın?" dedi Bashin. "Fırtınalar adına, Havar.
Bu çok sert oldu. Sırf gösterişli hâlimi kıskanıyorsun diye bu yapıl-
maz ki."

"O şapkanın gösterişle tek ilgisi kadınların sana kapıyı gösteriş-
leri."

“Şapka egzotik. Batıdan geliyor. Herkes modanın batıdan geldiğini bilir.”

“Evet Liafor ve Yezier’den. Sen o şapkayı nereden almıştın?”

“Safgöl.”

“Ah, kültür ve modanın kalesi! Sonra da Bavland’a alışverişe mi gideceksin?”

“Garson kızlar farkı bilmiyor,” diye homurdandı Bashin. “Neyse artık maçı seyredebilir miyiz? Senin o markalarını kazanmayı dört gözle bekliyorum.” İçkisini yudumladı ama şapkasını kaygıyla elliyordu.

Dalinar gözlerini kapadı. Sanki içinin geçebileceğini hissetti, belki Evi için endişe etmeden ya da savaş rüyaları görmeden biraz uyuyabilirdi...

Çemberin içinde bedenler birbirlerine *çarptı*.

O ses, güreşçilerin birbirlerini çemberin dışına itmeye çalışırken zorlanarak homurdanmaları, ona savaşı hatırlattı. Dalinar gözlerini açtı, yosunu bıraktı ve öne doğru eğildi.

Kısa boylu güreşçi diğerinin yetişemeyeceği kadar uzakta kalıyordu. Eğilmiş, elleri hazır, birbirlerinin etrafında dönüyorlardı. Yeniden kenetlendikleri zaman kısa boylu adam rakibinin dengesini bozdu. *Duruşu daha iyi*, diye düşündü Dalinar. *Alçakta kaldı. Bu uzun boylu adam çok uzun zamandır gücü ve cüssesiyle idare etmiş. Tekniği berbat.*

İkili gerildi ve uzun boylu adam ikisini de devirmeden önce çemberin kenarına doğru gerilediler. Dalinar, önündekiler ellerini kaldırıp tezahürat yaparken ayağa kalktı.

Yarışma. Dövüş.

Beni neredeyse Gavilar’ı öldürmeye itti.

Dalinar geri oturdu.

Kısa boylu adam kazandı. Havar içini çekti ama birkaç parlayan küreyi Bashin’e yuvarladı. “Bir sonrakinde kabul edersen iki katı?”

“İh,” dedi Bashin markaları alırken. “Bu yeterli.”

“Ne için?”

“Birkaç nüfuzlu genç züppeye benimkine benzer şapkalar takmaları için rüşvet vermeye,” dedi Bashin. “Gör bak, bir kere laf yayılsın, herkes bunları giymeye başlayacak.”

“Sen aptalsın.”

“Modaya uygun olduğum sürece mesele yok.”

Dalinar yere eğildi ve ateşyosununu aldı. Masanın üzerine attı ve ona baktı, sonra şarap kupasından uzun bir yudum aldı. Bir sonra-

ki güreş başladı ve iki rakip birbirlerine girerken yüzünü buruşturdu. Fırtınalar adına. Neden kendisini hep böyle durumlara sokuyordu ki?

“Dalinar,” dedi Havar. “Yarık’a ne zaman gideceğimize dair bir haber var mı?”

“Yarık mı?” diye sordu Bashin. “Ne olmuş ona?”

“Ahmak mısın?” diye sordu Havar.

“Hayır,” dedi Bashin. “Ama sarhoş olabilirim. Ne olmuş Yarık’a?”

“Söylentiye göre kendi yüceprenslerini ilan etmek istiyorlar,” dedi Havar. “Eskisinin oğlu, ismi neydi...”

“Tanalan,” dedi Dalinar. “Ama biz Yarık’a gitmeyeceğiz Havar.”

“Mutlaka kral...”

“Gitmeyeceğiz,” dedi Dalinar. “Senin eğitmen gereken adamlar var. Ben de...” Dalinar daha fazla şarap içti. “Ben baba olacağım. Kardeşim, Yarık’ı diplomasi ile halledebilir.”

Havar kupasını masaya bırakarak arkasına yaslandı. “Kral aleni bir isyanı politikayla bastıramaz Dalinar.”

Dalinar ateşyosununu yumruğunun içinde sıkı ama ovalamadı. Yarık’a olan ilgisinin ne kadarı Gavilar’ın krallığını korumak için olan görevinden ve ne kadarı Heyecan’ı yeniden hissetmek için duyduğu arzudan kaynaklanıyordu?

Hay Cehennem. Bugünlerde kendini eksik bir adam gibi hissediyordu.

Greşçilerden biri diğersini çemberin dışına iterek ışık çizgisini bozdu. Kaybeden duyuruldu ve bir parshmen dikkatlice çemberi yeniden birleştirdi. O bunu yaparken bir başhizmetkâr Dalinar’ın masasına geldi.

“Affedersiniz Berrakbey,” diye fısıldadı. “Ama bilmeniz gerekir. Esas müsabakanın iptal edilmesi gerekti.”

“Ne?” dedi Bashin. “Sorun nedir? Makh dövşmeyecek mi?”

“Affedersiniz,” diye tekrarladı başhizmetkâr. “Ama rakibinin midesinde sorun var. Müsabakanın iptal edilmesi gerek.”

Görünüşe göre haber odanın içinde yayılıyordu. Kalabalık hoşnutsuzluğunu yuhalamalar ve küfürler, bağırsıklar ve dökülen içkilerle belli ediyordu. Uzun, kel bir adam çıplak göğsüyle çemberin bir kenarında duruyordu. Eliyle çemberi işaret ederken güreşleri düzenleyen açığızlerin birkaçıyla tartışıyordu, etrafındaki zeminde öfkesprenleri kaynıyordu.

Bu gürültü Dalinar’a savaş çağrısı gibi geliyordu. Gözlerini kapattı ve bunu içine çekerek ateşyosunundan çok daha üstün bir zevk bul-

du. Fırtınalar adına. Daha fazla içmiş olması gerekirdi. Kendine hâkim olamayacaktı.

O zaman elini çabuk tutsa daha iyi olurdu. Ateşyosununu bir kenara fırlattı ve ayağa kalktı, gömleğini çıkardı.

“Dalinar! dedi Havar. “ Ne yapıyorsun!?”

“Gavilar halkımızın üzüntüleri için daha çok endişe duymam gerektiğini söylüyor,” dedi Dalinar masanın üzerine çıkarken. “Burası endişeli ve üzgün insanlarla dolu gibi görünüyor.”

Havar ağzı açık kalakaldı.

“Benim üzerime bahse gir,” dedi Dalinar. “Eski günlerin hatırına.” Masanın üzerinden diğer tarafa atladı, sonra kalabalığın içinde ilerledi. “Birisi o adama bir rakip bulduğunu söylesin!”

Sessizlik ondan kötü bir koku gibi yayıldı. Dalinar çemberin kenarına geldiği zaman kendisini az önce gürültücü açıkgöz ve koyugöz adamlarla dolu olduğu hâlde tamamen sessiz bir odada buldu. Koyu yeşil gözleri iyice açılmış güreşçi Makh geriye çekildi, öfkesprenleri kayboluyordu. Kuvvetli bir yapısı vardı, kolları içi fazla doldurulmuş gibi şişikti. Söylentilere göre asla yenilmemişti.

“Ee?” dedi Dalinar. “Bir dövüş istiyordun, benim de bir egzersize ihtiyacım var.”

“Berrakbey,” dedi adam. “Bunun serbest stil bir müsabaka olması gerekiyor, bütün vuruşlara ve tutuşlara izin var.”

“Mükemmel,” dedi Dalinar. “Ne var? Yüceprensini yaralamaktan mı endişe duyuyorsun? Bana yapacağın şeyler için sana af sözünü veriyorum.”

“Sizi yaralamak mı?” dedi adam. “Fırtınalar adına, korktuğum bu değil.” Gözle görülür şekilde ürperdi ve Thaylenli bir kadın koluna vurdu, belki güreşçinin amiri olabilirdi. Kabalık ettiğini düşünmüştü. Güreşçi sadece başını eğdi ve geri çekildi.

Dalinar odada etrafına bakındığında karşısında aniden çok rahatsız olmuş görünen yüzlerden bir deniz buldu. Burada bir çeşit kurallı bozmuştu.

Topluluk dağıldı, parshmenler yerden küreleri topladılar. Görünüşe göre Dalinar burada mevkinin önemsiz olduğunu düşünmekle aceleci davranmıştı. Ona bir seyirci olarak tahammül ediyorlardı ama dövüş katılmamalıydı.

Hay Cehennem. Bankına dönerken alçak sesle homurdandı, o öfkesprenleri yerden onu takip ediyordu. Sert bir hareketle gömleğini Bashin'den geri aldı. Elitleriyle olduğu zamanlar en düşük mızrakçı-

lardan en yüksek yüzbaşılara kadar her adam onunla antrenman yapar ya da güreşirdi. Fırtınalar adına, etraftaki herkesi epey eğlendiren bir şekilde birkaç kere aşçıyla bile kapışmıştı.

Oturdu ve gömleğini giydi, kızgındı. O kadar hızla çıkarırken düğmeleri koparmıştı. İnsanlar dışarı çıkmaya devam ederken oda sessizliğe gömüldü ve Dalinar orada gergin bir şekilde öylece oturdu, bedeni hâlâ dövüşmek istiyordu. Heyecan yoktu. Dalinar'ın içini dolduracak hiçbir şey yoktu.

Kısa süre sonra arkadaşları ile odada yalnız kalmıştı; boş masaları, terk edilmiş kupaları ve dökülmüş içkileri izliyorlardı. Mekân her nasılsa şimdi tıklım tıklım olduğu zamandan bile daha kötü kokuyordu.

“Belki böylesi daha iyi Berrakbey,” dedi Havar.

“Yeniden askerlerin arasında olmak istiyorum Havar,” diye fısıldadı Dalinar. “Yeniden seferde olmak istiyorum. Bir adamın çekebileceği en iyi uyku uzun bir yürüyüşten sonra olur. Lanet olsun be, savaşmak istiyorum. Yüceprens olduğum için sakınmayacak biriyle yüzleşmek istiyorum.”

“O zaman gidip öyle bir savaş *bulalım* Dalinar!” dedi Havar. “Mutlaka kral gitmemize izin verecektir. Eğer Yarık’a değilse o zaman Herdaz’a ya da adalardan birine. Onun için arazi kazanabilir, şan ve şeref getirebiliriz!”

“O güreşçi,” dedi Dalinar. “Söylediklerinde... garip bir şeyler vardı. Ona zarar vereceğimden emindi.” Dalinar parmaklarını masaya vurdu. “Namımdan mı çekiniyordu yoksa daha özel bir şey mi var?”

Bashin ve Havar bakiştılar.

“Ne? Ne zaman?” diye sordu Dalinar.

“Meyhane kavgası,” dedi Havar. “İki hafta önceki? Hatırlıyor musun?”

Dalinar monotonluktan oluşan sisin bir ışık, bir renk patlaması ile bölündüğünü hatırladı. Duyguyla. Nefesini verdi. “Bana herkesin iyi olduğunu söylemiştin.”

“Yaşıyorlar,” dedi Havar.

“Ama dövüştüklerinden bir tanesi bir daha yürüyemeyecek,” diye itiraf etti Bashin. “Bir diğerrinin kolunun kesilmesi gerekti. Bir üçüncüsü çocuk gibi geveliyor. Beyni artık çalışmıyor.”

“Bunun neresi *iyi*!,” diye çıkıştı Dalinar.

“Affedersin Dalinar,” dedi Havar. “Ama Karadiken’in karşısına çıkıyorsan, bundan iyisini bekleyemezsin.”

Dalinar kollarını masanın üzerine kavuşturdu ve dişlerini gıcırdattı. Ateşyosunu işe yaramıyordu. Evet, hızlı bir zevk duygusu yaşıtmış-

tı ama bu sadece Heyecan'ın daha büyük sarhoşluğunu arzulamasına yol açmıştı. Şimdi bile kendini gergin hissediyordu, içinde bu masayı ve odadaki her şeyi kırma dürtüsü vardı. Dövüşmek için o kadar hazırlanmıştı; baştan çıkarıcılığın karşısında boyun eğmişti ama sonra zevk elinden çalınmıştı.

Kontrolü kaybetmenin bütün utancını hissediyordu ama dövüşebilmenin tatminini hiç tadamamıştı.

Dalinar kupasını kaptı ama boştu. Fırtınababa! Fırlattı ve ayağa kalktı, bağırmak istiyordu.

Neyse ki mekânına yavaşça aralanan arka kapısında beliren tanıdık solgun bir yüz dikkatini dağıttı. Toh artık Alethi kıyafetleri giyiyordu, Gavilar'ın tercih ettiği yeni takımlardan biriydi ama onun üzerinde pek de iyi durmamıştı. Fazla cılızdı. Hiç kimse o aşırı temkinli yürüyüşü ve temiz suratlı masumiyetiyle Toh'u bir asker zannedemezdi.

"Dalinar?" diye sordu dökülmüş içkilere ve duvardaki kilitli küre lambalarına bakarak. "Muhafızlar seni burada bulabileceğimi söyledi. Ee... parti mi vardı?"

"Hey, Toh," dedi Havar oturduğu yerde geriye yaslanarak. "Sensiz parti olabilir mi?"

Toh'un gözleri yakınlarda yerde duran ateşyosunu tutamına takıldı. "Bu yerlerde ne bulduğunu asla anlamayacağım Dalinar."

"Sadece sıradan halkı tanımaya başlıyor Berrakbey," dedi Bashin ateşyosununu cebine atarken. "Biz koyugöz tipleri bilirsiniz, her zaman sefahat içinde yuvarlanırsınız. Bize doğru yolu gösterecek iyi"

Dalinar elini kaldırdığında sustu. Astlarının onun için mazeret uydurmasına ihtiyacı yoktu. "Ne oldu Toh?"

"Ah!" dedi Riran adam. "Haberci göndereceklerdi ama haberi ben vermek istedim. Kardeşim. Biraz erken ama ebeler şaşırmadı. Doğal bir durum olduğunu söylüyorlar..."

Sanki karnına yumruk yemiş gibi Dalinar'ın nefesi kesildi. *Kardeş. Erken. Ebe.*

Kapıya doğru atıldı, Toh'un söylediklerinin geri kalanını duymadı.

Evi bir savaştan çıkmış gibi görünüyordu.

Dalinar bu ifadeyi askerlerin yüzlerinde pek çok kez görmüştü: o terli alın, o yarı baygın, uykulu bakış. Havada fiskiyeler gibi yorgunluksprenleri. Bunlar düşündüğü sınırlarının çok ötesine kadar zorlanmış bir insana işaret ediyordu.

Sessiz bir tatmin gülümsemesi vardı. Bir zafer bakışı. Dalinar titizlenen hekimleri ve ebeleri yarıp geçerek Evi'nin yatağına yaklaştı. Evi bitkin elini uzattı. Sol elini, sadece bilekte biten ince bir kumaşla örtülüydü. Bir Alethi için bu samimiyet işareti anlamına gelirdi. Ama Evi hâlâ o elini kullanmayı tercih ediyordu.

“Bebek?” diye fısıldadı Dalinar elini tutarak.

“Bir oğlan. Sağlıklı ve kuvvetli.”

“Bir oğlan. Benim... benim oğlum mu oldu?” Dalinar yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktü. “Nerede?”

“Yıkıyor lordum,” dedi ebelerden bir tanesi. “Kısa süre içinde geri getirecekler.”

“Kopuk düğmeler,” diye fısıldadı Evi. “Yine mi dövüşüyordun Dalinar?”

“Sadece ufak bir oyalanma.”

“Her seferine bunu söylüyorsun.”

Dalinar kumaşın içindeki elini sıktı, azarlamadan rahatsız olamayacak kadar sevinçliydi. “Toh ile buraya, Alethkar’a geldiniz çünkü sizi koruyacak birini istiyordunuz. Bir savaşçı *arayan* sendin Evi.”

Evi de onun elini sıktı. Bir hemşire kucağında bir bohça ile geri geldi ve Dalinar başını kaldırıp bakakaldı, ayağa kalkamamıştı.

“Tamam,” dedi kadın. “Pek çok erkek ilk başta endişeyle...”

Dalinar gücünü toplayıp çocuğu onun kucağından kapınca kadının sözü yarıda kaldı. Dalinar oğlanı iki elle havaya kaldırdı, haykırarak bir kahkaha attı, patlayan altın küreler şeklinde şansprenleri etrafında belirdi.

“Oğlum!” dedi.

“Berrakbey!” dedi hemşire. “Dikkatli olun!”

“O bir Kholin,” dedi Dalinar çocuğu kucaklayarak. “Sert malzemeden yapılmıştır.” Kimıldanan ve minik yumruklarıyla debelenen kırmızı yüzlü oğlana baktı. Siyah ve sarı karışımı saçları şok edecek kadar gürdü. Rengi güzeldi. Belirgindi.

Babanın gücüne sahip olasin, diye düşündü Dalinar parmağıyla çocuğun suratını ovuştururken. Ve en azından annenin şefkatinin bir kısmına sahip olasin oğlum.

O yüze bakarak içi neşeye dolarken Dalinar en sonunda anladı. Gavilar'ın gelecek hakkında, Alethkar hakkında, ayakta kalacak bir krallık kurmak hakkında bu kadar çok düşünmesinin sebebi *buydu*. Dalinar'ın şu ana kadarki hayatı onu kızıla boyamış ve ruhunu mahvetmişti. Kalbi kremle o kadar katılaşmıştı ki taş bile sayılabilirdi.

Ama bu oğlan... o prensliği yönetebilir, kral kuzenine destek olabilir ve şerefli bir hayat sürebilirdi.

“İsmi nedir Berrakbey?” diye sordu Saflık Vakfı’nın yaşlı bir ardenti olan Ishal. “İsterseniz uygun ründualarını yakayım.”

“İsim...” dedi Dalinar. “Adoda.” Işık. Başıyla onaylayan Evi’ye doğru baktı.

“Bir son eki olmayacak mı Berrakbey? Adodan? Adodal?”

“Lin,” diye fısıldadı Dalinar. İçinde doğan. “Adolin.” İyi bir isimdi, gelenekseldi, anlam yüklüydü.

Dalinar üzgün bir şekilde çocuğu hemşirelere teslim etti ve onlar da bebeğe mümkün olduğunca çabuk süt emmeyi öğretmenin önemli olduğunu anlatarak annesine verdiler. Odadakilerin çoğu dışarı çıkmaya başladılar ve bu sırada Dalinar arkada duran azametli bir şekli fark etti. Gavilar’ın orada olduğunu nasıl görmemişti?

Gavilar koluna girdi ve odadan çıkarlarken sırtına sağlam bir şaplak attı. Dalinar o kadar afallamış hâldeydi ki neredeyse hissetmedi bile. Kutlama yapması gerekiyordu; ordudaki her askere içki ısmarlaması, tatil ilan etmesi ya da en azından sevinçle bağırarak şehirde koşması gerekliydi. Baba olmuştu!

“Mükemmel bir gün,” dedi Gavilar. “Çok mükemmel bir gün.”

“Bunu nasıl bastırıyorsun?” diye sordu Dalinar. “Bu *coşkuyu*?”

Gavilar sırttı. “Duyguyu yaptığım işlerin ödülü olarak kabul ediyorum.”

Dalinar başını salladı, sonra kardeşini inceledi. “Ne oldu?” dedi Dalinar. “Bir sorun var.”

“Bir şey yok.”

“Bana yalan söyleme kardeşim.”

“Senin bu muhteşem gününü mahvetmek istemiyorum.”

“Merak, söyleyebileceğin herhangi bir şeyden daha fazla mahvedecektir Gavilar. Söyle hadi.”

Kral düşündü, sonra başıyla Dalinar’ın çalışma odasına doğru işaret etti. Fazlasıyla gösterişli mobilyaların yanından geçerek ana odayı aştılar. Renkli, çiçekli desenler ve yumuşak yastıklarla doluydu. Kısım Evi’nin zevki yüzündendi ama daha çok bugünlerde... hayat böyleydi. Dalinar’ın *hayatı* yumuşak olmuştu.

Çalışma odası onun zevkine daha uygundu. Birkaç sandalye, bir şömine, basit bir halı. Her birisi belirgin başka bir şişede olan çeşitli egzotik ve sert şaraplarla dolu bir dolap. Görüntüyü bozacağı için neredeyse içmekten çekineceğin türdendiler.

“Kızın,” diye tahmin yürüttü Dalinar. “Deliliği.”

“Jasnah iyi ve iyileşiyor. Konu bu değil.” Gavilar kaşlarını çattı, yüz ifadesi tehlikeliydi. Uzun tartışmalardan sonra taç takmayı kabul etmişti. Sunmaker taç takmamıştı ve hikâyeler Jezerezeh'Elin'in de bunu reddettiğini söylüyordu. Ama halk sembolleri severdi ve Batı'daki kralların çoğu taç takıyordu. Gavilar demirden siyah bir hal-kada karar kalmıştı. Saçları grileştikçe tacın görünmesi de kolaylaşı-yordu.

Bir hizmetkâr ocakta ateş yakmıştı, gerçi az yanıyordu, közlerin arasında dolaşan sadece tek bir alevspreni vardı.

“Başarısızlığa uğruyorum,” dedi Gavilar.

“Ne açıdan?”

“Rathalas. Yarık.”

“Sanmıştım ki...”

“Propaganda,” dedi Gavilar. “Kholinar'daki eleştiren sesleri sus-turmak için. Tanalan ordu topluyor ve askerlerini mevzilendiriyor. Daha da kötüsü diğer yüceprenslerin onu cesaretlendirdiğini düşü-nüyorum. Bununla nasıl başa çıkacağımı görmek istiyorlar.” Burun kıvırdı. “Yıllar geçtikçe yumuşadığımı iddia edenler var.”

“Yanılıyorlar.” Dalinar bunu Gavilar ile yaşadığı son aylarda gör-müştü. Kardeşi yumuşamış filan *değildi*. Hâlâ her zaman olduğu kadar fetih peşindeydi, sadece başka açılardan yaklaşıyordu. Keli-melerin çarpışması, prensliklerin itaat etmek zorunda kalacakları ko-numlara yönlendirilmesi.

Ateşin közleri bir kalp atışı gibi yanıp sönüyordu. “Bu krallığın ger-çekten büyük olduğu zamanları hiç düşünüyor musun Dalinar?” diye sordu Gavilar. “İnsanların Alethilere güvendiği zamanları. Kralların bize fikir danıştığı zamanları. Bizim... Parlayan olduğumuz zaman-ları.”

“Hainler,” dedi Dalinar.

“Tek bir neslin hareketi nesiller boyunca sürmüş egemenliği hü-kümsüz kılar mı? Sunmaker'ı yere göğe koyamıyoruz ama onun hü-kümdarlığı göz açıp kapayıncaya kadar bitmişti, öte yandan Par-layanlar'ın önderlik ettiği yüzyılları görmezden geliyoruz. Onlar insanoğlunu kaç Issızlık'tan korudu?”

“Ee...” Ardentler dualarda bundan bahsediyorlardı, değil mi? Bir tahmin yürütmeye çalıştı. “On mu?”

“Sayılar anlamsız,” dedi Gavilar parmaklarını sallayarak. “Hikâye-ler sadece kulağa anlamlı bir sayıymış gibi geldiği için ‘on’ diyor. Ne

olursa olsun, benim diplomatik çabalarım başarısız oldu.” Dalinar’a doğru döndü. “Krallığa yumuşamadığımızı gösterme zamanı geldi kardeşim.”

Ah hayır. Saatler önce coşkuyla öne atılırdı. Ama o çocuğu gördükten sonra...

Birkaç gün içinde yeniden rahatsız olacaksın, dedi Dalinar kendi kendine. *Bir adam bir anda değişemez.*

“Gavilar,” diye fısıldadı. “Ben endişeleniyorum.”

“Sen hâlâ Karadiken’sin Dalinar.”

“Savaş kazanabilir miyim diye endişelenmiyorum.” Dalinar ayağa kalktı, hızından sandalyesini geriye devirmişti. Kendini volta atarken buldu. “Hayvandan farkım yok Gavilar. Bar kavgasını duydun mu? Fırtınalar adına. Bana güvenemezsin.”

“Yaradan seni nasıl yaratmışsa öylesin.”

“Sana söylüyorum, ben tehlikeliyim. Tabii bu ufak isyanı bastırabilirim, Oathbringer’ı biraz kanla yıkarım. Harika. Mükemmel. Ya sonra? Buraya geri dönüp kendimi yeniden bir kafese mi kapatacağım?”

“Bende... sana yardımcı olacak bir şey olabilir.”

“Hah. Sakin bir hayat yaşamayı denedim. Senin gibi sonu gelmeyen politikalar içinde yaşayamam. Bana boş sözlerden daha fazlası gerek!”

“Sen sadece kendini kısıtlamaya çalışıyordun, kana susamışlığını bir kenara atmaya çalıştın ama onun yerine başka bir şey koymadın. Gidip emrettiğim şeyi yap, sonra dön ve bu konuda o zaman konuşalım.”

Dalinar kardeşinin yanında durdu, özellikle onun gölgesinin olduğu yere bir adım attı. *Bunu hatırla. Ona hizmet ettiğini hatırla.* Neredeyse bu adama saldırmasına neden olacak o yere asla geri döne mezdi.

“Yarık seferine ne zaman çıkacağım?” diye sordu Dalinar.

“Çıkmayacaksın.”

“Ama daha demin dedin ki...”

“Seni savaşa yolluyorum ama Yarık’a karşı değil. Krallığımız dışarıdan tehditlere maruz kalıyor. Herdaz’da bizi tehdit eden yeni bir hanedan var, bir Reshi ailesi orada güç kazanmış. Jah Keved de güneybatı Alethkar’ı yağmalyor. Bunların haydut olduğunu iddia ediyorlar ama kuvvetleri fazla düzenli. Bu bizim nasıl tepki vereceğimizi görmek için bir sınav.”

Dalinar yavaşça başıyla onayladı. “Benim gidip sınırlarımızda çar-

pışmamı istiyorsun. Herkese hâlâ kılıç kullanmayı bildiğimizi hatırlatmamı istiyorsun.”

“Aynen öyle. Bu bizim için tehlikeli bir dönem kardeşim. Yüceprensler sorguluyor. Birleşik bir Alethkar zahmetlerine değer mi? Neden bir kralın önünde eğilmeliler? Tanalan onların sorularının vücut bulmuş hâli ama doğrudan isyankâr görünmemek için dikkat ediyor. Eğer ona saldırırsan, diğer yüceprensler isyancıların arkasında birleşebilirler. Krallığı parçalayabilir ve yeniden en baştan başlamak zorunda kalabiliriz.

“Buna izin vermeyeceğim. Alethkar birleşik *olacak*. Yüceprenslere şiddetinden *eriyip* birbirlerine yapışacakları kadar sert vurmak zorunda kalsam bile. Bunu hatırlamaları gerek. Önce Herdaz’a git, sonra Jah Keved’e. Herkese senden *neden* korktuklarını hatırlat.”

Gavilar Dalinar’ın gözlerinin içine baktı. Hayır...o yumuşamış değildi. Artık bir kral gibi düşünüyordu. Amaçları uzun vadeliydi ama Gavilar Kholin her zaman olduğu kadar kararlıydı.

“Emredersin,” dedi Dalinar. Fırtınalar adına, bugün duygulardan bir fırtına gibiydi. Dalinar uzun adımlarla kapıya doğru ilerledi. Çocuğu yine görmek istiyordu.

“Kardeşim?” dedi Gavilar.

Dalinar geriye döndü ve sonu yaklaşan bir ateşin kanlı ışığıyla yıkanan Gavilar’a baktı.

“Sözler önemli,” dedi Gavilar. “Hem de düşündüğünden daha fazla.”

“Olabilir,” dedi Dalinar. “Ama güçleri her şeye yetseydi benim kılıcıma ihtiyacın olmazdı, değil mi?”

“Tabii. Ama hangilerini söylemem gerektiğini bilseydim sözler yeterli *olurdu* diye düşünmeden edemiyorum.”

Ayrıca sana Obrodai'ye geri dönmemeni tavsiye ediyoruz. O dünya artık bizim ve varlığımızın yeni bir tezahürü orada şekillenmeye başlıyor.

O henüz genç ve ona bir önlem olarak sana karşı yoğun ve karşı konulmaz bir nefret aşılandı.

Uçmak Dalinar'a okyanustaki bir gemide olmak gibi geliyordu. Okyanusun üzerinde, rüzgârların ve akıntıların elinde olmakta son derece rahatsız edici bir şey vardı. İnsanoğlu dalgaları kontrol edemezdi, sadece yola çıkar ve okyanusun onları yutmaya karar vermemesi için dua ederdi.

Yüzbaşı Kaladin'in yanında uçmak Dalinar'da buna benzer duygular uyandırıyor. Bir taraftan Harap Ovalar'ın manzarası muhteşemdi. Neredeyse Shalla'nın bahsettiği desenlerini görebildiğini hissetti.

Öbür taraftan bu türden bir yolculuk doğaya son derece aykırıydı. Rüzgârlar onları dövüyordu ve eğer ellerini hareket ettirir ya da sırtını yanlış şekilde eğersen herkesten farklı bir yöne savruluyordun. Kaladin sürekli ileri geri uçup rotadan sapanları düzeltmek zorunda kalıyordu. Ve eğer aşağıya bakar ve tam olarak ne kadar yüksekte olduğunu düşünmeye başlayacak olursan...

Eh, Dalinar çekingen bir adam değildi ama yine de Navani'nin elinin avcunda olmasından mutluydu.

Öbür tarafında Elhokar uçuyordu ve onun ilerisinde Kadash ve

Navani'nin âlimlerinden biri olarak görevli genç ve güzel bir ardent vardı. Beşine, Kaladin ve silahtarlarından onu eşlik ediyordu. Rüzgârkoşucular şimdi üç haftadır düzenli talim yapıyorlardı ve Kaladin savaş kamplarına asker gruplarını uçurarak gidip dönme antrenmanı yaptıktan sonra en sonunda Dalinar ve kralı da böyle bir yolculuğa çıkarmayı kabul etmişti.

Gerçekten *bir gemide olmak gibi*, diye düşündü Dalinar. Bir yüce fırtına sırasında burada olmak nasıl bir şey olurdu? Kaladin'in Elhokar'ın ekibini Kholinar'a götürme planı bu şekildeydi, Fırtınaışığı sürekli olarak yenilensin diye bir fırtınanın ön kıyısında uçacaklardı.

Beni düşünüyorsun, dedi Fırtınababa aklında. *Bunu hissedebiliyorum.*

"Gemilere nasıl davrandığını düşünüyorum," diye fısıldadı Dalinar, fiziksel sesi rüzgârlarla kaybolup gitmişti ama düşünceleri engelsiz bir şekilde Fırtınababa'ya ulaşıyordu.

İnsanoğlu fırtına sırasında suların üzerinde olmamalı, diye cevap verdi Fırtınababa. *İnsanoğlu dalgalara ait değil.*

"Ya gökyüzü? İnsanoğlu gökyüzüne ait mi?"

Bazıları. Bunu memnuniyetsizlikle söylemişti.

Dalinar fırtına sırasında açık denizdeki bir denizci olmanın ne kadar korkunç bir şey olacağını ancak hayal edebiliyordu. O gemiyle sadece kıyılar boyunca kısa yolculuklar yapmıştı.

Hayır, bekle, diye düşündü. *Bir tane vardı tabii. Vadi'ye olan yolculuk...*

O yolculuğu zar zor hatırlıyordu, gerçi bunun için sadece Gecegözcüsü'nü suçlayamazdı.

Yüzbaşı Kaladin alçalarak yanına geldi. Uçuşunu gerçekten kontrol edebilen bir tek o varmış gibi görünüyordu. Adamları bile gökyüzünden çok, düşen taşlar gibi uçuyorlardı. Onun becerisine, *kontrolüne* sahip değillerdi. Her ne kadar bir şey olursa diğerleri yardım edebilecek olsalar da Dalinar ve diğerlerini Çivileyen sadece Kaladin olmuştu. Kholinar'a yapılacak uçuş için antrenman yapmak istediğini söylemişti.

Kaladin, Elhokar'a dokundu ve kral yavaşlamaya başladı. Sonra sıra boyunca ilerleyerek herkesi birer birer yavaşlattı. Sonra hepsini konuşmaya yetecek kadar yaklaştırarak bir araya topladı. Askerleri durdu ve yakınlarda asılı kaldılar.

"Sorun ne?" diye sordu Dalinar, yerden yüzlerce metre yukarıda havada asılı durduğunu görmezden gelmeye çalışarak.

“Sorun yok,” dedi Kaladin ve sonra eliyle işaret etti.

Gözlerindeki rüzgâr yüzünden Dalinar savaş kamplarını fark etmeyi başaramamıştı. Harap Ovalar’ın kuzeybatı kenarı boyunca sıralanmış on kratere benzer daire. Yukarıdan bir zamanlar kubbe oldukları açıkça belliydi. Duvarları sanki aşağıdan kıvrılmış parmaklar gibi eğriydi.

Kampların ikisi tamamen doluydu ve Sebarial da yakınlardaki ormana el koymak için kuvvetlerini yerleştirmişti. Dalinar’ın kendi savaş kampı daha tenhaydı ama birkaç müfreze asker ve bazı işçiler vardı.

“Ne kadar çabuk geldik!” dedi Navani. Saçları rüzgârla darmadağın olmuştu, büyük bir kısmı özenle yapılmış örgüsünden kurtulmuşlardı. Elhokar’ın da durumu daha iyi değildi, saçları iyice dağılmıştı. İki ardent elbette keldi ve böyle dertleri yoktu.

“Gerçekten hızlı,” dedi Elhokar üniformasının birkaç düğmesini yeniden iliklerken. “Bu görevimiz için çok umut verici.”

“Evet,” dedi Kaladin. “Ben yine de bunu bir fırtınanın önünde denemek istiyorum.” Kralı omuzlarından tuttu ve Elhokar aşağıya doğru süzölmeye başladı.

Kaladin her birini sırayla aşağıya yolladı ve en sonunda ayakları taşa bastığı zaman Dalinar rahat bir nefes verdi. Gözetleme yerindeki bir askerin onlara hevesli ve abartılı hareketlerle el salladığı savaş kampından sadece bir plato uzaktaydılar. Dakikalar içinde bir grup Kholin askeri etraflarını çevrelemişti.

“Sizi duvarların içine alalım Berrakbey,” dedi askerlerin yüceyüzbaşısı eli kılıcının topuzunda. “Kabukkafalar buralarda hâlâ hareketli.”

“Kampların bu kadar yakınına saldırdılar mı?” diye sordu Elhokar şaşırarak.

“Hayır ama bu saldırmayacakları anlamına gelmez Majesteleri.”

Dalinar pek endişeli değildi ama askerler o ve diğerlerini kampın idarecisi olarak bıraktığı uzun boylu, heybetli bir kadın olan Berrakhanım Jasalai’nin onları karşılayıp eşlik ettiği savaş kampına götürürken hiçbir şey söylemedi.

Urithiru’nun yabancı koridorlarında o kadar zaman geçirdikten sonra, Dalinar’ın beş yıl boyunca evi olan bu yerde yürümek rahatlatıcıydı. Bunun bir kısmı savaş kampını büyük ölçüde zarar görmemiş hâlde bulmasından geliyordu, Dinmez fırtına’ya karşı oldukça iyi dayanmıştı. Binaların büyük kısmı taştan sığınaklardı ve eski kubbenin batı kenarı rüzgârı kesmekte iyi iş çıkarmıştı.

“Benim tek endişem lojistik,” dedi Jasalai ‘ye kısa bir turdan sonra,

“Narak ve Yeminkapısı’ndan buraya kadar yol çok uzun. Kuvvetlerimizi Narak, burası ve Urithiru arasında bölerek bir saldırıya karşı savunmamızı zayıflattığımızdan korkuyorum.”

“Bu doğru Berrakbey,” dedi kadın. “Ben sadece size seçenek sunmak için çalışıyorum.”

Ne yazık ki buraya muhtemelen tarım için ihtiyaç duyacaklardı, keresteden ise bahsetmeye bile gerek yoktu. Mücevherkalpler için çıkılan plato turları kule şehrin nüfusunu sonsuza kadar besleyemedi, özellikle de Shallan’ın uçurumşeytanlarını neredeyse soylarını kurutacak kadar avladıkları yönündeki değerlendirmesi göz önüne alındığı zaman.

Dalinar, Navani’ye bir baktı. O burada, Harap Ovalar’ın üzerinde ve etrafında yeni bir krallık kurmaları gerektiğini düşünüyordu. Çiftçiler getirip, yaşlı askerleri emekli etmeleri ve buralarda daha önce hiç denemedikleri bir ölçekte yerleşime başlamalarını.

Başkaları katılmıyordu. Sahipsiz Tepeler’de yaşayan büyük bir nüfus olmasının bir sebebi vardı. Burada yaşam zorlu olurdu, kayafilizleri küçük kalır, ekinler verimsiz olurdu. Bir İssızlık sırasında yeni bir krallık kurmak mı? Ellerindeki korumak daha iyiydi. Alethkar büyük ihtimalle Urithiru’yu besleyebilirdi ama bu Kaladin ve Elhokar’ın başkenti kurtarmalarına bağlıydı.

Tur Dalinar’ın sığınağındaki eski oturma odasında bir yemekle sonlandı, şimdi mobilyaların ve halıların çoğu Urithiru’ya gönderildiği için çıplak görünüyordu.

Yemekten sonra kendini pencerenin yanında ayakta dururken buldu, garip bir şekilde buraya ait değilmiş gibi hissediyordu. Bu savaş kampından sadece on hafta önce ayrılmıştı ama mekân aynı anda hem fazlasıyla tanıdık hem de artık ona ait değilmiş gibi geliyordu.

Arkasında Navani ve katibi meyve yiyor ve yaptığı bazı eskizler üzerinde sessizce konuşuyordu.

“Ah, ama başkalarının da bu deneyimi yaşamaları gerektiğini düşünüyorum Berrakhanım!” dedi kâtip. “Uçmak *olağanüstüydü*. Sizce ne kadar hızlı gidiyorduk? Ben Hıyanet’ten beri hiçbir insanın ulaşmadığı bir hıza eriştiğimize inanıyorum. Bunu bir düşünün! En hızlı atlardan veya gemilerden bile daha hızlıydık.”

“Odaklan Rushu,” dedi Navani. “Eskizim.”

“Bu hesaplamaların doğru olduğunu zannetmiyorum Berrakhanım. Hayır, o yelken asla dik duramaz.”

“Bunun çok kesin bir sonuç vermesini beklemiyorum,” dedi Navani. “Bu sadece bir tasarım. Soru şu, çalışabilir mi?”

“Daha fazla desteğe ihtiyaç olacak. Evet, kesinlikle daha fazla destek gerekli. Ve sonra da dümen mekanizması... kesinlikle orada da yapılması gereken işler var. Ama bu zekice bir düşünce Berrakhanım. Falılar’ın bunu görmesi gerek, inşa edilip edilemeyeceğini o söyleyebilir.”

Dalinar bakışlarını pencereden ayırarak Navani ile göz göze geldi. Navani gülümsedi. Her zaman bir âlim olmadığını, âlimlere iş verdiğini söylerdi. Kendi işinin gerçek bilim kadınlarına destek olmak ve yönlendirmek olduğunu söylerdi. Başka bir kâğıt alıp fikrinin yeni eskizlerini çizmeye başlarken gözlerindeki ışığı görenler ise fazla mütevazı olduğunu anlardı.

Başka bir eskiz çizmeye başladı ama durdu ve yan tarafta bir uzakalemi kurduğu yere baktı. Yakut yanıp sönüyordu.

Fen! diye düşündü Dalinar. Thaylenah kraliçesi Dalinar’dan onu bu sabahki yücefırtınada Aharietiam görüşüne yollamasını istemişti, Dalinar’ın görülerinin yayınlanmış kayıtlarından biliyordu. Dalinar da istemeye istemeye onu tek başına yollamıştı.

Bu olaydan bahsetmesi, herhangi bir şey söylemesi için onu bekliyorlardı. Bu sabah konuşma isteklerine cevap vermemişti.

Navani uzakalemi hazırladı, sonra da yazmaya ayarladı. Sadece kısa bir an için yazdı.

“Kısa oldu,” dedi Dalinar ona doğru bir adım atarak.

“Bir kelime,” dedi Navani. Başını kaldırıp Dalinar’a baktı. “Evet.”

Dalinar uzun bir nefes verdi. Urithiru’yu ziyaret etmeyi kabul ediyordu. *Sonunda!*

“Ona bir Parlayan göndereceğimizi söyle.” Pencereden uzaklaşırken Navani’nin yanıt vermesini izledi. Eskiz defterinde gemi benzeri bir tür aleti andıran bir şey fark etti ama yelken *aşağıdaydı*. Bu neydi ki?

Fen konuşmayı bu noktada bırakmaktan memnun görünüyordu ve Navani de mühendislik konuşmalarına geri dönmüştü, o yüzden Dalinar odadan çıktı. Boşmuş gibi hissettiren sığınağında yürüdü. Sanki içi yenilmiş bir meyvenin kabuğu gibiydi. İleri geri koşturan hizmetkârlar yoktu, asker yoktu. Kaladin ve adamları bir yerlere gitmişti ve Kadash da büyük ihtimalle kampın manastırındaydı. Oraya gitmek için epey istekliydi ve Dalinar da onun Kaladin’le birlikte uçmayı kabul etmesinden ötürü çok memnun olmuştu.

Antrenman odasındaki yüzleşmelerinden beri pek konuşmamışlardı. Eh, belki Rüzgârkoşucuların gücünü birinci elden görmek Kadash'ın Parlayanlar hakkındaki görüşlerini iyileştirebilirdi.

Dalinar sığınağın arka kapısına hiç muhafız yerleştirilmemiş olduğunu bularak şaşırdı, içten içe memnun da olmuştu. Tek başına dışarı çıktı ve savaş kampının manastırına doğru ilerledi. Kadash'ı aramıyordu, başka bir amacı vardı.

Kısa süre sonra savaş kampının diğer kısımları gibi görünen manastıra vardı, aynı pürüzsüz yuvarlak şekilli binalardan oluşan bir kümeydi. Alethi Ruhdökümcüleri tarafından havadan yaratılmışlardı. Buranın birkaç küçük, kesilmiş taşlardan elle inşa edilmiş binası vardı ama ibadet yerlerinden çok sığınaklara benziyorlardı. Dalinar, halkının bir zamanlar savaşta olduklarını unutmasını asla istemişti.

Manastırın içinde gezindi ve neredeyse birbirlerinin aynısı olan binalar arasında bir rehberi olmadan yolunu bulamadığını keşfetti. Binaların arasındaki bir avluda durdu. Hava yücefırtınadan dolayı ıslak taş kokuyordu ve sağında yükselen üst üste dizilmiş kare tabaklar şeklinde güzel bir grup şistkabuk heykel vardı. Tek ses binaların saçaklarından damlayan sulardı.

Fırtınalar adına. Kendi manastırının içinde yolunu bulabilmesi gerekirdi, değil mi? *Savaş kamplarında geçirdiğin bütün yıllar boyunca burayı kaç kere ziyaret ettin ki?* Daha fazla gelmek ve kendi vaktinin ardentleriyle konuşmak istemişti. Her zaman daha acil bir şeyler çıkıyordu ve ardentler de gelmesine gerek olmadığına ısrar ediyorlardı. Onun adına dua ediyor ve ründualar yakıyorlardı, yücebeylerin ardentleri olmasının sebebi buydu.

Savaşın en karanlık günlerinde bile ordulara komuta ederek Çağırısına uymakla Yaradan'a hizmet ettiğine dair onu temin ediyorlardı.

Dalinar dua etmek için küçük odalara ayrılmış bir binadan içeri girdi. Koridorun sonuna kadar yürüyüp, hafif bir tütsü kokusu olan bir avluya açılan bir fırtına kapısından geçti. Bütün hayatı boyunca canı ne istiyorsa yapması için eğitmelerinden sonra ardentlerin ona şimdi kızgın olmaları delilik gibi görünüyordu. Ama Dalinar dengeyi bozmuştu. Tekerlerine çomak sokuyordu.

Islak külle dolu maltızların arasından yürüdü. Herkes sistemden memnundu. Açıkgözler her zaman varlıklarının Tanrı'nın iradesinin açık bir işareti olduğundan emin bir şekilde suçluluk ya da sorumluluk duymadan yaşayabiliyordu. Koyugözler pek çok dalda bedava eğitime sahip olabiliyordu. Ardentler âlimlik yapabiliyordu. En iyileri

hayatlarını hizmet etmeye adanmıştı. En kötülerini de hayatlarını tembellikle geçiriyordu, gerçi önemli açık göz aileleri motivasyonu olmayan çocuklarıyla başka ne yapacaklardı ki?

Bir gürültü dikkatini çekti, avludan ayrıldı ve karanlık bir koridora doğru baktı. Diğer uçtaki bir odadan ışık geliyordu ve Dalinar içeride Kadash'ı bulduğunda şaşırmadı. Ardent duvardaki bir kasadan çıkardığı bazı defter ve kitapları yerdeki bir çantanın içine koyuyordu. Yanındaki bir masanın üstüne yazı yazan bir uzakalem vardı.

Dalinar odaya girdi. Yara izli ardent irkildi sonra Dalinar'ı gördüğü zaman sakinleşti.

"Bu konuşmayı yine yapmamız gerekiyor mu Dalinar? diye sordu çanta toplamaya geri dönerken.

"Hayır," dedi Dalinar. "Aslında seni aramaya gelmedim. Burada yaşayan bir adamı bulmak istiyorum. Elçi'lerden biri olduğunu iddia eden bir deliyi."

Kadash başını bir yana eğdi. "Ha, evet. Parekılıcı olan mı?"

"Manastırdaki diğer bütün hastalar güvenli bir şekilde Urithiru'ya ulaştılar ama o bir şekilde ortadan kayboldu. Odasında ona ne olduğuna dair herhangi bir ipucu var mı diye görmeyi umuyordum."

Kadash samimiyetini ölçerek ona baktı. Sonra içini çekerek doğruldu. "O benimkinden farklı bir vakıf," dedi. "Ama burada hasta kayıtları var. Hangi odada olduğunu bulabilmem gerekir."

"Teşekkür ederim."

Kadash bir defter yığınının karıştırdı. "Shash binası," dedi sonunda dalgınca pencereden dışarıya işaret ederek. "Tam şuradaki. Oda otuz yedi. Binayı İnsah yönetiyordu, delinin tedavisini ayrıntıları onun kayıtlarında olacaktır. Eğer onun savaş kampından ayrılışı da benimki gibiyse kayıtların çoğunu geride bırakmıştır." Kasayı ve çantasını işaret etti.

"Teşekkür ederim," dedi Dalinar. Gitmek için hareketlendi.

"Sen... delinin gerçekten bir Elçi olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Bence olası."

"Kırsal Alethçe aksanıyla konuşuyordu Dalinar."

"Ama Makabakilere benziyormuş," diye cevapladı Dalinar. "Bu bile kendi başına bir gariplik, sence de öyle değil mi?"

"Göçmen aileler o kadar da alışılmamış değil."

"Parekılıcı olanlar bile mi?"

Kadash omuzlarını silktili.

“Diyelim ki gerçekten Elçiler’den birini bulabildim,” dedi Dalinar. “Diyelim ki onun kimliğini doğrulayabildik ve sen de bu kanıtı kabul ettin. Sana benim anlattıklarımın aynısını anlatsa ona inanır mısın?”

Kadash içini çekti.

“Yaradan ölmüşse bunu mutlaka bilmek isterdin Kadash,” dedi Dalinar odaya geri dönerek. “Hadi, istemeyeceğini söyle.”

“Bunun ne anlama geleceğini biliyor musun? Bu, iktidarının kutsal bir temeli olmadığı anlamına gelir.”

“Biliyorum.”

“Ya Alethkar’ı ele geçirmek için yaptığın şeyler?” dedi Kadash. “İlahi emir olmayacak Dalinar. Herkes senin yaptıklarını kabul ediyor çünkü zaferlerin Yaradan’ın seni kutsadığının kanıtı. O yoksa... o zaman sen nesin?”

“Söyle Kadash. Gerçekten bilmemeyi mi tercih ederdin?”

Kadash yazmayı kesen uzakaleme baktı. Başını iki yana salladı. “Bilmiyorum Dalinar. Kesinlikle daha kolay olurdu.”

“Asıl sorun da bu değil mi? Benim gibi adamlardan ne zaman bir şey beklediler? *Herhangi* birimizden ne bekleniyor ki?”

“Olduğun gibi olman bekleniyor.”

“Bu durum kendi kendini doğruluyor,” dedi Dalinar. “Sen bir savaşçıydın Kadash. Yüzleşecek rakiplerin olmasaydı daha becerikli olabilir miydin? Kaldıracak ağırlıkların olmasaydı daha güçlü olabilir miydin? Oysa Vorinizm’de rakiplerden ve ağırlıklardan kaçınmak için *yüzyıllardır* uğraşıyoruz.”

Kadash bir kere daha uzakaleme baktı.

“Ne oldu?” diye sordu Dalinar.

“Sizinle birlikte Harap Ovalar’ın merkezine giderken uzakalemlerimin çoğunu geride bırakmıştım,” diye açıkladı Kadash, “Sadece Kholinar’daki bir ardent nakil istasyonuna bağlı olan uzakalemi aldım. Bunun yeterli olacağını düşünmüştüm ancak o artık çalışmıyor. Tashikk’teki araçları kullanmak zorunda kaldım.”

Kadash bir kutuyu masanın üstüne koydu ve açtı. İçinde birilerinin Kadash’la iletişim kurmaya çalıştığını göstererek yanıp sönen yakutları olan beş uzakalem vardı.

“Bunlar Jah Keved, Herdaz, Kharbranth, Thaylenah ve Yeni Natanan’daki Vorinizm liderleriyle olan bağlantılar,” dedi Kadash uzakalemleri sayarak. “Bugün uzakalemler üzerinden Issızlık ve Dinmez fırtınasının doğasını tartıştıkları bir toplantı yaptılar. Muhtemelen seni de. Bugün kendi uzakalemlerimi geri alacağımdan bahsetmiştim. Görü-

nüşe göre o toplantı hepsini beni daha da sorgulamaları için epey teşvik etmiş.”

Yanıp sönen beş kırmızı ışıkla kesilen sessizliğin aralarında asılı kalmasına izin verdi.

“Peki ya bu yazan?” diye sordu Dalinar.

“Palanaeum ve oradaki Vorin araştırmalarının yöneticileriyle olan bir bağlantı. Berrakhanım Navani’nin görüşlerinden elde ettiği ipuçlarını kullanarak Şafak dili üzerinde çalışıyorlar. Bana gönderdikleri şu anda devam eden tercümelelerdeki ilgili kısımlar.”

“Kanıt,” dedi Dalinar. “Benim gördüklerimin gerçek olduğuna dair sağlam kanıt istiyordun.” İlerleyerek Kadash’ı omuzlarından kavradı. “Vorinizm’in liderlerine cevap vermeden önce o kalemi mi bekledin?”

“Bütün gerçeklerin elimde olmasını istiyordum.”

“O zaman görüşlerin gerçek olduğunu biliyorsun!”

“Senin deli olmadığını uzun zaman önce kabul ettim. Bugünlerde asıl soru seni etkisi altına almış olanın kim olabileceği.”

“Neden Yokelçiler bana bu görüşleri göndersinler ki?” dedi Dalinar. “Neden bize bu buraya uçmamızı sağlayanlar gibi büyük güçleri bahşetsinler? Bu mantıklı değil Kadash.”

“Senin Yaradan hakkında söylediklerin de mantıklı değil.” Dalinar’ın sözünü kesmek için elini kaldırdı. “Bu tartışmayı *bir daha* yapmak istemiyorum. Benden bizim Yaradan’ın öğretilerini takip ettiğimize dair kanıt göstermemi istemiştin, değil mi?”

“Tek aradığım ve tek istediğim şey hakikatin kendisi.”

“Bunu zaten biliyoruz. Sana da göstereceğim.”

“Bunu dört gözle bekliyorum,” dedi Dalinar kapıya doğru yürürken. “Ama Kadash, benim acı verici deneyimlerime göre hakikat basit olabilir ama ulaşması nadiren *kolaydır*.”

Dalinar yan binaya geçti ve odaları saydı. Fırtınalar adına, bu bina bir hapisane gibi geliyordu. Kapıların çoğu açık duruyor, arkalarındaki tek tip odaları ortaya çıkarıyordu; her birinde tek bir minik pencere, yatak olarak bir plaka ve kalın ahşap bir kapı vardı. Ardentler hastalar için neyin en iyisi olduğunu biliyordu, bütün alanlarda dünyadaki en yeni araştırmalara erişimleri vardı ama delileri böyle kilit altında tutmak gerçekten gerekli miydi?

Otuz yedi numaralı oda hâlâ kilitliydi. Dalinar kapıyı kurcaladı, sonra omuz attı. Fırtınalar adına, gayet kalındı. Düşünmeden elini yana uzattı ve Parekılıcı’nı çağırmaya çalıştı. Hiçbir şey olmadı.

Ne yapıyorsun? diye hesap sordu Fırtınababa.

“Pardon,” dedi Dalinar elini sallayarak. “Alışkanlık.”

Yere eğildi ve kapının altından bakmayı denedi, sonra seslendi, bir anda adamı burada açıklıktan ölmeye terk etmiş olabilecekleri aklı-na gelerek dehşete düştü. Böyle bir şey olamazdı, değil mi?

“Güçlerim,” dedi Dalinar ayağa kalkarken. “Onları kullanabilir miyim?”

Bağ kurmak mı? dedi Fırtınababa. Bu bir kapıyı nasıl açabilir ki? Sen bir Bağdökümcü’sün, bir şeyleri bir araya getirirsin, onları bölmezsin.

“Peki diğer Dalgam?” diye sordu Dalinar. “Görüntüdeki o Parlayan taşların bükülüp dalgalanmasına neden oluyordu.”

Hazır değilsin. Dahası o Dalga senin için bir Taşmuhafaza’ninkinden farklı.

Eh, Dalinar’ın kapının altından görebildiği kadarıyla bu odanın içinde ışık vardı. Belki de kullanabileceği dışarıya açılan bir penceresi vardı.

Dışarı çıkarken Kadash’inkine benzer bir ofis bulana kadar ardent odalarına bakındı. Herhangi bir anahtar bulamadı ama hâlâ masanın üstünde duran kalemler ve mürekkep vardı. Aceleyle gitmişlerdi, o yüzden büyük ihtimalle duvardaki kasada kayıtlar olacaktı. Ama elbette Dalinar açamıyordu. Fırtınalar adına. Bir Parekılıcı’na sahip olmayı özledi.

Pencereyi kontrol etmek için binanın dışından dolaştı, sonra anında kapıdan girmeye çalışarak o kadar zaman harcadığı için kendini aptal gibi hissetti. Birileri çoktan bir Parekılıcı’nın belirgin, temiz kesiklerini kullanarak buradaki taşları kesip bir delik açmıştı.

Dalinar içeri doğru düşmüş duvar yıkıntılarının etrafından geçerek odaya girdi. İçeriye doğru yıkılmış duvar Paredarın dışarıdan kestiğine işaret ediyordu. Deliden bir iz yoktu. Ardentler büyük ihtimalle bu deliği görmüşler ve manastırı tahliye etmeye devam etmişlerdi. Garip deliğin haberi ardentlerin liderlerine kadar ulaşmamış olmalıydı.

Elçi’nin nereye gitmiş olabileceğini gösteren bir şeye rastlamadı ancak en azından işin içinde bir Paredarın olduğunu biliyordu. Güçlü birileri bu odaya girmek istemişti, ki bu da delinin Elçi olduğuna dair iddialarını güçlendiriyordu.

Peki onu kim götürmüştü? Yoksa ona bir şey mi yapmışlardı? Bir Elçi öldüğü zaman bedenine ne oluyordu? Başka birileri de Jasnah’nın vardığı sonuca ulaşmış olabilir miydi?

Tam gitmek üzereyken Dalinar yatağın yanında yerde duran bir

şeyi fark etti. Eğildi, bir kremciği kovaladı ve küçük bir cismi yerden aldı. Bu etrafına sarı ip dolanmış yeşil bir iğneydi. Parmaklarıyla tutup çevirirken kaşlarını çatı. Sonra uzaktan birisini ismini seslendiğini duyarak başını kaldırdı.

Kaladin'i manastırın bahçesinde ona seslenirken buldu. Dalinar yaklaştı sonra küçük iğneyi ona verdi. "Daha önce hiç böyle bir şey gördün mü Yüzbaşı?"

Kaladin başını olumsuzca salladı. Ucunu kokladı, sonra kaşlarını kaldırdı. "Ucunda zehir var. Karabela türevi."

"Emin misin?" diye sordu Dalinar iğneyi geri alırken.

"Fazlasıyla. Nerede buldunuz?"

"Elçi'nin kaldığı odada."

Kaladin homurdandı. "Araştırmanız için daha fazla zamana ihtiyacınız var mı?"

"Çok değil," dedi Dalinar. "Gerçi Parekılıcı'nı çağırabilirsen yardım olurdu..."

Kısa bir süre sonra Dalinar Navani'ye ardentin kasasından aldığı kayıtları veriyordu. İğneyi bir kesenin içine atıp zehirli uç hakkında uyararak verdi.

Kaladin herkesi birer birer gökyüzüne yolladı, köprücülerini gelenleri havada yakalıyor ve sabitlemek için Fırtınaışığı kullanıyordu. Dalinar en sonuncuydu ve Kaladin ona yaklaştığında yüzbaşının kolunu tuttu.

"Bir fırtınanın önünden uçma antrenmanı yapmak istiyordun," dedi Dalinar. "Thaylenah'a gidebilir misin?"

"Büyük ihtimalle," dedi Kaladin. "Eğer kendimi güneye doğru gidebileceğim en yüksek hızda Çivilersem."

"O zaman git," dedi Dalinar. "İstiyorsan fırtınanın önünde başka birisini uçurmayı denemek için yanına bir kişi daha al ama Thaylen Şehri'ne git. Kraliçe Fen bize katılmayı kabul etti ve ben de o Yemin-kapısı'nın açılmasını istiyorum. Dünya burnumuzun dibinde dönüyordu yüzbaşı. Tanrılar ve Elçiler savaşıyordu ama biz kendi önemsiz derterimize bunu fark edemeyecek kadar kapılmıştık."

"Bir sonraki yücefırtınada gideceğim," dedi Kaladin, sonra Dalinar'ı da havaya doğru gönderdi.

Bu zamanda söyleyeceklerimiz bu kadar. Daha fazlasını istersen, bu sulara kendin gel ve sınavlarımızı geç. Saygımızı sadece bu şekilde kazanabilirsin.

Moash'ın yeni kızak ekibinin parshmenleri ondan hoşlanmamıştı. Bu onu rahatsız etmiyordu. Son zamanlarda o da kendisinden pek hoşlanmıyordu.

Onların takdirine ne ihtiyacı vardı ne de bunu bekliyordu. Ezilmenin, hor görülmenin nasıl bir şey olduğunu o da biliyordu. Onlara yapılan gibi muamele gördüğün zaman, Moash gibi birisine güvenmezdin. Kendine *onun* ne koparmaya çalıştığını sorardın.

Kızaklarını çekmekle geçen birkaç günden sonra manzara değişmeye başlamıştı. Boş ovalar verimli tepelere dönüştü. Büyük geniş koruyucuların yanından geçtiler, fırtınalar sırasında krem toplamak için sağlam tahta barikatlar dikerek oluşturulmuş yapay taş sırtlardı. Krem sertleşir, yavaş yavaş fırtınayönü tarafında birikerek bir tepecik oluştururdu. Birkaç yıl sonra barikatın boyunu yükseltirdin.

İşe yarar büyüklüklere ulaşmaları kuşaklar sürerdi ama burada, Alethkar'ın en kalabalık ve en eski yerleşim merkezlerinin etrafında oldukça bol bulunuyorlardı. Batı tarafları katı ve dik, diğer tarafları pürüzsüz ve eğimli olan koruyucular donmuş taştan dalgalara benziyorlardı. Gölgelerinde geniş meyve bahçesi sıraları yayılıyordu, ağaçların çoğu boyları bir adamdan daha uzun olmayacak şekilde yetiştiriliyordu.

Bu meyve bahçelerinin batı kısımları parçalanmış ağaçlarla doluydu. Artık bariyerlerin batıya da kurulması gerekiyordu.

Moash Kaynaşıkların meyve bahçelerini yakmasını bekledi ama yakmadılar. Bir su molası sırasında Moash bir tanesini inceledi, yerden birkaç metre yukarıda havada asılı duran uzun boylu kadının ayak parmakları aşağı doğru dönüktü. Yüzü parshmenlerden daha köşeliydi. Asılı durma şekliyle bir sprene benziyor, uzun giysileri de bu izlenimi destekliyordu.

Moash kızığına yaslandı ve su tulumundan bir yudum aldı. Yakınlarda bir ustabaşı onu ve ekibinin parshmenlerini izliyordu. Yeniydi, yumruk attığının yerine gelmişti. Birkaç Kaynaşık at üzerinde yanlarından geçti, hayvanları aşına şekilde sürüyorlardı.

Bu tür uçamıyor, diye düşündü Moash. Karanlık ışığı etraflarına çağırabiliyorlar ama bu onlara Çivileme yeteneği vermiyor. Başka bir şeyleri var. Kendine en yakın olup, havada durana baktı. Ama şu tür neredeyse hiç yere basmıyor. Beni yakalayanlarla aynı tür.

Kaladin bunların durabildiği kadar havada asılı kalamazdı. Fırtınası şığı biterdi.

Meyve bahçelerini inceliyor, diye düşündü Moash. Etkilenmiş gözüküyor.

Havada döndü ve fırlayıp gitti, uzun kıyafeti arkasında dalgalanıyordu. O aşırı uzun cübbeler başka herhangi birisi için hiç pratik olmazdı ama sürekli uçan bir yaratık için büyüleyiciydi.

“Bunun böyle olmaması gerekiyordu,” dedi Moash.

Yakınlardan ekibindeki parshmenlerden birisi homurdandı. “Bana mı anlatıyorsun, insan.”

Moash odun dolu kızaklarının gölgesine oturmuş olan adama baktı. parshmen uzundu, kaba elleri vardı, büyük ölçüde koyu olan derisinde kırmızı çizgilerden mermer desenleri vardı. Diğerleri ona “Sah” diyordu, basit bir Alethi koyugöz ismi.

Moash çenesiyle Yokelçileri işaret etti. “Acımasızca saldırmaları, yollarına çıkan her şeyi yok etmeleri gerekiyordu. Onlar yıkımın vücut bulmuş hâli.”

“Ee?” diye sordu Sah.

“Ama meyve bahçelerini burada bulduğu için memnun,” dedi Moash eliyle uçan Yokelçiye işaret ederek. “Sadece birkaç kasabayı yaktilar. Revolar’ı ellerinde tutmaya, halkını çalıştırmaya niyetliler.” Moash başını iki yana salladı. “Bunun kıyamet olması gerekiyordu ama kıyamette tarım yapılmaz.”

Sah yeniden homurdandı. Bu konuda Moash'tan daha fazla bir şey biliyormuş gibi görünmüyordu ama nereden bilecekti ki? Alethkar'da bir köyde büyümüştü. Tarih ve din konusunda bildiği her şeyi insan süzgecinden geçmiş hâliyle öğrenmiş olmalıydı.

“Kaynaşıklar hakkında bu kadar rahat konuşmamalısın insan,” dedi Sah ayağa kalkarak. “Onlar tehlikeli.”

“Orasını bilmem,” dedi Moash iki tanesi daha üzerlerinden geçerken. “Öldürdüğüm çok fazla zorluk çıkarmamıştı, gerçi benim ona karşılık verebilmemi beklediğini sanmıyorum.”

Su tulumunu yanlarına gelen ustabaşına teslim etti, sonra Sah'a baktığında ağzı açık kalmış ona baktığını gördü.

Büyük ihtimalle tanrılarından birini öldürdüğümden bahsetmemem gerekirdi, diye düşündü Moash sıradaki yerine geri yürürken. En sonunda, kızağa en yakındaydı, o yüzden bütün gün terli bir parshmenin sırtına bakıyordu.

Yeniden başladılar ve Moash yine uzun bir gün boyunca yürüyüş bekledi. Bu meyve bahçeleri Kholinar'ın rahat bir yürüyüşle bir günlük mesafeden biraz ileride olduğunu işaret ediyordu. Yokelçilerin gece çökene kadar başkente varmaları için onları epey zorlayacaklarını düşündü.

Bu yüzden ordu yoldan saptığı zaman şaşırdı. Bir kasabaya ulaşana kadar bazı tepelerin yanlarından geçtiler, Kholinar'ın pek çok dış kasabasından biriydi. İsmi hatırlayamadı. Meyhanesi güzeldi ve kervancıları hoş karşılıyordu.

Alethkar'da başka Yokelçi ordularının da olduğu açıkça belliydi çünkü bu kasabayı günler, belki de haftalar önce ele geçirmişlerdi. Burada parshmenler devriye geziyordu ve gördüğü insanlar çoktan tarlalarda işe koşulmuştu.

Ordu kasabaya vardığı zaman Yokelçiler Moash'ı yeniden şaşırtarak vagon çekenlerden bazılarını seçtiler ve serbest bıraktılar. Bunlar zayıf olanlardı, yolda en kötü iş çıkaranlar. Ustabaşılar onları hâlâ görülemeyecek kadar uzakta olan Kholinar'a doğru yolladılar.

Şehri sığınmacılarla doldurmak istiyorlar, diye düşündü Moash. *Artık çalışmaya ya da savaşmaya uygun olmayanlarla.*

Ordunun büyük bölümü bu kasabadaki büyük fırtına sığınaklarına yerleşti. Şehre hemen saldırmayacaklardı. Yokelçiler ordularını dindirecek, hazırlanacak ve kuşatma yapacaklardı.

Moash gençliğinde neden Kholinar'a bir günlük yürüyüş mesafesinden daha yakın kasaba olmadığını merak ederdi. Aslında şe-

hir duvarlarıyla burasının arasında boş düzlüklerden başka hiçbir şey yoktu, hatta tepeler bile yüzyıllar önce kazılarak ortadan kaldırılmıştı. Sebebi şimdi anlayabiliyordu. Eğer Kholinar'ı kuşatmaya almak istiyorsan, ordunu yerleştirebileceğin en yakın yer burasıydı. Şehrin gölgesinde kamp kuramazdın, ilk fırtınayla süpürölüp giderdin.

Kasabada ikmal kızakları ayrıldı; bazıları Moash'a rahatsız edici derece boş görünen bir sokaktan aşağıya yollanırken, kendisinininki başka bir sokakta ilerledi. Sevdığı meyhane olan Yıkık Kule'nin yanından geçtiler, rüzgâraltı taşına kazınmış rünü görebiliyordu.

Sonunda ekibine durmaları söylendi ve o da halatı bıraktı, ellerini açtı ve rahat bir nefes verdi. Birkaç deponun yanındaki geniş bir açık alana yollanmışlardı, parshmenler odun kesiyordu.

Bir kereste deposu mu? diye düşündü, sonra aptal gibi hissetti. Bu kadar yol boyunca odun taşıdıktan sonra başka ne olacaktı ki?

Yine de... bir kereste deposu. Savaş kamplarındakiler gibi. Gülmeye başladı.

"O kadar neşeli olma insan," diye tersledi ustabaşılardan biri. "Önümüzdeki birkaç haftayı burada kuşatma makineleri imal etmek için çalışmakla geçireceksin. Saldırı zamanı geldiğinde de en önde sen olacaksın, Kholinar'ın meşhur duvarlarına doğru koşarak merdiven taşıyacaksın."

Moash daha da şiddetle güldü. Kendinden geçmişti, sarsılıyor, duramıyordu. En sonunda nefesi kesilmiş hâlde sert taş zeminde sırtüstü yatıp kalana kadar çaresizce güldü, yanaklarından gözyaşları akıyordu.

Bu kadını araştırdık, diyordu Mraize, Shalla'n'a gönderdiği son mektubunda.

İshnah önemini anlatırken fazla abartmış. Gerçekten sana söylediği gibi Hamaradin Evi için casusluk işindeymiş ama sadece gerçek casuslara yardımcı oluyormuş.

Onu yakınında tutmanın yeteri kadar güvenli olduğuna karar verdik, gerçi sadakatine çok fazla güvenilmemeli. Onu ortadan kaldıracak olursan örtbas etmene yardım ederiz. Ancak onun hizmetlerinden yararlanmana itirazımız yok.

Shalla'nı içini çekerek Kral Elhokar'ın görüşme odasının önünde beklediği koltuğunda arkasına yaslandı. Bu kâğıdı beklenmedik bir şekilde el çantasının içinde bulmuştu.

İshnah'nın Hayaletkanlar hakkında kullanabileceği bir bilgiye sahip olmasını ummak da buraya kadardı. Mektup buram buram otorite ve üstünlük kokuyordu. İshnah'nın yeteri kadar güvenilir olduğuna onlar mı "karar verecekti"? Fırtınalar adına, sanki şimdiden Shallan'ın sahipleriymiş gibi davranıyorlardı.

Başını iki yana salladı, sonra el çantasını karıştırdı ve küçük bir küre kesesi çıkardı. İnceleyen birisine önemsiz görünürdü çünkü Shallan'ın onu küçük ve basit bir illüzyonla dönüştürdüğünü bilemezlerdi. Mor gibi görünse de aslında beyazdı.

Burada asıl ilginç olan illüzyonun kendisi değil, gücünün nereden geldiğiydi. Daha önce illüzyonlarını Desen'e ya da belli bir yere bağlama konusunda denemeler yapmıştı ama her zaman Shallan'ın Fırtınası'ğı'ndan güç çekmek zorundalardı. Ancak bu sefer illüzyonu kesenin içindeki bir küreye bağlamıştı.

Şimdi ondan fazladan Fırtınası'ğı çekmeyen bu Işıkörü dört saattir devam ediyordu. Shallan'ın sadece oluşturması, sonra da küreye sabitlemesi gerekmişti. Safir küredeki Işık yavaş yavaş emiliyordu, tıpkı mücevherini emen bir fabrial gibi. Hatta dışarı çıkarken keseyi odasında bırakmıştı ve geri döndüğünde illüzyon hâlâ devam ediyordu.

Bu Dalinar'ın illüzyon dünya haritalarını yaratmasına yardım etmek ve Shallan'ın kendisi de toplantıda beklemek zorunda kalmadan illüzyonları geride bırakabilmesi için bir deney olarak başlamıştı. Ancak şimdi *bir sürü* kullanım alanı görebiliyordu.

Kapı açıldı ve Shallan keseyi tekrar çantasına attı. Bir başhizmetkâr kralın huzurundan çıkan birkaç tüccarı uğurladı, sonra Shallan'a eğilerek onu içeri davet etti. Tereddütlü bir şekilde kaliteli, mavili yeşilli bir halısı olan ve mobilyalarla doldurulmuş görüşme odasına girdi. Lambalarda elmaslar parlıyordu ve Elhokar duvarların boyanmasını emrederek katmanları örtmüştü.

Mavi bir Kholin üniforması giymiş kral odanın yan tarafındaki büyük bir masanın üzerinde bir haritayı açıyordu. "Başka birisi mi var Helt?" diye sordu başhizmetkâra. "Ben bugün için bittiğini..." Dönerken sesi azalarak durdu. "Berrakhanım Shallan! Dışarıda mı bekliyorsunuz? Benimle hemen görüşebilirsiniz!"

"Rahatsız etmek istemedim," dedi Shallan ona yaklaşırken, başhizmetkâr da içecek hazırlıyordu.

Masanın üzerindeki harita Kholinar'ı gösteriyordu, en az Vedenar kadar ihtişamlıymış gibi görünen büyük bir şehirdi. Yanındaki kâğıtlardan bir deste şehirdeki uzakalemlerden gelen son raporları içeri-

yormuş gibi duruyordu ve yaşlı bir ardent yakınlarında oturmuş, kralın isteği üzerine okumak ya da not almak için hazır bekliyordu.

“Sanırım neredeyse hazırız,” dedi kral onun ilgisini fark ederek. “Gecikme neredeyse katlanılmaz bir hâl almıştı ama eminim gerekliydi. Yüzbaşı Kaladin bizi götürmeden önce başkalarını uçurarak antrenman yapmak istemişti. Buna saygı duyabilirim.”

“Benden Yeminkapısı’nı açmak için onunla birlikte fırtınanın üzerinden Thaylen Şehri’ne uçmamı istedi,” dedi Shallan. “İnsanları düşürmekten çok fazla endişe ediyor ama bu ben olursam, kendi Fırtınasığım olacak. Ayrıca düşersen sağ kalabilirim.”

“Harika,” dedi Elhokar. “Evet, iyi bir çözüm. Ama siz buraya bunu konuşmak için gelmediniz herhâlde. Benden isteğiniz nedir?”

“Aslında,” dedi Shallan. “Sizinle biraz özel olarak konuşabilir miyiz Majesteleri?”

Elhokar kaşlarını çattı, sonra odadakilere koridora çıkmalarını emretti. Köprü On Üç’ten iki muhafız tereddüt ettiği zaman kral kararlıydı. “O bir Parlayan Şövalye,” dedi. “Bana ne olacağını düşünüyorsunuz?”

İkiliyi Elhokar’ın masasının yanında bırakarak dışarı çıktılar. Shallan derin bir nefes aldı.

Sonra yüzünü değiştirdi.

Peçe ya da Parlayan, *sırlarından* birine değil, Adolin’in bir illüzyonuna dönüştü. Hâlâ bunu başkalarının önünde yapmak onu şaşırtıcı derecede rahatsız ediyordu. Hâlâ çoğu kişiye başkalarına dönüşme becerisinden haberleri olmaması için Jasnah gibi Öteyolculardan olduğunu söylüyordu.

Elhokar irkildi. “Ah,” dedi. “Ah, doğru.”

“Majesteleri,” dedi Shallan yüzünü ve bedenini değiştirerek daha önce eskizini çizdiği bir temizlikçi kadın gibi görünürken. “Görevinizin düşündüğünüz kadar basit çıkmayabileceğinden endişeliyim.”

Kholinar’dan gelen son mektuplar korku ve endişe doluydu. Ayaklanmalardan, karanlıktan, şekil alan ve insanlara zarar veren sprenlerden bahsediyorlardı.

Shallan yüzünü bir askerinkine dönüştürdü. “Bir casus ekibi hazırlıyorum,” diye açıkladı. “Bilgi toplama ve gizli görevler konusunda eğitilmişler. Malum sebeplerden dolayı bunu gizlilik içinde yapıyorum. Göreviniz için size hizmet etmek isterim.”

“Dalinar’ın Parlayan’larından *ikisini* yanımda götürmemi isteyeceğinden emin değilim,” dedi Elhokar tereddütle.

“Burada boş oturarak onun için pek bir şey yapamıyorum,” dedi Shallan yüzünde hâlâ askerin görüntüsüyle. “Dahası. Bu onun görevi mi? Yoksa sizin mi?”

“Benim görevim,” dedi kral. Sonra tereddüt etti. “Ama kendimizi kandırmayalım. Eğer gitmenizi istemiyorsa...”

“Ben onun tebaası değilim,” dedi Shallan. “Sizin de değilim, henüz. Ben özgür bir kadını. Siz söyleyin. Eğer Kholinar’a giderseniz ve Yeminkapısı düşmanın elindeyse ne olur? Köprücüyü tek başına dövüşerek sarayı ele geçirmesini mi söyleyeceksiniz? Yoksa daha iyi bir seçenek olabilir mi?”

Yüzünü eski eskizlerindeki bir parshmene dönüştürdü.

Elhokar etrafında yürürken başını salladı. “Bir ekip diyorsunuz. Casuslardan oluşan? İlginç...”

Kısa bir süre sonra Shallan odadan ayrıldı, Dalinar’dan Shallan’ın Kholinar görevinde yardımını isteyen resmî kraliyet talebi eminkesesinin içine sıkıştırılmıştı. Kaladin kendi başına uçabilen birkaç köprücü dışında altı kişiyi götürmekten endişe etmeyeceğini söylemişti.

Adolin ve Elhokar’dan sonra dört kişiye yer kalıyordu. Elhokar’ın talebini eminkesesindeki Mraize’den gelen mektubun yanına sıkıştırmıştı.

Sadece bu yerden uzaklaşmam gerek, diye düşündü Shallan. Onlardan ve Jasnah’dan uzak kalmam gerekiyor, en azından ne istediğimi anlayabilene kadar.

Bir parçası ne yaptığını biliyordu. Artık İdeallerini söylediği için, istemediği şeyleri zihninin arka tarafına itmek ve onları görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyordu. Bunun yerine kaçıyor.

Ama Kholinar’a giden gruba yardımcı *olabilirdi*. Ve o şehre gitmek, oradaki sırları bulmak fikri *gerçekten* de heyecan vericiydi. Sadece kaçıyor değildi. Adolin’in evini kurtarmasına da yardımcı olacaktı.

Desen eteklerinden uğuldadı ve Shallan da mırıldanarak ona eşlik etti.

ON SEKİZ BUÇUK YIL ÖNCE

Dalinar kampa ağır adımlarla geri döndü, o kadar yorgundu ki onu ayakta tutan tek şeyin Zırh'ının enerjisi olduğundan şüpheliyordu. Miğferinin içindeki her boğucu nefes, her zaman olduğu gibi plakası kapatıldığı zaman içeriden biraz şeffaf hâle gelmiş olan metali buğulandırıyordu.

Herdazlıları ezmiş, bir iç savaşa kapılacakları şekilde geri sürmüş, kuzeydeki Alethi arazilerini güvenceye almış ve Akak Adası'nı ele geçirmişti. Şimdi de sınırda Vedenlerle savaşmak için güneye doğru ilerlemişti. Herdaz Dalinar'ın beklediğinden çok daha uzun sürmüştü. Dört yıldır bu seferdeydi.

Dört şanlı yıl.

Dalinar yolda peşine takılan yardımcılar ve habercilerle birlikte doğruca zırh tamircilerinin çadırına yürüdü. Sorularını duymazdan geldiği zaman bir lokma koparmak için bir köcakabuğun avını gözetleyen kremcikler gibi arkasına diziliyorlardı.

Çadırın içinde kollarını iki yana uzattı ve tamirciler zırhını sökmeye başladı. Miğfer, sonra altında dolgu olarak giydiği kumaştan zırhı ortaya çıkararak kollar. Miğfer gidince havanın fazla soğuk gelmesine neden olan terli, nemli derisi açıkta kalmıştı. Göğüs zırhı sol tarafı boyunca çatlamıştı ve zırh tamircileri tamir konusunda tartışarak gürültü yaptılar. Sanki Zırh'a Fırtınaışığı verip, kendi kendini tamir etmesi için rahat bırakmaktan başka bir şey yapacaklarmış gibi.

Sonunda geriye tek kalan çizmeleri oldu ve dışarıya adım atarak

onları da çıkarırken askerlere yaraşır bir duruşu sırf irade gücüyle koruyordu. Zırh'ının desteği gidince yorgunluksprenleri tozdan fıskiye-ler gibi etrafından çıkmaya başladı. Bir dizi yolculuk minderine doğru gitti ve oturdu, sırtını yaslayarak iç çekti ve gözlerini kapattı.

"Berrakbey?" dedi zırh tamircilerinden birisi. "Biz oraya..."

"Bu artık benim görüşme çadırım," dedi Dalinar gözlerini açmadan. "Mutlaka ihtiyacınız olan şeyleri alın ve beni yalnız bırakın."

İşçiler dediğini hazmederken zırh tıngırtıları kesildi. Fısıltılarla dolu bir telaşla gittiler ve huzur dolu beş dakika boyunca kimse onu rahatsız etmedi, ta ki yakınlarda ayak sesleri gelene kadar. Çadırın kapısı hışırdadı, birisi yanında eğildiğinde deri gıcırtiları geldi.

"Son savaş raporu geldi Berrakbey." Kadash'ın sesiydi. Elbette ki bu fırtına kapası subaylarından biri olacaktı. Dalinar onları fazlasıyla iyi eğitmişti.

"Konuş," dedi Dalinar, gözlerini açarak.

Kadash orta yaşlara gelmişti, belki Dalinar'dan iki veya üç yaş daha büyüktü. Şimdi bir mızrağın vurduğu yerde yüzünden kafasının üstüne kadar kıvrılarak giden bir yarası vardı.

"Onları tamamen bozguna uğrattık Berrakbey," dedi Kadash. "Okçularımız ve hafif piyadelerimiz uzun bir süre takip ettiler. En iyi ihtimalle iki binini öldürdük, neredeyse yarısı. Eğer güneyden de kuşatsaydık daha fazlasını öldürebilirdik."

"Düşmanı asla tamamen kuşatmayacaksın Kadash," dedi Dalinar. "Geri çekilebilmelerinin mümkün olması gerek yoksa daha beter savaşsılar. Bir bozgun da köklerini kazımdan daha çok işimize yarar. Biz kaç kişi kaybettik?"

"En fazla iki yüz."

Dalinar başını sallayarak onayladı. Yıkıcı bir darbe vururken asgari kayıp vermişlerdi.

"Komutanım," dedi Kadash. "Bence bu yağmacı grubun işi bitmiştir."

"Daha halletmemiz gereken çok var. Bu daha yıllar sürecektir."

"Vedenler bütün bir ordu gönderip bütün kuvvetleriyle karşımıza çıkmazlarsa."

"Yapmayacaklar," dedi Dalinar alnını ovuşturarak. "Kralları fazla kurnaz. İsteddiği şey gerçek bir savaş değil, sadece tartışmalı arazilerden bir anda tartışmasız hâle dönüşmüş olan var mı diye görmek istiyordu."

"Evet Berrakbey."

“Raporun için teşekkür ederim. Şimdi defol ve kapıya birkaç fırtına kapası muhafız dik de biraz dinlenebileyim. Kimseyi içeri almayın, bizzat Gecegözcüsü gelse bile.”

“Emredersiniz komutanım.” Kadash çadırın kapısına gitti. “Ee... komutanım, orada inanılmazdınız. Bir fırtına gibi.”

Dalinar ise sadece gözlerini kapattı ve arkasına yaslandı, giysilerinin içinde uyumaya kesin kararlıydı.

Ne yazık ki uyku gelmeyi reddetti. Rapor yüzünden sonuçları değerlendiriyordu.

Ordusunun sadece acil durumlar için bir tane Ruhdökümcüsü vardı, bu da ikmal kervanları anlamına geliyordu. Bu sınır arazileri geniş ve tepelikti ve Vedenlerin Herdazlılardan daha iyi generalleri vardı. Bu ilk savaşın da kanıtladığı gibi manevra kabiliyeti yüksek bir düşmanı yenmek bu koşullarda zor olacaktı. Çeşitli Veden gruplarını bir yerlerde sıkıştırıp, düzgün bir savaşa çekmek için planlama, manevra ve çatışma üstüne çatışma gerekecekti.

Eski günleri özliyordu, savaşların daha vahşi, daha az düzenli olduğu zamanları. Eh, artık genç değildi ve Herdaz'da öğrendiği gibi işin zor kısımlarını yapmak için Gavilar yanında yoktu. Dalinar'ın desteklemesi gereken kampları, beslemesi gereken askerleri ve halletmesi gereken lojistik sorunları vardı. Bu neredeyse şehirde oturup, kâtiplerin kanalizasyon sistemi hakkında konuşmalarını dinlemek zorunda kalmak kadar kötüydü.

Sadece bir fark vardı; burada bir ödülü vardı. Bütün o planların, stratejilerin ve generallerle konuşmaların sonunda Heyecan geliyordu.

Hatta yorgunluğuna rağmen onu hâlâ hissedebildiğini fark ederek şaşırdı. Derinlerde, yakınlarda ateşten çıkmış bir taşın sıcaklığı gibi. Dalinar çatışmalar bu kadar yıl sürdüğü için *mutluydu*. Herdazlılar o araziye ele geçirmeye çalıştıkları ve sonra şimdi de Vedenler onu denemek istedikleri için *mutluydu*. Diğer yücepremsler yardım göndermedikleri ve tek başına neler yapabileceğini görmek istedikleri için *mutluydu*.

En çok da bugün kazanılan önemli muharebeye rağmen savaş bitmediği için *mutluydu*. Fırtınalar adına, bu hissi seviyordu. Bugün yüzlerce kişi onu devirmeye çalışmıştı, o da hepsini kırıp geçirmişti.

Çadırının dışında onunla görüşmek isteyenler birer birer geri çevrildi. Her seferinde zevk duymamaya çalıştı. Sorularına eninde sonunda cevap verecekti. Sadece... şimdi değil.

Düşünceler en sonunda beynini rahat bıraktı, uykuya doğru kayd. Ta ki beklenmedik bir ses onu sarsıp dimdik doğrulmasına neden olana kadar.

Bu Evi'ydi.

Ayağa fırladı. Heyecan içinde yeniden alevlendi, o da kendi uykusundan uyanmıştı. Dalinar çadırın kapısını yırtar gibi açtı ve dışarıda duran sarı saçlı kadına bakakaldı, bir Vorin havahı giymişti ama aşığınsından çıkan dayanıklı yürüyüş çizmeleri görünüyordu.

"Hah," dedi Evi. "Kocam." Dalinar'ı baştan aşağıya süzdü ve yüz ifadesi ekşidi, dudakları büzüldü. "Kimse ona banyo hazırlanmasını emretmeyi uygun görmedi mi? Üstünü düzgünce değiştirmesine yardım edecek uşakları nerede?"

"Niye geldin?" diye hesap sordu Dalinar. Bunu kükreyerek yapmak istememişti ama o kadar yorgun ve şaşkıncı ki...

Evi gözleri kocaman açılarak bu patlama karşısında geriye çekildi.

Dalinar kısa bir an için utanç hissetti. Ama neden? Bu onun savaş kampıydı, burada o Karadiken'di. Buranın evlilik hayatının onun üstüne çökemeyeceği yer olması gerekiyordu! Buraya gelmekle bu kadın alanını işgal ediyordu.

"Ben..." dedi Evi. "Ben... Kampta diğer kadınlar da var. Diğer eşler. Kadınların savaşa gitmesi sık olan..."

"Alethi kadınlarının," diye çıkıştı Dalinar. "Çocukluklarından beri eğitim görmüş ve askerî konularda bilgili olanlar. Bunu konuşmuş-tuk Evi. Biz..." Durup muhafızlara baktı. Huzursuzluk içinde kımıldandılar.

"İçeri gel Evi," dedi Dalinar. "Bunu baş başa konuşalım."

"Pekâlâ. Ya çocuklar?"

"Çocuklarımızı da mı cepheye getirdin?" Fırtınalar adına, onları ordunun uzun vadeli karargâh olarak kullandığı kasabada bırakmayı da mı akıl edememişti?

"Ben..."

"İçeri," dedi Dalinar çadırı işaret ederek.

Evi soldu, sonra aceleyle itaat etti, Dalinar'ın yanında geçerken büzülmüştü. Neden gelmişti ki? Daha yeni Kholinar'da onu ziyaret etmemiş miydi? Bu... yakın zamanlardaydı, Dalinar bundan emindi...

Belki o kadar yakın değildi. Teleb'in karısının okuduğu Ev'den gelen birkaç mektup vardı, okunmayı bekleyen birkaç diğeriyle birlikte. Çadır kapısını örttü ve Evi'ye doğru döndü, yıpranmış sabrının ona hâkim olmasına izin vermemeye kararlıydı.

“Navani gelmem gerektiğini söyledi,” dedi Evi. “Ziyaretler arasında bu kadar beklemenin utanç verici olduğunu söyledi. Adolin seni bir yıldır görmedi Dalinar. Ve küçük Renarin daha babasıyla tanışmadı bile.”

“Renarin mi?” dedi Dalinar ismi çıkarmaya çalışırken. Bunu Dalinar seçmemişti. “Rekher... hayır, Re...”

“Re,” dedi Evi. “Benim dilimden. Nar, babası gibi. İn, içinde doğmak.”

Fırtınababa, Alethçe katlediliyordu. Dalinar zorlanarak anlam vermeye çalıştı. Nar “onun gibi” demekti.

“Senin dilinde ‘Re’ ne anlama geliyor?” diye sordu Dalinar yüzünü kaşıyarak.

“Bir anlamı yok,” diye açıkladı Evi. “Bu sadece isim. Bu oğlumuzun ismi anlamına gelir.”

Dalinar hafifçe inledi. Demek ki çocuğun ismi “Kendi içinde doğan gibi” idi. Muhteşem.

“Sana uzakalemler isim sorduğum zaman cevap vermedin,” diye belirtti Evi.

Navani ve İalai ne cüretle bu rezalet isme izin vermişlerdi? Fırtınalar adına...o ikisi düşünülürse, muhtemelen buna destek olmuşlardı. Her zaman Evi’yi daha ısrarcı bir hâle getirmek için çalışıyorlardı. İçecek bir şeyler almak için ilerledi ama sonra buranın aslında kendi çadırı olmadığını hatırladı. Burada zırh yağından başka içecek bir şey yoktu.

“Buraya gelmemeliydin,” dedi, Dalinar. “Burası tehlikeli.”

“Daha Alethi bir eş olmak istiyorum. Beni daha çok yanında *istemeni* istiyorum.”

Dalinar yüzünü buruşturdu. “Eh, yine de çocukları getirmemeliydin.” Dalinar yastıklara yığıldı. “Onlar prensliğin veliahtları, Gavilar’ın kendi tahtı ve Taçdiyarlar hakkındaki planı işe yararsa tabii. Onların Kholinar’da güven içinde olmaları gerek.”

“Onları görmek isteyeceğini düşündüm,” dedi Evi ona yaklaşarak. Dalinar’ın sert sözlerine rağmen Evi ellerini altına sokmak için kumaş zırhının üst düğmelerini açtı ve omuzlarını ovmaya başladı.

Harika gelmişti. Kızgınlığının eriyip gitmesine izin verdi. Yanında karısının olması, uygun şekilde kâtiplik etmesi iyi *olurdu*. Sadece onun gördüğü zaman kendini bu kadar suçlu hissetmemeyi diliyordu. Dalinar onun olmasını istediği adam değildi.

“Bugün büyük bir zafer kazandığını duydum,” dedi Evi yavaşça. “Yine krala hizmet ediyorsun.”

“Bundan nefret ederdin Evi. Yüzlerce kişiyi öldürdüm. Eğer kalırsan savaş raporlarını dinlemek zorunda kalacaksın. Pek çoğu benim elimden olan yüzlerce ölümün haberi.”

Evi bir süreliğine sessiz kaldı. “Sana...teslim olmalarını sağlayamaz mısın?”

“Vedenler buraya teslim olmak için gelmedi. Burada bizi savaş meydanında ölçmek için geldiler.”

“Peki ya askerler? Onlar da ölürken bunu düşünmeye devam ediyor mu?”

“Ne? Onlara saldırmaya hazırlanırken durup her askere teker teker teslim olmalarını sormamı mı istiyorsun?”

“Bu mümkün...”

“Hayır, Evi. Bu mümkün değil.”

“Ah.”

Dalinar ayağa kalktı, aniden gerilmişti. “O zaman hadi oğlanları görelim.”

Çadırından çıkmak ve kamp içerisinde ilerlemek bir angaryaydı, ayakları sanki krem blokları içine gömülmüş gibi hissediyordu. Başını eğmeye cesaret edemiyordu, her zaman ordudaki adamlar ve kadınlar için güçlü bir görüntü sunmaya çalışırdı ama kumaş zırhının buruşuk ve terle lekeli olması konusunda bir şey yapamazdı.

Buradaki araziler Kholinar’a kıyasla bereketliydi. Kalın çimenler dayanıklı ağaç kümeleriyle ile bölünüyor ve batıya bakan yamaç yüzlerini dolaşık sarmaşıklar kaplıyordu. Jah Keved’in içlerine doğru ayağının altında debelenen sarmaşıklara basmadan bir tane adım atamayacağınız yerler vardı.

Oğlanlar Evi’nin arabalarının yanındaydılar. Küçük Adolin chullardan bir tanesinin başına bela olmuştu, kabuğunun tepesinde oturmuş ve tahtadan bir kılıç sallayarak, hamlelerini öven birkaç muhafıza hava atıyordu. Nasıl başardıysa ipler ve kırık kayafilizi kabuklarından bir “zırh” yapmıştı.

Fırtınalar adına, büyümüş, diye düşündü Dalinar. Adolin’i en son gördüğü zaman yürümeye daha yeni başlamış gibi görünüyor, kelimeleri doğru dürüst telaffuz edemiyordu. Bir yıldan kısa bir süre sonra çocuk yendiği düşmanlarını açık ve abartılı bir şekilde tarif ediyordu. Görünüşe göre bu düşmanlar uçabilen, kötü chullardı.

Dalinar’ı görünce durdu, sonra Evi’ye baktı. Evi başını salladı ve çocuk da aceleyle chulun tepesinden aşağı indi, Dalinar üç farklı yerde düşeceğinden emin olmuştu. Aşağıya sağ salim indi, yürüyerek geldi.

Selam verdi.

Evi gülümsedi. “Seninle konuşmanın en iyi yolunu sormuştu,” diye fısıldadı. “Ona senin bir general, bütün askerlerin liderini olduğunu söyledim. Bu onun kendi fikri.”

Dalinar çömeldi. Küçük Adolin hemen geriye çekilip annesinin eteklerine doğru uzandı.

“Korktun mu?” diye sordu Dalinar. “Mantıksız değil. Ben tehlikeli bir adamım.”

“Baba?” dedi oğlan eteği eklemeleri beyazlaşmış bir eliyle tutarak, ama saklanmıyordu.

“Evet. Beni hatırlamıyor musun?”

Karışık renk saçlı çocuk tereddütle başını salladı. “Hatırlıyorum. Her gece dua yakarken seni konuşuyoruz. Sen güvende ol diye. Kötü adamlarla savaşırken.”

“İyi olanlardan da güvende olmak isterim,” dedi Dalinar. “Gerçi bu kadarı da kabul.” Ayağa kalktı, hissettiği... neydi? Oğlanı gerektiği kadar sık görmediği için utanç mı? Çocuk böyle büyüdüğü için gurur mu? Heyecan hâlâ içinin derinliklerinde kıvranıyordu. Savaştan beri nasıl dağılmamıştı?

“Kardeşin nerede Adolin?” diye sordu Dalinar.

Çocuk küçük olanı getiren bir hemşireyi işaret etti. Dalinar bir bebek beklemişti ama bu çocuk neredeyse yürüyecekti, hemşirenin onu yere koyması ve onun da zar zor birkaç adım attıktan sonra oturmasından belliydi, yerdeki içeri çekilen birkaç çimeni yakalamaya çalıştı.

Çocuk hiç ses çıkarmıyordu. Sadece bakıyor, ağırbaşlı bir şekilde çimenleri teker teker tutmaya çalışıyordu. Dalinar Adolin’i ilk gördüğü zaman hissettiği coşkunun gelmesini bekledi... ama fırtınalar adına; o kadar yorgundu ki.

“Kılıcını görebilir miyim?” diye sordu Adolin.

Dalinar uyumaktan başka hiçbir şey istemiyordu ama yine de Kılıç’ı çağırdı, keskin tarafı Adolin’den uzak olacak şekilde yere sapladı. Çocuğun gözleri kocaman açıldı.

“Annem daha Zırh’ımı alamayacağımı söylüyor,” dedi Adolin.

“Teleb’in ona ihtiyacı var. Yaşın geldiği zaman alabilirsin.”

“Güzel. Bir Kılıç kazanmak için ona ihtiyacım olacak.”

Yakınlarda Evi hafifçe dilini şaklatarak başını salladı.

Dalinar gülümsedi, Kılıç’ının yanına eğildi ve elini küçük oğlanın omzuna koydu. “Sana savaşta bir tane kazanacağım oğlum.”

“Hayır,” dedi Adolin çenesi yukarıda. “Kendim kazanmak istiyorum. Senin gibi.”

“İyi bir hedef,” dedi Dalinar. “Ama bir askerin yardım almaya istekli olması da gerekir. Kalın kafalı olmamalısın, gururla savaş kazanılmaz.”

Oğlan kaşlarını çatarak başını bir yana yatırdı. “Senin kafan kalın değil mi?” Yumruğuyla kendi başını tıklattı.

Dalinar gülümsedi, sonra ayağa kalktı ve Oathbringer’ı geri yoladı. Heyecan’ın son közleri de nihayet soldu. “Uzun bir gün oldu,” dedi Evi’ye. “Dinlenmem lazım. Senin buradaki rolünü sonra konuşuruz.”

Evi onu kendi fırtına vagonlarındaki bir yatağa götürdü. En sonunda Dalinar uyuyabilmişti.

Dostum,

Kaligrafi Loncası'na sızmakla açığa çıkarılan sırlar beklenenden daha sıradan. Her zaman kan lekelerini mürekkep lekelerine tercih ederim, o yüzden bir dahaki sefere beni el krapp-ları yerine yaralardan ölmemin daha olası olduğu bir yere gönder. İffet'in Gözü adına, eğer bir tane daha rün çizmemi istersen...

Loncanın en karanlık sırrı bir rünün içindeki ses birimlerin bazen deşifre edilebilecek olduğu. Karanlık ritüeller ve kadim ay dansları hakkındaki teorilerini yıktığım için kusura bakma. Ama rünler okunmuyor ya da telaffuz edilmiyor. Ezberleniyorlar ve zamanla değişiyorlar, orijinal sesbirimler kümesi tanınamaz hâle geliyor. Örnek olarak Firtına rününü al: "zeras"

Eski

Orta

Modern

yüksek
"kecheh"

Firtına
"zeras"

ebedi
"kalad"

Firtına
"zeras"

Rünçiftleri tek rünlerden biraz daha sık kullanılıyor. Arka arkaya üç tane rün ise pek fazla kullanılmıyor.

YüceFirtına "kezeras"

DinmezFirtına "kalazeras"

Rünlerin küçük yazı için basitleştirilmiş şekilleri de var.

Bir de "zeras"ı daha yeni yaratılmış olan bir rünle kıyasla: "zatalef", Alethilerin yakın zamanlarda Akak'taki Fetihlerine kadar hiç karşılaşmadıkları yarasa benzeri bir kafadan bacaklı.

Rünün ses birimleri net görülüyor, ayrıca yaratığın kendisine olan benzerliği de.

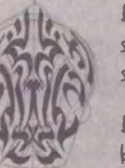
"zeras"tan bile daha eski olarak Parlayan Şövalyeler'in İlk Yemini'nde kullanılan rünler var. Bunlar herhangi bir modern ya da orta dönem Alethi rününden çok, şövalye tarih-katlarını temsil eden karmaşık, okunamaz rünlere benziyorlar.

javani

tebel

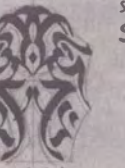
tsameth

katef

tebel

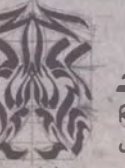
kadulek

mehlak

tebel

mevizh

Bunların daha eski bir kaynaktan alındığı ve o sıralarda daha geliştirilmekte olan Alethi rünler sözluğüne katıldığından şüpheleniyorum.

Bu Alethi rünlerinin büyük olasılıkla Şafak dili kökenli daha eski alfabelerden türetildiği yönündeki iddiayı destekliyor ve neden rün oluşturmak için iki ses birim kümesinin kullanıldığını açıklıyor olabilir. Standart ve kaligrafik:

0	A	b	I	M	y	SH
-	B		F	N		T
7	V		P	O		TH
7	CH		G	U		Y
7	K		H	R		J
7	D		L	S		Z
7	E					

Rün ustaları ikisini de kullanıyor, kaligrafinin vizyonuna uyacak şekilde ses birimleri döndürüyor, tersine çeviriyor ve yamultuyorlar. Sonraki sayfa: Kaligrafik Ses birim kümesi.

Arkadaş,

Mektubun çok merak uyandırıcı hatta hayret verici.

Jah Keved'de antik Siln hanedanı Kral NanKhet'in ölümünden sonra kurulmuştu. O zamanlardan kalmış olan hiç kayıt yoktu, en iyi durumdakiler iki yüzyıl sonrasına aitti. O metnin yazarı – çağdaşları tarafından genellikle Yağgöz diye bahsedilen Natata Ved-çalışmalarının son derece titiz olduğunda ısrar ediyordu ama modern standartlara göre tarih bilimi o zamanlarda daha emekleme aşamasındaydı.

NanKhet'in ölümü Jasnah'nın çok uzun zamandır ilgisini çekiyordu çünkü iktidarı sadece üç ay sürmüştü. Bir önceki kral olan kardeşi NanHar'ın sonraları Triax olacak yerde seferdeyken hastalanıp ölmesinden sonra tahta geçmişti.

Kısa süreli hükümdarlığı sırasında NanKhet dikkate değer bir şekilde *altı* suikast girişiminden kurtulmuştu. İlki, tahta kendi kocasını geçirmek isteyen kız kardeşinden gelmişti. Zehirlenmeden sağ çıktığında NanKhet ikisini de öldürmüştü. Kısa bir süre sonra oğulları onu yatağında öldürmeye kalkıştı. Görünüşe göre uykusu hafif olan NanKhet yeğenini kendi kılıcıyla öldürdü.

Ondan sonra deneyen NanKhet'in kuzeni olmuş, bu saldırının sonucunda NanKhet'in bir gözü kör olmuştu, bunun ardından başka bir kardeşi, bir amcası ve en sonunda NanKhet'in kendi oğlu gelmişti. Yağgöz'e göre bıkkınlık verici üç ayın sonunda, "Haşmetli ancak

yorgun NanKhet bütün akrabalarının sayımını istedi. Uzak Aimia'nın lezzetlerini vadederek onları büyük bir ziyafette topladı. Toplandıkları zaman NanKhet hepsini teker teker idam ettirdi. Bedenleri muazzam bir ateşte yakılarak, iki yüz kişilik masada tek başına yiyeceği ziyafetin eti pişirildi.”

Yağgöz'ün' dramaya tutkusu olduğu bilinirdi. Metin NanKhet'in yanında ona yardım edecek kimse olmadığı için tam da o yemeğin boğazına kaçmasıyla boğularak öldüğünü anlatırken neredeyse zevk duymış gibiydi.

Benzer hikâyeler Vorin ülkelerinin uzun tarihi boyunca tekrarlanıyordu. Krallar ölüyor ve tahta kardeşleri ya da oğulları geçiyordu. Hatta hiçbir gerçek kan bağı olmayan bir gaspçı bile çoğu zaman dolambaçlı ve yaratıcı akrabalık iddiaları ile kendini aklamaya çalışırdı.

Bu kayıtlar Jasnah'yı hem etkiler hem de endişelendirirdi. Urithiru'nun bodrumuna inerken bu konu hakkındaki düşünceler zihnini meşgul ediyordu. Önceki gece okuduklarının içindeki bir şeyler bu hikâyeyi özellikle kafasına takmıştı.

Kısa süre sonra Urithiru'nun altındaki eskiden kütüphane olan odalardan içeriye göz attı. Kristal sütununa giden koridorun iki tarafındaki odalar şimdi asker mangaları tarafından aşağı indirilmiş masaların etrafındaki âlimlerle doluydu. Dalinar Yaradılmamış'ın kaçmak için kullandığı tünelleri takip etmeleri için keşifçiler yollamıştı. İzçiler büyük bir mağara ağı olduğunu bildirmişti.

Bir yer altı nehrini takip ederek günlerce yürümüşler ve en sonunda Tu Fallia'da dağ eteklerindeki tepelere açılan bir çıkış bulmuşlardı. Her ihtimale karşı Urithiru'dan Yeminkapıları dışında başka bir çıkışın ve elbette başka bir potansiyel ikmal yolunun da olduğunu bilmek güzeldi.

Yakın tünellere muhafızlar yerleştirmişlerdi ve bodrum da şimdilik yeterince güvenli görünüyordu. O yüzden Navani de bu bölgeyi Dalinar'ın sorunlarını çözmek ve bilgi, teknoloji ve araştırma alanlarında avantaj kazanmak amacıyla bir ilim kurumuna dönüştürmüştü. Alet-hkar'da ender olsalar da burada oldukça sık bulunan konsantrasyonsprenleri havada dalgalar gibi titreşiyordu ve küçük fırtına bulutlarına benzeyen mantıksprenleri de onların arasında hızla uçuşuyordu.

Jasnah gülümsemeden edemedi. On yılı aşkın süredir krallıktaki en zeki insanları koordineli bir çalışma için bir araya getirmeyi hayal etmişti. Umursanmamıştı, herkesin hakkında konuşmak istediği tek şey onların tanrılarına duymadığı inançtı. Eh, şimdi odaklanmışlardı

işte. Görünüşe göre dünyanın sonunun insanlar onu ciddiye almaya başlamadan önce *gelmesi* gerekiyordu.

Renarin gelmişti, köşeye yakın bir yerde durmuş, çalışmaları izliyordu. Bir süredir nispeten düzenli olarak âlimlere katılıyordu ama hâlâ Köprü Dört arması olan üniformasını giyyordu.

Sonsuza kadar iki taraf arasında gidip gelemezsin kuzen, diye düşündü Jasnah. Eninde sonunda nereye ait olmak istediğine karar vermen gerekecek. Hayat seçim yapma cesaretini bulduğu zaman çok daha zor ama potansiyel olarak çok daha tatmin ediciydi.

Antik Veden Kralı Nankhet'in hikâyesi Jasnah'ya rahatsız edici bir şey öğretmişti: Bir hükümdar ailesine karşı en büyük tehdit çoğunlukla kendi üyeleri olurdu. Neden bu kadar çok sayıda eski kraliyet ailesi cinayet, hırs ve iç çatışmalardan etkileniyordu? Bunları yaşamayanları farklı kılan neydi?

Jasnah aşırı hırslıları dikkatlice ortadan kaldırarak ailesini dışarıdan gelecek tehditlere karşı korumada ustalaşmıştı. Ama içeriden geleceklere karşı korumak için ne yapabiliirdi ki? Yokluğunda monarşi şimdiden sallanmaya başlamıştı. Birbirlerini çok sevdiklerini bildiği kardeşi ve amcasının iradeleri iki uyumsuz çark gibi birbirleriyle sürtüşüyordu.

Ailesinin dağılmasına izin *vermeyecekti*. Eğer Alethkar Issızlık'ı atlatacaksa, sağlıklı bir liderlik gerekiyordu. İstikrarlı bir taht.

Kütüphane odasına girdi ve yazı kürsüsüne yöneldi. Diğerlerini izleyebileceği ve sırtını duvara verebileceği bir yerdeydi.

El çantasını açarak iki uzakalem tahtasını hazırladı. Kalemlerden biri erken yanıp sönmeye başlamıştı ve o da yakutu döndürerek hazır olduğunu belirtti. *Beş dakika içinde başlayacağız*, yazan bir mesaj geldi.

Zamanını odadaki çeşitli grupları gözlemleyerek, görebildiklerinin dudaklarını okuyarak ve kısaltmayla notlar tutarak geçirdi. Konuşmadan konuşmaya atlayarak her birisini biraz takip ediyor ve konuşanların isimlerini not alıyordu.

testler burada değişik bir şeyin olduğu doğruluyor. Sıcaklıklar yakınlardaki aynı yükseklikte olan tepelerden belirgin bir şekilde daha düşük...

Berrakbey Kholin'in inanca geri dönmeyeceğini düşünmek zordurundayız. Peki ya sonra?...

bilmiyorum. Belki de fabrialları çiftlemenin bir yolunu bulabilirsek bu etkiyi taklit edebiliriz...

çocuk saflarımız için kuvvetli bir katkı olabilir. Numerolojiye ilgi gösteriyor ve bana “Bununla gerçekten olayları öngörebiliyor muyuz?” diye sordu. Onunla yeniden konuşacağım...

Bu sonuncusu fırtına bekçilerindendi. Jasnah dudaklarını sıkıca büzdü. “Bej?” diye fısıldadı.

“Onları izleyeceğim.”

Bej yanından ayrıldı, bir toz zerresi boyutuna inmişti. Jasnah Renarin’le konuşmak için bir not aldı, onun söndürülen bir mumdan yükselen dumanın kıvrılmasına bakarak geleceği öngörebileceklerini düşünen bir grup aptalla zamanını boşa harcamasına izin vermeyecekti.

En sonunda uzakalemi harekete geçti.

Sizin için Thaylenah’dan Jochi ve Azir’den Ethid ile bağlantıya geçtim Berrakhanım. İşte onların şifreleri. Bundan sonraki satırlar tamamıyla onların yazımlarından aktarılacaktır.

Harika, diye yanıt verdi Jasnah iki şifreyi doğrulayarak. Uzakalemlerini *Rüzgârın Keyfi*’nin batışıyla kaybetmesi çok büyük bir aksaklıktı. Artık önemli iş arkadaşları ve muhbirleri ile doğrudan temasa geçemiyordu. Neyse ki Tashikk bu gibi durumlarla başa çıkmak için kurulmuştu. Her zaman prensliğin meşhur bilgi merkezlerine bağlanan yeni kalemler satın alabiliirdin.

Bir aracıya güvendiğin sürece pratik olarak istediğin herkese ulaşabiliyordun. Jasnah’nın mahremiyetini sağlamak için bizzat işe aldığı ve çok iyi de para verdiği biri vardı. Aracı bu konuşmanın ondaki kopyalarını yakacaktı. Her şey göz önüne alındığı zaman, sistem Jasnah’nın elinden geldiği kadar güvenliydi.

Şimdi Tashikk’te Jasnah’nın arabulucusuna iki kişi daha katılmış olmalıydı. Üçünün etrafında altı tane uzakalem tahtası olacaktı, her birisinde efendilerinden gelen yazıları aldıkları bir tane ve bütün konuşmayı diğer ikisinden gelen yazıları da ekleyerek efendilerine geri gönderdikleri bir ikinci. Bu şekilde her konuşmacı cevap vermeden önce durup beklemek zorunda kalmadan sürekli olarak gelen yazıları görebiliyordu.

Navani iletişimi iyileştirmenin yollarını bulmaktan, başka insanlara bağlanmak için ayarlanabilecek uzakalemler bahsediyordu. Ancak bu Jasnah’nın ilgilenmeye zamanının olmadığı ilim alanlarından bir tanesiydi.

Gelen tahtası iki meslektaşının yazdığı notlarla dolmaya başladı.

Jasnah, yaşıyorsun! yazdı Jochi. Ölümünden geri dönmüşsün. Etkileyici!

Onun öldüğüne inandığına inanamıyorum, diye yanıtladı Ethid. Jasnah Kholin? Denizde mi kaybolacak? Fırtınababa'nın ölüsünü bulmamız bile daha inanılır.

Güvenin rahatlatıcı Ethid, yazdı Jasnah giden tahtasına. Bir an sonra bu kelimeler katibi tarafından ortak uzakalem konuşmasına kopyalandı.

Urithiru'da mısın? diye yazdı Jochi. Ne zaman ziyaret edebilirim?

Herkesin kadın olmadığını öğrenmesine izin verdiğin anda, diye cevap yazdı Jasnah. Tüm dünyada enteresan bir felsefeye sahip dinamik bir kadın olarak bilinen Jochi, Thaylen Şehri'nde pastane işleten, altmışlarında ve göbekli bir adamın mahlasıydı.

Eh, harikulade şehrinin pastaya ihtiyacı olduğundan eminim, diye neşeyle cevap yazdı Jochi.

Rica etsem sersemliğini sonra yapabilir misin? yazdı Ethid. Haberlerim var. O bir evlat, yani Azish kraliyet sarayındaki bir çeşit kâtipler tarikatının üyelerinden biriydi.

E o zaman zamanı boşa harcamayı bırak! yazdı Jochi. Haberlere bayılırım. Kremalı çörekle çok iyi gider...yok yok, şekerli eklemekle.

Haberler ne? yazdı Jasnah gülümseyerek. Bu ikisi Jasnah'yla birlikte aynı ustadan eğitim almışlardı ve en keskin zekâlı Veristitialianlar'danlardı, Jochi nasıl görünüyor olursa olsun.

Elçi Nakku olduğundan gittikçe daha emin olduğumuz bir adamın izini sürüyorum, Yargıç'ın, diye yazdı Ethid. Sizin deyiminizle Nalan.

Ha şimdi çocuk masallarını mı anlatıyoruz? diye sordu Jochi. Elçiler mi? Sen ciddi misin Ethid?

Eğer fark etmediysen Yokelçiler geri geldi, yazdı Ethid. Artık umursamadığımız hikâyeler ikinci bir incelemeyi hak ediyor.

Katılıyorum, yazdı Jasnah. Peki sana Elçiler'den birini bulduğunuzu düşündüren şey nedir?

Birçok şeyin birleşimi, diye cevapladı Ethid. Bu adam sarayımıza saldırdı Jasnah. Birkaç hırsız öldürmeye çalışıyordu; yeni Birinci de onlardan birisi ama bunu kesende tut. Bizi soymaya niyetli olduğu gerçeğini görmezden gelirken mütevazı kökeninin haberlerini herkese yaymak için elimizden geleni yapıyoruz.

Elçiler yaşıyor ve birilerini öldürmeye çalışıyorlar, yazdı Jochi. Ben de burada Kolleksiyoncu Axes'in görüldüğü haberinin ilginç olduğunu düşünmüştüm.

Dahası var, diye yazdı Ethid. Jasnah burada bir Parlayan'ımız var. Bir Hudutaşar. Daha doğrusu... vardı.

Vardı mı? yazdı Jochi. Kayıp mı ettiniz?

Kaçıp gitti. Daha bir çocuk Jasnah. Reshi, sokaklarda büyümüş.

Sanırım onunla tanıştık, yazdı Jasnah. Amcam yakınlardaki bir görüşünde ilginç birisiyle karşılaşmıştı. Elinizden kaçmasına izin vermenize şaşırdım.

Sen bir Hudutaşar'ı elinde tutmaya çalıştın mı? diye cevap yazdı Ethid. Elçi'nin peşinden Tashikk'e kadar takip etti ama Birinci onun şimdi geri geldiğini ve benden de kaçındığını söylüyor. Ne olursa olsun, Nalan olduğunu düşündüğüm adamda yanlış bir şeyler var Jasnah. Elçiler'in bize faydasının olacağını zannetmiyorum.

Size Elçiler'in eskizlerini temin edeceğim, yazdı Jasnah. Beklenmeyen bir kaynak sayesinde elimde onların gerçek yüzlerinin çizimleri var. Ethid, onlar hakkında haklısın. Bize faydaları olmayacak, onlar akıllarını yitirmiş. Amcamın görüşlerinin kayıtlarını okudunuz mu?

Bir yerlerde kopyaları olacaktı, diye yazdı Ethid. Onlar gerçek mi? Bir çok kaynak onun... iyi olmadığı konusunda hemfikir.

Seni temin ederim ki oldukça iyi, diye yazdı Jasnah. Görüler onun Parlayan tarikatıyla ilişkili. En son birkaçını sana yollayacağım, Elçiler konusuyla bağlantıları var.

Fırtınalar adına, yazdı Ethid. Karadiken gerçekten Parlayan mı? Yıllarca kuraklık yaşadık, şimdi de kayafilizleri gibi her yerden bitiyorlar.

Her ne kadar böyle adamları incelemeyi kendi çalışmalarının temel taşı yapmış olsa da, Ethid'in ünlerini fetihle kazanan adamlar hakkındaki düşünceleri çok iyi değildi.

Konuşma bir süre daha devam etti. Jochi ondan beklenmeyecek bir ciddiyete bürünerek Thaylenah'nın durumu hakkında açıkça konuştu. Tekrar tekrar gelen Dinmez fırtına'dan ağır zarar görmüştü, Thaylen Şehri'nin bazı kısımları tamamen harabeydi.

Jasnah en çok fırtınayı atlayan gemileri çalan Thaylenli parshmenlerle ilgileniyordu. Onların denize açılmaları, Kaladin Stormblessed'in Alethkar'daki parshmenlerle olan karşılaşmasıyla da birleştiği zaman Yokelçilerin kim ve ne oldukları hakkında yeni bir resmi ortaya çıkarıyordu.

Konuşma Ethid'in Issızlıklar'dan bahseden eski bir kitapta keşfettiği ilginç bir anlatıyı yazmasıyla devam etti. Oradan Şafak dili tercümelerine geçtiler, özellikle Kharbranth'daki âlimlerden daha ilerde olan Jah Keved'deki bazı ardentler tarafından yapılanlara.

Jasnah kütüphane odasında göz gezdirerek annesini aradı, Shalan'ın yanına evlilik hazırlıklarını konuşmak için oturuyordu. Rena-

rin hâlâ odanın öteki ucunda duruyor, kendi kendine mırıldanıyordu. Yoksa spreniyle mi konuşuyordu? Jasnah öylesine dudaklarını okudu.

...buradan geliyor, dedi Renarin. Bu odada bir yerden...

Jasnah gözlerini kıstı.

Ethid, sen Parlayan tarikatlarının hepsine bağlı olan sprenlerin çizimlerini yapmaya çalışmayacak mıydın? yazdı.

Aslında oldukça ilerledim, diye yanıt yazdı Ethid. Bir kere göstermesinde ısrar ettiğim zaman Hudutaşar sprenini bizzat gördüm.

Esasgörenler'den ne haber? yazdı Jasnah.

Ah! Onlara ait bir referans buldum, yazdı Jochi. Yazılana göre, spren kristalimsi bir şeyden yansıdıktan sonra bir yüzey üzerine düşen ışığa benziyormuş.

Jasnah bir an düşündü, sonra konuşmadan kısa süreliğine ayrıldı. Jochi de zaten tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi. Jasnah koltuğundan kalktı ve odayı aşarak Navani ve Shalla'nın yanından geçti.

"Seni hiç zorlamak istemiyorum canım," diyordu Navani. "Ama bu belirsiz zamanlarda mutlaka istikrarlı bir şeyler istiyorsundur."

Jasnah durdu, hûrelini hafifçe Shalla'nın omzuna koydu. Genç kadın başını kaldırdı, sonra Jasnah'nın bakışlarını takip ederek Renarin'e baktı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Shalla.

"Bilmiyorum," dedi Jasnah. "Garip bir şey..."

Oğlanın duruşunda, söylediği sözlerde bir şey vardı. Gözlüğü olmadan Jasnah'ya hâlâ yanlışı görünüyordu. Sanki tamamen başka birisiymiş gibi.

"Jasnah!" dedi Shalla bir anda gerginlikle. "Kapı ağzında. Bak!"

Jasnah kızın ses tonu yüzünden içine fırtınasığı çekti ve Renarin'e arkasını dönerek odanın kapısına baktı. Orada uzun boylu, güçlü çeneli bir adam girişi dolduruyordu. Sadeas'ın orman yeşili ve beyaz renklerini giyiyordu. Aslında artık Sadeas *oydu*, en azından naibi.

Jasnah onu her zaman Meridas Amaram olarak kabul edecekti.

"O burada ne arıyor?" diye tısladı Shalla.

"O bir yüceprens," dedi Navani. "Askerler doğrudan bir emir olmadıği sürece onu engellemezler."

Amaram açık bronz renk gözlerini Jasnah'ya dikti. Kendine güven yayarak ona doğru uzun adımlarla yaklaştı, yoksa kibir miydi? "Jasnah," dedi yaklaştıği zaman. "Seni burada bulabileceğimi söylediler."

"Hatırlat da bunu kim söylediye astrayım," dedi Jasnah.

Amaram katılaştı. “Özel olarak konuşabilir miyiz, fazla vaktini almayacağım.”

“Hiç zannetmiyorum.”

“Amcan hakkında konuşmamız gerekiyor. Evlerimiz arasındaki ayrılık kimseye yaramaz. Bu uçurumu birleştirme niyetindeyim ve Dalinar seni dinliyor. Lütfen Jasnah. Onu doğru yola itebilirsin.”

“Amcamın bu konularda kendi akli var ve benim onu ‘itmeme’ gerek duymuyor.”

“Sanki bunu yapmıyormuşsun gibi Jasnah. Onun senin dinî inançlarını paylaşmaya başladığını herkes görebiliyor.”

“Bu gayet inanılmaz olurdu, ne de olsa benim bir dini inancım yok.”

Amaram içini çekti, etrafına bakındı. “Lütfen,” dedi. “Özel konuşsak?”

“Hayatta olmaz Meridas. Git buradan.”

“Bir zamanlar yakındık.”

“Babam bizim yakın olmamızı *istiyordu*. Onun hayallerini gerçeklerle karıştırma.”

“Jasnah...”

“Birilerinin canı yanmadan gerçekten gitmen gerek.”

Amaram önerisini umursamadı, Navani ve Shallan’a bir bakış attı, sonra daha da yaklaştı. “Senin *öldüğünü* düşünmüştük. İyi olduğunu görmem gerekiyordu.”

“Gördün işte. Şimdi git.”

Bunun yerine Amaram onun kolunu kavradı. “Neden Jasnah?”
Neden beni bunca zaman geri çevirdin?”

“Sınırlı zihninin hayal edebileceği şekilde söyleyeyim, vasatlığın en düşük seviyesine ancak ulaşabilen tiksindirici bir soytarı olman dışında mı? Herhangi bir sebep düşünmüyorum.”

“Vasat mı?” diye hırladı Amaram. “Bu anneme hakarettir Jasnah. Beni bu krallığın gördüğü en iyi asker olmam için büyütürken ne kadar çok çalıştığını biliyorsun.”

“Evet, anladığım kadarıyla çocuk taşıdığı yedi ayı, askerlikle ilgisi olan her adamı sırf huyun, suyun çeksin umuduyla eğlendirerek geçirmiş.”

Meridas’ın gözleri kocaman açıldı ve suratı iyice kızardı. Shallan duyulabilir bir sesle nefesini tuttu.

“Seni imansız *kaltak*,” diye tısladı Amaram onu bırakarak. “Eğer kadın olmasaydın...”

“Eğer kadın olmasaydım zaten bu konuşmayı yapmazdık. Domuz olmadığım sürece. O zaman iki kat daha ilgili olurdu.”

Meridas bir adım geri çekilerek elini yana uzattı, Kılıç'ını çağırma-ya hazırlanıyordu.

Jasnah gülümseyip hürelini ona doğru uzattı, Fırtınasığı kıvrılarak avcundan yükselmeye başladı. “Ah, lütfen devam et Meridas. Bana bahane ver. Hadi.”

Meridas onun eline bakakaldı. Bütün oda sessizliğe gömülmüştü. Meridas onu olay çıkarmaya zorlamıştı. Gözleri Jasnah'ninkilere hızlı bir bakış attı, sonra hızla döndü ve sert adımlarla odadan ayrıldı, omuzlarını sanki âlimlerin bakışlarından ve kıs kıs gülmelerini savuşturmak istermişçesine kamburlaşmıştı.

Sorun çıkacak, diye düşündü Jasnah. *Şimdiye kadar olduğundan da fazla*. Amaram gerçekten de Alethkar'ın tek ümidi ve kurtuluşu olduğunu düşünüyordu ve bunu kanıtlamak için derin bir arzusu vardı. Rahat bırakılırsa, kendisi hakkındaki abartılı fikirlerini kanıtlamak için orduları kırıp geçirirdi.

Dalinar'la konuşacaktı. Belki ikisi Amaram'ı güvenli bir şekilde oyalayacak bir şeyler ayarlayabilirlerdi. Bu da işe yaramazsa, alacağı diğer önlem hakkında Dalinar'la *konusmayacaktı*. Uzun süredir irtibatı kesilmişti ama buralarda bir yerlerde onun ağzı sıkılığı ve müthiş cömertliğinden haberi olan suikastçıların olduğundan emindi.

Yanından tiz bir ses geldi ve Jasnah dönüp baktığında Shallan'ın koltuğunda oturmuş, gırtlığının arkasından heyecanlı sesler çıkarak ellerini hızla çırttığını gördü, eminelinin kumaşı sesi boğuyordu.

Harika.

“Anne,” dedi Jasnah. “Himayemdeki kızla biraz konuşabilir miyim?”

Navani başıyla onayladı, gözleri Amaram'ın çıktığı kapı ağzında oyalanıyordu. Bir zamanlar o da aralarındaki bir birliktelik için ısrar etmişti. Jasnah onu suçlamıyordu, Amaram'ın gerçek yüzünü görmek zordu ve eskiden Jasnah'nın babasıyla yakın olduğu zamanlarda bu daha da zordu.

Navani uzaklaşarak Shallan'ı raporlarla dolu masada yalnız bıraktı.

“Berrakhanım!” dedi Shallan Jasnah otururken. “Bu inanılmazdı!”

“Kendime abartılı duygulara kapılma izni verdim.”

“Çok güzel konuştunuz!”

“Ama ilk hakaretim ona değil, kadın bir akrabasının ahlaki duru-

muna saldırmak oldu. Güzel mi? Yoksa basit bir klişenin ucuzca kullanılışı mı?”

“Ah. İı... Şey...”

“Her neyse,” diye lafını kesti Jasnah Amaram hakkında daha fazla konuşmaktan kaçınmak istiyordu. “Eğitimin hakkında düşünüyordum.”

Shallan anında kaskatı kesildi. “Çok meşguldüm Berrakhanım. Ancak eminim ki benden okumamı istediğiniz kitapları çok yakında elde etmeyi başarabileceğim.”

Jasnah alnını oluşturdu. Bu kız...

“Berrakhanım,” dedi Shallan, “Sanırım çalışmalarımın ayrılmak için izin istemek zorunda kalabilirim.” O kadar hızlı konuşuyordu ki kelimeleri birbirine giriyordu. “Majesteleri Kholinar’ yapacağı yolculukta yanında olmam gerektiğini söylüyor.”

Jasnah kaşlarını çattı. Kholinar mı? “Saçma. Yanlarında Rüzgârkoşucuları olacak. Neden sana ihtiyaçları olsun?”

“Kral şehre girmek için gizlilik kullanmak zorunda kalabileceklerinden endişe ediyor,” dedi Shallan. “Şehir ele geçirilmişse içeride. Kuşatmanın ne kadar ilerlediğini bilemeyiz. Eğer Elhokar’ın Yemin-kapısı’na tanınmadan ulaşması gerekirse, o zaman illüzyonlarım çok önemli olacaktır. Gitmem gerekiyor. Çok vakitsiz oldu. Özür dilerim.” Gözleri kocaman, derin bir nefes aldı, sanki Jasnah’nın onu azarlamasından korkuyordu.

Bu kız.

“Elhokar’la konuşacağım,” dedi Jasnah. “Ben bunun aşırı olabileceğini düşünüyorum. Şimdilik senden bilimsel amaçlar için Renarin ve Kaladin’in sprenlerini çizmeni istiyorum. Onları incelemek için...” Sustu. “Ne yapıyor bu?”

Renarin avuç içi büyüklüğünde tuğlalarla kaplı olan uzak duvarın yanına duruyordu. Bir tanesine dokundu ve bir şekilde dışarı açılmasını sağladı, bir çekmece gibiydi.

Jasnah sandalyesini devirerek ayağa kalktı. Uzun adımlarla odayı geçti, Shallan arkasından aceleyle geliyordu.

Renarin onlara bir baktı, sonra küçük çekmecenin içinde bulduğu şeyi yukarı kaldırdı. Jasnah’nın başparmağı kadar büyük bir yakuttu, garip bir şekilde kesilmiş ve üzerine delikler açılmıştı. Bu neydi ki böyle? Jasnah yakutu elinden aldı ve yukarı kaldırdı.

“Bu ne?” diye sordu Navani yanına gelerek. “Bir fabrial mı? Hiç metal parçası yok. Bu şekil nedir?”

Jasnah isteksizce mücevheri annesine teslim etti.

“Kesimde ne kadar fazla kusur var,” dedi Navani. “Bu Fırtınaişığı’nı çok çabuk kaybetmesine yol açacak. Bahse girerim Işık’ını bir gün bile tutamaz. Ayrıca çok fena titreşecektir.”

İlginç. Jasnah dokunarak mücevhere Fırtınaişığı doldurdu. Parlamaya başladı ama olması gerektiği kadar parlak değildi. Navani haklıydı. Fırtınaişığı tüterek yükselirken titreşti. Neden birileri bir mücevheri böylesine yamuk bir kesimle mahvetmişti ve neden gizlemişlerdi? Küçük çekmeceyi tutan bir yay vardı ama Jasnah, Renarin’in bunu nasıl açtığını çıkaramıyordu.

“Fırtınalar adına,” diye fısıldadı Shallan diğer âlimler etraflarına toplanırken. “Bu bir desen.”

“Desen mi?”

“Aralıklı olarak titreşiyor...” dedi Shallan. “Sprenim bunun bir şifre olduğunu düşündüğünü söylüyor. Harf mi?”

“Dilin müziği,” diye fısıldadı Renarin. Cebindeki birkaç küreden Fırtınaişığı çekti, sonra döndü ve ellerini duvara dayayarak avuç içlerinden bir havuzdaki ikiz dalgalanmalar gibi yayılan bir Fırtınaişığı dalgası gönderdi.

Her beyaz tuğlanın arkasında bir çekmece açıldı. Yüz, iki yüz... hepsinin içlerinde birer mücevher vardı.

Kütüphane çürümüştü ama kadim Parlayanlar’ın bunu öngördüğünü biliyordu.

Bilgilerini aktarmanın başka bir yolunu bulmuşlardı.

*Mevcut konumuma ulaşmadan önce bir tanrının şaşırma-
yacağını düşünürdüm.*

*Belli ki bu doğru değil. Şaşırabiliyormuşum. Hatta saf
bile olabiliyormuşum, diye düşünüyorum ben.*

“Sadece bunun neresi daha iyi diye soruyorum,” diye homur-
dandı Khen. “Alethilerin kölesiydik, şimdi de Kaynaşıkların
kölesiyiz. Harika. Eziyetimizin artık kendi halkımızın elinden
geldiğini bilmek beni o kadar mutlu ediyor ki.” parshmen kadın elin-
deki tomarı takırtılı bir güm sesiyle yere koydu.

“Böyle konuşarak başımızı yine belaya sokacaksın,” dedi Sah.
Tahta sopalardan oluşan kendi tomarını yere bıraktı, sonra geldikleri
yöne doğru yürüyerek uzaklaştı.

Moash takip ederek sopalardan merdiven yapan insan ve parsh-
men sıralarının yanından geçti. Bunlar da Sah ve ekibinin geri kala-
nı gibi kısa süre sonra bu merdivenleri taşıyarak savaş meydanında
üzerlerine yağacak olan oklarla yüzleşeceklerdi.

Aylar önce Sadeas’ın savaş kampındaki hayatının ne kadar ga-
rip bir tekrarıydı bu. Yalnız burada ona sağlam eldivenler, kaliteli bir
çift çizme ve günde üç öğün düzgün yemek veriyorlardı. Yakında o
ve diğerlerinin bir düşman tahkimatının üzerine gönderilecekleri ger-
çeğinin dışında durumdaki tek sorun Moash’ın çok fazla boş zama-
nının olmasıydı.

İşçiler kereste deposunda tahta tomarlarını bir yerden bir yere ta-

şıyor, zaman zaman da odun kesmekle görevlendiriliyorlardı. Ama bu hepsini fazla meşgul tutmak için yeterli değildi. Harap Ovalar'da da öğrendiği gibi, bu çok kötü bir şeydi. Ölüme gidecek adamlara çok fazla boş zaman verdiği zaman soru sormaya başlıyorlardı.

“Bak,” dedi Khen hemen ileride Sah'ın yanında yürürken. “En azından bana *kızgın* olduğunu söyle Sah. Bana bunu *hak ettiğimize* inandığını söyleme.”

“Bir casusu gizledik,” diye mırıldandı Sah.

Moash'ın hızla öğrendiği gibi bu casus *Kaladin Stormblessed*'den başkası değildi.

“Bir avuç kölenin bir casusu fark etmesi mi gerekiyordu?” dedi Khen. “Gerçekten mi? Asıl casusu fark edenin o *spre*n olması gerekmez miydi? Sanki üstümüze bir şey yıkmak istiyorlarmış gibi. Bu bir şey gibi... şey gibi...”

“Bir tuzak mı?” diye sordu Moash arkadan.

“Evet, tuzak,” diye onayladı Khen.

Böyle kelimeleri unutmaları sık sık oluyordu. Belki de sadece kelimeleri ilk kez kullanmayı deniyorlardı.

Şiveleri eskiden Moash'ın arkadaşı olan köprücülerin çoğununkine epey benziyordu.

Bırak gitsin Moash, diye fısıldadı içinde derinlerden bir şey. *Acından vazgeç. Sorun değil. Sen doğanın gereği olan şeyi yaptın.*

Suçlu sen değilsin. O yükü taşımayı bırak.

Bırak gitsin.

Hepsi yeni birer tahta tomarı aldı ve geri yürümeye başladılar. Merdivenlerin basamaklarını yapan marangozların yanından geçtiler. Çoğu parshmendi ve Kaynaşıklardan bir tanesi aralarında dolaşıyordu. Parshmenlerden bir baş daha uzundu ve kabuk zırhını ürkütücü görünümlü büyük parçalar şeklinde büyütebilen bir alt türdendi.

Kaynaşık durdu, sonra çalışan parshmenlerden bir tanesine bir şeyler anlattı. Elini yumruk yaptı ve koyu mor bir enerji kolunu kapladı. Elindeki kabuğu bir testere şeklinde büyüdü. Kaynaşık, testereyle keserek yaptığı işi dikkatli bir şekilde anlattı. Moash bunu daha önce de görmüştü. Yokluktan gelen bu canavarların bazıları *marangozdu*.

Kereste depolarının ötesinde, parshmen birlikleri sıkışık düzen talimi yapıyor ve temel silah eğitimi alıyorlardı. Söylenenlere göre ordu birkaç hafta içinde Kholinar'a saldırmayı planlıyordu. Bu iddialı bir hareketi fakat uzun süreli bir kuşatma için zamanları yoktu. Yokelçilerin büyük ölçekli tarım yapabilir hâle gelmeleri aylar sürecekti ve Kholi-

nar'ın yemek yaratmak için Ruhdökümcüleri vardı. Bu Yokelçi ordu- su kısa süre içinde erzaklarını tüketecek ve yiyecek aramak için bölünmek zorunda kalacaktı. Sayı üstünlüğünü kullanarak saldırmak ve Ruhdökümcüleri ele geçirmek en iyisi olurdu.

Her ordunun en ön safta koşacak ve ok yiyecek birilerine ihtiyacı vardı. İyi organize olsun ya da olmasın, iyi niyetli olsun ya da olmasın, Yokelçiler de bundan kaçamayacaktı. Moash'ın ekibi eğitilmeyecekti, daha değerli askerlerin önünde gitmek için saldırıya kadar bekliyorlardı.

“Bize tuzak kurdular,” diye tekrar etti Khen yürürken. “Ellerinde ilk saldırıda önden gönderilecek kadar güçlü yeteri kadar insan olmadığını biliyorlardı. Bizim de bazılarımızın orada olmasına ihtiyaçları vardı, o yüzden bizi ölmeye göndermek için bir sebep buldular.”

Sah homurdandı.

“Bütün söyleyeceğin bu mu?” diye hesap sordu Khen. “*Kendi tanrılarımızın* bize yaptıkları hiç mi umurunda değil?”

Sah elindeki tomarı yere fırlattı. “Evet, umurumda,” diye patladı Sah. “Aynı soruları ben de sormuyor muyum sanıyorsun? Fırtınalar adına! Kızımı aldılar Khen! Onu benden kopardılar ve beni ölmeye gönderdiler.”

“O zaman ne yapacağız?” diye sordu Khen sesi azalarak. “Ne yapacağız?”

Sah etraflarındaki orduya baktı, hareketlilikle kaynıyor, savaşa hazırlanıyordu. Boğucu, eziciydi, kendine has bir fırtına gibiydi. Hareketi durdurulamazdı. İnsanı yakalayan ve sürükleyip götüren türden bir şeydi.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı Sah. “Fırtınalar adına Khen. Ben hiçbir şey bilmiyorum.”

Ben biliyorum, diye düşündü Moash. Ama içinde onlara herhangi bir şey söyleyecek iradeyi bulamıyordu. Bunun yerine sinirlendiğini fark etti, öfkespreni etrafında kaynıyordu. Hem kendisine hem de Yokelçilere öfkelenmişti. Elindeki tomarı yere attı ve sert adımlarla yürüyerek kereste deposundan dışarıya doğru ilerledi.

Bir ustabaşı yüksek sesle haykırdı ve peşinden koşturdu, ama onu durdurmamıştı ve yanından geçtiği muhafızlar da öyle. Moash'ın bir namı vardı.

Moash peşindeki ustabaşıyla birlikte kasabada dolaşarak uçabilen bir Kaynaşık aradı. Onlar diğer Kaynaşıklardan daha yetkili görünüyordu.

Bulamadı, o yüzden diğer alt türlerden bir tanesine yaklaşmakla yetindi. Kasabanın yağmur suyu toplanan sarnıcının yanında oturan bir erkekti. Bu yaratık ağır zırhlı olan türdendi, saç yoktu, kabuğu yanaklarının üzerine kadar uzanıyordu.

Moash yaratığın tam yanına kadar geldi. “Yetkili birisiyle konuşmam gerekiyor.”

Arkada Moash’ın ustabaşısı nefesini tuttu, belki Moash her ne yapıyorsa başını ciddi belaya sokabileceğinin daha şimdiden farkına varmıştı.

Kaynaşık Moash’a baktı ve sırttı.

“Yetkili birisi,” diye tekrar etti Moash.

Yokelçi güldü, sonra sırtüstü sarnıcın içindeki suya düştü, orada yatarak gözlerini gökyüzüne dikti.

Harika, diye düşündü Moash. *Deli olanlardan biriymiş*. Bunlardan çok sayıda vardı.

Moash yürüyerek uzaklaştı ama bir şey gökyüzünden inmeden önce kasabanın içinde fazla ilerlememişti. Havada kumaşlar dalgalanıyordu ve ortalarında derisi siyah ve kırmızı kumaşlarla uyumlu olan bir yaratık asılı duruyordu. Moash bunun eril mi, yoksa dişil mi olduğunu seçemiyordu.

“Küçük insan,” dedi yaratık yabancı bir şiveyle. “Sen tutkulu ve ilginçsin.”

Moash dudaklarını yaladı. “Yetkili birisiyle görüşmem gerekiyor.”

“Bizim sana verdiklerimizin dışında hiçbir şeye ihtiyacın yok,” dedi Kaynaşık. “Ama *arzun* bahşedilecek. Leydi Leshwi seni görecektir.”

“Harika. Onu nerede bulabilirim?”

Kaynaşık elini Moash’ın göğsüne bastırdı ve gülümsedi. Karanlık Yokışığı elinden yayılarak Moash’ın bedenini kapladı. Birlikte havaya yükseldiler.

Moash panikle Kaynaşık’ı kavradı. Yaratığın boğazından yakalayabilir miydi? *Sonra* ne olacaktı? Eğer yaratığı burada öldürürse kendisi de düşüp öldü.

Kasaba küçük bir oyuncak gibi görünene kadar yükseldiler. Kereste deposu ve tören meydanı bir yandaydı, tek kayda değer sokak ortadan geçiyordu. Sağ tarafta insan yapımı bir koruyucu yücefırtınalara karşı bir savunma oluşturuyor, ağaçlar ve şehir beyinin malikânesi için bir siper yaratıyordu.

Daha da yükseğe çıktılar, Kaynaşık’ın bol kıyafetleri dalgalanıyordu. Yer seviyesinde hava ılık olsa da yukarıda oldukça serindi ve Mo-

ash'ın kulaklarında sanki içlerine bez doldurulmuş gibi garip bir his vardı.

Sonunda Kaynaşık yavaşladı ve asılı kalarak durdular. Moash ona tutunmaya çalışsa da Kaynaşık onu yana doğru itti, sonra kaynaşan kumaşlar şeklinde hızla uçup gitti.

Moash engin manzaranın üzerinde tek başına sürükleniyordu. Kalbi gümbür gümbür atıyordu ve aşağıya bakarken bir şeyin farkına vardı. Ölmek *istemi*yordu.

Kendini etrafına bakmak için zorlayarak döndü. Başka bir Kaynaşık'a doğru sürüklendiğini görünce içinde bir umut yükseldi. Havada asıl duran bir kadındı; en az üç metre uzunluğunda, kırmızı renkli, sarkan bir cübbe giyiyordu. Moash kadının dibine kadar sürüklendi, o kadar yaklaşmıştı ki eliyle uzanıp Moash'ı durdurabilirdi.

Moash kadının kolunu kavrayıp hayatı pahasına tutunmamak için kendisini zorladı. Zihni olanlara ayak uydurmaya başlamıştı, kadın onunla görüşmek istiyordu ama Moash'ın âleminde değil, kendi âleminde. Eh, Moash da korkusuna hâkim olacaktı.

"Moash," dedi Kaynaşık. Diğerinin onun adının Leshwi olduğunu söylemişti. Leshwi'nin yüzünde üç Parshendi rengi de vardı: beyaz, kırmızı ve siyah, birbirlerine karıştırılmış boyalar gibi mermerimsi desen oluşturuyorlardı. Moash daha önce üç renkli birden olanları çok nadiren görmüştü ve bu gördüğü en büyüleyici desenlerden biriydi. Görünüşü neredeyse sıvı gibiydi, gözleri etraflarında renklerin aktığı havuzlara benziyordu.

"Adımı nereden biliyorsun?" diye sordu Moash.

"Ustabaşın söyledi," dedi Leshwi. Havada asılı dururken Leshwi'nin üzerinde belirgin bir sükûnet hissi vardı. Esen rüzgâr üzerindeki kurdeleleri çeğiştiriyor, umursamaz dalgalarla havada sallıyordu. Garip bir şekilde etrafta hiç rüzgârspreni görünmüyordu. "Bu ismi nereden buldun?"

"Büyükbabam koymuş," dedi Moash kaşlarını çatarak. Bu konuşmanın gittiği yön hiç de onun beklediği gibi değildi.

"İlginç. Bunun bizim isimlerimizden biri olduğunu biliyor muydun?"

"Öyle mi?"

Leshwi başını sallayarak onayladı. "Zamanın gelgitleriyle sürüklenip şarkıcıların dudaklarından insanlara geri dönmeden ve burada, bir insan kölenin üstünde son bulmadan önce ne kadar zaman geçirmiş?"

“Bak, sen liderlerden biri misin?”

“Ben akıllı yerinde olan Kaynaşıklardan biriyim,” dedi Leshwi sanki bu aynı şeymiş gibi.

“O zaman bana...”

“Cesursun,” dedi Leshwi gözleri ileride. “Burada bıraktığımız şarkıcıların pek çoğu değil. Senin halkın tarafından ne kadar uzun süre eziyet edildikleri göz önüne alınırsa, onları dikkate değer buluyoruz. Ancak yine de yeteri kadar cesur değiller.”

Leshwi konuşma sırasında ilk kez Moash’a baktı. Yüzü açılıydı; uzun, dalgalı, siyah ve kızıl parshmen saçları vardı, bir insanınkilerden daha kalındı. Neredeyse ince kamışlar ya da çimen sapları gibilerdi. Gözleri ışıldayan kan gölleri gibi koyu bir kırmızıydı.

“Dalgaları nereden öğrendin insan?” diye sordu Leshwi.

“Dalgalar mı?”

“Beni öldürdüğün zaman gökyüzüne Çivilenmiştin,” dedi. “Ama hızla tepki verdin, tecrübeli bir şekilde. Hilesiz olarak, bu kadar gafil avlandığım için öfkelenmiştim.”

“Dur,” dedi Moash ürperek. “Seni öldürdüğüm zaman mı?”

Leshwi o kırılmayan yakut gözleriyle Moash’a bakıyordu.

“Sen o musun?” diye sordu Moash. *Mermer desenli bu deri...* diye farkına vardı. *Dövüştüğüm Yokelçininkiyle aynı.* Ama yüz hatları farklıydı.

“Bu bana kurban olarak sunulan yeni bir beden,” dedi Leshwi. “Bağ kurmam ve kullanmam için, çünkü kendime ait olan bir beden yok.”

“Sen bir çeşit spren misin?”

Leshwi gözlerini kırptı ama cevap vermedi.

Moash düşmeye başladı. Bunu uçma gücünü ilk kaybeden kıyafetlerinde hissetmişti. Haykırarak Kaynaşık’a doğru uzandı ve o da Moash’ı bileğinden yakaladı ve içini daha fazla Yokışığı’yla doldurdu. Vücudu boyunca yayıldı ve Moash tekrar havada asılı olarak durdu. Kaynaşık’ın üzerindeki mor karanlık azaldı, sadece arada bir derisinde beliren sönük yıldırımlar şeklinde görünür hâle geliyordu.

“Yoldaşlarım seni buraya getirdi,” dedi Leshwi. “Tekrar doğduğum zaman bizzat intikam almak isteyebileceğimi düşündükleri için. İstemedim. Neden böylesine bir tutkusu olanı yok edeyim? Bunun yerine seni izledim, ne yapacağını merak ettim. Kızakları çeken şarkıcılara yardım ettiğini gördüm.”

Moash derin bir nefes aldı. “O zaman bana neden kendi halkınıza o kadar kötü muamele ettiğinizi söyler misin?”

“Kötü mü?” dedi Leshwi, sesi eğlenmiş gibiydi. “Besleniyor, giydiriliyor ve eğitiliyorlar.”

“Hepsi değil,” dedi Moash. “O zavallı parshmenleri köle olarak çalıştırıyordunuz, insanlar gibi. Şimdi de şehrin duvarlarına süreceksiniz.”

“Kurban,” dedi Leshwi. “Kurban verilmeden bir imparatorluğun kurulabileceğini mi sanıyorsun?” Koluyla önlerindeki manzarayı süpürdü.

Moash’ın midesi kalktı, kısa bir süre için sadece Leshwi’ye odaklanmayı ve *tam olarak* ne kadar yüksekte olduklarını unutmayı başaramıyordu. Fırtına adına... bu ülke büyüktü. Moash baktığı her yönde uzanıp giden tepeler, ovalar, çimler, ağaçlar ve taşlar görüyordu.

Leshwi’nin işaret ettiği yönde, ufukta koyu bir çizgi vardı. Kholinar mıydı?

“Verdikleri kurban sayesinde tekrar nefes alıyorum,” dedi Leshwi. “Bu dünya da bizim olacak, kurbanlar sayesinde. Düşenlerin şarkıları söylenecek ama onların kanını istemek bizim hakkımız. Eğer savaştan sağ çıkarlarsa, kendilerini kanıtlarlarsa o zaman şerefleendirilecekler.” Tekrar Moash’a baktı. “Buraya gelirken yolda onlar için savaşmıştın.”

“Dürüst olmak gerekirse beni öldürmenizi bekliyordum.”

“Eğer Kaynaşıklardan birine saldırdığın için öldürülmüyorsan, daha düşük seviyeli olanlarımızdan birine saldırdığın için neden öldürülesin?” dedi Leshwi. “İki seferinde de insan, tutkunu gösterdin ve başarılı olma hakkını kazandın. Sonra karşına çıktığı zaman otoriteye boyun eğdin ve yaşamaya devam etme hakkını kazandın. Söyle bana. *Neden* o köleleri korudun?”

“Çünkü bir ve beraber olmanız gerekiyor,” dedi Moash. Yutkundu. “Benim ırkım bu ülkeyi hak etmiyor. Bizler mahvolmuş durumda yız. Aciziz.”

Leshwi başını bir yana eğdi. Serin bir rüzgâr kıyafetleriyle oynuyordu. “Parelerini aldığımız için bize kızgın değil misin?”

“Onlar bana sonra ihanet ettiğim bir adam tarafından verilmişti. Ben... onları hak etmiyorum.”

Hayır. Suçsuzsun. Senin suçun değildi.

“Sizi fethettiğimiz için bize kızgın değil misin?”

“Hayır.”

“O zaman *neye* kırgınsın? Tutkulu öfken nedir Moash, eski bir şarkıcı ismi taşıyan insan?”

Evet, oradaydı. Hâlâ yaniyordu. Derinlerde.

Hay fırtına kapsın, Kaladin bir *katili* korumuştı.

“İntikam,” diye fısıldadı.

“Evet, anlıyorum.” Leshwi ona bakarak son derece kötücül görünen bir şekilde gülümsedi. “*Bizim* neden savaştığımızı biliyor musun? Anlatayım...”

Yarım saat sonra Moash hava kararmaya başlarken fethedilmiş bir kasabanın sokaklarında yürüyordu. Tek başına. Leydi Leshwi, Moash’ı azat etmiş, rahat bırakılmasını emretmişti.

Yukarıdaki buz gibi havayı hatırlayarak elleri Köprü Dört ceketinin ceplerinde yürüyordu. Yer seviyesinde hava ılık ve bunaltıcı olmasına rağmen Moash hâlâ üşüdüğünü hissediyordu.

Bu güzel bir kasabaydı. Hoştu. Küçük taştan binalar vardı, her evin arka bahçesinde büyüyen bitkiler. Bu yüzden Moash’ın sol tarafındaki kapıların yanlarından fışkıran çalılar ve yetiştirilmiş kayafilizleri vardı. Ama sağ tarafında sadece fırtınalara karşı boş taş duvarlar vardı. Bir tane pencere bile yoktu.

Bitkiler ona medeniyet gibi kokuyordu. Açık arazilerde duyulamayan bir tür kasaba kokusuydu. Hayatsprenleri Moash yanlarından geçerken kımıldansalar da, bitkiler neredeyse titremiyordu bile. Sokaklarda insanların olmasına alışkınları.

En sonunda Yokelçilerin ele geçirdikleri atların tutulduğu ağlları çevreleyen alçak bir çitin önünde durdu. Hayvanlar parshmenlerin onlara attığı kesilmiş otları yiyorlardı.

Ne kadar garip yaratıklardı. Bakımı zor, beslemesi pahalıydı. Moash atlara arkasını döndü ve Kholinar’a doğru uzanan araziye doğru baktı. Leshwi, Moash’a gitmekte özgür olduğunu söylemişti. Başken-te giden sığınmacılara katılabilirdi. Şehri savunabilirdi.

Tutkulu öfken nedir?

Tekrar tekrar doğmakla geçen binlerce yıl. Nasıl bir şey olabilirdi? Binlerce yıl ve hiç pes etmemişlerdi.

Kendini kanıtla...

Döndü ve tekrar kereste deposuna doğru gitti. İşçilerin mesaisi bugünkü bitmişti. Bu gece bir fırtına beklenmiyordu ve her şeyi emniyete almak zorunda değillerdi, bu yüzden rahat, neredeyse neşeli bir şekilde çalışıyorlardı. Moash’ın ekibi dışında hepsi, onlar çoğu zaman olduğu gibi kendi başlarına bir araya toplanmış, tecrit edilmişlerdi.

Moash bir yığının içinden bir tomar merdiven sopası aldı. Çalışan işçiler itiraz etmek için döndü ama kim olduğunu görünce sustular. Moash tomarı çözdü ve şanssız parshmen ekibine ulaştığı zaman hepsine uzun birer tahta parçası attı.

Sah ona attığı tahta parçasını yakaladı ve kaşlarını çatarak ayağa kalktı. Diğerleri de onu taklit ettiler.

“Sizi bunlarla eğitebilirim,” dedi Moash.

“Sopalarla mı?” diye sordu Khen.

“Mızraklarla,” dedi Moash. “Sizi asker olmanız için eğitebilirim. Büyük ihtimalle öleceğiz. Hay Cehennem, büyük ihtimalle duvarların tepesine bile ulaşamayız. Ama hiç yoktan iyidir.”

Parshmenler ellerindeki mızrak niyetine kullanılabilecek tahta sopaları tutarak birbirlerine baktılar.

“Ben varım,” dedi Khen.

Yavaş yavaş öbürleri de başlarını sallayarak kabul ettiler.

Bu amacında sana yardım etmek için aralarında en az uygun olan benim. Elimde tuttuğum güçler öylesine zıt ki, en basit eylemlerin bile zor olabileceğini görüyorum.

Rlain Harap Ovalar'da tek başına oturmuş, ritimleri dinliyordu. Gerçek formları ellerinden alınmış köle parshmenler ritimleri duyamazdı. Rlain casusluk yaptığı yıllarda ritimleri zayıf da olsa duyabilen kıtfoma bürünmüştü. Ritimlerden kopmak o kadar zor gelirdi ki.

Tam olarak şarkı değillerdi, daha çok tını ve ahengin izlerini taşıyan tempolardı. Rlain birkaç düzine ritimden ruh hâline uygun olan birini tutulabilir ya da ruh hâlini düzenlemek için destek alabilirdi.

Halkı her zaman insanların ritimlere karşı sağır olduğunu sanmıştı ama Rlain emin değildi. Belki onun hayal gücünden kaynaklanıyordu ama insanlar bazen belli ritimlere cevap veriyormuş gibi görünüyordu. Bir anlığına temponun güçlendiği bir yerinde başlarını kaldırıp gözlerinde dalgın bir bakışla uzaklara dalıyorlardı. Rahatsızlanır ve bir saniye için de olsa Sinir Ritmi'nin temposuyla bağırırlar ya da sevinç çığlıkları atarken Zevk Ritmi temposunu tam tutturlardı.

Bir gün insanların da ritimleri duyabileceklerini düşünmek Rlain'e huzur veriyordu. Belki o zaman kendini bu kadar yalnız hissetmezdi.

Rlain şu anda Kayıplar Ritmi'ne tutulmuştu, keskin ve ayırık notaları olan sessiz ama şiddetli bir tempoydu. Buna ölenleri anmak için tutulunurdu ve Rlain burada Narak'ın dışında oturmuş, bir zamanlar

evi olan yerde insanların bir kale inşa etmelerini izlerken, doğru olan duygu buymuş gibi geliyordu. Bir zamanlar Beş'in toplanarak halklarının geleceğini konuştuğu merkezi kulenin tepesine bir gözetleme karakolu yapmışlardı. Evleri kışlalar hâline getirmişlerdi.

Bu onu kızdırmıyordu, kendi halkı da Fırtınamevki'nin harabelerini Narak'a dönüştürmüşlerdi. Dinleyicilere olduğu gibi, bu görkemli harabelerin Alethi istilasından sonra da burada olacaklarından hiç şüphesi yoktu. Bunu bilmek Rlain'in yas tutmasına engel olmuyordu. Halkı artık yoktu. Evet, parshmenler uyanmıştı ama Alethilerin ve Vedenlerin deri renkleri birbirlerine benzediği için aynı ırktan olmamaları gibi, onlar da dinleyici değillerdi.

Rlain'in halkı artık yoktu. Alethi kılıçlarıyla ölmüş ya da Dinmez fırtına tarafından yutularak eski dinleyici tanrılarının bedenlerine dönüşmüşlerdi. Bildiği kadarıyla Rlain halkından geriye en son kaldı.

İçini çekerek ayağa kalktı. Mızrağını omzuna dayadı, taşımaya izin verdikleri mızrağı. Köprü Dört'teki insanları seviyordu ama Rlain onların arasında bile bir gariplikti, silah taşımaya onların izin verdiği bir parshmen. Potansiyel bir Yokelçiye güvenmeyi seçmişlerdi ve bunun için o ne kadar da şanslıydı, değil mi?

Bir grubun Teft'in gözetimi altında talim yaptıkları platodan geçti. Ona el sallamadılar. Çoğu zaman Rlain'i gördüklerine sanki onun burarlarda olduğunu unutmuş gibi şaşırırlardı. Ama Teft onu fark ettiği zaman adamın gülümsemesi içtendi. Onlar Rlain'in arkadaşlarıydı. Sadece...

Rlain onları bu kadar çok severken, nasıl bir yandan da hepsini tokatlamayı isteyebiliyordu?

Aralarında Fırtınaışığını çekemeyen sadece Rlain ve Skar kaldığı zaman Skar'a cesaret vermişlerdi. Moral vermek için onunla konuşmuş, denemekten vazgeçmemesini söylemişlerdi. Skar'a inanıyorlardı. Ama Rlain... eh, Rlain Fırtınaışığı çekebilirse ne olacağını kim bilebilirdi ki? Onun da bir canavara dönüşmesinin ilk adımı olabilir miydi?

Onlara bir forma bürünmek için kendisini açması gerektiğini anlatmasını boş ver. Kendi seçimini yapabilme *gücüne* sahip olmasını da boş ver. Her ne kadar bundan hiçbir zaman bahsetmeseler de Rlain gerçeği tepkilerinde görebiliyordu. Dabbid gibi Rlain'in de Fırtınaışığı çekememesinin en iyisi olduğunu düşünüyorlardı.

Parshmen ve deli insan. Rüzgârkoşucu olarak güvenilmeyecek kişilerdi.

Beş köprücü havaya yükseldi, üzerlerinden akan Işık'la Parlayan'lardı. Ekibin bir kısmı Kaladin'le devriye gezerek kervanları kont-

rol ederken, bir grup da eğitim yapıyordu. Yeni gelenlerin Fırtınaşığı'nı çekmeyi öğrenmiş olan on tanesinden oluşan üçüncü bir grup birkaç plato ötede Peet'le talim yapıyordu. O grupta Lyn ile diğer gözcü kadınların *dördü birden*, başka köprü ekiplerinden dört tane adam ve tek bir açık göz subay vardı. Okçu yüzbaşı Colot.

Lyn diğer köprücülerin birkaçı gibi kolaylıkla Köprü Dört'ün içine kabul edilmişti. Rlain onlar neredeyse kendisinden daha fazla ekibin parçasıymış gibi görünürken kıskançlık hissetmemeye çalıştı.

Teft havada beş tanesiyle bir düzen içinde uçarken diğer dördü Kaya'nın içki dağıttığı yere doğru yürüdüler. Rlain de onlara katıldı ve Yake sırtına bir şaplak atarak Köprü Dört'e katılmayı umut edenlerin büyük kısmının talim yapmaya devam ettiği yandaki platoyu işaret etti.

"Şunlara bak, daha mızrağı doğru düzgün tutamıyor bile," dedi Yake. "Gidip onlara *gerçek* bir köprücü nasıl mızrak kullanır bir göstermelisin, hı Rlain?"

"Eğer o kabuk kafalarla savaşmak zorunda kalırlarsa onlara Kelek yardım etsin," diye ekledi Eth Kaya'dan bir içkisi alarak. "İl, alınmıyosun, değil mi Rlain?"

Rlain savaşformunda olduğu için belirgin bir şekilde kalın ve güçlü olan kabuk zırhının altına dokundu. Kabuğun üzerine geçtiği için Köprü Dört dövmesi genişlemişti. Kol ve bacaklarında da çıkıntılar vardı ve insanlar hep onlara dokunmak istiyordu. Gerçekten de derisinden dışarıya doğru büyüdüklerine inanmıyorlardı ve her nedense altlarına bakmaya çalışmanın uygun olacağını düşünüyorlardı.

"Rlain," dedi Kaya. "Yok sorun fırlatmakta Eth'e bir şey. Kalın onun da kafası, var neredeyse onun da kabuğu."

"Sorun değil," dedi Rlain çünkü söylemesini bekledikleri şey buydu. Ama kazara Sinir Ritmi'ne tutulmuştu ve konuşmasının temposundan belli oluyordu.

Utancını gizlemek için Merak'a tutuldu ve Kaya'nın bugünkü içkisini denedi. "Bu güzel! İçinde ne var?"

"Ha! Haşladığım su dün akşam yemeğinde verdiğim kremcikleri." Eth ağzındaki içkiyi püskürttü, sonra dehşet içinde kupaya baktı.

"Ne?" dedi Kaya. "Biliyorsun kremcikleri yemeyi!"

"Ama bu... Bu onların *banyo suyu* gibi," diye şikâyet etti Eth.

"Baharatladım," dedi Kaya. "Soğuttum. İyi tadı," dedi Kaya.

"Banyo suyu," dedi Eth Kaya'nın şivesini taklit ederek.

Teft ve diğerleri bir ışık dalgası gibi üzerlerinden geçti. Rlain yuka-

rya baktı ve kendini durdurmadan önce Hasret Ritmi'ne tutulduğunu fark etti. Bunun yerine Huzur'a tutuldu. Evet, huzur. Huzurlu olabilirdi.

"Bu işe yaramıyor," dedi Drehy. "Fırtına kapası Harap Ovalar'ın tamamını devriye gezemeyiz. Dün gece olduğu gibi daha başka ker-
vanlar da saldırıya uğrayacak."

"Yüzbaşı, Yokelçilerin böyle saldırmaya devam etmelerinin garip olduğunu söylüyor," dedi Eth.

"Sen onu dünkü kervancılara anlat."

Yake omzunu silkti. "Fazla bir şey yakmadılar bile, Yokelçiler herkesi korkutmaktan fazla bir şey yapmaya zaman bulamadan oraya vardık. Bence yüzbaşı haklı. Garip bir şey var."

"Belki bizim yeteneklerimizi sınıyorlardır," dedi Eth. "Köprü Dört'ün tam olarak neler yapabileceğine bakıyorlardır."

Teyit için Rlain'e baktılar.

"Bunun... cevabını bilmem mi gerekiyor?" diye sordu Rlain.

"Ee," dedi Eth. "Yani, Rlain. Onlar senin halkın. Mutlaka onlar hakkında bir şeyler biliyorsundur."

"Tahmin edebilirsin, değil mi?" dedi Yake.

Kaya'nın kızı Rlain'in kupasını tekrar doldurdu ve Rlain kupanın içindeki berrak sıvıya baktı. *Onları suçlama*, diye düşündü. *Bilmiyorlar. Anlamıyorlar.*

"Eth, Yake," dedi Rlain dikkatli bir şekilde. "Benim halkım kendimizi bu yaratıklardan ayırmak için ellerinden gelen her şeyi yaptı. Çok uzun zaman önce saklandık ve bir daha asla güç formlarını kabul etmemeye yemin ettik.

"Ne değışti bilmiyorum. Halkım bir şekilde kandırılmış olmalı. Ne olursa olsun, Kaynaşıklar sizin oldukları kadar benim de düşmanlarım, hatta *daha* bile fazla. Ve hayır, ne yapacaklarını bilmiyorum. Bütün hayatımı onları düşünmemeye çalışarak geçirdim."

Teft'in ekibi platonun üzerine indi. Daha önce yaşadığı bütün zorluklara rağmen, Skar uçmayı çabuk kavramıştı. Grubun içinde inişi en zarif olan Skar'dı. Hobber yere o kadar sert düşmüştü ki acıyla inledi.

İçki almak için hızla geldiler, Kaya'nın en büyük kızı ve oğlu onlara içki vermeye başladı. Rlain bu ikisi için üzülyordu, neredeyse hiç Alethçe konuşamıyorlardı. Gerçi oğlan garip bir şekilde Vorin'di. Görünüşe göre Jah Keved'den keşişler Boynuziyenler'e Yaradan hakkında vaaz vermeye geliyorlardı ve Kaya da çocuklarını istedikleri tanrıya inanmaları için serbest bırakmıştı. Bu yüzden bu soluk ten-

li genç Boynuzyiyenli koluna bir ründuası bağıyor ve Boynuzyiyenli sprenlerine adak sunmak yerine Vorin Yaradan'ına dua yakıyordu.

Rlain içkisini yudumladı ve Renarin'in burada olmasını diledi. Sessiz açıkğöz genellikle Rlain'le konuşmak için çaba harcıyordu. Diğerleri heyecanla gevezelik ediyorlardı ama Rlain'i de dâhil etmek akıllarına gelmiyordu. Onlar için parshmenler sanki görünmezdi, bu şekilde yetiştirilmişlerdi.

Buna rağmen Rlain onları seviyordu çünkü *gerçekten* uğraşıyorlardı. Skar Rlain'e çarptığı ve dolayısıyla orada olduğunu hatırladığı zaman gözlerini kırıştıtırıp, "Belki Rlain'e sormalıyız," dedi. Diğerleri hemen lafa atlayarak bu konu hakkında konuşmak istemediğini söyleyip, az önce onlara dediklerinin bir tür Alethi uyarlamasını Skar'a anlattılar.

Rlain herhangi bir yere ne kadar aitse buraya da o kadar aitti. Artık Narak halkı olmadığı için Köprü Dört onun ailesiydi. Eshonai, Varanis, Thude...

Kayıplar Ritmi'ne tutuldu ve başını öne eğdi. Köprü Dört'teki dostlarının ritimlerin bir kırıntısını da olsa duyabildiklerine inanmak zorundaydı, yoksa ruhun gerçek acısıyla yas tutmayı nasıl bilebilirlerdi?

Gökyüzünde beliren bir grup nokta Kaladin Stormblessed'in gelişini haber verdiği zaman Teft diğer mangayla birlikte uçmaya hazırlanıyordu. Kaladin mangasıyla birlikte yere indi, bir insan kafası büyüklüğünde kesilmemiş bir mücevheri elleri arasında atıp tutan Lopen de aralarında daydı. Uçurum yaratıklarından birinin bir kozasını bulmuş olmalıydılar.

"Bugün, Yokelçilerden hiç iz yok," dedi Leyten Kaya'nın kovalarından bir tanesini ters çevirip üzerine otururken. "Ama fırtınalar adına yukarıda olduğun zaman Harap Ovalar çok daha küçük görünüyor."

"Evet," dedi Lopen. "Hem de çok büyük."

"Hem küçük hem büyük mü?" diye sordu Skar.

"Küçük çünkü o kadar hızla geçiyoruz," dedi Leyten. "Platoları geçmek sanki *yıllar* sürüyordu gibi hatırlıyorum. Şimdi onları göz açıp kapayıncaya kadar geçiyoruz."

"Ama sonra iyice yükseğe çıkıyorsun ve buranın ne kadar geniş olduğunu fark ediyorsun," diye ekledi Lopen. "Harbiden bak, daha ayak basmadığımız yerler var. Sonra çok... büyük görünüyor."

Diğerleri de hevesli bir şekilde başlarını sallayarak onayladı. Onların duygularını seslerinden değil, hareketlerinden ve yüz ifadelerinden anlamak gerekiyordu. Belki de duygu sprenlerinin insanlara dinleyicilerden bu kadar daha fazla gelmelerinin sebebi buydu. Ritimler olmadan insanlar birbirlerini anlamak için yardıma ihtiyaç duyuyordu.

“Sonraki devriyeye kim çıkacak?” diye sordu Skar.

“Bugünlük bu kadar,” dedi Kaladin. “Dalinar’la görüşmem gerekiyor. Narak’ta bir manga bırakacağız ama...”

Kaladin Yeminkapısı’ndan gittikten kısa bir süre sonra herkes yavaş yavaş güçlerini kaybetmeye başlayacaktı. Bir ya da iki saat içinde kayboluyorlardı. Kaladin’in nispeten yakınlarda olması gerekiyordu. Sizgil ondan en uzak olabilecekleri yerin yetmiş beş kilometre kadar olduğunu tahmin ediyordu, gerçi güçleri elli kilometre civarında zayıflamaya başlıyordu.

“Tamam, zaten ben de Kaya’nın kremcik suyundan daha fazla içmek için sabırsızlanıyordum,” dedi Skar.

“Kremcik suyu mu?” dedi Sizgil içkisini ağzına götürürken yarı yolda durarak. Rlain’in dışında Sizgil’in koyu kahverengi derisi ekibin geri kalanlarından en farklı olandı, gerçi köprücüler deri rengini pek de umursamış gibi görünmüyorlardı. Onlar için önemli olan tek şey göz rengiydi. Rlain bunu her zaman garip bulmuştu çünkü bazı zamanlarda dinleyiciler arasında deri desenlerinin bir önemi olmuştu.

“Peki... Renarin hakkında konuşacak mıyız?” diye sordu Skar.

Yirmi sekiz insan birbirleriyle bakıştı, pek çoğu bir zamanlar yemek ateşinin etrafında yaptıkları gibi Kaya’nın içki fıçısının etrafında oturmuştu. Etrafta şüphe uyandıracak kadar çok sayıda tabure olarak kullanılabilecek kova vardı, sanki Kaya bunu planlamış gibi. Boynuzyiyenli omzuna attığı bir temizlik beziyle içkileri servis ettiği masaya yaslandı.

“Ne olmuş Renarin’e?” diye sordu Kaladin kaşlarını çatarak ve etrafındakilere baktı.

“Kule şehirde çalışan kâtiplerle birlikte çok zaman geçiriyor,” dedi Natam.

“Geçenlerde orada neler yaptığından bahsediyordu,” dedi Skar. “Dedikleri okumayı öğrenmeye benziyordu.”

Diğerleri rahatsızlıkla kımıldandılar.

“Ee?” dedi Kaladin. “Sorun ne? Sizgil kendi dilini okuyabiliyor. Fırınalar adına, *ben* de rünleri okuyabiliyorum.”

“Bu aynı şey değil,” dedi Skar.

“Kadını,” diye ekledi Drehy.

“Drehy senin bir erkekle *açık olarak* ilişkin var,” dedi Kaladin.

“Ne olmuş?” diye sordu Drehy.

“Evet, ne demek istiyorsun Kal?” diye tersledi Skar.

“Hiçbir şey! Ben sadece Drehy’nin ona itiraz etmeyebileceğini...”

“Bu hiç hoş değil,” dedi Drehy.

“Evet,” diye ekledi Lopen. “Drehy diğer erkekleri seviyor. Bu böyle... hepimizden daha çok kadınlardan uzak durmak istiyor. Kadınsılığın *tam tersi*. Hatta ekstra erkeksi bile diyebilirsin.”

“Aynen öyle,” diye ekledi Drehy.

Kaladin alnını ovuşturdu ve Rlain ona acıdı. İnsanların eşformun yükünü taşımak zorunda olmaları üzücüydü. Her zaman üreme duyguları ve dürtüleri tarafından dikkatleri dağıtılıyordu ve daha bunu bir kenara koyabilecek kadar olgunlaşmamışlardı.

Rlain onlar adına utandı. İnsanlar birilerinin neyi yapıp, neyi yapmaması gerektiği üzerine çok fazla zaman harcıyorlardı. Bu bürüncük formları olmadığı içindi. Eğer Renarin bir âlim olmak istiyorsa, olmasına izin vermelilerdi.

“Affedersin,” dedi Kaladin adamlarını sakinleştirmek için bir elini uzatarak. “Drehy’e hakaret etmeye çalışmıyordum. Ama fırtınalar adına. İşlerin değiştiğini biliyoruz. Bize bir baksanıza. Yarı yarıya açık göz sayılırsınız! Daha şimdiden Köprü Dört’e beş kadını kabul ettik ve ellerinde mızrakla savaşıyorlar. Beklentiler tersine çevriliyor ve bunun sebebi *biziz*. O yüzden Renarin’i de rahat bırakalım, tamam mı?”

Rlain başıyla onayladı. Kaladin *iyi* bir insandı. Bütün kusurlarına rağmen diğerlerinden bile daha çok çabalıyordu.

“Var benim diyecek şeyim,” diye ekledi Kaya. “Son haftalarda, geldi kaç taneniz bana söyleyerek artık kendini Köprü Dört’e uygun hissetmediğini?”

Plato sessizliğe gömüldü. En sonunda Sizgil elini kaldırdı. Sonra Skar. Ve aralarında Hobber’ın da olduğu birkaçı daha.

“Hobber gelmedin sen bana,” diye belirtti Kaya.

“Ha. Evet ama gelmeyi düşünmüştüm Kaya.” Başını öne eğdi. “Her şey değişiyor. Ben ayak uydurabilecek miyim, bilmiyorum.”

“Ben hâlâ Urithiru’nun altında gördüğümüz şeylerin kâbuslarını görüyorum,” dedi Leyten alçak sesle. “Başka yok mu?”

“Düzgün konuşmuyorum Alethçe,” dedi Huio. “Beni... utanç yapıyor. Yalnız.”

“Ben yüksekte korkuyorum. Havada uçmak beni dehşete düşürüyor,” dedi Torfin.

Birkaç kişi Teft’e doğru baktı.

“Ne var?” diye tersledi Teft. “Fırtına kapası Boynuzyiyenli ekşi ekşi bakıyor diye bunun bir duygusal paylaşım toplantısına dönüşmesini mi bekliyorsunuz? Fırtına alsın sizi! Sizin gibi bir güruhla uğraşmak zorunda olduğum için sabahtan akşama kadar yosun yakmamam bir mucize!”

Natam Teft'in omzunu sıvazladı.

"Savaşmayacağım ben de," dedi Kaya. "Biliyorum sevmiyor bazı-
larınız bunu. Hissetmemi sağlıyor bu benim uyumsuz. Değil tek düz-
gün sakalı olan olmam sadece." Öne doğru eğildi. "*Değişiyor hayat.*
Hissediyoruz o yüzden kendimizi yalnız hepimiz, evet? Ha! Belki his-
sedebiliriz hep birlikte yalnız."

Herkes bunu rahatlatıcı buluyormuş gibi göründü. Lopen hariç.
O sessiz sessiz gruptan uzaklaşmıştı ve her nedense platonun öbür
tarafındaki kayaları havaya kaldırıyor ve altlarına bakıyordu. İnsanlar
arasında bile Lopen garip bir tipti.

Köprücüler rahatlamış ve birbirleriyle sohbet etmeye başlamıştı.
Hobber Rlain'in sırtına vurdu, herhangi birinin Rlain'e kendini nasıl
hissettiğini sormaya en yaklaşması bu kadar oluyordu. Kızması ço-
cukça mıydı? Hepsi yalnız olduklarını düşünüyorlardı, öyle mi? Ya-
bancı olduklarını mı? Tamamen farklı bir türün üyesi olmanın nasıl
bir duygu olduğunu *anlayabilirler* miydi? Şu anda savaşta oldukları
bir türün, bütün halkı ya öldürülmüş ya da yutulmuş olan bir türün?

Kuledeki insanlar ona nefretle bakıyorlardı. Arkadaşları bakmıyor-
du ama bunun için kendi sırtlarını sıvazlamaya bayılıyorlardı. *Senin
diğerleri gibi olmadığını anlıyoruz Rlain. Böyle görünmen senin su-
çun değil.*

Sıkıntı'ya tutuldu ve Kaladin diğerlerini Rüzgârkoşucu olmak iste-
yen acemileri eğitmeye gönderene kadar oturdu. Kaladin alçak ses-
le Kaya'yla konuştu, sonra döndü ve Rlain'i orada kovaşının üzerinde
otururken görünce durakladı.

"Rlain, günün geri kalanında izinlisin," dedi Kaladin.

Ya benim için üzülüyorsun diye ayrıcalıklı muamele istemiyorsam?

Kaladin Rlain'in yanında çömeldi. "Bak. Kaya'nın söylediklerini
sen de duydun. Nasıl hissettiğini biliyorum. Bunun üstesinden gel-
mene yardım edebiliriz."

"Gerçekten mi?" dedi Rlain. "*Gerçekten* benim nasıl hissettiğimi
biliyor musun Kaladin Stormblessed? Yoksa bu insanların laf olsun
diye söyledikleri bir şey mi?"

"Sanırım insanların laf olsun diye söyledikleri bir şey," diye iti-
raf etti Kaladin, sonra ters çevrilmiş kovalardan birini çekip oturdu.
"Bana nasıl hissettiğini anlatabilir misin?"

Gerçekten bilmek istiyor muydu? Rlain bir düşündü, sonra Azim'e
tutuldu. "Elimden geleni yaparım."

Ayrıca gizliliğin benim şüphe duymama neden oluyor. Neden bana kendini daha önce tanıtmadın? Benden nasıl saklanabiliyorsun? Gerçekten sen kimsin ve Adonalsium hakkında nasıl bu kadar çok şey bilebiliyorsun?

Dalinar kan kırmızı taşlardan örülmüş tek ve yüksek duvarlı garip bir kalenin avlusunda belirdi. Dağ sırası gibi bir kaya formasyonundaki geniş bir açıklığı kapatıyordu.

Etrafında askerler ikmal malzemeleri taşıyor ya da doğal taş duvarlara yaslanarak inşa edilmiş binalara girip çıkarak başka işlerle kendilerini meşgul ediyorlardı. Soğuk havada Dalinar'ın nefesi görülebiliyordu.

Solunda Navani'nin hürelini ve sağında Jasnah'ninkini tutuyordu. İşe yaramıştı. Dalinar'ın bu görüler üzerindeki kontrolü Fırtınababa'nın bile mümkün olacağını düşündüğünden daha çok artmıştı. Bugün Dalinar ellerini tutarak Navani ve Jasnah'yı bir yücefırtına olmadığı hâlde görüye getirmişti.

"Muhteşem," dedi Navani Dalinar'ın elini sıkarak. "Bu duvar senin tarif ettiğin kadar görkemli. Ve bu insanlar. Silahlar yine tunç, çok az çelik var."

"Şu zırh Ruhdökülmüş," dedi Jasnah Dalinar'ın elini bırakarak. "Metalin üzerindeki parmak izlerine bakın. Bu gerçek çelik değil, cilalanmış demir, kilden Ruhdökülerek bu şekle getirilmiş. Acaba... Ruhdökümcülere erişimlerinin olması metal işlemeyi öğrenme konu-

sundaki heveslerini kırmış olabilir mi? Çelik işlemesi zordur. Tunçla yapabileceğin gibi ateşin üzerine koyarak eritemezsin.”

“Peki... hangi zamandayız?” diye sordu Dalinar.

“Yaklaşık iki bin yıl önce,” dedi Jasnah. “Şu Haravingian kılıçlarını ve o kemerli geçitleri görüyor musun? Geç dönem klasik mimari ama pelerinlerin üzerinde gerçek mavi boyalar yerine solmuş sahte mavi var. Bunu annemin geçen sefer kaydettiği konuştuğun dille de birleştirdiğimiz zaman oldukça eminim.” Yanlarından geçen askerlere bir bakış attı. “Burada da Issızlık zamanlarındaki gibi çok uluslu bir ittifak var ama eğer haklıysam, şimdi Aharietiam’ın üzerinden iki bin yıl geçmiş olmalı.”

“Birileriyle savaşıyorlar. Parlayan Şövalyeler bir savaştan geri çekiliyor, sonra da dışarıdaki ovada silahlarını terk ediyorlar,” dedi Dalinar.

“Bu da Hıyanet’in Shaliv-kızı-Masha’nın kayıtlarında belirttiğinden biraz daha yakın bir tarihte gerçekleştiğini gösteriyor,” dedi Jasnah düşünceli bir şekilde. “Görülerinin kayıtlarından okuduğum kadarıyla, bu kronolojik olarak en sonuncusu. Gerçi yıkık Kholinar’a yukarıdan baktığın görüş için bir tarih belirlemek zor.”

“Kiminle savaşıyor olabilirler?” diye sordu Navani duvarın üstündeki askerler alarm verirken. İnceleme yapmak için atlılar dötrnala kaleden dışarı çıktı. “Bu Yokelçilerin gidişinden çok daha sonra.”

“Sahte Issızlık olabilir,” dedi Jasnah.

Dalinar ve Navani ona baktılar.

“Bir efsane,” dedi Jasnah. “Gerçekliği şüpheli kabul ediliyor. Yaklaşık bin beş yüz kadar önce Dovcanti bunun hakkında bir destan yazmıştı. İddiaya göre bazı Yokelçiler Aharietiam’dan kurtulmuş ve sonra insanlarla aralarında birçok savaş olmuş. Bu güvenilirmez kabul ediliyor ama bunun sebebi sonraki yüzyıllarda pek çok ardentin hiçbir Yokelçinin hayatta kalmadığında ısrar etmesi. Ben bunun bir şekilde form değiştirme becerileri ellerinden alınmadan önce parshmenlerle yapılan bir çatışma olduğunu düşünme eğilimindeyim.”

Gözleri parlayarak Dalinar’a baktı ve o da başıyla onayladı. Jasnah bulabileceği tarihsel ipuçlarını toplamak için yürüyerek uzaklaştı.

Navani el çantasından bazı aletler çıkardı. “Öyle ya da böyle, bu ‘Hummataşı Kalesi’nin nerede olduğunu çözeceğim, bu insanlara zorla bir harita çizdirmek zorunda kalsam bile. Belki bu konuma âlimler göndererek Hıyanet hakkında bir şeyler öğrenebiliriz.”

Dalinar duvarın dibine doğru ilerledi. Gerçekten görkemli bir yapıydı, bu görülerdeki garip tezatlıkların tipik bir örneği idi; fabrialla-

rı ya da hatta doğru düzgün metal işleme bilgileri bile olmayan antik çağ insanların yanında görülen mucizeler.

Bir grup asker duvarın tepesinden aşağıya inen merdivenlerden geldi. Arkalarından Yüce Majesteleri Birinci Aqasix I. Yanagawn de onları takip ediyordu. Dalinar Navani ve Jasnah'yı kendi eliyle getirirken, Fırtınababa'dan Yanagawn'ı getirmesini istemişti. Şu anda Azir'de yücefırtına esiyordu.

Genç Dalinar'ı gördü ve durdu. "Bugün de savaşmak zorunda mıyım Karadiken?"

"Bugün değil Majesteleri."

"Artık bu görülerden gerçekten yorulmaya başladım," dedi Yanagawn son birkaç basamağı da inerken.

"Yorgunluk hiç geçmiyor Majesteleri. Hatta görülerde gördüklerimin önemini ve üzerime yükledikleri sorumlulukları kavramaya başladıkça daha da arttı."

"Yorulmak derken kastettiğim bu *değil*."

Dalinar cevap vermedi, ellerini arkasında birleştirerek Yanagawn'la birlikte kale kapısına doğru yürüdüler. Burada imparator dışarıda olan olayları seyretti. Parlayanlar yürüyerek ovada yaklaşıyor ya da havadan yere iniyorlardı. Kılıç'larını çağırarak gören askerlerin endişelenmesine neden oldular.

Şövalyeler silahlarını yere sapladılar, sonra onları *terk ettiler*. Zırhlarını da geride bırakmışlardı. Paha biçilemez Pareler öylece duruyordu.

Dalinar'ın aksine genç imparator onlarla yüzleşmek için fırlayacakmış gibi görünmüyordu. Bu yüzden Dalinar da kolundan tutarak ilk askerler kapıları açarken onu uzaklaştırdı. İmparatorun az sonra başlayacak sele kapılmasını istemiyordu. Askerler koşarak o Kılıç'ları kapacak, sonra birbirlerini öldürmeye başlayacaklardı.

Bu görüye geçen sefer gelişinde olduğu gibi Dalinar sanki sprenlerin ölüm çığlıklarını, bu ovadaki korkunç kederi duyabiliyormuş gibi hissediyordu. Neredeyse eziciydi.

"Neden?" diye sordu Yanagawn. "Neden öylece... dönüp gidiyorlar?"

"Bilmiyoruz Majesteleri. Bu sahne aklımdan çıkmıyor. Anlamadığım o kadar çok şey var ki. Cehalet, iktidarımın ana teması hâline geldi."

Yanagawn etrafına baktı, sonra Parlayanlar'ı daha iyi görebileceği uzun bir kayanın üzerine tırmandı. Öncekilere kıyasla bu görüş Yanagawn'ı çok daha fazla etkilemiş gibi görünüyordu. Dalinar bunu anla-

yabilirdi. Savaş savaştı ama bu... bu hiç görülmemiş bir şeydi. İnsanlar Parelerini isteyerek terk ediyorlardı.

Ve o acı. Korkunç bir koku gibi havaya işlemişti.

Yanagawn kayasının üzerinde oturdu. “Peki bana bunu neden gösteriyorsun? Ne anlama geldiğini bile bilmiyorsun.”

“Eğer ittifakıma katılmayacaksanız, size yine de verebildiğim kadar çok bilgi vermem gerektiğini düşünüyorum. Belki biz yıkılacağız ve siz hayatta kalacaksınız. Belki bizim çözemediğimiz bu bilmeceleri sizin âlimleriniz çözer. Roshar’ın ihtiyacı olan hükümdar siz olabilirsiniz, ben belki de sadece bir aracıyım.”

“Buna inanmıyorsun.”

“İnanmıyorum. Yine de her ihtimale karşı bu görüşleri sizin de görmeyi istiyorum.”

Yanagawn kımıldanarak göğüs zırhının püskülleriyle oynadı. “Ben... senin düşündüğün kadar önemli değilim.”

“Affedersiniz Majesteleri ama öneminizi hafife alıyorsunuz. Azir’in Yeminkapısı’nın hayati önemi var, siz batıdaki en güçlü krallıksınız. Azir bizim tarafımızda olursa, pek çok diğer ülke de bize katılacaktır.”

“Diyorum ki önemli olmayan benim,” dedi Yanagawn. “Azir tabii önemli. Ama ben sadece o suikastçının geri gelmesinden korktukları için tahta oturttukları bir çocuğum.”

“Ya yayınladıkları, gerçekleştirdiğiniz o mucize? Elçiler’den gelen sizi seçtiklerinin kanıtı?”

“O Lift’ti, ben değil.” Yanagawn aşağıya doğru sallanan ayaklarına baktı. “Beni önemliymiş gibi davranmam için eğitiyorlar Kholin ama değilim. Daha değil. Belki hiçbir zaman da olmayacağım.”

Bu Yanagawn’ın farklı bir yüzüydü. Bugünkü görüşü onu sarsmıştı ama Dalinar’ın umduğu şekilde değil. *O daha çocuk*, diye hatırlattı Dalinar kendine. Onun yaşlarındayken hayat beklenmedik bir şekilde iktidara gelmenin gerginliği üzerine eklenmiş olmasa bile zaten zor oluyordu.

“Sebepler ne olursa olsun, siz Birincisiniz,” dedi Dalinar genç imparatora. “Vezirler sizin mucizevi olarak tahta çıkışınızı halka duyurdu. Bir miktar otoriteniz gerçekten var.”

Yanagawn omuzlarını silkti. “Vezirler kötü insanlar değiller. Beni bu konuma soktukları için suçluluk duyuyorlar. Bana eğitim veriyorlar, hatta dürüst olmak gerekirse döve döve öğretiyorlar ve benim ayak uydurmamı bekliyorlar. Ama imparatorluğum *ben* yönetmiyorum.

“Senden korkuyorlar. Çok korkuyorlar. Suikastçı’dan korktuklarından bile daha fazla. O imparatorların gözlerini yakıyordu ama impara-

torlar değiştirilebilir. Sen çok daha korkunç bir şeyi temsil ediyorsun. Kültürümüzü tamamen yok edebileceğini düşünüyorlar.”

“Hiçbir Alethinin Azish taşlarına ayağını basması gerekmiyor,” dedi Dalinar. “Ama siz bana gelin Majesteleri. Onlara gördüğünüz görüleri anlatın, Elçiler’in Urithiru’yu en azından *ziyaret* etmenizi istediğini söyleyin. Onlara fırsatların o Yeminkapısı’nı amanın tehlikesinden çok daha ağır bastığını anlatın.”

“Ya bu tekrar olursa?” diye sordu Yanagawn başıyla Parekilila- rı’yla dolu ovayı işaret ederek. Yüzlercesi yere saplanmış olarak du- ruyor, güneş işığını yansıtıyorlardı. şimdi askerler kaleden çıkıyor, o silahlara doğru akın ediyorlardı.

“Olmamasını sağlayacağız. Bir şekilde.” Dalinar gözlerini kısıtı. “Hiyanet’e neyin sebep olduğunu bilmiyorum ama tahmin edebilirim. Vizyonlarını kaybettiler Majesteleri. Politikaya bulaştılar ve fikir ayrılık- larının aralarına sızmasına izin verdiler. Amaçlarının Roshar’ı ve halkı- nı korumak olduğunu unuttular.”

Yanagawn ona bakarak kaşlarını çattı. “Bu çok sert. Daha nceleri Parlayan şövalyeler’e karşı çok saygılı görünüyordun.”

“İssızlık’larda savaşanlara saygı duyuyorum. Ama bunlar? Onlara ancak sempati duyabilirim. Benim de küçük düşüncelerin dikkatimi dağıtmalarına izin verdiğim zamanlar oldu. Ama saygı? Hayır.” Dalinar titredi. “Onlar sprenlerini öldürdü. Yeminlerine ihanet ettiler! Belki tari- hin onları yazdığı gibi canavar olmayabilirler ama tam şu anda doğru ve adil olan şeyi yapmayı başaramadılar. *Roshar’ı yüzüstü bıraktılar.*”

Fırtınababa bu düşünceleri onaylarcasına uzaklardan gürledi.

Yanagawn başını bir yana yatırdı.

“Ne oldu?” diye sordu Dalinar.

“Lift sana güvenmiyor,” dedi Yanagawn.

Dalinar Yanagawn’a gösterdiği önceki iki görüde olduğu gibi kızın ortaya çıkmasını bekleyerek etrafa bakındı. Fırtınababa’nın o kadar nefret ettiği küçük Reshi kızıdan hiç iz yoktu.

“nk her şeyi biliyorum havasındaymışsın,” diye devam etti Ya- nagawn. “Diyor ki senin gibi davranan birisi mutlaka bir şeyleri gizle- meye çalışıyormuş.”

Bir asker yürüyerek yanına geldi ve Yaradan’ın sesiyle Yana- gawn’la konuşmaya başladı. “Onlar ilk.”

Dalinar geri çekilerek genç imparatoru Yaradan’ın bu görüde yap- tığı kısa konuşmayı dinlemesi için bıraktı. *Bu olaylar tarihe geçecek. Adları ıkacak. Burada olanlar için pek çok isminiz olacak...*

Yaradan Dalinar'a söylediği sözlerin aynılarını Yanagawn'a da söylüyordu.

Kederler Gecesi gelecek ve Gerçek Issızlık. Dinmez fırtına.

Parelerle dolu ovada askerler silahlar için savaşmaya başladılar. Tarihte ilk kez insanlar ölü sprenler kullanarak birbirlerini katlediyordu. En sonunda Yanagawn solarak kayboldu. Dalinar gözlerini kapattı ve Fırtınababa'nın uzaklaştığını hissetti. Şimdi her şey kaybolup gidecekti

Ama gitmedi.

Dalinar gözlerini açtı. Hâlâ Hummataşı Kalesi'nin kan kırmızı duvarının önünde uzanan ovadaydı. İnsanlar Parekılıcı ele geçirmek savaşırken bazı sesler herkesin sakın olması için sesleniyordu.

Bugün bir Pare ele geçirenler ileride hükümdar olacaklardı. En iyi adamların, sakinlik isteyen ve endişe duyan adamların bunların arasında çok az sayıda olacak olması Dalinar'ı rahatsız ediyordu. Onlar avantajı ele geçirecek kadar saldırgan değillerdi.

Neden hâlâ buradaydı? Geçen sefer görü bundan önce sona ermişti.

"Fırtınababa?" diye seslendi Dalinar.

Cevap yoktu. Dalinar arkasını döndü.

Orada beyaz ve altın renkler içinde bir adam duruyordu.

Dalinar irkilerek geriye çekildi. Adam yaşlıydı, geniş yüzünü kırıştı ve sanki rüzgârla geriye savruluyormuş gibi görünen kemik beyaz saçları vardı. İçlerinde siyahın hafif bir izi olan kalın bıyıkları kısa beyaz bir sakala karışmıştı. Derisinin rengine ve gözlerine bakılırsa Shin gibi görünüyordu ve ak saçlarının üzerinde altın bir taç vardı.

O gözler... kadim gözlerdi, etraflarını çevreleyen deri derin kırışıklarla doluydu ve altın bir asayı omzuna dayayarak Dalinar'a gülümserken, gözleri neşeyle dans ediyordu.

Aniden afallayan Dalinar dizlerinin üzerine çöktü. "Seni tanıyorum," diye fısıldadı. "Sen... Sen O'sun. Tanrı," dedi.

"Evet," dedi adam.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Dalinar.

"Ben hep buradaydım," dedi Tanrı. "Her zaman seninleydim Dalinar. Ah, seni çok, çok uzun zamandır izliyorum."

"Burada mı? Sen... sen Yaradan değilsin, değil mi?"

"Şeref mi? Hayır, sana söylenildiği gibi o gerçekten öldü." Yaşlı adamın gülümsemesi iyice büyüdü, samimi ve nazikti. "Ben öbürüm Dalinar. Bana Garaz derler."

Eğer benimle daha fazla konuşmak istersen, dürüst olmanı isteyeceğim. Topraklarıma dön, hizmetkârlarıma yaklaş ve ben de amacın için neler yapabileceğime bakayım.

Garaz.

Dalinar aceleyle ayağa kalktı, geriye doğru sendeliyor ve sahip olmadığı bir silah arıyordu.

Garaz. Tam *karşısında* duruyordu.

Fırtınababa uzaklaşmış hatta neredeyse ortadan kaybolmuştu ama Dalinar hâlâ ondan gelen hafif bir duyguyu hissedebiliyordu. Bir homurdanma, ağır bir yükün altında eziliyormuş gibi miydi?

Hayır. Hayır, bu bir inlemeydi.

Garaz altın esasını avcuna dayadı, sonra Parekılıçları için savaşan insanlara bakmak için döndü.

“Bugünü hatırlıyorum,” dedi Garaz. “Nasıl bir *tutkuydu*. Ve nasıl bir kayıp. Pek çokları için korkunç ancak başkaları içinse şanlı. Parlayan Şövalye’lerin dağılma sebebi hakkında yanılıyorsun Dalinar. Evet, içlerinde çekişme vardı ama bu diğer çağlarda da böyleydi. Zaman zaman farklı bakış açılarına sahip olsalar da, onlar dürüst insanlardı ve en iyi olanı yapmanın arzusu tarafından birleştirilmişlerdi.”

“Benden ne istiyorsun?” diye sordu Dalinar elini göğsünde, hızlı hızlı nefes alıyordu. Fırtınalar adına. Buna hazır değildi.

Bu an için *hiç* hazır olabilir miydi ki?

Garaz yürüyerek küçük bir kaya parçasına doğru gitti ve oturdu.

Sanki sırtından ağır bir yükü indiren bir adam gibi rahatlamaıyla içini çekti, sonra Dalinar'a başıyla yanındaki boş yeri gösterdi.

Dalinar oturmak için bir hareket yapmadı.

"Zor bir göreve getirildin evlat," dedi Garaz. "Fırtınababa'yla şu anki durumunda bağ kuran ilk kişisin. Bunu biliyor muydun? Bir tanrının kalıntılarına derinden bağlısın."

"Senin öldürdüğün bir tanrı."

"Evet. Eninde sonunda öbürünü de öldüreceğim. O bir yerlerde saklanıyor ve ben... fazlasıyla bağlıyım."

"Sen bir canavarsın."

"Hadi ama Dalinar. Bunu sen mi söylüyorsun? Bana hiç saygı duyduğun birisiyle anlaşmazlığa düşmediğini söyleme. Hiç bunu aslında hak etmeyen bir adamı mecbur kaldığın için öldürmediğini mi söyleyeceksin?"

Dalinar vereceği cevabı bastırdı. Evet, bunu yapmıştı. Çok kere.

"Seni tanıyorum Dalinar," dedi Garaz. Yine gülümsedi, babacan bir yüz ifadesiydi. "Gel, yanıma otur. Seni yutmayacağım ya da bir dokunuşla küle çevirmeyeceğim."

Dalinar tereddüt etti. *Dediklerini dinlemek zorundasın. Bu varlığın yalanları bile sana bir dünya dolusu sıradan gerçeklerden daha çok şey anlatabilir.*

Yürüdü yaklaştı, sonra katı bir şekilde oturdu.

"Üçümüz hakkında neler biliyorsun?" diye sordu Garaz.

"Açıkçası üç tane olduğunuzu bile bilmiyordum."

"Aslında daha fazlayız ama seni sadece üçü ilgilendiriyor," dedi Garaz dalgın bir şekilde. "Ben. Şeref. Terbiye. Terbiye'nin adını anıyorsunuz, değil mi?"

"Öyle sayılır," dedi Dalinar. "Bazı insanlar onu Roshar'la özdeşleştiriyor, dünyanın onun spreni olduğunu düşünüyor."

"Bunu çok isterdi," dedi Garaz. "Keşke burayı ona bırakabilseydim."

"Yap o zaman. Bizi rahat bırak. Git buradan."

Garaz ona doğru öyle aniden döndü ki Dalinar yerinden sıçradı. "Bu Şeref'in isminin ve gücünün kalıntılarını taşıyan insandan gelen bir bağlarımı serbest bırakma teklifi mi?" diye sordu Garaz alçak sesle.

Dalinar kekeleydi. *Salak. Acemi bir asker değilsin. Kendine gel.* "Hayır," dedi kararlı bir şekilde.

"Ha, tamam o zaman." Garaz gözlerinde bir pırıltıyla gülümsedi. "Aman, o kadar endişelenme. Bu işlerin düzgün bir şekilde hal-

ledilmeleri gereklidir. Eğer beni serbest bırakırsan *gerçekten* giderim ama sadece Niyet ile yaptırırsan.”

“Peki ya seni serbest bırakmamın sonuçları ne olur?”

“Eh, ilk iş Terbiye’nin ölmesini sağlayacağım. Tabii senin değişimle bunun başka... sonuçları da olacak.”

Askerler Parekılıçları’nı etraflarında savurur ve sadece saniyeler önce yoldaşları olan arkadaşlarını öldürürken gözler yanıyordu. Bu güç için yapılan hummalı, çılgın bir dövüştü.

“Peki kendiliğinden... gidemiyor musun?” diye sordu Dalinar. “Kimseyi öldürmeden?”

“Peki ben de sana bir soru sorayım. Alethkar’ın kontrolünü zavallı Elhokar’ın elinden neden aldın?”

“Ben...” *Cevap verme. Ona koz verme.*

“Bunun en iyisi olduğunu biliyordun,” dedi Garaz. “Elhokar’ın zayıf olduğunu ve krallığın güçlü bir liderlik olmadan zarar göreceğini biliyordun. Herkesin iyiliği için kontrolü aldın ve bunun Roshar’a büyük faydası oldu.”

Yakınlarda topallayarak çatışmadan çıkmış bir adam sendeleyerek onlara doğru geliyordu. Bir Parekılıcı sırtından girip, göğsünden bir buçuk metre kadar dışarı çıktığı zaman gözleri yandı. Gözleri du-man çizgileri hâlinde öne doğru düştü.

“Bir insan aynı anda iki tanrıya hizmet edemez Dalinar,” dedi Garaz. “Bu yüzden de Terbiye’yi arkamda bırakamam. Hatta bir zamanlar yapabileceğimi düşündüğüm gibi Şeref’in Kıymık’larını da arkamda bırakamam. Bunun nasıl ters gideceğini şimdiden görebiliyorum. Sen beni serbest bıraktığın zaman bu dünyada yapacağım dönüşümler çok kapsamlı olacak.”

“Sen daha iyisini yapabileceğini mi düşünüyorsun?” Dalinar kuru-maya başlayan dudaklarını ıslattı. “Bu dünya için öbürlerinden daha iyisini mi yapacaksın? Sen mi, nefret ve acının bir tezahürü mü?”

“Bana Garaz derler,” dedi yaşlı adam. “Yeteri kadar iyi bir isim. Belli bir *ağırlığı* var. Fakat bu kelime beni tanımlamak için yeterince kapsamlı değil ve şunu bilmelisin ki, benim temsil ettiğim şey sadece bu değil.”

“Ne peki?”

Dalinar’a baktı. “*Tutku*, Dalinar Kholin. Ben duygunun vücut bulmuş hâliyim. Ben insanların ve sprenlerin ruhuyum. Ben şehvetim, neşeyim, nefretim, öfkeyim ve mutluluğum. Ben, şan ve günahım. Ben insanoğlunu *insanoğlu* yapan şeyim.

“Şeref sadece bağları umursardı. Bağların ve yeminlerin *anlamını* değil, sadece sürdürülmelerini. Terbiye ise sadece dönüşüm görmek istiyor. Değişiklik. İyi mi olmuş, kötü mü olmuş, onun hiç umurunda değil. İnsanoğlunun acıları onun gözünde hiçbir şey. Bunu yalnızca ben anlarım. *Umursayan* sadece benim Dalinar.”

Buna inanmıyorum, diye düşündü Dalinar. *Buna* inanamam.

Yaşlı adam içini çekti, sonra yavaşça ayağa kalktı. “Eğer Şeref’in etkisinin sonuçlarını görebilseydin, bana bir öfke tanrısı diye isim vermekte bu kadar aceleci davranmazdın. İnsanoğlunu duygulardan ayırırsan geriye sadece Nale ve onun Semadeşenleri gibi yaratıklar kalır. Şeref’in sizi dönüştüreceği şey işte *buydu*.”

“Parlayan Şövalyeler’in yeminlerini bozmalarına neden olan şey hakkında yanıldığımı söylemiştin,” dedi Dalinar başıyla önlerindeki ovadaki korkunç dövüşe işaret ederek. “Gerçek sebep neydi?”

Garaz gülümsedi. “Tutku, evlat. Müthiş, harikulade *tutku*. Duygu. İnsanoğlunu tanımlayan şey o, gerçi ironik bir şekilde sizler tutku için uygun bir kap değilsiniz. İçinizi dolduruyor ve eğer yükünüzü paylaşacak birini bulamazsanız sizi mahvediyor.” Ölen adamlara doğru baktı. “Ama olmadığı bir dünyayı hayal edebilir misin? Hayır. Öyle bir dünyada yaşamayı istemezdim. Terbiye’yi tekrar gördüğünde bunu ona sor. Roshar için onun ne istediğini sor. Bence daha iyi olan seçeneğin ben olduğumu sen de göreceksin.”

“Tekrar mı?” dedi Dalinar. “Ben Terbiye’yi hiç görmedim ki.”

“Elbette gördün,” dedi Garaz ve arkasını dönüp yürümeye başladı. “Sadece o hatrayı senden çaldı. Ben olsaydım sana vereceğim yardım o şekilde olmazdı. O senin bir parçanı kopardı ve seni gözlerinin gördüğünü bile hatırlayamayan kör bir adam gibi bıraktı.”

Dalinar ayağa kalktı. “Seni bir şampiyonlar düellosuna davet ediyorum. Şartları sonradan belirlenmek üzere. Kabul edecek misin?”

Garaz durdu, sonra yavaş yavaş döndü. “Dünya adına mı konuşuyorsun Dalinar Kholin? Bu daveti bütün Roshar adına mı yapıyorsun?”

Fırtınalar adına. Öyle mi yapıyordu? “Ben...”

“Ne olursa olsun, kabul etmiyorum.” Garaz dimdik durdu. Yüzünde karşısındakini rahatsız edecek derecede anlayışlı bir gülümseme vardı. “Böyle bir riske girmemin gerek yok çünkü biliyorum ki, Dalinar Kholin, sen doğru kararı vereceksin. Beni serbest bırakacaksın.”

“Hayır.” Dalinar ayağa kalktı. “Kendini göstermemen gerekirdi Garaz. Daha önce senden korkuyordum ama insan anlamadığı şeylerden korkar. Artık seni gördüm ve seninle savaşılabirim.”

“Beni gördün, öyle mi? İlginç.”

Garaz yine gülümsedi.

Birden her şey beyaza dönüştü. Dalinar kendisini bütün dünyanın ta kendisi olan hiçlikten bir zerrenin üzerinde buldu, yukarısındaki ezeli, her şeyi kapsayan bir aleve bakıyordu. Alev her yönde uza-yıp gidiyor, kırmızı olarak başlayıp turuncuya, sonra da parlak beyaza dönüyordu.

Ondan sonra ise her nasılsa alevler koyulaşarak derin bir siyahlıkta yanıyordu, mor ve hiddetliydi.

Bu o kadar korkunç bir şeydi ki ışığın kendisini tüketiyordu. Sıcaktı. Tarif edilemez parlaklık, yoğun sıcaklık ve kenarları mor renkle yanan kara ateş.

Yakan.

Yıkıcı.

Güç.

Bu savaş meydanındaki binlerce savaşçının çılgılığıydı.

Bu, en şehvetli haz ve zevkin anyıdı.

Bu, kaybın kederiydi, zaferin sevinciydi.

Ve *nefretti*. Derin, her şeyi eritebilecek bir basınçla dalgalanan nefret. Bu, bin güneşin sıcaklığıydı, bütün öpücüklerin mutluluğuydu, bütün insanoğlunun yaşamlarının bir araya toplanmış, hissettikleri bütün duygular tarafından tanımlanış hâliydi.

En küçük parçacığını bile algılamak Dalinar'ı dehşete düşürmüştü. Onu minik ve kırılğan yapıyordu. Dalinar eğer bu ham, yoğun kara alevden sıvıyı içerse bir anda hiçbir şeyden ibaret kalacağını farkındaydı. Roshar gezegeninin tamamı yakıp bitirir, geriye sönmüş bir mumdan yayılan dumanlardan daha önemli bir şey bırakmazdı.

Soldu ve Dalinar kendini Hummataşı Kalesi'nin dışındaki zeminde yatmış gökyüzüne bakarken buldu. Tepesindeki güneş loş ve soğuk görünüyordu. Az önceye kıyasla her şey buz tutmuş gibiydi.

Garaz, Dalinar'ın yanına eğilmiş duruyordu, sonra doğrulup oturması için yardım etti. “Tamam, tamam. Bu biraz fazla gelmiş olmalı, öyle değil mi? Bunun ne kadar şok edici olabileceğini unutmuşum. Al, şunu iç.” Garaz Dalinar'a bir su tulumu verdi.

Dalinar önce afallamayla tulumu baktı, sonra yaşlı adama. Garaz'ın gözlerinin içinde o mor-siyah alevi görebiliyordu. Çok ama çok derinlerdeydi. Dalinar'ın konuştuğu şekil tanrının kendisi değildi, sadece bir yüz, bir maskeydi.

Çünkü eğer Dalinar o gülümseyen gözlerin arkasındaki gerçek güçle yüzleşmek zorunda kalsa aklını kaybederdi.

Garaz omzunu sıvazladı. “Bir dakika dinlen Dalinar. Seni burada bırakacağım. Sakinleş. Bu...” Garaz sustu, sonra kaşlarını çatarak hızla döndü. Gözleriyle etraflarındaki kayaları taradı.

“Ne oldu?” dedi Dalinar.

“Yok bir şey. Sadece yaşlı bir adamın aklı ona oyun oynuyor.” Garaz Dalinar’ın kolunu sıvazladı. “Tekrar görüşeceğiz, söz veriyorum.”

Bir anda ortadan kayboldu.

Dalinar yere yığıldı, tamamen tükenmişti. Fırtınalar adına. Bu...

Fırtınalar adına.

“O herif korkunç,” dedi bir kız sesi.

Dalinar kımıldandı, güçlkle doğrulup oturdu. Yakınlardaki bir kayalığın arkasından bir kafa belirdi. Esmer ten, açık renkli gözler, uzun siyah saçlar, zayıf, çocuksu hatlar.

“Yani *bütün* yaşlı adamlar korkunç,” dedi Lift. “Hakikaten. Hep böyle kırış kırışlar ve ‘Hey şeker ister misin?’ler ve ‘Gel bu sıkıcı hikâyeyi dinle’ler. Ama ben yutmuyorum. İstedikleri kadar iyi numarası yapsınlar, kimse bir sürü hayatı mahvetmeden yaşlanmaz.”

Kayaların üzerine çıktı. Şimdi geçen sefer giydiği basit pantolon ve gömleğe kıyasla çok kaliteli olan Azish kıyafetleri giyiyordu. Renkli desenli cübbeler, kalın bir palto ve bir şapka. “Ama yaşlılar için bile o fazladan ürkünç,” dedi alçak sesle. “O şey neydi kaslı kalça? Gerçek insan gibi kokmuyordu.”

“Ona Garaz diyorlar,” dedi Dalinar tükenmiş bir şekilde. “Ve sa-vaştığımız şey o.”

“Ya. Ona kıyasla sen *hiçbir* şeysin.”

“Ee, teşekkür mü etmeliyim?”

Lift sanki bu bir iltifatmış gibi kafasını salladı. “Gawx’la konuşacağım. Senin şu kule şehrinde güzel yiyecek var mı?”

“Senin için bir şeyler hazırlayabiliriz.”

“Ya bırak şimdi ne hazırladığınızı. Sen ne yiyorsun? Güzel mi?”

“İl... evet.”

“Asker karavanası filan gibi saçma sapan bir şeyler değil, değil mi?”

“Genelde değil.”

“Harika.” Lift Garaz’ın ortadan kaybolduğu yere doğru baktı, sonra gözle görülür bir şekilde titredi. “Ziyarete geleceğiz.” Durakladı,

sonra Dalinar'ın kolunu dürttü. "Gawx'a o Garaz şeyinden bahsetme, tamam mı? Zaten bir sürü yaşlı adamla uğraşıyor."

Dalinar başını sallayarak onayladı.

Garip kız ortadan kayboldu ve saniyeler sonra görü nihayet sona erdi.

İKİNCİ KISMIN SONU

ARA SÖZ

KAZA ♦ TARAVANGIAN ♦ VENLİ

◆ **I**lk Düşler gemisi bir dalgaya çarpıp geçerken Kaza geminin halatlarına sıkı sıkı tutunmak zorunda kaldı. Eldivenli elleri şimdiden ağırıyordu ve her yeni dalganın onu güverteden aşağı atabileceğinden emindi.

Aşağı inmeyi reddetti. Bu onun kaderiydi. Bir yerden bir yere taşınacak bir nesne değildi, artık değil. Dahası o bir saat öncesine kadar açıkken bir anda fırtınayla dolan karanlık gökyüzü, Kaza'nın görülelerinden daha rahatsız edici değildi.

Başka bir dalga güverteyi suyla kapladı. Hiçbir akli başında denizci bu yolculuğa çıkmayacağı için çoğu Steen'den tutulmuş kiralık adamlar koşturdu ve bağırdı. Kaptan Vazrmeb aralarında dolaşarak emirler yağdırırken, serdümen Droz gemiyi düz bir rotada tutuyordu. Fırtınanın içine doğru. Fırtınanın. İçine. Doğru.

Kaza sıkı sıkı tutunuyor, kolları zayıflamaya başlarken yaşını hissediyordu. Buz gibi su onu yıkadı, cübbesinin kapüşonunu geriye atarak yüzünü ve çarpık doğasını gözler önüne serdi. Tayfanın büyük kısmı ona dikkat etmiyordu ama bağıırışı Vazrmeb'in dikkatini çekmişti.

Gemideki tek Taylenli olan kaptan, Kaza'nın kafasındaki görüntüyle pek uyuşmuyordu. O Taylenlileri yelek giymiş kısa şişman adamlar, son küresine kadar pazarlık eden süslü saçlı tüccarlar olarak düşünürdü. Ancak Vazrmeb neredeyse bir Alethi kadar uzun boy-luydu, kocaman kayaları avcunda tutabilecek kadar büyük elleri ve kaldıracabilecek kadar güçlü kolları vardı.

Gemiyi döven dalgaların sesleri üzerinden bağırdı. "Birileri şu Ruhdökümcüyü güverteden aşağı indirsin!"

“Hayır!” diye bağırarak karşılık verdi Kaza. “Kalıyorum.”

“Bir prensliği satın alacak kadar parayı gemiden düşüp gidesin diye ödemedim!” dedi kaptan yürüyerek yaklaşırken.

“Ben oradan buraya taşınacak...”

“Kaptan!” diye bağırdı denizcilerden biri. “*Kaptan!*”

Gemi devasa bir dalganın ucunda yükselip, sonra diğer tarafa *düşmeden* önce sallandı. Fırtınalar adına! Kaza’nın midesi neredeyse ağzına gelmişti ve parmaklarının tuttuğu halatlardan kaydığını hissetti.

Vazrmeb cübbesinin kenarını yakaladı ve dalganın ötesindeki suyun içine dalarlarken sıkı sıkı tuttu. Kısa ve dehşet verici bir an boyunca soğuk suyun içinde gömülmüş gibi oldular. Sanki gemi batmıştı.

Dalga geçti ve Kaza kendini güvertede sırlıslıkla yatan bir yığın olarak buldu, kaptan onu tutuyordu. “Fırtına kapası aptal!” dedi kaptan. “Sen benim gizli silahımsın. Kendini parayı ödemediğim bir zaman gebert, anladın mı?”

Kaza zayıf bir şekilde başını salladı. Ve sonra bir şok ile adamı kolayca duyabildiğini fark etti. Fırtına...

Dinmiş miydi?

Vazrmeb yüzüne geniş bir gülümsemeyle dimdik duruyordu, beyaz saçları sırlıslıkla olmuş, uzun saçlarının içine karışmıştı. Güvertenin üzerinde hayatta kalmış olan sırlıslıkla denizciler ayağa kalkıyor ve gökyüzüne bakıyorlardı. Hava hâlâ bulutlarla karanlıktı ama rüzgârlar tamamen durmuştu.

Vazrmeb uzun kıvrık saçlarını geriye tarayarak yüksek sesle bir kahkaha attı. “Size ne demiştim! O yeni fırtına Aimia’dan gelmişti! Ve şimdi geçip gitti, vatanının zenginliklerini yağmalamamız için arkasından bıraktı!”

Herkes Aimia civarında oyalanılmaması gerektiğini bilirdi, gerçi herkesin açıklaması başkaydı. Bazı söylentiler orada yaklaşan gemilerin avlayan ve onları yok eden öfkeli bir fırtınanın olduğundan bahsedirdi. Karşılarına çıkan ne yücefırtına, ne de Dinmez fırtına olmayan garip rüzgâr da bunu desteklemiş gibi görünüyordu.

Kaptan bağırarak emir vermeye başlayıp, adamlarını yerlerine geri gönderdi. Liafor’dan denize açılalı uzun süre olmamıştı, Shin kıyısı boyunca ilerlemiş, sonra batıya dümen kırarak Aimia’nın bu kuzey kısmına yönelmişlerdi. Kısa süre içinde büyük ana adayı görmüşler ama gitmemişlerdi. Oranın çorak ve boş olduğunu herkes bilirdi. Hazine gizli adalardaydı, rüzgârlarla ve tehlikeli boğazlarla yüzleşecek cesareti olanların gelip onları bulmalarını bekledikleri söylenirdi.

Kaza bunları pek umursamıyordu, hazine onun için neydi ki? O buraya başka bir söylenti için gelmişti, sadece onun türünden olanlar arasında bahsedilirdi. Belki burada nihayet durumu için bir şifa bulabilirdi.

Kendini yerden kaldırırken kesesini yoklayarak Ruhdökümcüsüne dokundu. *Onundu*, Liafor'un hükümdarları iddia ederse etsin. Onlar gençliklerini Ruhdökümcünün sırlarını öğrenerek mi geçirmişlerdi? Onlar orta yaşlarını her seferinde hiçliğe adım adım yaklaştıklarını bildikleri hâlde onu kullanarak mı geçirmişlerdi?

Sıradan tayfa Kaza'dan uzak duruyor, gözlerine bakmaktan kaçınıyorlardı. Kapüşonunu başına geçirdi, sıradan insanların bakışlarına alışkın değildi. Artık o... bozukluklarının çok aşırı belli olur hâle geldiği safhaya varmıştı.

Kaza yavaş yavaş dumana dönüşüyordu.

Vazrmeb dümene kendisi geçerek Droz'u dinlenmeye gönderdi. Uzun boylu adam geminin kış güvertesinden inerken onun geminin yan tarafında durduğunu fark etti. Kaza'ya sırttı, bu ilginçti. Kaza onunla hiç konuşmamıştı. Şimdi yürüyerek yaklaşıyordu, sanki *muhabbet etmeye* niyetliymiş gibiydi.

"Vay..." dedi. "Güverteye mi çıktın? O fırtınada mı? Cesurmuşsun."

Kaza bu garip yaratığı değerlendirerek duraksadı, sonra kapüşonunu indirdi.

Saçları, kulakları ve şu anda yüzünün parçaları bile yok olmuş olduğu hâlde ama Droz gözünü bile kırpmadı. Yanağında çenesinin ve dişlerinin görülebildiği bir delik vardı. Deliğin kenarlarından sanki eti yanıyormuş gibi hafif dumanlar yükseliyordu. Konuştuğu zaman oradan hava geçerek sesini değiştiriyordu ve bir şey içmek için başını tamamen geriye yatırmak zorunda kalıyordu. O zaman bile birazı delikten dışarı akıyordu.

Süreç yavaştı. Ruhdöküm onu öldürene kadar daha birkaç yılı vardı.

Droz hiç bir sorun yokmuş gibi davranma niyetinde görünüyordu. "O fırtınadan çıkabildiğimize inanamıyorum. Sence de hikâyelerde anlatıldığı gibi gemileri mi avlıyor?"

O da Kaza gibi Liaforlu'ydu, derisi ve gözleri koyu kahverengiydi. Ne istiyordu? Artık unutmaya başladığı insan hayatının sıradan arzuları hatırlamaya çalıştı. "Sevişmek mi istiyorsun? Hayır benden çok daha gençsin. Hmmm..." Garipti. "Korktuğun için teselli edilmek mi istiyorsun?"

Droz rahatsızca kımıldanmaya başladı, bağlanmış bir halatın ucuy-la oynuyordu. “İl... O zaman, yani, seni prens gönderdi, değil mi?”

“Ha.” Demek prensin kuzeni olduğunu biliyordu. “Kraliyet ailesi ile bağlantı kurmak istiyorsun. Kendi başıma geldim.”

“Yine de gitmene *izin* vermiştir.”

“Elbette vermedi. Kişisel güvenliğim için değilse bile, cihazımın güvenliği için vermezdi.” Ruhdökümcü *onundu*. Fazla sakın okyanu-sa baktı. “Beni her gün bir odaya kilitlediler, beni mutlu edeceğini dü-şündükleri lükslere boğdular. Biliyorlardı ki istediğim anda bütün du-varları ve zincirleri dumana çevirebilirdim.”

“Bu... acıtıyor mu?”

“Keyifli. Yavaşça cihazla bağlantı kuruyorum ve onun üzerinden de Roshar’la. Beni tamamen kucaklayacağı güne dek.” Elini kaldırdı ve siyah eldivenini çıkarmaya başladı, parmaklarını tek tek çıkararak yok olmaya başlamış elini gösterdi. Her parmağının ucundan yükselen beş karanlık çizgi vardı. Döndürerek avuç içini adama çevirdi. “Sana gösterebilirim. Dokunuşumu hissedersen öğrenebilirsin. Bir an hissedebilirsen sonra havaya karışacaksın.”

Adam kaçtı. Güzel.

Kaptan gemiyi sakın okyanus sularından yükselen küçük bir adaya doğru yönlendirdi, tam kaptanın haritasının olacağını iddia ettiği yerdeydi. Düzinelerce adı vardı. Gizemler Kayası. Yok Bahçesi. Fazla melodramatik. Kaza oranın eski adını tercih ediyordu: Akinah.

Bir zamanlar burada büyük bir şehir varmış denilirdi. Ama yaklaşı-lamayan bir adaya kim şehir kurardı ki? Çünkü burada okyanustan çı-kan garip bir dizi kaya oluşumu vardı. Bütün adayı bir duvar gibi çevre-liyorlardı, her biri on metreden uzundu, mızrak başlarına benziyorlardı. Gemi yaklaştıkça deniz yeniden dalgalanmaya başladı ve Kaza mide-sinin bulandığını hissetti. Bundan hoşlanmıştı. Bir *insan* duygusuydu.

Eli bir kere daha Ruhdökümcüye dokundu.

O mide bulantısına hafif bir açıklık hissi karışıyordu. Vücudunun ona olan ihtiyacı artık azaldığı için yemek bugünlerde sık sık unuttuğu bir şeydi. Yanağındaki delik yüzünden çiğnemek sinir bozucu oluyordu. Yine de aşağıdaki aşçının pişirdiği şeyin kokuları hoşuna gitmişti. Belki yemek adaya yaklaştıkları için rahatsızlanıyormuş gibi görünen adamları sakinleştirebilirdi.

Kaza kış güvertesindeki kaptanın yanına geldi.

“Şimdi paranı hak et Ruhdökümcü,” dedi. “Ve seni ta buralara ka-dar taşımakla haklı olduğumu göster.”

“Ben kullanılacak bir eşya değilim,” dedi Kaza dalgınca. “Bir insanım. Şu taştan çıkıntılar... oraya Ruhdökülmüşler.” Adayı çevreleyen halkayı oluşturan devasa taş mızrak başlarının aralıkları fazlasıyla eşitti. İlerideki akıntılara bakılacak olursa, bazıları da yaklaşan gemilerin çarpıp batmaları için su seviyesinin altında gizleniyordu.

“Bir tanesini yok edebilir misin?” diye sordu kaptan.

“Hayır. Anlattığından çok daha büyükler.”

“Ama...”

“Delik açabilirim kaptan. Bütün bir cismi Ruhdökmek daha kolay olur ama ben sıradan bir Ruhdökümcü değilim. Ben karanlık gökyüzünü ve ikinci güneşi, insanlığın şehirlerinin etrafında pusuda bekleyen, gizlenen yaratıkları görmeye başladım.”

Vazmeh gözle görülür şekilde ürperdi. Bu onu neden korkutmuştu ki? Yalnızca gerçekleri söylüyordu.

“Su altında olanların birkaçının uçlarını dönüştürmen gerekiyor,” dedi kaptan. “Sonra en azından filikaların geçmesine yetecek kadar büyük bir delik açman.”

“Sözümü tutacağım ama unutmamalısın. Sana *hizmet* etmiyorum. Kendi amaçlarım için buradayım.”

Taş çıkıntılarının cesaret edebildikleri kadar yakınında demir attılar. Bu mesafeden daha da göz korkutucu görünüyorlardı ve Ruhdöküldükleri de daha açıktı. *Her kayalık için birkaç Ruhdökümcünün birlikte çalışmış olmaları gerekli*, diye düşündü Kaza, denizciler aceleyle bir yahni yemeği yerken geminin provasında duruyordu.

Aşçı kadının görünüşüne bakılırsa Reshi’ydi, yüzü dövmelelere kaplıydı. Kaptana yemesi için ısrar ediyor, aç giderse dikkatinin dağınık olacağını söylüyordu. Kaza bile dili artık tat alamadığı hâlde biraz yemek aldı. Ona her şey aynı tatsız lapadan yapılmış gibi geliyordu ve yanağına bir mendil bastırarak yedi.

Kaptan beklerken beklentisprenleri çekmişti, rüzgârda dalgalanan kurdelelerdi ve Kaza ötelerindeki şeyleri, sprenlere eşlik eden yaratıkları görebiliyordu.

Geminin dört filikası kürekçiler ve güverte subaylarıyla tıklım tıklımdı ama bir tanesinin ön tarafında Kaza için yer açmışlardı. Kaza hâlâ kurumamış kapüşonunu örttü ve yerine oturdu. Eğer fırtına kesilmemiş olsa kaptan ne yapmayı planlamıştı? Gerçekten de bir fırtınanın ortasında bu taş çıkıntıları yok etmesi için onu bir filikayla göndermeye mi çalışacaktı?

İlk kayalığa ulaştılar ve Kaza dikkatlice Ruhdökümcüsünü kese-

sinden çıkararak bir ışık seli yaydı. Zincirlerle bağlanmış üç büyük mücevherin aralarında parmaklarını geçirmesi için halkalar vardı. Mücevherler elinin arkasında kalacak şekilde taktı. Metalin derisine tekrar dokunduğunu hissederek hafifçe iç çekti. Ilıktı, selam veriyordu, Kaza'nın bir parçasıydı.

Yan taraftan uzanıp elini soğuk suya soktu ve taş mızrağın yıllarca okyanusun içinde durmaktan pürüzsüzleşmiş ucuna bastırdı. Mücevherlerin ışığı suyu aydınlatıyor, yansımalar cübbesinin üzerinde dans ediyordu.

Gözlerini kapattı ve diğer dünyaya çekilmenin tanıdık hissini duydu. Başka bir iradenin onunkini güçlendirmesini, yardım çağrısı tarafından çekilen buyurgan ve güçlü bir şeyi hissetti.

Taş değişmek istemiyordu. Okyanustaki uzun uykusundan memnundu. Ama... evet, evet, *hatırlıyordu*. Bir zamanlar, birileri onu bu biçimde hapsetmeden önce havaydı. Kaza onu yine hava yapamazdı, onun Ruhdökümcüsünün normal olan üç değil, sadece tek fonksiyonu vardı. Neden bilmiyordu.

Duman, diye fısıldadı taş. *Havada özgürlük. Hatırlıyor musun? Özgürce dans ettiği zamanların hatıralarını yoklayarak taşı cezbetti.*

Evet... özgürlük.

Neredeyse kendisi de teslim olacaktı. Artık korkmamak ne kadar da *muhteşem* olurdu? Havada sonsuzluğa yükselmek? Dünyevi acılardan kurtulmak?

Taş mızrağın ucu filikanın etrafında kabarcıklardan oluşan bir patlama yaratarak dumana dönüştü. Kaza bir şok ile gerçek dünyaya döndü ve derinlerdeki bir parçası titredi. Dehşete düşmüştü. Bu sefer neredeyse gidiyordu.

Duman kabarcıkları filikayı sarstı ve neredeyse alabora edecekti. Kaza'nın onları uyarması gerekirdi. Denizciler homurdandı ama yan filikadaki kaptan onu övüyordu.

Duvara ulaşmadan önce suların altındaki iki mızrak ucunu daha yok etti. Burada mızrak başına benzeyen kayalar birbirlerine o kadar yaklaşmıştı ki aralarında bir karış mesafe ancak kalıyordu. Filikayı yeterince yakına getirmek için üç deneme yapmaları gerekti, yerini aldığı anda duvardan seken dalgalar onları yine geriye itiyordu.

En sonunda denizciler filikayı sabit tutmayı başardı. Kaza Ruhdökümcüyle tekrar uzandı, üç mücevherin ikisinin Fırtınaışığı neredeyse tükenmişti ve çok hafifçe parıldıyorlardı. Bu kadarı yeterli olmalıydı.

Elini kayalığa dayadı ve onu duman olmaya ikna etti. Bu sefer...

kolay olmuştı. Dönüşümün yarattığı rüzgâr patlamasını hissetti, ruhu kalın ve tatlı duman karşısında neşeyle haykırıyordu. Denizciler öksürürken Kaza dumanı yanağındaki delikten içine çekti. Başını kaldırıp uzaklaşan dumana baktı. Ona katılmak ne kadar harika olurdu...

Hayır.

Ada deliğin ötesinde uzanıyordu. Koyuydu, sanki taşları da dumanla lekelenmişti ve merkezinde yüksek kaya oluşumları vardı. Neredeyse bir şehrin duvarlarına benziyorlardı.

Kaptanın filikası onunkine yaklaştı ve kaptan Kaza'nın filikasına geçti. Diğer filika kürek çekerek geri dönmeye başladı.

"Ne oldu?" diye sordu Kaza. "Filikan neden geri dönüyor?"

"Kendilerini iyi hissetmediklerini iddia ettiler," dedi kaptan. Rengi aşırı derecede atılmış mıydı? "Korkaklar. Ganimetten hiç pay alamayacaklar."

"Burada öylece toplanmayı bekleyen mücevherler duruyor," diye ekledi Droz. "Kocakabuklar burada nesiller boyunca ölerək kalplerini bıraktılar. Hepimiz çok, çok zengin olacağız."

Kaza'nın aradığı sır burada olduğu sürece başka bir şey umurun-da değildi.

Denizciler üç filikayı delikten geçirirken Kaza burundaki yerine oturdu. Aimialılar Ruhdökümcüleri bilirdi. Eski günlerde bu cihazları almak için buraya gelinirdi. Antik ada Akinah'a.

Eğer sevdiği cihazın onu öldürmesine engel olmanın bir sırrı varsa, onu bulacağı yer burasıydı.

Adamlar kürek çekmeye başladığı zaman midesi yeniden rahatsızlandı. Kaza her ne kadar diğer dünyaya geçiyormuş gibi hissetse de dayandı. Altındaki şey okyanus değil, derin, koyu siyah bir camdı. Ve gökyüzünde iki güneş vardı, biri ruhunu kendine doğru çekiyordu. Gölgesi yanlış yöne doğru uzuyordu.

Şap.

Kaza irkildi. Denizcilerden birisi filikasından denize düşmüştü. Bir diğeri daha kürek parmaklarının arasından kurtulurken yana devrildi ve Kaza afallayarak baktı.

"Kaptan?" Kaza ona doğru döndüğünde gözlerinin kapanıyor olduğunu gördü. Adamın kasları gevşedi, kendinden geçerek geriye düştü ve başını teknenin en arka oturma sırasına çarptı.

Denizcilerin geri kalanı da daha iyi durumda değildi. Diğer iki filika kontrolsüzce sürüklenmeye başlamıştı. Denizcilerden tek bir tanesi bile kendindeymiş gibi görünmüyordu.

Benim kaderim, diye düşündü Kaza. Benim seçimim.

Bir yerden bir yere taşınıp Ruhdökmesi emredilecek bir nesne değildi. Bir araç değildi. Bir *insandı*.

Kendinden geçmiş bir denizciyi kenara iterek kürekleri kendisi aldı. Zor işti. Kaza fiziksel çabaya alışık değildi ve parmakları kavramakta zorlanıyordu. İyice yok olmaya başlamışlardı. Belki de bir ya da iki yıl daha yaşayacağı fikri fazla iyimser bir tahmindir.

Yine de kürek çekti. En sonunda suyun içine atlayarak kayaları ayaklarının altında hissedeceği kadar adaya yaklaşıp kadar sularla mücadele etti. Cübbesi etrafında kabarıken en sonunda Vazrmeb'in hayatta olup olmadığını kontrol etmek aklına geldi.

Filikadaki hiçbir denizci nefes almıyordu, o yüzden dalgaların filikayı çekerek geri geri götürmesine izin verdi. Tek başına kalmış olan Kaza dalgalarla mücadele etti ve nihayet elleri ve dizlerinin üzerinde sürünerek adanın taşlarına çıkmayı başardı.

Orada uykulu bir hâlde çöküp kaldı. Neden bu kadar uykusu vardı ki?

Yakınlardaki kayaların üzerinde yürüyen küçük bir kremcik Kaza'yı uyandırdı. Şekli bir garipti, büyük kanatları ve bir baltatazısına benzemesine neden olan bir kafası vardı. Kabuğunda düzinelerce renk parlıyordu.

Kaza kremcik biriktirdiği günleri hatırlayabiliyordu, onları tahtalara tutturarak doğa tarihçisi olduğunu iddia ederdi. O kıza ne olmuştu?

Gerekliklik tarafından dönüştürüldü. Her zaman kraliyet ailesinin elinde kalması gereken Ruhdökümcü verilmişti. Bir görev verilmişti.

Ve bir idam cezası.

Kımıldandı ve kremcik kaçtı. Öksürdü, sonra o kaya oluşumlarına doğru sürünmeye başladı. O şehir miydi? Koyu taşlardan bir şehir? Zar zor düşünebiliyordu, gerçi bir mücevherin yanından geçtiğini fark etti. Ölü bir kocakabuğun iyice beyazlamış kabuk kalıntılarının arasında duran büyük, kesilmemiş bir mücevherkalpti. Vazrmeb haklı çıkmıştı.

Kaya oluşumlarının kıyısının yakınlarında yeniden yığılıp kaldı. Kremle kaplanmış büyük, süslü binalara benziyorlardı.

"Ah..." dedi arkasından bir ses. "İlacın seni diğerleri kadar çabuk etkilemeyeceğini tahmin etmem gerekirdi. Artık neredeyse insan bile sayılmazsın."

Kaza yerde yuvarlandı ve birisinin çıplak ayaklarla sessizce yaklaştığını gördü. Aşçı? Evet bu oydu, yüzü dövmeliydi.

“Sen...” diye hırıldadı Kaza. “Sen bizi *zehirledin*.”

“Buraya gelmemeniz için çok sayıda uyarıdan sonra,” dedi aşçı. “Burayı bu kadar... saldırgan bir şekilde savunmak zorunda kaldığım enderdir. İnsanlık burayı tekrar keşfetmemeli.”

“Mücevherler mi?” diye sordu Kaza, gittikçe daha fazla uyku bastırıyordu. “Yoksa... başka bir... bir şey... var mı...”

“Söyleyemem,” dedi aşçı. “Bir son arzuyu tatmin etmek için bile. Ruhundan sır alabilecek kişiler var ve bedeli dünyaların yok olması olur. Şimdi uyu Ruhdökümcü. Sana verebileceğim en merhametli son bu.”

Aşçı mırıldanmaya başladı. Üzerinden parçalar koptu. Giysileri bir yığın hâlinde yere çökerken kadın parçalandı, öterek giysilerden dışarıya yürüyen küçük *kremcikler sürüsüne* dönüştü.

Halüsinasyon mu? diye düşündü Kaza bilinci gidip gelirken.

Ölüyordu. Eh, bu yeni bir şey değildi.

Kremcikler eline üşüşmeye, Ruhdökümcüsünü çıkarmaya başladılar. Hayır... yapacağı son bir şey daha vardı.

Meydan okuyan bir haykırıyla elini üzerinde yattığı taşa bastırdı ve değişmesini emretti. Zemin duman olduğu zaman Kaza da onunla birlikte gitti.

Onun seçimi.

Onun kaderi.

Diyagram'dan iki hizmetkâr masasını düzenler ve kımıldanıp duran, dikiş yerleri rûnlerle süslü saçma bir fırtınabekçisi cüb-besi giymiş Kral'ın Testçileri'nin başı Dukar testleri masaya yerleştirirken, Taravangian Urithiru'daki odasında volta atıyordu; ger-çi zahmet etmelerine gerek yoktu.

Bugün Taravangian fırtına kapası bir *dâhiydi*.

Düşünme, nefes alıp verme, hatta hareket etme şekli bile bugü-nün bir zekâ günü olduğuna dolaylı bir şekilde işaret ediyordu; bel-ki Diyagram'ı yarattığı o eşsiz üstünlük günündeki kadar muhteşem değildi ama nihayet kendi bedeninden oluşan mezarda zihni, sade-ce duvarlara badana yapmasına izin verilen usta bir ressam gibi kı-sılı kalmış hâlde geçirdiği o kadar çok günden sonra kendine gelmiş gibi hissediyordu.

Masa hazırlandığı zaman Taravangian isimsiz bir hizmetkârı ke-nara iterek oturdu, bir kalem kaptı ve birinci sayfa fazla kolay olduğu için ikinci sayfadan başlayarak problemlere girişti; ve geri zekâlı Du-kar şikâyet etmeye başladığında ona mürekkep sıçrattı.

"Sonraki sayfa," diye terslendi. "Çabuk, çabuk. Bunu boşa harca-mayalım Dukar."

"Siz yine de..."

"Evet, evet. Geri zekâlı olmadığımı kanıtlamam gerekiyor. Salyam akarak kendi pisliğimin içinde yatmadığım bir günde sen zamanımı bu saçmalıklarla harcıyorsun."

"Bunu siz..."

"Kendim düzenlemiştim. Evet, işin ilginç yanı ise aptal olan benim

tarafımdan koyulan kısıtlamaların en sonunda ortaya çıkma fırsatını bulan gerçek beni kontrol etmesine izin vermeniz.”

“Testleri hazırladığınız zaman aptal...”

“Al,” dedi Taravangian matematik problemleriyle dolu kâğıtları ona aktarırken. “Tamam.”

“Bu sayfadaki en sonuncu dışında tamam,” dedi Dukar tedirgin parmaklarıyla kâğıtları alırken. “Çözmeyi denemek ister misiniz yoksa...”

“Gerek yok. Çözemeyeceğimi biliyorum, çok yazık. Gerekli formatları hızlıca hallet. Yapmam gereken işler var.”

Adrotagia, Tozelçi Malata ile birlikte içeri girmişti; Adrotagia, onların hedefini kabul etmeleri en muhtemeî olacak Parayanlar’ın Tozelçiler olacağını da açıklayan Diyagram tarafından öngörüldüğü şekilde, daha düşük seviyelerden bir anda üst kademelere fırlamış olan bu Diyagram üyesiyle arasında duygusal bir ilişki kurmaya çalışırken arkadaşlıkları ilerliyordu ve Taravangian da bir sprenle bağ kurabilecek olan bir tanesini saptayabildiği için gurur duyuyordu, ki bu hiçbir şekilde garantisi olan bir başarı değildi.

“Zeki,” dedi Dukar Mrall’a. Koruma Taravangian’ın günlük kapasitesinin nihai belirleyicisiydi, aptal yanının herhangi bir şeyi mahvetmesini engellemek için sinir bozucu ancak gerekli bir denetimdi ama Taravangian böyle olduğu zamanlarda sadece sinir bozucuydu.

Enerji dolu.

Uyanık.

Dâhi.

“Neredeyse tehlike sınırında,” dedi Dukar.

“Bunu görebiliyorum,” dedi Adrotagia. “Vargo, kendini...”

“Kusursuz hissediyorum. Bu işi bitirebilir miyiz? İnsanlarla etkileşim kurabilirim ve devlet politikasında değişiklik yapabilirim ve herhangi bir sınırlandırmaya ihtiyacım yok.”

Dukar isteksizce bir şekilde başını sallayarak kabul etti. Mrall da onayladı. Nihayet!

“Bana Diyagram’ın bir kopyasını getirin,” dedi Taravangian Adrotagia’yı itip geçerken. “Ve biraz müzik, rahatlatıcı ama çok da yavaş olmayan bir şeyler. Odaları elzem olmayan kişilerden arındırın, yatak odasındaki mobilyaları çıkartın ve beni *bölmeyin*.”

Bunları yerine getirmeleri neredeyse yarım saat gibi sinir bozucu seviyede uzun bir zamanda alırken, Taravangian bunu balkonunda dışarıdaki bir bahçe için olan geniş alanı değerlendirerek ve ne kadar büyük olduğunu merak ederek geçirdi. Ölçülere ihtiyacı vardı...

“Odanız hazırlandı Majesteleri,” dedi Mrall.

“Teşekkür ediyorum, Uscrisel kişi, bana kendi yatak odama girme müsaadesini bahsettiğin için. Tuz mu içiyordun?”

“... Ne?”

Taravangian balkonunun yanındaki küçük odanın içinden hızla geçti ve yatak odasına girdi, sonra mobilyalardan tamamen arındırılmış olduğunu gördüğü için memnun olmuş bir şekilde derin bir nefes aldı; sadece penceresiz dört boş duvarı vardı, gerçi arka duvarda Maben’in tozunu almakla meşgul olduğu yüksek bir basamağa benzeyen garip dikdörtgen bir çıkıntı vardı.

Taravangian hizmetçiyi kolundan yakaladı ve Adrotagia’nın domuz derisi ciltli kalın bir kitabı getirmekte olduğu dışarıdaki koridora sürükledi. Diyagram’ın bir kopyası. Mükemmel. “Balkonumuzun dışındaki taş tarlada bahçe olarak kullanılmaya uygun alanı ölçün ve bana bildirin.”

Diyagram’la odaya girdi ve kapıyı kapatarak kendisini kendi arkadaşlığıyla baş başa bıraktı; her köşeye başkalarının bakamayacağı kadar güçlü parlayan kendi dehasına eşlik edecek bir ışık olması için elmaslar yerleştirdi ve o bunu tamamlarken, isteği üzerine odasının dışında küçük bir çocuk korosu Vorin ilahileri söylemeye başladı.

Nefes aldı, verdi, ışıkla yıkanır ve müzikle tazelenirken elleri yanlarındaydı; her şeye *muktedir*di, ona çağlar gibi gelen bir zamanın ardından ilk kez tekrar özgürce ve engellenmeden akan kendi zihninin tatmini içini kaplıyordu.

Diyagram’ı açtı. İçinde, Taravangian sonunda kendisinden daha üstün bir şey ile yüzleşti: kendisinin başka bir hâli.

Bu kitabın ve üzerinde çalışan örgütün adı olan Diyagram, orijinal olarak sıradan kâğıtlara yazılmamıştı, çünkü Taravangian o muhteşem kapasite gününde dehasını sığdırabilmek için dolaplardan duvarlara kadar her yüzeye el koymuştu ve bunu yaparken de düşüncelerinden daha az kusursuz olan bir ortamda kayıt altına alınmaları gereken fikirleri daha iyi aktarabilmek için zorunluluk gereği yeni diller icat etmişti. Bugünkü zekâsıyla bile o yazıların görüntüsü alçak gönüllülüğü gerekli kılıyordu, orijinal Diyagram odasından noktaları, karalamaları ve mürekkep damllarına kadar her şeyiyle kopyalanmış minicik satırlarla tıklım tıklım dolu sayfaları karıştırdı; sanki başka bir hayat sırasında, şu anda ona bazen dönüştüğü geri zekâlı kadar yabancı gelen bir zamanda yaratılmıştı.

Daha bile yabancı. Herkes aptallığı anlardı.

Vücutundaki ağırları görmezden gelerek taşların üzerinde diz çöktü, sayfaları saygılı bir şekilde çevirdi. Sonra belindeki hançeri çıkardı ve kesmeye başladı.

Diyagram kâğıda yazılmamıştı ve onun bir kitap sayfaları şeklindeki bir kopyasıyla etkileşmek düşünce şekillerini etkilemiş olmalıydı, o yüzden doğru bakış açısını elde edebilmek için, şu anda karar verdiği gibi parçalarını görebilme ve bunları yeni şekillerde dizebilmenin esnekliğine ihtiyacı vardı; çünkü o gün düşünceleri iki boyutla sınırlanmış değildi ve bugün de onlara o şekilde bakmaması gerekirdi.

O gün olduğu kadar dâhi değildi ama olmasına da gerek yoktu. Taravangian o gün Tanrı idi. Bugün ise Tanrı'nın habercisi olabilirdi.

Kestiği sayfaları düzenledi ve sadece yan yana koymasıyla çok sayıda yeni bağlantı keşfetti, gerçekten de buradaki bu sayfa *aslında* şurada şuna bağlanıyordu... evet. Taravangian iki sayfayı da ortadan keserek cümleleri böldü. Farklı iki sayfanın birer yarısını yan yana koyduğu zaman daha tam bir bütüne dönüşüyorlardı. Daha önce gözden kaçırdığı fikirler sayfalardan sprenler gibi yükseliyormuş gibi göründü.

Taravangian, bunlar insan anlayışındaki boşlukları mantıksız açıklamalarla doldurmak, geceleri rahat uyumalarını sağlayacak şekilde onlara sahte bir güvenlik ve kontrol hissi vermek ve gerçek anlayışa ulaşmak için daha fazla çaba göstermelerine engel olmak için tasarlanmış, hantal şeyler olduğu için hiçbir dine inanmıyordu; ama yine de Diyagram'da, insanlığın tapınması gereken tek şey olan ham zekânın gücünde, garip bir şekilde ilahi olan bir şeyler vardı ve ah, ne kadar az sayıda kişi onu anlıyor, saflığını kusurlu algıları ve aptalca batıl inançlarıyla bakarak kirletmeyen ne kadar az sayıda kişi onu *hak ediyordu*. En zeki olanlar dışındakilerin okumayı öğrenmesine engel olmasının bir yolu var mıydı? Bunun o kadar iyi sonuçları olurdu ki, kimsenin böyle bir engelleme getirmemiş olması delilik gibi görünüyordu; her ne kadar Vorinizm erkeklere okumayı yasaklıyor olsa da, bu asıl yasaklanmaları gereken aptalların değil, sadece nüfusun keyfi bir yarısının bilgiye erişimini durduruyordu.

Odada volta attı, sonra kapının altından içeri itilmiş bir kâğıt parçasını fark etti; kâğıtta bahçe platformunun boyutlarıyla ilgili sorusunun cevabını içeriyordu. Hesaplamaları gözden geçirirken yarım kulakla dışarıdaki, şarkı söyleyen çocukların sesleri yüzünden neredeyse anlaşılmayan konuşmaları dinliyordu.

"Uscrisel bin yedi yüz yıl önce yazılmış trajik bir şiirdeki Uscris karakterine atıfta bulunuyor gibi," dedi Adrotagia. "Sevgilisinin ölüm ha-

berini aldıktan sonra kendini denize atarak intihar eder ama aslında sevgilisi ölmemiştir ve Uscari onun hakkında yanlış haber almıştır.”

“Tamam...” dedi Mrall.

“Sonraki yüzyıllarda bilgi sahibi olmadan hareket etmenin bir örneği olarak kullanıldı, gerçi eninde sonunda terim basitçe ‘aptal’ anlamına gelmeye başladı. ‘Tuz’ da kadının kendini denizde boğması-na atıfta bulunuyor gibi.”

“Yani bu bir hakaret miydi?” diye sordu Mrall.

“Pek kimsenin bilmeyeceği edebî bir referans kullanarak hem de. Evet.” Taravangian neredeyse Adrotagia’nın iç çektiğini duyabiliyordu. Bu konuda daha fazla düşünmeden önce onu durdurmak en iyisi olacaktı.

Kapıyı savurarak açtı. “Bu duvara kâğıt yapıştırmak için macun gerek. Adrotagia, getir.”

O istemeden kapının yanına bir deste kâğıt bırakmışlardı, ki bu şaşırtıcıydı çünkü çoğu zaman onlara her şeyi yapmaları için emir vermek gerekirdi. Kapıyı kapattı, sonra diz çöktü ve kule şehrin boyutlarıyla ilgili bazı hesaplamalar yaptı. *Hmmmm...*

Bu oyalanmak için iyi bir yöntem olmuştu ama kısa süre sonra sadece Diyagram’ın parçalarını duvarlarına yapıştırmaya başlamak üzere kullanacağı macununun gelişyle bölünen gerçek işine geri döndü.

Bu, diye düşündü hiçbir zaman anlamını çözmeyi başaramadıkları metnin arasına eklenmiş sayılar olan sayfaları sıraya dizerken. Bu neyin listesi? Diğer sayılar gibi şifre değil. Yoksa... bunlar kelimelerin kısaltmaları olabilirler mi?

Evet... evet, kelimelerin kendilerini yazamayacak kadar sabırsızlanmıştı. Kelimeleri kafasında numaralandırmış olmalıydı, belki alfabetik olarak, böylece daha hızlı yazabilirdi. Anahtar neredeydi?

Bu Dalinar paradigmasını pekiştiriyor! diye düşündü çalışırken. Olası yorumlarını yazarken heyecandan elleri titriyordu. Evet... Dalinar’ı öldür yoksa Alethkar’ı ele geçirme girişimlerine direnecek. O yüzden Taravangian da inanılmayacak bir biçimde başarısız olan Beyazlı Suikastçı’yı göndermişti.

Neyse ki telafi seçenekleri vardı. *Burada, diye düşündü Diyagram’dan başka bir parçayı getirip duvarda diğerlerinin yanına yapıştırırken. Dalinar paradigmasının ilk açıklaması, karyola başlığı ilmi hali, arka taraf, üçüncü çeyrek.* Vezinli bir şiir hâlinde yazılmıştı ve Dalinar’ın dünyayı birleştirmeye çalışacağını haber veriyordu.

O zaman ikinci seçeneğe bakacak olursa...

Taravangian hararetili ve enerji dolu bir şekilde yazıyor, sayıların yerinde kelimeleri görüyordu; kısa bir süre için yaşını, ağırlarını ve çok heyecanlı olmadığı zamanlarda bile bazen titreyen ellerini bir süreliliğine unuttu.

Diyagram ikinci oğul Renarin'in sahip olacağı etkiyi görmemişti, o tamamen bilinmez bir etmendi. Taravangian gururlu bir şekilde not tutmayı tamamladı ve başını kaldırmadan açtığı kapıya doğru yürüdü.

"Bana doğduğum zaman hekimin söylediği sözlerinin bir kopyasını getirin," dedi dışarıya. "Bir de o çocukları kesin."

Çocuklar dediğini duyunca müzik azalmaya başladı. Müziksprenleri uçup gitti.

"Şarkı söylemelerini kesin demek istediniz, değil mi?" dedi Mrall.

"Her neyse. Fikir ve düşünce üzerindeki tarihsel ve dinî baskıların bir andacı olarak Vorin ilahileri beni rahatsız ediyor."

Taravangian çalışmasına geri döndü ama kısa süre sonra kapısı çalındı. Kapıyı savurarak açtı. "Beni rahatsız..."

"Etmememiz gerekiyordu," dedi Adrotagia ona bir kâğıt sayfası uzatırken. "İstediğin hekimin sözleri. Onları bu kadar sık istediğin için artık elimizin altında tutuyoruz."

"Güzel."

"Konuşmamız gerek Vargo."

"Hayır, biz..."

Yine de içeri girdi, sonra durarak Diyagram'dan kesilmiş parçaları inceledi. Dönerken gözleri kocaman açılmıştı. "Sen..."

"Hayır, yine o olmadım," dedi Taravangian. "Ama haftalardır ilk kez ben *benim*."

"Bu sen *değilsin*. Bu bazen dönüştüğün canavar."

"Tehlikeli bölgede olacak kadar zeki değilim." Bu sinir bozucu bir şekilde karar vermesine izin veremeyecekleri kadar *fazla* zeki olduğunu iddia ettikleri seviyeydi. Sanki deha bir kusurmuş gibi!

Adrotagia eteğinin cebinden çıkardığı bir kâğıdı açtı. "Evet, günlük testin. Bir sonraki problemi çözemeyeceğini söyleyerek bu sayfada durdun."

Hay Cehennem. Anlamıştı.

"Eğer çözseydin tehlikeli olacak kadar zeki olduğunu kanıtlıyacaktı," dedi. "Bunun yerine çözmeden bıraktın. Kurallarda şimdiye kadar fark etmemiz gereken bir boşluk. Bu problemi çözseydin bugün karar verme becerini sınırlayacağımızı biliyordun."

"Fırtınasığığı tarımını biliyor musun?" diye sordu Taravangian onun geçer ve daha önce yazdığı sayfalardan birini alırken.

“Vargo...”

“Urithiru’da tarım yapabilecek toplam alanı hesaplayarak ve bunu barındırabileceği tahmin edilen nüfus sayısıyla kıyaslayarak belirledim ki burada ortalama verimli bir ovanın sıcaklıklarında olacağı kadar yiyecek, doğal olarak yetişiyor olsa bile bütün kuleyi beslemeye yetecek bir miktar elde edilemez.”

“Ticaret,” dedi Adrotagia.

“Her zaman savaş tehdidi altında olan Parlayan Şövalyeler’in bunun gibi bir kaleyi kendi kendine yeter olamayacak şekilde inşa edeceklerine inanmakta güçlük çekiyorum. Golombi’yi okudun mu?”

“Elbette okudum ve bunu sen de biliyorsun,” dedi Adrotagia. “Yiyecek üretimini desteklemek için Fırtınasığı doldurulmuş mücevherlerle karanlık bölgeleri aydınlattıklarını mı düşünüyorsun?”

“Başka hiçbir seçenek mantıklı gelmiyor, değil mi?”

“Deneyler ikna edici değil,” diye cevapladı. “Evet, mum ışığı yapamazken küre ışığı karanlık bir odada ürün yetişmesini sağlıyor ama Golombi sonuçların hatalı olabileceğini ve verimliliğin... Öf, aman! Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun Vargo. *Kendi* koyduğun kuralları çiğnemek için yaptıklarından bahsediyorduk!”

“Aptal olduğum zaman.”

“Normal olduğun zaman.”

“Normal aptaldır Adro.” Kadını omuzlarından kavradı ve kararlılıkla odanın dışına itti. “Politik karar almayacağım ve melodik çocuk gruplarının öldürülmelerini emretmekten de kaçınacağım. Tamam mı? Oldu mu? Şimdi beni yalnız bırak. Odanın havasını içselleştirilmiş aptallıkla kirletiyorsun.”

Kapıyı kapattı ve çok derinlerde utancın minik bir zerresini hissetti. Adrotagia’ya mı aptal demişti?

Neyse. Artık yapacak bir şey yoktu. Adrotagia anlayışla karşılardı.

Tekrar çalışmaya döndü, Diyagram’ı daha fazla kesiyor, düzenliyor ve Karadiken’e yapılmış herhangi bir atfı arıyordu; çünkü kitapta üzerinde bir günde çalışılamayacak kadar çok şey vardı ve şu anki sorunlarının üzerinde *odaklanması* şarttı.

Dalinar yaşıyordu. Bir ittifak kuruyordu. Peki Taravangian şimdi ne yapacaktı? Bir suikastçı daha mı göndermeliydi?

Sır ne? diye düşündü Diyagram’dan sayfaları yukarı kaldırırken bir tanesinde bakarken kâğıdın arkasındaki kelimeleri görebildiğini fark ederek. Bu kasıtlı olabilir miydi? *Ne yapmalıyım? Lütfen. Bana yolu göster.*

Bir kâğıda kelimeler karaladı. Işık. Zekâ. Anlam. Ona ilham vermeleri için duvara astı ama Taravangian'ı annesinin karnındaki bir kesikten dünyaya getiren uzman bir cerrah olan hekimin sözlerini okumadan edemiyordu.

Kordon boynuna dolanmıştı, demişti cerrah. Kraliçe en doğrusuna karar verecektir ama üzümlere size oğlunuz hayatta olduğu hâlde düşük kapasiteli olabileceği bildiriyorum. Yeri diğer varislere bırakılarak uzak bölgelerde tutulması gerekebilir.

Bu “düşük kapasite” hiç ortaya çıkmamıştı ama bu namı çocukluğu boyunca Taravangian'ın peşini bırakmamış, insanların zihinlerine öylesine nüfuz etmişti ki bir tanesi bile bir beyin kanaması ya da sıradan bunamaya attettikleri yakın zamanlardaki aptallığının ötesini görmeyi başaramıyordu. Ya da, diyordu bazıları, o her zaman öyle olmuştu.

Bu namı muhteşem yollarla yenmişti. O şimdi dünyayı kurtaracaktı. Eh, en azından önemli olan kısmını.

Diyagram'dan daha fazla sayfayı duvarlara yapıştırarak, sonra fark ettiği bağlantıları üzerlerine not ederek, ona akılsızlık ve cehaletin gölgelerini kovalamak için cevapları veren güzellik ve ışığı kullanarak saatlerce çalıştı; cevaplar oradaydı, sadece onları yorumlaması gerekiyordu.

Çalışmasını bölen hizmetçisi olmuştu; sinir bozucu kadın her zaman etrafta dolanarak, sanki Taravangian'ın ayaklarını yıkatmaktan daha büyük dertleri yokmuş gibi ona şunu ya da bunu yaptırmaya çalışıyordu.

“Aptal kadın!” diye bağırırdı.

Hizmetçi irkilmedi, yürümeye devam etti ve yanına bir tepsi yemek bıraktı.

“Buradaki işimin önemli olduğunu göremiyor musun?” diye azarladı Taravangian. “Yemeğe ayıracak zamanım yok.”

Hizmetçi içeceğini de koydu, sonra çileden çıkarıcı bir şekilde omzunu sıvazladı. Taravangian kadın çıkarken Adrotagia ile Mrall'ın hemen dışarıda beklediğini fark etti.

“Eğer emredersem şu hizmetçiye idam etmezsin sanırım,” dedi Mrall'a.

“Bugün böyle kararlar vermeye izinli olmadığınıza karar verdik,” dedi koruma.

“Cehennem'e gidin o zaman! Zaten cevapları bulmak üzereyim. Dalinar Kholin'i öldürtmemeliyiz. Bunun zamanı geçti. Onun yerine it-

tifakını desteklemeliyiz. Sonra hükümdarların başında yerini benim almam için onu konumundan inmeye zorlayacağız.”

Adrotagia yürüyerek içeri girdi ve çalışmalarını inceledi. “Dalinar’ın ittifakın liderliğini sana öylece vereceğini sanmıyorum.”

Taravangian duvara yapıştırdığı bir dizi sayfaya eliyle vurdu. “Şu-
raya bak. Senin için bile açık olmalı. Bunu tahmin etmişim.”

“Diyagram’da *değişiklik* yapmışsınız,” dedi Mrall dehşet içinde.

“Sadece küçük şeyler,” dedi Taravangian. “Bak, buradaki orijinal yazıyı görüyor musun? Onu değiştirmedim ve yazı açık. Şimdi işimiz Dalinar’ın liderlikten çekilmesini sağlamak ve yerini almak.”

“Onu öldürmeyecek miyiz?” diye sordu Mrall.

Taravangian ona ters ters baktı ve üzerinde daha da fazla sayfayı yapıştırdığı diğer duvara doğru elini salladı. “Onu şimdi öldürmek yalnızca şüphe uyandırır.”

“Evet,” dedi Adrotagia. “Karyola başlığının bu yorumunu anlıyorum, Karadiken’e yıkılmasına neden olacak kadar güçlü yüklenmeliyiz. Ama ona karşı kullanacak sırlara ihtiyacımız olacak.”

“Kolay,” dedi Taravangian onu duvardaki diğer bir dizi nota doğru iterek. “Casusluk yapması için Tozelçi’nin sprenini göndereceğiz. Dalinar Kholin sırlarla *kaplı*. Onu devirebiliriz ve ittifak beni tehditkar olarak görmeyeceğinden yerine geçebilirim; böylelikle sprenlerin ve tanrıların kanunları çerçevesinde yaptığı anlaşmaya uymak zorunda olan Garaz’la müzakere etmek için güçlü bir konumda oluruz.”

“Peki biz... Garaz’ı *yenemez* miyiz?” diye sordu Mrall.

Kas beyinli geri zekâlı. Taravangian gözlerini devirdi ama ondan daha duygusal olan Adrotagia döndü ve açıkladı. “Diyagram net, Mrall,” dedi. “Yaradılışının *amacı* bu. Düşmanı yenemeyiz, o yüzden bunun yerine elimizden geldiği kadar çok şey kurtaracağız.”

“Tek yol bu,” diyerek katıldı Taravangian. Dalinar bu gerçeği kabul-
lenmezdi. Bu fedakârlığı yapabilecek kadar güçlü tek bir adam vardı.

Taravangian bir... şeylerin kımıldısını hissetti. Hatıra.

Bana bizi kurtarabilecek kapasiteyi ver.

“Al bunu,” dedi Adrotagia’ya üzerine notlar aldığı bir kâğıdı duvardan sökerek. “İşe yarayacak.”

Kadın başını salladı ve Taravangian parçalanmış Diyagram’ın kesik kalıntılarının önünde diz çökerken Mrall’ı çekerek odadan çıkardı.

Işık ve gerçek. Elinden geldiği kadarını kurtaracaktı.

Geri kalanını terk edecekti.

Neyse ki bu kapasite ona verilmişti.

Venli güce layık bir şekilde yaşamaya kararlıydı.

Sağ kalan dinleyicilerin arasından seçilmiş küçük bir grupla birlikte geldi ve yaklaşan fırtınaya karşı hazırlandı. Ulim ya da onun görünmez efendileri olan kadim dinleyici tanrıları zihnini okuyabilir miydi bilmiyordu. Ama eğer yapabiliyorlarsa, Venli'nin sadık olduğunu görürlerdi.

Bu bir savaştı ve Venli öncü birlikler içindeydi. İlk Yokspreni o keşfetmişti. Fırtınaformu o bulmuştu. Halkını o kurtarmıştı. Kutsanmış olan *oydu*.

Bugün bunu kanıtlayacaktı. Hayatta kalan iki bin dinleyicinin içinden aralarında Venli'nin de olduğu dokuz kişi seçilmişti. Demid yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanında duruyordu. Yeni şeyler öğrenmeye bayılırdı ve fırtına da yeni bir maceraydı. Onlara büyük şeyler vad edilmişti.

Görüyor musun Eshonai? diye düşündü. Bize engel olmadığın zaman neler yapabildiğimizi görüyor musun?

"Tamam, evet, işte böyle," dedi zeminde kırmızı enerji dalgaları şeklinde ilerleyen Ulim. "Güzel, güzel. Herkes sırada. Batıya bakmaya devam edin."

"Fırtına için sığınak aramamız gerekmez mi Sefir?" diye sordu Melu Izdırap Ritmi'nde. "Ya da kalkan taşımamız?"

Ulim önlerinde küçük bir kişi şekline büründü. "Aptal olma. Bu *bizim* fırtınamız. Korkmanız gereken bir şey yok."

"Ve bize güç getirecek," dedi Venli. "Fırtınaformun bile ötesinde bir güç, değil mi?"

“Çok büyük güç,” dedi Ulim. “Siz seçildiniz. Özelsiniz. Ama bunu kabul etmek zorundasınız. Kucaklamanız. İstemeniz gerekiyor yoksa güçler mücevherkalplerinize yerleşemez.”

Venli o kadar çok acı çekmişti ama bu onun ödülü olacaktı. İnsanların baskısı altında harcanan hayat bitmişti. Bir daha hiçbir zaman kapana kısılmayacak, aciz olmayacaktı. Bu yeni güçle her zaman ama *her zaman* karşılık verebilecekti.

Dinmez fırtına batıda belirdi, daha önce de olduğu gibi geri dönüyordu. Yakınlardaki bir köyün üzerine fırtınanın gölgesi düştü, sonra düşen parlak kırmızı bir yıldırımın ışığıyla aydınlandı.

Venli ileri doğru bir adım attı ve kollarını iki yana açarak İhtiras’ta mırıldandı. Bu fırtına yücefırtınalara benzemiyordu, uçuşan enkaz ve kremsuyundan oluşan bir fırtınaduvanı yoktu. Bu çok daha zarıftı. Dalgalanan bir karanlık ve duman bulutuydu, her tarafında çakan şimşekler kırmızıya boyuyordu.

Kaynayan, girdaplanan bulutlarla yüzleşmek için başını geriye attı ve fırtına tarafından yutuldu.

Öfkeli, şiddetli bir karanlık üzerine düştü. Her tarafından yanan kül zerrelere geçti ve bu sefer hiç yağmur hissetmedi. Sadece gök gürültülerinin temposu vardı. Fırtınanın nabızı.

Küller derisini yaktı ve bir şeyler gümlemeye yanına düşerek taşların üstünde yuvarlandı. Bir ağaç mıydı? Evet, yanan bir ağaçtı. Kum, parçalanmış ağaç kabukları ve çakıl taşları kabuğuna ve derisine yağdı. Gözlerini sıkıca kapatarak ve yüzünü korumak için kollarıyla kapatarak diz çöktü.

Daha büyük bir şeyler kolundan sekti ve kabuğunu çatlattı. Nefesi kesildi ve taş zemine yattı.

Bir baskı etrafını sardı, zihnine, ruhuna abanıyordu. *Beni İçeri Al.*

Zorlanarak kendini bu kuvvete açtı. Bu da tıpkı yeni bir forma geçmek gibiydi, değil mi?

Sanki birileri damarlarını ateşe vermiş gibi acı, içini kavurdu. Çığlık attı ve kumlar dilini acıttı. Minik kömür parçaları kıyafetlerini deleerek derisini yaktı.

Ve sonra, bir ses.

NE BU?

Ilık bir sestti. Kadim, babacan bir sestti, nazik ve kucaklayıcıydı.

“Lütfen,” dedi Venli dumanlı havayı içine çekerek. “Lütfen.”

EVET, dedi ses. BAŞKASINI SEÇ. BU, BENİM.

Üzerine abanan kuvvet geri çekildi ve acı dindi. Başka bir şey, daha

küçük, daha az buyurgan bir şey yerini aldı. Venli bu spreni memnuniyetle kabul etti, sonra Ildırıp'a tutularak rahatlamayla inledi.

Büzüşmüş hâlde fırtınanın içinde yatarken sonsuz bir süre geçmiş gibiydi. Sonunda rüzgâr zayıfladı. Şimşekler soldu. Fırtına uzaklaştı.

Gözlerini kırıştırarak tozları temizledi. Hareket ettikçe üzerinden kremtaşı ve ağaç kabuğu parçaları dökülüyordu. Öksürdü, sonra ayağa kalkarak parçalanmış kıyafetleri ve yanık derisine baktı.

Artık fırtınaformda değildi. Bu... çevikform muydu? Kıyafetleri üzerine büyük geliyordu ve vücudunda artık o etkileyici kaslar yoktu. Ritimlere tutuldu ve hâlâ yeni ritimler olduklarını gördü, güç formlarının getirdiği şiddetli, öfkeli ritimlerdi.

Bu çevikform değildi ama tanıdığı başka bir form da değildi. Göğüsleri vardı ama eşform dışındakilerin çoğunda olduğu gibi küçüklerdi ve saç telleri uzundu. Diğerlerinin de aynı olup olmadığına bakmak için döndü.

Demid yakınlarda duruyordu ve kıyafeti parçalanmış olsa da kaslı vücudunda yanık yoktu. Uzun boyluydu, Venli'den çok daha uzun ve geniş bir göğsü ve kuvvetli bir duruşu vardı. Bir dinleyiciden çok bir heykele benziyordu. Gözleri kırmızı parlıyordu, kaslarını esnetti ve bedenini ise koyu mor bir güç kapladı, bir şekilde aynı anda hem ışık, hem de karanlık andırıyordu. Soldu ama Demid bunu çağırabilme becerisinden memnun olmuş gibi görünüyordu.

Bu form neydi? Yüzünün kenarları ve kolları boyunca derisinden çıkan kabuk çıkıntılarıyla o kadar görkemliydi ki. "Demid?" diye seslendi Venli.

Demid yürüyerek yaklaşan benzer bir formdaki Melu'ya döndü ve Venli'nin bilmediği bir dilde bir şeyler söyledi. Gerçi ritimler aynıydı ve bu da Horgörü'ydü.

"Demid?" diye seslendi Venli yeniden. "Nasıl hissediyorsun? Ne oldu?"

Yine o garip dilde konuştu ve sonraki kelimeleri Venli'nin zihninde bulanırmış gibi oldu, bir şekilde anlaşılır hâlde gelene kadar değişiyorlardı. "...Garaz bir zamanlar düşmanın yaptığı gibi rüzgârlara biniyor. İnanılmaz. Aharat, bu sen misin?"

"Evet," dedi Melu. "Bu... bu iyi... iyi hissediyorum."

"His," dedi Demid. "Hissediyor." Uzun ve derin bir nefes aldı. "Hissediyor."

Delirmişler miydi?

Yakınlarda Mrun daha önce olmayan büyük bir kayanın altından

kendini kurtardı. Venli dehşetle kayanın altında kırk bir kol görebildiğini fark etti, dışarı kan sızıyordu. Ulim'in verdiği söze rağmen içlerinden biri ezilmişti.

Her ne kadar Mrun da diğerleri gibi uzun, görkemli bir formla kut-sanmış olsa da kayadan uzaklaşırken tökezledi. Taşı kavradı, sonra dizlerinin üzerine çöktü. O koyu mor ışık bedeni boyunca aktı, inledi, bir şeyler geveledi. Altoki diğer yönden yaklaştı, dişlerini sıkılmış kambur duruyordu, adımları yırtıcı bir hayvanınkilere benziyordu. İyice yaklaştığı zaman Venli sıkılmış dişlerinin arasından fısıldadığını duydu. "Yüksek gök. Ölü rüzgârlar. Kan yağmuru."

"Demid," dedi Venli Yıkım'da. "Bir şeyler ters gitmiş. Otur, bekle. Spreni bulacağım."

Demid ona baktı. "Bu cesedi tanıyor muydun?"

"Ceset mi? Demid ne..."

"Ah hayır, hayır, *hayır!*" Ulim zemin boyunca kayarak Venli'nin yanına geldi. "Sen... Sen değişme... Ah, kötü, kötü."

"Ulim!" diye hesap sordu Venli, Horgörü'ye tutuldu ve eliyle Demid'i gösterdi. "Yoldaşlarımda bir terslik var. Başımıza ne getirdin?"

"Onlarla konuşma Venli!" dedi küçük bir adam biçimine bürünen Ulim. "Onları işaret etme!"

Yakınlardaki Demid koyu mor gücü bir şekilde elinde biriktiriyor, Venli ile Ulim'i inceliyordu. "Sen," dedi Ulim'e. "Sefir. Yaptığın işe saygı sunarım spren."

Ulim Demid'in önünde eğildi. "Lütfen Kaynaşıkların yücesi, tutku-yu gör ve bu çocuğu affet."

"Ona açıklamalısın ki beni... kızdırmasın," dedi Demid.

Venli kaşlarını çatı. "Ne..."

"Benimle gel," dedi Ulim yerde dalgalanarak. Yaşadıkları yüzünden afallamış ve endişelenmiş olan Venli İzdırap'a tutuldu ve takip etti. Arkalarında Demid ile diğerleri toplanıyordu.

Ulim önünde tekrar küçük adama dönüştü. "Şanslısın. Seni yok edebilirdi."

"Demid böyle bir şeyi asla yapmaz."

"Ne yazık ki eskiden eşin olan artık yok. O, Hariel ve bütün Kaynaşıklar içinde en huysuzlardan biri."

"Hariel mi? Hariel ne demek..." Diğerleri alçak sesle Demid'le konuşurlarken sustu. O kadar dik, o kadar kibirli duruyorlardı ve hareketleri, her şey yanıltı.

Her form bir dinleyiciyi düşünce tarzından mizacına kadar değiş-

tirirdi. Buna rağmen her zaman kendin olurdun. Fırtınaform bile onu başka birisine dönüştürmemişti. Belki... daha az anlayışlı, daha fazla saldırgan olmuştu. Ama yine de kendisiydi.

Bu farklıydı. Demid, bir zamanlar eşi olan kişi, gibi durmuyor ya da konuşmuyordu.

“Hayır...” diye fısıldadı Venli. “Kendimizi yeni bir sprene, yeni bir forma açtığımızı söylemiştin!”

“*Dedim ki, kendinizi açacaksınız,*” diye tısladı Ulim. “İçeri neyin gi-receğini söylemedim. Bak, tanrılarınızın bedenlere ihtiyacı var. Her Dönüş böyledir. Gurur duymak gerekir.”

“*Öldürülmekten* mi gurur duyayım?”

“Evet, ırkın iyiliği için,” dedi Ulim. “Onlar Kaynaşık, yeniden doğ-muş kadim ruhlar. Senin büründüğün şey ise görünüşe göre sadece bir diğer güç formu. Daha düşük seviyeli bir Yoksprenle kurulmuş bir bağ, seni normal formlarda olan sıradan dinleyicilerden üstün bir dü-zeye koyuyor ama Kaynaşıklardan aşağı. *Çok* aşağı.”

Venli başını sallayarak onayladı, sonra tekrar gruba doğru yürü-meye başladı.

“Dur,” dedi Ulim önündeki zeminde dalgalanarak. “Ne yapıyor-sun? Senin *derdin* ne?”

“O ruhu göndereceğim,” dedi Venli. “Demid’i geri getir. Böylesi bir değişimin sonuçlarını öğrenmeden...”

“Geri mi?” dedi Ulim. “*Geri* mi? O *öldü*. Senin de ölmen gerekirdi. Bu kötü. Ne yaptın sen? O kardeşin gibi direndin mi?”

“Çekil yolumdan.”

“Seni öldürecek. Seni öfkesi konusunda uyardım...”

“Sefir,” dedi Demid Yıkım’a tutularak onlara doğru dönerken. Bu onun sesi değildi.

Venli İzdırap’a tutuldu. Bu *onun sesi değildi*.

“Bırak gelsin,” dedi Demid’in bedenindeki şey. “Onunla konuşa-cağım.”

Ulim içini çekti. “Lanet olsun.”

“Bir insan gibi konuşuyorsun spren,” dedi Demid. “Burada ver-diğin hizmet büyük ama onların yöntemlerini, dillerini kullanıyorsun. Bunu hoş karşılamıyorum.”

Ulim taşların üzerinde dalgalanarak uzaklaştı. Venli, Kaynaşık gru-bunun önüne geldi. İki tanesi hâlâ hareket etmekte güçlük çekiyordu. Sendeliyor, tökezliyor, dizlerinin üzerine çöküyorlardı. Başka iki tane-sinin yüzlerinde çarpıktı ve yanlış gülümsemeler vardı.

Dinleyici tanrılarının akılları tam olarak yerinde değildi.

“Arkadaşının ölümünden pişmanlık duyuyorum, iyi hizmetkâr,” dedi Demid derin bir sesle, Komuta Ritmi’yle tamamen uyum içindeydi. “Hainlerin çocukları olsanız da buradaki savaşınız takdire şayan. İrsi düşmanlarımızla yüzleştiniz ve onlara aman vermediniz, sonunuz geldiği zaman bile.”

“Lütfen,” dedi Venli. “O benim için kıymetli. Geri getirebilir misiniz?”

“O ötedeki körlüğün içine geçti,” dedi Demid. “Senin bağ kurduğün mücevherkalbinin içinde yaşayan akılsız Yoksprenin aksine, benim ruhum yuvasını paylaşamaz. Artık hiçbir şey, ne Filizlenme, ne de Garaz’ın bir hareketi onu geri getiremez.”

Uzandı ve Venli’yi çenesinden tutup başını kaldırarak yüzünü inceledi. “Sen benim binlerce yıl boyunca beraber savaştığım bir ruhu taşıyacaktın. O geri çevrildi ve sen esirgendin. Garaz’ın senin için bir amacı var. Bunu kutla ve arkadaşının ölümü için yas tutma. Garaz en sonunda savaştıklarımızdan intikam alacak.”

Venli’yi bıraktı, yere yıkılmamak için kendini zorladı. Hayır. Hayır, zayıflık göstermeyecekti.

Ama... Demid...

Ondan önceki Eshonai gibi Demid’i da aklından çıkardı. Yıllar önce Ulim’i ilk dinlediği, halkının tanrılarını geri getirme riskine girmeye karar verdiği andan itibaren kendini adadığı yol buydu.

Demid ölmüştü ama o esirgenmişti. Ve Garaz’ın, tanrıların tanrısının onun için bir amacı vardı. Kaynaşıklar kendi garip dillerinde konuşurken beklemek için yere oturdu. Beklerken biraz ileride, zeminden biraz yukarıda havada asılı duran bir şey fark etti. Bir ışık topu gibi görünen bir sprendi. Evet... bunlardan birisini Eshonai’nin yakınlarında görmüştü. Neydi bu?

Tedirgin gibi görünüyordu ve taşların üzerinde süzülerek yaklaştı. Venli o anda bir şeyi anladı, tıpkı fırtınalar ve güneş gibi içgüdüsel bir gerçektir. Eğer şurada duran yaratıklar bu spreni görürlerse onu yok ederlerdi.

Demid’in bedenine bürünmüş yaratık ona doğru dönerken elini hızla sprenin üzerine kapattı. Küçük spreni taşlara bastırdı ve Utanç’a tutuldu.

Yaratık, Venli’nin ne yaptığını fark etmemiş gibiydi.

“Hazırlan,” dedi. “Alethela’ya gitmemiz gerek.”

ARS ARCANUM

ON ÖZLER VE BUNLARIN TARİHİ İLİŞKİLERİ

SAYI	Mücevher	Öz	Vücut Odağı	Ruhdökmüsel Özellikleri	Birincil / İkincil İlahi Öznitelikleri
1 Jes	Safir	Meltem	Nefes alma	Şeffaf gaz, hava	Koruyucu / Önderlik edici
2 Nan	Dumantaşı	Buhar	Nefes verme	Koyu gaz, duman, sis	Adil / Emin
3 Chach	Yakut	Kıvılcım	Ruh	Ateş	Cesur / İtaatkâr
4 Vev	Elmas	Berraklık	Gözler	Kuvars, cam, kristal	Seven / İyileştirici
5 Palah	Zümrüt	Selüloz	Saç	Tahta, bitkiler, yosun	Âlim / Cömert
6 Shash	Lâl Taşı	Kan	Kan	Kan, yağ dışında sıvılar	Yaratıcı / Dürüst
7 Betab	Zirkon	İçyağı	Yağ	Her türlü yağ	Bilge / Dikkatli
8 Kak	Ametist	Sır	Tırnaklar	Metal	Azimli / Üretici
9 Tanat	Topaz	Çakıl	Kemik	Kaya ve taş	Güvenilir / Becerikli
10 Ishi	Heliodor	Kiriş	Et	Et, vücut	Dindar / Yol gösterici

Yukarıdaki liste On Özler’le ilişkilendirilmiş olan geleneksel Vorin sembolizminin kusursuz olmayan bir şekilde bir araya getirilmiş halini gösteriyor. Bir araya toplandıkları zaman bunlar Yaradan’ın Çifte Göz’ünü oluşturuyor; bitkilerin ve yaratıkların yaratılışını temsil eden iki gözbebeği olan bir göz. Bu ayrıca çoğu zaman Parlayan Şövalyeler ile ilişkilendirilen kum saati şeklinin de temelini oluşturuyor.

Eski âlimler ayrıca bu listeye her biri sayılardan ve Özler’den biriyle klasik bir şekilde ilişkilendirilmiş olan Elçiler’in kendilerinin yanı sıra, Parlayan Şövalyeler’in on tarikatını da ekliyordu.

Ben henüz Yokbağlama’nın on seviyesinin ya da onun kuzeni olan Eski Büyü’nün bu düzenlemeye nasıl dâhil edilebildiklerinden, tabii eğer gerçekten de dâhil edilebiliyorlarsa, emin değilim. Araştırmalarım gerçekten de Yokbağlama’dan bile daha ezoterik olan bir dizi yetenek olması gerektiğine işaret ediyor. Belki de Eski Büyü on-

ların içine dâhil edilebiliyordur; gerçi ben onun tamamen farklı bir şey olduğundan şüphe etmeye başlıyorum.

Ben şu anda “Vücut Odağı” kavramının bu Kuşam ve onun tezahürlerinin gerçek bir özelliği olmaktan çok, felsefi bir yorum meselesi olduğuna inanıyorum.

ON DALGA

On Dalgalar, Roshar’da klasik elementler olarak kabul edilen Öz’leri tamamlayıcı olarak bulunur. Dünyanın işleyişini sağlayan temel kuvvetler olduğu düşünülen Dalgalar, daha doğru olarak Elçiler’e ve sonra bağları sayesinde Parlayan Şövalyeler’e önerilen on temel becerinin bir temsili sayılmalıdır.

Tutunum: Basınç ve Vakum Dalgası

Çekim: Yerçekimi Dalgası

Dağılım: Yıkım ve Bozunum Dalgası

Aşınım: Sürtünme Dalgası

Gelişim: Büyüme ve İyileşme Dalgası, ya da Filizlenme

Aydınlık: Işık, Ses ve Çeşitli Dalgaformları Dalgası

Dönüşüm: Ruhdöküm Dalgası

Taşınım: Hareket ve Âlemsel Geçiş Dalgası

Bağınım: Güçlü Eksenel Bağlantı Dalgası

Gerilim: Yumuşak Eksenel Bağlantı Dalgası

FABRİALLARIN YARATIMI ÜZERİNE

Şu ana kadar beş fabrial gruplaması keşfedildi. Onların yaratılış yöntemleri artıfabrian dünyası tarafından dikkatle korunuyor ama onlar bir zamanlar Parlayan Şövalyeler tarafından yapılan daha mistik Dalgabağlamaların aksine, kararlı bilim kadınlarının işi gibi görünüyorlar. Ben bu araçların imal edilmesinin, yerel halklar tarafından “spren” olarak bilinen dönüşebilir bilinçsel varlıkların zorla esir alınmasını gerektirdiğinden gittikçe daha da fazla emin oluyorum.

DEĞİŞİM FABRİALLARI

Artırıcılar: Bu fabriallar bir şeyleri artırmak için inşa ediliyorlar. Örneğin ısı, acı ve hatta hafif bir rüzgâr yaratabiliyorlar. Bunlar da bütün fabriallar gibi Fırtınaişığı ile çalışıyor. En verimli kuvvetler, duygular ya da algılarla çalışıyormuş gibi görünüyorlar.

Jah Keved'de yarım-pareler denilen aletler de dayanıklılığını artırmak üzere bir metal plakaya bu türdeki fabrialların eklenmesi ile yaratılıyor. Bu türdeki fabrialların pek çok farklı türden mücevher kullanılarak inşa edildiğini gördüm; benim tahminim on Kutuptaşından herhangi birinin işe yarayacağı.

Eksilticiler: Bu fabriallar da artırıcıların yaptığı şeyin tersini yapıyor ve genel olarak da kuzenleriyle aynı sınırlamalara sahipmiş gibi görünüyorlar. Benimle sırlarını paylaşmış olan artifabrianlar, şu ana kadar yaratılmış olanlardan çok daha üstün fabriallar yaratmanın da mümkün olduğuna inanıyor gibi görünüyorlardı, özellikle de artırıcılar ve eksilticiler konusunda.

ÇİFTLENİMLİ FABRİALLAR

Birleştiriciler: Bir yakutu doldurarak ve bana açıklanmamış olan bir yöntem takip edilerek (gerçi bazı tahminlerim var) çiftlenimli iki mücevher yaratılabilir. Süreç orijinal yakutu ikiye bölmeyi gerektiriyor. Ondan sonra ise iki yarı uzaktan paralel tepkiler yaratıyor. Bu türdeki fabrialların en sık bulunan çeşitlerinden biri uzakalemler.

Kuvvetin korunumu geçerli; örneğin eğer bir tanesi ağır bir taş takılıysa, ona çiftlenimli olan fabrialı kaldırmak için de taşın kendisini kaldırmak için gerekli olanla aynı büyüklükte kuvvete ihtiyaç var. Fabrialın yaratılması sırasında, yarıların etkileşimleri yok olmadan birbirlerinden uzaklaştırılabilecekleri mesafeyi etkileyen bir tür süreç varmış gibi görünüyor.

Çeviriciler: Bir yakut yerine bir ametist kullanmak da bir mücevhherin çiftlenimli iki yarısını oluşturuyor ama bu ikisi birbirlerine *zıt* tepki veriyorlar. Örneğin bir tanesi yukarı kaldırıldığı zaman öbürü aşağı doğru bastırılıyor.

Bu fabriallar daha yeni keşfedildiler ama şimdiden olası kullanım alanları üzerine tahminlerde bulunuluyor. Bu fabrial türünde bazı beklenmedik sınırlamalar varmış gibi görünüyor ancak ben bunların ne olduğunu keşfetmekte başarılı olamadım.

UYARI FABRİALLARI

Bu grupta sadece gayri resmi olarak Uyarıcı olarak bilinen bir tane fabrial var. Bir Uyarıcı yakınlardaki bir nesne, duygu, algı ya da olayın haberini verebiliyor. Bu fabriallar odak olarak bir heliodor taşı kullanıyorlar. Bunun işe yarayacak tek mücevher türü mü olduğunu, yok-

sa heliodorun kullanılması için başka bir sebep mi olduğunu bilmiyorum.

Bu fabrialın durumunda, içine doldurabileceğiniz Fırtınaışığı miktarı menzilini etkiliyor. Bu nedenle de kullanılan mücevherin büyüklüğü çok önemli.

RÜZGÂRKOŞUSU VE ÇİVİLEMELER

Beyazlı Suikastçı'nın garip yeteneklerinin raporları, beni genel olarak bilinmediklerine inandığım bazı bilgi kaynaklarına yönlendirdi. Rüzgârkoşucular, Parlayan Şövalyeler'in bir tarikatydı ve onlar iki birincil Dalgabağlama türünü kullanırdı. Bu Dalgabağlamalarının etkileri, tarikatın üyeleri arasında gayrıresmi olarak Üç Çivilemeler olarak bilinirdi.

TEMEL ÇİVİLEME: YERÇEKİMSEL DEĞİŞİM

Tarikat içinde en sık kullanılan Çivileme türü buydu, gerçi kullanması en kolay olanı bu değildi. (Bu özellik aşağıdaki Tam Çivileme'ye ait.) Bir Temel Çivileme bir varlığın ya da nesnenin altındaki gezegenle olan görünmeyen yerçekimsel bağını yok ederek, bunun yerine o varlık ya da nesneyi geçici olarak farklı bir nesne ya da yöne doğru bağlamayı içeriyordu.

Bu fiilen yerçekimi kuvvetinde bir değişiklik yaratarak, gezegenin kendi enerjilerinin yönünü değiştiriyor. Bir Temel Çivileme bir Rüzgârkoşucunun duvarlardan yukarı koşabilmesini, cisimleri ya da insanları uçurarak havaya fırlatmasını ya da benzer etkiler yaratmasını sağlıyordu. Bu türdeki Çivilemenin gelişmiş kullanımları bir Rüzgârkoşucunun kütlesinin bir kısmını yukarıya doğru bağlayarak kendisini daha hafif hale getirmesini de sağlayabilirdi. (Matematiksel olarak kişinin kütlesinin dörtte birini yukarı bağlamak bir kişinin etkin ağırlığını yarıya indirir. Kişinin kütlesinin yarısını yukarı bağlamak da ağırlıksızlık yaratır.)

Birden fazla Temel Çivileme, ayrıca bir nesneyi ya da insan vücudunu aşağı doğru ağırlığının iki katı, üç katı veya başka katlarıyla da çekebilirdi.

TAM ÇİVİLEME: NESNELERİ BİRBİRLERİNE BAĞLAMA

Bir Tam Çivileme, Temel Çivilemeye çok benziyor olabilir ama tamamen farklı prensipler ile çalışıyorlardı. Bir tanesi yerçekimiyle ilgiliyken, diğeri cisimleri birbirlerine bağlayan kuvvet (ya da Parlayanlar'ın onları adlandırdığı şekliyle Dalga) olan adezyon kuvveti ile ilgiliydi. Ben bu Dalga'nın atmosfer basıncıyla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum.

Bir Tam Çivileme yaratmak için, bir Rüzgârkoşucu bir nesneyi Fırtınasıyla doldurur, sonra da buna başka bir nesneyi bastırırdı. İki nesne birbirlerine neredeyse koparması imkânsız olan aşırı derecede kuvvetli bir bağ ile bağlanırdı. Hatta çoğu malzeme onları bir arada tutan bağın kopmasından önce kendileri kırılırdı.

TERS ÇİVİLEME: BİR NESNEYE YERÇEKİMSEL KUVVET VERME

Ben bunun aslında Temel Çivilemenin özelleştirilmiş bir şekli olduğuna inanıyorum. Bu Çivileme türü üç Çivilemenin arasında en az miktarda Fırtınasığı gerektireniydi. Rüzgârkoşucu bir şeyi doldurur ve ona zihinsel bir komut vererek, başka nesneleri bu nesneye doğru kuvvetle sürükleyecek olan bir *çekim* yaratırdı.

Özünde, bu Çivileme bir nesnenin etrafında, o nesnenin aşağıdaki zeminle olan görünmez bağını taklit eden bir baloncuk yaratıyordu. Bu nedenle de bu Çivilemenin yere dokunmakta olan, yani gezenle olan bağları en kuvvetli durumda olan nesneleri etkilemesi çok daha zordu. Düşmekte ya da havada olan cisimleri etkilemek en kolayıydı. Diğer nesneler de etkilenebilirdi ama bunun için gerekli olan beceri ve Fırtınasığı miktarı çok daha yüksekti.

IŞIKÖRÜ

İkinci bir Dalgabağlama türü, ışık ve sesin kozmerin her yerinde sık bulunur şekilde illüzyontaktikleri için manipüle edilmesini içeriyor. Ancak Sel'de bulunan versiyonlarının aksine, bu yöntemin güçlü bir Ruhani bileşeni var, sadece amaçlanan illüzyonun tam bir zihinsel resmini gerektirmekle kalmayıp, bir de onunla arada bir bağlantıyı seviyesi olmasını gerektiriyor. Illüzyon yalnızca Işıkören'in hayal ettiği şeyi değil, yaratmayı *arzu ettiği* şeyi temel alıyor.

Pek çok açıdan, orijinal Yolen versiyonuna en çok benzeyen beceri bu, bu da beni heyecanlandırıyor. Ben bu beceriyi daha da derinlemesine inceleyerek, onun Bilinçsel ve Ruhani özelliklerle arasında nasıl bir bağlantı olduğu hakkında tam kapsamlı bir anlayış edinmeyi umut ediyorum.

RUHDÖKÜM

Ruhsal doğasını değiştirmek suretiyle maddenin bir türünün doğrudan başka bir türüne dönüştürüldüğü Ruhdöküm sanatı Roshar'ın ekonomisi için hayati önem taşır. Roshar'da bu Ruhdökümcü olarak bilinen cihazların kullanımı ile gerçekleştirilir ve (çoğunluğu taşları et veya tahıla dönüştürmeye odaklıymış gibi görünen) bu cihazlar hareket halindeki ordulara ikmal malzemesi sağlamak ya da yerel yiyecek kaynaklarını çoğaltmak için kullanılır. Bu yücefirtına yağmurları sayesinde temiz su sıkıntısının nadiren yaşandığı Roshar'daki krallıkların ordularını başka yerlerde hayal bile edilemeyecek şekillerde savaşa sürebilmelerini sağlamaktadır.

Ancak Ruhdöküm hakkında benim en çok ilgimi çeken şey, onun sayesinde dünya ve Kuşam hakkında çıkarabileceğimiz sonuçlar. Örneğin, belirli sonuçları elde etmek için belirli mücevherler gerekir; ancak eğer tahıl üretmek istiyorsanız, Ruhdökümcünüz hem o dönüşüme uyumlu olmalı, *hem de* üzerine takılı bir zümrüt (ve mutlaka zümrüt) olmalı. Bu da mücevherlerin nadirliğini değil, yaratabilecekleri ürünlerin göreceli değerlerini temel alan bir ekonomi yaratıyor. Dahası, bu mücevher türlerinin birkaç tanesinin eser miktarlardaki yabancı maddeler dışında kimyasal yapıları tamamen aynı olduklarına göre en önemli olan şey asıl eksenel karakterleri değil, *renkleri*. Eminim ki rengin bu önemini ilgi çekici bulacaksınız, özellikle de diğer Kuşam formlarıyla olan ilişkisi nedeniyle.

Bu ilişkinin bilimsel açıdan fazla değerli olmayan, ancak Ruhdöküm hakkındaki yerel görüşlerle çok yakından bağlantılı olan yukarıda eklediğim tablonun türetilmesinde hayati önem taşımış olması gerekir. Bir zümrüt yiyecek yaratmak için kullanılabilir ve bu sayede geleneksel olarak benzer bir Öz ile ilişkilendirilir. Gerçekten de, Roshar'da başka yerlerde geleneksel olan şekilde dört ya da on altı değil, on tane element olduğuna inanılır.

İlginç bir şekilde, bu mücevherlerin bir Parlayan Şövalyeler tarikatı olan Ruhdökümcülerin orijinal yetenekleriyle ilişkililiymiş gibi görün-

mehtedir, ama canlı bir Parlayan tarafından Kuşamın kullanılması için *mutlaka* gerekiymiş gibi görünmüyorlar. Buradaki ilişkinin ne olduğunu bilmiyorum, gerçi değerli bir şeylere işaret ediyor.

Cihaz olan Ruhdökümcüler, Ruhdöküm (ya da Dönüşüm) Dalgasının yeteneklerini *taklit etmek* için yaratılmış. Bu da bir zamanlar sadece bir Kuşam Sanatını kullanabilme becerisi olan çok az sayıda ki kişi tarafından kullanılabilen becerilerin, mekanizmalar sayesinde taklit edilmesinin *bir diğer* örneği. Roshar'daki Şerefkılıçları gerçekten de bunun en ilk örneği olabilirler, binlerce yıl önceden kalmalar. Ben bunun Scadrial'da halihazırda yapılmakta olan keşifler ile Alломansi ve Ferusimya'nın metalaştırılması konusuyla da ilişkisi olduğuna inanıyorum.

New York Times çok satanlar listesinden Fırtınaışığı Arşivi'nin üçüncü romanı *Oathbringer*'da, insanoğlu sayıları da intikam açlıkları kadar yüksek bir düşman olan Yokeleşilerin geri dönüşüyle birlikte yeni bir İssızlık ile karşı karşıya.

Dalinar Kholin tarafından komuta edilen Alethi orduları korkunç bir bedel karşılığında geçici bir zafer kazandı.

Bir zamanların itaatkâr ve barışçıl parshmenleri binlerce yıllık köleliklerinin gerçek dehşetinin farkına varmış durumda ve ailesini artan tehlikeye karşı uyarmak için yola düşen Kaladin de bu yeni öfkeyle yüzleşmeye mecbur kalabilir.

Urithiru'daki Shallan, Parlayan Şövalyelerin kadim kalesindeki harikaları inceliyor ve bazı karanlık sırları açığa çıkarıyor.

Vatani Alethkar'ı birleştirmek için harekete geçen Dalinar ise bu kutsal hedefin yeterince iddialı olmadığını fark etmek üzere çünkü Roshar'ın bütün halkları bir araya gelemese, Parlayan Şövalyelerin dönüşü bile dünyanın sonuna engel olamayacak.

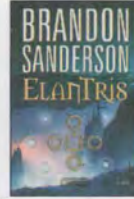
Sissoylu (6 Kitap)

Fırtınaışığı Arşivi
(3 Kitap)

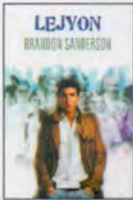
Savaşkiran

Elantris

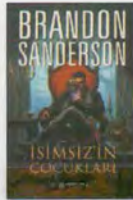
Alcatraz Kötü
Kütüphanecilere
Karşı (5 Kitap)

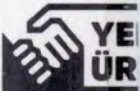
Lejyon (3 Kitap)

Beyaz Kum

İsimsiz'in Çocukları

f /akicelenkit

ig /akicelenkitaplar

9 786052 138294 3

KDV Hariştir